

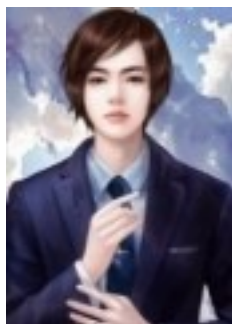
Trọng Sinh Chi Siêu Sao Là Thụ (Tiểu Thụ Là Siêu Sao)

Contents

Trọng Sinh Chi Siêu Sao Là Thụ (Tiểu Thụ Là Siêu Sao)	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26	86
27. Chương 27	89
28. Chương 28	92
29. Chương 29	95
30. Chương 30	99
31. Chương 31	102
32. Chương 32	106
33. Chương 33	110
34. Chương 34	113
35. Chương 35	116
36. Chương 36	120
37. Chương 37	123
38. Chương 38	127
39. Chương 39	131
40. Chương 40	134

41. Chương 41	137
42. Chương 42	141
43. Chương 43	144
44. Chương 44	148
45. Chương 45	151
46. Chương 46	154
47. Chương 47	157
48. Chương 48	160
49. Chương 49	164
50. Chương 50	167
51. Chương 51	170
52. Chương 52	174
53. Chương 53	177
54. Chương 54	181
55. Chương 55	184
56. Chương 56	188
57. Chương 57	188
58. Chương 58	191
59. Chương 59	195
60. Chương 60	198
61. Chương 61	202
62. Chương 62	205
63. Chương 63	209
64. Chương 64	213
65. Chương 65	217
66. Chương 66	220
67. Chương 67	223
68. Chương 68	226
69. Chương 69	229
70. Chương 70	233
71. Chương 71	236
72. Chương 72	240
73. Chương 73	243
74. Chương 74	246
75. Chương 75	249
76. Chương 76: Tần Minh	253
77. Chương 77: Cổ Viêm	257
78. Chương 78: Chu Vũ Đồng	260
79. Chương 79: Đặc Biệt: Đêm Ở Barcelona (1)	264
80. Chương 80: Đêm Tân Hôn Ở Barcelona (2)	268

Trọng Sinh Chi Siêu Sao Là Thụ (Tiểu Thụ Là Siêu Sao)

Giới thiệu

Thể loại: Trọng sinh, chuyển đổi linh hồn, giới giải trí, tình hữu độc chung, 1vs1, HE. Edit: *Hoa Cúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-sieu-sao-la-thu-tieu-thu-la-sieu-sao>

1. Chương 1

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

“Ân, nhẹ một chút... Nhanh, đúng chính là chỗ đó ah ” Âm thanh mang theo *** vang vọng trong căn phòng. Một giọng nam trầm thấp khác vang lên, âm thanh động tình khàn khàn cười nhẹ “Là nơi này sao?” Ngay sau đó là những va chạm *** mỹ.

“Ah...” Ngón tay Chu Vũ Đồng bám chặt sau lưng nam nhân, thở gấp “Tôi, không được, điểm nhẹ chút...”

Nam nhân cười trầm thấp, động tác bên hông không chậm chút nào, ngược lại càng thêm hung ác “Lẳng lơ, như vậy không được sao?” Chỗ mập hợp dịch thể ẩm ướt nhỏ xuống từng giọt.

Trình Hường Nam mở cửa phòng, chợt nghe trong phòng truyền đến âm thanh rên rỉ của Chu Vũ Đồng. Con người anh tối lại, tay đã muốn nắm chặt thành quyền.

Trong phòng cửa không đóng, Trình Hường Nam vừa bước tới đã thấy được cảnh tượng bên trong. Trên giường một mảnh hỗn loạn, hai nam nhân trần trụi giao triền cùng một chỗ, ngay cả nơi hai người mập hợp đều thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng), kêu ngạo mà *** mỹ.

Hai nam nhân này Trình Hường Nam đều biết. Một người là người yêu của anh – Chu Vũ Đồng, một người là đối thủ của anh – Tần Minh.

“Cút ra ngoài” Trình Hường Nam trầm giọng nói.

Hai nam nhân đang giao triền lúc này mới phát hiện ngoài cửa có người.

“Ồ, đây không phải Trình thiếu sao?” Tần Minh giương mắt nhìn về phía Trình Hường Nam, ngữ khí nhẹ nhàng không có một chút xấu hổ khi bị người khác bắt gặp. Hạ thể anh ta chậm rãi rút ra từ bên trong Chu Vũ Đồng, chất lỏng màu trắng chậm rãi chảy xuống.

“Tôi lập lại lần nữa, hai người cút ra ngoài cho tôi” Trình Hường Nam lạnh lùng nói. Anh đã cực lực khắc chế chính mình không tiến lên đánh chết đôi cẩu nam nam này.

Tần Minh sửa sang lại một chút, khi ra khỏi cửa phòng còn chớp mắt, đến bên tai anh khẽ cười “Cậu vì cái loại kỹ nữ này mà trở mặt với người trong nhà? Mắt cậu thật sự không được tốt lắm”

Trình Hường Nam hung hăng cho Tần Minh một quyền vào bụng, túm cổ áo anh ta cười lạnh “Cho dù mắt của tôi không tốt cũng không phiền hà gì đến anh.”

Tần Minh giống anh, cũng từng huấn luyện trong quân đội, bọn họ quen biết nhau từ nhỏ. Trước kia quan hệ có thể nói là tương đối tốt. Nhưng không hiểu vì sao mấy năm gần đây người này lại gây bất hòa với anh.

Đuổi Tần Minh đi rồi, Trình Hường Nam lạnh lùng nhìn Chu Vũ Đồng trên giường. Đây chính là người anh yêu mấy năm nay.

Năm đó, khi Chu Vũ Đồng còn là một tiểu minh tinh. Anh và Chu Vũ Đồng quen nhau ở một quán bar. Âm thanh trong quán bar rất lớn, một mình Chu Vũ Đồng lẳng lặng ngồi yên bên quầy bar uống rượu, ánh mắt trong sáng, biểu cảm xa cách. Cùng với hoàn cảnh âm ỉ xung quanh rất không hợp. Có mấy người tới gần, Chu Vũ Đồng đều không để ý, chỉ tự mình uống rượu. Gọi lên hứng thú lớn cho Trình Hường Nam.

Anh theo đuổi Chu Vũ Đồng tốn rất nhiều khí lực. Biết Chu Vũ Đồng không muốn dùng quy tắc ngầm để đi lên, Anh nguyện bỏ tiền nâng Chu Vũ Đồng trở thành siêu sao Thiên Vương. Trong nhà tuy đã tiếp nhận hướng của anh, nhưng lại không muốn anh ở bên một con hát (chỉ diễn viên có ý coi thường), anh vì Chu Vũ Đồng trở mặt với người trong nhà.

Nhớ tới những chuyện đã qua, Trình Hường Nam cười lạnh. Năm đó ở quán bar khiến anh phải chủ động, đoán chừng Chu Vũ Đồng tốn không ít khí lực. Bản thân anh lúc trước mất mùa mới đem kỹ nữ thành hoa sen. Không muốn sử dụng quy tắc ngầm? Có lẽ có không ít bí mật.

“Sao thế, không thể chờ được nên leo lên giường của Tần Minh?” Anh nắm cầm Chu Vũ Đồng, thản nhiên nói.

Chu Vũ Đồng cười “Trình thiếu, bây giờ anh không còn gì nữa, thì có thể làm gì cho tôi?”

Trình Hường Nam tức giận đến cực điểm nhưng lại cười, lực đạo trên tay lớn dần, sâu trong đôi mắt âm lãnh vô cùng “Cậu đúng là rất thành thật. Nhưng tôi có thể làm cậu nổi tiếng thì... Cũng có thể khiến cậu biến mất. Đừng hy vọng Tần Minh có thể giúp cậu.”

Nhìn Trình Hường Nam hơi thở lạnh như băng, Chu Vũ Đồng dù không sợ hãi nhưng không khỏi co rúm lại một chút. Có lẽ đây mới là con người thật của Trình Hường Nam. Những ôn nhu kia chỉ dành cho người tình...

Nói xong, Trình Hường Nam thả Chu Vũ Đồng “Cút ra ngoài, nhìn cậu tôi chỉ cảm thấy buồn nôn. Đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Đuổi Chu Vũ Đồng đi, Trình Hường Nam ném tất cả ga giường chăn mền. Sau đó ngồi trên trên sa lon phòng khách hút thuốc. Nói là vậy nhưng mấy năm nay anh yêu Chu Vũ Đồng rất thật, không nghĩ tới anh một lòng thiết tình mà trong mắt Chu Vũ Đồng chẳng khác nào rác rưởi. Hút hết một bao thuốc, anh cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

“Ồ, Trình thiếu. Ngọn gió nào đem ngài tới đây.” Quản lý Chu của câu lạc bộ Kim Ưng khi thấy Trình Hường Nam đi vào, vội vàng nói.

“Gần đây có hàng nào tốt không?” Trình Hường Nam thuận miệng hỏi.

Quản lý Chu cười “Gần đây thật đúng là có vài mặt hàng tốt, nhưng quan trọng nhất phải sạch sẽ!”

“Ừ, gọi cho tôi một người.”

Bên trong căn phòng u ám, Trình Hường Nam rót một ly rượu Vodka. Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Trình Hường Nam hí mắt nhìn về phía cửa ra vào. Người đến là một thiếu niên, ngũ quan không phải đặc biệt tinh xảo, chỉ có thể nói có khuôn mặt thanh tú.

“Lại đây” Trình Hường Nam vẫy tay với thiếu niên. Thiếu niên kia đến gần Trình Hường Nam, Trình Hường Nam lúc này mới nhìn kỹ mặt của cậu ta, đúng là hoàn toàn không tệ, lông mày giống như Chu Vũ Đồng năm đó trẻ trung xinh đẹp.

“Ngồi.”

Thiếu niên có chút bất an ngồi bên cạnh Trình Hường Nam. Trước khi đến đây, quản lý Chu đã dặn dò cậu vạn lần không được đắc tội vị khách này, phải làm cho vị khách này tận hứng.

“ Bao nhiêu tuổi?”

“ Hai mươi.”

“ Hai mươi...” Trình Hường Nam trầm thấp nhắc lại, khóe miệng hơi cười một tia nghiêng ngẫm. Năm đó khi anh quen Chu Vũ Đồng, Chu Vũ Đồng cũng mới hai mươi tuổi.

“ Lại đây ngồi.”

Thiếu niên nhu thuận ngồi trên đùi Trình Hường Nam. Trình Hường Nam nắm cầm thiếu niên, nhẹ nhàng vừa cười vừa nói “ Uống rượu với tôi.”

Nói xong, không đợi thiếu niên nói gì, Trình Hường Nam đã đổ cho cậu ta một ly rượu Vodka. Bởi vì đột nhiên bị rót rượu nên có rượu chảy xuống chậm rãi lướt qua cái cổ mảnh khảnh, trượt vào bên trong áo sơ mi trắng. Ngọn đèn mập mờ hôn ám, cực kì hấp dẫn. Tay thiếu niên bắt đầu dừng lại trên cúc áo sơ mi của Trình Hường Nam.

Nhìn thiếu niên trước mắt trong lúc lơ đãng xuất hiện hình ảnh mờ nhạt của Chu Vũ Đồng khi ở trên giường, Trình Hường Nam đáy lòng bức bối, bất lấy tay thiếu niên đang cởi cúc áo của anh, nhàn nhạt nhìn thoáng qua thiếu niên “ Ra ngoài đi.”

Thiếu niên ngậy ra một lúc, không biết phải làm sao, không biết đã đắc tội với khách chỗ nào.

Trình Hường Nam không kiên nhẫn quát “ Cút!”

“ Vâng.” Thiếu niên cắn môi, đứng dậy đi ra ngoài

Lát sau, quản lý Chu tiến vào, cười làm lành “ Không biết đứa trẻ kia làm gì khiến Trình thiếu không thoải mái, tôi giáo huấn nó rồi. Trình thiếu không nên tức giận, có muốn tôi đổi cho Trình thiếu một đứa nhu thuận không?”

Trình Hường Nam phát tay “ Ra ngoài đi, đừng cho người đến quấy rầy tôi.”

“ Vâng, Trình thiếu muốn gì thì giao phó một tiếng.” Nhìn ra tâm tình Trình Hường Nam không tốt, quản lý Chu vội vàng ra khỏi phòng.

Khi Trình Hường Nam ra về, trời vừa rạng sáng, trong phòng trên mặt đất đều là các mảnh vỏ thủy tinh và vỏ rượu.

Trình Hường Nam say đến mắt không mở ra được, anh lái xe chuẩn bị trở về nhà. Những âm thanh dồn dập của phanh xe, cùng với ánh sáng chói mắt, Trình Hường Nam chỉ cảm thấy cả người đau nhức, sau đó liền mất đi ý thức.

“ Tê ——” thời điểm Trình Hường Nam tỉnh lại, cảm thấy đầu ong ong đau đớn không thôi. Anh sợ run một lúc mới nhớ tới đêm qua anh uống rượu say, sau đó xảy ra tai nạn giao thông. Nhưng ngoài đau đầu, anh không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái.

Anh thấy có chút kỳ quái. Đứng dậy, anh mới phát hiện nơi anh đang đứng không phải bệnh viện, cũng không phải phòng của anh. Cho đến khi đi đến trước gương, thì tâm tình của anh đã không thể hình dung được.

Người trong gương không phải anh! Trình Hường Nam đã hai mươi sáu tuổi, nhưng người trong gương cũng lắm cũng chỉ là một thiếu niên 18 hay 19 tuổi, hơn nữa là một thiếu niên có diện mạo cực kỳ tinh xảo. Trình Hường Nam kéo kéo khóe miệng, thiếu niên trong gương cũng đồng dạng kéo kéo khóe miệng.

Trình Hường Nam nhanh chóng trấn định lại. Trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ cực kỳ vô vẩn, nhưng cũng có thể... giải thích tình huống trước mắt: mượn xác hoàn hồn.

Anh kiểm tra toàn bộ phòng trọ này, phát hiện không còn ai khác. Nói cách khác thiếu niên này là chủ nhân phòng trọ này. Trong phòng anh tìm được chứng minh thư, di động và sổ tiết kiệm. Thông qua chứng minh thư và sổ tiết kiệm, anh biết chủ nhân thân thể này là Lâm Trạch Xuyên, mười chín tuổi.

Trong sổ tiết kiệm đại khái có khoảng mười vạn, đối với Trình Hường Nam mà nói con số này quả thật là ít đến đáng thương. Nhưng nhìn cách trang trí thiết bị và đồ dùng trong phòng thì thấy thiếu niên này không phải là người giàu có, vậy mười vạn này đối với cậu ta mà nói thật sự không ít.

Trình Hường Nam nhũu mày, anh ngoại trừ biết tên thân thể này thì những thứ khác hoàn toàn không biết, đối với anh chuyện này có chút phiền phức. Anh cẩn thận tìm quanh nhà trọ, vui sướng phát hiện thiếu niên này viết nhật kí.

Ngồi bên giường xem xong cuốn nhật kí của thiếu niên, cuối cùng cũng hiểu tình huống cơ bản của thân thể này, sau đó anh cảm thấy thật là bi kịch ...

Lâm Trạch Xuyên, mười chín tuổi, ước mơ từ nhỏ – trở thành ngôi sao. Cho nên sau khi tốt nghiệp trung học không tiếp tục việc học, mà dựa vào bề ngoài tinh xảo thuận lợi cùng một công ty điện ảnh và truyền thông ký hợp đồng.

Công ty điện ảnh và truyền thông này Trình Hường Nam rất quen thuộc, đi qua vô số lần: Nơi làm việc của Chu Vũ Đồng... Tập đoàn truyền thông Hải Lan.

Lâm Trạch Xuyên ký hợp đồng không dài, cũng không có gì nổi bật, nên trong cái giới hỗn loạn này cho tới bây giờ cũng chỉ là một ngôi sao hạng ba, diễn một vài bộ phim truyền hình lung tung.

Nhưng Lâm Trạch Xuyên giống anh, là GAY, nhưng lại là 0. Bạn trai cậu ta Trình Hường Nam cũng biết, thần tượng trong các bộ phim học đường Tiểu Hàm Giang.

Trình Hường Nam biết Tiểu Hàm Giang không phải vì anh ta là một diễn viên, mà do Tiểu Hàm Giang được một người bạn của anh bao nuôi hai năm.

Lâm Trạch Xuyên cam chịu uống thuốc ngủ tự sát, nguyên nhân thật cầu huyết: Cậu ta bị Tiểu Hàm Giang vứt bỏ.

Trình Hường Nam hít một hơi thật sâu, mới tiếp nhận được tình huống này. Anh từ một thiếu gia phong lưu kiêm tổng tài của một công ty chứng khoán biến thành một ngôi sao hạng ba. Từ 1 biến thành 0. Chuyện này so với việc anh bị Chu Vũ Đồng cấm sừng còn thê thảm hơn vạn phần.

Hướng hồ, lấy thân phận hiện tại của anh, anh lấy cái gì đi đáp lễ đôi cầu nam nam kia? Đừng nói tới lúc trước thân phận của anh còn tương đương với Tần Minh, bây giờ ngay cả Chu Vũ Đồng cũng có thể một ngón tay bóp chết anh, Trình Hường Nam có chút đau đầu.

2. Chương 2

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Ngay tại thời điểm anh đang đau đầu không thôi, thì di động vang lên. Trình Hường Nam nhìn thoáng cái tên nhảy nhót trên màn hình... Giang Ấn Thiên. Trong nhật kí vừa xem anh cũng thấy cái tên này, anh ta là người đại diện của Lâm Trạch Xuyên.

Anh chờ một chút, vẫn tiếp điện thoại.

“Trạch Xuyên, thân thể khá hơn chút nào chưa?” Đầu kia truyền đến một âm thanh ôn hòa. Lâm Trình Hường Nam có chút kinh ngạc.

Vì Lâm Trạch Xuyên là một người không nổi tiếng, một ngôi sao hạng ba. Trong giới giải trí có một nguyên tắc nếu như bạn là người đại diện của một ngôi sao lớn thì bạn phải phụ thuộc vào ngôi sao đó, còn nếu chỉ là một tiểu minh tinh thì người đại diện đó là ông nội của bạn.

Trình Hường Nam cho rằng anh ta gọi điện thoại đầu tiên sẽ nói Lâm Trạch Xuyên trì hoãn công việc... Vì Tiểu Hàm Giang vứt bỏ Lâm Trạch Xuyên, mà Lâm Trạch Xuyên không yên lòng mơ mơ màng màng, đã nửa tháng không làm việc gì.

“Đã tốt hơn rồi.”

“Vậy được. Đừng vì Tiểu Hàm Giang mà thương tâm.” Giang Ấn Thiên nói, sau đó dừng một chút, tựa hồ do dự gì đó, cuối cùng vẫn bỏ thêm một câu “Không đáng...”

Dù cách điện thoại, Trình Hường Nam cũng có thể nghe thấy Giang Ấn Thiên thấp giọng thở dài.

“Tôi biết.” Trình Hường Nam nói. Anh không phải Lâm Trạch Xuyên, đương nhiên sẽ không vì thể mà đau khổ, huống hồ anh biết Tiểu Hàm Giang. Đau lòng cũng vì Lâm Trạch Xuyên mà thở dài, vì một kẻ như vậy mà tự sát, rất không đáng. Bất quá, anh cũng vừa chết, sự thật là vì Chu Vũ Đồng mà chết. Hai người cũng xem như kẻ tám lạng người nửa cân. Bản thân anh lại càng không có giá trị.

“Cậu có thể khai thông tư tưởng là tốt rồi. Đúng rồi, Tiềm hành còn một tuần nữa sẽ bắt đầu bấm máy. Cậu dưỡng thân thể tốt nhé. Lần này phần diễn trong phim của cậu tương đối nhiều, nhớ nắm chắc lấy cơ hội lần.”

“Ừ, tôi sẽ cố gắng.”

“Vậy tốt rồi, tôi cúp đây.” Sau đó điện thoại truyền đến thanh âm đô đô.

Trình Hường Nam cũng tắt điện thoại. Cuộc điện thoại tuy dài, nhưng quan hệ của Lâm Trạch Xuyên và Giang Ấn Thiên anh cũng có thể đoán được tám chín phần. Lâm Trạch Xuyên là người có thể kiếm ra tiền. Nhưng anh lại có chút không rõ, cuộc sống của Lâm Trạch Xuyên rất tốt hơn nữa rõ ràng có một người đại diện không tồi, sao lại trở nên như vậy? Anh đã gặp qua Tiểu Hàm Giang, tuy diện mạo không tệ, nhưng đem so sánh với Lâm Trạch Xuyên còn kém một bậc. Nếu như nói thời gian xuất đạo tương đối ngắn, thì Tiểu Hàm Giang và Lâm Trạch Xuyên lại cùng xuất đạo mà, sao bây giờ địa vị của họ lại cách biệt như vậy?

Tạm thời buông tha nghi vấn này, Trình Hường Nam bắt đầu tự hỏi xem con đường tương lai của mình rốt cuộc nên đi như thế nào.

Anh vốn định thi lại đại học một lần nữa. Dù sao thân thể này cũng còn trẻ, mới 19 tuổi. Sau đó tranh thủ tiền do nhà nước hỗ trợ để xuất ngoại. Như vậy anh mới có vốn lập nghiệp, đồng thời cũng có thể làm cho đôi cậu nam nam kia sống không quá thoải mái.

Nhưng Lâm Trạch Xuyên lại ký hợp đồng 5 năm với Truyền Thông Hải Lan, bây giờ mới được một năm. Nói cách khác vẫn còn 4 năm nữa, thời gian này anh phải làm theo an bài của công ty.

Nhưng từ thái độ của Giang Ấn Thiên đối với Lâm Trạch Xuyên thì nếu anh đề nghị đi học đại học, Giang Ấn Thiên chắc cũng sẽ đồng ý.

Một tuần qua đi rất nhanh, Trình Hường Nam, à không, hiện tại phải gọi là Lâm Trạch Xuyên, đã bắt đầu dần thích ứng với thân thể này, kể cả vận may của thân thể này cũng chuyển biến không ít. Buổi sáng, anh lại nhận được điện thoại của Giang Ấn Thiên, gọi anh tới công ty.

Khi anh vào công ty, một nam nhân hơn ba mươi tuổi nhìn thấy anh liền đi tới. Người nam nhân này đeo một cái kính không gọng, mặc âu phục, thoát nhìn nho nhã. Nếu anh đoán không sai, nam nhân này là người đại diện của anh, Giang Ấn Thiên. Anh cười với Giang Ấn Thiên, xem như chào hỏi.

“Khí sắc không tồi, xem ra khôi phục rất tốt.” Giang Ấn Thiên vỗ vai anh, cười nói.

Lâm Trạch Xuyên nhàn nhạt lên tiếng đáp lại.

“Đi thôi, an bài cụ thể thì tới phòng làm việc của tôi nói.”

Lâm Trạch Xuyên đi theo Giang Ấn Thiên vào cao ốc của Truyền Thông Hải Lan. Thủy tinh gắn trên tường dưới ánh mặt trời có vẻ đẹp dễ quý giá và đầy khí phái, đây là lần đầu tiên sau khi trọng sinh Lâm Trạch Xuyên đi vào Truyền Thông Hải Lan.

“Tránh ra tránh ra.” Cửa thang máy được mở ra, bên trong truyền đến âm thanh rất không kiên nhẫn, ngay sau đó vài bảo tiêu đi ra, chắn trước cửa thang máy. Cuối cùng một nam nhân mang kính râm khi các bảo tiêu đang dẹp đường thì bước ra. Người bị đẩy mặc dù có chút bất mãn mà cau mày, nhưng cũng không nói gì thêm. Nghĩ tới những người ỷ vào danh tiếng như vậy họ sớm đã tập thành thói quen.

Nam nhân mang kính râm vừa ra khỏi cửa đã bị “vô số ống kính” phóng viên bao quanh vây quanh, đèn flash càng không ngừng lóe lên, “Tách tách tách tách” tiếng chụp ảnh không ngừng vang lên bên tai. Vô số micro nối tiếp nhau hướng đến bên miệng nam nhân.

“Chu thiên vương, đối với việc Trình tổng tập đoàn Tín Quốc chết, với tư cách là tình nhân của anh ta anh có ý kiến gì không?”

“Chu thiên vương, xin hỏi anh và Tần thiếu có quan hệ như thế nào? Có người chính mắt trông thấy anh và Tần thiếu gia một trước một sau ra khỏi một căn hộ, xin hỏi chuyện này có thật không?”

“Tránh ra tránh ra.” bảo tiêu vừa bảo vệ Chu Vũ Đồng vừa ra sức đẩy đám phóng viên, che chở Chu Vũ Đồng vào một chiếc Lincoln kéo dài. Ngay khi đám phóng viên còn chưa từ bỏ ý định đuổi theo thì xe đã đi mất.

Chu Vũ Đồng... Nguyên bản Lâm Trạch Xuyên đang chờ thang máy nhưng khi thấy Chu Vũ Đồng, con người lập tức lạnh xuống. Nếu anh không chết, anh sẽ vì Chu Vũ Đồng phản bội mà đau lòng, phẫn nộ và cực kỳ dễ ỷ, chứ không giống như bây giờ lời muốn nói đều bị nghẹn ở cổ họng. Vì là Trình Hướng Nam, anh có được rất nhiều, rất nhanh có thể khôi phục lại, có thể xem Chu Vũ Đồng như một vở hài kịch, động một ngón tay cũng có thể khiến cậu ta trở thành cát bụi. Nhưng là Lâm Trạch Xuyên, thì anh hai bàn tay trắng. Thậm chí cũng là một diễn viên, Chu Vũ Đồng ở trên đỉnh, còn anh thì dưới tầng chót. Trong công ty, anh còn phải phụ thuộc vào cậu ta. Chênh lệch như vậy, anh không muốn tiếp nhận cũng phải tiếp nhận. Mà đôi cậu nam nam Chu Vũ Đồng và Tần Minh cũng trở thành động lực cho anh từ dưới tầng chót này hướng về phía trước.

“Này, nên vào thang máy.” Giang Ấn Thiên đem phản ứng kỳ quái của Lâm Trạch Xuyên thu hết vào mắt. Trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng bây giờ lại không phải thời cơ thích hợp để hỏi.

Lâm Trạch Xuyên nụ cười một chút, cố gắng điều chỉnh tâm tình lại, theo Giang Ấn Thiên vào thang máy.

“Chắc chắc, không hổ thiên vương, nhìn tư thế mà xem.” Trong thang máy có người hâm mộ nói.

“Hừ, chơi đùa cái danh hiệu ấy làm gì, còn không phải đều đi bán mộng.” Cũng có người khinh thường nói.

“Có bản lĩnh cậu cũng bán thử xem, mấy ông chủ lớn mới nhìn đã thấy cậu chóng mặt rồi” Người ủng hộ lên tiếng.

“Nghe nói vừa bò lên giường của Trình thiếu lại vừa lên giường của Tần thiếu đấy, thật đúng là có bản lĩnh.” Kẻ ghen tị cũng nói.

“Không chỉ vậy. Nghe nói cũng từng lên giường với bộ trưởng XX đấy.” Kẻ bát quái bổ sung thêm.

Trong cái giới giải trí này, chuyện quy tắc ngầm tất cả mọi người nhìn mãi thành thói quen, cho nên cũng chẳng cảm thấy có gì mất thể diện. Thậm chí ngay cả bò lên giường ai còn trở thành việc để các minh tinh đem ra so sánh với nhau.

Lâm Trạch Xuyên trong lòng cười lạnh, anh thì cho rằng là tình yêu nhưng với Chu Vũ Đồng thì có lẽ là thứ để khoe khoang chứng tỏ bản thân leo cao như thế nào, thì ra tất cả mọi người đều rõ ràng, chỉ có anh trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã tường(1).

(1) Trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã tường: Bị lộ chuyện, khi người trong nhà còn chưa hay biết hết sự việc xảy ra (thường là những chuyện cần được giữ kín hoặc chuyện không hay) thì người ngoài đã biết tường tận.

“Đỉnh ——” người trong thang máy đều đi rồi, nhưng Lâm Trạch Xuyên vẫn chưa động.

“Đến rồi.” Giang Ấn Thiên nhắc nhở Lâm Trạch Xuyên còn đang ngẩn người.

Lâm Trạch Xuyên trầm mặc đi theo Giang Ấn Thiên vào phòng làm việc. Phòng làm việc Giang Ấn Thiên khá đơn sơ, chỉ rộng khoảng 30m². So với văn phòng xa hoa của người đại diện Chu Vũ Đồng thì kém xa.

“Tùy tiện ngồi đi.” Giang Ấn Thiên rót một chén nước đưa cho anh, “Tâm tình cậu hình như không tốt lắm?” Từ sau khi thấy Chu Vũ Đồng. Cậu sau Giang Ấn Thiên cũng không nói thẳng.

Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt uống một ngụm nước, đúng là tâm tình không tốt, nhưng nguyên nhân thì anh lại không thể nói với Giang Ấn Thiên, cho nên tùy tiện kéo Tiểu Hàm Giang làm đệm lưng “Nhìn thấy anh ta lại nghe thêm chuyện trong thang máy, nên tôi lại nghĩ về Tiểu Hàm Giang.”

Tiểu Hàm Giang được một người bạn thân của anh bao nuôi hai năm, nghĩ lại cũng là cái loại quy tắc ngầm để đi lên, lý do này chắc cũng qua được.

Giang Ấn Thiên có chút kinh ngạc “Thì ra cậu biết.”

Lâm Trạch Xuyên trầm mặc gật đầu, Trình Hường Nam đương nhiên biết “Lâm Trạch Xuyên” thì không biết. Trong nhật ký, hình tượng Tiểu Hàm Giang tương đối hoàn mỹ. Đáy lòng anh cười nhạo một tiếng.

Mà Giang Ấn Thiên nhìn Lâm Trạch Xuyên trầm mặc, cho là tâm tình không tốt, mà đang ở trước gặp Chu Vũ Đồng không thể biểu hiện kỳ quái, cũng có chút hiểu biết đáp lại.

Đem chén đặt lại trên bàn trà, nhìn ra Giang Ấn Thiên lo lắng, Lâm Trạch Xuyên nói “Yên tâm, tôi sẽ không để mình sa sút tinh thần.”

Giang Ấn Thiên nhìn Lâm Trạch Xuyên, phát hiện cậu ngoại trừ vừa rồi sắc mặt có chút không tốt, cũng không mang cái loại khi sắc chết dở sống dở như nửa tháng trước, tâm cũng buông xuống một nửa “Cậu có thể khai thông tư tưởng, thì không còn gì tốt hơn” Nói xong, anh ngồi xuống sau bàn làm việc, chống khuỷu tay lên mặt bàn, những ngón tay giao nhau, bổ sung “Kỳ thật luận về tư chất, cậu so với Tiểu Hàm Giang tốt hơn nhiều. Nhưng mỗi lần gặp được nhân vật nào tốt, chỉ cần Tiểu Hàm Giang muốn, cậu lại không chút do dự tặng cho hắn. Nếu không, cậu đã sớm nổi tiếng rồi. Huống hồ, giới giải trí này..., nếu không tiếp nhận quy tắc ngầm..., thì tương đối khó đi.”

Những lời này lập tức liền giải thích cho nghi vấn trong lòng Lâm Trạch Xuyên, vì sao trước kia “Lâm Trạch Xuyên” tư chất không tồi, lại vẫn chỉ là một minh tinh hạng ba.

“Về sau sẽ không như vậy nữa.” Lâm Trạch Xuyên khẽ cười nói.

“Vậy là tốt rồi.” Nhìn Lâm Trạch Xuyên tự tin như vậy, tâm tình Giang Ấn Thiên cũng tốt lên không ít, “Chúng ta nói chuyện về Tiềm hành . Kịch bản cậu xem qua rồi chứ?”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ gật đầu. Tiềm hành kịch bản sau khi Lâm Trạch Xuyên sống lại một tuần nhận được, anh đối với kịch bản này không có nhiều hứng thú. Nhưng hợp đồng cũng đã ký, nếu làm trái hợp đồng, thì với số tiền gửi ngân hàng hiện nay, bồi thường không nổi, cho nên chỉ có thể diễn thôi.

“Chu Vũ Đồng là nhân vật chính, vậy nên cho dù cậu thấy cậu ta tâm tình không tốt, cũng chỉ có thể để ở trong lòng, đừng ảnh hưởng tới việc diễn xuất.”

Tâm Lâm Trạch Xuyên treo lên, anh hiện tại một chút cũng không muốn gặp lại Chu Vũ Đồng. Nhưng Chu Vũ Đồng lại là nhân vật chính của Tiềm hành , vậy chẳng phải mỗi ngày cậu ta đều lượn lờ trước mắt anh sao? Hơn nữa trong Tiềm hành , anh lại diễn nhân vật trung thực... Cấp dưới của cậu ta. Cuối cùng lại vì đỡ đạn cho nhân vật chính mà chết, hơn nữa chết cũng không hối tiếc, chết mà... vui sướng. Bảo vệ sự hoàn mỹ của nhân vật chính, chết vì mục đích chung. Đây, vai phụ này diễn thật đúng là pháo hôi giữa trận địa của mấy bay chiến đấu. Thật là... cuộc sống này không nơi nào không có chuyện cầu huyết nhĩ. Cái nhân vật này so với cả kịch bản muốn cầu huyết hơn.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười nói “Tôi sẽ cố hết sức.” Giang Ấn Thiên thấy sắc mặt cậu như thường, cũng yên lòng. Nhưng anh lại không nhìn thấy khi Lâm Trạch Xuyên nói chuyện, hàm răng vẫn cắn không buông, chính là cái kiểu ngoài cười nhưng trong không cười.

3. Chương 3

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Ngày mai anh sẽ phải đi tới đoàn phim để chú ý thêm về các hạng mục công việc sau này, Giang Ân Thiên dặn dò Lâm Trạch Xuyên nghỉ ngơi cho tốt sau đó liền để anh ra về.

Sau khi Lâm Trạch Xuyên trọng sinh thì một lần nữa thu thập lại căn phòng nhà trọ. Đem tất cả những tấm ảnh “Lâm Trạch Xuyên” chụp cùng với Tiểu Hàm Giang, áp-phích của Tiểu Hàm Giang, cùng với tất cả các đồ vật linh linh lờ lờ ném đi sạch sẽ. Căn phòng nhỏ trước kia có vẻ chật chội hỗn độn lập tức sáng tỏ gọn gàng.

Lâm Trạch Xuyên rót cho mình chút rượu đỏ, không chút để ý nằm trên trên ghế sofa. Bàn trà trước sofa đặt kịch bản Tiềm hành. Kịch bản của Tiềm hành Lâm Trạch Xuyên đã xem quá hai lần. Mở TV ra, nhưng anh cũng không nhìn. Thuần túy là cảm thấy không gian quá yên lặng, yên tĩnh như vậy, anh không nhìn được nghĩ một số chuyện.

“Đây là hiện trường lễ đưa tang của tổng tài tập đoàn Quốc Tín, Trình Hướng Nam...” Nữ MC nói chuyện thông dong tao nhã. Lâm Trạch Xuyên bật người ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn thẳng vào màn hình TV.

Xuất hiện đầu tiên trên màn hình là một khung ảnh trắng đen được mạ vàng, ảnh chụp một nam nhân tuấn mỹ, cười thật thông dong mà tao nhã. Lâm Trạch Xuyên nhìn ảnh chụp, cô đơn. Mới một tuần, vậy mà anh đã quên mất diện mạo của chính mình.

Ngay sau đó chuyển cảnh, bắt đầu phát sóng đến hiện trường tang lễ. Những người tham dự tang lễ hầu như anh đều biết. Anh khẽ uống một ngụm rượu, hiện tại tuy rằng anh còn sống, lại không có một chút quan hệ nào với bọn họ.

Nhưng điều làm anh kinh ngạc là Tần Minh vậy mà cũng tới, hơn nữa sắc mặt rất kém, không còn sự khí phách của dĩ vãng. Lâm Trạch Xuyên cười lạnh một tiếng, mèo khóc chuột, giả từ bi. Sau đó lại bực bội tắt TV, tùy tay ném điều khiển qua một bên.

Ngày hôm sau, đúng giờ anh bước vào studio, Giang Ân Thiên đã đứng trong studio chờ anh. Vì anh chỉ là một minh tinh nhỏ, nên không có phòng hóa trang chuyên môn, chỉ có thể xếp hàng chờ nhân viên hóa trang.

Các studio như thế này anh đã tới không ít lần, đều là tới thăm Chu Vũ Đồng. Mỗi lần tới đều có người theo đuôi tiền hô hậu ứng, đạo diễn cười lành chào hỏi. Hiện tại ngay cả hóa trang đều phải xếp hàng. So sánh, thật là cảm thấy bản thân bây giờ thật thê thảm. Nhưng cũng may tâm tính anh không tệ lắm, với những chuyện đã xảy ra cũng có chút giác ngộ, tuy rằng đây cũng do hiện thực tàn khốc đưa tới.

“Hắc, Trạch Xuyên, đến phiên cậu đây.” Một diễn viên Lâm Trạch Xuyên không biết, được hóa trang xong nhắc nhở anh. Phỏng chừng là “Lâm Trạch Xuyên” trước kia quen biết. Lâm Trạch Xuyên tuy không nổi danh, nhưng trong studio mọi người đối với cậu ta cũng coi như hữu hảo, có lẽ Lâm Trạch Xuyên nhân duyên vẫn rất tốt. Anh cười một chút đối với người diễn viên xa lạ kia, tỏ vẻ cảm ơn sau đó ngồi xuống ghế phía trước bàn trang điểm.

Hóa trang cho anh là một nam nhân trang phục rất hợp thời, khí chất lại giống phụ nữ. Khi anh ta thoa phấn thơm lên mặt Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên rất xấu hổ nhìn ngón tay lan hoa chỉ của anh ta, mà lại còn thính thoảng xoa nắn mặt Lâm Trạch Xuyên cảm khái “Chắc chắc, làn da thật tốt.”

Dù Lâm Trạch Xuyên rất muốn bỏ mấy cái ngón tay heo này ra, nhưng chỉ có thể đau khổ chịu đựng. Bởi vì thân phận hiện tại của anh, cho dù chỉ một nhân viên hóa trang bình thường, anh cũng đắc tội không nổi. Vẹn nhất chọc giận người thợ hóa trang này, thì anh ta hóa trang cho anh thành cái vớ vẩn gì đó, mà

bản thân anh lại không biết hóa trang. Hóa trang xong còn ném cho anh một cái mị nhân, làm sau lưng anh nổi một tảng da gà.

Giang Ấn Thiên mang anh đi thay quần áo, đột nhiên studio truyền đến một trận xôn xao. Lâm Trạch Xuyên quay đầu nhìn lại. Thì ra có một chiếc xe đến trước studio. Xe này Lâm Trạch Xuyên rất quen thuộc, là chính anh mua mà.

Cửa xe mở ra, Chu Vũ Đồng mặt không đổi sắc bước xuống, khiến mấy cô gái trong studio thét chói tai.

“Quá đẹp trai.”

“Oa oa oa, về sau mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Chu Thiên Vương, hạnh phúc chết đi được.”

“Này đáng người, khuôn mặt, nếu có thể cùng cậu ta lên giường thì tốt rồi.” Âm thanh này Lâm Trạch Xuyên biết, chính là người thợ đã giúp anh hóa trang. Ghê tởm khiến cả người Lâm Trạch Xuyên run lên.

Chu Vũ Đồng có gì anh chưa thấy qua, nhưng bây giờ nhìn cậu ta những khi lên giường phóng đảng thành cái dạng gì anh cũng không nhớ rõ. Nhưng ấn tượng sâu nhất sắc nhất chính là một tuần trước nhìn cậu ta bị Tần Minh làm, so với những thiếu gia trong quán bar còn hư hỏng hơn. Hiện tại lại giả vờ đứng đắn.

Anh quay đầu lại, theo Giang Ấn Thiên đi đổi quần áo.

Cùng là minh tinh nhưng khác với Lâm Trạch Xuyên, Chu Vũ Đồng chẳng những mang theo trợ lý, còn có nhân viên hóa trang chuyên môn và nhân viên tạo hình riêng.

Tiềm hành chủ yếu nói về công việc của một cảnh sát nằm vùng ẩn núp trong giới hắc đạo thu thập chứng cứ, cuối cùng đem bọn chúng một mẻ bắt vào lưới hết chuyện. Kịch bản không quá phức tạp, nội dung chính cũng tương đối đơn giản. Nhưng muốn diễn tốt cũng không dễ dàng. Bởi vì phần lớn phim đề cập đến nội tâm nhân vật. Trong đó có một đoạn nhân vật chính bị mất phương hướng, sau mới có thể tỉnh ngộ. Còn có một phần về tình cảm của hai nhân vật chính. Nam nhân vật chính là cảnh sát nằm vùng, nữ nhân vật chính là con gái của lão Đại hắc bang. Nữ chính tuy rằng sinh ra trong hắc đạo, nhưng tính tình lương thiện. Đối mặt với chức trách và tình yêu, khiến nam chính gian nan lựa chọn.

Bộ phim tuy rằng có các tình tiết võ thuật nhưng hầu hết đều đã dùng qua, nhưng cũng không gây trở ngại gì lớn khán giả vẫn hài lòng. Buôn bán ma túy, có thể thu hút được ánh mắt người xem tóm lại là một bộ phim khá tốt. Bộ phim còn đề cập đến một vài cảnh đấu súng, xem như cũng có chút đặc hiệu.

Hơn nữa có nhiều minh tinh tham gia. Nam chính là thiên vương Chu Vũ Đồng, nữ chính là ảnh hậu của năm diễn viên Tạ Phỉ. Còn có bông hồng mới nổi Lưu Vi Vi và một tân nhân Hoàng Nguyên Hâm gia nhập. Bộ phim điện ảnh này tổng cộng có 1.8 triệu tiền vốn đầu tư, có thể nói phim điện ảnh Hoa Ngữ được đầu tư lớn nhất năm nay.

Lâm Trạch Xuyên vào vai nhân vật tên là Triệu Lâm, một cảnh sát mới tốt nghiệp từ trường đại học. Sau khi tốt nghiệp nhiệm vụ đầu tiên của cậu ta chính là giúp cấp trên của mình – Lưu Nhạc Lăng do Chu Vũ Đồng diễn nằm vùng trong Hải Long bang. Theo lời của Lưu Nhạc Lăng thì giống như một người em trai. Mặc dù nói là vậy nhưng các cảnh diễn cũng không nhiều lắm, giống như đi ngang qua – xem náo nhiệt) mà thôi, nhưng một phần cũng do bản thân nhân vật.

Bởi vì là cấp dưới của nhân vật chính, rất nhiều lần phải chạy ra đánh nhau, giật dây, chấn thương đều có, cho nên các phân cảnh cũng tương đối nặng nề, có thể nói gần với vai diễn của nhân vật chính và đối đầu với vai diễn Bùi Suất Phong của Hoàng Nguyên Hâm. Để có thể tranh thủ nhân vật Triệu Lâm kia cho anh, phỏng chừng Giang Ấn Thiên tiêu phí không ít tinh lực.

Đạo diễn của Tiềm hành là Vương Phi đại danh鼎鼎鼎鼎 trong giới giải trí. Vương Phi nổi danh từ các bộ phim về buôn bán ma túy và đánh bạc, phàm là những bộ phim do ông ta làm đạo diễn đều rất đốt tiền, hầu như có vốn đầu tư rất lớn. Ông ta chú ý đến những cảnh quay nên cần phim trường lớn, các kỹ năng đặc biệt rục rịch, nhân vật có tạo hình đẹp. Lâm Trạch Xuyên có thể nhận được vai diễn Triệu Lâm cũng có một phần nguyên nhân lớn bởi vì dung mạo. Nhân vật Triệu Lâm thường theo sát nhân vật chính Lưu Nhạc Lăng, cho nên ngay ngày đầu anh đã có cảnh quay.

Vương Phi trước kia anh có biết, Chu Vũ Đồng cùng hợp tác với Vương Phi không ít. Mà anh mỗi khi Chu Vũ Đồng đóng phim đều sẽ đi theo thăm đoàn. Cho nên cũng gặp qua Vương Phi mấy lần. Vương Phi rất thích hợp với giới giải trí, ông ta là một người biết cách luồn lách. Chỉ cần là đoàn làm phim của Vương Phi, mỗi lần anh đi thăm Chu Vũ Đồng, Vương Phi đều sẽ đến chào hỏi, tươi cười lấy lòng, ở thời điểm thích hợp sẽ kéo anh vào đầu tư. Kỳ thật ban đầu khi Chu Vũ Đồng không có danh tiếng, nhân vật chính đầu tiên của cậu ta là do anh bỏ tiền để Vương Phi làm đạo diễn cho Chu Vũ Đồng diễn nhân vật chính, mới có thể trải đường cho Chu Vũ Đồng về sau.

Lúc này, Vương Phi ngồi trước máy quay. Sắp đến giữa trưa, nhiệt độ tương đối cao, Vương Phi là một người mập mạp, cho nên thái dương bắt đầu thấm mồ hôi. Một bên nói chuyện với thư kí trường quay thuận tiện giao cho nhân viên một số công việc, Phó đạo diễn đến đưa cho Vương Phi một chiếc khăn ướt.

“Chuẩn bị xong chưa? Vậy bắt đầu đi.” Vương Phi thấy diễn viên đã đến đông đủ, nói. Thư kí trường quay lập tức hạ chiếc bảng xuống “Action!”

Cảnh đầu tiên là cảnh sát tinh anh Lưu Nhạc Lăng nhận được nhiệm vụ bí mật, nằm vùng hắc bang. Tổ chức cho anh ta chọn một nhân viên cấp dưới để giúp đỡ. Anh ta lựa chọn Triệu Lâm cậu sinh viên mới tốt nghiệp. Không chỉ vì Triệu Lâm có thành tích đứng thứ nhất khi tốt nghiệp mà còn vì Triệu Lâm đã thông qua tất cả các cuộc khảo hạch nghiêm khắc. Không chỉ thân thủ tốt, đầu óc linh hoạt nhạy bén, hơn nữa còn có ý chí kiên định. Triệu Lâm còn có một điều kiện khá tốt —— cậu ta có khuôn mặt khá đẹp, cười rộ lên còn mang theo chút tà khí. Điểm này có thể giúp cậu ta không bị hoài nghi. Đây đúng là khảo nghiệm khả năng diễn xuất của Lâm Trạch Xuyên, bởi vì mặt đã đủ tư cách rồi, nhưng đáy mắt chứa tà khí thì còn phải chờ xem anh diễn thế nào.

Triệu Lâm rất sùng bái Lưu Nhạc Lăng, khi còn trong trường cảnh sát Lưu Nhạc Lăng là thần tượng của Triệu Lâm, cho nên khi Lưu Nhạc Lăng tìm được Triệu Lâm, Triệu Lâm không chút do dự đáp ứng Lưu Nhạc Lăng.

“Cắt!” Vương Phi quát “Lâm Trạch Xuyên! Triệu Lâm sùng bái Lưu Nhạc Lăng, cậu xem khi cậu nhìn Chu Vũ Đồng ánh mắt ấy là tôn kính! Là sùng bái hả! Con mẹ nó thấy thế nào cậu nhìn cậu ta cũng giống như đang nhìn kẻ thù! Làm lại!” Lâm Trạch Xuyên kéo khóe miệng, muốn anh tôn kính và sùng bái nhìn Chu Vũ Đồng?!

“Triệu Lâm, nhiệm vụ lần này chẳng những tràn ngập nguy hiểm, mà thời gian còn rất dài. Có lẽ tất cả tuổi thanh xuân của cậu sẽ hao phí vào nhiệm vụ này. Trong khi đó, cậu còn phải mang theo gánh nặng tội ác, không thể tự mình giải quyết... Cậu có đồng ý không?” Không thể không nói lời thoại vào cách diễn xuất của Chu Vũ Đồng rất tốt, câu từ tinh chuẩn, thanh âm nhu hòa lại mang theo khí thế không nói nên lời.

“Tôi đồng ý.” Lâm Trạch Xuyên nhìn Chu Vũ Đồng, cố gắng vào vai nhân vật của mình.

...

“Lâm Trạch Xuyên, cậu rốt cuộc có biết diễn xuất hay không! Chỉ cần là con người thì đều có thể diễn xuất tốt hơn cậu! Mẹ nó còn ngu hơn heo!” sau khi NG vô số lần, tính tình Vương Phi vốn không tốt liền không thể nhịn được nữa, thiếu chút nữa đập máy quay. Vương Phi trải qua vô số cảnh quay, nhưng cho tới bây giờ chưa có cảnh quay nào lại khó khăn như cảnh quay hôm nay.

Lâm Trạch Xuyên cắn răng không nói lời nào. Anh đương nhiên không biết diễn xuất, nhưng nguyên nhân chủ yếu là dù anh có cố gắng nhập vai thế nào, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Chu Vũ Đồng thì cảm xúc của anh sẽ không không chế được.

Bị Lâm Trạch Xuyên liên lụy, nên Chu Vũ Đồng cũng phải không ngừng lặp lại cảnh quay này. Tình huống này từ sau khi cậu ta nổi tiếng rất ít gặp, cho nên cũng không kiên nhẫn, mắt lạnh nhìn Lâm Trạch Xuyên bị Vương Phi răn dạy. Hơn nữa không biết vì nguyên nhân gì, cậu ta cảm thấy Lâm Trạch Xuyên có địch ý với mình, mà Lâm Trạch Xuyên chỉ là một tiểu minh tinh, nên dù là khuôn mặt hữu hảo, Chu Vũ Đồng cũng khinh thường.

Giang Ân Thiên đứng bên cạnh thấy cảm xúc Lâm Trạch Xuyên không tốt, thì không ngừng xin lỗi đạo diễn.

“Cho cậu ta một ngày để điều chỉnh trạng thái, nếu ngày mai còn không được nữa, thì cút đi cho tôi!” Vương Phi lạnh lùng nói với Giang Ấn Thiên, sau đó nói với thư kí “Chuẩn bị cảnh thứ sáu. Con mẹ nó thật khó khăn.” Giang Ấn Thiên vội tạ lỗi.

Lâm Trạch Xuyên mặt không đổi sắc nhìn mọi chuyện, ngón tay vô thanh vô thức nắm chặt. Giang Ấn Thiên kỳ thật là một người tự phụ, lại bởi vì anh mà phải ăn nói khéps nẹp như vậy.

Khi Giang Ấn Thiên cùng anh ra khỏi studio, còn nói với anh “Hôm nay cảm xúc của cậu không tốt lắm, là vì Chu Vũ Đồng?”

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên đáp.

“Cậu là diễn viên, cảm xúc trong cuộc sống không thể đưa vào nhân vật.”

“Tôi biết, tôi sẽ điều chỉnh.” Đạo lý này ai cũng biết, nhưng không phải ai cũng có thể dễ dàng làm được, “Tôi về trước.” Lâm Trạch Xuyên nói.

“Được. Trên đường cẩn thận.” Giang Ấn Thiên cũng không trách, chỉ thản nhiên dặn dò.

4. Chương 4

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Lâm Trạch Xuyên từ studio đi ra, cũng không trực tiếp về nhà. Anh chậm rãi tới ven đường, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra một tuần nay. Vỡ vãn đến mức khiến anh cho rằng mình say rượu sau đó nằm mơ.

Chu Vũ Đồng phản bội, anh chết, thân phận chuyển biến. Anh còn chưa kịp kinh ngạc, thì tất cả đã xảy ra. Cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ mình sẽ từ một thiên chi kiêu tử biến thành một tiểu minh tinh lặn lội trong giới giải trí bị người ta khinh thường. Lúc trước Trình gia không tiếp nhận Chu Vũ Đồng vì Chu Vũ Đồng là một diễn viên, cho dù cậu ta đã là một siêu sao thiên vương có vinh quang hạng nhất.

Trình gia rất khinh thường những diễn viên giải trí, vậy mà, thật không thể tin được anh cũng có ngày bước chân vào cái giới này.

Trình Hướng Nam ngậm thìa vàng từ khi sinh ra, trong một danh môn thế gia chân chính, mẹ là con gái tập đoàn Thẩm thị. Cuộc sống thuận buồm xuôi gió. Từ nhỏ đã có thành tích tốt, bằng chính thực lực của mình thi đậu vào đại học A, học ngành tài chính ở trường đại học số một cả nước. Sau đó được cử đi du học, lấy được tất cả các học bổng còn lấy bằng thạc sĩ chuyên môn của đại học H. Vì đã có anh cả Trình Tư Kiệt và anh hai Trình Tử Lâm, mà Trình Hướng Nam không có hứng thú với giới chính trị, Trình gia lại cực kì nuông chiều đứa con út, cho nên khi Trình Hướng Nam diễn nguyện vọng học tài chính cũng không phản đối. Sau này, ánh sáng lập tập đoàn Quốc Tín, nếu như không có tài chính của Thẩm gia hậu thuẫn cùng với sự ủng hộ âm thầm của Trình gia, thì Quốc Tín muốn phát triển đến quy mô như hiện nay, có lẽ phải cần mười lăm năm cũng không chừng, nhưng anh lại chỉ dùng thời gian năm năm.

Lúc trước chuyện Trình Hướng Nam thích nam nhân khiến Trình gia trải qua một hồi sóng to gió lớn, nhưng cuối cùng vẫn được Trình gia tiếp nhận. Cùng Chu Vũ Đồng kết giao, Trình gia cũng biết. Nhưng không ngăn cản cũng không phản đối. Ngay cả khi anh vùng tiền như rác và vận dụng các mối quan hệ để giúp Chu Vũ Đồng nổi tiếng, Trình gia cũng không nói lời nào. Nếu không phải anh đề nghị công khai quan hệ của hai người họ, thậm chí còn muốn đi dân sang Canada kết hôn, thì Trình gia cũng không phản ứng kịch liệt như vậy.

Trên thực tế mấy lời đồn đó cũng không hoàn toàn đúng, vì Trình gia không đuổi anh đi, mà do tự ý anh muốn rời khỏi Trình gia, như vậy kế hoạch di dân của anh sẽ không bị Trình gia quấy nhiễu. Nhưng, khi anh nhìn thấy những gì xảy ra trong căn phòng kia, thì tất cả đều như một trò cười.

Sau đó anh trọng sinh vào thân thể một tiểu minh tinh, anh không còn cách nào khác ngoài việc đón nhận mọi chuyện, lấy thân phận hiện tại của anh, căn bản không thể kháng cự. Cho dù một tuần qua anh đã điều chỉnh tâm trạng mình, anh có thể bình tĩnh đối diện với tất cả trước mắt. Nhưng khi nhìn Chu Vũ Đồng ngăn nắp gọn gàng đứng trước mặt, thì sự bình tĩnh của anh lại tan biết, người lâu nay luôn lấy lòng anh hiện tại kiêu ngạo chỉ vào mũi anh mà mắng ‘anh còn ngu hơn heo’, anh sao có thể khống chế được tâm tình của mình. Một tiểu minh tinh chưa từng diễn xuất, một kẻ không có bất kì ai làm hậu thuẫn, sao anh có thể đi được trên con đường này?

Lâm Trạch Xuyên đứng ở ven đường vẫy tay, một chiếc xe ngừng lại.

“Nghĩa trang Tùng Gia.” Lâm Trạch Xuyên nói.

Nghĩa trang Tùng Gia là nghĩa trang tốt nhất thành phố B, cũng chỉ có thể dùng đặc quyền giai cấp mới được an táng ở bên trong. Mộ Trình Hướng Nam được đặt ở đây.

Lâm Trạch Xuyên xuống xe, mua một bó cúc trắng đi vào nghĩa trang. Tự mình đi tảo mộ mình, có cảm giác gì nhỉ? Không ai có thể nói được, bởi vì bọn họ vốn không thể nói cho anh biết.

Nghĩa trang yên tĩnh đến nặng nề, chỉ có một hai người đứng cách Lâm Trạch Xuyên rất xa. Lâm Trạch Xuyên đi qua một hàng bia mộ, tìm kiếm bia mộ của Trình Hướng Nam.

Bia mộ bằng đá cẩm thạch màu đen, trên đó có ảnh chụp của Trình Hướng Nam, tuổi trẻ mà tao nhã. Lâm Trạch Xuyên đem bó hoa trong tay đặt trước bia, ngồi xổm dùng ngón tay vuốt ve dòng chữ vàng trên mộ bia, tâm tình phức tạp.

“Vì một tai nạn giao thông, mà rơi vào kết cục này. Trình Hướng Nam, mày thật đúng là đáng thương.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên cười, tự giễu nói.

Vứt bỏ cái danh hiệu Trình thiếu gia hào nhoáng, anh mới phát hiện, thì ra mười mấy năm qua tất cả những gì anh đạt được đều có quan hệ với Trình gia. Trình gia có điều kiện dung túng anh. Mà anh lại vì một nam nhân không khác gì kỹ nữ mà âm ỉ với người trong nhà. Thật là —— đại đột không thuốc nào cứu được.

“Cậu là ai?” Một âm thanh lạnh như băng vang lên.

Thân thể Lâm Trạch Xuyên cứng một chút, buông lỏng bàn tay đang nắm chặt. Nghe thấy thanh âm này, anh rất muốn cho chủ nhân của nó một quyền. Nhưng...anh hiện tại...không thể, thật là...ngheen khuất.

Anh đứng lên, đưa lưng về phía người nọ, thấp giọng “Từng gặp mặt Trình tiên sinh một lần, cho nên tới nhìn xem.” Nói xong chuẩn bị rời đi. Nhưng cánh tay bị người nọ gắt gao kéo lại, lực đạo mạnh đến kinh người, khiến anh phải xoay người lại.

Sau ngày hôm đó, lần trên TV không tính, hôm nay là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tần Minh. Sắc mặt Tần Minh tái nhợt, cằm mọc đầy râu xanh không để ý tới sạch sẽ. Khiến lửa giận của Lâm Trạch Xuyên bùng trệ, cực kì kinh ngạc.

Người này từ nhỏ lớn lên cùng anh, anh biết Tần Minh có chút tự kỷ.

Tần Minh rất chú ý đến hình tượng của mình, ngay cả quần áo mặc ở nhà cũng cực kì khéo léo, không cần chỉnh lý cũng có thể tham gia tiệc rượu, hình tượng trước sau như một anh tuấn tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng. Cho nên bây giờ anh ta râu ria xồm xàm, sắc mặt tái nhợt, quần áo tuy sạch sẽ nhưng vẫn có chút hỗn độn đáng về phóng khoáng hiện tại của Tần Minh xuất hiện trước mặt anh, khiến Lâm Trạch Xuyên rung động một chút. Nhưng chỉ trong chớp mắt.

Tần Minh tới đây làm gì? Thế nào, ngay cả khi anh chết rồi cũng không buông tha. Anh phát hiện trong tay Tần Minh cũng có một bó hoa. Còn tặng hoa, muốn anh chết rồi cũng không được sống yên ổn?

“Có duyên gặp Trình Hướng Nam một lần? Có duyên gặp cậu ấy một lần rất nhiều người. Tóm lại cậu và cậu ấy có quan hệ thế nào?” Lực đạo nắm cánh tay anh không có xu hướng giảm, ngược lại càng tăng thêm,

khiến Lâm Trạch Xuyên đau đến nhú máu.

Tần Minh cho mình là ai, đến tảo mộ Trình Hưởng Nam chẳng lẽ còn phải xin phép anh ta? Gặp nhau một lần thì sao, chẳng lẽ Trình Hưởng Nam anh đây ngay cả chút mị lực đều không có? Bạn bè Trình Hưởng Nam chẳng lẽ Tần Minh đều biết, chưa từng thấy qua thì không được đến tảo mộ sao?

Mẹ nó, Tần Minh cho rằng mình là ai? Chẳng lẽ một chút cũng không tự hiểu được sao? Trình Hưởng Nam cực kì chán ghét nhìn thấy anh ta và Chu Vũ Đồng. Trình Hưởng Nam đã chết anh ta còn đến trước mộ làm gì cho ghê tởm.

Nhưng hiển nhiên, Tần Minh không chú ý tới sự chán ghét dưới đáy mắt Lâm Trạch Xuyên.

“Cậu và cậu ấy có quan hệ thế nào?” ánh mắt Tần Minh gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt hung ác như muốn ăn thịt người.

“Tôi thật sự chỉ có duyên gặp Trình tiên sinh một lần, nhìn thấy tin tức, cho nên tới đây xem.” Lâm Trạch Xuyên rũ mi, che đi sự chán ghét và giận dữ xuống đáy mắt.

Tần Minh đương nhiên không tin cái lí do thoái thác này của anh, buông tay anh ra, lạnh lùng nói “Tôi mặc kệ cậu và cậu ấy có quan hệ thế nào, nhưng... về sau cậu không được xuất hiện ở đây. Đừng nghĩ có thể lợi dụng quan hệ với cậu ấy.”

Dựa vào cái gì?! Tần Minh nghĩ mình là ai, vậy mà đi quản chuyện của Trình Hưởng Nam? Cái gì gọi là lợi dụng quan hệ? Nhưng lý trí nói cho anh biết, mình không thể xúc động.

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên bên ngoài gật đầu đáp ứng, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Ban đêm thành phố B, mặc dù có mưa, nhưng vẫn có những ánh đèn lấp lánh, những tiếng động lớn rầm rĩ mà náo nhiệt.

Cố Viêm đi vào quán bar, liếc mắt một cái liền chú ý tới nam nhân ngồi dựa vào vách ngăn. Vị trí kia cũng không làm người ta để tâm, nhưng người kia dựa một nửa thân thể lên ghế, tư thái thả lỏng tao nhã không nói nên lời, nam nhân đó chặt chẽ giam cầm ánh mắt Cố Viêm. Vách ngăn trong quán bar là một tấm kính thủy tinh hướng thẳng xuống đất. Bóng dáng của người đó khắc trên mặt thủy tinh, thủy tinh nhập ngoại sắc sảo mà mơ hồ.

Y phá lệ chủ động đi tới “Tôi mời cậu một ly.” Nam nhân kia chậm rãi ngẩng đầu, Cố Viêm ngoài ý muốn phát hiện người này tuổi còn rất trẻ, có thể nói là một thiếu niên. Khuôn mặt của cậu rất tinh xảo, ngoài cửa sổ những ánh đèn mơ hồ chiếu vào, trong lơ đãng lại có chút diễm mị, nhưng khi nhìn kỹ, thì biến mất không thấy.

Vì những chuyện ban ngày mà Lâm Trạch Xuyên có chút bức bối. Anh nâng mắt nhìn về phía nam nhân vừa đến gần. Một người đàn ông rất đẹp, Lâm Trạch Xuyên trong lòng bình luận.

“Chivas regal.”

Cố Viêm nở nụ cười “Tôi cũng như cậu.”

Đầu ngón tay trắng nõn, ly thủy tinh chứa rượu màu hổ phách, mơ hồ lấp lánh, hình ảnh lần lượt thay đổi làm người ta mê hoặc. Bóng đêm, cũng khiến người ta say sưa.

Cố Viêm cầm tay nâng ly rượu của Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên cũng không trốn, cười cười “Cảm ơn rượu của anh.” Nói xong uống cạn một hơi. Chiếc cổ mảnh khảnh, trắng ngà nhu hòa dưới ánh đèn.

Trong căn phòng xa hoa, vừa đóng cửa, Cố Viêm đã đặt Lâm Trạch Xuyên trên tường. Hai người kịch liệt hôn nhau, tay Cố Viêm từ bỏ vai Lâm Trạch Xuyên xẹt qua thân thể, kéo khóa, trượt vào, nắm chặt phân thân. Thân thể Lâm Trạch Xuyên run lên một chút, tiếng rên rỉ không tự giác ra khỏi cánh môi. Dục hỏa của Cố Viêm lên đến đỉnh khi nghe tiếng rên rỉ nhẹ nhàng này, lập tức đem Lâm Trạch Xuyên ôm ngang ném lên giường.

Khách sạn chuẩn bị tương đối đầy đủ, Cố Viêm từ ngăn kéo lấy ra áo mưa và dầu bôi trơn. Sau đó gắt gao đè ép thân thể Lâm Trạch Xuyên, đầu lưỡi liếm hầu kết, sau đó nhẹ nhàng gặm cắn, bàn tay hướng về phía

eo. Lâm Trạch Xuyên từ chối vài lần, bị Cố Viêm gắt gao chế trụ, cơ hồ không thể động đậy, hai tay chỉ có thể khoát ra sau lưng Cố Viêm.

Khi Lâm Trạch Xuyên tỉnh lại, cảm thấy toàn thân rã rời. Cho tới bây giờ anh chưa từng làm 0, cho nên không biết làm xong mặt sau lại đau như vậy. Anh cúi đầu nhìn thoáng qua cái dáng người gà luộc của mình, lại nhìn nhìn thân thể nam nhân kia, hai bên quá đối lập, đúng là anh không thể đề nổi.

“Tỉnh?” Cố Viêm nhìn cậu thiếu niên kia, sau khi thiếu niên đã rút đi *** trong đôi mắt chỉ còn lại sự thanh minh và lãnh đạm.

Lâm Trạch Xuyên thần nhiên đáp lại một tiếng, đứng dậy tẩy rửa thân thể. Mặc đồ chỉnh tề, Lâm Trạch Xuyên cũng không nhìn nam nhân kia một cái, liền rời khỏi khách sạn.

Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm cũng không hỏi tên đối phương, chẳng qua chỉ là tình một đêm, mà thôi...

5. Chương 5

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Lâm Trạch Xuyên cảm thấy toàn thân muốn rời ra từng mảnh, đặc biệt nửa dưới. Anh chỉ có thể chậm rãi đi từng bước, sợ tư thế quá dị bị người khác nhìn ra. Anh quyết định khi nào rảnh phải tới phòng tập thể thao rèn luyện sức khỏe, cái dáng gà luộc này thật là...chỉ có bị đề thôi.

“Không thoải mái? Sắc mặt cậu thoát nhìn rất không tốt.” Đi vào studio, Giang Ấn Thiên nhìn anh nói.

Lâm Trạch Xuyên cười một chút “Không sao.” Bị nam nhân thượng một đêm, sắc mặt có thể tốt được không? Tâm tình anh không tốt chơi tình một đêm, coi như thả lỏng, kết quả... Thả lỏng cái lỏng ấy. Hiện tại toàn thân đều đau. Đặc biệt là bộ vị kia. Địch xác, theo kinh nghiệm từ trước đến nay của anh, làm tình rất có lợi cho thể xác và tinh thần, là loại vận động hữu ích hạng nhất. Nhưng bây giờ anh hiểu được, này còn phải tùy vào vị trí.

Trình Hường Nam cho tới bây giờ đều là ở trên, ngẫu nhiên ở mặt dưới chỉ cũng là chơi kị một lần. Hiện giờ, anh thành kẻ nằm dưới, mới phát hiện làm tình lại thống khổ như vậy. Một đêm tình để thả lỏng, quả nhiên không được. Nhưng trước kia khi anh cùng Chu Vũ Đồng làm, Chu Vũ Đồng luôn rất hưởng thụ, kêu còn lớn tiếng hơn anh, đây không phải giả vờ.

“Phát ngốc gì nữa. Đi hóa trang đi.” Giang Ấn Thiên nói.

“Không có gì.” Lâm Trạch Xuyên nói xong thì hướng đến phòng hóa trang, không thể nói cho Giang Ấn Thiên anh đang suy nghĩ gì. Được vài bước, anh dừng lại, quay đầu nghiêm mặt nói với Giang Ấn Thiên “Nếu hôm nay vẫn không được, thì thế nào?”

Giang Ấn Thiên cười “Không có tự tin với bản thân như vậy?”

“Nếu nhờ thì sao?”

“Nếu không được, thì bỏ nhân vật kia, ít nhất cũng không tính là vi phạm hợp đồng. Nhưng cơ hội lần này khó được, có chút đáng tiếc.” Giang Ấn Thiên nói.

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười “Tôi sẽ cố hết sức.” Nếu bây giờ anh là Lâm Trạch Xuyên, thì anh phải buông tha sự tự phụ của Trình Hường Nam, bởi vì anh của hôm nay không có gì để tự phụ, mà anh hôm nay cũng không có tư cách này.

Chưa từng học qua diễn xuất thì thế nào, lúc trước Chu Vũ Đồng cũng không được đào tạo chính quy, diễn xuất cũng phải luyện đúng không? Hiện giờ anh mới chỉ vừa xuất đạo. Mà Vương Phi là một đạo diễn coi

trọng hình ảnh, đối với diễn xuất của diễn viên cũng không yêu cầu cao, anh lại là một diễn viên phụ, diễn xuất trúc trắc một chút kỳ thật cũng không thành vấn đề.

Ngày hôm qua NG nhiều như vậy là vì cảm xúc gặp trở ngại, cảm xúc của anh với Chu Vũ Đồng quá mãnh liệt, mãnh liệt đến mức ảnh hưởng tới nội dung cảnh diễn. Nên phải quay lại.

“Cậu nhìn Chu Vũ Đồng không vừa mắt?” Thợ hóa trang ẻo lả vừa hóa trang vừa hỏi. Mặc dù là câu hỏi, nhưng ngữ khí khẳng định. Thì ra cảm xúc của anh đối với Chu Vũ Đồng lại rõ ràng như vậy, một anh còn cho là mình đã điều chỉnh tâm lý không tệ.

“Rõ ràng như vậy?” Lâm Trạch Xuyên dùng giọng điệu vui đùa hỏi.

Thợ hóa trang ẻo lả cười nhạo một tiếng “Người có mắt đều có thể nhìn ra. Nhưng...” thanh âm anh ta khó được không ẻo lả nói “Nhìn cậu ta không vừa mắt là bình thường, do cậu thể hiện quá rõ ràng. Cậu ta dù sao cũng là đại minh tinh, cậu như vậy sẽ gặp bất lợi.”

Lâm Trạch Xuyên có chút kinh ngạc “Anh cũng không vừa mắt cậu ta? Anh không phải còn muốn cùng cậu ta lên giường sao?” Không thể tưởng tượng Chu Vũ Đồng lại không được chào đón như vậy. Nếu lúc trước là Trình Hường Nam, anh sẽ nghĩ Chu Vũ Đồng quá mức thanh cao làm người ta không thích, cho nên trong cái giới giải trí hỗn loạn này sẽ bị xa lánh. Nhưng hiện tại Lâm Trạch Xuyên còn không hiểu được nguyên nhân thật sự... thì anh đúng là còn ngốc hơn heo.

“Chắc chắn, tuy người này nhân phẩm không được tốt lắm, nhưng khuôn mặt và dáng người đều hạng nhất. Nhìn cậu ta không vừa mắt nhưng muốn cùng cậu ta lên giường cũng đâu có sao.” Thợ hoá trang ẻo lả trợn trắng mắt với Lâm Trạch Xuyên.

“Nhưng người ta chỉ cùng người có thân phận và địa vị như Trình thiếu và Tần thiếu lên giường.” thợ hóa trang cực kì phiến muộn tám chuyện.

Lâm Trạch Xuyên bị nước miếng sặc, anh đúng là nằm cũng trúng đạn? Nhưng, anh hoài nghi liếc người hóa trang ẻo lả kia một cái, hàng này tuyệt đối là nằm dưới. Mà Chu Vũ Đồng cũng nằm dưới. Bọn họ cho dù lên giường, thì có thể làm gì với nhau?

Hóa trang xong, thay quần áo, Lâm Trạch Xuyên đi đến trường quay, thấy Chu Vũ Đồng lại bên cạnh mình.

“Nếu không muốn diễn, thì tự dọn đồ đạc rồi cút đi, cần gì phải liên lụy đến người khác.” Chu Vũ Đồng ghé vào tai anh nhẹ nhàng nói. Người bên ngoài nhìn vào, thấy Chu Vũ Đồng đang kiên nhẫn an ủi hậu bối biểu tình rất ôn hòa.

Lâm Trạch Xuyên tức giận nở nụ cười “Luận về diễn xuất, ai so được với Chu thiên vương.” Ngữ khí không chút che dấu sự trào phúng. Nói xong lui về sau một bước, mỉm cười “Cảm tạ Chu tiên bối giáo dục.” Chu Vũ Đồng hừ lạnh một tiếng, liền xoay người rời đi.

Mọi người lập tức hiểu được, Chu thiên vương lại “Giáo dục” hậu bối.

... ..

“Triệu Lâm, nhiệm vụ chẳng những tràn ngập nguy hiểm, mà thời gian còn rất dài. Có lẽ tất cả tuổi thanh xuân của cậu sẽ hao phí vào nhiệm vụ này. Trong khi đó, cậu còn phải mang theo gánh nặng tội ác, không thể tự mình giải quyết... Cậu có đồng ý không?” Lưu Nhạc Lăng nhìn Triệu Lâm cậu sinh viên trẻ mới tốt nghiệp, chậm rãi nói.

“Tôi đồng ý.” Triệu Lâm không chút do dự, tuổi còn trẻ trên mặt xinh đẹp tràn đầy kiên định.

Lưu Nhạc Lăng nở nụ cười, vui mừng tán thưởng, anh không nhìn lầm người “Nếu như lựa chọn con đường này, cho dù hối hận, cũng phải tiếp tục.”

“Tôi, tuyệt đối không hối hận!” Lâm Trạch Xuyên hí mắt, sâu trong mắt mang theo tia ánh sáng chói lóa, lời nói rất có khí phách. Anh không còn lựa chọn nào khác, cũng tuyệt đối sẽ không khiến mình phải hối hận.

“CUT!” Vương phi nói, “Cảnh đầu qua, rất tốt. Cảm giác tôi muốn chính là như thế. Nghỉ ngơi một chút.”

Chu Vũ Đồng bị mọi người vây quanh săn sóc, người đi theo bụng dù có người giúp cậu ta lau mồ hôi lại có người giúp lấy nước.

Lâm Trạch Xuyên đi về chỗ, Giang Ấn Thiên đưa chai nước cho anh. Lần này diễn coi như thuận lợi, NG hai lần, xem như bình thường. Bởi vì hoàn toàn trái ngược với hôm qua, nên Vương Phi không mắng anh.

“Đoạn trước diễn cũng được, nhưng phần cuối cùng diễn lại cực tốt.” Giang Ấn Thiên cười nói.

“Câu ‘Tôi, tuyệt đối không hối hận’ phải không?” Lâm Trạch Xuyên uống một ngụm nước, hỏi. Đây là lời thoại cuối cùng trong phân cảnh vừa rồi.

“Ừ.” Giang Ấn Thiên gật đầu, “Cảm giác khi cậu nói lời này, cả người đều toát ra một loại khí thế khó nói, sáng rọi thậm chí vượt qua cả Chu Vũ Đồng.”

“Thật không?” Lâm Trạch Xuyên cười cười, câu nói này mặc dù là lời thoại của Triệu Lâm, nhưng cũng chính là tâm trạng của anh hiện tại.

“Kỳ thật, tôi cảm thấy cậu đã thay đổi không ít.”

Thân thể Lâm Trạch Xuyên không tự chủ cứng đờ một chút. Dích xác, anh không phải bản thân “Lâm Trạch Xuyên”. Anh cũng không biết ‘Lâm Trạch Xuyên’, một mình tinh hạo ba không nổi danh, lại không dựa vào quy tắc ngầm để đi lên, cho nên dù muốn tìm người chơi cũng không đến phiên cậu ta. Thế nên, tính cách ‘Lâm Trạch Xuyên’ căn bản anh không biết gì hết.

Nhưng từ nhật ký của ‘Lâm Trạch Xuyên’ anh cũng hiểu được một chút, tính cách của Lâm Trạch Xuyên và Trình Hưởng Nam khác biệt rất lớn. Hiện giờ khối thân thể này là của Lâm Trạch Xuyên, nhưng linh hồn lại là Trình Hưởng Nam. Người khác có lẽ vì không biết nên nhìn không ra điểm khác nhau giữa trước kia và bây giờ, nhưng đối với người hiểu rõ Lâm Trạch Xuyên như Giang Ấn Thiên thì sao có thể không nhìn ra biến hóa ấy. Anh vậy mà xem nhẹ vấn đề này, hiện tại giải thích thế nào đây?

“Trước kia cậu quá nhạy cảm.”

Thái dương Lâm Trạch Xuyên giật một chút, lời thế này là thế nào... Thật làm cho người ta mơ màng. Anh cảm thấy thân thể mình ngày hôm qua chịu đủ các loại chà đạp lại bắt đầu ần ần đau.

“Phải không?” Lâm Trạch Xuyên khô khốc hỏi lại.

Giang Ấn Thiên hoàn toàn chìm đắm trong tư duy của mình, không phát hiện sự khác thường của Lâm Trạch Xuyên, anh ta lại gật đầu “Tâm tư của cậu rất mãnh cảm, tinh tế. Vô luận đối với sự nghiệp hay tình cảm. Như vậy cũng không tốt.”

Lâm Trạch Xuyên một chút, với anh cái loại tư tưởng này thật đúng là lệch tận đầu. Có lẽ tạo thành do bị dè nhiều quá. Đây lại làm kiên định thêm ý tưởng phải tập thể hình của Lâm Trạch Xuyên.

“Nếu là trước kia, khi cậu bị đạo diễn mắng như vậy, ngày hôm sau tuyệt đối sẽ không xem như không có việc gì mà đến studio.” Giang Ấn Thiên chậm rãi nói, “Tôi vốn đang tính đi tìm cậu. Nhưng cậu vậy mà đến đây trước, ngoại trừ sắc mặt hơi kém. Thì đã điều chỉnh trạng thái khá tốt.”

Sắc mặt kém là vì thân thể không thoải mái... Lâm Trạch Xuyên trong lòng im lặng nói. Thì ra “Lâm Trạch Xuyên” bị đạo diễn mắng sẽ tìm một nơi nào đó ngồi khóc, thật đúng là... tính trẻ con.

“Tiểu Hàm Giang...” Giang Ấn Thiên nhìn thoáng biểu tình của Lâm Trạch Xuyên, thấy không có biến hóa gì, mới thả lỏng tâm tình nói tiếp “Trước kia cậu sống luôn lấy Tiểu Hàm Giang làm trung tâm. Nếu là nhân vật Tiểu Hàm Giang thích, cậu sẽ lập tức nhường cho hắn. Cho nên đã đánh mất rất nhiều cơ hội thành danh. Còn mất đi cơ hội xuất hiện trước ống kính, chỉ là vì thay hắn làm cơm chiều...”

Này có bao nhiêu tiện... Lâm Trạch Xuyên im lặng nghĩ.

“Tiểu Hàm Giang lại không đem cậu để trong lòng. Nhưng lúc ấy tôi nói với cậu, cậu hoàn toàn không nghe. Cho nên hiện tại nhìn cậu thế này, đúng là rất tốt.”

Thì ra Giang Ấn Thiên nghĩ biến hóa của anh bây giờ là do ảnh hưởng của Tiểu Hàm Giang. Lâm Trạch Xuyên thở dài một hơi, như vậy, anh cũng không cần hao tâm tổn trí tìm cơ để giải thích tính cách của mình trước sau sao lại biến hóa lớn như vậy.

“Sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, hiện tại đối với tôi mà nói, sự nghiệp là quan trọng nhất.”

“Nếu trong lòng cậu đặt sự nghiệp lên hàng đầu, thì cậu sẽ còn tiến xa hơn Tiểu Hàm Giang.” Giang Ấn Thiên cho rằng cậu vì tức giận, muốn vượt qua Tiểu Hàm Giang để rửa nhục.

Lâm Trạch Xuyên cười cười, không giải thích. Kỳ thật Giang Ấn Thiên coi như cũng đoán đúng một nửa nguyên nhân. Nhưng dù anh ta có thông minh thế nào, cũng đoán không ra quan hệ phức tạp của Chu Vũ Đồng và Trình Hướng Nam. Hơn nữa mục tiêu của Lâm Trạch Xuyên không phải Tiểu Hàm Giang, mà là Chu Vũ Đồng. Anh muốn đứng ở vị trí cao hơn Chu Vũ Đồng.

“Đúng rồi, tôi muốn cùng anh thương lượng một chuyện.” Lâm Trạch Xuyên nhớ tới tính toán ban đầu của mình, nói với Giang Ấn Thiên.

Giang Ấn Thiên có chút ngạc nhiên “Chuyện gì?” bởi vì ngoài việc muốn chuyển nhân vật cho Tiểu Hàm Giang hoặc là thử vai, Lâm Trạch Xuyên chưa từng có yêu cầu gì với anh. Cho nên khi nghe Lâm Trạch Xuyên chủ động đề xuất yêu cầu, có chút tò mò.

“Tôi muốn thi đại học.” Lâm Trạch Xuyên nói, lại vội vàng bổ sung “Tôi sẽ dành thời gian ôn tập, nên không ảnh hưởng tới những gì anh sắp xếp.”

“Lúc trước tôi khuyên cậu thi, cậu còn không đồng ý, hiện tại nghĩ thông rồi?” Giang Ấn Thiên hỏi.

Thì ra Giang Ấn Thiên cũng từng khuyên nhủ ‘Lâm Trạch Xuyên’, là do ‘Lâm Trạch Xuyên’ không đồng ý.

Lâm Trạch Xuyên nói “Đã nghĩ thông.” Muốn đạt được vị trí cao, chỉ dựa vào bằng trung học là không đủ. Nếu không muốn đi cửa sau, anh phải nâng cao bằng cấp của mình.

6. Chương 6

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Bởi vì diễn viên Tạ Phỉ có vấn đề riêng, nên những phân cảnh của cô đều được quyết định quay trước. Đúng ra hôm nay Lâm Trạch Xuyên phải quay ba cảnh nhưng lại bị sắp xếp đến ngày mai. Cho nên Lâm Trạch Xuyên được báo mới biết phần diễn hôm nay của anh trên cơ bản đến đây là kết thúc.

“Muốn tôi đưa cậu về không?” Giang Ấn Thiên hỏi.

Lâm Trạch Xuyên lắc đầu “Tôi muốn nhìn một chút xem họ diễn như thế nào. Đây dù sao cũng đây cũng là lần đầu tiên tôi quay phim điện ảnh.” Lời này là thật, Trình Hướng Nam từ trước đến nay chưa từng diễn xuất, mà “Lâm Trạch Xuyên” trước kia lại chỉ quay phim truyền hình.

Giang Ấn Thiên vỗ vai anh “Học tập nhiều một chút cũng tốt, dù sao Chu Vũ Đồng và Tạ Phỉ cũng là ảnh đế ảnh hậu cả đấy.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu.

Tiếp theo là cảnh hai nhân vật chính gặp nhau. Hình ảnh đã bắt đầu chuyển từ bên ngoài vào trong phòng.

“Action!”

Khu nhà cao cấp của Tôn gia đèn đuốc sáng trưng, cực kỳ náo nhiệt.

Hôm nay lão Đại Hải Long bang làm sinh nhật cho đứa con gái duy nhất, được mời tham dự tiệc sinh nhật nếu không phải là người quyền quý thì cũng là những kẻ có quan hệ thân thiết với Hải Long bang. Lúc này Lưu Nhạc Lãng đã trải qua một thời gian dài khảo nghiệm hơn nửa hai lần cứu mạng Tôn Chí Dục, tạo được sự tín nhiệm với Tôn Chí Dục.

Tạ Phi diễn vai nữ chính Tôn Quân Nhã đang được cha mình là Tôn Chí Dục dẫn từ cầu thang hai đi xuống.

Tôn Quân Nhã từ nhỏ đã bị Tôn Chí Dục đưa ra nước ngoài, chưa từng dính dáng đến sự vụ của gia tộc. Cô chỉ biết cha mình làm ăn buôn bán bình thường. Bên ngoài Hải Long bang trên cơ bản lấy danh nghĩa tập đoàn Hải Long để làm ăn. Tập đoàn Hải Long cũng chính là vỏ bọc nguy trang của Hải Long bang.

Tôn Quân Nhã thích nghệ thuật, nhưng lúc trước thời điểm cô thi vào đại học Luân Đôn, cô vốn tính toán thi vào ngành quản lý công thương, như vậy khi về nước có thể trợ giúp cha quản lý tập đoàn, giảm bớt gánh nặng cho cha. Nhưng thời điểm cô nói chuyện này với Tôn Chí Dục, thì Tôn Chí Dục lại phản đối. Tôn Quân Nhã rất buồn, nên đã hỏi lý do.

Tôn Chí Dục chỉ có một cô con gái, nhưng đã có ba đứa cháu trai và một đứa cháu ngoại trai, hiện tại đều đang ở tập đoàn Hải Long. Tôn Quân Nhã tuy không có dã tâm gì với tập đoàn Hải Long, muốn tham gia quản lý tập đoàn cũng chỉ là muốn giúp cha mình chia sẻ áp lực. Tôn Chí Dục lại không chút nghĩ ngợi phản đối, điều này không làm Tôn Quân Nhã suy nghĩ sai lệch cũng khó. Cô hoài nghi cha muốn đem tập đoàn cho anh họ cô hoặc để con trai di kế thừa. Về mặt tình cảm điều này khiến Tôn Quân Nhã rất buồn.

Tôn Chí Dục lại không nhìn ra tâm tư của con gái, cười nói với cô, con gái của Tôn Chí Dục chỉ cần hưởng thụ những gì tốt nhất của thế giới này là được, không cần miễn cưỡng đi làm chuyện mình không thích. Cho nên để Tôn Quân Nhã mở một công ty chuyên thiết kế đá quý mà cô thích. Còn mình sẽ vì cô tìm một đứa con rể hoàn mỹ giúp cô xử lý công ty.

Lần này là sinh nhật đầu tiên của Tôn Quân Nhã sau khi cô tốt nghiệp về nước, cũng là lần đầu tiên Tôn Quân Nhã xuất hiện trước mắt mọi người. Lần này làm tiệc rất phô trương, được mời đến hầu hết đều là thanh niên tài giỏi, trên thực tế là muốn Tôn Quân Nhã chọn ý trung nhân từ trong đám người đó. Về phần tính toán như thế nào cũng chỉ có cha Tôn Quân Nhã biết.

Tôn Chí Dục dắt Tôn Quân Nhã đi vào đại sảnh. Tôn Quân Nhã xinh đẹp dung mạo và khí chất xuất chúng lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Tạ Phi không hổ là nữ diễn viên xuất sắc của điện ảnh Kim An, khuôn mặt diễm lệ khí thế cường đại đích thật là của một thiên hậu, không chỉ thể hiện biểu tình trức trặc của Tôn Quân Nhã vì lần đầu xuất hiện trong một ngày lễ trọng đại mà còn làm toát lên khí chất xuất chúng và của cô, diễn xuất không có chút cảm giác không hợp nào. Từ diễm lệ ung dung như mẫu đơn đến thuần khiết trong trắng như bách hợp, chuyển biến hoa lệ mà hoàn mỹ.

Ánh mắt Tôn Quân Nhã vừa hướng vào hội trường thì lập tức dừng lại trên người Lưu Nhạc Lãng.

Mặc dù trong đại sảnh đều là những ‘thanh niên xuất chúng’ trong mắt mọi người, nhưng bọn họ chỉ có thể làm nền cho Lưu Nhạc Lãng. Lưu Nhạc Lãng giống như một ngôi sao sáng, so sánh thì những người xung quanh anh ta thật ảm đạm, thất sắc.

Lưu Nhạc Lãng ngồi trong góc đại sảnh, cầm một ly rượu, nửa ly Champagne theo tay của anh ta khẽ khẽ lay động. Anh cũng không giống như mọi người nhìn về phía Tôn Quân Nhã và Tôn Chí Dục. Khí chất trong trẻo mà lạnh lùng hoàn toàn không hợp với đại sảnh náo nhiệt.

Giống như cảm nhận được ánh nhìn chuyên chú của Tôn Quân Nhã, anh ta nhẹ nhàng nâng mâu, lông mi dài đậm như hồ điệp giương cánh. Dưới ánh đèn đáy mắt ấy một mảnh tối mờ. Anh mỉm cười với Tôn Quân Nhã giơ cao ly Champagne trong tay, uống một ngụm, lại hơi nghiêng đầu.

Tạ Phi mỉm cười có chút thất thần. Cô đã quên, giờ phút này, cô là Tôn Quân Nhã. Mà trong kịch bản, Tôn Quân Nhã cũng vì Lưu Nhạc Lãng mà cười đến thất thần. Cho nên mọi người cũng không cảm thấy có gì không đúng, trong lòng lại tán thưởng diễn xuất của Tạ Phi thật tuyệt vời, ngay cả sự thất thần cũng chân thật như thế, không giống như đang giả vờ...

Lâm Trạch Xuyên nhìn Chu Vũ Đồng, cảm thấy tất cả những gì diễn ra thật quen thuộc. Khung cảnh này, khi anh và Chu Vũ Đồng gặp nhau tại quán bar cũng thế, giống nhau đến mức làm người ta kinh sợ. Anh biết Chu Vũ Đồng diễn xuất rất tốt, nhưng không nghĩ cậu ta lại diễn cao siêu thế này. Mới hai mươi tuổi, mà có thể đem cuộc sống của mình trở thành một cuốn phim mà diễn như vậy. Cũng chỉ có anh nhìn ra được, lúc này Tạ Phi thất thần, không phải vì kịch bản. Tạ Phi diễn cũng rất tốt, nhưng người có thể diễn xuất mà không thể nhìn ra một chút giả dối lại không phải Tạ Phi, mà là Chu Vũ Đồng.

Có thể làm cho Trình Hường Nam mê hoặc, ngoại trừ chính anh bị ái tình che mắt, còn do diễn xuất thần nhập hóa của Chu Vũ Đồng. Lâm Trạch Xuyên theo những tia sáng dưới ánh đèn nhìn Chu Vũ Đồng “Trong trẻo, lạnh lùng mà cô đơn” không ngừng hấp dẫn tầm mắt người khác, đáy lòng cười lạnh. Chu Vũ Đồng đúng là một kẻ thích hợp làm diễn viên, hư vinh giả dối lạnh lùng, đây không phải là tố chất một minh tinh cần có sao? Một minh tinh có gương mặt xinh đẹp, nhưng cũng đầy dối trá. Có thể từ tầng đáy của giới giải trí đi lên, mà vẫn đứng trên tất cả mọi người, có ai mà không mang mặt nạ?

Anh từng cho rằng khó được một diễn viên nào tính tình chân thật như Chu Vũ Đồng, cho nên anh thương tiếc, vì cậu ta quét dọn tất cả các chương ngại trong giới giải trí, để cậu ta thuận lợi hơn người nhanh chóng đạt đến đỉnh cao của giới giải trí. Bây giờ nghĩ lại mới hiểu được Chu Vũ Đồng có thể nhanh chóng thành công như vậy bởi vì Chu Vũ Đồng thích hợp làm một minh tinh hơn so với người khác. Có thể dành được quyền lợi, mà không từ thủ đoạn.

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười, có lẽ về diễn xuất, thật lâu trước kia Chu Vũ Đồng đã dành cho anh một khóa học thực tiễn rất tốt. Chỉ tiếc khi đó anh chưa thông suốt mà thôi.

Tạ Phi hồi thần, cảm thấy bối rối lại có chút may mắn. May mắn vì trong kịch bản phản ứng của Tôn Quân Nhã chính là như thế, nếu không bị NG là chuyện nhỏ, bị nhìn ra thì lấy thân phận của cô, mới gọi là xấu hổ.

Trong sự chú ý của mọi người, Tôn Quân Nhã cầm một chén rượu, chậm rãi đi tới cạnh Lưu Nhạc Lãng, tất cả mọi người vì cô mở một con đường. Dưới ánh đèn, con người Tôn Quân Nhã lóe sáng rực rỡ như sao băng, hai má nhẹ ửng đỏ, xinh đẹp kinh người.

“Có thể cùng tôi khiêu vũ một bài không?” Trong ánh mắt của mọi người, Tôn Quân Nhã thấp thỏm lại chờ mong hồi. Mọi người ồ lên, bởi vì có rất ít phụ nữ mời đàn ông khiêu vũ. Huống chi, Tôn Quân Nhã vừa thấy đã biết là một người tương đối rụt rè và ngượng ngùng. Vậy mà ở trước mắt bao người mời một nam nhân chưa bao giờ quen biết khiêu vũ, này... nguyên nhân tự nhiên không cần nói cũng biết.

Lưu Nhạc Lãng đặt chén rượu xuống, âm đạm cười “Đương nhiên, đây là vinh hạnh của tôi. Cái này tôi nên chủ động mới đúng.” Nói xong anh ta đặt hẳn chén rượu xuống, nắm tay Tôn Quân Nhã khẽ hôn lên mu tay cô, khẽ cười “Tiểu thư xinh đẹp, có thể cùng cô khiêu vũ không?” Nói mấy câu, dễ dàng hóa giải sự xấu hổ dưới đáy lòng Tôn Quân Nhã. Hình tượng Lưu Nhạc Lãng trong lòng Tôn Quân Nhã càng thêm cao lớn và hoàn mỹ.

“Tôi rất sẵn lòng.” Tôn Quân Nhã ngượng ngùng cúi đầu, khóe miệng không nhịn được cong lên mỉm cười hạnh phúc.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, trên sàn nhảy, một đôi nam nữ thật duyên dáng khiêu vũ, hình ảnh vô cùng tốt đẹp. Chàng trai cao ngất anh tuấn, cô gái xinh đẹp cao quý.

Rất xứng... Trong đầu những người ở đây đều hiện ra lời này.

“Có lẽ khi bộ phim điện ảnh này trình chiếu, scandal của Tạ Phi và Chu Vũ Đồng sẽ bay đầy trời.” Lâm Trạch Xuyên đứng tương đối gần thư kí trường quay, chợt nghe có người hưng phấn nhỏ giọng bát quái.

“Như vậy cũng không tồi, đến lúc đó sẽ trợ giúp một phần cho công tác tuyên truyền, rất có lợi cho phòng vé.” Vương Phi nói.

Trung tâm sàn nhảy, ngọn đèn lóng lánh, dừng ở Chu Vũ Đồng trong mắt, giật mình sinh ra một loại ảo giác rất phức tạp.

Tôn Chí Duy một tay cầm rượu, nhìn đôi nam nữ khiêu vũ ở trung tâm sàn nhảy, khẽ nhấp một ngụm. Lưu Nhạc Lãng tốt nghiệp một trường đại học nổi tiếng, chẳng những tâm tư kín đáo, thân thủ cường hãn, hơn

nữa rất có can đảm và thủ đoạn, nhưng quan trọng nhất là cậu ta rất trung thành. Cho nên khi Tôn Quân Nhã lựa chọn Lưu Nhạc Lăng, ông chẳng những không phản đối, mà còn rất vừa lòng.

Vai diễn Tôn Chí Duy do Triệu Tân Đức đảm nhận. Triệu Tân Đức là một diễn viên lão làng, lăn lộn trong giới giải trí đã lâu, rất được tôn trọng. Lúc trước là Vương Phi tự mình đến nhà Triệu Tân Đức mời ông thủ vai Tôn Chí Duy, ông ta mới tham gia.

Triệu Tân Đức một câu cũng không nói, nhưng lại thông qua biểu tình, cùng những biến hóa trong ánh mắt, đã đem những suy nghĩ nội tâm của Tôn Chí Duy thể hiện ra trước mắt mọi người.

“Rất tốt, rất tốt.” Vương Phi vừa lòng liên tục gật đầu. Lâm Trạch Xuyên ở một bên nhìn, trong lòng yên lặng phân tích phương thức diễn xuất và nội tâm của Triệu Tân Đức.

Bản nhạc kết thúc, Lưu Nhạc Lăng khẽ hôn mu bàn tay của Tôn Quân Nhã. Không biết bởi vì khiêu vũ quá nóng hay do thẹn thùng, mà khuôn mặt Tôn Quân Nhã đỏ ửng, khi đi đến bên cạnh Tôn Chí Duy kéo cánh tay Tôn Chí Duy, tựa hồ có chút nhớ nên trốn phía sau Tôn Chí Duy. Tôn Chí Duy hiểu rõ vỗ nhẹ tay Tôn Quân Nhã, cười từ ái. Lưu Nhạc Lăng cũng quay trở về vị trí vừa rồi, khoe miệng mỉm cười, rất nhẹ. Nhưng Tôn Quân Nhã thấy được.

“CUT!” Vương Phi nói, “Hoàn mỹ!”

Lần này ảnh đế, ảnh hậu, diễn viên lão làng cùng quay, rất lưu loát thuận lợi. Chỉ một lần, vậy mà không NG. Vương Phi tâm tình tốt lên rõ ràng. Hoàn toàn không thấy vẻ mặt âm trầm tức đến khó thở của ngày hôm qua, cũng không có cái biểu tình mặt không đổi sắc. Khuôn mặt mập mạp tươi cười thỏa mãn.

Lâm Trạch Xuyên yên lặng rời đi, không có người chú ý. Chỉ có Giang Ấn Thiên nhìn thấy cũng theo ra ngoài.

“Nhìn toàn cảnh vừa rồi, cảm giác thế nào?”

Lâm Trạch Xuyên trầm mặc một lát, nói “Được lợi không nhỏ.”

Giang Ấn Thiên nhìn ra nội tâm Lâm Trạch Xuyên có chút mất mát, an ủi “Cậu còn trẻ, tất cả hãy còn kịp.”

Đúng vậy, anh còn trẻ. Nhưng anh lại đợi không kịp... Lâm Trạch Xuyên biết tâm tình của mình có chút không đúng. Nhưng khi nhìn Chu Vũ Đồng trong cảnh diễn vừa rồi trong lúc vô tình xé mở vết thương đã chảy máu đầm đìa của anh, cảm thấy diễn xuất của mình chênh lệch quá lớn với đám diễn viên kia khiến trong lòng Lâm Trạch Xuyên tương đối không thoải mái.

7. Chương 7

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Vì để ngày mai không bị NG, Lâm Trạch Xuyên download về rất nhiều bộ phim điện ảnh kinh điển. Tuy đại đa số trong đó anh đều đã xem qua, nhưng trước kia chỉ nhìn từ góc độ của người xem, không chú ý các tình tiết. Lần này anh từ góc độ của một diễn viên phân tích những diễn viên như thế nào nhập vai vào các nhân vật, anh muốn biết vì sao chỉ là những câu chữ tồn tại trong kịch bản nhưng họ lại có thể đắp nên thành những nhân vật kinh điển đi vào lòng người, giống như những nhân vật đó thật sự tồn tại, tác động đến tâm lý người xem, khiến người ta bị thương khiến người vui cười.

Diễn xuất không phải một ngày là có thể nâng cao, cho nên Lâm Trạch Xuyên cũng không vội vã xem hết tất cả những bộ phim đã download xuống, mà lựa chọn một bộ trong đó tiến hành phân tích. Anh chọn bộ phim đã đạt giải thưởng phim nhựa xuất sắc nhất trong lễ trao giải của điện ảnh Kim An lần thứ 16 Di Mộng .

Đang lúc Lâm Trạch Xuyên chuyên chú xem phim, thì chuông điện thoại di động vang lên. Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng màn hình di động, phát hiện trên màn hình là một chuỗi dãy số xa lạ. Anh hơi nhú mi, không biết ai gọi. Lâm Trạch Xuyên không đổi số di động, vẫn sử dụng số trước kia “Lâm Trạch Xuyên” sử dụng.

Lúc trước khi anh kiểm tra di động, thật may mắn phát hiện “Lâm Trạch Xuyên” không giống giới trẻ hiện nay thích đặt những nick name kỳ quái cho người khác, toàn bộ những người trong danh bạ đều có tên đầy đủ. Mà ngay cả Tiểu Hàm Giang trong danh bạ cũng chỉ có ba chữ “Tiểu Hàm Giang”, mà không phải “Chồng yêu” “Thân ái” hay cái gì đó. Thói quen như vậy ngược lại giống như đức Trình Hưởng Nam. Vậy cũng tốt, tránh cho khi có người gọi điện thoại tới, Lâm Trạch Xuyên bây giờ không biết người, thì ít nhất vẫn có thể gọi tên.

Lâm Trạch Xuyên nhìn dãy số xa lạ, nghĩ xem rốt cuộc là tiếp hay không tiếp. Nếu như người trước kia Lâm Trạch Xuyên quen biết lại không thêm vào danh bạ, anh phải giải thích như thế nào với người đó rằng vì sao lại không quen biết? Dù sao đây cũng là chuyện trước kia của “Lâm Trạch Xuyên”, với anh hôm nay không có bất cứ quan hệ nào. Cho nên anh không nghe máy.

Nhưng di động vẫn cố chấp vang lên, giống như đang chờ đợi Lâm Trạch Xuyên tiếp máy.

Lâm Trạch Xuyên có chút bất đắc dĩ nhìn di động đang rung lên không ngừng, cuối cùng do dự một chút, vẫn dè xuống “Alo?” Anh hỏi dò “Ai vậy?”

“A” đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng cười khê “Lâm Trạch Xuyên?”

Lâm Trạch Xuyên híp mắt một chút “Anh là ai?”

“Cố Viêm.” Người nọ ngắn gọn nói.

Lâm Trạch Xuyên suy nghĩ một chút, anh không nhận ra người tên Cố Viêm này, chẳng lẽ là người trước kia “Lâm Trạch Xuyên” quen biết? Nhưng trong nhật kí của “Lâm Trạch Xuyên” cũng không nói tới cái tên này. Anh nghĩ có lẽ là một người không quá quan trọng. Cho dù trước đây “Lâm Trạch Xuyên” quen biết, nhưng bây giờ không có nửa điểm quan hệ với anh.

“Không biết.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nói, “Không có việc gì, tôi treo máy.” Anh không muốn dây dưa nhiều với “Lâm Trạch Xuyên”.

“A?” Người bên kia điện thoại tựa hồ đối với thái độ lãnh đạm như vậy của Lâm Trạch Xuyên cũng không buồn bực, “Mới một đêm, đã không nhớ rõ.”

Cái gì? Lâm Trạch Xuyên giương miêng, một khắc kia cơ hồ anh muốn kinh hô nhưng may mắn dừng lại. Người bên kia nếu nói như vậy, anh làm sao có thể không biết người nọ là ai! Nhưng chỉ là tình một đêm mà thôi, song phương ngay cả tên cũng chưa hỏi, sao lại liên lạc? Huống hồ anh mới là người chịu thiệt nằm ở mặt dưới! Nam nhân kia muốn làm gì? Vừa nghĩ tới đêm hôm qua, gân xanh trên trán Lâm Trạch Xuyên lại nhảy nhót vô cùng vui sướng.

“Sao anh biết số điện thoại của tôi?” Lâm Trạch Xuyên đen mặt, tiếp theo ngay cả giọng nói cũng đông cứng.

Nam nhân bên kia điện thoại nhẹ nhàng nở nụ cười “Hôm qua không phải di động nằm trong túi áo của em sao?”

Không cần nói rõ, Lâm Trạch Xuyên đã hiểu, nam nhân này thừa dịp anh bất tỉnh dùng điện thoại của anh gọi vào di động của anh ta.

“Anh muốn làm gì?” Không cần nghĩ, nam nhân này nhất định đã điều tra anh. Tuy rằng lúc ấy anh biết người này không đơn giản, nhưng là Lâm Trạch Xuyên hay đúng hơn chính là Trình Hưởng Nam, ánh mắt rất cao, người bình thường anh đều chướng mắt, cho nên chọn người để qua đêm tự nhiên sẽ chọn người không tầm thường. Nhưng anh lại quên, anh bây giờ không phải Trình Hưởng Nam, có bối cảnh, người khác có thể dễ dàng biết được về anh.

Một đêm tình thôi mà, qua thì qua đi, cần gì phải dây dưa không rõ? Huống hồ người nằm dưới là anh. Lâm Trạch Xuyên đẩy lòng phun tào.

“Nghĩ ra tên rồi sao?” Đối phương hỏi.

Lâm Trạch Xuyên ngây ra một lúc, chờ khi hiểu được, thiếu chút nữa mắng to. Những lời này không có vấn đề, nhưng nếu nghĩ về thân phận hai bên hiện tại, thì ý tứ trong đó rất rõ ràng.

Trước khi kết giao với Chu Vũ Đồng, Trình Hường Nam cũng là một tay chơi có tiếng. Đua xe, đánh bạc, bao dưỡng minh tinh, anh đều đã chơi qua. Từ trước đến nay đều là anh bao dưỡng minh tinh, không thể nghĩ được có một ngày, anh thế nhưng sẽ bị người ta bao dưỡng. Lâm Trạch Xuyên lạnh lùng nói “Thế nào, anh muốn bao dưỡng tôi?”

“Đúng vậy, tôi rất thích em.” Đối phương rất sảng khoái thừa nhận.

Rất thích anh? Mặt Lâm Trạch Xuyên đen đến không thể đen hơn. Là rất thích chơi anh chứ gì. Tên kia phỏng chừng là hôm qua thời tiết không bình thường, cho nên muốn bao dưỡng anh lâu dài.

Anh đúng là muốn bước lên cao, nhưng chẳng lẽ không dựa vào những quy tắc ngầm lộn xộn kia, thì anh không thể tới đỉnh giới giải trí sao? Đây tuyệt đối là một sự vũ nhục. Huống hồ lần này lại vì đại cục mà muốn anh hy sinh cục hoa, thật là tổn thất nặng nề.

Anh là đàn ông! Anh là 1! Hôm qua, đêm hôm qua, bắt quá chỉ là ngoài ý muốn, cũng làm cho anh thêm kiên định không thể làm 0. Làm 0 con mẹ nó rất thống khổ.

“Không có khả năng!” Lâm Trạch Xuyên không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Đừng vội cự tuyệt tôi.” Người bên kia điện thoại khẽ cười.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Lâm Trạch Xuyên ném điện thoại lên giường, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Muốn bao dưỡng tôi, nằm mơ đi.”

Cảm giác bị người nào đó sâu sắc vũ nhục, anh không có tâm tình phân tích điện ảnh, tắm rửa một cái thì nằm trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi quay. Nhưng vừa nghĩ tới cuộc điện thoại Cố Viêm, anh đã cảm thấy hoa cúc ầm ầm đau, lăn qua lăn lại mà ngủ không được.

Cố Viêm? Lâm Trạch Xuyên cảm thấy cái tên này có chút quen tai. Nhưng nếu người này anh quen biết, thì với tướng mạo và khí thế như vậy, anh không thể nào không có một chút ấn tượng.

Không phải là Cố Viêm kia chứ? Lâm Trạch Xuyên vì khiếp sợ mà lập tức ngồi dậy. Trách không được anh cảm thấy tên này quen tai. Cố Viêm! Đúng là anh có biết một người tên Cố Viêm.

Nói tới vị Cố Viêm đó... nội tâm Lâm Trạch Xuyên dâng lên một loại cảm giác bị ai... hoa cúc sắp khó giữ được.

Cố Viêm, nếu luận về bối cảnh, thì ngay cả Trình Hường Nam cũng chưa chắc đã so được với y. Thế lực của Trình gia tuy lớn, cũng xem như là một trong những gia tộc thuộc tầng cao nhất của xã hội thượng lưu. Nhưng vẫn chỉ là một trong đó, vẫn có gia tộc có thể đấu lại, ví dụ như Tần gia Vinh gia. Nhưng Cố gia mới chân chính ở tầng cao nhất, là duy nhất. Hiện giờ kẻ giữ ngôi vua, chính là người Cố gia. Cố gia trong giới chính trị cảnh lá rậm rạp, chỉ riêng thế lực trong quân đội cũng đủ để đấu với Trình gia, Tần gia.

Tuy rằng họ cùng một thế hệ, nhưng trong cái giới này Cố Viêm và Trình Hường Nam kỳ thật rất ít khi xuất hiện cùng nhau. Họ cũng chỉ nghe qua tên của đối phương mà thôi.

Nói ra cũng kỳ quái, rõ ràng có thế lực khổng lồ của Cố gia ở Bắc Kinh, nhưng vị Thái tử gia này sau khi tốt nghiệp về nước lại ở HongKong gây dựng sự nghiệp, sáng lập tập đoàn Cố thị, tựa hồ không tính toán hướng vào giới chính trị. Cố thị gần đây một năm nay mới bắt đầu phát triển ở miền Bắc.

Đây cũng là nguyên nhân Trình Hường Nam chưa từng gặp Cố Viêm.

Cái này, Lâm Trạch Xuyên hối hận đến nổi ruột gan xanh lè. Anh chơi tình một đêm với ai không được sao, lại cố tình gặp phải Cố Viêm. Nhưng là Cố Viêm thì làm cùng Cố Viêm, thế nhưng lại còn bị Cố Viêm nhớ thương. Thật không nghĩ tới thân thể này của ‘Lâm Trạch Xuyên’ còn có mị lực như vậy. Nhưng mị lực thế nào lại không thể giữ được Tiểu Hàm Giang, cuối cùng còn chơi trò tự sát.

Cho tới bây giờ anh chưa nghe nói Cố Viêm thích chơi mấy thứ này. Lâm Trạch Xuyên hiện tại chỉ hy vọng Cố Viêm nhất thời tâm huyết dâng trào.

Cố Viêm nghe thấy di động truyền đến âm thanh đô đô, biết là bị cúp điện thoại. Y cười một chút, không để ý. Trên tay y là một túi văn kiện bên trong có tất cả các tư liệu về Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên giống như một tiểu minh tinh rất bình thường. Trừ bỏ dung mạo tinh xảo, còn lại tất cả đều rất bình thường.

Nhưng trong quán rượu cậu ta lại tỏa sáng, hấp dẫn hần trăm mắt của người khác như thế, tuyệt đối không phải là một người bình thường.

Lâm Trạch Xuyên một người rất thú vị. Cố Viêm nhẹ nhàng mỉm cười.

Lúc trước vào trong quán bar y đã bị người này hấp dẫn. Sau đó tình một đêm, y phát hiện thân thể của cậu ta và mình vô cùng thích hợp. Cho nên y mới lưu lại dây số này. Nhưng khi kiểm tra được tài liệu về cậu ta, y lại sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt đối với người này.

“Lâm Trạch Xuyên...” Y trầm thấp cười, tay chống lên trán, sâu bên trong con ngươi đen như màn đêm ẩn ẩn lóe lên quang mang, “Rất thú vị.”

Ngày hôm sau, Lâm Trạch Xuyên mang đôi mắt đen xì đến studio.

“Hôm qua không nghỉ ngơi?” Giang Ấn Thiên nhìn Lâm Trạch Xuyên ngáp dài, hỏi. “Hôm nay phần diễn của cậu tương đối nhiều, sao lại không chú ý nghỉ ngơi như vậy?” Giang Ấn Thiên nói tiếp.

Lâm Trạch Xuyên thật khổ nói không nên lời, anh nhìn Giang Ấn Thiên nói chuyện nhẹ nhàng băng quơ, thật muốn đập vai anh hỏi anh, nếu có người nhớ thương cúc hoa của anh, anh có thể ngủ ngon không?

“Sẽ không ảnh hưởng cảnh quay.” Lâm Trạch Xuyên ngáp một cái nói.

Giang Ấn Thiên không nói gì thêm, nhưng ánh mắt của anh ta đầy hoài nghi. Lâm Trạch Xuyên ở trạng thái bình thường diễn cũng chưa chắc có thể làm Vương Phi vừa lòng, đừng nói hiện tại quay dưới tình trạng không có tinh thần thể này.

Giang Ấn Thiên nói “Nếu không, cậu vào phòng nghỉ nghỉ ngơi một chút, dù sao buổi sáng là phân cảnh của Tạ Phi, cậu xé chiều mới bắt đầu quay.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu, hướng đến phòng nghỉ.

“Hôm qua ngủ không ngon.” Đi ngang qua phòng hóa trang, vừa lúc vị hóa trang ẻo lả đi ra, nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên có đôi mắt đen xì, cười đến vô cùng... Tiện.

Anh ta thần bí hề hề đến bên cạnh Lâm Trạch Xuyên hỏi “Nói mau cùng anh đẹp trai nào trên giường?”

Mùi nước hoa nồng đậm khiến Lâm Trạch Xuyên bị sặc, hắt xì hai cái. Lâm Trạch Xuyên không biết mình khi nào lại thân thiết với cái vị hóa trang ẻo lả này như vậy. Hơn nữa vì cái gì nói anh cùng trai đẹp trên giường, chẳng lẽ không thể là mỹ nữ sao?

“Vì cái gì không phải là mỹ nữ?” Lâm Trạch Xuyên nguýt anh ta một cái.

Hóa trang ẻo lả đánh giá anh từ trên xuống dưới, thiết một tiếng “Tôi vừa thấy cậu là biết cậu với tôi cùng một loại người.”

“Ai cùng một loại người với anh!” Lâm Trạch Xuyên mặc kệ có đắc tội hay không, lỗ mãng nói lời này rồi đi mất.

Anh nhất định phải sắp xếp thời gian rèn luyện thân thể!

8. Chương 8

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Sau khi nghỉ ngơi điều chỉnh, tuy mắt vẫn còn đen, nhưng tốt xấu gì cũng khôi phục tinh thần không ít. Hóa trang che đi cặp mắt thâm quầng, đổi quần áo xong, ra ngoài, trạng thái Lâm Trạch Xuyên coi như không tồi.

Bởi vì còn chút thời gian, cho nên Lâm Trạch Xuyên ngồi trên ghế xem kịch bản.

“Hắc, cậu xem báo hôm nay không?” Nữ A nhỏ giọng hỏi.

“Xem rồi. Có thật không? Tôi không tin.” Giọng nữ B vang lên.

“Đương nhiên, báo chí có đăng cả một tấm ảnh lớn. Cậu không thấy Chu thiên vương hôm nay sắc mặt không tốt hả, tuyệt đối là do mệt nhọc. Tình hình này chiến đấu kịch liệt. Ha ha ha...” Giọng nữ A cười đáng khinh.

Giọng nữ B “Vì sao chứ, Chu thiên vương không phải thích phụ nữ sao. Bây giờ nam nhân thế nào mà toàn thích nam nhân vậy. Phụ nữ chúng ta sống thế nào đây?”

Giọng nữ A “Không có tình cảm cũng có thể trên giường. Giới giải trí, cậu hiểu mà.”

... ..

Lâm Trạch Xuyên vốn không muốn để ý tới chuyện này, nhưng mấy cô nàng thảo luận âm thanh tuy nhỏ, nhưng không biết thế nào cứ chui lỗ tai Lâm Trạch Xuyên. Hơn nữa đối tượng thảo luận là Chu Vũ Đồng.

Anh tìm Giang Ấn Thiên hỏi “Có báo giải trí hôm nay không?”

“Có.” Giang Ấn Thiên đưa một tờ báo cho anh.

Lâm Trạch Xuyên vừa mở báo ra xem, đập vào mắt đầu tiên chính là một loạt các chữ lớn thô đen đậm nét mang tiêu đề: Đêm qua Chu thiên vương vào biệt thự Tần thiếu 3 tiếng đồng hồ! đi kèm theo là một tấm ảnh chụp mờ hồ không rõ. Ảnh tuy hơi tối, nhưng lại dễ dàng nhìn ra được người bên trong đó là Chu Vũ Đồng. Thật đúng là phối hợp với cái tiêu đề bắt mắt làm cho người ta mơ màng.

Nội dung tin tức đại khái là 7 giờ tối ngày hôm qua Chu Vũ Đồng đi tìm đại thiếu gia Tần gia, sau đó đi vào biệt thự kia ba tiếng. Phóng viên không thể bước vào khu biệt thự, cho nên không biết bên trong xảy ra chuyện gì. Nhưng nhìn cái tiêu đề ái muội này, lại khiến người ta không thể không nghĩ tới phương diện kia.

Lâm Trạch Xuyên gắt gao nắm chặt tay, ngay cả tờ báo cũng bị nhăn. Bốn năm tình cảm đổi lại những chuyện như vậy. Hồ hấp của anh cứng lại, phần nộ muốn giết người. Khi anh chưa chết, thì ở trong phòng của anh phiên vân phúc vũ(1). Khi anh chết rồi thì không lưu luyến xoay người quang minh chính đại lao vào ôm ấp của Tần Minh, ngay cả che dấu cũng khinh thường?

(1) Phiên vân phúc vũ: Chỉ làm tình

Lúc trước khi anh và Chu Vũ Đồng bên nhau, vì lo lắng Chu Vũ Đồng vừa mới khởi sự nghiệp, cho nên anh lợi dụng tất cả các quan hệ với giới truyền thông để họ ngậm miệng. Mãi cho đến khi Chu Vũ Đồng trở thành một siêu sao thiên vương, anh mới công bố quan hệ của hai người. Trong lúc đó dùng một số tiền lớn cho phòng quan hệ xã hội của công ty, khiến quan hệ của hai người ra ánh sáng cũng đồng thời không làm ảnh hưởng đến hình tượng của Chu Vũ Đồng, thậm chí còn đề cao hình tượng của Chu Vũ Đồng.

Bây giờ nghĩ lại, anh làm tất cả chỉ giống như một truyện cười. Chu Vũ Đồng căn bản không quan tâm. Tần Minh tốt xấu gì cũng đi tảo mộ mình, còn xuất hiện tại hiện trường lễ tang, tuy rằng chỉ là hình thức. Những Chu Vũ Đồng ngay cả lễ tang cũng không thèm đến, có lẽ mộ anh ở nơi nào cũng không rõ. Bốn năm, cho dù là con chó cũng biết nhận chủ. Lâm Trạch Xuyên thật sự rất muốn hỏi Chu Vũ Đồng, cậu có tâm hay không?

Anh hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc, sợ bị Giang Ấn Thiên nhìn ra gì đó.

“Loại tin tức này thế nào mà lại truyền ra ngoài? Chu Vũ Đồng không phải trụ cột của Hải Lan sao? Bộ phận quan hệ xã hội của Hải Lan mặc kệ hả?” Lâm Trạch Xuyên cười hỏi.

Bộ phận quan hệ xã hội của truyền thông Hải Lan xưa nay làm việc rất tốt, không kém hơn so với các phòng quan hệ xã hội của các công ty chuyên nghiệp. Người trong giới đều phải công nhận như vậy. Chu Vũ Đồng thân là hồng bài của Hải Lan, mà Hải Lan luôn chú trọng hình tượng của Chu Vũ Đồng, loại tin tức tổn hại hình tượng Chu Vũ Đồng này thì hẳn các tạp trí lớn phải rút lui nhưng bây giờ lại trở thành tiêu điểm trang đầu.

Giang Ấn Thiên đẩy kính mắt, cũng có chút khó hiểu “Có thể là muốn diễn trò lằng xê?”

“Có lẽ vậy.” Lâm Trạch Xuyên thu tờ báo trong tay lại. Nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng. Chẳng lẽ do Tần Minh ở sau lưng tác động? Muốn nói cho người khác biết Chu Vũ Đồng là của người anh ta?

“Đến phần diễn của cậu rồi, nhanh chuẩn bị một chút.” Giang Ấn Thiên nói.

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên đáp, trước khi đi tùy tay ném tờ báo vào thùng rác.

Cho tới khi cảnh quay bắt đầu, Lâm Trạch Xuyên mới thấy Chu Vũ Đồng.

Sắc mặt Chu Vũ Đồng không tốt lắm, cho dù đã hóa trang cũng không che được cảm giác tái nhợt mỗi một trên mặt. Khác hoàn toàn sự cao ngạo mấy hôm trước.

Lâm Trạch Xuyên đem cái này quy cho Tần Minh quá thừa tình lực, có lẽ đem gây sức ép không nhẹ đến Chu Vũ Đồng.

Khi Vương Phi hô “Action”, tinh thần Chu Vũ Đồng lập tức thay đổi, tuy không được như hai ngày trước, nhưng cũng không hề uể oải.

Khiến Lâm Trạch Xuyên cũng không khỏi không bội phục sự chuyên nghiệp của cậu ta.

Lúc này Lưu Nhạc Lăng đã lấy được sự tín nhiệm của Tôn Chí Duy. Sau đó là phải an bài cho Triệu Lâm tiến vào Hải Long bang. Hồ sơ của Triệu Lâm đã bị cảnh sát sửa đổi, hiện tại lấy thân phận một tên côn đồ.

Lâm Trạch Xuyên không chút để ý cười khinh miệt, miệng ngậm điều thuốc. Quần áo phong cách mang tính nổi loạn, quần bò thùng lố, áo da màu đen mang theo rất nhiều phụ kiện lóe sáng.

Mặt mày tinh xảo, khóe mắt hơi cao nhẹ khiêu, lơ đãng phát ra tà khí nhàn nhạt, khóe miệng hơi câu, một Triệu Lâm như vậy khiến người ta khó có thể dời mắt.

Giang Ấn Thiên lo lắng Lâm Trạch Xuyên không làm toát ra được sự tà khí thần nhiên toàn thân của Triệu Lâm. Dù sao anh cũng hiểu Lâm Trạch Xuyên, kỳ thật tính cách khá yếu đuối lại có chút nội hướng. Diễn một vài vai trong phim thần tượng bình thường như một nhân vật vương tử u buồn là dư dả, nhưng những nhân vật có tính cách phức tạp như vậy, anh có chút lo lắng Lâm Trạch Xuyên không thể nắm bắt được.

Hướng hồ diễn xuất của Lâm Trạch Xuyên tuy không tệ, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên quay phim điện ảnh, anh chỉ sợ lại dẫm vào vết xe đổ ngày đầu. Lúc trước khi anh tranh giành nhân vật kia cũng không ôm hy vọng quá lớn, nhưng không nghĩ tới vì dung mạo Lâm Trạch Xuyên rất phù hợp với Triệu Lâm trong lòng Vương Phi, cho nên ngoài ý muốn lại lấy được nhân vật này, phần diễn cũng không ít.

Nhưng anh căn bản không biết Lâm Trạch Xuyên thật ra đã thay đổi, tuy rằng diễn xuất chân chính kém hơn nhiều so với Lâm Trạch Xuyên. Nhưng về mặt này trước kia khi Trình Hưởng Nam còn ăn chơi điên cuồng thì không khác biệt, cho nên Lâm Trạch Xuyên dễ dàng diễn Triệu Lâm sống động như vậy.

Vì không có cảnh diễn Chu Vũ Đồng đứng ở chỗ tối nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên như vậy, trong lòng bỗng cả kinh. Cảm giác quen thuộc. Lâm Trạch Xuyên thế này khiến Chu Vũ Đồng có cảm giác tương tự như lúc trước gặp Trình Hưởng Nam. Nhưng đó chỉ là một diễn viên nhỏ không thu hút sao lại có thể làm mình có cảm giác của Trình Hưởng Nam? Trình Hưởng Nam là thiên chi kiêu tử, cho nên đương nhiên sẽ kiêu

ngạo chói mắt. Mà Lâm Trạch Xuyên dưới đèn trường quay sự đối trá sáng rọi vậy sao có thể giống Trình Hướnɡ Nam?

Nhưng về mặt đó, cực kỳ giống lần đầu tiên gặp Trình Hướnɡ Nam. Năm ấy Trình Hướnɡ Nam hai mươi hai tuổi, còn rất trẻ. Không lịch lãm thông dong tao nhã giống như khi đã trải qua sóng gió của xã hội. Từ nhỏ được dung túng chiều chuộng, cuộc đời xuôi gió xuôi nước, kiêu căng giống như chú khổng tước, xinh đẹp đến ngạo khí. Vô ý sáng rọi có thể làm bỏng ánh mắt người khác.

Bởi vì đứng ở một góc tối gần đó, cho nên không có ai nhìn thấy sắc mặt Chu Vũ Đồng nháy mắt ảm đạm. Nhưng chỉ trong nháy mắt. Sau đó thần sắc Chu Vũ Đồng lại khôi phục lạnh lùng cao ngạo như xưa.

Triệu Lâm đá chiếc ghế dựa, chân phải dẫm lên thân chiếc ghế vừa bị đá, một tay khoát trên đùi, ngón trỏ chỉ về phía kia bọn người kia “Đám độn vào tao. Nhanh lặn ra đây, đỡ cho tao phải ra từng bước thu thập chúng mày.” Nói xong bỏ điếu thuốc đang ngậm xuống, khói thuốc bay lung tung.

“Tiểu tử, muốn chết.” Diễn tên cầm đầu là một diễn viên bộ dạng rất tục tũn, nghe nói là diễn viên đóng thế. Bởi vì thấy hình tượng của anh ta thích hợp, cho nên để anh ta diễn nhân vật không quan trọng này. Tuy rằng nhân vật kia không thu hút, nhưng hóa trang rất đúng chỗ, ở khóe mắt của anh ta làm một vết đao nhìn rất thật.

“Các anh em, lên cho tao!” người kia vung tay, một đám người liền hưởng ứng đi lên.

Đoạn diễn đánh nhau yêu cầu khá cao, vốn Vương Phi muốn cho mời diễn viên võ thuật chuyên nghiệp đến đánh. Những diễn viên như vậy mỗi đoàn phim đều có. Khác với diễn viên đóng thế, diễn viên đóng thế chỉ có những thiên vương mới được dùng, yêu cầu đóng thế là phải có ngoại hình tương tự với diễn viên, hình thể giống nhau, hơn nữa là một đối một. Mà diễn viên võ thuật thì không giống, chỉ cần dấu mặt là có thể quay, dù sao trong quá trình đánh nhau sẽ không ai chú ý đến mặt của diễn viên, và còn có chế tác hậu kỳ. Cho nên một diễn viên võ thuật có thể thay rất nhiều diễn viên khác quay cảnh đánh nhau.

Nhưng Lâm Trạch Xuyên lại yêu cầu tự mình thử một lần, nếu không được thì đổi cho diễn viên võ thuật hoàn thành cảnh quay. Ngay từ đầu Vương Phi cũng không đồng ý, ai muốn vì một diễn viên hạng ba mà lãng phí một cuộn phim chứ. Nhưng một thời gian dài Lâm Trạch Xuyên bám riết không tha, Vương Phi không kiên nhẫn thấy phiền, mới đồng ý. Nhưng cũng nói cho Lâm Trạch Xuyên biết, nếu NG hai lần trở lên thì sẽ đổi người.

Trình Hướnɡ Nam mới mười mấy tuổi đã bị Trình lão gia tử ném vào quân đội rèn luyện, cho nên thân thủ rất cao. Tuy bây giờ đổi thành cái thân thể có dáng người gà luộc này, nhưng các chiêu thức thì vẫn nhớ rõ. Mà cảnh diễn đánh nhau cũng chỉ cần động tác của diễn viên được bố trí tốt là qua.

Cho nên trận đánh quần chiến với mấy tiểu lâu la, Trình Hướnɡ Nam diễn thuận buồm xuôi gió, không chỉ động tác liên mạch lưu loát hơn nữa tư thế tao nhã mà lại không mất đi khí thế. Ngay cả Vương Phi cũng phải khen ngợi.

“Đúng, đúng. Chính là như vậy!” Vương Phi kích động nói. Cảnh diễn kiểu này thật sự rất tốt vượt qua dự kiến của ông. Không chỉ đem mị lực cá nhân của Triệu Lâm biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, về sau Triệu Lâm chết chắc chắn sẽ khiến người xem có phản ứng lớn, hơn nữa cảnh đánh nhau diễn cũng rất đặc sắc và phấn khích. Rất tốt, rất tốt. Lúc trước còn muốn đổi Lâm Trạch Xuyên, may mắn không làm như vậy. Không thể tưởng được Lâm Trạch Xuyên cư nhiên có tiềm lực như vậy.

Một đám lâu la nằm trên mặt đất thống khổ rên rỉ.

“Ba —— ba —— ba ——” tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên.

“Ai?” Triệu Lâm hí mắt, cảnh giác nhìn chung quanh. Lấy thân thủ của cậu vậy mà không phát hiện có người khác ở đây.

Lưu Nhạc Lăng từ chỗ tối chậm rãi đi ra, vỗ tay khẽ cười “Thân thủ không tồi.”

“Anh là ai?” Triệu Lâm chậm rãi lui về phía sau, cảnh giác nói.

“Lưu Nhạc Lăng.” Lưu Nhạc Lăng vươn ra tay, tươi cười ôn nhã, “Làm bạn bè, có thể chứ?”

“Tôi không biết anh.”

Lưu Nhạc Lăng cũng không vì câu nói này mà thu tay “Hiện tại không phải quen biết?”

“Anh muốn làm gì?” Triệu Lâm hỏi.

Lưu Nhạc Lăng mỉm cười “Tôi có thể giúp cậu. Tôi biết cậu vẫn luôn thất bại. Đi cùng tôi, tôi có thể cho cậu mọi thứ... Tiền tài, địa vị, phụ nữ...” âm thanh Lưu Nhạc Lăng giống như một liều thuốc phiện, mê hoặc lòng người.

Triệu Lâm nghe vậy, ngơ ngác một chút, nhưng vẫn cảnh giác “Muốn tôi phải trả cái giá thể nào?”

“Cậu còn có cái gì?” Lưu Nhạc Lăng mỉm cười nói cho Triệu Lâm biết, cậu hiện tại hai bàn tay trắng đấy.

“Được! Tôi đi theo anh. Dù sao hai bàn tay trắng, chỉ có một cái mạng. Còn sợ cái gì.” Triệu Lâm vươn tay bắt tay Lưu Nhạc Lăng.

Lưu Nhạc Lăng nở nụ cười “Cậu sẽ không phải hối hận.”

“CUT!” Vương Phi cười rất vui sướng, “Phấn khích.”

Trong nháy mắt sắc mặt Chu Vũ Đồng khôi phục hờ hững, không liếc Lâm Trạch Xuyên một cái. Lâm Trạch Xuyên cũng không nhìn Chu Vũ Đồng. Hai thoáng qua nhau, từng người đi nghỉ ngơi.

9. Chương 9

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Bởi vì không phải nhân vật chính, nên cảnh quay không phải mỗi ngày đều có, Lâm Trạch Xuyên cũng không cần ngày nào cũng đến studio. Ngoại trừ khi diễn vì NG mà bị Vương Phi mắng, thời gian trôi qua cũng coi như thoải mái. Lâm Trạch Xuyên cảm thấy vui sướng chính là, số lần bị mắng đã giảm xuống rõ rệt so lúc mới bắt đầu quay.

Từ sau cuộc gọi đêm hôm đó, Cố Viêm không gọi cho anh lần thứ hai, cũng không xuất hiện trước mặt anh. Điều này làm Lâm Trạch Xuyên thở dài một hơi. Có lẽ ngày đó Cố Viêm đột nhiên tâm huyết dâng trào mà thôi.

Đóng phim của Vương Phi tốc độ rất nhanh, bởi vì không cần đi quá sâu vào diễn xuất, có lẽ chừng một tháng nữa là hoàn thành. Nhưng thời gian chế tác hậu kỳ lại tương đối dài, ông ta đặc biệt chú ý đến hiệu ứng và những phân cảnh cần cắt nối hay biên tập, chắc cần khoảng ba tháng.

Cho nên hơn nửa tháng, đại bộ phận các cảnh quay của Lâm Trạch Xuyên đã hoàn thành, chỉ còn một cảnh, về sau cơ bản không còn chuyện của anh.

Lâm Trạch Xuyên lái xe đi vào truyền thông Hải Lan. Giang Ân Thiên nhận cho cậu một MV. Nhận MV kỳ thật cũng không có chuyện gì lớn, Lâm Trạch Xuyên trước kia cũng quay không ít MV, bình thường đều quay cùng những ca sĩ hạng 2, hạng 3 khác. Nhưng lần này anh lại quay MV với một đàn chị của Thịnh Thiên – Tần Nhã Bồi cũng là album mới nhất năm nay của cô.

Giải trí Thịnh Thiên, truyền thông Hải Lan và giải trí Phong Hành được tụng xưng là ba con rồng lớn nhất ngành giải trí. Trong đó Thịnh Thiên có thực lực mạnh nhất.

Tần Nhã Bồi là một đàn chị của Thịnh Thiên, siêu sao thiên hậu nổi tiếng Châu Á. Bình thường những minh tinh quay MV với cô đều sẽ trở nên nổi tiếng. Người quay MV của cô, thì nhanh chóng được đưa đến một tầm cao mới. Năm đó khi Chu Vũ Đồng chỉ là một minh tinh hạng hai, cũng từng quay MV với Tần

Nhã Bồi, cũng nhanh chóng đưa cậu ta trở thành một thần tượng có địa vị. Đương nhiên cái danh hiệu thần tượng có địa vị ấy kém rất nhiều so với vị trí siêu sao thiên vương hiện tại của Chu Vũ Đồng.

Cho nên rất nhiều minh tinh cố gắng muốn tranh thủ cơ hội này, hướng chỉ lại còn là ca khúc chủ đề của album? Theo lý mà nói, cơ hội như vậy căn bản không tới phiên Lâm Trạch Xuyên, một tiểu minh tinh hạng ba không tiếng tăm gì. Nhưng cơ hội lần này lại cố tình rơi xuống đầu Lâm Trạch Xuyên. Kết quả này khiến rất nhiều người ngã rớt mắt kính. Cái tên Lâm Trạch Xuyên trong giới cũng không mấy người biết, rất nhiều người sau khi biết tin lập tức đi kiểm tra tư liệu cá nhân của Lâm Trạch Xuyên mới biết trong giới còn có một tiểu minh tinh như vậy.

Nghe nói Tần Nhã Bồi chỉ đích danh Lâm Trạch Xuyên làm nam nhân vật chính. Điều này làm rất nhiều người phỏng đoán Lâm Trạch Xuyên rốt cuộc dùng biện pháp gì mà lại được Tần Nhã Bồi ưu ái như vậy, trực tiếp điểm danh yêu cầu cậu ta làm nhân vật chính trong ca khúc chủ đề.

Báo chí thì đưa tin muôn hình muôn vẻ, chủ yếu là quan điểm dùng nhan sắc để giao dịch. Lâm Trạch Xuyên không tiền không quyền không danh khí, chỉ có khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp. Mà Tần Nhã Bồi đã ba mươi hai tuổi còn chưa có bạn trai, phòng không tích mịch, coi trọng tiểu mỹ nam. Cho nên hai người cứ như vậy thông đồng với nhau.

Sức mạnh của tin đồn là rất lớn, cũng bởi vì mấy vụ bê bối tình ái mờ ám như thế này, mà một minh tinh nhỏ không chút tiếng tăm như Lâm Trạch Xuyên cũng có người tạo cho hàng trăm mục trên Baidu và cả Tieba. Tuy rằng tin nhắn trên Tieba(1) chỉ có nửa trang.

(1) Tieba của Baidu chữ đầu tương tự như một diễn đàn, mỗi chủ đề là một (vd: Đàm mỹ hay X Y) thích thì tạo một rồi ai hứng thú vào lập topic v.v... [Theo Phong Hoa Tuyết Nguyệt]

Về phần chân tướng, bản thân Lâm Trạch Xuyên cũng không hiểu ra sao. Anh và Tần Nhã Bồi không có một chút quan hệ, bởi vì anh điều hành một công ty kinh tế, cho nên chưa từng gặp qua. Bản thân anh cũng không biết Tần Nhã Bồi làm sao biết được Lâm Trạch Xuyên mà lại chỉ tên muốn anh làm nhân vật chính trong MV. Dù sao giới giải trí những nam thần tượng đẹp trai cũng cả một bó to.

Khi anh nhận được tin, cũng lắp bắp kinh hãi. Nếu Giang Ấn Thiên thần thông quảng đại như vậy, ngay cả một MV siêu cấp thế này mà cũng có thể nhận được, thì “Lâm Trạch Xuyên” cũng không hỗn loạn đến tình trạng kia. Nhưng chính Giang Ấn Thiên cũng không biết, tin tức này là do cấp trên thông báo cho anh.

Từ thang máy đi ra, anh bị người khác gọi lại. Âm thanh này anh cũng không quen, xoay người, nghĩ nghĩ một lát mới ra, mày không nhíu một chút “Là anh?”

Người trước mắt rất đẹp trai, mày rậm mắt to, là kiểu con trai cười lên âm áp cực kì hấp dẫn các nữ sinh.

“Có chuyện gì không?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“A Trạch, một thời gian không gặp, mà em lại đối xử với anh lãnh đạm như vậy?” Người nọ cười nói, nụ cười sáng ngời.

Lâm Trạch Xuyên nhìn hắn, cơ bản anh đã biết được mục đích hắn tới đây “Tôi nhớ chúng ta đã chia tay, Tiểu Hàm Giang. Hiện tại chúng ta đã không còn quan hệ gì. Không có việc gì tôi đi trước.” Nói xong, anh xoay người chuẩn bị rời đi.

Đối với loại tình cảm lộn xộn phức tạp của hai người “Lâm Trạch Xuyên” và Tiểu Hàm Giang anh không có hứng thú. Anh cũng không phải “Lâm Trạch Xuyên”. Mặc kệ Tiểu Hàm Giang bị bao dưỡng hay là bám lấy kim chủ, chỉ cần Tiểu Hàm Giang không chạy đến trước mặt anh để anh ghê tởm là được.

Sắc mặt Tiểu Hàm Giang trầm xuống. Cái này khác với tưởng tượng của hắn. Trước kia hắn chỉ cần nói một tiếng với Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên sẽ cảm động rơi nước mắt. Chỉ cần hắn cho phép Lâm Trạch Xuyên đi cùng hắn, Lâm Trạch Xuyên sẽ vui sướng nửa ngày. Sau khi chia tay, hầu như Lâm Trạch Xuyên ngày nào cũng gọi cầu xin hắn quay lại, khiến hắn phiền không thôi, thế nên hắn đem dây số đó kéo vào sổ đen.

Bây giờ hắn tự mình chủ động tìm cậu ta, mà cậu ta lại có thể lãnh đạm như vậy, nói cũng không thèm nói? Chẳng lẽ là muốn dùng phương thức này khiến hắn chú ý?

“Đứng lại.” Tiểu Hàm Giang gọi.

Lâm Trạch Xuyên không thèm dừng lại một chút, đi thẳng về phía trước.

Tiểu Hàm Giang đi tới, bắt được cánh tay Lâm Trạch Xuyên “Tôi nói cậu đứng lại.”

Lâm Trạch Xuyên quay đầu thản nhiên “Vì sao anh nói tôi đứng lại thì tôi phải đứng lại? Tôi có quan hệ gì với anh?”

Tiểu Hàm Giang tức cười, sau đó dịu dàng nói “A Trạch, anh biết em đang giận anh. Đừng cáu, được không?”

Lâm Trạch Xuyên nhìn Tiểu Hàm Giang chỉ trong một giây đã thay đổi biểu tình. Chẳng lẽ những diễn viên nổi danh đều dối trá như vậy? Tiểu Hàm Giang như thế, Chu Vũ Đồng cũng như thế.

Vì người như vậy mà tự sát, “Lâm Trạch Xuyên” thật đúng là quá ngốc rồi.

“Buông tay, anh kéo tôi đau.” Lâm Trạch Xuyên cau mày. Loại người như Tiểu Hàm Giang, anh căn bản không thèm phản ứng.

Khí lực trên tay Tiểu Hàm Giang có giảm đi một chút, nhưng vẫn không buông tay.

“A Trạch, trước kia là anh không tốt. Chúng ta quay lại, được không?” Tiểu Hàm Giang dịu giọng nói.

Lâm Trạch Xuyên đẩy lòng cười lạnh. Có giá trị lợi dụng thì hòa hảo, lợi dụng xong rồi thì một cước đá đi? Tình cảm của Tiểu Hàm Giang thật đúng là rẻ mạt. Anh không thể không nghĩ Tiểu Hàm Giang nổi danh như vậy là được người ta bao dưỡng như một con đàn bà, ở bên cạnh một người như thế không làm người ta buồn nôn sao? Thật không biết “Lâm Trạch Xuyên” có phải bị rút não rồi hay không, mà lại có thể yêu người này đến chết đi sống lại như vậy, ngay cả mạng cũng không muốn.

“Không cần. Tôi bây giờ rất tốt.” Lâm Trạch Xuyên muốn rời đi, nhưng không nghĩ tới Tiểu Hàm Giang lại không buông tay. “Buông tay.”

“A Trạch, đừng cáu kỉnh.” Tiểu Hàm Giang rất muốn phát hỏa, nhưng không thể không nhịn để dễ dàng.

Lâm Trạch Xuyên đẩy hấn ra, xoay người nhìn Tiểu Hàm Giang, ánh mắt lạnh băng. Tiểu Hàm Giang rất khấn trương, dưới ánh mắt này, hấn cảm thấy giống như bị Lâm Trạch Xuyên nhìn thấu.

“Anh muốn là nhân vật chính trong MV của Tần Nhã Bồi, phải không?” Lâm Trạch Xuyên cười khế, nhưng trên mặt không có ý cười.

Tiểu Hàm Giang chột dạ, hấn không nghĩ tới một người yếu đuối hướng nội như Lâm Trạch Xuyên lại trực tiếp nói ra mục đích của hấn như vậy. Nếu đổi lại là trước kia, cậu ta sẽ chủ động đem nhân vật tặng cho hấn.

Tiểu Hàm Giang không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Lâm Trạch Xuyên còn giận hấn, nghĩ mình chỉ cần dễ dàng, làm Lâm Trạch Xuyên vui vẻ là có được vai diễn “Đúng vậy. A Trạch, em cũng biết cơ hội như vậy rất khó có được. Anh sẽ đối xử với em thật tốt.” Hấn kéo Lâm Trạch Xuyên lại, muốn ôm. Lại không nghĩ tới bị Lâm Trạch Xuyên ra tay ngăn cản.

“Có thể.” Lâm Trạch Xuyên nói.

Tiểu Hàm Giang rất vui sướng, hấn biết Lâm Trạch Xuyên nhất định sẽ đáp ứng hấn. Lâm Trạch Xuyên làm sao có thể sẽ cự tuyệt hấn? Mãng cũng không mắng được.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười “Chỉ cần Tần Nhã Bồi đồng ý, tôi sẽ không có ý kiến.”

Tiểu Hàm Giang ngây ngẩn cả người, lập tức phản nộ quát “Lâm Trạch Xuyên, cho mày mặt mũi thì đừng có mà không biết xấu hổ.”

Nhanh như vậy đã xé rách da mặt? Lâm Trạch Xuyên đẩy lòng cười nhạo một tiếng. Thật đúng là thiếu kiên nhẫn, anh còn tưởng rằng Tiểu Hàm Giang sẽ tiếp tục giả vờ ôn nhu đa tình thêm một lúc nữa đây.

“Muốn cho tôi mặt mũi? Vinh hạnh này tôi thật sự hưởng không nổi.” Lâm Trạch Xuyên cười lạnh.

“Mày còn muốn lẫn lộn trong cái giới này?” Tiểu Hàm Giang sắc mặt âm trầm.

Tiểu Hàm Giang mặc dù là một diễn viên phim thần tượng nổi tiếng, nhưng cũng không phải siêu sao thiên vương, muốn phong sát một diễn viên cũng không dễ dàng như vậy. Huống chi Lâm Trạch Xuyên còn một bộ phim sắp công chiếu. Vương Phi trong giới cũng tương đối có tiếng nói. Nhân vật chính lại là thiên vương Chu Vũ Đồng và diễn viên Tạ Phi. Tiểu Hàm Giang nhỏ bé như vậy sao có thể so được với họ. Làm gì có khả năng phong sát giới điện ảnh. Lâm Trạch Xuyên tuy không phải nhân vật chính, nhưng trong phim cũng được coi như là một nhân vật quan trọng phát triển tình tiết, không thể nào bị bỏ được.

Nhưng lời này của hắn giống như đang nói đùa, trừ phi sau lưng hắn có người nâng đỡ.

Người anh em của Trình Hướng Nam bao nuôi Tiểu Hàm Giang hai năm đã tìm tâm hoan mới, vậy có lẽ Tiểu Hàm Giang tìm được nhà dưới(2).

(2) Nhà dưới: ở đây ý nói Tiểu Hàm Giang tìm được người khác bao dưỡng nhưng có lẽ thế lực không bằng người trước

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười “Chúc mừng, tìm được nhà dưới.”

Sắc mặt Tiểu Hàm Giang thay đổi, tuy rằng cực lực che giấu, nhưng vẫn bị người ta thấy được là đang xấu hổ “Nói bậy bạ, mày chẳng qua chỉ là một diễn viên hạng ba, muốn phong sát mày là khó sao?”

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười, nhún vai “Tùy tiện.”

Đi vào văn phòng Giang Ấn Thiên, Giang Ấn Thiên đang ở bên trong chờ anh. Thấy Lâm Trạch Xuyên đến, Giang Ấn Thiên hỏi “Thế nào mà lại bị chậm mất vài phút?”

Lâm Trạch Xuyên tìm cái ghế dựa ngồi xuống “Ở bên ngoài gặp được Tiểu Hàm Giang.”

Thần sắc Giang Ấn Thiên lạnh một chút “Hắn tới làm gì, tìm cậu muốn nhân vật của cậu?”

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên không chút để ý đáp.

“Cậu cho hắn?” Giang Ấn Thiên hỏi.

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười “Sao có thể.”

Giang Ấn Thiên lúc này mới thở ra hơi.

“Tôi và hắn không có vấn đề gì. Nhìn anh rất khấn trương.”

Giang Ấn Thiên nói “Trước kia cậu gặp hắn sẽ luôn như vậy, cho nên mới khấn trương.”

“Về sau sẽ không.”

Giang Ấn Thiên nhìn thời gian “Thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta phải tới văn phòng chủ tịch.”

Lâm Trạch Xuyên kinh ngạc “Đi văn phòng chủ tịch? Có chuyện gì không?” anh chỉ là một diễn viên hạng ba nho nhỏ, thế nào mà lại kinh động đến chủ tịch?

Giang Ấn Thiên lắc đầu “Tôi cũng không rõ. Là Tổng trợ lý cho tôi biết. Chỉ đích danh phải dẫn theo cậu.” Cho dù hợp tác giữa các công ty, cũng chỉ cần tương quan chuyên môn là được, không có khả năng kinh động đến chủ tịch.

10. Chương 10

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Tới cửa phòng chủ tịch, Giang Ấn Thiên gõ cửa. Lập tức, cửa mở ra, người mở cửa là Tổng trợ lý. Thấy Giang Ấn Thiên và Lâm Trạch Xuyên, cũng không lập tức để họ đi vào. Chỉ ý vị sâu xa liếc Lâm Trạch Xuyên một cái. Lâm Trạch Xuyên bị nhìn tuy mặt ngoài rất bình thản kì thực cái loại ánh mắt bất quá này khiến anh nổi một tầng da gà.

“Tiểu Giang, cậu tới phòng làm việc của tôi bàn bạc vấn đề hợp tác của Lâm Trạch Xuyên và Tần Thiên Hậu.” Tổng trợ lý bỏ kính xuống xoa mắt, nói tiếp với Lâm Trạch Xuyên “Lâm Trạch Xuyên, chủ tịch của Thịnh Thiên muốn gặp cậu một chút.”

Lời này khiến Giang Ấn Thiên và Lâm Trạch Xuyên lắp bắp kinh hãi. Một là chưa từng nghe nói người đại diện và công ty thương lượng mà không cho nghệ nhân nghe. Dù sao nghệ nhân cũng là nhân vật chủ yếu, cần tôn trọng ý kiến của nghệ nhân. Thứ hai là chưa từng nghe chủ tịch của công ty nào gặp nghệ nhân một mình trong phòng làm việc. Mà quan trọng hơn, người muốn gặp Lâm Trạch Xuyên chính là chủ tịch của Thịnh Thiên.

Ba con rồng hàng đầu giới giải trí, gồm truyền thông Hải Lan chủ tịch Đoàn Lâm Hải, giải trí Phong Hành chủ tịch Tiền Thượng Khôn, chỉ cần là người biết một chút về giới giải trí, thì không xa lạ đối với hai cái tên này. Vì tên của họ luôn đi cùng với một chuỗi dài các nữ minh tinh, rất nổi tiếng.

Nhưng trong giới giải trí chủ tịch của Thịnh Thiên ngoại trừ một số nhân viên cao cấp, thì ngay cả các nghệ nhân của Thịnh Thiên cũng không biết.

Vậy mà giờ này vị chủ tịch thần bí của Thịnh Thiên lại vì một tiểu minh tinh hạng ba không danh tiếng của truyền thông Hải Lan mà tự mình đến đây. Chuyện này so với việc Tần Nhã Bội ngày đó chỉ đính danh Lâm Trạch Xuyên làm nhân vật chính trong MV còn khiến người ta kinh hãi hơn.

“Đoạn tổng có ở bên trong không?” Giang Ấn Thiên cẩn thận hỏi.

Tổng trợ lý cười “Đoạn tổng tới party của Nam Phong rồi.” Đoàn Lâm Hải gần đây si mê cô gái tên là Ngô Hân Đình, khuôn mặt và dáng người đều rất đoan trang. Thời gian này vì muốn làm cô bạn gái nhỏ vui lòng, mà thường xuyên mang theo Ngô Hân Đình tham gia các bữa tiệc rượu.

Nói cách khác Đoàn Lâm Hải không có trong văn phòng. Giang Ấn Thiên có chút lo lắng nhìn Lâm Trạch Xuyên. Không biết thế nào mà vị chủ tịch thần bí của Thịnh Thiên lại chú ý đến Lâm Trạch Xuyên. Để một mình Lâm Trạch Xuyên đi gặp chủ tịch Thịnh Thiên làm anh không yên lòng. Nhưng anh cũng chỉ là một người đại diện nho nhỏ căn bản không thể cãi lời công ty quyết định.

Nhìn ra Giang Ấn Thiên lo lắng, Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười an ủi “Yên tâm, chỉ là gặp lãnh đạo của công ty hợp tác thôi mà. Sẽ không sao đâu.” Kỳ thật trong lòng Lâm Trạch Xuyên cũng có chút thấp thỏm.

Tổng trợ lý đẩy mắt kính một chút, nghiêm mặt nói “Yên tâm, hiện tại đang ở truyền thông Hải Lan cậu lại là người của Hải Lan thì có thể xảy ra chuyện gì.” Giang Ấn Thiên lúc này mới yên tâm một chút. Cũng chỉ có Lâm Trạch Xuyên mới cảm giác được vị Tổng trợ lý kia nghiêm trang chừng chặc kì thật sau lưng tâm tư bất quá đang cháy hừng hực, điều này làm cho Lâm Trạch Xuyên rất không được tự nhiên.

“Đi thôi, tiểu Giang. Chúng ta còn có chuyện quan trọng phải thảo luận đây.” Tổng trợ lý vội vàng thúc giục Giang Ấn Thiên rời đi. Giang Ấn Thiên mặc dù có chút lo lắng, nhưng dù sao công việc vẫn rất quan trọng.

Đợi Giang Ấn Thiên và Tổng trợ lý rời đi, Lâm Trạch Xuyên đẩy cánh cửa phòng chủ tịch.

Văn phòng của Đoàn Lâm Hải Trình Hướng Nam có tới mấy lần, đều là vì chuyện của Chu Vũ Đồng. Vì nâng Chu Vũ Đồng, Trình Hướng Nam còn từng có ý định mua 10% cổ phần của truyền thông Hải Lan.

Văn phòng Đoàn Lâm Hải rất xa hoa và khí thế. Vào cửa liền nhìn thấy một bức tranh bát mã cực lớn treo trên tường, giá sách gỗ lim bày biện đủ các bộ bìa cứng. Trong phòng rất yên tĩnh, Lâm Trạch Xuyên chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình đạp trên nền đá hoa cương.

Cái ghế chuyển quay lại, người ngồi trên ghế nhìn Lâm Trạch Xuyên, mỉm cười nói “Đã lâu không gặp.”

Lâm Trạch Xuyên miệng giật giật, không phát ra được âm thanh gì. Anh rất muốn chỉ vào mũi người nọ quát: Mẹ, anh muốn chơi gì thì chơi, lão tử không muốn cùng anh chơi!

Nhưng nghĩ tới hậu quả, anh vẫn quyết định không làm như vậy.

“Cố Viêm.” Lâm Trạch Xuyên nhìn người kia, nói.

“Em còn nhớ rõ tôi, chuyện này, thật đúng là làm tôi vui sướng.” Cố Viêm nở nụ cười.

Làm sao có thể không nhớ rõ, lần đó khiến toàn thân anh muốn rời ra từng mảnh. Sau đó còn gọi điện thoại nói là muốn bao dưỡng anh, khiến anh cả nửa tháng tâm thần không yên. Nay con mẹ nó ngược thân ngược tâm cái gì cũng làm, đừng nói là nhớ rõ, thật con mẹ nó ấn tượng quá sâu! Không hổ danh Cố đại công tử, ra tay đúng là bất phàm.

Nhưng lúc này Lâm Trạch Xuyên đối mặt với Cố Viêm, tựa như một con sơn dương đợi làm thịt, không có một chút sức lực chống trả. Anh muốn mắng Cố Viêm cũng phải suy xét hậu quả, thật là ghen muốn chết.

“Anh là chủ tịch của Thịnh Thiên?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

Cố Viêm gật đầu “Em không đoán được sao?”

Như vậy tất cả đã rõ ràng. Vì sao Tần Nhã Bồi một đàn chị của Thịnh Thiên lại vô duyên vô cớ chỉ đích danh muốn một nghệ sĩ hạng ba không tiếng tăm như anh là nhân vật chính trong MV. Anh lại đoạt được cái cơ hội may mắn khiến nhiều nghệ sĩ khác phải tranh dành đến đỏ mắt.

Thiên hạ này không có bữa ăn nào mà không phải trả tiền, trên trời cũng sẽ không tự nhiên mà rơi xuống một cái bánh nhân thịt, nếu như vậy chỉ có thể là bẫy rập. Để có được cơ hội lần này cái giá phải trả chính là cục hoa của anh! Một cái giá lớn thật đúng là làm cho người ta không thể thừa nhận được.

Hắn Cố Viêm không đi quản lý tập đoàn Cố thị khổng lồ, mà lại chơi bởi tạo ra giải trí Thịnh Thiên, trời ạ. Chẳng lẽ muốn chơi đùa với tiểu minh tinh? Vậy sao không chơi với những minh tinh của Thịnh Thiên đi. Anh dám chắc cả trai lẫn gái sẽ lập tức yêu thương nhưng nhớ Cố thiếu gia. Tuy da thịt Lâm Trạch Xuyên rất tốt, nhưng trong giới giải trí nam tuần mỹ nữ nhiều như vậy. Anh thật không hiểu vì sao Cố Viêm lại phải đi một đoạn đường dài phí công như vậy... Muốn bao dưỡng anh.

“Cảm ơn anh đã ưu ái, tôi cảm thấy một tiểu nhân vật giống như tôi đây, thật sự không thể đảm nhận được vai nam chính trong MV của Tần thiên hậu.” Lâm Trạch Xuyên không chút nghĩ ngợi cự tuyệt cái bẫy từ trên trời rơi xuống.

Bị Lâm Trạch Xuyên cự tuyệt thẳng thừng, Cố Viêm cũng không giận, mà cười nói “Hợp đồng Hải Lan đã ký với Thịnh Thiên xong hết rồi.”

“Nhưng là người trong cuộc tôi không đồng ý.” Lâm Trạch Xuyên cố giả dục.

“Em nên biết, thời điểm này truyền thông Hải Lan đã hoàn thành tất cả các điều ước trong hợp đồng rồi.” Cố Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên, nhẹ nhàng mỉm cười, chậm rãi giống như đùa một chú mèo.

Truyền thông Hải Lan đã ký hợp đồng thì là nước chết. Sự an bài của công ty, nghệ nhân không thể từ chối, nếu không chính là làm trái với các điều khoản trong hợp đồng. Ngoại trừ phải nhịn để có một đường sống, thì một tiểu minh tinh hạng ba căn bản không thể lựa chọn.

Nói cách khác, truyền thông Hải Lan đã ký hợp đồng với giải trí Thịnh Thiên, thì Lâm Trạch Xuyên dù không muốn vẫn phải nghe theo. Trừ phi anh có một số tiền lớn để bồi thường làm trái hợp đồng, hơn nữa còn phải lớn hơn gấp hai ba lần. Một phần là do nghệ nhân đã kí hợp đồng, một phần khác là cho những điều khoản trong hợp đồng.

Có cần phải mạnh mẽ như vậy ép người lương thiện phải làm kỹ nữ không?! Lâm Trạch Xuyên thật sự rất muốn một quyền đập nát cái khuôn mặt thông dong tuần tú đang cười đến tao nhả trước mắt. Rất thiếu đánh!

“Phải không? Vậy cảm ơn Cố tổng đã coi trọng, cho tôi cơ hội lần này.” Lâm Trạch Xuyên mặt không đổi sắc nói xong, xoay người muốn rời khỏi văn phòng. Tiếp tục ngồi ở đây, không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Trực giác của Lâm Trạch Xuyên tương đối chuẩn. Cho nên anh quyết định rời đi trước bị cường.

“Vội vã rời đi như vậy là sao? Tôi có đáng sợ như vậy không?” Cố Viêm mỉm cười nói.

Đúng vậy! Lâm Trạch Xuyên không quay đầu lại, trong lòng khẳng định.

“Uy! Anh khi nào thì tới!” Lâm Trạch Xuyên quá sợ hãi. Thân thể anh bị người phía sau ôm lấy, hơi thở ầm ập rơi trên cổ, tê dại.

“Buông tay.” Lâm Trạch Xuyên giãy dụa. Nhưng cái thân thể này làm thế nào có thể tránh được Cố Viêm.

Cố Viêm cười khê, nhẹ cắn một hơi trên cổ Lâm Trạch Xuyên, khiến thân thể anh cứng đờ. Ngay sau đó, tay y tham nhập vào trong áo sơmi của anh, hướng lên phía trước dao động.

Lúc này Lâm Trạch Xuyên đã khấn trương đến mức quên giãy dụa, tất cả sự chú ý đều tập trung trên cái tay đang chạy trên người mình.

“Anh... Anh... Buông ra.” Lúc này Lâm Trạch Xuyên có chút nói lắp.

Cố Viêm nhéo nhéo điểm nào đó lồi lên bên trong áo sơmi Lâm Trạch Xuyên, cảm nhận được thân thể Lâm Trạch Xuyên run rẩy, vừa lòng cười “Em vì sao không muốn cùng một chỗ với tôi?”

Lâm Trạch Xuyên chậm chạp không đáp lời, anh căn bản theo không kịp tư duy của Cố Viêm. Anh vì sao phải cùng một chỗ với Cố Viêm? Anh và Cố Viêm nhiều nhất cũng chỉ xem như quan hệ tình một đêm mà thôi, ngay cả bạn bè gặp qua một lần cũng không phải.

“Vì sao tôi phải cùng một chỗ với anh?” Lâm Trạch Xuyên hỏi ngược lại.

“Bởi vì tôi thích em.” Cố Viêm nói.

Lâm Trạch Xuyên cười nhạo một tiếng, thượng một lần giường đã nói thích. Chữ thích này của Cố thái tử giá cũng quá rẻ.

“Không phải mỗi lên giường với anh, anh đều nói thích bọn họ chứ?” Lâm Trạch Xuyên đùa cợt cười.

Đối với sự cười nhạo của Lâm Trạch Xuyên Cố Viêm không để bụng, hôn hôn cổ anh, vừa lòng cảm nhận được Lâm Trạch Xuyên sợ run một chút. Rồi mới lên tiếng “Đương nhiên là không. Cho tới bây giờ, tôi chỉ tương đối hứng thú với em.”

“Đối với cơ thể tôi?”

“Đúng. Nhưng không chỉ là thân thể em, mà còn rất có hứng thú với con người em.”

Lâm Trạch Xuyên cố sức nắm chặt cái tay Cố Viêm đang muốn làm gì thì làm trên thân thể anh “Cảm thấy hứng thú đối với tôi? Không phải anh vừa mới nói thích tôi sao?”

“Vì tôi cảm thấy hứng thú đối với em, nên đương nhiên là thích em rồi.” Tay kia của Cố Viêm nhẹ nhàng nhéo một cái ở thắt lưng của Lâm Trạch Xuyên.

Qua cuộc đối thoại này, cơ bản Lâm Trạch Xuyên đã hiểu về con người của Cố Viêm. Cố Viêm khá vô tình hơn nữa còn thuộc kiểu người cao cao tại thượng. Cố Viêm đối với anh tựa như đối với một loại súng vật. Cảm thấy hứng thú muốn chơi đùa một chút.

Lâm Trạch Xuyên không phải Trình Hướng Nam, anh không có lực lượng đối kháng với Cố Viêm.

Tay anh nắm tay Cố Viêm dần dần chặt lại, Cố Viêm cũng không thèm để ý.

“Được. Tôi đáp ứng anh.” Con người Lâm Trạch Xuyên trầm trầm. Anh không thể không đồng ý. Cho dù hiện tại không đồng ý, thì về sau vẫn sẽ bị Cố Viêm nhìn chằm chằm. Có lẽ sẽ gặp rất nhiều thiệt thòi, đến lúc đó không thể không xin Cố Viêm giúp đỡ. So với khó khăn bị động tiếp nhận, không bằng chủ động tiếp thu. Có lẽ không lâu sau, Cố Viêm sẽ chán ghét anh.

Cố Viêm nở nụ cười “Thật ngoan.”

“Nhưng có điều kiện.” Lâm Trạch Xuyên vội nói.

“Em nói xem.” Thái tử gia khai ân.

“Không được nói cho người ngoài biết quan hệ của chúng ta. Còn có không được cưỡng ép tôi làm những chuyện tôi không muốn!” Đặc biệt là ở trên giường! Câu sau Lâm Trạch Xuyên không nói ra, nhưng anh tin Cố Viêm tuyệt đối sẽ hiểu.

“Có thể.” Cố Viêm cười cắn vành tai Lâm Trạch Xuyên một chút, “Về phần cái phía sau... Có lẽ em sẽ phải cầu tôi làm đấy.”

Lâm Trạch Xuyên nước mắt rơi đầy mặt, thế mà cũng có một ngày anh bị bao dưỡng.

11. Chương 11

Edit: *Hoa Cúc*

Beta: Minh Miu

Lâm Trạch Xuyên kiên quyết cự tuyệt yêu cầu đưa về nhà của Cố Viêm. Vui đùa cái gì vậy, nếu như bị Cố đại thiếu gia đưa về, ngày mai có lẽ tất cả các tờ báo của giới giải trí đều sẽ cho anh lên trang đầu. Cái gì mà tiểu minh tinh chiều tối đi cùng Thái tử gia. Cái gì mà bí mật vì sao một tiểu minh tinh có thể quay MV với thiên hậu. Anh còn chưa thành danh, mà được hưởng thụ nhiều sự đả ngộ như vậy, anh chịu không nổi. Chỉ nghĩ tới điều này thôi đã khiến Lâm Trạch Xuyên cảm thấy kinh hãi rồi.

“Alo, anh ở đâu?” Lâm Trạch Xuyên gọi điện thoại cho Giang Ấn Thiên.

“Tôi ở phòng trợ lý Tổng.” trong điện thoại Giang Ấn Thiên nói.

“Nếu không có chuyện gì, tôi về trước.” Lâm Trạch Xuyên tâm tình thoải mái, nên quyết định về sớm một chút để tĩnh tâm. Về phần thả lỏng như thế nào, dùng phương thức gì thì đều kiên quyết sẽ không suy xét để chơi tình một đêm.

Giang Ấn Thiên không lập tức đáp ứng “Tôi và trợ lý Tổng cũng thương lượng mọi chuyện gần xong rồi, để tôi đưa cậu về.”

Lâm Trạch Xuyên đành phải đáp ứng “Được.”

Anh biết Giang Ấn Thiên muốn hỏi anh chuyện gì xảy ra trong phòng chủ tịch. Tuy anh không muốn nói, nhưng cũng phải có biện pháp ứng phó một chút. Chỉ là về phần quan hệ của anh và Cố Viêm, thì anh không thể nói cho Giang Ấn Thiên.

Trong lòng Lâm Trạch Xuyên đang tính toán ứng phó như thế nào với Giang Ấn Thiên, thì Giang Ấn Thiên và trợ lý Tổng đã đi tới.

“Không sao chứ?” Giang Ấn Thiên nhìn Lâm Trạch Xuyên, hỏi.

Lâm Trạch Xuyên cho rằng Tổng trợ lý sẽ rời đi, nhưng anh dùng khước mắt liếc một cái. Lại phát hiện người này hoàn toàn không tự giác rời đi. Sau cái biểu tình nghiêm trang chứng chặc, dấu dưới cặp kính kia ánh mắt lóe lên quang mang bất quá. Ánh mắt đó bất động thanh sắc đánh giá anh từ trên xuống dưới. Đặc biệt chú ý phần cổ của anh.

Lâm Trạch Xuyên bị anh ta dò xét đánh giá mà lạnh run, không tự giác sờ cổ. Tuy rằng Cố Viêm cắn ở đó một cái, nhưng rất nhẹ, hẳn sẽ không có dấu vết gì... Lâm Trạch Xuyên không xác định nghĩ. Bị Tổng trợ lý quá phận chú ý trong lòng Lâm Trạch Xuyên khổ bức vạn phần. Nhưng vẫn cố gắng làm ra biểu tình như không có việc gì, chứng minh mình trong sạch rất có sức thuyết phục.

Giả đứng đắn. Có chút không đỡ được, nội tâm Lâm Trạch Xuyên yên lặng khinh bỉ nói. Anh cho rằng để họ Tổng làm trợ lý chủ tịch thì thật là nhân tài không được trọng dụng. Mặc dù một trợ lý chủ tịch của công ty giải trí, nhưng kỳ thật công việc thích hợp nhất với Tổng trợ lý hẳn phải là chó săn(1)... nhỉ.

(1) Chó săn: ý chỉ phóng viên, paparazzi, săn tin bất quái...

“Không sao.” Lâm Trạch Xuyên nói, “Chúng ta đi thôi.” Nói xong kéo Giang Ấn Thiên tới thang máy.

“Đây là người vừa ý anh?” Tống Văn Bản đi vào văn phòng chủ tịch, hỏi Cố Viêm đang ngồi trên ghế chủ tịch.

Cố Viêm cười khẽ gật đầu “Vật nhỏ rất thú vị.”

Tống Văn Bản, cũng chính là Tổng trợ lý ngồi lên ghế salông, tự rót cho mình một chén trà “Nếu anh không nói, tôi còn không biết trong công ty còn có một người như thế đâu.” Anh ta nghĩ nghĩ, lại nói tiếp, “Hình như cậu ta và Tiểu Hàm Giang có một chút quan hệ.” Tuy trước đó không rõ lắm về Lâm Trạch Xuyên, nhưng Tiểu Hàm Giang thì anh ta biết. Dù sao cũng là một diễn viên đóng các vai chính trong phim thần tượng, có chút danh khí. Tuy rằng chút danh khí đó trong mắt anh ta căn bản không đáng để nhắc tới.

“Tiểu Hàm Giang trước kia bị Đinh Vĩnh Gia bao dưỡng. Sau khi Đinh Vĩnh Gia chơi chán thì ném hẳn lại cho Đặng Duệ.” Anh ta vuốt cằm nhớ lại.

Đinh Vĩnh Gia chính là người anh em của Trình Hường Nam. Đặng Duệ là con thứ nhà họ Nguyên một công tử ở nhà chơi rông, nổi danh yêu thích các nam minh tinh. Trong miệng giới truyền thông “Lỗ nhỏ trong khăn(2)” chính nói Đặng Duệ.

(2) Lỗ nhỏ trong khăn: đại ý có thể là muốn chỉ người có tiền, chi tiền bao dưỡng các minh tinh, nguyên văn là “ ” ai hiểu được rõ nghĩa thì cmt giùm tui, cái này tui rất mơ hồ >

Cố Viêm nhìn Tống Văn Bản hưng phấn bất quái, thần nhiên nói “Tống Văn Bản, cậu không biết làm một trợ lý nho nhỏ dưới quyền Đoạn Lâm Hải là rất ủy khuất mình sao?”

“Tôi cũng muốn tới công ty của anh, nhưng anh không cần tôi.” trợ lý Tống nghe được câu này rất khó chịu.

“Tôi cảm thấy cậu vẫn thích hợp nhất là về kế thừa gia nghiệp thì hơn.” Cố Viêm dựa lưng vào ghế, thả lỏng.

“Tôi không thèm dựa vào lão tử(3) đâu. Tôi bây giờ đang tung hoành rất tốt.” Tống Văn Bản vung tay lên, tỏ vẻ mình mới bất mãn.

(3) Lão tử: ở đây nói tới bố của mình, ý vui đùa hoặc không đứng đắn hoặc không tôn trọng

Cố Viêm mỉm cười “Không dựa vào cha của cậu, mà cậu đúng là tương đối thích hợp làm một số chuyện khác.”

Cha Tống Văn Bản, Tống Kỳ cũng là lão tổng của truyền thông Tân Đô. Tân Đô là tập đoàn truyền thông lớn nhất trong nước. Tống Kỳ được xưng danh là “Tin tức lớn nhất”. Tống Văn Bản sau khi tốt nghiệp đại học, không lập tức đến Tân Đô làm việc, mà tự mình đi tìm công việc bên ngoài. Đứng nhìn Tống Văn Bản một bộ dạng tinh anh như vậy, kỳ thật cậu ta là một người rất bất quái. Đặc biệt ở trước mặt những người quen, thì là một kẻ lắm nhảm nói nhiều.

Cậu ta vốn muốn tới giải trí Thịnh Thiên làm việc, nguyên nhân là vì cậu ta thần tượng thiên hậu Tần Nhã Bồi của Thịnh Thiên. Nhưng là thân anh em huynh đệ tốt, Cố Viêm sau khi nhìn sơ qua lý lịch của cậu ta một cái thì lập tức đánh rớt. Nguyên nhân bên ngoài là vì cậu ta mới tốt nghiệp đại học, Thịnh Thiên yêu cầu trợ lý cần phải có một năm kinh nghiệm. Trên thực tế là vì Cố Viêm chịu không nổi suốt ngày bị Tống Văn Bản lải nhải bất quái scandal của các minh tinh.

Khi Tống Văn Bản nghe được tin mình bị trượt và Cố Viêm lại còn tuyệt đối khẳng định “Phải có một năm kinh nghiệm làm việc” là quy định chuyên môn cần thiết. Bởi vì Cố Viêm xem sơ lược lý lịch trước, nên thông báo tuyển dụng của Thịnh Thiên trên mạng căn bản không có quy định này!

Sau khi bị rớt, Tống Văn Bản chưa từ bỏ ý định lại đem ánh mắt chuyển đầu đến một trong ba công ty giải trí hàng đầu khác là truyền thông Hải Lan. Bởi vì không có chuyện gì đen tối, nên rất thuận lợi trúng tuyển vào vị trí trợ lý chủ tịch. Cho nên mới nói mấy chuyện đen tối là ghét nhất mà.

Bất tri bất giác bạn học Tống Văn Bản lúc này mới kịp phản ứng, Cố đại thiếu gia đang chăm chọc mình bất quá.

Bạn học Tống Văn Bản cũng mặc kệ “Còn nói đến tôi, tôi cũng chỉ là lòng hiếu kỳ hơn người một chút thôi. Không giống cái dáng vẻ của anh, vậy mà cũng bắt đầu bao dưỡng tiểu minh tinh.” biểu tình kia, đối với sự sa đọa của Cố đại thiếu gia tỏ vẻ khinh bỉ thật sâu.

“Hơn nữa, người ta hình như rất không tình nguyện. Cường ép người khác, này...không giống phong cách của anh.” Nghĩ tới Cố Viêm lên giường với nhiều người như vậy, cho tới nay đều là anh tình tôi nguyện. Lần đầu tiên nhìn thấy Cố Viêm chú ý một người như vậy, mà người nọ còn không muốn dính đến Cố Viêm. Thế cho nên Tống Văn Bản đối với cái tiểu minh tinh tên Lâm Trạch Xuyên cảm thấy cực kỳ hứng thú.

“Ngược lại cậu quan tâm thật nhiều.” Cố Viêm thản nhiên nói.

“Nhưng cũng phải nói lại, ánh mắt của anh không tồi.” Tống Văn Bản nhớ tới Lâm Trạch Xuyên, cảm khái, “Người như vậy mà lại không danh tiếng, có chút kỳ quái.” Trên người Lâm Trạch Xuyên có một loại mị lực kỳ lạ, có thể không tự giác mà hấp dẫn ánh mắt người khác.

Cố Viêm khẽ cười “Tôi cũng rất ngạc nhiên.” Vì sao người này trước và sau lại kém nhau nhiều như vậy.

Lúc này bạn học Lâm Trạch Xuyên bị thảo luận đang ngồi trên xe Giang Ấn Thiên.

“Chủ tịch Thịnh Thiên vì sao lại yêu cầu muốn gặp cậu?” Giang Ấn Thiên lái xe hỏi.

Bởi vì y muốn bao dưỡng tôi. Lâm Trạch Xuyên đau khổ nghĩ. Nhưng cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, miệng lại nói “Là vì chuyện album của Tần Thiên Hậu.”

“Phải không?” Giang Ấn Thiên không tin tưởng. Nếu vì nguyên nhân này thì... mỗi lần Tần Thiên Hậu ra một album mới, chủ tịch Thịnh Thiên đều sẽ phải gặp nam nhân vật chính trong MV nói chuyện, vậy vị chủ tịch thần bí này đã sớm bị đưa ra ánh sáng rồi. Huống hồ Tần Thiên Hậu mặc dù một siêu sao, nhưng giải trí Thịnh Thiên là lão Đại của giới giải trí, siêu sao thuộc hàng thiên vương không ít. Việc nhỏ như thế sao lại làm kinh động đến chủ tịch?

“Đó là bởi vì...” biểu tình Lâm Trạch Xuyên có chút do dự nhìn thoáng qua Giang Ấn Thiên, rất buồn rầu.

Giang Ấn Thiên nhìn biểu tình của Lâm Trạch Xuyên, đại ý biết được Lâm Trạch Xuyên đang do dự có nên nói cho mình hay không. Hơn nữa tin tức chắc rất lớn.

“Cậu nói đi. Tôi sẽ không nói ra ngoài.” Giang Ấn Thiên cố gắng để Lâm Trạch Xuyên thả lỏng tâm tình.

Lâm Trạch Xuyên hít một hơi thật sâu, tựa hồ hạ quyết tâm “Chủ tịch Thịnh Thiên gặp mặt là để... Cảnh cáo tôi.”

Giang Ấn Thiên có chút kinh ngạc “Cảnh cáo cậu?” Có chuyện gì mà cần phải chủ tịch của Thịnh Thiên tự mình chạy tới cảnh cáo một tiểu minh tinh? Nghĩ đến đây, Giang Ấn Thiên có chút lo lắng. Không biết Lâm Trạch Xuyên không cẩn thận đắc tội với chủ tịch Thịnh Thiên ở đâu.

“Chủ tịch Thịnh Thiên...” Lâm Trạch Xuyên khụ một tiếng, “Cùng Tần Thiên Hậu, bí mật kết giao... Tần Thiên Hậu không biết vì sao lại muốn tôi làm nam chính trong MV. Cho nên...” Lâm Trạch Xuyên không nói tiếp. Dù sao Cố Viêm không ở đây, Giang Ấn Thiên lại không nói ra ngoài, cho nên Lâm Trạch Xuyên yên tâm lớn mật không kiêng nể bố trí scandal cho Cố Viêm.

Giang Ấn Thiên cảm thấy mình đã biết được nguyên nhân. Có lẽ chủ tịch Thịnh Thiên ăn dấm, cho nên tới cảnh cáo Lâm Trạch Xuyên không nên có những ý tưởng không đúng đắn. Anh nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên vội hỏi “Tôi và Tần Thiên Hậu thật sự không có một chút quan hệ nào, tôi cũng không biết vì sao Tần Thiên Hậu lại chọn tôi.”

Giang Ấn Thiên gật đầu “Tôi biết, mấy ngày nay cậu đều ở trường quay.” Hơn nữa Lâm Trạch Xuyên yêu Tiểu Hàm Giang đến chết đi sống lại, bị Tiểu Hàm Giang vứt bỏ, trong khoảng thời gian này còn đang thương tâm, làm sao có thể có quan hệ với Tần Thiên Hậu? Cho dù có tâm muốn cùng Thiên Hậu, cũng sẽ không có bất kì cơ hội nào. Thiên Hậu không dễ dàng tiếp cận như vậy.

Nghĩ nghĩ, Giang Ấn Thiên dặn dò “Sau này cùng Tần Thiên Hậu quay MV nhớ chú ý đến lời nói và hành động, đừng khiến phóng viên bắt được gì để phát triển lung tung.” Tư duy đồng chí Giang Ấn Thiên đã bị Lâm Trạch Xuyên dẫn tới chân tướng hoàn toàn sai lệch. Cũng trên con đường này bắt đầu chạy như điên không quay đầu lại, ngay cả sau này các hạng mục công việc cần chú ý cũng bắt đầu dặn dò Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên rất nghe lời gật đầu. Nội tâm thở dài một hơi, lừa dối thành công.

Giang Ấn Thiên đưa Lâm Trạch Xuyên đưa đến cửa, thì rời đi. Lâm Trạch Xuyên về tới nhà trọ, có chút buồn bực nằm nghiêng trên ghế salông. Anh vẫn rất khó có thể tiêu hóa sự thực mình bị ép bức bao dưỡng. Đây tuyệt đối là chuyện trong hai mươi năm cuộc đời anh ngoại trừ chuyện trọng sinh khiến anh không thể nào tiếp thu được. Anh thật sâu cảm nhận cuộc đời mình như cái tách trên bàn trà... Bị kịch.

Ngay khi anh đang suy nghĩ hỗn loạn, di động vang lên. Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng màn hình, là Cố Viêm. Anh không tình nguyện nhận điện thoại “Alo, chuyện gì?”

“Mấy ngày nữa dọn lại đây.” Cố Viêm nói.

“Có thể từ chối không?” Lâm Trạch Xuyên không ôm hy vọng đầu tranh.

Quả nhiên không ngoài dự liệu bị cự tuyệt “Không thể.”

“Anh đã đáp ứng không công bố quan hệ của chúng ta ra ngoài.”

“Yên tâm, sẽ không bị đưa tin.” Cố Viêm nói. Lâm Trạch Xuyên đương nhiên biết Cố Viêm có năng lực thế nào.

“Được rồi...” Lâm Trạch Xuyên không tình nguyện đáp ứng. Anh còn phải tìm cơ gạt Giang Ấn Thiên.

12. Chương 12

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Cố Viêm vừa lòng cúp điện thoại. Bởi vì Lâm Trạch Xuyên mấy ngày nữa sẽ dọn lại đây, cho nên tâm tình rất tốt. Có lẽ, trong khoảng thời gian sắp tới y sẽ không nhàm chán. Cố Viêm nghĩ như vậy.

“Thiếu gia, vừa rồi Minh thiếu gia gọi điện thoại lại đây.” Chung quân gia thấy Cố Viêm gọi xong điện thoại, mới nói với Cố Viêm.

Chung quân gia là người nhìn Cố Viêm lớn lên. Cho nên khi một mình Cố Viêm dọn ra khỏi nhà cũ Cố gia, y không mang theo người nào, chỉ mang theo Chung quân gia. Bây giờ tất cả mọi việc trong biệt thự, đều do Chung quân gia xử lý.

“Tôi đã biết.” Cố Viêm gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Chung quân gia liền ra khỏi đại sảnh. Cố Viêm thích yên tĩnh, chuyện này tất cả những người hầu trong biệt thự đều biết. Nếu không có chuyện gì, thì người hầu sẽ không xuất hiện trước mặt Cố Viêm, tự mình giữ khuôn phép làm những việc mình phụ trách.

Minh thiếu gia trong miệng Chung quân gia là anh họ Cố Viêm, Cố Minh. Cố Viêm và Cố Minh quan hệ không tồi. Nhưng so với Cố Viêm rất kín tiếng, thì Cố Minh lại là một kẻ tương đối phách lối. Scandal của Cố Minh có thể nói không kém cạnh bất kì minh tinh nổi tiếng nào.

Cố Viêm lấy điện thoại, điện thoại được bắt, một đầu khác liền truyền đến một âm thanh lưỡi biếng “Alo.”

Cố Viêm hỏi “Có chuyện gì không?”

“Ồ không có chuyện gì thì không thể gọi điện thoại sao? Cậu rất bận.” Bên kia điện thoại, là âm thanh của Cố Minh và đám bạn ồn ào, tiếng trêu đùa, tiếng chạm cốc vang lên không dứt. Không cần nghĩ, Cố Viêm cũng biết Cố Minh đang làm gì.

“Nào có, anh bận à?” Cố Viêm tựa vào trên ghế salông, tư thái thả lỏng.

“Trở về khi nào, cũng không nói với anh một tiếng.” Trong điện thoại, âm thanh Cố Minh mang theo sự bất mãn. Cố Viêm từ HongKong về thủ đô đã hơn nửa tháng, mà anh ta đến bây giờ mới được biết.

Đối với sự bất mãn của Cố Minh, Cố Viêm không để bụng “Gần đây tương đối bận, cho nên không liên hệ với anh.”

“Bận?” Cố Minh cười nhạo một tiếng, “Vội vàng bao dưỡng tiểu minh tinh?”

Cố Viêm cười khê một chút “Là Tống Văn Bản nói cho anh biết?” Chuyện này cũng chỉ có Tống Văn Bản biết. Tống Văn Bản tuy bất quá một chút, nhưng vẫn biết nặng nhẹ, cho nên không có khả năng đem việc này nói cho người khác. Nhưng giấu trong lòng không nói, Tống Văn Bản tuyệt đối không nhịn được. Mà Cố Minh là anh họ của Cố Viêm, loại chuyện này cho dù bây giờ Cố Minh không biết thì về sau cũng không giấu giếm được. Cho nên Tống Văn Bản tuyệt đối sẽ không nhịn nổi mà tìm Cố Minh nói chuyện này.

Điều này khiến Cố Minh rất kinh ngạc. Lúc trước anh ta bao dưỡng tiểu minh tinh bị người trong nhà nói ra nói vào, cha mẹ còn so sánh anh ta với Cố Viêm. Bây giờ thì tốt rồi, Cố Viêm vậy mà cũng bao dưỡng minh tinh. Chuyện này làm cho Cố Minh kinh ngạc cũng ngầm vui vẻ. Tòa nhà lớn – Cố Viêm cuối cùng cũng bị lật đổ?

Cố Minh sáng khoái thừa nhận người mật báo là Tống Văn Bản. Bạn học Tống Văn Bản cứ như vậy bị Cố Minh không chút nghĩ ngợi bán đứng. Tuy rằng cho dù Cố Minh không thừa nhận, Cố Viêm cũng có thể đoán được.

“Khi nào thì đem đối tượng ‘Tàng kiều(1)’ kia ra đây để cho người anh họ như anh xem một chút.” Cố Minh rất ngạc nhiên không biết hạng người gì mà lại có thể khiến Cố Viêm động tâm tư như thế. Phải biết trước kia dung mạo bạn giường của Cố Viêm phải đi trăm dặm mới tìm được một người, nhưng không có người nào có thể ở bên cạnh Cố Viêm một thời gian dài. Cái gì có thể làm cho Cố Viêm nghĩ biện pháp muốn cột chặt người đó bên cạnh, thật sự thực khiến Cố Minh tò mò.

(1) Tàng kiều: Trong ‘Kim ốc tàng kiều’, dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

“Có cơ hội rồi nói.” Cố Viêm nói.

“Được rồi. Đã thời gian dài như vậy không gặp, đúng lúc hôm nay có mấy người bạn, tới đây đi.” Cố Minh nói.

Cố Viêm kỳ thật rất không muốn đi. Nhưng nếu y nói không đi, Cố Minh tuyệt đối sẽ tự mình tới đây kéo y đi.

“Được rồi, ở đâu?” Cố Viêm hỏi.

“Câu lạc bộ Kim Ưng.” Câu lạc bộ Kim Ưng và câu lạc bộ Hoàng Đình là hai câu lạc bộ nhất nhì thủ đô của giới thượng lưu. Nhưng đem ra so sánh thì Cố Viêm lại tương đối quen thuộc với những người ở Hoàng Đình.

“Sao đột nhiên tới Kim Ưng?” Cố Viêm thuận miệng hỏi một chút.

Cố Minh miễn cưỡng đáp “Đổi nơi vui đùa một chút cũng không tồi.”

Nửa giờ sau, Cố Viêm đi vào câu lạc bộ Kim Ưng.

“Viêm thiếu gia, chúng tôi chờ đã lâu.” Cố Minh ôm một mỹ nữ uống rượu, thấy Cố Viêm tiến vào cũng không có đứng lên. Cố Minh và Cố Viêm là anh em, đương nhiên không câu nệ điều này. Nhưng những người khác vội đứng lên nghênh đón Cố Viêm.

Cố Viêm gật đầu xem như chào hỏi “Đều ngồi đi.”

Ánh mắt Cố Minh hướng về phía sau Cố Viêm quét một vòng, cuối cùng thất vọng nói “Sao không đem tiểu tình nhân đến đây? Giày vò thời gian dài như vậy, anh còn tưởng sẽ được đón tiếp tiểu tình nhân của cậu chứ.”

Cố Viêm ngồi xuống, nhận rượu người khác đưa tới, thuận miệng ném một chút “Em ấy không đồng ý.”

“A! Thì ra cậu còn chưa hoàn toàn thu phục được.” Cố Minh nhíu mày vui sướng khi người gặp họa “Này, anh thật sự muốn gặp người kia để mở mang kiến thức.”

“Anh đã gặp rồi đấy.” Cố Viêm cười khẽ chậm rãi uống một ngụm rượu. Dưới ánh đèn u ám, mâu quang tối đen không rõ.

Thấy Cố Viêm thủy chung không có tiếp lời, Cố Minh cũng hiểu khiêu khích không thú vị.

“Giới thiệu cho cậu một chút. Đây là Tần Minh Tần thiếu gia, người bạn anh mới quen.” Cố Minh buông mỹ nữ đang ôm giới thiệu. Mỹ nữ kia cũng rất thức thời lui về một bên.

Kỳ thật Cố Viêm vừa vào phòng đã chú ý tới Tần Minh. Bởi vì trừ Tần Minh, những người khác Cố Viêm đều biết.

Tuy không biết người này, nhưng cái tên Tần Minh, Cố Viêm vẫn biết. Dù sao trong cái giới này có vài người đặc biệt nổi danh. Trình Hưởng Nam, Tần Minh có thể nói là hai đại biểu trong một thế giới. Thế lực Tần gia chủ yếu ở trong quân đội. Thời niên thiếu Tần Minh cũng từng bị đưa vào trong quân đội để rèn luyện. Sau khi đạt được học vị tiến sĩ về quản lý quân sự ở một trường đại học nổi tiếng nước Đức thì về nước trực tiếp được trao tặng quân hàm thiếu tá, trong thời gian một năm ngắn ngủn lại lên tới trung tá.

Một nhân vật khác nữa là Trình Hưởng Nam. Trình gia và Tần gia giống nhau, chủ yếu đều có thế lực trong quân đội. Nhưng Trình Hưởng Nam và Tần Minh lại lựa chọn hai con đường hoàn toàn tương phản. Trình Hưởng Nam không phát triển chí hướng trong quân đội, mà phát triển theo con đường của nhà ngoại là đi vào thương giới.

Hai người không cùng một lĩnh vực nhưng đều rất thành công.

Nếu như nói tới hai người kia Cố Viêm muốn quen biết ai... thì nhất định là Trình Hưởng Nam. Trình Hưởng Nam sống tiêu sái và tùy ý hơn Tần Minh nhiều lắm. Chỉ tiếc người như vậy mà lại chết sớm. Điều này khiến trong lòng Cố Viêm có chút tiếc nuối.

“Tần thiếu, rất hân hạnh được gặp mặt.” Cố Viêm nâng chén.

Tần Minh cười khẽ một chút “Những lời này phải là tôi nói mới đúng.” Cố Viêm và Tần Minh không cùng một lĩnh vực, từ trước cũng không cùng xuất hiện. Cũng như vậy, Cố Minh cũng trước kia cũng chưa bao giờ xuất hiện cùng Tần Minh. Nhưng Cố Viêm cũng không cảm thấy kỳ quái khi Cố Minh quen biết Tần Minh.

Thế lực trong quân đội của Cố gia không thể kém hơn so với hai nhà Tần Trình. Cho nên lúc trước khi Cố Minh thi đại học, trong nhà đã để anh ta thi vào đại học quốc phòng, nhưng anh ta lại cố tình muốn thi vào đại học kiến trúc A. Hành vi cá nhân lại càng phách lối, đi bar, đua xe, chơi gái mọi thứ đều thành thạo. Chơi đùa với các minh tinh khiến mọi người đều biết, thiếu chút nữa bức tử cha anh ta. Sau đó bị ném vào quân đội một năm, muốn cho anh ta tu tâm dưỡng tính. Kết quả sau khi giải ngũ, chơi còn điên cuồng hơn trước. Nếu vậy anh ta quen biết Tần Minh hẳn là ở trong quân đội. Hai người giao tình có lẽ không tồi, nếu không Cố Minh không có khả năng đến câu lạc bộ Kim Ưng.

Bọn họ trong cái giới này chủ yếu hoạt động ở câu lạc bộ Hoàng Đình, còn Kim Ưng là nơi Trình Hưởng Nam và Tần Minh thường tới. Cố Minh lần này vì Tần Minh đổi địa điểm chơi bởi, đương nhiên giao tình

sẽ không tồi.

Ngay từ đầu vì Cố Viêm đến, nên người trong phòng trừ Cố Minh và Tần Minh, đều rất hạn chế. Nhưng thấy Cố Viêm không nói gì thêm, chỉ yên tĩnh uống rượu. Bọn họ cũng dần dần buông thả, gọi các tiểu thư, thiếu gia đến chơi rất HIGH. Ngược lại ghế lô ở giữa ba người ngồi an tĩnh, lẳng lặng uống rượu. Cố Viêm và Tần Minh là muốn yên tĩnh, còn Cố Minh ở giữa là bị ép yên tĩnh.

Cố Minh nhìn trái xem Cố Viêm nhìn phải xem Tần Minh, phát hiện hai người kia thật đúng là rất bình tĩnh. Cho dù ở trong khung cảnh ồn ào như vậy, tư thế của hai người vẫn tao nhã an tĩnh như đang nghe một bản nhạc nhẹ nhàng.

Cuối cùng Cố Minh chịu không nổi từ ghế lô ở giữa lên sang sofa bên cạnh, cùng bọn người kia chơi đến vui sướng quên cả trời đất. Ghế lô ở giữa nhờ khí tràng hai người kia quá mức cường đại, cho nên dù vài người có tâm tư muốn tạo quan hệ, cũng không ai dám lên trước. Cứ như vậy ghế lô ở giữa liền hình thành một vùng áp cao yên tĩnh, trong khi bốn phía vui vẻ náo nhiệt tạo thành một bố cục kỳ quái.

“Đúng rồi, Tần Minh, cậu gọi điện thoại để Chu Vũ Đồng lại đây đi. Tôi chưa từng thấy Chu thiên Vương người thật bao giờ đâu.” Chơi đoán số luôn thắng Cố Minh không thấy thú vị nữa, liền ôm mỹ nữ ngồi trở về, nghĩ việc gì vui. Vốn anh ta muốn xem tiểu tình nhân của Cố Viêm một chút, nhưng Cố Viêm không mang tới. Vậy thì xem tình nhân của Tần Minh cũng không tồi.

Dù sao tình nhân của Tần Minh chính là vị thiên vương đại danh鼎鼎 Chu Vũ Đồng mà. Cố Minh gần đây mê chết mấy bộ phim của Chu Vũ Đồng, cho nên rất muốn trông thấy Chu Thiên Vương ở ngoài đời.

Tần Minh nghe Cố Minh nói, chân mày hơi nhíu lại. Cố Viêm cảm thấy sắc mặt Tần Minh tựa hồ không đúng lắm, nhưng vì trong ghế lô ánh sáng tối mờ, cho nên không quá để ý.

“Chu Vũ Đồng không phải tình nhân của tôi.” Tần Minh uống một ngụm rượu, thản nhiên nói.

“Sao lại thế?” Cố Minh trợn to mắt, rõ ràng không tin, “Lời này cậu lừa người khác còn được, cậu còn muốn lừa tôi. Không biết là ai đoạn thời gian trước cùng Chu Vũ Đồng nhắn tin điện thoại không ngừng. Bởi vì Trình Hướng Nam với Chu Vũ Đồng đi Canada đăng ký kết hôn, mà lần đó ở biên cảnh tỉnh Y làm nhiệm vụ nguy hiểm như thế còn thất thần, vẫn là tôi cứu cậu, nếu không một mạng của cậu liền nằm ở nơi đó rồi.”

Cố Minh rõ ràng không muốn buông tha Tần Minh, tiếp tục nói “Này thật sự rất không giống bạn bè, muốn bảo hộ tình nhân là đúng, nhưng thế nào mà ngay cả bạn thân như tôi cũng phải giấu giếm? Cậu cũng đừng học Cố Viêm. Người này vô tư đến không tim không phổi. Cậu cũng không thể như vậy.”

Nghe nói như thế, ngay cả Cố Viêm cũng quay đầu nhìn thoáng Tần Minh. Anh biết quan hệ của Trình Hướng Nam và Chu Vũ Đồng, đây là chuyện cả giới thượng lưu đều biết. Cũng biết Chu Vũ Đồng và Tần Minh có quan hệ mập mờ. Mà Tần Minh và Trình Hướng Nam lại cùng nhau lớn lên. Nhưng không nghĩ tới ở giữa còn có một câu chuyện như vậy. Rất thú vị. Cái chết của Trình Hướng Nam tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng Tần Minh cũng không thoát được quan hệ. Cho nên Trình gia và Tần gia gần như xé rách da mặt.

Hôm nay nghe Cố Minh nói... tựa hồ Tần Minh và Chu Vũ Đồng tình cảm rất sâu. Nhưng Tần Minh cũng rất thẳng thắn phủ nhận quan hệ với Chu Vũ Đồng, có chút kỳ quái.

13. Chương 13

Edit: Hoa Cúc

Beta: Minh Miu

Rất rõ ràng, Tần Minh không muốn tiếp tục đề tài này. Nhưng Cố Minh từ nhỏ đến lớn đã là câu ảm có thói quen được nâng niu chăm sóc cần bản không biết nhìn sắc mặt người khác, vẫn liên tục thúc giục không ngừng.

Cố Viêm buông ly xuống, thần nhiên nhìn thoáng Cố Minh “Nếu người ta đã không muốn nói, thì thôi đi. Miệng không yên tĩnh được hả, đừng học tập Tổng Văn Bản.”

Cái này Cố Minh không thể làm, lại đem lực chú ý từ trên người Tần Minh chuyển đến Cố Viêm, “Đừng lấy cái tên hay lắm nhãi Tổng Văn Bản kia ra so với thiếu gia anh đây.”

Cố Viêm không để ý tới anh ta. Cố Minh không thuận theo “Cho dù Chu Vũ Đồng không phải tình nhân của Tần Minh. Nhưng tiểu tình nhân của cậu là thật, mau gọi đến để anh họ xem một chút.” Cố Minh biết Cố Viêm nhất định sẽ không đáp ứng, anh ta cũng không trông cậy Cố Viêm đáp ứng, chỉ là muốn ngáng chân Cố Viêm một chút.

“Nếu muốn nhìn tình nhân như vậy, chính anh đi tìm một tình nhân không được sao. Tùy tiện anh muốn thế nào thì được thế ấy.” Cố Viêm tư thế thả lỏng tựa vào ghế salông, câu nói đầu tiên thành công làm Cố Minh ghen không ra lời.

Cố Minh đen mặt, đôi gắt gao nhìn chăm chú Cố Viêm nửa ngày. Khiến một đám người xung quanh đang vui đùa ảm cũng trở nên yên tĩnh, không dám phát ra tiếng vang. Sợ mình khiến cái người đang đen mặt kia chú ý, không cẩn thận thành pháo hôi trong cuộc khẩu chiến của hai anh em nhà này.

Nhưng là đối tượng bị Cố Minh đen mặt chú ý—— Cố Viêm lại cực kì thả lỏng. Cuối cùng, Cố Minh thần sắc chuyển đổi. Ngay khi mọi người hô hấp thật cẩn thận chỉ sợ phát ra tiếng vang. Thì Cố Minh vịn vẹo mặt một chút ảm lấy Tần Minh bên cạnh, một trận kêu rên “Tôi sao lại có một đứa em họ như vậy a không có một chút tôn trọng anh trai. A a a ”

Mọi người ở ghế lô cảm thấy trước mắt một đám quạ đen bay qua...

Mấy ngày nay, Lâm Trạch Xuyên vẫn luôn rất phiền ảm. Anh không muốn dọn đến nhà Cố Viêm. Như vậy, anh lúc nào cũng bị nhắc nhở, anh bị Cố Viêm bao dưỡng là sự thật. Hơn nữa Lâm Trạch Xuyên còn là một người có ý thức lãnh địa tương đối mạnh. Năm đó anh thích Chu Vũ Đồng như vậy, cùng Chu Vũ Đồng kết giao ba năm, cũng không ở chung. Sau này ở chung, lúc mới bắt đầu anh cũng không quen lắm. Nhưng..., hiện tại anh căn bản không thể đàm điều kiện có lợi thế với Cố Viêm.

Lâm Trạch Xuyên cảm hành lý xuống dưới lầu. Cố Viêm để anh chỉnh lý mọi thứ xong, ở dưới lầu chờ, sẽ có xe tới đón. Lâm Trạch Xuyên đợi một lát, thì thấy một chiếc Bentley màu đen chạy tới. Không cần nghĩ cũng biết nhất định là xe của Cố Viêm đến đón. Bởi vì nơi Lâm Trạch Xuyên ở chỉ là một tiểu khu rất bình thường, làm sao có thể thấy được một loại xe tốt như Bentley.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lái xe cư nhiên là Cố Viêm. Điều này làm Lâm Trạch Xuyên có chút kinh ngạc. Anh cho rằng Cố Viêm sẽ tùy tiện phái một người tới đây. Dù sao chỉ là một đối tượng bao dưỡng, thậm chí ngày cả tình nhân cũng không tính.

“Thất thần làm gì, lên xe.” Cố Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên còn đang ngây người, cười nói.

“Anh không bận sao?” Lâm Trạch Xuyên mở cửa xe ngồi xuống phía sau.

“Dù bận thì vẫn có chút thời gian.” Cố Viêm quay đầu nhìn hành lý của Lâm Trạch Xuyên “Chỉ có chút đồ như vậy?”

Lâm Trạch Xuyên mang không nhiều đồ lắm, chỉ có một ít quần áo thông thường để tắm rửa, không mang thêm cái gì. Anh coi như ra ngoài ở một thời gian. Hứng thú của Cố Viêm có lẽ tới cũng nhanh đi cũng nhanh, hẳn là rất nhanh sẽ chán ghét anh.

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên thần nhiên lên tiếng.

“Để lát nữa tôi gọi người đặt cho em vài bộ quần áo. Em dù sao cũng là diễn viên, phải đối mặt với công chúng.” Cố Viêm nhìn thoáng quần áo trong túi, hình thức đều rất bình thường.

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên không cự tuyệt. Bây giờ Cố Viêm đang bao dưỡng anh, muốn anh cùng y ngủ, cho nên vô luận Cố Viêm cho cái gì, anh cũng sẽ không cự tuyệt. Bị ép ngủ cùng đã rất bi thương rồi, nếu còn miễn phí nữa thì đúng là thảm kịch nhân gian.

Bởi vì Lâm Trạch Xuyên thuận theo, nên Cố Viêm tâm tình rất tốt.

Lâm Trạch Xuyên bị đưa tới biệt thự của Cố Viêm, xuống xe đi vào cửa, đã thấy Chung quản gia mang theo tất cả người hầu đứng đó nghênh đón bọn họ.

Lâm Trạch Xuyên bị trận địa này làm cho lắp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn về phía Cố Viêm bên cạnh, dùng ánh mắt hỏi.

Cố Viêm nở nụ cười, dắt tay Lâm Trạch Xuyên nói với mọi người “Vị này là Lâm Trạch Xuyên, về sau, cậu ấy là một chủ nhân khác của nơi này. Lời cậu ấy nói, nghe theo là được.”

Người hầu trong biệt thự đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, trước đó Chung quản gia cũng dặn dò bọn họ, cho nên đối với sự có mặt của Lâm Trạch Xuyên cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, đồng thanh nói “Lâm thiếu gia.”

Lâm Trạch Xuyên vẻ mặt hắc tuyến dùng sức nắm chặt tay Cố Viêm. Cố Viêm cũng không rút tay ra, rất bình tĩnh mặc kệ anh, như đang dung túng một đứa trẻ cáu kỉnh.

“Đây là Chung quản gia, về sau có chuyện gì, cũng có thể nói với ông ấy.” Cố Viêm giới thiệu.

Lâm Trạch Xuyên cười một chút “Về sau làm phiền bác.”

“Lâm thiếu gia sau này có yêu cầu gì cứ việc nói thẳng, đừng ngại.” Chung quản gia nói. Đây là lần đầu tiên Cố Viêm dẫn người về nhà, có thể thấy là rất được coi trọng. Bất kể nam hay nữ, Chung quản gia đều cực kì lễ độ. Chung quản gia cười vẻ mặt thoải mái nhìn Cố Viêm và Lâm Trạch Xuyên dắt tay nhau.

“Đây là Trần Thiệu Cương trần sư phó, về sau ông ấy là tài xế của em.” Cố Viêm giới thiệu với Lâm Trạch Xuyên. Trần Thiệu Cương là một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi, thoát nhìn rất trầm ổn.

“Trần sư phó.” Lâm Trạch Xuyên gật đầu, xem như chào hỏi.

Trần Thiệu Cương vừa cười vừa nói “Xin chào Lâm thiếu gia.”

... ..

Giới thiệu hết mọi người trong biệt thự, biết Lâm Trạch Xuyên không được tự nhiên, Cố Viêm lên tiếng “Tốt lắm, mọi người đi xuống đi.” Ra khỏi cửa mỗi người đều đi làm việc của mình.

Cố Viêm đem Lâm Trạch Xuyên tới một căn phòng lớn, Lâm Trạch Xuyên đi vào, sau đó lại lui đi ra “Phòng của tôi đâu?”

“Em sống ở đây.” Cố Viêm nói.

Này rõ ràng là phòng gia chủ, chính vì nguyên nhân này mà Lâm Trạch Xuyên đi vào lại đi ra. Lâm Trạch Xuyên mặt không đổi sắc nói “Đây là phòng của anh.”

Cố Viêm nhìn khuôn mặt ở trạng thái tê liệt của Lâm Trạch Xuyên, cười hân một cái lên má của anh “Đương nhiên em cùng anh ở phòng này, em còn muốn ở phòng nào?”

Lâm Trạch Xuyên phiêu mắt Cố Viêm liếc một cái, anh mới không muốn cùng người này cả đêm cùng giường đâu, bởi vì anh sẽ phải lo lắng cho an toàn của cúc hoa mà mất ngủ. Để cam đoan buổi tối có thể yên tâm ngủ, anh cực lực vì mình mà tranh thủ quyền lợi “Tôi muốn ngủ khách phòng.”

Cố Viêm mỉm cười nói “Không thể.”

Lâm Trạch Xuyên nội ngư đầy mặt “...”

Chỉnh lý đồ đạc của mình mang đến xong, Lâm Trạch Xuyên cùng Cố Viêm xuống dưới lầu ăn cơm trưa.

Lâm Trạch Xuyên cắt một miếng bò bít-tết ném thử, hương vị rất tốt. Xem ra dọn đến biệt thự của Cố Viêm cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất đầu bếp nhà Cố Viêm rất có tay nghề. Hơn nữa tháng nay toàn mì ăn liền và cơm đựng hộp Lâm Trạch Xuyên an ủi mình.

“A, đúng rồi, tôi không cần lái xe.” Lâm Trạch Xuyên nghĩ nghĩ, buông dao nĩa, nói với Cố Viêm. Anh chỉ là một tiểu minh tinh hạng ba có mười vạn gửi ngân hàng, mua nổi xe xịn và mời được lái xe sao? Đây không phải là nói thẳng thường cho người khác biết, anh bị kim chủ bao nuôi chứ.

Ly rượu trong tay Cố Viêm lay động, nghe vậy cười “Có xe đi ra ngoài tương đối thuận lợi. Dù sao cũng là để cho em dùng, về phần dùng như thế nào, thì tùy em. Hơn nữa, em cho là em lái xe, bảo an có thể để em tiến vào?”

Lâm Trạch Xuyên ngẫm lại đúng thật là vậy. Khu biệt thự nơi Cố Viêm ở, không phải người có tiền thì là người có quyền, đều có xe riêng của mình. Một chiếc xe xa lạ căn bản không vào được.

Cố Viêm đem ly rượu trong tay để bên môi Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên ngửa về phía sau “Tôi tự uống.”

Cố Viêm cũng không thu tay lại, mà tiếp tục tới gần, cười khê “Chẳng lẽ còn muốn tôi tự mình cho em uống?”

Lâm Trạch Xuyên buồn bực lấy cái ly trên không trung uống một hơi.

“Để uống chứ?” Cố Viêm lấy ly Lâm Trạch Xuyên uống qua tới trước mặt mình, uống một ngụm, hỏi.

“Không phải anh tự mình hưởng qua rồi sao?” Lâm Trạch Xuyên nghiêng răng.

Cố Viêm nhìn thoáng cái ly, sau đó nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên, cười ý vị sâu sa “Mùi vị không tệ.”

Lâm Trạch Xuyên “...”

Buổi chiều, Lâm Trạch Xuyên cần tới trường quay của Tiềm hành có một phân cảnh rất quan trọng, là cảnh Triệu Lâm chết. Đó cũng là cảnh quay cuối cùng trong phim của Lâm Trạch Xuyên. Cho nên sau khi ăn cơm trưa, Lâm Trạch Xuyên lập tức muốn tới studio.

Cố Viêm để Trần Thiệu Cương đưa anh đi, nơi này dù sao cũng là ngoại thành, gọi xe tương đối khó khăn, cho nên Lâm Trạch Xuyên cũng không từ chối. Nhưng chỉ để Trần Thiệu Cương đưa vào đến nội thành. Sau đó tự mình gọi xe đi studio.

Vào trường quay, anh tìm được Giang Ấn Thiên. Anh phát hiện Giang Ấn Thiên thật sự là một người đại diện rất có trách nhiệm, mỗi lần Lâm Trạch Xuyên làm việc anh ta luôn đến sớm hơn cả những nhân vật chính.

Lần này sắc mặt Giang Ấn Thiên không tốt lắm, nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên hỏi “Cậu đi đâu vậy? Tôi tới nhà trọ tìm cậu, cậu không ở đó. Gọi điện thoại cậu cũng không bắt máy.”

Lâm Trạch Xuyên lấy di động ra nhìn một chút, phát hiện trong di động có hơn mười cuộc gọi nhỡ, đều là của Giang Ấn Thiên. Mấy ngày nay di động của Lâm Trạch Xuyên luôn để chế độ yên lặng, lại vì buổi sáng anh bị Cố Viêm làm cho thần kinh căng thẳng, cho nên cũng không chú ý tới di động.

Lâm Trạch Xuyên không nghĩ tới Giang Ấn Thiên hôm nay tới nhà tìm mình. Bởi vì trước kia đều là anh tự mình đến studio, này... thật không ngờ. Mà sáng hôm nay Cố Viêm lại tới đón anh, anh dọn nhà. Cuối cùng khi Giang Ấn Thiên tới, trong nhà trọ không có ai.

Điện thoại không nhận, trong nhà không có ai, Giang Ấn Thiên sao có thể không gấp. Anh lo lắng Lâm Trạch Xuyên xảy ra chuyện, còn kém không báo cảnh sát. Cho nên khi Lâm Trạch Xuyên như không có việc gì đi vào studio, Giang Ấn Thiên liền phát hỏa.

Lâm Trạch Xuyên cũng không thể nói rằng mình bị đóng gói đến nhà người khác, nghĩ nghĩ, nói “Cái này bởi vì có chút không thoải mái, cho nên di động để yên lặng. Đang ngủ, không nghe anh gõ cửa. Thật có lỗi, làm anh lo lắng.”

Giang Ấn Thiên nhìn Lâm Trạch Xuyên, phát hiện sắc mặt Lâm Trạch Xuyên quả thật không tốt lắm, sự tức giận bị lo lắng thay thế, hỏi “Không thoải mái ở đâu? Muốn đi bệnh viện không?”

Lâm Trạch Xuyên lắc đầu “Không có gì, chính là đầu có chút đau, có lẽ do hôm qua ngủ không ngon.”

Giang Ấn Thiên cũng không hoài nghi, dù sao trước kia Lâm Trạch Xuyên tính tình rất thành thật “Về sau cần chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút. Hôm nay cảnh diễn mặc dù khá nặng, nhưng cậu cũng đừng khấn trương.” Giang Ấn Thiên rất tự nhiên liên tưởng Lâm Trạch Xuyên nghỉ ngơi không tốt nguyên nhân là do quá căng thẳng.

Lâm Trạch Xuyên gật đầu. Giang Ấn Thiên tự động nào bổ nguyên nhân anh ngủ không ngon nên anh cũng chẳng cần lấy cớ thêm nữa. Anh phát hiện anh bây giờ nói dối càng ngày càng thuần thục...

14. Chương 14

Edit & Beta: Hoa Cúc

Hơn nửa tháng dụng tâm nghiên ngẫm học tập, nền móng diễn xuất của Lâm Trạch Xuyên đã được đề cao không ít. Tuy không thể so với ảnh đế ảnh hậu, nhưng ít nhất sẽ không khiến đoàn phim phải kéo dài tiến độ. Xế chiều hôm nay quay cảnh diễn cuối cùng của Lâm Trạch Xuyên trong bộ phim Tiềm hành . Coi như cũng là một chút cao trào nho nhỏ của cả bộ phim. Cho nên, dù Lâm Trạch Xuyên tâm tính luôn rất tốt, đối với cảnh quay này cũng tránh không được có chút khấn trương.

Khi Lâm Trạch Xuyên vẫn còn là Trình Hưởng Nam thì có một thói quen, thời điểm khấn trương sẽ không ngừng uống nước.

Cuối cùng, Giang Ấn Thiên ở một bên nhìn không được, nói “Mới bao lâu, mà cậu uống hết hai bình nước. Cậu không thấy trương bụng sao? Chờ lát nữa còn phải quay, đừng quay được một nửa lại muốn đi WC.” Nói xong phiêu mắt liếc bụng Lâm Trạch Xuyên một cái.

Lâm Trạch Xuyên đem hai cái chai không ném vào thùng rác “Có chút khấn trương.”

“Cậu trước kia khi khấn trương không phải sẽ ăn không vô bất cứ đồ vật nào sao bây giờ lại uống nước?” Giang Ấn Thiên hỏi.

Lâm Trạch Xuyên thân mình cứng đờ một chút, anh làm sao biết trước kia “Lâm Trạch Xuyên” có thói quen hoàn toàn tương phản với mình. Lúc này Giang Ấn Thiên không chủ động nào bổ, thế nên Lâm Trạch Xuyên phải tự mình tìm lý do.

Lâm Trạch Xuyên sờ sờ mũi, nói “Từ ngày hôm qua đến bây giờ, bởi vì đau đầu, nên tôi hầu như không uống nước.” Cái lý do này rất đầy đủ, Giang Ấn Thiên cũng không hoài nghi.

Đến khi Lâm Trạch Xuyên hóa trang, Lâm Trạch Xuyên phát hiện giúp anh hóa trang không phải là anh chàng hóa trang ảo lả như mọi khi, mà là một tiểu mỹ nữ. Tuy rằng Lâm Trạch Xuyên cảm thấy vị hóa trang kia rất phiền rất bất quá, nhưng dù sao cũng nhau một thời gian ngắn, coi như quen biết. Liền hướng tiểu mỹ nữ mặt quả táo hỏi “Cái kia ảo...” Khi anh mở miệng, anh mới phát hiện anh không biết tên anh chàng hóa trang ảo lả kia, ho khan một chút dùng để che dấu sự xấu hổ vừa rồi, khẽ cười “Tôi trước kia chưa từng thấy cô.”

Tiểu mỹ nữ mặt quả táo thấy Lâm Trạch Xuyên mắt sáng rực, Lâm Trạch Xuyên diện mạo tinh xảo thanh tú đối với nữ sinh lực sát thương rất lớn, này không phải là khuôn mặt điển hình của các vương tử vườn trường sao.

“Tôi là Lâm San San. La Hàn bởi vì thân thể không khỏe, nên mấy ngày nay tôi sẽ giúp nhóm các cậu hóa trang. Tôi có thể biết tên của cậu không?” Nói xong, ánh mắt sáng lên trong suốt đầy chờ mong nhìn Lâm Trạch Xuyên. Kỳ thật câu nói sau cùng mới là trọng điểm.

Lâm Trạch Xuyên khoe miệng rút một chút. La... Hán()? Cái vị hóa trang ẻo lả kia tướng mạo và cách ăn mặc âm nhu(1) như vậy, mà lại có một cái tên mạnh mẽ đến thế. Lâm Trạch Xuyên cũng chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, rất nhanh lấy lại cảm xúc bình thường. Cho nên Lâm San San cũng nhìn không ra.

(1) Âm nhu: ý nói hướng theo phong cách của phụ nữ, đoạn này mình nghĩ Lâm Trạch Xuyên đọc xuyên tạc tên của anh chàng hóa trang kia

() Từ Hàn và từ Hán đồng âm, bạn Xuyên nghe nhầm tên người hóa trang kia. (cảm ơn gekkabijin)

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười “Thật khéo, tôi cũng họ Lâm. Tôi là Lâm Trạch Xuyên.”

Lâm San San lập tức lấy di động ra, liên tục gật đầu “Đúng vậy đúng vậy, rất có duyên. Có thể cho tôi số điện thoại di động của cậu không?”

Đây mới mục đích chủ yếu của Lâm San San đi... Ngay cả di động cũng lấy ra rồi, anh có thể từ chối sao? Lâm Trạch Xuyên rất bất đắc dĩ khai báo số điện thoại của mình.

Phim trường lần này lấy bối cảnh ở vùng ngoại ô. Bởi vì chưa bấm máy, nên hóa trang đổi quần áo xong Lâm Trạch Xuyên tùy ý đi lòng vòng, để thả lỏng tâm tình. Anh tổng cảm thấy có gì đó không đúng, rồi lại không biết là cái gì. Thẳng đến khi anh bước tới gần bãi đỗ xe, mới biết được nguyên nhân.

Trước kia tới bãi đỗ xe sẽ thấy được chiếc Lincoln xa hoa của Chu Vũ Đồng, mà bây giờ bãi đỗ xe không có xe của Chu Vũ Đồng. Nói cách khác bây giờ Chu Vũ Đồng còn chưa tới.

Chu Vũ Đồng tuy tính kiên nhẫn không tốt lắm, nhưng luôn làm việc rất chuyên nghiệp, sao hôm nay gần đến giờ bấm máy mà còn chưa tới? Lâm Trạch Xuyên dựa vào cột đèn, ánh mắt cố ý dừng ở khoảng đất trống nơi xe của Chu Vũ Đồng thường đỗ.

Thẳng đến kia chiếc Lincoln Lâm Trạch Xuyên cực kì quen thuộc chậm rãi đi vào bãi đỗ. Chu Vũ Đồng được người đại diện đỡ xuống xe. Lâm Trạch Xuyên vốn tưởng rằng Chu Vũ Đồng thể hiện tư chất mình tinh nên mới để người đại diện Phương Ngải Tín dìu, nhưng khi Chu Vũ Đồng ngẩng đầu lên, anh mới phát hiện khí sắc Chu Vũ Đồng rất không tốt. Tuy rằng cậu ta đeo kính râm, che khuất hơn nửa khuôn mặt, nhưng đôi môi lại trắng nhợt.

Chu Vũ Đồng xuống xe, liền đẩy người đại diện ra. Lâm Trạch Xuyên thấy một màn như vậy, cười khê. Vẫn thích cậu mạnh như vậy a. Lúc trước Chu Vũ Đồng mỗi lần quá chén được người khác đưa về, khi Trình Hướng Nam đi ra dìu cậu ta, cũng luôn đẩy Trình Hướng Nam ra.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt Lâm Trạch Xuyên tiêu thất, thay thế vào đó chính là một tảng băng hàn dưới đáy mắt. Đã đến giờ này rồi, mà anh còn suy nghĩ cho Chu Vũ Đồng. Lâm Trạch Xuyên cảm thấy chính mình thật đúng là đủ tiện đủ M.

Chu Vũ Đồng tựa hồ nhận thấy được gì đó nhìn tới phương hướng của Lâm Trạch Xuyên, lại phát hiện bên kia cái gì cũng không có. Vậy vì sao trong chớp mắt cậu ta lại cảm thấy Trình Hướng Nam đang nhìn mình? Cậu ta cười khổ một chút, người thì đã chết, cậu ta còn hy vọng xa vời gì nữa? Cảm thấy tâm một trận co rút đau đớn, thống khổ nhíu mi lại.

Phương Ngải Tín nhìn thoáng Chu Vũ Đồng, thở dài “Bảo cậu đừng uống nhiều, nhưng cậu vẫn không nghe.” Sau khi Trình Hướng Nam chết, Chu Vũ Đồng trừ bỏ những công tác xã giao quan trọng, thì hầu như ngày nào cũng uống say đến không còn biết gì. May mắn là anh ta giữ ở nhà uống, nếu không ra bên ngoài mà bị phóng viên chụp được, thì sẽ lên đầu báo và các trang mạng một thời gian rất dài.

“Chuyện riêng của tôi anh cũng muốn quản?” Chu Vũ Đồng hừ lạnh một tiếng.

Nếu như là người bình thường, có lẽ đã sớm vì thái độ không vui của Chu Vũ Đồng mà ngậm miệng, nhưng Phương Ngải Tín là người từng trải được Trình Hướng Nam mời giúp Chu Vũ Đồng. Đã xử lý sự vụ của Chu Vũ Đồng 4 năm.

Khi Chu Vũ Đồng vẫn còn là người mới, Phương Ngải Tín cũng đã là người đại diện vương bài, ngay cả Thiên Hậu Tần Nhã Bội cũng do anh ta bồi dưỡng rồi xuất đạo. Trình Hướng Nam bỏ không ít tình lực mới mời được Phương Ngải Tín, để anh ta làm người đại diện cho một Chu Vũ Đồng còn chưa nổi danh.

Phương Ngải Tín không để mắt đến thái độ không vui của Chu Vũ Đồng “Chuyện riêng của cậu tôi mặc kệ, nhưng bây giờ chuyện riêng của cậu đã bắt đầu ảnh hưởng đến công việc, tôi không thể không quan.”

Chu Vũ Đồng há miệng thở dốc, tựa hồ muốn phản bác. Phương Ngải Tín phẩy tay, ngăn cản Chu Vũ Đồng mở miệng, “Đừng phản bác. Lấy hiện tại mà nói, hôm qua cậu say thành như vậy, buổi sáng còn chưa thức dậy. Chỉ mười lăm phút nữa sẽ khởi động máy. Cậu cần phải tới phim trường trước nửa giờ. Nếu không báo giải trí ngày mai sẽ có tựa đề sẽ cậu đi chơi thiếu chút nữa bị trễ giờ quay phim.”

Chu Vũ Đồng cũng không để ý, cười lạnh “Tin tức như thế còn thiếu sao?”

Phương Ngải Tín rất trịnh trọng nhìn Chu Vũ Đồng, chậm rãi nói “Trước kia có lẽ không quan trọng, nhưng hiện tại cậu ở trong tình cảnh thế nào chính cậu rõ ràng nhất. Một khi mắc sai lầm, ai cũng không cứu được cậu. Nếu ngày đó thực sự đến, cậu đừng mong có thể xoay chuyển tình thế.”

Nghe Phương Ngải Tín nói, Chu Vũ Đồng gỡ kính đen trên mặt xuống, híp hai mắt hiện lên hàn quang “Tôi bây giờ phải sợ cái gì.”

Phương Ngải Tín chậm rãi lắc đầu “Chúng ta đâu không lại Tần Minh.”

Chu Vũ Đồng xiết chặt nắm đấm, xương ngón tay trở nên trắng bệch “Tần Minh loại người cặn bã, hắn sẽ phải xuống địa ngục!”

Lâm Trạch Xuyên khi Chu Vũ Đồng quay đầu đã nhanh chóng trốn vào trong rừng cây, bởi vì cách khá xa, nên anh nghe không được Chu Vũ Đồng và Phương Ngải Tín đang nói cái gì. Chỉ thấy Chu Vũ Đồng và Phương Ngải Tín dừng lại mấy phút, sau đó được bảo tiêu hộ tống vào trường quay.

Lâm Trạch Xuyên nhìn thời gian một chút, phát hiện mình đã ra khỏi trường quay mười mấy phút, cũng rời đi. Anh không phải đại minh tinh như Chu Vũ Đồng, nếu khi bấm máy không có mặt, sẽ bị Vương Phi mắng cầu huyết lâm đầu. Anh thở dài, đây là bi ai của tiểu nhân vật... Coi như anh đã hiểu vì sao Chu Vũ Đồng lại dùng tất cả các thủ đoạn để đi lên.

Bởi vì có hóa trang và tạo hình chuyên nghiệp của riêng mình, nên cho dù chỉ còn mười mấy phút, trang và tạo hình của Chu Vũ Đồng vẫn được hoàn thành.

Cảnh diễn lần này so với lúc trước Lâm Trạch Xuyên mới vừa trọng sinh thì anh cảm thấy nhân sinh và kịch bản đúng là cầu huyết như nhau — anh diễn Triệu Lâm giúp Chu Vũ Đồng diễn Lưu Nhạc Lăng đỡ đạn mà chết, sau đó — không có sau đó, có chăng là phần diễn của Triệu Lâm đến đây hoàn toàn kết thúc. Lâm Trạch Xuyên lúc trước khi đọc kịch bản, anh đã biết Vương Phi định vị nhân vật Triệu Lâm — hoa lệ làm bình hoa pháo hôi.

Cảnh quay phim diễn ra tại một con đường nhỏ trong hương trấn(2), bên cạnh có một rừng cây nhỏ, một nơi lý tưởng để đầu súng. Cảnh quay này Tôn Chí Dục ra lệnh cho Lưu Nhạc Lăng nhanh chóng thay ông ta đi chính đồn một số phân bộ mới xác nhập trong Liệt Hỏa đường của Hải Long bang. Lưu Nhạc Lăng mang theo Triệu Lâm thành công hoàn thành nhiệm vụ Tôn Chí Dục giao cho, cũng đem tin tình báo về lần sống mái này bí mật giao cho cảnh sát. Sau đó hai người chuẩn bị trở về tập đoàn Hải Long.

(2) Hương (tiếng Hoa giản thể: 香, tiếng Hoa phồn thể: 香, bính âm: Xiāng) là một đơn vị hành chính của Trung Quốc. Hương là đơn vị hành chính cấp thấp nhất. Trấn hay thị trấn (tiếng Trung giản thể: 镇 / 鎮, bính âm: zhèn) là cấp đơn vị hành chính địa phương nhỏ nhất ở Trung Quốc, cùng cấp hương.

Vương Phi thấy các diễn viên đã chuẩn sẵn sàng, thương lượng lại một lần nữa với thư kí trường quay, thì bắt đầu.

“Action!”

Lúc này Lưu Nhạc Lăng và Triệu Lâm đang trên đường về tập đoàn Hải Long. Triệu Lâm lái xe, Lưu Nhạc Lăng ngồi ở vị trí phó lái, hai người đang bàn bạc phải làm thế nào để báo cáo tình hình lại cho Tôn Chí Dục, đồng thời không làm Tôn Chí Dục hoài nghi.

Lúc này, có ba chiếc xe chạy từ một con đường nhỏ khác của hương trấn ra ngoài, một chiếc lao tới chính diện đối đầu với xe của bọn họ, hai xe còn lại từ phía sau áp sát. Đồng thời người trong ba chiếc xe đó cùng nổ súng vào xe của Lưu Nhạc Lăng và Triệu Lâm.

Trước cảnh quay này, Vương Phi từng muốn để diễn viên đóng thế Lâm Trạch Xuyên lái xe. Nhưng Lâm Trạch Xuyên từ chối. Nếu luận về kỹ thuật lái xe, thì năm đó khi Trình Hường Nam đua xe, không ngờ chơi đùa quá mức với đám cầu bằng hữu còn bị người ta gọi là “Sát thủ xa lộ”. Thậm chí ở phố xá sầm uất đua xe, may mà không xảy ra chuyện gì. Cho nên Vương Phi sau khi kiểm nghiệm qua kỹ thuật của Lâm Trạch Xuyên, quyết định để anh tự đóng.

Triệu Lâm tuy kỹ thuật lái xe rất tốt, nhưng lại có tới ba chiếc xe cùng tấn công. Cậu ta và Lưu Nhạc Lãng lấy súng ra. Đánh bạo xuống xe bắn vào lốp một chiếc xe trong đó. Khi chiếc xe kia lật vào xe phía sau, hai người rất ăn ý bỏ xe chạy vào rừng cây.

Người trong chiếc xe còn lại cũng nhanh chóng mở cửa xe đuổi theo.

Triệu Lâm và Lưu Nhạc Lãng tránh tạm sau thân cây liếc mắt nhìn nhau, Triệu Lâm nói “Thủ lĩnh bọn người kia là Hồ Nhân Dũng.” Lưu Nhạc Lãng gật đầu. Hồ Nhân Dũng là thân tín của đường chủ Liệt Hỏa đường. Cho nên Triệu Lâm và Lưu Nhạc Lãng xác định đây là do Liệt Hỏa đường trả thù.

Trải qua một phen đấu súng kịch liệt, người trên chiếc xe kia cơ bản đã bị giải quyết. Triệu Lâm và Lưu Nhạc Lãng lúc này mới chậm rãi rời khỏi rừng cây nhỏ.

Bỗng nhiên, Triệu Lâm cảm nhận được tiếng động từ phía sau! Mãnh liệt xoay người xả một phát đạn, nhưng Hồ Nhân Dũng cũng đã bóp cò súng, viên đạn bay vụt ra. Triệu Lâm không do dự, đẩy ngã Lưu Nhạc Lãng.

Lưu Nhạc Lãng vội vàng lao tới, ôm lấy Triệu Lâm, lại phát hiện bàn tay mình chỉ có máu, đỏ mắt nói “Triệu Lâm, cậu bị thương, đừng nhắm mắt. Chịu đựng.”

Triệu Lâm sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt thống khổ nhìn Lưu Nhạc Lãng, tay cậu gắt gao bắt lấy tay Lưu Nhạc Lãng, giống như dùng hết tất cả sức lực của mình. Sau đó cậu chậm rãi lắc lắc đầu “Vô dụng thôi.”

Lưu Nhạc Lãng phát hiện Triệu Lâm trúng đạn ở vị trí trái tim, sắc mặt lập tức trở nên khó nhìn hơn cả Triệu Lâm, anh một lần lại một lần nói “Không sao đâu.”

Bởi vì đau đớn thái dương Triệu Lâm đổ đầy mồ hôi, gắt gao nắm chặt ống tay áo của Lưu Nhạc Lãng, ánh mắt dần nhắm lại, cuối cùng nhẹ giọng nói “Tôi... Không... Hối hận...”

Tâm Chu Vũ Đồng bỗng nhiên cứng lại, rõ ràng đang diễn xuất, vì sao đột nhiên lại thống khổ như vậy. Giống như người trước mắt này thật sự sắp vĩnh viễn rời xa mình. Chu Vũ Đồng gắt gao ôm lấy Lâm Trạch Xuyên, thống khổ khàn giọng hét lên “Không!” Nước mắt chảy xuống chưa sót vô cùng. Đây là cảm xúc của Chu Vũ Đồng mà không phải của Lưu Nhạc Lãng. Lại càng khiến người ta rung động.

“CUT! Rất tốt! Rất hoàn mỹ!” Vương Phi liên tục nói. Một cảnh cuối cùng, cảm xúc quá chuẩn! Triệu Lâm đau đớn do vết thương nặng, mồ hôi chảy xuống, trong lòng không hối hận. Lưu Nhạc Lãng nội tâm thống khổ, bùng nổ cảm xúc. Hoàn mỹ, rất hoàn mỹ!

Chu Vũ Đồng buông Lâm Trạch Xuyên xuống, xoay người rời đi, chỉ để lại một bóng dáng lạnh lùng, nhưng nước mắt vẫn không dừng lại được. Mọi người cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ cho rằng Chu Vũ Đồng nhập diễn quá sâu. Chu Vũ Đồng nhận khăn tay Phương Ngải Tín đưa tới, lau khô nước mắt. Chu Vũ Đồng cũng không biết vừa rồi vì sao lại mình lại bùng nổ cảm xúc mãnh liệt như vậy. Hơn nữa còn đối với một tiểu minh tinh hạng ba không quen biết.

Lâm Trạch Xuyên đứng lên, cũng vội vàng dời khỏi trường quay, mồ hôi trên trán cũng không lau đi. Mọi người cũng cho rằng anh nhập diễn quá sâu.

Vậy mục đích của Lâm Trạch Xuyên là gì? Đáp án là WC...

Lúc trước bởi vì khẩn trương, anh uống hai bình nước... Sau đó diễn được một nửa, anh đã muốn đi WC. Cuối cùng, thời điểm anh đọc lời thoại “Tôi không hối hận”, anh gấp đến mức chảy mồ hôi, thế cho nên anh cũng không biết mình diễn như thế nào, cũng chỉ nhớ kỹ lời thoại.

Nghẹn đi tiểu thật sự rất thống khổ!!!

15. Chương 15

Edit & Beta: Hoa Cúc

Hết cảnh quay này, phần diễn của Lâm Trạch Xuyên trong Tiềm hành cũng hoàn thành toàn bộ. Về phần những cảnh quay sau này của Tiềm hành, thì không liên quan gì tới Lâm Trạch Xuyên nữa.

Giang Ấn Thiên đưa một cái khăn mặt cho anh. Lâm Trạch Xuyên nhận khăn, đem khăn che mặt lại, Giang Ấn Thiên còn rất săn sóc dùng nước lạnh tắm qua. Lâm Trạch Xuyên thoải mái hừ một tiếng.

“Tôi nói rồi, đã bảo đừng uống nhiều nước như vậy.” Giang Ấn Thiên nói.

Lâm Trạch Xuyên đang đắp khăn, âm thanh rầu rĩ nói “Vậy mà anh cũng biết...” Người khác không nhìn ra, lại không nghĩ rằng bị Giang Ấn Thiên một câu nói toạc chân tướng.

Lâm Trạch Xuyên diễn xuất thế nào, Giang Ấn Thiên rõ ràng nhất. Kết hợp với khoảng thời gian trước khi bấm máy và biểu hiện sau khi hoàn thành cảnh diễn của Lâm Trạch Xuyên, Giang Ấn Thiên cũng có thể đoán được toàn bộ chân tướng.

Không nghĩ tới cầu huyết lại trùng hợp như vậy, đánh bậy đánh bạ mà cho ra hiệu quả ngoài ý muốn, thậm chí hiệu ứng còn cực kì hoàn mỹ. Nếu để Vương Phi biết lý do vì sao Lâm Trạch Xuyên hoàn thành cảnh quay tuyệt vời như thế, biểu tình trên mặt ông ta nhất định sẽ rất phấn khích.

Lâm Trạch Xuyên lấy khăn mặt ra, hỏi Giang Ấn Thiên “Kế tiếp còn việc gì nữa không?”

Giang Ấn Thiên lấy lịch hành trình nhìn qua “Ngày mai phải tới Thịnh Thiên, thương nghị về một số hạng mục công tác trong MV.”

“Ngày mai? Nhanh như vậy?”

Giang Ấn Thiên nở nụ cười “Không sao, không phải một tuần trước đã thông báo rồi hả? Cậu cũng biết rồi mà?”

Lâm Trạch Xuyên lại lấy khăn che mặt. Một tuần trước anh nhận được tin tới trụ sở truyền thông Hải Lan, nói là muốn thương nghị chuyện quay MV với Tần Thiên Hậu. Sau đó anh bị đưa tới văn phòng chủ tịch, tiếp đó, anh đã bị người ta bao nuôi... Vài ngày nay anh đều vì cúc hoa của mình mà lo lắng. Thế nên anh đã quên ngày đó là tới thương nghị các hạng mục công việc trong MV, chỉ nhớ rõ ngày đó mình bị người ta cưỡng chế bao nuôi...

“Mấy ngày nay phải xem kịch bản, nên không để ý tới thời gian.” nghe được âm thanh buồn bực của Lâm Trạch Xuyên, nhưng Giang Ấn Thiên lại cho là vì cái khăn trên mặt.

Giang Ấn Thiên lấy khăn ra khỏi mặt anh “Bây giờ không còn mồ hôi, che khăn lên mặt hô hấp không thông nói chẳng thành tiếng.”

“Như vậy rất thoải mái.” Lâm Trạch Xuyên kháng nghị.

Giang Ấn Thiên bắt đắc dĩ, trả khăn lại cho Lâm Trạch Xuyên. So với trước kia Lâm Trạch Xuyên sáng sủa hơn rất nhiều, trước kia cậu nhóc này ngoại trừ công việc thì xoay quanh Tiểu Hàm Giang, rất ít nói, hướng nội. Anh từng lo lắng sau này Lâm Trạch Xuyên chia tay với Tiểu Hàm Giang, Lâm Trạch Xuyên sẽ chịu không nổi đã kích mà làm những việc ngốc nghếch. Nhưng hiện nay xem ra, Lâm Trạch Xuyên rời khỏi Tiểu Hàm Giang lại là một chuyện tốt. Hơn nữa sau khi bỏ Tiểu Hàm Giang, Lâm Trạch Xuyên tựa hồ phát ra một loại ánh sáng hấp dẫn. Như viên long châu được phủi đi tro bụi, quang mang nội liễm, không để xem nhẹ.

Giang Ấn Thiên muốn nói gì nữa, nhưng thời điểm ngắt đầu, lại kinh ngạc “Chu thiên vương, có chuyện gì không?”

Lâm Trạch Xuyên lấy khăn ra, quay đầu nhìn lại, phát hiện Chu Vũ Đồng đi tới hướng bọn họ. Cũng khó trách Giang Ấn Thiên kinh ngạc, bởi vì mắt của Chu Vũ Đồng từ trước đến nay đều rất cao, ngay cả một diễn viên quay cặp với cậu ta giống như Tạ Phi cũng không thể nói chuyện được với cậu ta mấy câu. Sau khi diễn xong luôn bị trợ lý bảo tiêu một đám vây quanh, trên cơ bản không gần không thân. Mới bắt đầu giới truyền thông đưa tin Chu Vũ Đồng mắc bệnh ngôi sao cho đến bây giờ cũng không thể nói được nữa, ngay cả sự hưng phấn để đưa tin cũng không có. Đây đều là chuyện cũ, mọi người đều biết. Nếu một ngày kia Chu Vũ Đồng không có đoàn bảo tiêu trợ lý vây quanh, bình dị gần gũi với đoàn phim, trao đổi kịch bản, hoặc là nói nói cười cười, cam đoan sẽ có chuyện.

Hơn nữa Lâm Trạch Xuyên không thích Chu Vũ Đồng. Lúc trước Lâm Trạch Xuyên vừa tới đoàn phim, không che dấu tốt, bị Chu Vũ Đồng phát hiện. Vậy nên Chu Vũ Đồng ngoại trừ thời gian quay cùng Lâm Trạch Xuyên, thì thời điểm khác không hề tiếp xúc, quan hệ đóng băng đến cực hạn.

Mà nơi này trừ Lâm Trạch Xuyên và Giang Ấn Thiên thì không có ai khác, nên không có khả năng tìm những người khác.

Chu Vũ Đồng đi đến trước mặt Giang Ấn Thiên, thản nhiên nói với Giang Ấn Thiên “Có thể phiền anh tránh đi một lát không? Tôi có lời muốn nói với một mình Lâm Trạch Xuyên.”

Giang Ấn Thiên thông thềm để ý thái độ cao ngạo lãnh đạm của Chu Vũ Đồng “Chu Thiên Vương vì sao lại muốn một mình nói chuyện với Trạch Xuyên? Tôi nhớ hai người cũng không thân quen.”

Chu Vũ Đồng nhíu mi một chút, nhìn về phía Giang Ấn Thiên ánh mắt cũng sắc bén hơn. Lâm Trạch Xuyên tự nhiên rất quen thuộc với Chu Vũ Đồng. Khi Chu Vũ Đồng lộ ra vẻ mặt này, có nghĩa là cậu ta đang rất không vui. Chu Vũ Đồng dù sao cũng là thiên vương, Giang Ấn Thiên cùng cậu ta đấu tất nhiên Giang Ấn Thiên sẽ yếu thế. Nếu như bị Chu Vũ Đồng ghi hận, con đường về sau của Giang Ấn Thiên sẽ rất khó đi. Giang Ấn Thiên nếu không thuận, vậy đường anh đi chẳng phải cũng sẽ không thuận sao? Trừ phi anh đổi người đại diện khác. Nhưng anh vẫn rất vừa lòng với Giang Ấn Thiên, không có ý tưởng đổi người.

“Giang ca, anh giúp tôi lấy chai nước. Tôi khát.” Lâm Trạch Xuyên đưa khăn mặt cho Giang Ấn Thiên, “Thuận tiện giặt lại khăn chút.” Lâm Trạch Xuyên khát ở đâu chứ, nhưng ý bảo Giang Ấn Thiên đi. Giang Ấn Thiên đương nhiên hiểu được. Giang Ấn Thiên gật đầu, rời đi.

“Nói đi, có chuyện gì muốn nói với tôi.” Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế, cũng không liếc mắt nhìn Chu Vũ Đồng một cái. Lúc này, Chu Vũ Đồng đứng ở ghế dựa bên cạnh, mà Lâm Trạch Xuyên lại rất thích ý mà ngồi trên ghế. Nếu người không rõ nhìn thấy, tuyệt đối sẽ cả kinh, trông mắt rụng xuống đất. Mà nếu bị phóng viên nhìn thấy, thì phóng viên kia phỏng chừng sẽ kích động chụp ảnh lên tặc, sau đó sẽ trở thành “Tin tức độc nhất vô nhị trang wed XX” rồi rơi vào tay báo giải trí, sẽ có tiền thưởng phong phú.

Thấy Giang Ấn Thiên rời đi, Chu Vũ Đồng nhìn Lâm Trạch Xuyên nằm trên ghế, bỗng nhiên có chút mờ mịt. Cậu ta vì sao lại muốn tới đây, hình như trong tiềm thức thúc dục cậu ta tới đây, nghĩ muốn nói chuyện với Lâm Trạch Xuyên. Trước kia cũng từng có, nhưng cảm giác không mãnh liệt. Hôm nay thời điểm quay phim, Lâm Trạch Xuyên nằm trong lòng cậu ta hấp hối, cảm giác của cậu ta phá lệ mãnh liệt. Biết rõ đây chỉ là diễn xuất, nhưng tâm lại không tự chủ mà co rút đau đớn, giống như bị lấy mất một khối không thể nào bù lại được. Tựa như... khi cậu ta biết tin Trình Hường Nam chết.

Chu Vũ Đồng ánh mắt dừng lại trên mặt Lâm Trạch Xuyên, thiếu niên này có mặt khuôn tinh xảo dưới ánh mặt trời phá lệ trắng nõn, giống như không cẩn thận sẽ biến mất.

“Cậu... Là ai?” Chu Vũ Đồng gian nan mà mở miệng.

Thiếu niên mở mắt, con ngươi màu hổ phách giọng mang theo một tia mỉa mai “Chu thiên vương, ngài không biết tôi, ngài có thể tìm một cảnh quay trong Tiềm hành nhìn một chút, ít nhất tên nhân vật của tôi ngài biết đấy. Một chút, sẽ hiểu ngay.”

Đáy lòng Chu Vũ Đồng tự giễu, cậu ta đang chờ đợi cái gì? Một có chút liên hệ với Trình Hường Nam, cậu ta liền giống như điên rồi muốn dò xét đến tận cùng. Lần này, chỉ vì một cảnh quay mà thống khổ mà đau

đón tương tự như khi hay tin Trình Hượng Nam chết, rồi lại không không chế được mà tới đây. Chính mình thật đúng là điên rồi. Trình Hượng Nam đã chết, cho dù có liên quan tới anh ấy, thì ích gì đâu? Chỉ càng tăng thêm sự bi thương mà thôi.

Chu Vũ Đồng che đậy sự giãy dụa thống khổ dưới đáy mắt, khi lần thứ hai nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên, đã khôi phục dáng vẻ bình thường lạnh lùng mà kiêu ngạo.

“Cậu và Trình Hượng Nam có quan hệ như thế nào?” Chu Vũ Đồng từ trên cao nhìn Lâm Trạch Xuyên, lạnh lùng hỏi.

Lâm Trạch Xuyên mặt ngoài không có bất kì biến hóa nào, hơn nữa thảng dục tâm nghiền ngẫm kĩ năng diễn xuất cũng không phải vô dụng, ít nhất cảm xúc bên ngoài có thể che dấu được. Nhưng đáy lòng lại kinh hãi, Chu Vũ Đồng chẳng lẽ ngay cả mượn xác hoàn hồn cũng có thể đoán ra được?

Nghĩ tới lúc ấy anh trọng sinh đến thân thể của thiếu niên này, chính anh cũng khó có thể tin, thời gian dài mới tiếp nhận được hiện thực. Chu Vũ Đồng không tin quỷ thần, làm sao có thể nghĩ tới phương diện này? Những dung mạo và lời nói, việc làm của anh bây giờ cũng khác biệt rất lớn với Trình Hượng Nam.

Dung mạo biến hóa là đương nhiên, thay đổi thân thể mà. Còn lời nói khác Trình Hượng Nam là bởi vì thân phận quá cách biệt nên không thể không như thế. Ngay cả bản thân anh cũng không nhìn ra anh có điểm nào tương tự với Trình Hượng Nam trước kia. Chu Vũ Đồng vì sao lại hỏi anh như vậy?

Nhưng nhìn thái độ của Chu Vũ Đồng, vẫn lạnh lùng lại không có lẫn sự căm thù, dù thế nào cũng không phải bộ dạng có thể đoán ra được? Trước kia Chu Vũ Đồng phần nhiều coi thường anh, một nhân vật nhỏ như anh căn bản không hấp dẫn nổi một thiên vương tâm cao khí ngạo như Chu Vũ Đồng. Nhưng vừa rồi, Lâm Trạch Xuyên sắc bén cảm nhận được Chu Vũ Đồng căm thù mình, tuy là không rõ ràng.

“Tôi không rõ Chu Thiên Vương có ý gì.” Lâm Trạch Xuyên chậm rãi nói.

Chu Vũ Đồng lạnh lùng cười “Hơn nửa tháng trước cậu đã đến nghĩa trang Tùng Gia.”

Lâm Trạch Xuyên đột nhiên ngừng đầu nhìn Chu Vũ Đồng “Làm sao anh biết?”

“Xem ra cậu thừa nhận.”

“Làm sao anh biết?”

Hai người không ai nhường ai, gắt gao bức bách, hai bên tựa như đang đấu bò cùng tạo sức ép lên đối phương.

“Một tiểu minh tinh giống như cậu mà cho rằng có thể dựa vào dung mạo để tiến về phía trước, cuối cùng đều tiêu thất thôi.” Chu Vũ Đồng lạnh lùng nhìn Lâm Trạch Xuyên, bỏ lại một câu liên xoay người rồi đi, chỉ để lại cho Lâm Trạch Xuyên một cái bóng lạnh lùng

“Đúng rồi, cách Tần Minh xa một chút.” Chu Vũ Đồng tự giấu nộ nụ cười, vậy mà cậu ta lại hảo tâm nhắc nhở tiểu minh tinh nhìn không vừa mắt này. Chỉ vì tiểu minh tinh này đi tảo mộ Trình Hượng Nam sao? Về phần tiểu minh tinh này lên giường với Trình Hượng Nam hay chưa, cậu ta không muốn biết, cũng vô lực truy cứu.

Lúc này Lâm Trạch Xuyên nội tâm kinh sợ, cho nên không chú ý chớp mắt khi Chu Vũ Đồng xoay người, ánh mắt âm trầm. Trong lòng Lâm Trạch Xuyên đang có một vạn con thảo nê mã chạy qua. Chu Vũ Đồng là loại người vô tâm không tim không phổi vậy mà lại hoài nghi anh và “Lâm Trạch Xuyên” trước kia có một chân? Trình Hượng Nam trước kia hoang đường là đúng, nhưng sau khi kết giao với Chu Vũ Đồng, cho tới bây giờ đều không lăng nhăng....bên ngoài. Chính Chu Vũ Đồng đã lên giường với Tần Minh mà còn hoài nghi anh ngoại tình! Trách không được anh trọng sinh, tuyệt đối là bị tên hỗn đản Chu Vũ Đồng này làm cho tức điên mà sống lại!

Với tư cách là Trình Hượng Nam, cơn tức này thật sự nuốt không trôi!

Chu Vũ Đồng cho rằng tất cả mọi người đều dựa vào tài năng leo lên giường để đi lên hay sao? Cậu ta cho rằng Lâm Trạch Xuyên lên giường với Trình Hượng Nam sau đó muốn lên giường với Tần Minh hả? Cho nên mới cảnh cáo anh cách Tần Minh xa một chút?

Lâm Trạch Xuyên, thật sự nuốt không trôi cơn tức này!

Cách xa Tần Minh một chút? Chu Vũ Đồng đối Tần Minh thì ra là yêu thật.

Càng nghĩ càng tức, Lâm Trạch Xuyên mãnh liệt đứng lên, đấm một quyền lên vách tường.

16. Chương 16

Edit & Beta: Hoa Cúc

Giang Ấn Thiên khi trở về, nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên có chút thất bại ngồi xồm ở góc tường, thì hoảng sợ “Trạch Xuyên, cậu làm sao vậy? Có phải Chu Vũ Đồng bắt nạt cậu không?”

Lâm Trạch Xuyên ngẩng đầu, khuôn mặt tinh xảo lạnh giọng nói “Nếu Chu Vũ Đồng thật sự bắt nạt tôi, vậy anh có năng lực đấu lại không?”

Giang Ấn Thiên chưa từng thấy như vậy Lâm Trạch Xuyên, không khỏi sợ run một chút.

Thần sắc Lâm Trạch Xuyên dịu xuống. Anh làm gì vậy, lấy Giang Ấn Thiên trút giận sao?

“Thật có lỗi, tôi chỉ là quá kích động.” Lâm Trạch Xuyên cười khổ. Thân phận thật chênh lệch quá lớn mang đến kích thích, mấy ngày nay gặp những chuyện khinh thị và bị bức bách, khiến anh không chế không được cảm xúc. Thì ra trút đi ánh hào quang của Trình gia, anh không là gì cả. Anh hôm nay muốn đối phó với Tần Minh, quả thực đúng là si tâm mộng tưởng.

Giang Ấn Thiên lắc đầu, nhẹ giọng “Cậu không cần phải xin lỗi, là tôi không có khả năng lực. Tôi không bằng Phương Ngải Tín.”

Lâm Trạch Xuyên nói “Phương Ngải Tín trước khi theo Chu Vũ Đồng đã là người đại diện có tiếng, anh không cần so với anh ta. Là trước đây tôi không có chí tiến thủ, anh... rất tốt.”

Giang Ấn Thiên còn muốn nói điều gì, nhưng Lâm Trạch Xuyên lắc đầu, ngăn cản anh, khẽ cười “Không cần cùng nhau tự trách. Tôi chỉ là muốn hỏi anh, anh tin anh có thể mang tôi vươn tới đỉnh cao của giới giải trí hay không?”

Giang Ấn Thiên nhìn thiếu niên trước mắt, thiếu niên có ánh mắt kiên định, làm người ta tin phục, khiến anh bật ra hai chữ “Tin tưởng.” Nói xong mới lấy lại tinh thần, anh vừa bật ra hai chữ rất có sức nặng, có lẽ căn bản anh làm không được.

Giang Ấn Thiên vào giới này 5 năm, làm đại diện vài minh tinh hạng hai hạng ba. Một khi minh tinh có sự nghiệp khởi sắc, sẽ bị công ty đưa cho những người đại diện khác, lâu năm, có uy tín, sau đó lại đổi cho anh mang những người mới.

Giống như nhìn thấu sự dao động và không tự tin của Giang Ấn Thiên, Lâm Trạch Xuyên mỉm cười “Tôi cũng tin tưởng. Chúng ta cùng nhau cố gắng.”

Ở lại studio cũng không có việc gì, Giang Ấn Thiên muốn đưa Lâm Trạch Xuyên trở về. Lâm Trạch Xuyên vốn muốn cự tuyệt, nhưng sợ cự tuyệt sẽ khiến Giang Ấn Thiên hoài nghi, cho nên an vị lên xe Giang Ấn Thiên về tới nhà trọ cũ.

Thấy Giang Ấn Thiên rời đi, Lâm Trạch Xuyên lấy di động ra muốn gọi cho Trần sư phó, nhưng nghĩ nghĩ lại cất di động đi. Hiện tại thời gian còn sớm, anh vì sao lại phải vội vã trở về như vậy nhỉ.

Lâm Trạch Xuyên tới một quán cà phê trước kia anh thường tới, gọi một ly cà phê tính giết thời gian.

Nhưng khi anh ngẩng đầu, lại phát hiện một bóng dáng rất quen mắt, nhìn kỹ trang phục người đó một chút, anh có thể xác định người này là Cố Viêm. Quần áo Cố Viêm đều là hàng đặt theo yêu cầu, nên sẽ không tồn hai bộ quần áo giống nhau.

Đối diện Cố Viêm là một mỹ thiếu niên dung mạo tú khí. Thì ra Cố Viêm thích loại hình mỹ thiếu niên như vậy à... Lâm Trạch Xuyên uống một ngụm cà phê, thầm nghĩ. Trách không được lại đi bao đường anh.

Lúc này Cố Viêm đưa lưng về phía anh, Lâm Trạch Xuyên hoàn toàn không lo lắng bị y phát hiện. Anh âm thầm đánh giá thiếu niên kia một chút, phát hiện mỹ thiếu niên đôi mắt hồng hồng, một mặt muốn khóc biểu hiện rất ủy khuất. Đây không cần phải nói, nhất định do Cố Viêm có tâm hoan muốn vứt bỏ người cũ, mà mỹ thiếu niên này hình như đã hãm sâu.

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười, có lẽ tương lai không xa, kết cục của mỹ thiếu niên này chính là kết cục của mình. Cố Viêm đưa lưng về phía anh, nên anh nhìn không được biểu tình của Cố Viêm. Nhưng Lâm Trạch Xuyên cơ bản có thể đoán được. Vứt bỏ một món đồ chơi, đối với loại người có thân phận như Cố Viêm căn bản không có gì phải đau khổ.

Cà phê uống được một nửa, anh liền nhìn thấy mỹ thiếu niên đứng lên, thất hồn phách lạc đi ra ngoài. Khi mỹ thiếu niên đi ngang qua chỗ ngồi của Lâm Trạch Xuyên, anh liếc một cái, mỹ thiếu niên kia biểu tình khổ sở rất đáng thương, chộc người ta thương tiếc. Cố Viêm thật đúng là lạnh khắc. Nhưng như vậy cũng tốt, có lẽ Cố Viêm cũng sẽ rất nhanh chán ghét anh.

Anh không phải chưa từng có ý nghĩ lợi dụng Cố Viêm đối phó với Tần Minh. Nhưng khả năng là zero. Đừng nói Cố Viêm sẽ không vì một tình nhân nhỏ bé mà hao tâm tổn trí cố công cố sức đối phó với một đại gia tộc căn cơ thâm hậu, mà người như Cố Viêm, nếu muốn lợi dụng được, thì có lẽ kết quả của chính anh cũng là chờ chết. Cho dù bất tử, cũng sống không bằng chết.

Lâm Trạch Xuyên cười khê một chút, uống xong tách cà phê, chuẩn bị rời đi. Mỹ thiếu niên kia đã đi rồi, nói vậy Cố Viêm cũng chuẩn bị đi. Anh không muốn chạm mặt Cố Viêm ở trong này. Nhưng khi anh vừa định đứng dậy, thì thấy Cố Viêm cũng đứng lên. Lâm Trạch Xuyên thầm mắng một tiếng, tựa đầu thấp xuống, miễn cho Cố Viêm nhận ra mình, ánh mắt chặt chẽ nhìn chăm chú hành tung của Cố Viêm.

Cố Viêm đứng lên, sau đó đi qua bàn của anh, sau đó... dừng lại. Lâm Trạch Xuyên đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo còn run lên.

“Nhìn vui không?” Cố Viêm mỉm cười hỏi.

Lâm Trạch Xuyên gian nan quay đầu lại “Anh phát hiện khi nào?”

Cố Viêm không kinh ngạc, hình như đã biết Lâm Trạch Xuyên ở trong này từ rất sớm. Cố Viêm vươn tay chỉ về một hướng ở phía trước cho Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên theo động tác của Cố Viêm nhìn lại.

Kháo! Lâm Trạch Xuyên thiếu chút nữa mắng ra. Ai nói cho anh biết cái mặt tường bằng kính kia trang trí lên khi nào vậy? Một tháng trước anh và Chu Vũ Đồng hẹn nhau, tới đây uống cà phê còn không có mà! Vừa rồi tất cả lực chú ý đều đặt lên Cố Viêm và mỹ thiếu niên kia, cho nên anh không để tâm.

Nói vậy Cố Viêm khi anh đi vào đã chú ý tới. Anh còn cho rằng mình được xem diễn, kỳ thật người nhìn cuộc vui chính là Cố Viêm nhỉ?

Cố Viêm nhìn cái tách không trước mặt Lâm Trạch Xuyên, ôn nhu săn sóc lấy khăn nhẹ xoa môi anh “Cà phê cũng uống rồi, chúng ta trở về đi.”

Lâm Trạch Xuyên lại bị động tác của y làm cho da đầu tê rần, Cố Viêm không cần như vậy được không... Rất dọa người. Anh máy móc gạt đầu, đứng dậy theo Cố Viêm ra ngoài. Đại khái bị hành động Cố Viêm lau miệng thay mình làm kinh sợ, cho nên anh căn bản không chú ý tới cánh tay Cố Viêm khoát bên hông.

Thẳng đến khi anh cảm thấy người qua đường nhìn anh với ánh mắt rất kỳ quái, mới phát hiện nguyên nhân. Anh nhìn về phía Cố Viêm, dùng ánh mắt khiển trách y. Nhưng đầu sở gây tội Cố Viêm tựa hồ không để bụng.

Lâm Trạch Xuyên dùng ngón tay chỉ móng vuốt của Cố Viêm khoát bên hông mình “Chú ý hình tượng một chút.”

Cố Viêm nở nụ cười “Chúng ta là người yêu như vậy không phải rất bình thường sao?” Lâm Trạch Xuyên không nói gì, không bình thường chính là anh bản thân nhĩ, vậy mà lại đi nói về hình tượng với một kẻ không có da mặt cường chế bao dưỡng người khác như Cố Viêm? Người yêu? Người yêu em gái anh!

Nhưng Lâm Trạch Xuyên không nghĩ tới chính là, Cố Viêm vậy mà thật sự buông anh ra, cười “Nhìn em không được tự nhiên.”

Kỳ thật Cố Viêm cũng được coi là một người tình rất săn sóc, nhưng vì cái gì chỉ săn sóc việc nhỏ, còn việc lớn thì không thêm để ý? Có thể săn sóc một chút, đừng bao dưỡng anh không? Lâm Trạch Xuyên khổ não ảo tưởng.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Cố Viêm dùng ngón tay gọi cầm anh, hỏi.

Lâm Trạch Xuyên xoay mặt qua một bên, nhưng làm như thế nào cũng không tránh thoát móng vuốt của Cố Viêm.

Lâm Trạch Xuyên nổi giận “Bỏ tay ra, không thể nói chuyện bình thường được sao?” Động tác này, thấy thế nào cũng giống trước kia anh đùa giỡn Chu Vũ Đồng, như đang nuôi một con mèo ngu vậy!

Chắc chắn, tặc mao. Cố Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên mặt ửng đỏ, cảm thấy rất thú vị.

Khi trở lại biệt thự, đã vào giờ cơm chiều.

Hôm nay làm đồ ăn Trung Quốc, Lâm Trạch Xuyên tỏ vẻ rất vừa lòng.

“Ngày mai em muốn tới Thịnh Thiên?” Cố Viêm hỏi.

Lâm Trạch Xuyên lấy một thìa canh cá uống xong, bỏ thìa xuống, liếc Cố Viêm một cái “Không phải anh an bài hả...”

“Đây là quá trình cơ bản, MV phát hành ở Thịnh Thiên. Thịnh Thiên quay MV, chỉ mượn người từ Hải Lan thôi. Em đương nhiên là phải tới Thịnh Thiên.”

Lâm Trạch Xuyên đương nhiên biết Cố Viêm nói thật, nhưng vẫn nhịn không được hoài nghi ngấm ngấm Cố Viêm. Không phải anh không tin Cố Viêm, mà là Cố Viêm đã có cái tật lấy việc công làm việc tư từ trước rồi!

Cố Viêm cười lắc đầu.

Hai người ngồi trên bàn ăn, không khí rất quỷ dị...

Xong cơm chiều Lâm Trạch Xuyên cảm thấy mỹ mãn nằm trên ghế salông xem TV. Sau đó ấn điều khiển đổi kênh, những chương trình này đều rất nhàm chán, nhưng nếu không mở TV, anh cảm thấy chỉ hai người ở đại sảnh, rất xấu hổ.

Cố Viêm cũng ngồi ở đây, anh ôm một cái gối, Cố Viêm ôm anh.

Trên TV là tin tức giải trí. Lâm Trạch Xuyên luôn không hứng thú với những tin tức này, trước kia muốn xem cũng là vì Chu Vũ Đồng. Anh nhìn Cố Viêm cũng cái biểu tình không mấy hứng thú, bỗng nhiên có chút hiếu kỳ “Anh thế nào mà lại đi mở một công ty giải trí?”

Cố Viêm cười cười “Nhàm chán.”

Lâm Trạch Xuyên cảm thấy Cố Viêm đối với vấn đề này trả lời cho có lệ.

Thịnh Thiên nổi dậy từ 6 năm trước, thời gian thành lập so với truyền thông Hải Lan và giải trí Phong Hành ngắn hơn, nhưng thực lại ngang bằng với hai công ty này. Tuy Cố Viêm có hậu trường vững chắc, thực lực bản thân cũng mạnh, nhưng nếu nói chỉ vui đùa, thì Thịnh Thiên sẽ không phát triển được như hiện nay. Móc nối quyền lực rót vốn đầu tư đưa Thịnh Thiên phát triển trở thành công ty số 1 giới giải trí trong nước, không tốn tâm tư thì không làm được.

Lâm Trạch Xuyên cũng không tiếp tục đi hỏi thăm. Trực giác nói cho anh biết, hỏi tiếp thì chẳng có cái gì tốt.

Bỗng nhiên một tin tức khiến cho Lâm Trạch Xuyên chú ý: Chu Vũ Đồng say rượu trong quán bar, thực hư thất tình. Lâm Trạch Xuyên trào phúng cười cười, Chu Vũ Đồng không phải đang quan hệ với Tần Minh sao? Không có anh làm chứng ngại vật, không phải càng thêm xuân phong đắc ý hả?

Trước đó vài ngày báo chí đưa tin cái gì mà Chu Thiên Vương nửa đêm tới biệt thự Tần thiếu làm tình...v...v.. Như thế nào lại thất tình. Hình ảnh rất mơ hồ, rõ ràng là ảnh chụp trộm. Chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ, nhưng đích thực không thể nghi ngờ đó là Chu Vũ Đồng. Chỉ nhìn thấy Chu Vũ Đồng một ly lại một ly uống rượu như uống nước. Sau đó một người tiến vào, nếu anh không lầm, người này là Phương Ngải Tín. Phương Ngải Tín đem Chu Vũ Đồng đi, về sau không còn gì nữa.

Cố Viêm hỏi “Em cười cái gì?”

Lâm Trạch Xuyên nhún vai “Mấy ngày hôm trước báo đăng tin Chu Thiên Vương và Tần thiếu thân nhau, thế nào mà mấy ngày nay lại biến thành Chu Thiên Vương thất tình?”

Cố Viêm nở nụ cười “Em ở trong giới giải trí, chẳng lẽ còn tin tưởng tin tức giới giải trí?”

“Được rồi, xem như tôi chưa nói. Tôi chỉ cảm thấy tin tức đến quá nhanh, Chu Thiên Vương bị vứt bỏ cũng khá nhanh. Nhưng là...” Lâm Trạch Xuyên vuốt cằm, hé mắt, “Bộ phận quan hệ xã hội của truyền thông Hải Lan cho tới nay đều rất mạnh, mà Chu Vũ Đồng lại là một hồng bài của Hải Lan. Gần đây một số tin tức đều rất ảnh hưởng đến hình tượng của Chu Vũ Đồng, phòng quan hệ xã hội của Hải Lan thế nào mà lại không có phản ứng?”

Trước kia tin tức ảnh hưởng tới hình tượng của Chu Vũ Đồng căn bản không có cơ hội lộ diện, phòng quan hệ xã hội của Hải Lan sẽ không để giới truyền thông có cơ hội công bố.

Cố Viêm nhìn động tác của Lâm Trạch Xuyên, cảm thấy cậu hít mất linh động tựa như chú mèo nhỏ, không khỏi xoa đầu “Bởi vì sau lưng có người gây sức ép. Bằng năng lực của phòng quan hệ xã hội Hải Lan thì không ép xuống được.”

Cố Viêm nói khiến Lâm Trạch Xuyên lâm vào trầm tư.

“Tốt lắm, đừng nghĩ một số chuyện không quan trọng.” Cố Viêm hôn hôn cổ anh, “Chúng ta đi làm một chút chuyện có ý nghĩ.” Nói xong đem gối trong tay Lâm Trạch Xuyên rút ra, ném qua một bên, ôm Lâm Trạch Xuyên lên lầu.

Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm đưa vào phòng tắm, thấy Cố Viêm muốn cởi cúc áo mình, vội vàng ngăn cản “Tôi tự làm.” Nhìn tư thế này, Cố Viêm hình như tính toán giúp anh... Tắm rửa.

“Cùng nhau, từng người tắm mất nhiều thời gian.” Cố Viêm nói một cách đương nhiên.

Khóe miệng Lâm Trạch Xuyên kéo kéo, Cố Viêm cho rằng anh không biết mỗi phòng đều có một phòng tắm sao?

Không đợi Lâm Trạch Xuyên nói gì, Cố Viêm đóng cửa phòng tắm lại, xoay người hai tam cái đã thoát quần áo của anh. Lâm Trạch Xuyên giãy dụa trong vô vọng, chỉ có thể mặc y bài bố.

Bồn tắm lớn xa hoa màu trắng, Lâm Trạch Xuyên trần trụi ngâm mình trong nước ấm, nhiệt khí bốc lên hình dáng mơ hồ tinh xảo. Dưới ánh đèn làn da trắng nõn tựa hồ còn mang theo vầng sáng thần nhiên. Hơi nước bốc lên, Lâm Trạch Xuyên nhìn về phía Cố Viêm ánh mắt như mang theo hơi nước mông lung. Cố Viêm không kìm lòng được hôn lên bờ môi của anh, tay từ bờ vai của xẹt qua thắt lưng, sau đó cầm lấy tiểu Trạch Xuyên. Tiếng rên rỉ thoát ra từ đôi môi Lâm Trạch Xuyên...

Sau đó, Cố Viêm giúp Lâm Trạch Xuyên rửa sạch thân thể. Lâm Trạch Xuyên hữu khí vô lực nhìn Cố Viêm, không còn sức lực mắng liên tục “Cầm thú!”

Ăn no, Cố Viêm cũng không thèm để ý, thân mật hôn mặt anh “Bảo bối nhi, em còn sức? Nếu không chúng ta lại đến một lần?”

Lâm Trạch Xuyên lập tức cầm thanh.

17. Chương 17

Edit & Beta: Hoa Cúc

Bị Cổ Viêm gây sức ép đến tình trạng kiệt sức khi Lâm Trạch Xuyên mở to mắt, phát hiện Cổ Viêm đã không còn ở trên giường. Anh nhìn đồng hồ trên tay một chút, bảy giờ rưỡi. Chín giờ anh phải tới Thịnh Thiên. Cho nên anh chỉ có thể đứng lên. Tuy rằng toàn thân đau nhức, mỗi một tế bào trên người cũng kêu gào không muốn đứng lên.

Lâm Trạch Xuyên đổi xong quần áo đi xuống lầu, Cổ Viêm đang dùng cơm.

Anh ngồi xuống bên cạnh Cổ Viêm, cầm lấy ly sữa uống một hơi “Dậy khi nào sao không gọi tôi một tiếng? Anh là chủ tịch đến trễ không sao, tôi đây số khổ chỉ là một diễn viên nhỏ đến trễ sẽ bị mắng đấy.”

Cổ Viêm buông dao nĩa, khẽ cười “Nhìn em ngủ say như vậy, để em ngủ thêm một lát. Dù sao cũng còn sớm, đến lúc đó sẽ gọi em dậy.”

Lâm Trạch Xuyên “...” Không biết là ai giày vò anh thành như vậy, hiện tại lại bày ra một bộ dạng rất sẵn sàng, dối trá! Nếu thật sự sẵn sàng, thì tối qua đừng làm kịch liệt như vậy...

Ăn xong điểm tâm, Lâm Trạch Xuyên ngồi xe Cổ Viêm rời khỏi biệt thự, nhưng không để Cổ Viêm đưa đến công ty, mà đi được nửa đường thì xuống xe.

“Em quá cẩn thận rồi, bãi đỗ xe chuyên dụng của Thịnh Thiên phóng viên không vào được.” Cổ Viêm đối với sự kiên trì khi Lâm Trạch Xuyên bước xuống xe rất bất đắc dĩ.

“Tôi cũng không muốn bị nhân viên của Thịnh Thiên xem là con khỉ mà tham quan.” Lâm Trạch Xuyên nói xong xuống xe.

Thấy Cổ Viêm lái xe đi xa, Lâm Trạch Xuyên mới gọi một chiếc xe, mở cửa nói với lái xe “Giải trí Thịnh Thiên.”

Lái xe cười “Giải trí Thịnh Thiên à, nơi đó rất nhiều minh tinh, cậu đi xem minh tinh cậu thích hả?”

Lâm Trạch Xuyên cười cười “Tôi vì Tần Nhã Bồi mà say mê âm nhạc, nghe nói hôm nay Tần Thiên Hậu tới công ty, cho nên tôi muốn đi nhìn một chút.”

Không hổ là lão Đại của giới giải trí, cao ốc giải trí Thịnh Thiên so với truyền thông Hải Lan càng thêm khí phái. Cửa vào công ty đã sớm tụ tập đầy phóng viên, họ là vì Tần Thiên Hậu mà đến.

Lâm Trạch Xuyên không đi từ cửa lớn vào. Bởi vì Tần Thiên Hậu chỉ đính danh muốn anh là nam nhân vật chính trong MV cho ca khúc chủ đề, nên thường người không biết, nhưng phóng viên linh thông tin tức như vậy không có khả năng không biết anh. Cho dù anh bất quá cũng chỉ là con tôm con tép, nhưng có quan hệ với Tần Thiên Hậu, phóng viên tuy không chủ động tìm anh. Nhưng nếu anh ở trước mặt phóng viên, thì phóng viên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Khi anh cùng Cổ Viêm rời khỏi biệt thự, Cổ Viêm đã nói với anh vị trí lối đi riêng dành cho nhân viên. Nên anh đi đến bên cạnh cao ốc, quả nhiên phát hiện một cửa vào không quá rõ ràng. Vào cửa, sau khi kiểm tra giấy chứng nhận, Lâm Trạch Xuyên mới được cho vào.

Tại đại sảnh lầu một, anh thấy được Giang Ân Thiên chờ anh, liền đi tới.

Giang Ân Thiên nhìn Lâm Trạch Xuyên từ bên trong đi ra, lại hỏi “Cậu vào bằng cách nào?”

“Lần trước ở Hải Lan chủ tịch Thịnh Thiên thấy tôi, thuận tiện nói cho tôi biết.” Nói xong không hảo ý nở nụ cười “Tôi hôm nay nhìn thấy cửa vào phóng viên nhiều như vậy mới nghĩ đến. Quên không nói cho anh biết. Thật có lỗi.” Lâm Trạch Xuyên bây giờ nói dối mặt không đỏ tâm không nhảy, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đặc biệt chân thành. Diễn xuất chính là như vậy từng chút từng chút từ cuộc sống tôi luyện

mà thành. Nhưng ít nhất hôm nay lời anh nói một nửa là sự thật, vị trí cửa vào đúng là Cổ Viêm nói cho anh biết, chỉ có thời gian là giả thôi.

Giang Ấn Thiên không hoài nghi “Không sao, dù sao phóng viên chờ Tần Thiên Hậu. Tôi trực tiếp tiến vào không phí chút sức lực nào.” Đang nói, đột nhiên cửa chính một trận xôn xao, chú ý lực hấp dẫn của bọn họ.

Xuyên qua cửa thủy tinh, nhìn thấy ngoài cửa một chiếc lincoln dừng lại. Phóng viên thấy chiếc xe đó lập tức đưa máy quay tới. Cửa xe mở ra, đầu tiên xuống xe chính là bốn bảo tiêu mặc âu phục màu đen. Họ ở bên ngoài che phóng viên lại, từ phía trước cửa xe tạo một lối đi. Khi cửa xe lần thứ hai mở ra, xuất hiện đầu tiên trong mắt mọi người chính là bộ trang phục màu xanh ngọc, giày cao gót trên đôi chân tạo ra một đường cong quyến rũ, màu xanh ngọc làm nổi bật da thịt óng nộn như ngà. Trờ lý nhanh chóng bước xuống từ chỗ pho giá, vươn tay nâng Tần Thiên Hậu, sau đó Tần Thiên Hậu mới từ trên xe bước ra. Nhất thời “Tách tách tách tách” âm thanh máy ảnh vang lên, cho dù là ban ngày, ánh đèn cũng flash sáng ngời khiến người ta hoa mắt.

“Tần Thiên Hậu, có thể nói một chút...”

“Tần Thiên hậu...”

Không đợi phóng viên đưa micro tới trước mặt Tần Thiên Hậu, bảo tiêu đã ngăn cản, che chở Tần Thiên Hậu tiến vào cửa lớn của Thịnh Thiên. Phóng viên không có biện pháp vào cửa, chưa từ bỏ ý định họ vẫn còn ngồi chờ trước cửa.

Tần Nhã Bồi vào trong liền tháo kính *** xuống, đi một chút thì thấy Lâm Trạch Xuyên đứng ở cửa, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Quá giống...” Cô lẩm bẩm.

Tần Nhã Bồi tuy chỉ đích danh Lâm Trạch Xuyên diễn nam nhân vật chính trong MV của mình, nhưng do Cổ Viêm nhờ vả, nên trên thực tế Tần Nhã Bồi căn bản không biết Lâm Trạch Xuyên đến tột cùng là tròn hay dẹt. Hôm nay, lần đầu tiên Tần Nhã Bồi nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên.

Người đại diện Tưởng Thanh Thành đứng bên nghe Tần Nhã Bồi nói, theo ánh mắt Tần Nhã Bồi nhìn lại, thấy Lâm Trạch Xuyên đứng trong đại sảnh, cũng ngây ra một lúc, nhưng đã nhìn quen sóng to gió lớn của giới giải trí đã sớm thành tinh anh ta cũng không nói gì.

Tần Nhã Bồi cũng chỉ sững sốt một chút, rất nhanh phản ứng đi tới, môi gợi lên một độ cung hoàn mỹ tươi cười. Tựa như người vừa mới ngây ra đấy chỉ là ảo giác. Sau đó theo Tưởng Thanh Thành vào thang máy.

Lâm Trạch Xuyên đem phản ứng của Tần Nhã Bồi và Tưởng Thanh Thành thu hết vào trong mắt, ngay cả câu nói kia đều cũng nghe rành mạch. Đáy lòng bắt đầu nghi hoặc. Anh quay đầu hỏi Giang Ấn Thiên “Giới giải trí có minh tinh nào rất giống tôi sao?”

Giang Ấn Thiên lắc đầu “Không có.” Nếu Lâm Trạch Xuyên thật sự lớn lên giống một minh tinh nào đó trong giới giải trí, thì truyền thông Hải Lan tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội như thế, chắc chắn khi Lâm Trạch Xuyên xuất đạo sẽ mang danh giống “Tiểu XXX”, gia tăng độ nổi tiếng và hấp dẫn người khác chú ý.

Trừ phi người nọ không nổi danh bằng Lâm Trạch Xuyên. Nhưng lấy địa vị của Tần Nhã Bồi, những minh tinh cô quen biết tuyệt đối đều rất nổi tiếng. Vậy chỉ có một loại khả năng, là người nọ không ở trong giới giải trí.

Lâm Trạch Xuyên lắc đầu, quyết định không thêm nghĩ về vấn đề này nữa, chuyện đó và anh không có quan hệ. Anh bây giờ óc còn không mang nổi mình óc, quan tâm nhiều như vậy thì có ích gì? Dù sao thì biểu tình của Tần Thiên Hậu, ngoại trừ kinh ngạc cũng không có cảm xúc chán ghét linh tinh. Cho nên sẽ không ảnh hưởng đến sự hợp tác.

Lâm Trạch Xuyên nói với Giang Ấn Thiên “Chúng ta cũng đi thôi.” Giang Ấn Thiên gật đầu, hai người cũng vào thang máy.

“Phòng làm việc của Tưởng Thanh Thành ở nơi nào?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“701” nói xong, Giang Ấn Thiên dè xuống con số “7”.

Ra khỏi thang máy, Lâm Trạch Xuyên cùng Giang Ấn Thiên dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác đi tới phòng làm việc của Tưởng Thanh Thành. Vào phòng làm việc, Lâm Trạch Xuyên không khỏi cảm thán, không hổ là người đại diện của Tần Thiên Hậu, phòng làm việc này so với phòng của Phương Ngải Tín còn xa hoa hơn.

Tưởng Thanh Thành nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên và Giang Ấn Thiên bước vào, trong lòng hiểu rõ, đứng lên, vươn tay nói với Lâm Trạch Xuyên “Lâm tiên sinh phải không, tôi là Tưởng Thanh Thành, người đại diện của Tần Nhã Bồi.”

Lâm Trạch Xuyên bắt tay anh ta, mỉm cười “Gọi tên tôi được rồi. Có thể cùng Tần Thiên Hậu hợp tác, là vinh hạnh của tôi.”

Tưởng Thanh Thành nhìn Lâm Trạch Xuyên tự nhiên mà hào phóng, ấn tượng tăng thêm không ít, cười “Hợp tác tốt đẹp.”

Nói xong lại bắt tay với Giang Ấn Thiên “Anh chính người đại diện của Lâm Trạch Xuyên – Giang Ấn Thiên phải không, rất hân hạnh được gặp anh.” Giang Ấn Thiên cũng cười bắt tay lại.

Tưởng Thanh Thành cùng bọn họ nói về các hạng mục công việc cần chú ý khi quay MV sau đó dẫn họ tới Studio.

“Tần Thiên Hậu đâu?” Lâm Trạch Xuyên thuận miệng hỏi.

“Nhã Bồi còn có chút việc, lát nữa sẽ đến. Cậu đi hóa trang trước đi.” Tưởng Thanh Thành đáp.

Lúc này, Tần Thiên Hậu đang ngồi trong phòng làm việc của chủ tịch.

“Một ly cà phê.” Tần Nhã Bồi nói với Trương Tề trợ lý chủ tịch. Đợi Trương Tề rời đi, Cố Viêm đang xem văn kiện ngẩng đầu liếc Tần Nhã Bồi mắt một cái, khẽ cười “Tần Thiên Hậu không đi quay MV chạy tới nơi này tìm tôi làm gì?”

Trương Tề đưa cà phê cho Tần Nhã Bồi, Tần Nhã Bồi mỉm cười nói “Cám ơn”, Trương Tề liền ra khỏi văn phòng.

Tần Nhã Bồi uống một ngụm cà phê, nói với Cố Viêm “Hôm nay ở đại sảnh tôi thấy được một thiếu niên rất giống Ninh Xung.”

Cố Viêm mỉm cười “Cô lại đây là vì muốn nói cái này à?”

“Nếu tôi đoán không sai, người này chính là Lâm Trạch Xuyên?” Tần Nhã Bồi cười.

Cố Viêm không phủ nhận, thản nhiên lên tiếng.

Tần Nhã Bồi tao nhã đứng dậy “Trách không được anh lại vì cậu ấy mà đặc biệt mở lời với tôi. Cố tổng cũng sẽ có một ngày đi cửa sau cơ đấy.”

Đối với sự trêu chọc của Tần Nhã Bồi, Cố Viêm không nói thêm gì, chỉ cười khẽ “VẬY thay tôi chiếu cố cậu ấy nhiều hơn một chút.”

“Đã biết, sẽ không để cho bảo bối của anh phải chịu ủy khuất.” Tần Nhã Bồi nở nụ cười “Được rồi, tôi cũng chỉ tò mò chạy tới hỏi một chút. Không quấy rầy anh nữa. Tôi còn phải làm việc đấy.” Nói xong thì rời khỏi văn phòng của Cố Viêm.

Tưởng Thanh Thành để trợ lý đưa Lâm Trạch Xuyên tới cửa phòng hóa trang. Trợ lý nói với Lâm Trạch Xuyên “Đây là phòng hóa trang của cậu.” Lâm Trạch Xuyên nhìn ra đây là một phòng hóa trang chuyên dụng, cũng chỉ để cho các minh tinh nổi tiếng hóa trang và nghỉ ngơi.

Lâm Trạch Xuyên quay nói với trợ lý kia “Đây không phải phòng hóa trang công cộng à.”

Trợ lý cười “Là anh Tưởng đặc biệt dặn dò, nói cậu là khách mời, đương nhiên phải dùng phòng hóa trang chuyên dụng.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu, không nói gì thêm. Làm sao có thể là Tưởng Thanh Thành nói, Tưởng Thanh Thành sẽ để ý đến con tôm con tép như anh? Không cần nghĩ cũng biết Cố Viêm cho người làm như vậy. Anh có thể nói gì? Nói ra có lẽ lại khiến càng Giang Ấn Thiên hoài nghi.

“Anh Tưởng thật khách khí, thay tôi nói tiếng cảm ơn với anh ấy.”

Hóa trang xong, Lâm Trạch Xuyên đến Studio.

MV nó về chuyện tình của một đôi nam nữ kiếp trước và kiếp này, các cảnh quay chia làm hai phần. Kiếp này một phần quay ở Studio số 3, một phần sẽ quay ngoại cảnh, toàn bộ phân cảnh kiếp trước sẽ hoàn thành ở Studio số 1.

Bởi vì là album của Tần Thiên Hậu, cho nên đội ngũ nhân viên quay MV đều là những người có trình độ cao nhất trong nước. Đạo diễn MV là đạo diễn Chu Thừa Thái tiếng tăm lừng lẫy.

Đạo diễn Chu Thừa Thái thấy Lâm Trạch Xuyên đến, bắt đầu giải thích cho Lâm Trạch Xuyên vài vấn đề chủ yếu cần chú ý trong các cảnh quay. Trước đó Lâm Trạch Xuyên đã xem qua kịch bản. So với đóng phim, thì quay MV đơn giản và thoải mái hơn nhiều lắm. Nhưng Lâm Trạch Xuyên lần đầu tiên quay MV lại còn là ca khúc chủ đề album của Tần Nhã Bồi với cấp bậc Thiên Hậu như vậy, nội tâm vẫn có chút áp lực.

18. Chương 18

Edit & Beta: Hoa Cúc

Tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng Tần Nhã Bồi còn chưa tới, cho nên không thể bấm máy. Lâm Trạch Xuyên đơn giản tìm một nơi lật xem kịch bản mà anh sớm đã thuộc lòng.

Khi Tần Nhã Bồi bước vào, liền nhìn thấy thiếu niên kia im lặng dựa trên tường xem kịch bản.

Tần Nhã Bồi đến, Studio bắt đầu xôn xao. Lâm Trạch Xuyên quay đầu, phát hiện ra Tần Nhã Bồi để kịch bản xuống đi tới hướng của đạo diễn Chu Thừa Thái. Tần Nhã Bồi cũng tới đó.

“Tiểu Lâm, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.” Tần Nhã Bồi cười khê nói với Lâm Trạch Xuyên.

“Tôi sẽ cố gắng.” Lâm Trạch Xuyên cười có chút ngượng ngùng, giống như biểu tình của một tiểu minh tinh lần đầu tiên được gặp Tần Thiên Hậu

“Gọi tên tôi được rồi.” Tần Nhã Bồi chớp chớp mắt với Lâm Trạch Xuyên.

“Cái này, sao có thể. Chị là tiền bối.” Lâm Trạch Xuyên tinh tường, giới giải trí rất coi trọng thân phận, Tần Nhã Bồi khách khí như vậy với anh chẳng qua là vì Cố Viêm.

“Tiểu Lâm là chê tôi già?” Tần Nhã Bồi biểu cảm bị tổn thương nhìn Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên cười “Đâu có, chị Tần chói lọi như vậy, thế nào lại già?”

“Tiểu Lâm, cậu đúng là rất thú vị.” Tần Nhã Bồi vỗ vai Lâm Trạch Xuyên. Tiếp xúc qua, cô bắt đầu thích thiếu niên có khí chất sạch sẽ này.

Ở đây là Studio số 3, bối cảnh được quay là một phần của kiếp này.

Trong trường quay đặt một cái giá đỡ đàn dương cầm hình tam giác. Chu Thừa Thái để Lâm Trạch Xuyên ngồi chơi đàn dương cầm, không cần đánh đàn, chỉ cần giả dạng mô phỏng ấn vài phím, cái cần chính là tư thế phải tao nhã.

Lâm Trạch Xuyên gạt đầu, đi tới. Khi anh ngồi trước đàn dương cầm, cẩn thận đánh giá cây đàn dương cầm, anh có một chút kinh ngạc. Biết Tần Nhã Bồi là một đàn chị ở Thịnh Thiên, những không nghĩ Thịnh Thiên coi trọng cô như thế. Không chỉ đội ngũ quay MV chuyên nghiệp với trình độ cao, mà đạo cụ dùng làm đàn dương cầm cũng chú ý như vậy, loại đàn được dùng là Steinway(1), cũng quá... Xa xỉ.

(1) Steinway hay Steinway & Sons một thương hiệu dương cầm đã có mặt trên thị trường 160 năm qua. Nhắc đến Steinway & Sons, dường như bất cứ nghệ sĩ piano nào cũng dành cho nó một sự thần phục, ngưỡng mộ và cả niềm ao ước được sở hữu một cây đàn của Steinway.

Tần Nhã Bồi nhìn thấu sự kinh ngạc của Lâm Trạch Xuyên, liền đi tới, nói với Lâm Trạch Xuyên “Cậu rất ngạc nhiên?”

Lâm Trạch Xuyên tùy ý dè xuống một phím đàn “Có chút, nhưng với địa vị của chị Tần, cũng không tính là xa xỉ.”

Tần Nhã Bồi cũng vươn tay bấm phím đàn, cười “Công ty vốn an bài cho tôi chọn ngồi.”

“Cái này cũng không tệ.”

Tần Nhã Bồi gạt đầu “Đúng vậy, đạo cụ đấy.” Nhưng lập tức cô thần bí cười cười, tiến đến bên tai Lâm Trạch Xuyên, “Nhưng Cố tổng nói muốn chuẩn bị Steinway cho cậu.” Nói xong làm bộ không thấy được trong nháy mắt mặt Lâm Trạch Xuyên , vỗ vai anh, sau đó thành thoi rời đi.

Phân cảnh tại Studio này là quay ở hiện đại nên rất đơn giản. Studio số 3 bố trí thành lễ đường. Lâm Trạch Xuyên diễn nam nhân vật chính ngồi giữa sân khấu chơi đàn dương cầm. Khán phòng phía dưới không một bóng người. Nữ nhân vật chính lẳng lẳng ngồi ở vị trí người xem, chuyên chú nhìn nam nhân vật chính.

Đây là kết cấu chủ yếu của MV. Sau đó hình ảnh sẽ theo hai nhân vật chính hoán đổi tới khi họ gặp nhau ở hiện đại sau cùng là cảnh quay về kiếp trước thời cổ đại.

Lúc này đèn trong Studio toàn bộ đều tắt. Trường quay lâm vào trong bóng tối. Máy quay hướng lên sân khấu.

Khi ánh đèn đồng loạt bật lên. Lễ đường vắng vẻ, ngọn đèn tập trung ở giữa lễ đường có một chiếc đàn dương cầm và một người ngồi trước cây đàn. Thiếu niên ngồi trước cây đàn buông mi mắt, lông mi tiêm dài dày rậm như cánh bướm, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ như tuyết đầu mùa, ngọn đèn vây quanh cậu khuôn mặt nghiêng nghiêng đường cong tuyệt đẹp và quyến rũ, dáng người tao nhã, tất cả tinh mịch như họa, đẹp mức đến khiến người ta nín thở.

Ngay sau đó hình ảnh cắt tới thính phòng nơi Tần Nhã Bồi vào vai nữ nhân vật chính. Cô gái say sưa nhìn thiếu niên trên sân khấu, đôi mắt tràn đầy quyến luyến. Trong nháy mắt, Tần Nhã Bồi quên rằng mình đang quay MV.

Khi máy quay chuyển hướng về phía trung tâm sân khấu, Tần Nhã Bồi trong bóng đêm mỉm cười tự giễu, cô đã hơn ba mươi tuổi, vậy mà còn nhìn một thiếu niên mới mười chín tuổi đến mất thần.

Trên sân khấu đầu thiếu niên hơi đổi, mỉm cười với nữ nhân vật chính dưới khán phòng, ngẩn ngui nhưng mang theo như có như không sự lưu luyến triền miên. Ngón tay thon dài tao nhã dao động trên các phím đàn trắng đen, cậu chơi đúng ca khúc trong MV Bài ca luân hồi . Tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, bởi vì yêu cầu là quay album, nên Chu Thừa Thái để Lâm Trạch Xuyên nghe qua một lần, nhưng chỉ một lần. Mà Lâm Trạch Xuyên rõ ràng chơi đúng bản nhạc, cho tới bây giờ, chưa từng xuất hiện sai lầm.

Từ một nơi bí mật gần đó Giang Ấn Thiên nhẹ nhàng nhú nhú mày. Trong ấn tượng của anh, Lâm Trạch Xuyên chưa từng học chơi đàn dương cầm. Khi Lâm Trạch Xuyên mới xuất đạo, truyền thông Hải Lan có để cậu ấy thử đàn một khúc đơn giản, cậu ấy ngay cả nhạc số(2) cũng không biết. Là người khác từng nốt từng nốt nhạc dạy cậu ấy chơi đàn. Khi đơn khúc cũng rất bình thường. Cho nên sau này anh cũng không muốn hướng Lâm Trạch Xuyên phát triển theo phương diện âm nhạc.

(2) Nhạc số: lấy các số 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 thay cho các nốt nhạc đô, rê, mi, pha, sol, la, si

Đội khi Giang Ấn Thiên nghĩ xong, Lâm Trạch Xuyên đã hoàn thành toàn bộ ca khúc. Ngay sau đó tất cả mọi người vỗ tay.

Lâm Trạch Xuyên đi xuống đến trước mặt Chu Thừa Thái, cười có chút thẹn thùng “Tôi thấy đạo diễn Chu không hề dừng, nên đã làm toàn bộ.”

Chu Thừa Thái cười “Không sao không sao, như vậy cũng rất tốt. Đoạn đàn dương cầm này vừa vặn có thể để trước MV.”

“Tôi không biết cậu chơi đàn dương cầm tốt như vậy đấy.” Tần Nhã Bồi tán thưởng.

“Trước kia học qua một chút.”

Tần Nhã Bồi nở nụ cười “Đừng khiêm nhường, trình độ chơi dương cầm của cậu không có danh sư giáo dục không thể luyện được.” Tần Nhã Bồi là siêu sao Thiên Hậu của Á Châu, soạn đàn chơi đàn đều tinh thông, đương nhiên có thể nhìn ra được trình độ của một người. Có thể khiến Tần Nhã Bồi khen ngợi kỹ thuật đàn, tuyệt đối đều hạng nhất.

Tần Nhã Bồi không đoán sai. Thầy dạy đàn của Trình Hường Nam chính là đại sư Lý Bình Côn danh sư dương cầm số một trong nước. Lý Bình Côn luôn nói Trình Hường Nam rất có thiên phú, nếu tinh lực đặt vào đàn dương cầm, thì tương lai có thể vượt qua cả ông. Chỉ tiếc Trình Hường Nam thiếu hứng thú đối với đàn dương cầm, học đàn dương cầm bất quá chỉ là yêu cầu xã giao lễ nghi. Điều này làm cho Lý Bình Côn tiếc nuối một thời gian dài.

Tất cả các cảnh quay của kiếp này trong Studio kết thúc. Chỉ một lần đã thông qua, thời gian ngắn khiến cho bình thường Lâm Trạch Xuyên thường quay điện ảnh có chút không quen.

Giang Ấn Thiên vốn muốn tìm Lâm Trạch Xuyên, nhưng trên đường đi bị Tưởng Thanh Thành chặn đứng, nói là muốn thương lượng hợp đồng hợp tác gì đó có liên quan. Kết quả bị kéo đến văn phòng Tưởng Thanh Thành, nghe Tưởng Thanh Thành nói từ scandal của các minh tinh Thịnh Thiên đến các scandal của các minh tinh Hải Lan, dù sao cái chính là không cho Giang Ấn Thiên đi tìm Lâm Trạch Xuyên. Giang Ấn Thiên trong lòng vẫn luôn muốn hỏi Lâm Trạch Xuyên vì sao đột nhiên lại biết chơi đàn dương cầm, nhưng không muốn rắc rối với Tưởng Thanh Thành, chỉ có thể nhẫn nại tính tình tiếp tục ngồi nghe.

Tưởng Thanh Thành sao lại không nhìn ra sự thiếu kiên nhẫn trong mắt Giang Ấn Thiên. Nhưng anh ta chỉ có thể làm bộ như không thấy. Không còn cách nào khác, chủ tịch bổ trí nhiệm vụ, anh ta là cấp dưới chỉ có thể chấp hành.

Lâm Trạch Xuyên đang đi tìm Giang Ấn Thiên nhưng trên đường đi bị người ta chỉ thì tìm được... văn phòng của Cố Viêm. Khi anh nhìn thấy văn phòng xa hoa cửa vào sáng loáng viết mấy chữ “Phòng Chủ tịch”, anh không chút nghĩ ngợi xoay người rời đi. Chỉ tiếc chớp mắt khi xoay người, thì cửa mở ra. Sau đó bạn học Lâm Trạch Xuyên bị trợ lý của Cố Viêm – Trương Tề cười tủm tỉm mời vào trong phòng. Cuối cùng, Trương Tề rời khỏi phòng, khi đi còn không quên đóng cửa.

Trong chớp mắt biểu tình nghiêm trang chững chạc của Trương Tề khi đóng cửa, quang mang bát quái dưới đáy mắt không che giấu tốt đúng lúc bị Lâm Trạch Xuyên nhìn thấy. Khóe miệng Lâm Trạch Xuyên rút một cái, người này khiến anh nhớ tới Tống Văn Bản ở truyền thông Hải Lan. Anh có cảm giác trợ lý chủ tịch của các công ty giải trí đều có một tâm hồn cầu tử(3)?

(3) Tâm hồn cầu tử: tâm hồn làm phóng viên, cầu tử = phóng viên nhưng mang ý xấu, ý chế diễu

Lâm Trạch Xuyên không tình nguyện quay người, quả nhiên nhìn thấy Cố Viêm.

Cố Viêm cúi đầu ký xong một phần văn kiện, ngẩng đầu nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên, “Lại đây.”

Lâm Trạch Xuyên lui về phía sau một bước, “Này, anh như vậy không tính là quấy rầy công việc của tôi à.”

“Em không đến chẳng lẽ muốn tôi tự mình tới.” Cố Viêm cười khê.

Lâm Trạch Xuyên nghĩ nghĩ, vẫn chậm chạp tự mình đi tới, đáy mắt mang theo sự đề phòng, “Rõ ràng là ban ngày anh gọi tôi tới đây làm gì?”

Cố Viêm vươn tay kéo Lâm Trạch Xuyên lại đây. Lâm Trạch Xuyên bị kéo đột ngột không đứng vững, một lát thì ngã vào lòng Cố Viêm. Khi anh muốn đứng lên, thắt lưng lại bị Cố Viêm chặt chẽ giam cầm, khiến anh không thể động.

“Anh buông ra.” Lâm Trạch Xuyên giãy dụa, nhưng thủy chung vẫn không thể tránh thoát.

Cố Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười, Lâm Trạch Xuyên thậm chí có thể cảm nhận ngực y pháp phồng “Đây chính là em yêu thương nhưng nhớ tôi.”

Lâm Trạch Xuyên “...” Rõ ràng chính Cố Viêm kéo anh, anh mới đứng không vững. Cố Viêm cái người này vô sỉ vậy mà trực tiếp xem nhẹ điều kiện mấu chốt nhất tiên quyết của anh.

“Ồ Studio biểu hiện không tồi.” Cố Viêm nhẹ nhàng hôn trán anh, nói.

Lâm Trạch Xuyên bị lời này dẫn lực chú ý, quên giãy dụa “Làm sao anh biết?” anh không thấy Cố Viêm ở trường quay. Hơn nữa khi anh tiến vào phòng động tác của Cố Viêm như vậy, chứng tỏ Cố Viêm không rời khỏi văn phòng.

Ngón tay Cố Viêm thoáng một cái chỉ laptop trên bàn, Lâm Trạch Xuyên hiểu rõ. Đây là xem hiện trường trực tiếp.

“Chẳng lẽ mỗi lần Tần Thiên Hậu quay MV, anh đều để ý hay sao?”

Cố Viêm sờ sờ mặt Lâm Trạch Xuyên, nội tâm thỏa mãn, cảm xúc không tồi “Giọng điệu sao chưa như thế? Em ghen tị?”

Lâm Trạch Xuyên cảm thấy biểu tình của anh lúc này nhất định rất vặn vẹo, thuần túy là bị Cố Viêm cố tình bẻ cong ý nghĩ mà tức giận “Ai ăn dấm.” Anh và Cố Viêm không có tình cảm gì, có thể nói ghen được sao? Đây rõ ràng là một câu nói thật, nhưng dưới tình huống như vậy lại có cảm giác thẹn quá hóa giận mà che dấu.

Cố Viêm cười “Còn không phải là vì nhìn em.”

Lâm Trạch Xuyên “...” Cố Viêm tuyệt đối là cố ý! Ý muốn anh giải thích không rõ ràng, tên hỗn đản.

“Anh thả tôi ra.” Lâm Trạch Xuyên không được tự nhiên giật giật. Anh chỉ thích ôm nam nhân, không có thói quen bị nam nhân ôm...

Nhưng Lâm Trạch Xuyên không có được câu trả lời của Cố Viêm. Trong chớp mắt đất trời đảo lộn, anh phát hiện mình bị Cố Viêm chặn ngang bế lên. Lâm Trạch Xuyên đáy lòng mơ hồ có chút bất an, Cố Viêm sẽ không muốn ở trong phòng làm việc...

“Anh không phải muốn...” Lâm Trạch Xuyên thật cẩn thận hỏi.

Anh đã bị Cố Viêm thả lên ghế salông, sau đó Cố Viêm áp lên thân thể anh. Nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi anh, trong mắt tựa hồ vây kín một tầng sương nhàn nhạt, khiến người ta nhìn không thấu Cố Viêm nghĩ gì.

Khi Lâm Trạch Xuyên ngây người trong chớp mắt, Cố Viêm nâng mặt anh lên, hung hăng hôn xuống môi kia. Khớp hàm anh bị Cố Viêm cắn mở, đầu lưỡi Cố Viêm tham nhập vào trong, miệng lưỡi giao triền, sợi chỉ bạc *** mỹ dọc theo khoe môi chậm rãi chảy xuống.

19. Chương 19

Edit & Beta: Hoa Cúc

Sau khi xong việc, Lâm Trạch Xuyên có chút thở dốc, sắc mặt ửng hồng nhàn nhạt. Anh phiêu mắt liếc Cố Viêm đang đè mình một cái, con người còn mang theo những tình cảm mãnh liệt vừa đi qua, âm thanh có chút vô lực “Đứng lên, nặng chết.”

Cố Viêm khẽ cắn bờ môi anh, Lâm Trạch Xuyên không tự giác rên rỉ ra tiếng, lúc này mới vừa lòng vuốt mặt anh cười “Nặng? Vừa rồi thế nào mà không chê nặng?”

Lâm Trạch Xuyên quay đầu đi không nhìn Cố Viêm, anh vừa rồi bị Cố Viêm gây sức ép đến thất thần mới có thể cùng Cố Viêm nói... những lời này. Ở trên giường Cố Viêm không có hạn cuối cùng.

Cố Viêm giúp anh cài lại áo sơmi, khẽ cười “Trên cổ không để lại dấu vết, sẽ không ảnh hưởng đến những công việc tiếp theo của em.”

Lâm Trạch Xuyên ngượng y một cái “Tôi đây có còn phải cảm ơn anh hạ thủ lưu tình hay không.”

Cố Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói gì, khiến Lâm Trạch Xuyên có cảm giác y dùng ánh mắt của người lớn nhìn một đứa trẻ con đang phát giận để nhìn anh.

Lâm Trạch Xuyên cảm thấy Cố Viêm là một tên cầm thú khoác lên cái vẻ gọn gàng của con người, có thể tùy thời tùy chỗ động dục.

Thu thập xong, nghỉ ngơi một lát, anh liền rời khỏi văn phòng Cố Viêm. Anh cảm thấy chân có chút nhũn, nhưng vẫn làm bộ không xảy ra chuyện gì, anh thật đỡ không nổi người này.

Khi rời khỏi phòng, anh nhận thấy một đạo ánh mắt quỷ dị. Anh theo đó nhìn lại, là người trợ lý đã mở cửa cho anh.

Trương Tề thấy Lâm Trạch Xuyên nhìn mình, vội vàng khụ một tiếng, cầm văn kiện, thất lưng thẳng tắp, một bộ dáng tinh anh giỏi giang.

Bởi vì vài cảnh quay cổ đại cũng ở Studio này, cho nên sau khi quay xong kiếp này lập tức đoàn quay MV chuyển trường quay bắt đầu quay các phân cảnh ở cổ đại. Lâm Trạch Xuyên đi vào phòng hóa trang chuyên dụng, nhà tạo hình đã ở bên trong chờ anh. Cảnh quay kiếp này cùng ảnh quay kiếp trước không cùng một nhà tạo hình. Lần này tạo hình cổ trang, Thịnh Thiên sắp xếp cho Lâm Trạch Xuyên nhà tạo hình chuyên nghiệp số một trong giới, nhà tạo hình—Alex. Chuyện này Lâm Trạch Xuyên đã sớm biết.

Alex có đôi mắt rất sáng, cười rộ lên với vẻ mặt hưng phấn “Lâm Trạch Xuyên phải không? Tôi là Alex. Là người tạo hình cổ trang lần này của cậu.”

Lâm Trạch Xuyên cũng thần sắc vui sướng “Nghe đại danh đã lâu, khi biết được anh sẽ là người tạo hình cho tôi, tôi còn không thể tin được đấy.” Kỳ thật Lâm Trạch Xuyên căn bản không nghe nói quá đại danh của Alex, lúc trước Giang Ấn Thiên nói cho anh biết người tạo hình chính là Alex cũng chỉ đơn giản giới thiệu một chút, nói là một nhà tạo hình nổi tiếng, chuyên tạo hình cho các siêu sao thiên vương trong giới giải trí. Lần này bởi vì là nam nhân vật chính trong MV của Thiên Hậu, nên được hưởng nhờ gió đông, một tiểu minh tinh hạng ba như Lâm Trạch Xuyên mới có phúc được tạo hình bởi nhà tạo hình nổi tiếng này.

Alex bị sự khen tặng khéo léo này khiến cho tâm tình sung sướng, nên đối với một người mới không nổi danh như Lâm Trạch Xuyên cũng coi trọng không ít.

Lâm Trạch Xuyên ngồi xuống, Alex nâng mặt anh lên nhìn kỹ một chút, bình luận “Lâm, cậu có một khuôn mặt rất được. Vô luận là tạo hình cổ trang hay tạo hình hiện đại, đều rất thích hợp.”

Lâm Trạch Xuyên khước miệng hơi cong “Đối với diễn viên mà nói vậy thì không thể tốt hơn rồi.”

Alex gật đầu “Cho nên, cậu rất may mắn.”

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên nhẹ giọng đáp.

Alex không hổ là nhà tạo hình số một, trang điểm khuôn mặt rất nhanh đã hoàn thành. Khi Alex giúp Lâm Trạch Xuyên đội tóc giả, Lâm Trạch Xuyên mở mắt. Con ngươi thanh minh khiến cả khuôn mặt trở nên sáng rõ. Alex nhìn mà sửng sốt, chậm rãi nói một câu “Lâm, cậu đúng là một con búp bê tinh xảo. Tôi cũng không nhận được mà thích cậu.”

Lâm Trạch Xuyên bị kích thích tim gan run lên. Trên thực tế anh đã qua hai mươi sáu tuổi rất già rồi mà bị người khác khen ngợi giống như búp bê, thật là khiến anh không thể tiếp thu, anh kéo kéo khóe miệng, tươi cười có chút cưỡng “Phải không?”

Alex nghiêm túc mà gật đầu, chuyển thân thể một chút, để Lâm Trạch Xuyên có thể nhìn vào gương “Lâm, cậu thật sự rất đẹp.” Lâm Trạch Xuyên khước miệng co rút, chẳng lẽ không thể ca ngợi anh đẹp trai sao? Nhưng khi ánh mắt của anh chuyển hướng nhìn vào trong gương, bản thân anh cũng nhận không được ngay

ra một lúc. Anh nhìn chính mình nói không ra lời. Anh nở nụ cười, trong gương thiếu niên xinh đẹp tinh xảo như ngọc kia cũng cười.

Anh trầm mặc một lát, sau đó quay đầu cười với Alex “Alex, anh thật sự có năng lực thần kì, hóa trang mục nát như tôi thành thể này.”

Alex nhún vai “Lâm, cậu không giống người không tự tin nha.”

Lâm Trạch Xuyên nói “Chỉ đùa một chút. Nhưng mà kỹ thuật hóa trang của anh thật tốt.”

“Cậu nói đùa thật sự rất lạnh. Nhưng kỹ thuật hóa trang của tôi đích xác không tệ.” Alex hất cằm, có chút tự hào.

Lâm Trạch Xuyên quay mặt đi, quyết định không cùng Alex thảo luận vấn đề không dinh dưỡng này, như vậy sẽ rất dễ dàng biến thành đề tài khoe khoang kỹ thuật.

Alex đứng dậy đi đến trước giá treo một loạt quần áo cổ trang, cuối cùng lấy ra một bộ đồ cổ trang màu trắng, đến trước mặt Lâm Trạch Xuyên đo “Lấy cái này đi. Tôi cảm cậu tương đối thích hợp hóa trang với hình tượng bạch y công tử.”

Lâm Trạch Xuyên nghe đến đây, trên mặt treo một loạt hắc tuyến “Bạch y công tử cái gì, anh không biết là rất tầm thường sao?” Tiếp nhận kích thích của Alex khiến anh thay đổi chủ ý “Anh không phải nhà tạo hình số một sao? Sao lại không sáng ý như vậy?”

Alex dựa nửa người trên bàn trang điểm cười nói “Tôi cảm thấy cậu rất thích hợp với bộ trang phục này, tin tưởng tôi đi.” Anh ta còn đảo mắt nói thêm, “Nếu muốn sáng ý, rõ ràng ăn mặc thành tên khất là được rồi. Cần gì hồng y công tử, bạch y công tử, tử y (màu tím) công tử, chỉ cần là cổ trang, quần áo tất cả các màu đều dùng được.”

Lâm Trạch Xuyên trầm mặc... Có chủ tịch dạng gì thì có cấp dưới dạng đó. Nhân viên công ty của Cố Viêm, quả nhiên những người không thể luận theo lẽ thường là tương đối nhiều.

“Anh muốn làm gì?” Lâm Trạch Xuyên bắt lấy móng vuốt của Alex đang duỗi tới quần áo anh, giật mình nói.

“Giúp cậu thay quần áo.” Alex đương nhiên nói, sau đó lườm Lâm Trạch Xuyên “Cậu lại không phải phụ nữ, thẹn thùng như vậy làm gì?”

Lâm Trạch Xuyên khòe miệng co rút, chẳng lẽ một nam nhân có thể tùy ý cởi quần áo một nam nhân khác hay sao? Anh cho anh là Cố Viêm à, tùy ý cởi quần áo gia(1)không cần trưng cầu ý kiến.

(1) Gia: ở đây là Lâm Trạch Xuyên xưng hô với Alex, xưng hô này mang theo sự ngạo mạn hay vẻ bề trên.

“Khụ anh đi ra ngoài một chút, tôi tự mình đổi.” Lâm Trạch Xuyên nắm cổ áo, nói với Alex đang vươn móng vuốt hướng tới đây. Giỡn hẩu, trên người anh đều là dấu vết Cố Viêm lưu lại, có thể ở trước mặt người khác cởi quần áo sao? Mặt anh sẽ đỏ đi đâu chứ.

Alex liếc mắt nhìn Lâm Trạch Xuyên một cái, tiện đà ái muội nở nụ cười “Tôi hiểu.” Nói xong vỗ vai Lâm Trạch Xuyên “Lâm, cậu thẹn thùng à. Yên tâm đi, tôi sẽ không nói ra.” Nói xong đem đồ cổ trang nhét vào trong tay Lâm Trạch Xuyên liền đi ra ngoài đóng cửa phòng hóa trang lại. Lâm Trạch Xuyên gục đầu, được, đều nhờ Cố Viêm ban tặng, mặt mũi anh bị ném hết rồi.

Lâm Trạch Xuyên lần đầu tiên mặc đồ cổ trang, lại không có người bên cạnh chỉ điểm, khó khăn nghiên cứu rất lâu cuối cùng cũng ăn mặc chỉnh tề. Sau đó anh đi ra ngoài phòng hóa trang. Đứng ở cửa phòng hóa trang chờ, Alex lập tức thấy được Lâm Trạch Xuyên mặc đồ cổ trang màu trắng, không kìm lòng huyết sáo “Rất hoàn mỹ! Cậu tuyệt đối là người có tạo hình hoàn mỹ nhất mà tôi từng hóa trang.”

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười “Phải không? Đó đúng là vinh hạnh của tôi.” Nói xong liền bước đến Studio số 1, dọc đường đi hấp dẫn vô số ánh mắt. Anh thậm chí có thể nghe được âm thanh chụp ảnh của di động không ngừng vang lên.

Studio số 1 quay cảnh cổ trang. Bài trí cổ kính. Màn che bằng lụa mỏng màu hồng, rào chắn cầu thang bằng gỗ lim khắc hoa, đèn ***g đỏ được đốt nền mang theo sự xa xưa mà ấm áp, bình phong cổ nằm cánh

bằng gỗ tử đàn(2) điêu khắc chữ “thọ” cùng bình hoa thược dược và đàn(bầy)quỳ long, giường gỗ tử đàn chân cong khảm thạch đặt ở chính giữa, lịch sự tao nhã mà cao quý.

(2) Gỗ tử đàn: có màu tím, tạo hình tao nhã, đặc biệt là sau khi đặt lên mũi và thấy có mùi hương thoang thoang

Khi Lâm Trạch Xuyên tiến vào, toàn bộ đoàn làm phim đều sửng sốt, trong đầu đồng thời lóe lên một câu: công tử như ngọc, cũng không hơn thế này nhỉ.

Lâm Trạch Xuyên có chút không quen sờ sờ mặt “Mọi người đều nhìn tôi như vậy làm gì?”

Mọi người lúc này mới khôi phục bình thường, bọn họ không phải đã nhìn quen rồi sao? Nhưng không thể không nói, Lâm Trạch Xuyên hóa trang thật sự như một công tử ôn nhã từ trong tranh cổ bước ra, không chỉ dung mạo, còn có khí chất. Hóa trang có thể thay đổi dung mạo một người, nhưng khí chất thì không thể thay đổi. Thật sự rất khó tưởng tượng Lâm Trạch Xuyên vậy mà có thể có khí chất ôn văn nho nhã như ngọc thể này, rõ ràng trước đó quay các phân cảnh hiện đại còn là một mỹ thiếu niên tao nhã. Nhân vật khác nhau, khí chất cũng thay đổi theo như thể đương nhiên rất bất ngờ, khí chất mà có thể biến hóa nhịp nhàng ăn khớp tương thông vậy sao.

Chu Thừa Thái nhìn Lâm Trạch Xuyên âm thầm gật đầu, thiếu niên này, nhất định sẽ nhờ MV lần này mà tỏa sáng.

Tần Nhã Bôi cũng hóa trang xong bước ra. Tóc cô được búi theo kiểu dọa mã thả lỏng phần đuôi(3), dung nhan tinh xảo, giữa trán là bông hoa kim sắc, một thân phúc trang màu hồng, thắt lưng vàng óng, những kim tuyến thêu thành phượng hoàng tỏa ra ánh sáng màu đỏ có phần xa xôi.

(3) Kiểu tóc dọa mã thả lỏng phần đuôi: kiểu tóc của phụ nữ cổ đại nhà Hán, búi phía trên một phần lại treo ở bên dưới. Đặc điểm của kiểu tóc này là phía xuống xuống đến vai, tách một lọn tóc từ tóc tự do phân tán, tạo cảm giác mái tóc của người đó nằm rải rác, nếu kết hợp với lông mày đan và trang điểm khuôn mặt, giống như tư thái thả lỏng của người phụ nữ, có thể làm tăng cảm giác quyến rũ của phụ nữ.

Cô nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên cũng rất giật mình, nhưng khuôn mặt lập tức đổi lại vẻ tươi cười đi tới, hôn xuống trán Lâm Trạch Xuyên “Bạn học Tiểu Lâm, thật là quốc sắc thiên hương.”

Toàn bộ thành viên trong đoàn quay MV bao gồm cả Lâm Trạch Xuyên đỉnh đầu đều có một đám quạ đen bay qua. Bạn nhỏ Lâm Trạch Xuyên xem như bị Tần Thiên Hậu đùa giỡn?

Chu Thừa Thái ho khan một tiếng “Nếu mọi người đã chuẩn bị tốt, vậy bắt đầu đi...” Mọi người nhất trí gật đầu, vẫn nên hoàn thành sớm một chút, tránh cho hai yêu nghiệt nào đó gây tai họa cho đoàn.

Lâm Trạch Xuyên diễn nam nhân vật chính chậm rãi bước vào màn hình. Bóng tối nhẹ lướt qua khuôn mặt tinh xảo, dung nhan tuyệt mỹ như làm sống lại khung cảnh bên trong, tà áo trắng như tuyết dưới ánh sáng yếu ớt của đèn ***g như mang theo sự rực rỡ. Anh quay đầu nhìn về phía màn hình, dưới đáy con người trong treo lạnh lùng lóe lên những quang mang nhỏ vụn, khiến người ta bất giác đi sâu vào bên trong đôi mắt thâm thúy ấy.

Khi màn hình kéo ra xa, tầm mắt người xem dần dần rộng hơn, có thể nhìn thấy toàn bộ căn phòng.

Tần Nhã Bôi diễn nhân vật nữ chính từ trên lầu đi xuống, búi tóc dọa mã buông lỏng khuôn mặt thanh mị, thờ ơ biếng nhác, nghiêng nước khuynh thành. Máy quay bắt được hình ảnh sóng mắt cô nhẹ lưu chuyển, thanh diễm khiến người ta hít thở không thông.

Ánh mắt hai người lập tức gặp nhau, bọn họ nhìn đối phương, không chuyển động, nhưng cảnh vật xung quanh giống như có chỗ nào đó bắt đầu thay đổi. Hình ảnh chậm rãi chuyển động, mang theo sự biến hóa tựa như một bức tranh sống động. Một bên nhân viên công tác tại góc chết máy quay chăm trầm hương(4), khối nhẹ lượn lờ tiến vào cảnh quay cuối cùng. Hình ảnh duy mỹ mà tươi đẹp.

(4) Trầm hương là phần gỗ của cây bị nhiễm dầu. Tên khoa học Aquilaria, trong quá trình sinh trưởng, do những tác động nào đó, gây ra những “tổn thương/nhiễm bệnh” cho cây, lâu ngày cây tích tụ một chất dạng nhựa (dầu), rồi lan dần ra, làm biến đổi các phân tử gỗ, tạo nên nhiều màu sắc (đen, nâu, chàm, xám, ...), nhiều tính chất (cứng, mềm, dẻo, giòn ...), nhiều mùi vị (đắng, cay, chua, ngọt, ...), nhiều hình dáng

(tròn, xoắn, nhọn, dài, ...), ở nhiều vị trí (thân, cành, rễ) trong cây. Tỏa mùi thơm đặc biệt lúc đốt hoặc chưa đốt, thường được người xưa dùng tạo hương trong phòng

20. Chương 20

Edit & Beta: Hoa Cúc

Phân cảnh cổ đại, qua cảnh tượng hai người gặp nhau, lại tiếp tục quay cảnh hai người yêu nhau rồi ly biệt.

Quần áo Lâm Trạch Xuyên hơi mở ra, nằm trên chiếc giường lớn, Tần Nhã Bồi thì dựa một nửa vào ngực Lâm Trạch Xuyên. Cô thậm chí có thể ngửi được hương vị lạnh lạnh trên người thiếu niên. Không thể không nói Alex có thể trở thành nhà tạo hình số một tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, ngay cả chi tiết nhỏ như mùi hương cũng quan tâm đến.

Tần Nhã Bồi nhẹ tay vói vào trong vạt áo Lâm Trạch Xuyên, đầu tựa trước ngực Lâm Trạch Xuyên. Thú vị là, khi Tần Nhã Bồi vói tay vào vạt áo Lâm Trạch Xuyên, cô cảm giác thân thể Lâm Trạch Xuyên cứng một chút.

Điều này làm cho Tần Nhã Bồi thấy rất thú vị. Dù sao cũng là minh tinh, vô luận là thẳng đường hay đi con đường kia, hôn môi hoặc tiếp xúc thân thể, số lần lăn giường gì đó, đều tập mãi thành quen mặt không đỏ tâm không nhảy. Không nghĩ tới Lâm Trạch Xuyên vậy mà sẽ thẹn thùng. Nghĩ đến đây, Tần Thiên Hậu không phúc hậu nở nụ cười. Nhưng dù sao Thiên Hậu chính là Thiên Hậu, nụ cười này khởi đầu hơi thấp, sau đó lập tức khoe miệng nhẹ cong cười cười, giống như mỉm cười thẹn thùng trong ngực người tình. Lừa gạt tất cả các nhân viên công tác ở đây.

Nhưng mà, Tần Thiên Hậu đoán sai. Lâm Trạch Xuyên không phải thẹn thùng, anh chỉ có chút không quen tiếp xúc thân mật như vậy với phụ nữ mà thôi. Lâm Trạch Xuyên cũng chỉ cứng một chút, mà anh lại có một thân quần áo trắng vốn rộng thùng thình, cho nên căn bản nhìn không ra. Anh lập tức cường chế sự khó chịu trong lòng, cười khẽ nắm chặt tay Tần Nhã Bồi, ngón tay hai người tương giao, lưu luyến triền miên.

Chu Thừa Thái liên tục gạt đầu tỏ vẻ vừa lòng, sau đó tay làm động tác với nhân viên công tác. Nhân viên công tác hiểu ý, mở máy quạt gió. Màn che màu hồng bằng lụa mỏng bố trí bốn phía nhẹ nhàng lay động, sau đó là tuyết rơi xuống dưới, giữa màn ảnh một đôi nam nữ yêu nhau.

“OK. Thông qua.” Chu Thừa Thái nói.

Tần Nhã Bồi và Lâm Trạch Xuyên từng người đứng lên, vỗ vỗ tuyết trên người. Tần Nhã Bồi nhận nước trợ lý đưa uống một hơi.

Ánh mắt Lâm Trạch Xuyên quét một vòng toàn bộ Studio, nhưng không phát hiện bóng dáng Giang Ấn Thiên. Anh quay đầu hỏi Tần Nhã Bồi “Chị Tần, chị có thấy người đại diện của em không?”

Tần Nhã Bồi lắc đầu “Tôi phát hiện người đại diện của tôi cũng không thấy.” Nói xong để trợ lý cầm bình nước cho Lâm Trạch Xuyên, vỗ vai anh, cười “Có lẽ có chuyện gì đó. Yên tâm đi, ở Thịnh Thiên sẽ không xảy ra gì đâu.

Lâm Trạch Xuyên gạt đầu, vịn nắp uống một hơi nước.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, toàn bộ đoàn làm phim liền chuyển tới Studio số 4 quay cảnh ly biệt thời cổ đại. Vốn kế hoạch là toàn bộ cảnh quay cổ đại đều sẽ hoàn thành ở Studio số 1. Nhưng Chu Thừa Thái thay đổi chủ ý, quyết định không ở cùng một Studio quay hai cảnh khác nhau. Cảnh quay khác nhau nên lấy khung cảnh khác nhau mới thú vị.

Cho nên cảnh quay ly biệt ở cổ đại liền chuyển đến Studio số 4.

Studio số 4 bố trí thành một bàn đá nằm ở ngã tư đường thời cổ đại.

Hai bên là phòng ốc làm bằng gỗ dựa theo tỉ lệ 1:1. Mà chính giữa đường đi là chiếc bàn đá, mặt đường bị nhân viên công tác đổ nước, giống như mưa bụi Giang Nam dài dằng dặc trên con đường nhỏ, bàn đá là nơi giao điểm còn phẳng rêu xanh chân thật.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Chu Thừa Thái một bên điều chỉnh máy quay, một bên hỏi.

Lâm Trạch Xuyên gật đầu “Không thành vấn đề.”

Tần Nhã Bồi nhận cái ô đạo cụ nhân viên đưa cho, dạo qua một vòng, cười “Có thể.”

“Vậy bắt đầu đi.” Chu Thừa Thái nói.

Khung cảnh đầu tiên trên màn ảnh là một bàn đá cô quạnh giữa đường đi, vắng lặng thoáng vắng. Hình ảnh dần chuyển động, một bóng lưng áo trắng tiến vào màn ảnh, y như tuyết, phát như mực, đứng cuối đường. Cậu ta quay đầu nhìn lại, xuất hiện trên màn ảnh là ánh mắt mang theo sự quyết tuyệt và tịch mịch.

Chu Thừa Thái khẽ vỗ tay, nhân viên công tác hiểu ý, đưa tuyết xuống, càng rơi càng lớn.

Tần Nhã Bồi diễn nữ nhân vật chính cầm ô đi ra. Búi tóc tán loạn, khi đi, một cây trâm bạch ngọc rơi trên mặt đất. Chu Thừa Thái trong chớp mắt đặc tả cảnh cây trâm bạch ngọc rơi xuống gầy đôi, tượng trưng cho sự chia lìa của hai người giống như cây trâm bạch ngọc gầy đôi này, bị phá vỡ không hề nguyên vẹn.

Tần Nhã Bồi từ phía sau ôm lấy Lâm Trạch Xuyên, chiếc ô rơi xuống, mặt chôn ở thất lưng thiếu niên, nước mắt ẩm áp chảy xuống. Tuyết bay lả tả, màn ảnh dần dần kéo đi, để lại hai bóng dáng cô đơn.

“Tốt lắm.” Chu Thừa Thái nói xong vừa lòng gật đầu. Lần này quay MV rất thuận lợi cũng khiến anh ta rất vừa lòng. Tuy rằng còn một vài phân cảnh hiện đại phải quay ngoại cảnh, nhưng anh ta có thể khẳng định, MV này nhất định sẽ oanh động. Anh ta nhìn thoáng qua rồi đi tới chỗ Lâm Trạch Xuyên, cho dù là hiện đại hay cổ đại, khí chất đều nắm chắc như thế, thiếu niên này tiền đồ không thể lường được. Đáy lòng anh ta cảm thán.

Toàn bộ cảnh quay hôm nay của Lâm Trạch Xuyên đã hoàn thành, nhưng anh phát hiện Giang Ấn Thiên vẫn chưa tới. Anh bấm dãy số của Giang Ấn Thiên, điện thoại chuyển được, Lâm Trạch Xuyên hỏi “Anh ở nơi nào? MV hôm nay đã quay xong rồi.”

“Tôi ở văn phòng của Tưởng Thanh Thành. Ngày mai phải ra ngoài quay ngoại cảnh, cho nên Tưởng Thanh Thành để tôi qua nói một chút về vấn đề ngoại cảnh. Cậu lại đây đi. Văn phòng anh ta cậu biết không?” Giang Ấn Thiên nói.

Lâm Trạch Xuyên đáp ứng một cái, liền cúp điện thoại.

Vị trí Studio số 4 cách phòng hóa trang của Lâm Trạch Xuyên có chút xa. Vừa rồi khi từ Studio số 1 đến Studio số 4, là cả đoàn cùng đi, cho nên không để ý. Bây giờ Lâm Trạch Xuyên một thân một mình mặc đồ cổ trang đi trên hành lang, hết sức gầy chú ý.

Nhưng anh không để ý đến những ánh mắt kia, thoải mái đi tới. Từ nhỏ anh đã được vạn người chú mục cho tới khi lớn, vẫn luôn là tiêu điểm, cho nên khi người khác nhìn chăm chú, anh không có nửa điểm không tự nhiên.

Khi quẹo vào, Lâm Trạch Xuyên bị một người đâm phải lao đảo một chút. Sau đó được người kia đỡ lấy “Cậu không sao chứ?”

Lâm Trạch Xuyên lắc đầu, “Không sao.” Anh cảm thấy ánh mắt người nọ dừng trên mặt anh một thoáng. Anh giương mắt nhìn người kia một chút, trong lòng lấp bắp kinh hãi, nhưng mặt ngoài cũng không biểu lộ.

Lâm Trạch Xuyên không lập tức đi, mà dừng một chút, vỗ vỗ y phục của mình, giống như phủ bụi.

“Cậu tên là gì?” Ánh mắt người nọ lần thứ hai đảo qua mặt Lâm Trạch Xuyên, hỏi.

“Lâm Trạch Xuyên.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nở nụ cười.

“Tôi là Mạc An.” Người nọ đưa danh thiếp cho anh, trên danh thiếp đơn giản viết hai chữ: Mạc An. Không có chức vụ công ty. Phía dưới tên là số điện thoại.

“Chào anh.” Lâm Trạch Xuyên nhận danh thiếp, gạt đầu một cái với Mạc An, rồi xoay người rời đi.

Khi Lâm Trạch Xuyên đi vào phòng hóa trang chuyên dụng thì Alex không ở bên trong, anh ngồi trên ghế chờ Alex lại đây tháo bỏ trang sức cho mình. Cầm tấm danh thiếp kia trên tay, khuôn mặt Lâm Trạch Xuyên mang theo vẻ nghiền ngẫm tươi cười. Khi anh nhìn thấy người mình đụng vào là Mạc An cũng không vội vã lập tức rời đi, mà đợi một chút, xem như thử vận khí, không nghĩ tới thật sự có được tấm danh thiếp này.

Mạc An, vốn tên là Andre. Mạc An, là con lai Trung Pháp. Mẹ là người Trung Quốc, cha là người Pháp. Trình Hường Nam khi học đại học H ở Mỹ quen biết Mạc An, học cùng với Mạc An, quan hệ không tồi. Cho nên hiểu rất rõ Mạc An.

Cha Mạc An là Davis. Ông ta là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn D&M nổi tiếng và giàu có của Pháp. Mạc An bây giờ là CEO của D&M ở khu Trung Hoa.

Anh từng nghe Giang Ấn Thiên nói lần này D&M lấy nhãn hiệu 1/2CITY lần đầu tiên quân vào trong nước, cho nên đang suy xét vấn đề người phát ngôn cho 1/2CITY tại Trung Quốc.

D&M là nhãn hiệu nổi tiếng, cho nên hình tượng người phát ngôn của nó ở Trung Quốc là những nhân vật cấp Thiên Vương Thiên Hậu, cho dù là một minh tinh hạng nhất, cũng không thể là người phát ngôn được. Mấy năm trước người phát ngôn là Tần Nhã Bồi, năm vừa rồi đổi thành Chu Vũ Đồng.

Nhưng sản phẩm 1/2CITY của D&M lần này lại khác, 1/2CITY hướng đến không phải tầng lớp thượng lưu hay nhân vật nổi tiếng, mà là thành phần tri thức đô thị và giáo sư hay sinh viên. Cho nên chọn con đường tương đối thấp, giá cả bình dân. Do vậy yêu cầu người phát ngôn cũng không nhất định là loại người khiến người ta cảm thấy xa vời không thể chạm vào như Thiên Vương hay siêu sao. Chỉ cần là người có phong cách của bản thân phù hợp với 1/2CITY, thì có thể là người phát ngôn.

1/2CITY lại là sản phẩm phụ của một nhãn hiệu xa xỉ như D&M, tuy giá cả bình dân nhưng bên trong lại vô hình khiến người ta cảm thấy so với giá cả thì đẳng cấp cao hơn nhiều. Vô hình trung cũng có thể đề cao cấp bậc người phát ngôn trong lòng họ. Cho nên cạnh tranh rất kịch liệt. Rất nhiều minh tinh hạng một hạng hai dùng tất cả các biện pháp muốn lấy quyền phát ngôn.

Lúc ấy khi Giang Ấn Thiên nói với anh, anh đã có ý tưởng này. Nhưng không nói với Giang Ấn Thiên. Giang Ấn Thiên cho rằng anh cảm thấy mình và những minh tinh đi tranh quyền phát ngôn này chênh lệch quá lớn. Cho nên không tính toán để anh đi thử.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười. Anh nghiên cứu qua một vài hoạt động trước đây Giang Ấn Thiên an bài cho “Lâm Trạch Xuyên”. Tuy nhiên nguyên nhân chủ yếu là “Lâm Trạch Xuyên” thất vọng với chính mình. Nhưng Giang Ấn Thiên vẫn sắp xếp cho “Lâm Trạch Xuyên” những công việc hết sức bình thường như các minh tinh khác, nói trắng ra là quá mức bảo thủ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ “Lâm Trạch Xuyên” không chịu thua kém một chút sẽ trở thành một diễn viên có tiếng, nhưng thất vọng ở điểm là cậu ta sống chết với Tiểu Hàm Giang, nên nhiều nhất cũng chỉ là một diễn viên hạng hai. Hơn nữa hai chục năm sau. Cho dù trở thành một minh tinh nổi tiếng, cũng chỉ dừng lại như thế. Không có khả năng trở thành người đứng đầu giới giải trí.

Anh không có cái tính nhàn nại này và cũng không có nhiều thời gian như vậy, Lâm Trạch Xuyên hé mắt. Lúc trước Chu Vũ Đồng ngăn ngừn vài năm từ một diễn viên nhỏ không tiếng tăm cho tới bây giờ ở địa vị Thiên Vương, công lao Trình Hường Nam ở sau lưng sắp đặt tuyệt đối không thể bỏ qua. Có thể đoạt quyền phát ngôn của D&M trong tay Tần Nhã Bồi cũng bởi vì anh. Hiện giờ tuy anh không có quyền thế và tài lực, nhưng vẫn còn chút tài cán vì mình tạo dựng một phần sinh kế sau này.

Có thể lấy được danh thiếp của Mạc An, nói cách khác cũng là lấy được tư cách cạnh tranh quyền phát ngôn.

Cửa phòng hóa trang mở ra, Lâm Trạch Xuyên nhét tấm danh thiếp vào túi quần áo sau lưng ghế dựa, sau đó quay đầu, quả nhiên là Alex.

“Alex, Anh đi đâu vậy? Tôi chờ anh một lát rồi.” Lâm Trạch Xuyên cười nói.

Alex đi đến, bắt đầu lấy trang sức ra cho Lâm Trạch Xuyên “Vừa rồi trộm nhìn một chút CEO của D&M khu Trung Hoa. Quả nhiên đẹp trai như trong truyền thuyết...”

Lâm Trạch Xuyên nghe được mặt hắc tuyến. Một anh ngay từ đầu còn cảm thấy mắt Alex rất sáng, sao bây giờ lại khiến anh nghĩ tới cái vị hóa trang ảo lả kia vậy. Bọn họ kiếp trước nhất định là anh em... Nhỉ.

21. Chương 21

Edit & Beta: Hoa Cúc

Tẩy trang xong, Lâm Trạch Xuyên liền đi tới văn phòng của Tưởng Thanh Thành tìm Giang Ấn Thiên. Khi anh gõ cửa văn phòng Tưởng Thanh Thành, phát hiện trong phòng không chỉ có Tưởng Thanh Thành và Giang Ấn Thiên, mà còn cả Tần Nhã Bồi.

Lâm Trạch Xuyên cười “Chị Tần cũng ở à.”

Tần Nhã Bồi đang ngồi trên ghế salon nhằm chán nghịch IPAD, nghe vậy ngẩng đầu nhìn Lâm Trạch Xuyên, thân thể dịch một chút nói “Tiểu Lâm, lại đây ngồi.”

Lâm Trạch Xuyên nghe lời ngồi xuống bên cạnh Tần Nhã Bồi, Tần Nhã Bồi một phen ôm lấy Lâm Trạch Xuyên, hỏi Tưởng Thanh Thành “Anh xem chúng tôi có xứng đôi không?”

Tưởng Thanh Thành hiển nhiên đã quen với sự động kinh bình thường của Tần Thiên Hậu, mặt cũng không liếc trực tiếp bình luận “Trâu già gặm cỏ non.”

“Sách, nói chuyện thật không uyển chuyển. Tốt xấu gì tâm tính của tôi còn rất trẻ.” Tần Nhã Bồi mặt mũi không ủng hộ.

Trải qua sự tiếp xúc hôm nay, trên cơ bản Lâm Trạch Xuyên xem như đã biết tính cách chân thực của Tần Nhã Bồi. Hình tượng lãnh diễm ngạo nghễ của Thiên Hậu ngày thường tuyệt đối là do kết quả Thịnh Thiên đóng gói mà thành, Tần Thiên Hậu chân chính... Có chút không bình thường...

Nếu nơi này có phóng viên, phóng chừng phóng viên kia sẽ rất hưng phấn. Thật tốt có tư liệu sống, ngày mai xuất hiện một tiêu đề Một mặt khác của Tần Thiên Hậu không muốn người ta biết đến hoặc là Hai mặt của Thiên Hậu tuyệt đối sẽ tạo ra một cú nổ lớn.

Giang Ấn Thiên ngồi đối diện Tưởng Thanh Thành. Chẳng qua, tựa hồ có điểm gì là lạ...

Lâm Trạch Xuyên quay đầu nhìn về phía Giang Ấn Thiên “Giang ca? Anh không thoải mái ở đâu hả?” Sắc mặt nhìn qua có chút xanh.

Giang Ấn Thiên kéo kéo khóe miệng, cười rất miễn cưỡng, “Tôi không sao. Tôi đi WC một chút.” Nói xong đứng lên, rời khỏi văn phòng.

Lâm Trạch Xuyên vốn định đuổi theo, nhưng bị Tần Nhã Bồi giữ chặt “Anh ta đi WC, cậu đi theo làm gì?” Anh bắt đắc dĩ, chỉ có thể nhìn Giang Ấn Thiên rời đi. Tần Nhã Bồi và Tưởng Thanh Thành liếc mắt nhìn nhau, cho nhau cái gật đầu, tỏ vẻ nhiệm vụ Cố đại chủ tịch bố trí cho bọn họ đã hoàn thành viên mãn.

Lúc này Giang Ấn Thiên đang dùng nước sạch rửa mặt, lỡ tai anh bị Tưởng Thanh Thành đầu độc nửa ngày, cuối cùng cũng thanh tịnh... Anh chưa từng nghĩ Tưởng Thanh Thành sự nghiệp to lớn, một trong những người đại diện tiếng tăm, vậy mà lại có thể Đường Tăng như vậy. Một hồi lâu, anh mới chậm quay về văn phòng Tưởng Thanh Thành, ngồi cách vị trí của Tưởng Thanh Thành rất xa.

Mọi người đã muốn đến đông đủ, Tưởng Thanh Thành mới bắt đầu nói chuyện quay ngoại cảnh. Kỳ thật đại bộ phận công việc trong hợp đồng đã ghi rất rõ ràng, Lâm Trạch Xuyên không biết Tưởng Thanh Thành lần này cần nói cái gì.

Tưởng Thanh Thành khụ một chút “Kỳ thật hầu hết mọi chuyện, mọi người cũng đã biết.” Nói xong anh ta nhìn thoáng Tần Nhã Bồi, Tần Nhã Bồi cười gật đầu. Lúc này anh ta mới tiếp tục “Bởi vì hôm nay tại Studio nhìn cậu diễn, cảm thấy cậu rất thích hợp với hình tượng nam nhân vật chính trong MV khác trong album lần này của Nhã Bồi, cho nên tính mời cậu tiếp tục quay một MV nữa.”

Lâm Trạch Xuyên do dự một chút. Dù sao trong một album có đến hai ca khúc cùng một người diễn nam nhân vật chính là rất hiếm. Anh nhìn thoáng Giang Ấn Thiên, phát hiện Giang Ấn Thiên hình như cũng có chút không thể tin. Chẳng lẽ là ý của Cố Viêm? Nói như vậy không phải quá mức rõ ràng rồi sao?

Tần Nhã Bồi như hiểu được ý nghĩ của Lâm Trạch Xuyên, đến bên tai anh nhẹ giọng “Lần này không phải ý của Cố tổng, mà là ý của tôi.” Sau đó ngồi trở về, cười “Khi cùng cậu hợp tác quay MV đã có ý này. Hình ảnh Tiểu Lâm chơi đàn dương cầm rất phù hợp với hình tượng bạch mã vương tử các nữ sinh thầm mến. Mà ca khúc kia lại là một câu chuyện thầm mến.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu, dù sao một bài cũng là mượn gió đông của Tần Thiên Hậu, hai bài thì càng oanh động hơn nữa. Đây không phải là yêu cầu của anh sao? Một người đồng thời diễn nhân vật nam chính trong hai MV, chuyện này trong album của Tần Nhã Bồi trước đây chưa từng có.

Tưởng Thanh Thành thấy Lâm Trạch Xuyên gật đầu, liền kéo ngăn bàn lấy ra một bản hợp đồng, “Đây là hợp đồng mới, cậu xem một chút.” Nói xong liền đưa cho Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên nhận hợp đồng, tùy ý lật xem hai trang, bước đi tới đưa cho Giang Ấn Thiên “Giang ca nhìn một chút đi, anh làm chủ được rồi.”

Kỳ thật khi ánh mắt Lâm Trạch Xuyên đảo qua bản hợp đồng này đã rõ ràng, làm một tiểu minh tinh hạng ba, ký bản hợp đồng này tương đối có lợi. Hơn nữa không có bấy rập.

Giang Ấn Thiên nhìn kỹ hợp đồng một chút, liền gật đầu đồng ý. Sau khi ký hợp đồng xong, thời gian cũng không còn sớm. Giang Ấn Thiên cùng Lâm Trạch Xuyên rời khỏi Thịnh Thiên.

Ở trên xe, Giang Ấn Thiên từ kính chiếu hậu nhìn thiếu niên ngồi ngồi phía sau nhắm mắt lại nghỉ ngơi, sắc mặt nhìn qua có chút mệt mỏi.

“Đúng rồi, Giang ca. Vừa rồi tôi vào văn phòng của Tưởng Thanh Thành, nhìn anh sắc mặt hình như không khỏe lắm. Có chuyện gì không?” Lâm Trạch Xuyên nhéo nhéo mũi. Tần Nhã Bồi và Tưởng Thanh Thành kẻ xướng người họa phối hợp với nhau, anh sao có thể nhìn không ra. Chỉ tiếc vẫn luôn không có cơ hội để hỏi.

Giang Ấn Thiên lắc đầu, anh tuyệt đối không muốn hồi tưởng lại ác mộng Tưởng Thanh Thành mở hình thức bát quái của Đường Tăng, “Không có gì.”

Lâm Trạch Xuyên thần nhiên lên tiếng, nếu Giang Ấn Thiên nói không có gì. Nói cách khác là không có chuyện quan trọng, hơn nữa anh ta không muốn nhắc lại đề tài này. Lâm Trạch Xuyên cũng sẽ không đi hỏi thăm, việc cá nhân của Giang Ấn Thiên, nếu anh ta không muốn cho anh biết thì cũng tự hiểu, anh không cần hỏi quá nhiều.

“Lần này có thể một lần quay hai MV trong album của Tần Thiên Hậu, cơ hội là rất hiếm. Cố gắng nắm chắc.” Giang Ấn Thiên nói.

Lâm Trạch Xuyên gật đầu “Tôi biết.” Anh không nói về chuyện anh muốn đi thử máy 1/2CITY, dù sao còn thời gian mấy tháng. Hiện tại nói, có lẽ Giang Ấn Thiên sẽ không đồng ý. Đợi đến lúc phim điện ảnh công chiếu, sau khi album của Tần Nhã Bồi phát hành, xem phản ứng của thị trường đã. Hơn nữa khi đó lợi thế anh cạnh tranh vị trí người phát ngôn sẽ gia tăng, nếu không dựa vào lý lịch sơ lược của “Lâm Trạch Xuyên” trước kia chỉ quay vài phim truyền hình giống như người qua đường thì rất khó khăn.

Giang Ấn Thiên đưa Lâm Trạch Xuyên đến dưới lầu nhà trọ. Lâm Trạch Xuyên nhìn xe Giang Ấn Thiên đi xa, mới gọi điện thoại cho Trần sư phó tới đón mình.

Xe đến, Lâm Trạch Xuyên mở cửa xe, phát hiện người tới đón anh vậy mà lại là Cố Viêm.

“Cố tổng từ khi nào kiêm chức làm lái xe vậy?” Lâm Trạch Xuyên lên xe, đóng cửa, thuận miệng trêu chọc một câu.

Cố Viêm thay anh cài dây an toàn, thuận tay sờ sờ tóc anh “Vừa lúc tôi cũng tan tầm, buổi tối mang em ra ngoài ăn cơm.”

“Anh muốn cho đầu bếp nhà anh thất nghiệp sao? Kỳ thật tôi cảm thấy tay nghề bọn họ cũng không tệ lắm.”

“Ngẫu nhiên đổi khẩu vị cũng tốt.” Cố Viêm khẽ cười.

Cố Viêm mang anh vào một nhà hàng Thái Lan.

“Không phải lần đầu tiên mang tình nhân đi ăn thì nên đi ăn cơm Tây hả?” Lâm Trạch Xuyên dựa lưng vào ghế nói.

Cố Viêm xem thực đơn “Không phải em không thích ăn cơm Tây sao?”

“Làm sao anh biết?” Lâm Trạch Xuyên lúc này rất giật mình, Cố Viêm làm sao biết anh không thích ăn cơm Tây? Trình gia cho tới nay đều tương đối truyền thống, bất kì về phương diện nào cũng mang theo phong cách Trung Quốc nồng đậm. Trừ bỏ Trình Hường Nam thích nam nhân... Nhà cũ Trình gia chính là kiểu đình viện của Trung Quốc xưa. Ngay cả phương diện ăn uống cũng tôn sùng đồ ăn Trung Quốc. Trình Hường Nam mặc dù ở nước Mỹ du học, nhưng cũng không nhiệt tình với cơm Tây.

“Nhìn biểu tình em ăn cơm Tây và đồ ăn Trung Quốc sẽ biết.” Cố Viêm lật xem thực đơn một chút, nói.

Lâm Trạch Xuyên dọn đến biệt thự của Cố Viêm, đều đã ăn cơm Tây và đồ ăn Trung Quốc, anh cũng không cảm thấy anh biểu hiện yêu ghét rõ ràng như vậy. Nghĩ đến những... này, anh lại dò xét trộm liếc Cố Viêm một cái, năng lực quan sát người khác của nam nhân này cũng quá mạng nhĩ. Chẳng lẽ về sau ngay cả những biểu tình nhỏ anh đều phải chú ý? Thật là có bao nhiêu bi kịch đây...

Cố Viêm ngẩng đầu “Em thế nào mà không gọi đồ?”

Lâm Trạch Xuyên vội thu hồi tầm mắt, cầm lấy thực đơn trước mặt giả vờ lật xem.

Gọi đồ ăn xong, Lâm Trạch Xuyên cầm ly rượu trái cây trên bàn uống một hơi.

“Nghe Tần Nhã Bồi nói cô ấy...” Không đợi Cố Viêm nói xong, một đạo thanh âm đánh gãy lời Cố Viêm “Ồ Cố đại thiếu gia vậy mà cũng tới nhà hàng Thái Lan ăn cơm. Tôi cho rằng chỉ ở nhà hàng cơm Tây mới có khả năng vô tình gặp được nhau đấy.”

“Cố Minh. Anh không biết anh rất âm ỉ sao?” Cố Viêm nhìn người đánh gãy lời của mình, thần nhiên hỏi. Toàn bộ nhà ăn vốn rất yên tĩnh, cho nên Cố Minh kêu la như vậy phá lệ rõ ràng. Rất nhiều người đều nhìn lại bàn của bọn họ. Cố Minh hoàn toàn không thèm để ý, da mặt thế này, y mấy trăm năm nữa cũng sẽ không có.

“Tần thiếu.” Cố Viêm gật đầu đối với người đi bên cạnh Cố Minh, “Cố Minh cho anh thêm phiền toái.” Cố Minh đối với đồ ăn Thái vô cùng nhiệt tình, cho dù người khác không thích đồ Thái, anh ta cũng sẽ cứng rắn đem người tới nhà hàng Thái Lan này ăn cơm. Không cần phải nói, lần này Cố Minh tuyệt đối là cứng rắn lẳng nhẳng ép Tần Minh đi ăn.

Tần Minh thần nhiên nở nụ cười “Có đâu.”

Cố Minh nắm chặt cánh tay Tần Minh, cười vẻ mặt đắc chí “Vẫn là Tần Minh tốt. Chắc chắn, đáng vẻ không như một vị... Anh em nào đó trong nhà.” Nói xong phiêu phiêu liếc Cố Viêm.

“Nếu gặp, thì cùng ăn đi.” Không đợi Cố Viêm trả lời, Cố Minh liền đặt mông ngồi xuống, ngay sau đó cũng lôi kéo Tần Minh ngồi xuống.

Cố Viêm đưa thực đơn cho Tần Minh “Nếu đến rồi, thì cùng ăn.”

Cố Minh lại hưng trí bừng bừng đánh giá Lâm Trạch Xuyên, sau đó nói với Cố Viêm “Ánh mắt không tồi nha.”

Lâm Trạch Xuyên nhìn thấy Tần Minh trong chớp mắt, thân thể cứng nhắc một chút, nội tâm đã bắt đầu nổi sóng. Nhưng vẫn cố trấn tĩnh, bên ngoài nhìn qua dường như không có việc gì, nhưng không khỏi nắm chặt chén rượu trong tay.

“Chào cậu, tôi là Cố Minh, anh họ của người này.” Cố Minh chỉ chỉ Cố Viêm, nói với Lâm Trạch Xuyên cười như một nhóc lolita không xấu tốt bụng cực kì lừa gạt người, “Cậu tên là gì?”

Tần Minh nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên, ánh mắt xinh đẹp lạnh như băng. Lâm Trạch Xuyên biết anh ta nhận ra mình, cho rằng anh từng là tiểu tình nhân của Trình Hưởng Nam.

Lâm Trạch Xuyên rũ mi mắt, không nhìn Tần Minh đối diện “Lâm Trạch Xuyên.” Anh sợ anh không khống chế được cảm xúc, cuối cùng người chịu thiệt là chính mình.

“Tiểu Lâm à, không bằng cậu theo tôi đi. Bao cho cậu nổi tiếng lại ăn ngon.” Cố Minh quang minh chính đại đào góc tường nhà Cố Viêm trước mặt Cố Viêm.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười nói với Cố Minh “Lời thoại này đã sớm lỗi thời. Đổi cái khác đi.” Anh cố gắng dời đi lực chú ý của mình.

Thái dương Cố Minh rút một chút “Một chút cũng không đáng yêu.” Nói xong cầm lấy thực đơn trước mặt Lâm Trạch Xuyên đứng lên, nói với bồi bàn “Cho tôi một nồi lẩu tôm chua cay, phải thật cay vào!”

22. Chương 22

Edit & Beta: Hoa Cúc

Trên bàn bốn người, Tần Minh và Lâm Trạch Xuyên ăn cơm rất trầm mặc, Cố Viêm ăn rất tào nhả mà thông dong, cũng không nói nhiều lắm. Chỉ có Cố Minh ăn rất sung sướng, thường thường kéo ba người khác nói chuyện. Bữa cơm này cứ trong không khí quỷ dị như vậy mà kết thúc.

Trở lại biệt thự, Lâm Trạch Xuyên trầm mặc ngồi trên ghế salon không biết đang suy nghĩ cái gì. Cố Viêm rót một ly rượu đỏ đưa cho anh “Tâm tình không tốt?”

Lâm Trạch Xuyên nhận rượu đỏ uống một ngụm, giương mắt nhìn Cố Viêm một cái “Anh biết rõ còn cố hỏi.”

Cố Viêm ngồi xuống bên cạnh Lâm Trạch Xuyên “Là vì Tần Minh?”

Lâm Trạch Xuyên im lặng không nói. Anh biết trên bàn cơm đủ loại biểu hiện như vậy không tránh được ánh mắt của Cố Viêm, chính là nam nhân này không nói mà thôi. Anh phủ nhận cũng vô dụng.

“Tôi nhớ em hình như chưa bao giờ gặp Tần Minh.” Cố Viêm một tay vòng qua thắt lưng anh, chậm rãi nói.

Lâm Trạch Xuyên không kinh ngạc, anh biết Cố Viêm trước khi bao dưỡng anh nhất định sẽ cho người điều tra anh. Có lẽ Cố Viêm còn rõ ràng về “Lâm Trạch Xuyên” hơn cả anh.

Anh không đẩy Cố Viêm ra, chậm rãi lay động chén rượu. Ly rượu để dài trong suốt, màu rượu đỏ thắm, dưới ánh đèn sáng rực rỡ. Anh nở nụ cười “Đúng vậy, chưa từng gặp mặt. Có lẽ là kiếp trước chúng tôi nhìn nhau không vừa mắt.” Đây là một lời nói thật, Trình Hưởng Nam và Tần Minh chính xác là không hợp nhau.

Anh không biết Cố Viêm có tra được chuyện ở nghĩa trang Tùng Gia hay không. Nếu Cố Viêm hỏi anh, anh và Trình Hưởng Nam có quan hệ như thế nào, vì sao lại đi tảo mộ, anh không biết nên trả lời thế nào. Chẳng lẽ nói cho y anh đi tảo mộ chính mình? Nếu thật sự như vậy, thì có lẽ anh sẽ bị Cố Viêm xách đến bệnh viện tâm thần kiểm tra.

May mắn là Cố Viêm không tiếp tục đề tài này, như vậy làm cho Lâm Trạch Xuyên âm thầm thở ra một hơi. Nhưng lại lo lắng trong lòng Cố Viêm sẽ đoán được gì đó.

Cố Viêm vừa thu cánh tay, vừa đưa Lâm Trạch Xuyên vào lòng, vuốt ve mặt anh, khẽ cười “Không cần để ý mấy chuyện về Tần Minh, em chỉ cần nhìn tôi là tốt rồi.”

Lâm Trạch Xuyên đẩy Cố Viêm ra “Thật buồn nôn. Da gà đều bị anh làm nổi lên đây này.”

Cố Viêm cười cười, không nói gì thêm, Lâm Trạch Xuyên cũng không biết y đang suy nghĩ cái gì. Cố Viêm cứ như vậy nửa ôm Lâm Trạch Xuyên, ánh mắt xa xăm. Phòng khách chỉ có hai người, đều trầm mặc không nói, căn phòng lâm vào yên tĩnh.

“Ồ công ty em gặp Mạc An, phải không?” Thật lâu sau, Cố Viêm mới mở miệng nói, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cái cổ mảnh khảnh của Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên bị vuốt như vậy nên ngứa, đầu không tự giác ngưỡng về phía sau “Anh cũng biết? Nhất định là nhằm miệng đâm thọc linh tinh. Anh sẽ không cho rằng...” Nói nửa câu thì dừng lại. Lâm Trạch Xuyên cảm thấy rất buồn bực, vì sao anh bây giờ lại toàn bị người ta hoài nghi là tình nhân của ai đó, hoặc là nghi anh thông đồng với ai đó? Thật sự nhìn qua anh giống lại người như vậy lắm sao?

Cố Viêm nở nụ cười “Không biết đầu của em suốt ngày nghĩ cái gì. Tôi không có ý này.” Thấy mình bị y nhìn thấu, nét Lâm Trạch Xuyên không khỏi đỏ lên một chút.

Anh âm thầm nói nhỏ “Ai bảo anh nói chuyện không rõ ràng.”

Cố Viêm kéo anh lại, thân mật hôn vành tai “Nói vậy em cũng biết, Mạc An là tổng tài của D&M khu Trung Hoa. Sản phẩm phụ của D&M là 1/2CITY lần đầu tiên quân nước ta, cho nên đang tìm người phát ngôn.” Loại tin tức này, mặc kệ là minh tinh nổi danh hay minh tinh không có tiếng tăm, trên cơ bản đều sẽ biết.

Lâm Trạch Xuyên gật đầu.

Cố Viêm nói tiếp “Mạc An lần này đến Thịnh Thiên cũng vì vậy.”

Lâm Trạch Xuyên nhíu mày “Chẳng lẽ Mạc An muốn hợp tác với Thịnh Thiên?” Vậy người phát ngôn của 1/2CITY chẳng phải sẽ là nghệ nhân của Thịnh Thiên hay sao? Mà anh lại là người của Hải Lan, cơ hội tốt như vậy lại không có được. Lâm Trạch Xuyên hít một hơi, thật đáng tiếc. Nhưng nếu anh cầu Cố Viêm, có lẽ Cố Viêm sẽ giải quyết quyền phát ngôn này cho anh. Nhưng anh thật sự không làm được.

Nhìn sắc mặt mất mát của Lâm Trạch Xuyên, Cố Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười “Mạc An lần này tới là muốn cùng tôi bàn chuyện hợp tác khai thác quảng cáo 1/2CITY.” Thật ra Mạc An lần này tới nói về các hạng mục công việc hợp tác làm quảng cáo 1/2CITY, không chỉ nói chuyện hợp tác khai thác quảng cáo, mà đồng thời cũng muốn tìm nghệ nhân của Thịnh Thiên làm người phát ngôn. Dù sao giải trí Thịnh Thiên cũng là công ty lớn nhất trong giới giải trí, nghệ nhân của họ chất lượng luôn cao hơn so với các công ty khác.

“Muốn người phát ngôn của 1/2CITY sao?” Cố Viêm hỏi.

Cố Viêm đã hỏi như vậy, Lâm Trạch Xuyên biết, nếu anh gật đầu, vậy người phát ngôn của 1/2CITY nhất định sẽ là anh. Lúc trước khi Cố Viêm gọi điện thoại cho anh, Cố Viêm đã hỏi anh có muốn nổi tiếng hay không? Nói cách khác nếu anh đồng ý để Cố Viêm bao nuôi, vậy y nhất định sẽ nâng anh lên.

Rồi cuối cùng, tuy anh đồng ý Cố Viêm bao nuôi, nhưng do lo ngại thể lực của Cố Viêm và gặp phải phiền toái, mà không phải hướng về điểm này.

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười, thừa nhận “Muốn. Nhưng...” Anh chậm rãi chống lại ánh mắt Cố Viêm, “Tôi muốn bằng thực lực của mình mà đạt được, chứ không phải —— ở trên giường.”

Cố Viêm nhìn khuôn mặt Lâm Trạch Xuyên, tinh xảo xinh đẹp, dưới ánh đèn yếu ớt lại hoa lệ giống như một tác phẩm nghệ thuật, hình như nhẹ nhàng đung một cái sẽ biến mất. Y không kim lòng được mà xoa lên khuôn mặt ấy, nhẹ nhàng nói “Thật là không nghe lời.” Lại lập tức nở nụ cười, nụ cười này, tựa hồ thổi tan đi không khí nhẹ giọng vừa rồi “Em đã nói như vậy, tôi đây chờ mong sự thể hiện của em.”

Lâm Trạch Xuyên không phải nhìn không ra sự mơ hồ vừa rồi trong mắt Cố Viêm, nhưng anh cũng không nghĩ đó là sự quan tâm. Anh chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình, là đủ rồi.

Ngày hôm sau, khi Giang Ấn Thiên nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên mang đôi mắt đen thui tinh thần uể oải.

“Làm sao vậy, ngày hôm qua ngủ không ngon?” Giang Ấn Thiên quan tâm hỏi.

Lâm Trạch Xuyên hữu khí vô lực nói “Đúng vậy...” Cố Viêm tuyệt đối không phải là người, anh bị giăng co cả một đêm. Dựa vào cái gì mà buổi sáng anh đứng lên tinh thần uể oải, Cố Viêm hẳn hẳn kia buổi sáng thức dậy lại thần thanh khí sảng? Một ngày nào đó, anh cũng muốn để Cố Viêm nếm thử một chút tư vị bị áp... Lúc này Lâm Trạch Xuyên trong lòng đã hoàn toàn bị hâm mộ ghen tỵ làm cho vận vẹo, cho nên căn bản không biết cái gì gọi là... giá trị chênh lệch vũ lực.

Giang Ấn Thiên nhìn Lâm Trạch Xuyên đôi mắt đen thui nhưng trong ánh mắt lại lóe lên ngọn lửa hùng hực, có chút lo lắng ở trước mặt anh phát phát tay “Tỉnh ngủ chưa?” Những lời này xem như đánh bậy đánh bạ, nhưng lại giống một chậu nước tưới tỉnh những mơ mộng hão huyền của Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên mắt mắt đầu cũng gấp xuống dưới, thiếu chút nữa nội ngữ đầu mặt “Tỉnh.” Anh tuyệt đối không thanh tỉnh, mới có loại ý tưởng muốn chết mà đi áp Cố Viêm.

Lần này quay ngoại cảnh ở một con đường lớn. Con đường giáp ranh thành phố B và thành phố C. Thành phố C có một con đường rất đặc sắc. Mặt đất ngã tư đường có rải những khối đá hoa cương hình lập phương, kiến trúc xung quanh đều nang phong cách Châu Âu hoa mỹ, bao gồm văn hóa phục hưng(1), kiến trúc Baroque(2), cùng vô số các các loại hình kiến trúc khác nhau rất hài hòa, cả một con đường dài mang đậm phong cách Châu Âu.

(1) Phong trào văn hóa Phục hưng ở nhiều nước Tây Âu từ thế kỷ XIV đến thế kỷ XVII là phong trào văn hóa của giai cấp tư sản. Giai cấp tư sản dùng sức mạnh của mình phá vỡ những ràng buộc của sự chuyên chế về văn hóa thời kỳ Trung Cổ, làm tan rã nhanh chóng chế độ phong kiến, mở ra một thời kỳ mới giải phóng tư tưởng, phát triển văn nghệ và khoa học. Phong trào văn hóa Phục hưng là sự phát triển phù hợp với yêu cầu của xã hội đương thời, nên mang một ý nghĩa rất tiến bộ, đánh dấu bước phát triển vượt bậc của loài người.

(2) Kiến trúc Baroque (Ba Rốc) là một thuật ngữ dùng để mô tả phong cách xây dựng của thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ 17, tận dụng những ngôn ngữ của kiến trúc Phục hưng theo một cách thức mới mang tính chất hùng biện và phong cách sân khấu thường dùng để phô trương sức mạnh của Nhà Thờ và chính quyền chuyên chế. Nó tạo dựng nên một khám phá mới về hình dáng, ánh sáng và bóng với cường độ mạnh. Trong kỷ nguyên Baroque, kiến trúc trở nên phức tạp và cầu kỳ hơn.

Thời điểm Lâm Trạch Xuyên đi vào đoàn phim, Tần Nhã Bồi đã tới, nhìn sắc mặt của anh, đến anh bên tai cười chế nhạo “Cố tổng thật đúng là không biết... Thương hoa tiếc ngọc. Nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.” Nói xong nhéo nhéo má Lâm Trạch Xuyên.

Nếu bình thường, Lâm Trạch Xuyên có lẽ đã châm chọc giáo viên tiểu học dạy ngữ văn của Thiên Hậu là giáo viên dạy thể dục, từ ‘Thương hoa tiếc ngọc’ này cũng có thể dùng loạn như vậy sao. Nhưng hiện tại anh chỉ có thể trắng mắt liếc Tần Thiên Hậu một cái, tiếp tục ủ rũ cúi đầu.

Tưởng Thanh Thành thấy thế pha cho anh một tách cà phê. Lâm Trạch Xuyên nhận cà phê nói cảm ơn liền ngồi xuống. Sau khi khôi phục tinh thần, không tệ lắm cũng bắt đầu quay phim. Vì đôi mắt đen thui, vốn chỉ cần hóa trang thoáng qua là OK mà lúc này trên mặt Lâm Trạch Xuyên phấn dày gấp đôi.

Hôm nay quay các phân cảnh ở hiện đại, hai nhân vật gặp nhau nảy sinh tình cảm. Đoàn phim trước đó đã gọi không ít diễn viên quần chúng nơi này, dọn xong sân bãi là bắt đầu quay.

Đường lớn âm ỉ nào nhiệt, bóng người tới lui, hai nhân vật chính đi vào màn ảnh. Hai người nhìn nhau, chỉ gặp thoáng qua. Đi được không xa, hai người giống như có linh cảm đều quay đầu lại ánh mắt nhau. Hai cặp mắt vừa gặp nhau. Tất cả người qua đường đều trở nên mơ hồ. Khung cảnh kéo gần, đặc tả cảm xúc của hai người.

Phong cách quay MV của cá nhân Chu Thừa Thái tương đối tươi sáng rõ nét. Cảnh tượng cắt điểm thích hợp chọn đặc tả ánh mắt các nhân vật chính. Cho nên đối với năng lực biểu đạt ánh mắt theo câu chuyện của diễn viên Chu Thừa Thái có yêu cầu rất cao, thậm chí còn xoi mói hơn cả diễn xuất của bản thân diễn viên.

MV thời gian ngắn, nên cho dù diễn xuất không tốt cũng rất dễ dàng bị che dấu, đối với tổng thể thì không có ảnh hưởng lớn. Rất có lợi cho Lâm Trạch Xuyên, dù sao diễn xuất của Lâm Trạch Xuyên hiện nay chỉ có thể nói là miễn cưỡng đủ tư cách. Nhưng khuôn mặt và khí chất của Lâm Trạch Xuyên lại rất độc đáo khiến anh có thể tự mình làm sáng các điểm nhạy cảm. Như vậy có thể làm cho người xem chú ý tới anh, cũng nhớ kỹ anh.

Hiện nay Lâm Trạch Xuyên, có lẽ không thích hợp đóng phim điện ảnh khảo nghiệm cách diễn xuất, nhưng lại tuyệt đối thích hợp với các MV và các loại quảng cáo không nặng về mặt diễn xuất mà lại rất coi trọng phong cách cá nhân. Đó cũng là nguyên nhân anh có tự tin tranh dành quyền phát ngôn của 1/2CITY.

Sau khi các phân cảnh hai nhân vật gặp nhau ở hiện đại kết thúc, xem như quay xong toàn bộ MV.

Lâm Trạch Xuyên tẩy trang xong cảm thấy thoải mái không ít, anh cảm thấy trên mặt thật có một lớp phấn thật dày rất không được tự nhiên.

Tần Nhã Bồi đi tới ngồi bên cạnh anh, đưa một chai nước cho anh, “Cảm giác thế nào?”

“Cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.” Lâm Trạch Xuyên dựa lưng vào ghế, tư thế thả lỏng nhắm nghiền hai mắt.

Tần Nhã Bồi nở nụ cười “Cùng tôi quay MV áp lực rất lớn sao? Chẳng lẽ tôi không đủ bình dị gần gũi?”

“Lần đầu tiên cùng người có cấp bậc Thiên Hậu quay MV, áp lực không lớn mới không phải là người bình thường.” Lâm Trạch Xuyên nhàn nhàn nói. Kỳ thật cô quá bình dị gần gũi rồi đấy... Câu sau Lâm Trạch Xuyên không nói ra.

Cho nên nói khoảng cách sinh ra vẻ đẹp, nếu để Fans hâm mộ biết thần tượng trong cảm nhận của họ kỳ thật cũng chỉ là người thường bình, không chói lọi như trong TV, quảng cáo hay trong phim điện ảnh, không lãnh diễm cao quý, cũng sẽ bất quá hay nói lung tung, thì có lẽ trái tim thủy tinh của họ sẽ vỡ ra thành trăm mảnh.

“Đúng rồi, cái này cho cậu.”

Lâm Trạch Xuyên mở mắt, nhận đồ Tần Nhã Bồi đưa tới, là một tấm thiệp mời.

Tần Nhã Bồi thấy rõ kinh ngạc và nghi vấn trong mắt Lâm Trạch Xuyên, cười nói “Tháng sau là sinh nhật tôi, đây là thiệp mời. Nhớ tới chơi nhé.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu “Tôi nhất định sẽ tới.”

Có thể nhận được thiệp mời Tần Thiên Hậu tự mình đưa, đối với đại đa số mọi người mà nói đều là vinh hạnh. Dù sao tiệc sinh nhật của Thiên Hậu, không phải người bình thường có thể vào được.

23. Chương 23

Edit & Beta: Hoa Cúc

Nghỉ ngơi hồi phục vài ngày, liền đến cảnh quay của một MV khác.

Tần Nhã Bồi mời Lâm Trạch Xuyên quay một MV khác là Shadow nội dung câu chuyện về một nữ sinh thầm mến một nam sinh. Toàn bộ MV vô cùng đơn giản, chỉ là một đoạn của câu chuyện thầm mến vườn trường.

Đạo diễn MV lần này vẫn là Chu Thừa Thái, nam nhân vật chính là Lâm Trạch Xuyên. Nhưng nữ nhân vật chính không phải là Tần Nhã Bồi. Lúc ấy khi Lâm Trạch Xuyên xem kịch bản, Tần Thiên Hậu làm bộ một khuôn mặt vạn phần tiếc nuối, nói nếu không phải bởi vì cô sắm vai một nữ sinh sẽ bị người ta gọi là giả bộ nai tơ, thì cô rất hy vọng có thể cùng Tiểu Lâm “Tiếp tục tiền duyên”.

Trong Shadow nữ nhân vật chính do bông hoa mới nổi Đường Dao Phỉ diễn. Đường Dao Phỉ xuất đạo sớm hơn Lâm Trạch Xuyên hai năm, trước đây vẫn luôn rất bình thường, nhưng năm nay nhờ vào một bộ phim thần tượng trò đùa dai vui vẻ mà nhanh chóng phát lên. Đường Dao Phỉ diện mạo thanh thuần, tươi cười ngọt ngào, được xưng là sát thủ bạch nam.

Quay ngoại cảnh lần này tại đại học S. Đại học S được khen là trường đại học có hoa viên đẹp nhất nước Z, cho nên rất nhiều đoàn phim đều đến đại học S lấy cảnh. Sinh viên đại học S đã quen với chuyện này nên có thể xem như không thấy, nhưng bởi vì có mặt Tần Nhã Bội, nên dẫn đến một trận xôn xao.

Tất cả quá trình quay MV rất thuận lợi, nửa ngày đã quay xong tất cả.

Từ đó về sau một thời gian dài, Lâm Trạch Xuyên vì không có việc gì để làm, nên cả ngày làm ỗ trong biệt thự của Cố Viêm. Mỗi ngày xem và phân tích một bộ phim hay một nhân vật điện ảnh kinh điển đã thành thói quen của Lâm Trạch Xuyên.

Bởi vì Cố Viêm, Lâm Trạch Xuyên thuận lợi được xếp vào một trường cấp 3 trong thành phố B, đương nhiên chỉ là treo cái danh, thuận tiện sau này thi đại học.

Phim điện ảnh Tiềm hành đã bắt đầu quảng bá. Hơn hai tháng sau, Tiềm hành tuyên bố tin tức rồi sẽ cử hành đại lễ công chiếu ở thành phố B, đại bộ phận diễn viên tham gia đều có mặt, Lâm Trạch Xuyên đương nhiên cũng muốn đi.

Phim điện ảnh có vốn đầu tư lớn nhất năm nay...chờ mong hơn là có rất nhiều minh tinh lớn hội tụ, tất cả phóng viên của các tạp chí lớn hầu như chen chúc nhau mà tới sau khi thông báo địa điểm công bố tin tức của Tiềm hành, ban đầu số lượng bảo an căn bản không ngăn được, sau đó người chịu trách nhiệm phải mời thêm một lượng bảo an lớn nữa mới miễn cưỡng duy trì trật tự.

Không ít diễn viên có tiếng góp mặt, Lâm Trạch Xuyên cũng không thu hút, chỉ đứng ở bên cạnh. Chính giữa là Chu Vũ Đồng và Tạ Phỉ. Tất cả đèn flash vào ống kính máy quay đều tập trung trên người bọn họ.

Sau đó nhân viên đoàn phim mới ngồi xuống. Người phát ngôn giới thiệu ngắn gọn về bộ phim điện ảnh xong, thì đến phiên các phóng viên đặt câu hỏi.

Hầu như tất cả ống kính của phóng viên nói nhắm vào Chu Vũ Đồng. Trong lúc quay phim, Chu Vũ Đồng lên đầu báo không ít. Hầu hết đều là scandal đồng tính, có quan hệ không rõ với Tần Minh, say rượu thất tình. Mà một thời gian trước, Chu Vũ Đồng ngoại trừ quay phim điện ảnh, lên bảng thông báo, quay quảng cáo mới lộ mặt trước công chúng, đời tư dưới và hành tung rất thần bí, khiến các phóng viên phỏng vấn thậm chí đội cầu tử săn ảnh đều sợ không được tung tích.

Cho nên các phóng viên làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, họ hưng phấn xoa tay, ánh mắt có thể lột một tầng da của Chu Vũ Đồng. Nhưng Chu Vũ Đồng dưới những ánh mắt soi mói đó, vẫn thản nhiên ngồi vững. Trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, lễ phép mà xa cách.

“Chu Thiên Vương, xin hỏi anh và Tần thiếu có quan hệ như thế nào?” Một phóng viên dẫn đầu vấn đề. Khi nghe được vấn đề này, Lâm Trạch Xuyên môi nhấp một chút, ánh mắt lạnh xuống. Anh nhìn lướt qua Chu Vũ Đồng, anh ngược lại rất muốn nghe xem Chu Vũ Đồng sẽ nói với người khác như thế nào.

Chu Vũ Đồng cười khẽ một chút, “Tôi và Tần Minh không có quan hệ gì.” Nghe được câu trả lời của Chu Vũ Đồng, đáy lòng Lâm Trạch Xuyên thoáng cười lạnh.

“Vậy anh giải thích thế nào về chuyện của buổi tối hơn hai tháng trước anh đi vào biệt thự của Tần thiếu?” Phóng viên nghi vấn vẫn không muốn buông tha Chu Vũ Đồng.

“Xem ra tôi sau buổi tối không thể đi bất kì nhà kẻ nào để ăn cơm.” Chu Vũ Đồng băng quơ nhẹ nhàng nói.

Lâm Trạch Xuyên nghe đến câu này, thật muốn cười to ra tiếng. Cậu ta đi vào nhà Tần Minh ... Ăn cơm? Chu Vũ Đồng sao có thể mặt không đổi sắc như vậy mà nói đến chuyện chê cười? Anh nhìn Chu Vũ Đồng, lại nghĩ đến ngày đó khi anh về nhà trọ, hình ảnh hai người họ vô sỉ *** trên giường anh.

Phóng viên đương nhiên chưa hết hy vọng “Anh và Tần thiếu thật sự không phải quan hệ người yêu?”

Chu Vũ Đồng hoảng hốt một chút, rất nhanh khôi phục lại, trừ bỏ Lâm Trạch Xuyên, ai cũng không chú ý tới.

Cậu ta nở nụ cười, rất nhẹ, ánh mắt có chút tịch liêu “Người yêu tôi là Trình Hướng Nam, các người không phải cũng biết sao?” Chính xác, Trình Hướng Nam và Chu Vũ Đồng công khai xuất quỷ, quan hệ của họ chỉ cần là người hơi hiểu một chút về tin tức giải trí thì đều biết.

Nhưng tin tức Chu Vũ Đồng ngoại tình với Tần Minh đều được truyền ra bằng mắt bằng mũi, còn có ảnh chụp làm chứng, với cái gọi là tình yêu tan vỡ....

“Nhưng mà...” phóng viên kia còn muốn nói điều gì.

Chu Vũ Đồng phất tay một chút, đánh gãy lời nói của phóng viên đó “Không còn gì nhưng mà nữa. Người yêu tôi là Trình Hướng Nam, không phải Tần thiếu. Tiếp tục.” Hiển nhiên là không kiên nhẫn.

Trả lời như vậy rất đắc tội với phóng viên, nhưng Chu Vũ Đồng có thân phận gì, hướng hồ trước sau đều như thế, phóng viên cũng không biết làm thế nào. Dù sao cái gọi tin tức bày trò của các minh tinh đối với Chu Vũ Đồng mà nói đã nhiều đến mức không hề có lực sát thương. Thậm chí Fans của Chu Thiên Vương còn cho rằng đó là một đặc tính, là thanh cao, phóng viên là một đám ruồi bọ đáng ghét, nên làm như vậy với cậu ta.

Lâm Trạch Xuyên nghe câu đó, thiếu chút nữa ghê tởm muốn nhổ ra. Chu Vũ Đồng, cậu còn có thể dừng làm vẻ mặt đó, đừng giả bộ một chút không? Hại chết anh còn chưa đủ, còn muốn ghê tởm chết anh.

Mặt khác các phóng viên khác thấy phóng viên kia không có đất diễn, lại chen nhau suy nghĩ muốn hỏi Chu Vũ Đồng một số vấn đề.

Chu Vũ Đồng nhìn một đồng ống kính trước mắt nói “Đây là nơi tuyên bố tin tức lần đầu công chiếu Tiềm hành , cho nên các vấn đề việc tư hay cá nhân, tôi sẽ không trả lời.”

Lời này, khiến cho các phóng viên đang tranh nhau ở phía sau đình chỉ động tác, ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng. Nhưng phóng viên đã biết rõ cá tính của Chu Thiên Vương, cậu ta nói không trả lời thì tuyệt đối sẽ không tiếp tục trả lời một chữ.

Diễn viên đoàn làm phim cùng với các nhân viên công tác của Tiềm hành bị lạnh nhạt lúc này mới được phóng viên coi trọng. Bắt đầu hỏi một ít các vấn đề về bản thân hay phim điện ảnh. Đạo diễn Vương Phi ở một bên bây giờ sắc mặt mới chuyển biến tốt đẹp.

Ngoại trừ Chu Vũ Đồng, đương nhiên sẽ nhận được sự chú ý đặc biệt thì chính là diễn viên diễn chung với Chu Vũ Đồng gần đây rất có danh khí – Tạ Phỉ, sau đó là diễn viên nam trẻ tuổi đang nổi danh – Hoàng Nguyên Hâm cùng với bông hoa hoạt bát Lưu Vi Vi.

“Diễn viên Tạ, là Tôn Quân Nhã, cô có thể nói về người trong lòng của mình – Lưu Nhạc Lăng là một người như thế nào không?”

Tạ Phỉ khẽ vuốt một chút tóc bên thái dương “Lưu Nhạc Lăng là một người mạnh mẽ đến hoàn mỹ. Có lẽ trong lòng mỗi người, đều muốn có được người như vậy. Nhưng mà...” Tạ Phỉ nhẹ chuyển ánh mắt, “Anh ta không phải một người tình tốt.”

“A? Nói như thế ngược lại rất mới lạ, cụ thể vì sao cô lại nói như vậy?” Phóng viên hỏi, càng nhiều ống kính đến trước mặt Tạ Phỉ, hiển nhiên cách nói chuyện như vậy khiến rất nhiều phóng viên hứng thú. Dù sao trong giới thiệu đều đã biết, Lưu Nhạc Lăng và Tôn Quân Nhã có một đoạn tình cảm rung động tâm can. Vì đoạn tình yêu này, Lưu Nhạc Lăng thậm chí còn bị mất phương hướng.

“Đây là cái nhìn của cá nhân tôi, chỉ đại biểu cho bản thân tôi.” Tạ Phỉ ho nhẹ một chút, giống như đang nói giỡn, tiếp theo mới lên tiếng, “Bởi vì Lưu Nhạc Lăng khi bắt đầu tiếp cận Tôn Quân Nhã, đã mang mục đích riêng của mình. Nhưng Tôn Quân Nhã không hề biết, lại cho rằng đó là duyên phận, cho nên cô ấy yêu Lưu Nhạc Lăng một cách thuần túy mà sạch sẽ. Lưu Nhạc Lăng có lẽ sau này thật sự yêu cô ấy, nhưng tình yêu như vậy khi bắt đầu đã trộn lẫn tạp chất, không còn thuần túy nữa. Hai phần tình yêu này không ngang nhau...”

Lâm Trạch Xuyên nghe được lời của Tạ Phỉ, hơi hoảng hốt một chút. Anh nhớ tới trong một đoạn Chu Vũ Đồng diễn, biểu hiện khí chất thanh lãnh bên ngoài làm Tôn Quân Nhã mê say cùng với thời điểm lúc trước hai người họ gặp mặt tại quán bar, hoàn toàn giống nhau.

“Lưu Nhạc Lăng thành công hoàn thành nhiệm vụ, có lẽ trong lòng mọi người, anh ta là anh hùng nhân dân. Nhưng anh ta cũng rất xin lỗi Tôn Quân Nhã. Anh ta tuy yêu Tôn Quân Nhã, nhưng không thể phủ nhận, anh ta cũng lợi dụng Tôn Quân Nhã. Từ điểm này mà xem, Lưu Nhạc Lăng rất ti bỉ, lợi dụng một cô gái lương thiện vô tội. Cuối cùng hại cô ấy tan cửa nát nhà, cũng khiến cô ấy mất đi sinh mệnh.” Tạ Phỉ mỉm cười, “Đây chỉ là đơn thuần xét từ góc độ của Tôn Quân Nhã, từ góc độ tình cảm nam nữ. Xem xét toàn bộ, thì Lưu Nhạc Lăng là một người đàn ông hoàn mỹ, vì chính nghĩa mà hy sinh rất nhiều.”

“Cám ơn câu trả lời phần khích của cô Tạ Phỉ, quan điểm này rất mới lạ, cũng rất có tham khảo tính. Có thể khiến người xem nhìn bộ phim điện ảnh này từ nhiều góc độ.” Phóng viên nói.

“Chu Thiên Vương, có thể nói một chút chụp khi quay bộ phim điện ảnh này không, tình tiết nào khiến anh có ấn tượng sâu sắc nhất, có cảm xúc nhất?” Một phóng viên đặt vấn đề với Chu Vũ Đồng.

Chu Vũ Đồng suy nghĩ một chút, “Có thể nói là khi Triệu Lâm chết.”

“A? Vì sao vậy? Tôi còn tưởng rằng anh sẽ trả lời là khi Tôn Quân Nhã chết đấy.” phóng viên kia đương nhiên rất kinh ngạc với câu trả lời của Chu Vũ Đồng.

“Đối với cái chết của Tôn Quân Nhã, lúc trước khi Lưu Nhạc Lăng lựa chọn, đã có thể tiên đoán được. Cho nên, khi cô ấy gặp nạn, có áy náy, có lẽ tuổi già cũng sẽ đeo lưng một phần tình cảm nặng nề, một mình tự liếm miệng vết thương. Nhưng Triệu Lâm chết lại khác. Cái chết của Triệu Lâm với Nhạc Lăng đến rất đột ngột. Hơn nữa Triệu Lâm vốn có thể không chết, cậu ta lại vì bảo vệ Lưu Nhạc Lăng mà chết, một cái chết dứt khoát. Cái chết của cậu ta với Lưu Nhạc Lăng mà nói là một sự biến chuyển. Trước đó Lưu Nhạc Lăng thậm chí đã bị dao động tín ngưỡng trong lòng, nhưng tín ngưỡng của Triệu Lâm thì chưa bao giờ dao động. Cái chết của cậu ta làm tỉnh Lưu Nhạc Lăng, cũng khiến Lưu Nhạc Lăng có lựa chọn chính xác, mà không tiếp tục đi sai đường.” Chu Vũ Đồng hai tay giao nhau, tiếp tục nói, “Khi quay cảnh Triệu Lâm chết, cảm xúc của Lưu Nhạc Lăng dao động mãnh liệt thậm chí khiến cả bản thân tôi cũng rung động không thôi, thật lâu sau mới có thể bình tĩnh được.” Cậu ta rũ mi mắt, toàn bộ các cảnh diễn, khi cậu ta quay cảnh Triệu Lâm chết, dù rất giỏi khống chế cảm xúc của mình mà hiếm thấy cũng không khống chế được.

Chu Vũ Đồng nói khiến lực chú ý của phóng viên tập trung trên người vào vai Triệu Lâm—— Lâm Trạch Xuyên. Vốn trước đó Lâm Trạch Xuyên ngồi bên cạnh không có mấy người chú ý vì lời nói này mà rất nhiều micro quay sang, ngay sau đó rất nhiều đèn flash hướng về Lâm Trạch Xuyên chớp chớp không ngừng.

Tuy Lâm Trạch Xuyên trong mắt người xem có lẽ còn là một gương mặt lạ hoắc, nhưng bởi vì cùng Tần Thiên Hậu hợp tác khiến phóng viên cũng sưu tập không ít tài liệu về anh, phóng viên đối với Lâm Trạch Xuyên tuy không quá quen thuộc, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nhận ra.

24. Chương 24

Edit & Beta: Hoa Cúc

Đối mặt với nhiều đèn flash như vậy, Lâm Trạch Xuyên không có thói quen giống như một người mới, anh vẫn như trước duy trì nụ cười khéo léo.

“Xin hỏi lần đầu tiên hợp tác cùng Chu Thiên Vương, cậu có cảm giác gì?” Một phóng viên dẫn vấn đề.

Lâm Trạch Xuyên lại cười như một người mới chân chính, mang theo chút ngượng ngùng “Lần đầu tiên cùng Chu Thiên Vương hợp tác, tôi cảm thấy rất vinh hạnh, cũng rất khấn trương. Trong quá trình cùng Chu Thiên Vương hợp tác, tôi học thêm được rất nhiều.” Kiểu nói khách sáo thế này Lâm Trạch Xuyên hạ bút thành văn. Biểu hiện giống một tiểu minh tinh chân chính sùng bái Chu Vũ Đồng tuy rằng với anh là rất ghê tởm, nhưng đó cũng là sự ứng phó khéo léo nhất.

“Nghe nói cậu đảm nhận nam nhân vật chính trong MV ca khúc chủ đề album mới nhất của Tần Thiên Hậu. Xin hỏi Tần Thiên Hậu sao lại lựa chọn cậu là nhân vật chính?” Một phóng viên khác nêu vấn đề.

Vừa nghe vấn đề này sẽ nghĩ là phổ biến, nhưng vấn đề này kỳ thật rất bén nhọn. Nó không phải hỏi hợp tác với Tần Thiên Hậu cảm giác thế nào, mà hỏi anh vì sao một minh tinh nhỏ không có tiếng tăm như anh lại có thể diễn nhân vật chính trong MV của một Thiên Hậu. Hay lời khác, chính là một minh tinh hạng ba vì sao có thể đánh bại các nam minh tinh nổi tiếng khác để được Tần Thiên Hậu lựa chọn, có nội tình gì, có phải quy tắc ngầm hay không?

Quy tắc ngầm đương nhiên là có, tuy không phải ý định của Lâm Trạch Xuyên, nhưng đích thật vì Cố Viêm, anh mới có cơ hội trở thành nam nhân vật chính trong MV của Tần Thiên Hậu.

Nhưng mà có thể nói như vậy sao? Đầu anh bị lừa đã mới nói như vậy.

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng phóng viên đặt vấn đề, biểu tình vô cùng chân thành “Khi tôi nhận được thông báo của công ty, tôi rất vui sướng, nhưng cũng hiểu được giống như đang mơ.” Anh dừng một chút, “Sau đó tôi cùng Tần Thiên Hậu hợp tác, hỏi chị ấy về vấn đề này. Tần Thiên Hậu nói là vì trong lúc vô ý nhìn thấy biểu hiện của tôi trong Thiếu niên danh bộ, cảm thấy khí chất của tôi tương đối thích hợp với MV này của chị ấy.”

Lâm Trạch Xuyên biết sớm hay muộn cũng sẽ bị hỏi vấn đề này, liền kiểm tra trước các tác phẩm của “Lâm Trạch Xuyên”. Trên cơ bản đều là các vai diễn đi ngang qua xem náo nhiệt, ngay cả vai diễn phối hợp cũng rất ít. Đại bộ phận đóng phim thần tượng diễn nhân vật thích nữ nhân vật chính nhưng nữ nhân vật chính không thích nói cách khác chính là nhân vật hi sinh. Bởi vì Bài ca luân hồi có bối cảnh quay cổ đại, nên anh tìm chủ yếu các tác phẩm cổ trang của “Lâm Trạch Xuyên”.

Cuối cùng anh cũng phát hiện một bộ phim cổ trang nhạt nhẽo là Thiếu niên danh bộ, ở trong đó “Lâm Trạch Xuyên” diễn một hiệp khách trẻ tuổi. Anh cố ý tìm toàn bộ các cảnh diễn của “Lâm Trạch Xuyên”, phát hiện tuy nói “Lâm Trạch Xuyên” diễn một hiệp khách trẻ tuổi, trên thực tế không bằng nói là một công tử yếu đuối thì đúng hơn, dù hóa trang không tồi, nhưng tinh thần và khí chất của vị anh hùng trẻ tuổi kia lại không hợp.

Anh cảm thấy nhân vật như vậy có thể làm Tần Thiên Hậu để ý mới là kỳ quái, muốn đổi một bộ phim khác. Nhưng khi anh kiểm tra toàn bộ các tác phẩm, thì im lặng phát hiện, “Lâm Trạch Xuyên” chưa từng diễn một bộ phim cổ trang nào nữa... Anh đành phải nói bộ phim này. Có ít nhất là có một lí do để thoái thác.

Lâm Trạch Xuyên trả lời xong, rất bình tĩnh đem các vấn đề đã cho Tần Nhã Bồi, mỉm cười với các phóng viên.

Lâm Trạch Xuyên dù sao cũng chỉ là một vai nhỏ phối hợp diễn, sau khi hỏi mấy vấn đề, các phóng viên liền đem lực chú ý tập trung vào các diễn viên chính.

Buổi tuyên bố chấm dứt, thì phim điện ảnh lần đầu được công chiếu. Phóng viên và các vị khách quý nhận được thư mời ở lại xem Tiệc hành .

Lâm Trạch Xuyên đi theo bọn họ cùng tiến vào rạp chiếu phim. Sau khi bộ phim được chỉnh sửa anh cũng không xem qua. Nên khi bắt đầu chiếu phim, anh có chút khấn trương cũng có chút hưng phấn. Đây là tác phẩm đầu tiên của anh, tuy anh không phải là diễn viên chính.

Trên màn ảnh lớn, Chu Vũ Đồng diễn Lưu Nhạc Lăng anh tuần lỗi lạc, vẻ mặt tự nhiên, động tác tiêu sái. Lâm Trạch Xuyên thần nhiên nở nụ cười, không thể không thừa nhận Chu Vũ Đồng trời sinh đã thích hợp làm diễn viên.

Triệu Lâm lần đầu lên sân khấu khi Lưu Nhạc Lăng tìm cậu ta đi nằm vùng. Người xem đều phát ra một tiếng tán thưởng. Lâm Trạch Xuyên nhìn màn ảnh lớn đặc tả khuôn mặt mình, không thể không nói “Lâm Trạch Xuyên” có tướng mạo rất tốt.

Khi Triệu Lâm lần thứ hai lên sân khấu, Lâm Trạch Xuyên đang uống nước, không cẩn thận bị sặc một hơi. Thanh niên hàng hai này là anh sao? Đây hóa trang phong cách Punk một thiếu niên phản nghịch, lưu manh ngôn ngữ thô tục, à...trán còn có một dím tóc vàng... Toàn bộ trên đó là một anh chàng thanh

niên phản nghịch. Được rồi, vì khi vào hắc bang sắm vai tên côn đồ, cho nên ăn diện như vậy có thể lý giải... Chẳng qua Lâm Trạch Xuyên vẫn có chút im lặng. Khi quay phim, anh ngược lại không có cảm giác gì. Nhưng dưới góc độ một người xem nhìn mình vào vai nhân vật này, anh thật sự không thể đem thanh niên phản nghịch này liên hệ với mình... Nhưng khiến anh vui mừng là, sau này hóa trang cuối cùng cũng bình thường một chút.

Anh sờ sờ khuyên tai trái, bởi vì yêu cầu của nhân vật, anh bị kéo đi làm cái lỗ này. Vốn quay xong Tiềm hành sẽ lấy xuống, nhưng khi đi tuyên truyền yêu cầu cần phải có, Vương Phi lại để anh đeo lên.

Khi nhìn Triệu Lâm chết, anh run lên một chút. Vì cái gì cảnh Triệu Lâm nằm trong lòng Lưu Nhạc Lăng, bốn mắt nhìn nhau, anh cảm giác thật quái dị? Lúc ấy khi quay phim vì mắc tiểu, căn bản không chú ý gì tới cảnh diễn, hiện tại xem lại, anh luôn cảm thấy là lạ chỗ nào, nhưng lại nói không nên lời.

Công chiếu phim điện ảnh chấm dứt, mọi người lục tục đi về, miệng còn thảo luận nội dung bộ phim, xem ra phản ứng cũng không tệ lắm.

Lâm Trạch Xuyên chậm rãi đi ra, Giang Ân Thiên vì trong nhà có việc, nên về trước.

Công chiếu kết thúc, đã chạng vạng tối. Lâm Trạch Xuyên ngồi ở ghế dài ven đường, gió nhẹ lướt qua gò má, anh thoải mái nhắm lại hai mắt. Chậm rãi hồi tưởng những chuyện mấy ngày nay, giống như đang như nằm mơ, hình như khi anh mở mắt ra, anh vẫn là Trình Hưởng Nam. Mà không phải như bây giờ, mang một khuôn mặt xa lạ, rõ ràng không xa rời người thân bạn bè, lại thủy chung không thể quen biết.

Mấy ngày nay, anh vẫn không thể làm cho mình thôi không nghĩ về họ. Ông nội trái tim không tốt, khi nghe được tin anh chết, không biết sẽ phải chịu đựng sự đả kích thể nào. Mà cha mẹ, lúc trước bởi vì Chu Vũ Đồng, anh từng hào khí nói, sẽ không bước vào cửa Trình gia lần nữa, cha bị anh làm tức giận nói không ra lời, mà mẹ chỉ âm thầm rơi lệ. Anh bất hiểu như thế, lần đầu tiên làm cha mẹ tức giận như thế, lại tiếp tục làm họ thương tâm như thế. Mà các anh trai, anh sao có thể quên được vẻ mặt thất vọng của họ lúc đó.

Nước mắt chậm rãi trượt xuống, ẩm áp chua xót. Một đôi tay phất lên, chậm rãi xóa đi giọt nước nơi khóe mắt. Anh mở mắt, xuất hiện trước mặt anh chính là khuôn mặt Cố Viêm.

“Sao anh lại tới đây?” Lâm Trạch Xuyên thẳng thắt lưng, cảm thấy xấu hổ. Anh không nghĩ một mặt chật vật như vậy của mình lại bị người khác nhìn thấy, nhất là Cố Viêm.

Tay Cố Viêm từ khóe mắt trượt xuống, nhẹ nhàng vỗ về bờ môi anh “Tôi được mời đến buổi công chiếu lần đầu này. Em diễn không tệ.”

Lâm Trạch Xuyên chụp được bàn tay quấy rầy của Cố Viêm “Không phải hôm nay anh rất bận sao?”

Cố Viêm hôm nay sáng sớm đã tới tập đoàn Cố thị, nghe nói vì có một số việc làm ăn quan trọng phải xử lý, đối phương là một tập đoàn tài chính lớn của Âu Châu. Trình Hưởng Nam cũng từng hợp tác với tập đoàn tài chính này vài lần. Cùng tập đoàn này hợp tác có thể lấy được rất nhiều tiền lời, nhưng người chịu trách nhiệm rất lão luyện, người cạnh tranh lại nhiều, rất khó có thể đàm phán. Lúc trước anh cũng tốn không ít tinh lực mới thành công.

Cố Viêm lại cười “Vốn không tính đi, nhưng vì thấy em diễn, cho nên mới có mặt.”

Lâm Trạch Xuyên đỏ mặt, sợ Cố Viêm nhìn thấy, liền quay đầu sang một bên “Ai muốn anh tới.”

Cố Viêm cười nhìn Lâm Trạch Xuyên không được tự nhiên, xoay đầu anh trở về, khẽ hôn lên trên trán một cái, dỗ dành “Là chính tôi muốn tới.”

Lâm Trạch Xuyên muốn đẩy y ra “Tránh, nơi này có người nhìn đấy.” Nhưng có dùng sức đẩy cũng không đẩy được. Lâm Trạch Xuyên rất buồn bực, thân thể này sức lực cũng quá tệ đi, ngay cả một người cũng đẩy không ra. Anh có chút rầu rĩ nói “Ngày mai tôi muốn đi tập thể hình.”

Cố Viêm nhìn động tác của anh, tự nhiên hiểu được nguyên nhân anh nói như vậy, nên nói theo “Tôi sẽ để người lo liệu cho em.”

Lâm Trạch Xuyên không biết rằng, thân thủ Cố Viêm từ nhỏ đã được người có chuyên môn huấn luyện. Đáng người Liên Lâm Trạch Xuyên gà luộc như vậy, từ nhỏ còn nhiều bệnh yếu đuối, bây giờ rèn luyện

nhiều nhất chỉ là rèn luyện thân thể, có lợi cho khỏe mạnh. Muốn phản kháng lại Cố Viêm, có lẽ chỉ có thể nghĩ ở trong đầu cho đã nghiền.

Phản kháng thân thể không có hiệu quả, Lâm Trạch Xuyên chỉ có thể động miệng “Mau thả tôi ra! Tôi cũng không muốn ngày mai bị đăng báo.” Tuy anh không có danh, nhưng nơi này dù sao cũng vừa tuyên bố tin tức xong, ai biết có thể có phóng viên ở gần đây hay không.

“Yên tâm đi, cho dù bị thấy được, cũng sẽ không có tin tức.” Cố Viêm mỉm cười.

Lâm Trạch Xuyên “...”

Anh chỉ muốn Cố Viêm buông mình ra, thế nào mà ngay cả cái cơ cũng không có! Anh nhìn Cố Viêm mỉm cười, thật muốn đánh một quyền lên khuôn mặt tươi cười của y, làm gì mà cười đắc ý như vậy. Cố Viêm tuyệt đối đang cố ý!

Bị Cố Viêm nhét lên xe, về tới biệt thự.

Khi ở trên đường, Lâm Trạch Xuyên đã cảm thấy ánh mắt Cố Viêm nhìn mình có gì không đúng. Khi tắm rửa, Lâm Trạch Xuyên đóng cửa miễn cho tên gia hỏa không thành thật Cố Viêm bước vào. Cố Viêm mỉm cười nhìn, không nói gì thêm. Lâm Trạch Xuyên thở ra một hơi, yên lòng tắm rửa.

Bởi vì hôm nay tuyên bố tin tức ứng phó giới truyền thông, sau đó vì suy nghĩ một số chuyện đã qua tâm tình thay đổi rất nhanh, nên trở lại biệt thự, Lâm Trạch Xuyên cảm thấy rất mệt. Tắm xong, Lâm Trạch Xuyên mặc áo tắm đi ra, cảm thấy thân thể thả lỏng không ít. Lâm Trạch Xuyên tắm xong, Cố Viêm mới vào tắm.

Lâm Trạch Xuyên ghé trên giường, vùi đầu vào gối. Bởi vì tắm rửa xong thư thái rất nhiều, mà giường lại xộp thoải mái, tinh thần buông lỏng rất nhanh mệt mỏi muốn ngủ. Cố Viêm vừa ra ngoài nhìn thấy ai đó ghé vào trên giường, lộ ra một đoạn bắp chân trơn bóng trắng nõn, lười nhác giống một chú mèo ăn no làm biếng, không nhịn được cười khẽ một tiếng.

Không thể không nói cảm giác của Lâm Trạch Xuyên rất đúng. Ngay khi anh giống như đang mơ màng đi vào giấc ngủ, anh cảm thấy hạ thân chợt lạnh. Mở to mắt, phát hiện thì ra vật áo tắm đã bị Cố Viêm vén đến thắt lưng.

Lâm Trạch Xuyên vội vàng trở mình lui về phía sau “Tôi muốn ngủ.”

Cố Viêm mỉm cười “Vận động trước khi ngủ rất tốt cho giấc ngủ.”

Thật là quá vô sỉ! Lâm Trạch Xuyên liếc Cố Viêm, tên cầm thú!

Lâm Trạch Xuyên ôm thành một đoàn, cố gắng giảm xuống sự tồn tại của mình “Không cần, tôi cảm thấy hiện tại cũng rất tốt. Ban ngày rất mệt, bây giờ rất buồn ngủ.” Nói xong ngáp một cái, trộm liếc Cố Viêm.

Cố Viêm sờ đầu Lâm Trạch Xuyên, ánh mắt nhìn về phía khuỷu tay bên trái, cười rất dịu dàng...

25. Chương 25

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên liếc một cái, thấy Cố Viêm không có động tác gì, thở ra một hơi, thân thể cũng thả lỏng không ít. Nhưng vào lúc này, Cố Viêm nắm thắt lưng anh, buộc anh phải mở thân thể.

Lâm Trạch Xuyên theo bản năng chen chân vào đá y, lại bị Cố Viêm thuận thế nắm chắc mắt cá chân. Bắp chân trắng nõn đường cong mượt mà, bị Cố Viêm suông sả vuốt ve.

Lâm Trạch Xuyên mặt đỏ lên “Buông ra.”

Cố Viêm cười khẽ buông chân anh ra, không đợi anh thở, thì thân thể Cố Viêm bao trùm lên người anh.

Cố Viêm khẽ liếm vành tai, nhìn vành tai ai đó sung huyết đỏ bừng “Ngoan, nghe lời, đừng lộn xộn.” Lâm Trạch Xuyên mất tự nhiên xoay hạ thân.

Cố Viêm vươn tay kéo áo tắm của anh. Áo tắm vốn rộng thùng thình, bị y lôi kéo như vậy, vạt áo lập tức buông lỏng, từ đầu vai trượt xuống, lộ ra mảng lớn da thịt bóng loáng trắng hồng. Da thịt bại lộ tại trong không khí, hơi lạnh khiến Lâm Trạch Xuyên không khỏi co rúm lại một chút “Lạnh.”

Cố Viêm vuốt mặt anh, thanh âm vì mang theo *** mà có chút khàn “Ngoan, chờ chút sẽ không lạnh.” Cố Viêm hai ba cái liền thoát quần áo, dùng một tay cố định tay Lâm Trạch Xuyên lên đỉnh đầu.

Cổ tay Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm nắm chặt để lại một vòng hồng, anh thấp giọng hô một tiếng đau, cái cổ mảnh khảnh không tự giác ngưỡng ra sau. Cố Viêm nhẹ gặm cắn kết hầu. Độ ẩm thân thể Lâm Trạch Xuyên lên cao, da thịt mịn màng mang màu hồng nhạt thản nhiên, dưới ánh đèn có vẻ cực kì ái muội.

“Ân ” Lâm Trạch Xuyên không kìm được hừ một tiếng, con người vốn thanh tú hiện lên một tầng hơi nước. Nghe được âm thanh ái muội do chính mình phát ra, anh cắn môi dưới, phòng ngừa lần thứ hai phát ra tiếng. Nhưng anh cũng không biết, cánh môi bị cắn hồng hồng dính nước giống như cánh hoa, mang theo sự hấp dẫn trí mạng.

Đôi mắt Cố Viêm hiện lên quang mang nguy hiểm, ở bên tai Lâm Trạch Xuyên thấp giọng cười “Thả lỏng chút nào.”

Lâm Trạch Xuyên hung hăng trừng mắt nhìn y “Anh thử ở dưới một lần đi, xem anh có thể thả lỏng được không?” Nhưng con người mang theo hơi nước không có một chút lực uy hiếp, hơn nữa vì *** mà âm thanh mềm nhẹ, như một chú mèo bị trêu chọc đến dựng lông, đã không có lực uy hiếp, ngược lại càng khiến người ta muốn chà đạp.

Hô hấp Cố Viêm bắt đầu dồn dập “Bảo bối ngoan, đừng nghĩ những gì không thực tế.” Nói xong đem chân Lâm Trạch Xuyên đặt bên hông mình, tay vuốt ve phân thân yếu ớt, cảm thụ ai đó sợ run.

Tiếng rên rỉ của Lâm Trạch Xuyên không tự giác tràn ra bên môi.

Một khắc khi Cố Viêm tiến vào, Lâm Trạch Xuyên phát ra một tiếng hét thắm, mồ hôi lạnh che kín vầng trán. Cố Viêm lau đi mồ hôi bên thái dương của anh, âm thanh khàn khàn mang theo sự ấn nhắc “Đã khuếch trương rồi, còn kìm trương như vậy. Thật là vội muốn chết.”

Lúc này Lâm Trạch Xuyên đã nói không ra lời, tay anh nắm chặt cánh tay Cố Viêm, trên cánh tay Cố Viêm cào cào ra những vết thật sâu.

Con người Cố Viêm tối sầm, bắt lấy thất lưng Lâm Trạch Xuyên kịch liệt vận động.

Phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng, Lâm Trạch Xuyên chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, khi ánh sáng đạt đến cực hạn thì tiết ra.

Cố Viêm hôn nhẹ khóe miệng của anh, lưu luyến dịu dàng. Nhưng động tác dưới thân vẫn mãnh liệt như trước, cuối cùng phát tiết ở nơi sâu nhất trong thân thể anh.

Lâm Trạch Xuyên cảm thấy mình tựa như một con thuyền nhỏ lênh đênh giữa mưa rền gió dữ, nhấp nhô lên xuống.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Cố Viêm mới dừng lại. Lúc này anh đã mệt đến không mở mắt ra được, yết hầu rất đau, “Cầm thú.” Anh lẩm bẩm.

Cố Viêm cười sờ mặt của anh, ôm anh vào phòng tắm rửa sạch thân thể.

“Anh buông ra.” Lâm Trạch Xuyên kháng nghị.

Ăn uống no đủ Cố Viêm tâm tình rất không tồi, anh hôn mắt Lâm Trạch Xuyên “Đừng tùy hứng, không thanh lý sạch sẽ, ngày mai không thoải mái.”

... ..

Lần thứ hai sau khi tỉnh lại, đã là giữa trưa. Lâm Trạch Xuyên đứng lên, chỉ cảm thấy phía dưới bị sử dụng quá độ rất không khỏe, bên trong đùi loang lổ dấu vết.

Anh xuống giường, khi đứng lên chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống, anh vội vàng vịn lấy giường, ngồi xuống.

Cửa mở vào, Cổ Viêm đi tới, mỉm cười “Tỉnh?”

Lâm Trạch Xuyên trừng mắt liếc nhìn cái tên đầu sỏ gây tội, mắt hững nói “Anh sao còn chưa đến công ty?” Cùng Cổ Viêm ở chung một thời gian, thời gian Cổ Viêm làm việc nghỉ ngơi cơ bản cũng không khác nhau lắm. Buổi sáng nào Cổ Viêm cũng sẽ đi công ty. Cổ Viêm rất ít tới Thịnh Thiên, phần lớn y đều tới tập đoàn Cổ thị. Cũng không quan tâm nhiều đến Thịnh Thiên, sự vụ của Thịnh Thiên trên cơ bản đều do trợ lý chủ tịch Trương Tề và tổng giám đốc Tiêu Nhiên xử lý, những chuyện trọng đại Trương Tề sẽ báo cáo lại sau đó Cổ Viêm mới ra quyết sách.

“Hôm nay không tới công ty.” Cổ Viêm đi tới. Xem ra đêm qua thật sự giày vò người ta quá đáng, Cổ Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên ủ rũ không sức sống, thăm nghĩ.

Lâm Trạch Xuyên liếc Cổ Viêm một cái “Anh không phải định nói là vì tôi chứ? Thật xin lỗi, tôi chịu không nổi.”

Cổ Viêm xoa tóc Lâm Trạch Xuyên “Mất hứng?”

Lâm Trạch Xuyên ngượng y một cái, người nọ biết rõ cố hỏi “Cũng không được xoa tóc tôi, phá hỏng kiểu tóc.”

Cổ Viêm nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên bởi vì mới rời giường, kiểu tóc không khác gì cái đuôi gà, nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói gì thêm. Y cũng biết ngày hôm qua gây sức ép quá đáng, trong lòng Lâm Trạch Xuyên khó chịu đang muốn phát tiết.

“Có đói bụng không? Đi ăn cơm nhé.” Cổ Viêm ôn hòa nói.

“Không đói!” Lâm Trạch Xuyên nghiêng đầu sang nơi khác không nhìn Cổ Viêm. Tiếp theo chợt nghe “Ọt ọt ——”, vì không khí yên tĩnh trong phòng phá lệ rõ ràng... Lâm Trạch Xuyên phụt một cái đỏ mặt, thật xấu hổ chết người. Anh rũ đầu xuống, cực kỳ uể oải.

Rửa mặt xong, Lâm Trạch Xuyên bị Cổ Viêm dắt vào nhà ăn. Lâm Trạch Xuyên cầm đĩa có đồ ăn, vẫn ủ rũ như trước. Cổ Viêm lột một con cua, đặt trước mặt anh. Lâm Trạch Xuyên thì dùng đũa trạc trạc gạch cua, trong lòng vẫn khó chịu, thân thể lại càng không thoải mái... Ngay cả hiện tại anh ngồi trên ghế, vẫn cảm thấy phía dưới... Rất đau.

Một bữa cơm cứ như vậy ăn qua loa cho xong.

Cổ Viêm thật sự không đi đâu, ở lại biệt thự cùng Lâm Trạch Xuyên. Điều này khiến Lâm Trạch Xuyên cảm thấy kỳ quái, vì trước đây chuyện trên giường kịch liệt hơn hôm qua cũng có, lại không thấy Cổ Viêm dành thời gian ở nhà cùng anh. Ở chung lâu như vậy, Lâm Trạch Xuyên cũng coi như hiểu biết chút ít về người này.

Có thể nói Cổ Viêm là một người sắc sảo người khác tương đối cẩn thận, nhưng cũng là một người rất cường thế. Anh có thể trong phạm vi Cổ Viêm cho phép làm chuyện gì đó, y đều sẽ bao dung anh. Nhưng một khi vượt qua điểm mấu chốt của Cổ Viêm, hậu quả không phải người bình thường có khả năng gánh vác được.

Cổ Viêm sắc sảo tình nhân, nhưng sẽ không vì tình nhân mà xem nhẹ sự nghiệp.

“Anh hôm nay thật sự không đi công ty?” Lâm Trạch Xuyên ngồi lệch trên ghế salông xem phim điện ảnh, phiêu mắt liếc Cổ Viêm một cái, hỏi lần thứ hai.

“Thế nào, mất hứng khi tôi ở cùng em?” Cổ Viêm thấp giọng nở nụ cười.

“Sao có thể? Kề hèn này có cảm giác vinh hạnh sâu sắc.” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng ngáp một cái, không có thành ý nói.

Cổ Viêm xoa đầu anh.

Lâm Trạch Xuyên thử đánh móng vuốt quấy rầy của Cổ Viêm “Nói rồi đừng xoa đầu tôi.” Chỉ tiếc không thành công, ngược lại móng vuốt của mình bị tay kia của Cổ Viêm nắm chắc. Cổ Viêm đem cánh tay Lâm

Trạch Xuyên đặt bên cạnh, cứ như vậy, vạt áo sơmi của Lâm Trạch Xuyên trượt về phía trước một chút, lộ ra vòng eo mảnh khảnh.

Lâm Trạch Xuyên giận dữ nói “Buông tay.”

Cố Viêm cười khê một chút, buông cánh tay Lâm Trạch Xuyên ra. Nhưng tay y lại hoạt động hướng về bên hông Lâm Trạch Xuyên, tìm hiểu bên trong áo sơmi, còn có xu thế đi lên phía trước.

Thân thể Lâm Trạch Xuyên cứng đờ một chút, Cố Viêm tên cầm thú này. Suốt ngày động dục!

Tiềm hành sau khi công chiếu, phòng vé một đường tăng cao. Nhưng đây cũng là chuyện được đoán trước. Trên Internet khí thế ngất trời thảo luận về Tiềm hành, diễn đàn lớn nhất cả nước Hải Giác có đến N chủ đề nói về Tiềm hành, có nói về nội dung bộ phim, có về tranh ảnh trong phim, về các CP, có chủ đề trai xinh gái đẹp..v..v.

Khi Tiềm hành công chiếu phòng quan hệ xã hội của truyền thông Hải Lan thậm chí đã chuẩn bị xong cho Chu Vũ Đồng và Tạ Phỉ một bản thảo về đoạn “Tình cảm lưu luyến”, chuẩn bị để mỗi lứa này, khiến lượng phòng bán vé càng lên cao.

Nhưng trước khi phát ra bản thảo này, tiểu tổ quan hệ xã hội bộ phụ trách phản hồi tin tức dư luận internet đã khiến toàn bộ phòng quan hệ xã hội bộ của Hải Lan mặt mũi choáng váng. Bởi vì chủ đề CP nổi tiếng nhất, căn bản không phải CP Lưu Nhạc Lãng và Tôn Quân Nhã.

Diễn đàn Hải Giác chủ đề ghép CP lớn nhất mang một cái tên xem xong Tiềm Hành rồi, bao nhiêu khăn giấy tôi cũng không dùng đủ quá cảm động Lưu Triệu tình cảm sâu đậm post HC. Ấn mở bài post, sau đó chủ bài post lên tiếng: hôm nay cô cùng bạn trai đi rạp chiếu phim xem Tiềm hành. Sau khi xem xong chủ bài post khăn giấy dùng không đủ, có phải hay không (gào thét -ing)!!! Chủ bài post cho rằng Lưu Nhạc Lãng và Triệu Lâm mới thật là yêu!!! Tôn Quân Nhã là bóng đèn thật sự chướng mắt chết đi được, có phải hay không (gào thét -ing)!!! Không nói đến JB, thượng JB! PS: Tôi đây tại rạp chiếu phim xem điện ảnh. Ủng hộ cặp đôi! Vì cặp đôi của chúng ta, đó là giá trị đích thực đừng tìm địa chỉ của chính chủ .==

Kế tiếp phía sau là các hình ảnh video Lưu Nhạc Lãng và Triệu Lâm, chỉ cần họ cùng diễn một cảnh đều có, cắt cảnh rất tỉ mỉ kỹ càng.

Phía dưới bình luận đủ loại.

Con tôm: LZ (chủ topic) chân tướng rồi! Cô xem kìa Tiểu Lâm nhìn Tiểu Nhạc đôi mắt đó thật có thần, đó yêu cỡ nào! Tôi cảm thấy Tiểu Lâm là vì Tiểu Nhạc mới đi nằm vùng!

KKML001: Nói ra âm thanh của trái tim tôi a Triệu Lâm không suy nghĩ thay Lưu Nhạc Lãng đồ đạ, này tuyệt đối là yêu! Tôn Quân Nhã tính như cục shit, chỉ tạo phiền toái cho Lưu Nhạc Lãng. ()

Mật mã công 12345: Thấy không khi Triệu Lâm gần chết nằm trong lòng Lưu Nhạc Lãng, Lưu Nhạc Lãng khuôn mặt thống khổ, quả thật chỉ muốn đi theo cho xong 555

... ..

Nhưng ngẫu nhiên cũng có một người ủng hộ kịch bản ——

Lầu 1429: Tìm hoa trong sương: LZ (chủ topic) SB(đồ ngu)!!! Tôn Quân Nhã và Lưu Nhạc Lãng mới gọi là xứng đôi! Tôn Quân Nhã là một cô gái ưu nhã hào phóng như vậy mới hoàn mỹ xứng cùng Lưu Nhạc Lãng! Triệu Lâm tính cái gì!

Lầu 1538: Đường thi tam trăm thủ: Lầu 1429 mới là SB(đồ ngu)! Tôn Quân Nhã có chỗ nào xứng đôi được với Lưu Nhạc Lãng, còn thêm phiền toái, thiếu chút nữa thì hại chết Lưu Nhạc Lãng.

SSDF: Lầu 1538 +10086

...

Cười rùa đen đến đến lấy em: Lầu 1538 +N

Số ít âm thanh cứ như vậy bị quên lãng...

Càng về sau, người trên mạng không càng không thỏa mãn với việc ghép đôi Lưu Nhạc Lăng và Triệu Lâm, bắt đầu lay động các ý kiến đột ngột ghép đôi, CP Chu Vũ Đồng và Lâm Trạch Xuyên cứ thế mọc lên...

26. Chương 26

Edit & Beta: Hoa Cúc

Tiềm hành có được thành công rất lớn, số tiền phòng vé tiếp tục tăng, dân điện ảnh chuyên nghiệp bình luận nhất trí khen ngợi. Trong nước khán giả xem điện ảnh trên các trang web lớn như trang web Ánh Hoa và trang web Quang Âm cơ bản cũng đáng giá rất cao rating từ 8,5 đến 9%.

Bình thường có thể có rating từ 8% trở lên đã là ngoài ý muốn, nếu không thì phải là phim văn nghệ, được khen ngợi trầm trồ nhưng không ăn khách, hoặc là phim điện ảnh kinh điển, mà thời gian thực hiện lại tương đối dài. Có thể có được rating cao như vậy, lại là phim về thương nghiệp như Tiềm hành coi như là độc nhất rồi.

Trước khi bộ phim này công chiếu, đã có không ít người đoán trước, năm nay Tiềm hành sẽ là quán quân phòng bán vé không thể vượt qua. Dựa theo xu thế phòng vé như bây giờ, đúng là không phải giả.

Nhà phê bình điện ảnh nổi tiếng Trịnh Xa Hồng thậm chí còn đáng giá “Tiềm hành đã mở ra cho điện ảnh thương nghiệp một kỷ nguyên mới.”

Ông ta tại trang bình luận điện ảnh viết: Là một đạo diễn phim thương nghiệp, Vương Phi không thể nghi ngờ là rất thành công. Ông đã nắm giữ chặt chẽ tâm lý người xem, hiểu được nhu cầu chung hiện nay và thỏa mãn tiềm thức của người xem, do đó ông không chỉ làm người xem cam tâm tình nguyện cống hiến cho phòng bán vé mà còn nguyện ý vì ông mua một đĩa đơn của bộ phim.

Nhưng nếu không có Tiềm hành, Vương Phi cũng chỉ dừng lại với cái danh “Đạo diễn làm phim thương nghiệp nổi tiếng”. Tiềm hành có thể nói một bước ngoặt lớn của riêng Vương Phi.

Trong Tiềm hành Vương Phi làm nổi bật chủ nghĩa anh hùng đồng thời trong phim chủ nghĩa anh hùng không còn là của cá nhân nữa, nhân vật chính tuy vẫn được bao phủ ánh hào quang như trước, nhưng những nhân vật khác cũng sáng rõ. Cảnh quay của Tiềm hành không chỉ đặc biệt hoa lệ, mà nhân vật chính còn không gì sánh được, có thêm cả một mối tình lãng mạn. Nhân vật chính khi đối mặt với các tình huống khác nhau, chúng ta đều có thể cảm nhận được nội tâm nhân vật chính biến hóa và trưởng thành như thế nào, đối với chính nghĩa đối với tình yêu đối với tình bạn phải tự hỏi lấy hay bỏ.

—— Sức nóng của phim không ngừng lên cao.

“Chúc mừng cậu, cậu nổi tiếng.”

Trong phòng làm việc, Giang Ấn Thiên cẩn thận nhìn các lời mời làm phát ngôn và các kịch bản, bớt chút thời giờ nói chuyện với Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên đang lên mạng xem các loại tin tức về Tiềm hành, nghe vậy, cũng không ngẩng đầu lên, mà nhẹ nhõm cười “Cái này giống như dư luận tạo thế để rồi nổi tiếng như ảo ảnh chỉ là lướt qua trong giây lát.”

Giang Ấn Thiên sợ run một chút, không phải anh ta không hiểu đạo lý này, mà là lời như vậy thoát ra từ miệng Lâm Trạch Xuyên khiến anh ta có chút giật mình. Giang Ấn Thiên ngẩng đầu nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên, mặt Lâm Trạch Xuyên bị màn hình phía dưới che lại, lộ ra đôi mắt không có một tia hưng phấn hay gặp may, mà nhú lại, hình như không vui lắm.

Giang Ấn Thiên đoán không sai, Lâm Trạch Xuyên nhìn các tin tức trên trời dưới đất ở trên mạng, trong lòng đúng là không vui sướng như vậy. Các nhà bình luận điện ảnh chuyên nghiệp phân tích rất thấu đáo rất khách quan, nhưng còn người mê điện ảnh lại bình luận buộc anh và Chu Vũ Đồng lại với nhau, thậm chí còn rầm rĩ nói: Họ cùng một chỗ. Anh hiện tại căn bản không muốn nhờ vào quan hệ của Chu Vũ Đồng

mà đi lên. Khiến anh bất mãn tới đỉnh điểm chính là — vì sao tất cả các CP đều nói anh nằm ở mặt dưới! Rõ ràng Chu Vũ Đồng mới là người nằm dưới thân anh.

Tất máy tính, Lâm Trạch Xuyên mặt không đổi sắc chậm rãi khép bản bút kí lại, lúc này mới nhìn về phía Giang Ấn Thiên. Ánh mắt anh dừng trên bàn làm việc của Giang Ấn Thiên “Anh nhìn trúng cái nào?”

“Có ba cái quảng cáo hẹn gặp, còn có 2 kịch bản phim truyền hình và hai kịch bản phim điện ảnh. Cậu lại đây xem một chút, nói xem cậu tính toán thế nào.” Giang Ấn Thiên tay cầm một kịch bản nói.

Lâm Trạch Xuyên đi tới, cầm lấy văn kiện trên bàn mở ra “Này ba cái quảng cáo thì bỏ đi.” Quảng cáo bao gồm một quảng cáo mì ăn liền một cái là nước khoáng và một cái là nước gội đầu, cái giá người phát ngôn này so với giá trị con người hiện nay của Lâm Trạch Xuyên cao hơn rất nhiều. Nhưng ba cái này đều không phải sản phẩm nổi danh.

Nếu Lâm Trạch Xuyên tiếp tục, thì cũng không có gì ảnh hưởng, nhưng về sau Lâm Trạch Xuyên sẽ chỉ dừng lại ở hình tượng một minh tinh bình thường rất lâu, không có lợi cho anh.

Hai kịch bản còn lại đều là kịch bản phim thần tượng. Phim thần tượng “Lâm Trạch Xuyên” trước kia đã quay rồi, nhưng lúc đó chỉ coi như người qua đường xem náo nhiệt mà thôi, hiện tại kịch bản này là nhân vật nam chính. Phim thần tượng thời gian quay ngắn, yêu cầu thấp đối với diễn xuất, tốc độ nổi tiếng nhanh. Với một diễn viên hạng ba như Lâm Trạch Xuyên mà nói thì là một lựa chọn rất tốt.

Nếu Lâm Trạch Xuyên không diễn Tiềm hành, thì anh sẽ chọn một cái. Nhưng sau khi quay xong Tiềm hành lại đi quay phim thần tượng, tuy sẽ nhanh có tiếng, nhưng về sau khi lựa chọn kịch bản sẽ có rất ít, mất đi rất nhiều cơ hội, chỉ có thể phát triển theo hướng các vai nam chính trong phim thần tượng, không dễ dàng chuyển đổi hình ảnh như bây giờ, mà nếu chuyển được thì thời gian cũng sẽ rất dài, không có lợi. Lâm Trạch Xuyên lắc đầu, loại bỏ hai kịch bản phim truyền hình này.

Hai bộ phim điện ảnh còn lại đều có cái giá không thấp và rất độc lập, chọn anh là nhân vật chính. Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười, lấy diễn xuất hiện nay của anh, quay phim của Vương Phi yêu cầu không cao với diễn xuất còn bị mắng đến cầu huyết lâm đầu, miễn bàn đến mấy bộ phim điện ảnh khác.

Anh lắc đầu, nói với Giang Ấn Thiên “Hiện nay cái đó cũng không thích hợp.”

Đối với quyết định của Lâm Trạch Xuyên, Giang Ấn Thiên cũng không nói gì thêm.

Hai tuần lễ kế tiếp, Lâm Trạch Xuyên không ngừng chạy theo đoàn phim đến các địa điểm khác nhau để tuyên truyền, còn có thêm các loại thông báo. Mặt khác rất không may, khiến cho anh không thể thích ứng chính là: Vì sao người xem dưới khán đài và các Fans hâm mộ đều đem chân dung của anh và Chu Vũ Đồng dán cùng một chỗ. Dán cùng một chỗ còn chưa tính, bên ngoài còn có thêm mấy cái khung vuông tròn nữa là thế nào? Các loại hình này không chỉ dừng lại ở con số một, anh còn chứng kiến đến bảy tám loại, hình thức khác nhau, chủ đề giống nhau, phát sinh rất nhiều...

Cứ như thế, khi đi tuyên truyền sắp xếp vị trí của Lâm Trạch Xuyên cũng đổi thành ngồi bên phải cạnh Chu Vũ Đồng, mà bên trái Chu Vũ Đồng lại là Tạ Phi. Như vậy không chỉ khiến cho nội tình hàm súc phong phú mà còn thỏa mãn sở thích bất quải của quần chúng, cách sắp xếp như thế mãi cho đến khi tuyên truyền chấm dứt cũng không thay đổi. Ban đầu vị trí này là của Hoàng Nguyên Hâm, nhưng khi bị chuyển vị trí Hoàng Nguyên Hâm cũng không nói gì, có đôi khi còn sẽ chế nhạo cười cợt Lâm Trạch Xuyên.

Sau khi một vòng tuyên truyền chấm dứt, Lưu Vi Vi liền phát tay làm nũng với Vương Phi “Chúng ta đi hát Karaoke đi? Đi mà đi mà.”

Lưu Vi Vi trong Tiềm hành diễn vai nữ số 2. Ban đầu nhân vật kia là của một diễn viên khác rất có thực lực, khi phim điện ảnh trong thời gian chuẩn bị quay diễn viên kia cũng có xuất hiện. Nhưng nửa đường Lưu Vi Vi lại xuất hiện, ngay trước khi khởi động máy một tuần đã đá nữ diễn viên kia rời khỏi vị trí này.

Có phóng viên còn chụp được ảnh Lưu Vi Vi và Vương Phi cùng nhau đi vào khách sạn. Nhưng trong cái giới giải trí này những chuyện như vậy rất bình thường, mọi người cũng quen rồi. Mà nữ diễn viên bị đá kia hậu đài cũng không vững chắc, lại không có nhiều Fans ủng hộ, cho nên chút nhạc đệm này cứ thế bị cho qua.

Trong toàn bộ quá trình quay phim và tuyên truyền, Lưu Vi Vi cũng không e dè thể hiện các cử chỉ thân mật với Vương Phi, mọi người cũng làm bộ như không thấy.

Vương Phi cười nhéo nhéo mặt Lưu Vi Vi, nói với mọi người “Mọi người cùng nhau đi.”

Tuyên truyền một vòng kết thúc, mọi người cũng đều mệt mỏi không thôi, hát karaoke cũng là một phương thức thả lỏng rất tốt, cho nên đại bộ phận mọi người đều đồng ý.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên và Chu Vũ Đồng, hai này người còn chưa tỏ thái độ.

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười “Tôi không có ý kiến.” Tuy rằng anh không muốn đi.

“Vũ Đồng, cùng đi đi.” Tạ Phi mở miệng.

“Đúng vậy đúng vậy, nhiều người đi chơi mới vui.” Lưu Vi Vi nói.

Chu Vũ Đồng vốn muốn từ chối, cùng tham gia loại hoạt động nhàm chán này không bằng đi quán bar uống rượu. Nhưng ánh mắt của cậu ta thời điểm đảo qua Lâm Trạch Xuyên, không biết tại sao, lại đồng ý.

“Xem đi, anh Chu vẫn cho tôi chút mặt mũi.” Lưu Vi Vi tự đắc nói.

Buổi tối, đoàn làm phim Tiềm hành bao một gian KTV lớn nhất, mọi người chậm rãi tiến vào ghế lô.

Ghế lô khá lớn, nguyên cả đoàn như vậy cũng không phải chen chúc. Một tổ hai ba người tụ lại cùng nhau, người chơi đùa, người ca hát, chơi đoán số, uống rượu...

Tạ Phi mặc dù là một ảnh hậu, nhưng các mặt khác cũng không tệ lắm, nên hát cũng không tệ. Hoàng Nguyên Hâm cũng như vậy, nhưng may mắn có hai cái micro, nếu không không biết phải làm sao. Càng về sau, hai người còn hát tình ca với nhau, ánh mắt và vẻ mặt có thể nói như hai người này muốn tạo tình yêu chị em. Mọi người bên cạnh ồn ào, huýt sáo, không khí rất náo nhiệt.

Mà ở bên kia ghế lô rất tối, Lưu Vi Vi và Vương Phi đã quấn lại với nhau, nửa người trên quần áo coi như chỉnh tề, nhưng nửa người dưới thì da thịt giao triền. Giày cao gót của Lưu Vi Vi đã bị cô ta đá trên mặt đất, hai chân còn mang tất dài màu đen gắt gao kẹp lấy thắt lưng dài rộng của Vương Phi. Âm thanh hai người phát ra bị âm nhạc xung quanh bao phủ. Cho dù có người chú ý tới, cũng chỉ cười cười cho xong việc, loại chuyện này trong khung cảnh hỗn loạn mà có ít như thế là quá bình thường.

Lâm Trạch Xuyên cảm lý thủy tinh để dài một mình lẳng lặng ngồi ở trong góc, thân thể ẩn vào bóng đêm. Bầy dải đèn LED chuyển đổi, hiện lên trên thành ly rượu trong suốt, liên tiếp không ngừng biến hóa đủ màu sắc. Đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve thân ly rượu, ánh mắt Lâm Trạch Xuyên lạnh lùng, quanh thân phẳng phất như có một bức tường vô hình, ngăn cách tất cả những náo nhiệt ở bên ngoài. Cũng chỉ có trong bóng đêm thế này, mới khiến anh cảm thấy có một chút yên bình.

Một người lắc lư đi tới cạnh Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên mặt không đổi sắc nhíu mi một chút, đến gần anh là Mạnh Vĩ Kiệt, một diễn phụ cũng là một minh tinh hạng ba. Lâm Trạch Xuyên và hắn ta quen biết nhau ở trường quay, quan hệ cũng bình thường.

Lâm Trạch Xuyên trong lòng mặc dù không vui, nhưng vẫn nở nụ cười với Mạnh Vĩ Kiệt, xem như tiếp đón. Mạnh Vĩ Kiệt lão đảo đi tới, đứng không vững ngã xuống bên cạnh Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên đã sớm thấy rõ mặt của hắn, dạng như vậy tuyệt đối là đã dùng thuốc. Mạnh Vĩ Kiệt áp sát anh, sắc mặt ửng hồng, miệng mơ hồ không rõ nói “Tiểu Lâm à, cậu cũng tới một bao đi, cam đoan cậu sẽ thích ngắt trời, ha ha...” Nói xong từ trong túi áo lấy ra một cái bọc giấy nhỏ đưa cho Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên đang muốn bỏ đi, lại thấy Chu Vũ Đồng không biết từ khi nào mà đứng phía trước anh. Chu Vũ Đồng chớp lấy đồ vật trên tay Mạnh Vĩ Kiệt ném đi, kéo áo Mạnh Vĩ Kiệt đẩy hắn ra ngoài. Tiếp đó không nói hai lời kéo tay Lâm Trạch Xuyên ra khỏi KTV, khi họ đi ra khiến toàn bộ mọi người trên ghế lô chú ý, ngay cả hai người đang hát cũng tạm thời dừng lại, một đường nhìn theo bọn họ rời đi.

Đi ra bên ngoài, Lâm Trạch Xuyên lúc này mới dừng bước, bỏ tay Chu Vũ Đồng ra, lạnh lùng nói “Chu Vũ Đồng, cậu nổi điên cái gì?”

Chu Vũ Đồng lúc này tâm tình tương đối phức tạp. Cậu ta không biết vì sao khi ở bên trong lại chú ý Lâm Trạch Xuyên như vậy, khi nhìn thấy Mạnh Vĩ Kiệt xúi giục Lâm Trạch Xuyên hít thuốc lại phần nộ.

Lâm Trạch Xuyên không thích cậu ta, với tính tình của mình, cậu ta tuyệt đối sẽ không phản ứng với Lâm Trạch Xuyên như bây giờ. Nhưng cậu ta lại không tự giác mà chú ý đến nhất cử nhất động của Lâm Trạch Xuyên. Tuy nội tâm Chu Vũ Đồng mâu thuẫn phức tạp, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhìn không ra chút bối rối nào, lạnh lùng mỉm cười “Lâm Trạch Xuyên, tôi đang giúp cậu.”

27. Chương 27

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên khoe miệng hơi cong không chút để ý cười cười “Tôi đây có phải nên cảm ơn Chu Thiên Vương cứu mạng hay không?” Thật ra anh hoàn toàn không cần thiết phải bén nhọn tranh phong thế này, như vậy sẽ càng bất lợi cho anh sau này. Nhưng khi anh Chu Vũ Đồng đứng trước mặt và vẫn chói lọi như trước, anh cảm thấy buồn bực không thôi, giống như có cái gì đó liều mạng cắn xé trái tim anh, khiến anh luống cuống bứt dứt.

Dưới ánh đèn u ám, con người Chu Vũ Đồng âm trầm lạnh lùng, môi mỏng khê nhếch. Cậu ta nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên, không nói gì thêm, lập tức rời khỏi KTV.

Khi bóng dáng Chu Vũ Đồng biến mất khỏi tầm mắt của mình, mi mắt Lâm Trạch Xuyên rũ xuống, che đi cảm xúc dưới đáy mắt. Anh đứng yên tại chỗ thật lâu, rất lâu, anh mới khê nở một nụ cười, mang theo sự lạnh lùng và tự giễu.

Trong ghế lô vẫn náo nhiệt như trước, âm thanh lớn đến mức bên ngoài cũng nghe được rõ ràng. Lâm Trạch Xuyên cũng xoay người rời khỏi KTV.

Ánh trăng lạnh lùng, cảm giác mát mẻ từ đầu ngón tay truyền vào tim. Lâm Trạch Xuyên không mục đích lang thang ở ngã tư đường.

Nơi này thật náo nhiệt, cho dù đã vào buổi tối, vẫn người đến người đi, những ánh đèn lóe sáng hông ngừng. Tâm tình Lâm Trạch Xuyên phiền muộn tùy tiện vào một quán bar, tìm vị trí muốn mượn rượu chầm rãi bình tĩnh tâm hồn.

Cho dù tâm tình không tốt, Lâm Trạch Xuyên vẫn như cũ không bao giờ uống rượu quá nhanh. Anh duy nhất một lần uống rượu rất nhanh rồi say đến mức rối tinh rối mù, sau đó lái xe mất mạng, thật không thể là hồi ức tốt đẹp. Lâm Trạch Xuyên cười khê một tiếng. /

Anh dựa lưng vào ghế, từ góc độ của anh có thể thấy rõ toàn bộ quán bar. Khi ánh mắt của anh quét một vòng quay quán bar lại thấy được một người mà anh hiện tại không muốn thấy nhất —— Chu Vũ Đồng.

Khu vực này rất náo nhiệt nên rất nhiều quán bar, vậy mà anh lại có thể vào cùng một quán với Chu Vũ Đồng.

——thật là đáng chết.

Lâm Trạch Xuyên đang suy xét có nên rời đi hay không.

Chu Vũ Đồng ngồi ở góc tối hẻo lánh ít người chú ý, chỉ lộ ra một bên mặt, hơn nữa ngọn đèn tối mờ, chìm đắm trong thế giới vàng son choáng ngợp không ai biết rằng người ngồi bên cạnh họ chính là một thiên vương đại danh鼎鼎..... Bất kể trong trạng thái nào, Chu Vũ Đồng vĩnh viễn đều có thể che dấu được chính mình, cậu ta trời sinh đã thuộc về giới giải trí.

Lâm Trạch Xuyên thu hồi tầm mắt, chầm rãi uống rượu, sau đó nhắm mắt lại.

Khi Lâm Trạch Xuyên mở mắt ra, ly rượu trong tay đã không còn, mà trên mặt một chút men say cũng không có. Anh không biết cái thân thể này tiêu lượng tốt, hay là bởi vì anh —— không dám say? Muốn say lại không dám say, ngay cả cồn cũng không cứu vớt được anh.

Anh cầm chai rượu rót vào trong ly, ly rượu trong suốt phản xạ đủ màu sắc lung linh, mê hoặc huyền ảo giống như bản thân nó.

Lần thứ hai anh nhìn về phía Chu Vũ Đồng, kinh ngạc phát hiện Chu Vũ Đồng cúi thấp đầu nửa tựa vào tường. Xem ra là đã say. Chu Vũ Đồng tửu lượng không tồi, uống rượu cũng rất tiết chế, lại rất ít khi uống rượu, huống chi ở đây là nơi hỗn loạn dễ bại lộ. Hơn nữa gần đây các tin tức xấu về Chu Vũ Đồng rất nhiều, nên càng bị chú ý.

Anh lấy di động ra, ngón tay dừng lại ở dãy số của chương trình Giải trí Thiên Phần . Do dự thật lâu, cuối cùng cũng không hề xuống. Dù sao vừa rồi cậu ta cũng giúp anh, tuy rằng anh không cần cũng không muốn.

Huống hồ loại thủ đoạn nhỏ như thế này anh cũng khinh thường không thèm làm.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng hít một hơi, cuối cùng vẫn không đành lòng. Ánh mắt của anh dừng lại trên người Chu Vũ Đồng, vì sao lúc ấy cậu ta lại có thể nhẫn tâm như vậy?

Anh đến gần Chu Vũ Đồng, nhìn Chu Vũ Đồng say xỉn bất tỉnh nhân sự. Mặt mày tái nhợt như tuyết, khuôn mặt đó thật hoàn mỹ. Cho dù say thành như vậy, hai đầu lông mày như trước vẫn mang theo sự bén nhọn.

Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nhìn cậu ta, trước kia Trình Hường Nam cực kỳ yêu thích sự bén nhọn lạnh lùng của Chu Vũ Đồng, không nghĩ tới cuối cùng cái lạnh ấy lại đâm bị thương chính bản thân anh.

Chu Vũ Đồng hình như ý thức được có người đánh giá mình, cậu ta hí hóp mắt nhìn Lâm Trạch Xuyên, nhưng vì say rượu nên hai mắt chung quy cũng chỉ nhìn thấy một cái bóng mơ hồ.

Cậu ta nhẹ nhàng nói ra một chữ: “Cút.” Sau đó lại cầm cái ly trên bàn, muốn tiếp tục uống.

Lâm Trạch Xuyên vươn tay cướp ly rượu hất ra ngoài. Ly thủy tinh phát ra tiếng vang dẫn tới ánh mắt của những người xung quanh, Lâm Trạch Xuyên lạnh lùng quét mắt một vòng, lạnh giọng “Có gì đẹp mắt?” Toàn thân khí tức lạnh như băng khiến những người thăm dò rụt trở về.

“Muốn chết thì cũng đừng chọn biện pháp say đến chết như thế này rất khó coi.” Lâm Trạch Xuyên khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Chu Vũ Đồng.

Chu Vũ Đồng ngược nhìn cái bóng kia trong phút chốc cái bóng biến thành hai, lát sau chúng lại hợp thành một, cậu ta lắc lắc đầu, ý đồ muốn làm cho mình tỉnh táo, nhưng tác dụng của cồn quá lớn, cậu ta vẫn thấy không rõ, cái bóng kia vẫn cứ mơ hồ như trước. Nhưng cảm giác rất quen thuộc.

Lâm Trạch Xuyên một tay xách Chu Vũ Đồng lên, đặt lên người đem cậu ta ra khỏi quán bar. Tư thế này của Lâm Trạch Xuyên, là tư thế mà Trình Hường Nam trước kia rất quen thuộc. Chu Vũ Đồng giãy dụa một cái, nhưng không phản kháng, chẳng biết tại sao, cậu ta lại không muốn phản kháng.

Thật ra Chu Vũ Đồng rất ít khi ngoan ngoãn nghe lời như vậy. Trước kia khi uống say, Trình Hường Nam đến dìu cậu ta, cũng sẽ bị đẩy ra.

Nhưng Trình Hường Nam quên anh bây giờ không phải trong thân thể của Trình Hường Nam, mà dáng người đang trong cái dáng gầy lúe của “Lâm Trạch Xuyên”. Nên chỉ trong chốc lát, mặt đến mức thở hồng hộc. Khiến Lâm Trạch Xuyên hận không thể đem kẻ say như chết này đặt luôn trên đường, trực tiếp chạy lấy người.

Cho dù say như vậy, khi Chu Vũ Đồng tựa vào trên người Lâm Trạch Xuyên, mặt vẫn chôn ở cổ Lâm Trạch Xuyên, để người khác nhìn không ra mặt của mình. Hồ hấp nóng cháy mang theo khí tức quen thuộc, phất ở cổ của Lâm Trạch Xuyên.

Tình cảnh quá mức quen thuộc, trong chớp mắt hoảng hốt phát hiện, giống như trước kia Trình Hường Nam đã từng đỡ Chu Vũ Đồng. Khi đó bọn họ còn là người yêu, yêu đến liêu lĩnh, họ cho rằng họ sẽ mãi mãi như vậy tồn tại cùng với thời gian và trời đất.

Gọi một chiếc taxi, đem Chu Vũ Đồng nhét vào trong, Lâm Trạch Xuyên nói với lái xe “Hách Lê Hi.” Hầu hết các đoàn làm phim đi tuyên truyền ở thành phố S, đều ở khách sạn Hách Lê Hi.

Trên xe, Chu Vũ Đồng tựa vào vai Lâm Trạch Xuyên, đôi mắt nửa khép lại. Lâm Trạch Xuyên mặt không đổi sắc nhìn ngoài phong cảnh ngoài cửa sổ. Anh cảm thấy mình chính là một đứa M. Vậy mà còn đi quản chết sống của Chu Vũ Đồng.

Taxi dừng lại trước khách sạn Hách Lê Hi. Lâm Trạch Xuyên thanh toán tiền, kéo Chu Vũ Đồng từ trong xe đi ra. Lúc này, Chu Vũ Đồng không chỉ toàn thân dựa vào anh, mà tay còn ôm eo anh. Lâm Trạch Xuyên nhe răng một chút, thân thể anh hiện tại khác với thân thể Trình Hường Nam trước kia, toàn bộ sức nặng của Chu Vũ Đồng dồn hết lên người, khiến anh —— mệt mỏi. Anh rất muốn lỏ mắng ném Chu Vũ Đồng đi rồi mặc kệ, nhưng Chu Vũ Đồng tay ôm eo anh, căn bản ném không được. Một Chu Vũ Đồng dính người như thế này trước kia anh chưa từng biết...

Khi anh giúp Chu Vũ Đồng đi vào cửa lớn khách sạn, đám người ở KTV cũng đúng lúc trở về đây. Khi họ nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên và Chu Vũ Đồng, trên mặt lộ ra nụ cười ái muội. Thậm chí có vài người còn chớp chớp mắt với Lâm Trạch Xuyên.

“Tôi...” Lâm Trạch Xuyên vừa mở miệng.

Lưu Vi Vi đã cười nói giúp Lâm Trạch Xuyên “Đi thôi đi thôi, chúng tôi chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua.” Nói xong thì cùng mọi người rời đi, để lại không gian riêng cho Lâm Trạch Xuyên và Chu Vũ Đồng.

Lâm Trạch Xuyên vốn muốn nhờ người trong đoàn làm phim đưa Chu Vũ Đồng về phòng, kết quả đám người kia tự cho là hiểu biết bỏ đi mất...

Cũng không trách những người đó hiểu lầm, dù sao khi đó họ cũng thấy Chu Vũ Đồng kéo Lâm Trạch Xuyên ra khỏi ghế lô.

Bọn họ không biết nguyên nhân, cũng không thấy được kết quả, chỉ thấy quá trình, cho nên lấy kinh nghiệm của họ tự nào bỏ đưa ra một cái kết luận vớ vẩn.

Hơn nữa trong thời gian tuyên truyền, cho dù biết là vì tuyên truyền nên mới yêu cầu để Lâm Trạch Xuyên và Chu Vũ Đồng cùng một chỗ, giữa bọn họ không có gì, thậm chí khi quay phim, Lâm Trạch Xuyên và Chu Vũ Đồng quan hệ còn không hòa hợp. Nhưng khi nói dối một ngàn lần, trong tiềm thức họ lại tin tưởng. Huống hồ quan hệ trong giới giải trí biến hóa còn nhanh hơn thời tiết ngày hè, cho nên mọi người không chút hoài nghi cho rằng Lâm Trạch Xuyên và Chu Vũ Đồng có JQ. Hơn nữa càng hài lòng tin tưởng và kết luận như vậy.

Lâm Trạch Xuyên muốn gọi nhân viên phục vụ đưa Chu Vũ Đồng về phòng, nhưng không ai được Chu Thiên Vương cho phép lại gần. Lâm Trạch Xuyên chỉ có thể đỡ Chu Vũ Đồng đến phòng tổng thống của cậu ta.

Anh ném Chu Vũ Đồng lên giường, xoay người chuẩn bị rời đi, lại không nghĩ tới Chu Vũ Đồng một tay giữ chặt. Chu Vũ Đồng dùng sức, khiến Lâm Trạch Xuyên không đứng vững, cũng bị kéo lên giường.

“Chu Vũ Đồng, cậu phát điên cái gì?” Lâm Trạch Xuyên chuẩn bị đứng lên, Chu Vũ Đồng lại chặt chẽ ôm lấy eo anh. Cậu ta mở mắt bởi vì say rượu mà nhiễm một màu hồng nhạt, lẩm bẩm nói “Hường Nam.”

Thân thể Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên cương cứng, bất ngờ mở to hai mắt “Làm sao cậu biết?”

Chu Vũ Đồng không nói tiếp, chỉ áp sát cổ anh, một lần lại một lần nỉ non “Hường Nam”, một lần lại một lần nói ra rồi tưởng niệm.

Lâm Trạch Xuyên đột nhiên đẩy Chu Vũ Đồng ra, những lời nỉ non kia giống như một thang kiếm sắc nhọn đâm vào lòng anh, bén nhọn mà trào phúng, khiến trái tim anh lần thứ hai vỡ nát.

Anh nhìn Chu Vũ Đồng trên giường, đáy mắt hiện lên một tầng băng mỏng “Trình Hường Nam đã chết. Còn sống không quý trọng, chết rồi làm vậy cho ai nhìn? Muốn cho anh ta nhìn anh ta cũng nhìn không được.”

Giống như nghe được lời anh nói, Chu Vũ Đồng thống khổ co rút, nắm chặt ga giường dưới thân “Đều là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi...” Thanh âm dần dần thấp xuống.

Lâm Trạch Xuyên ghé sát vào tai Chu Vũ Đồng, lạnh lùng nở nụ cười, tay phải ở cổ Chu Vũ Đồng, chậm rãi dùng sức “Vậy cậu đem mạng mình đền cho anh ta đi.”

Chu Vũ Đồng theo bản năng giãy dụa một cái. Lâm Trạch Xuyên ghé sát vào tai Chu Vũ Đồng, thanh âm lạnh lẽo mê hoặc giống như một con rắn độc đang phun lưỡi, mang theo thù hận thấu xương, “Cậu xem, tình yêu của cậu thật là——rẻ mạt. Tất cả mọi người cậu đều bỏ qua. Cậu chỉ yêu nhất chính là bản thân cậu. Còn không thừa nhận.”

Chu Vũ Đồng cười đến điên cuồng, cười mà nước mắt chảy ra “Tôi là một kẻ ích kỷ. Cho nên kết quả như bây giờ là tôi xứng đáng.”

Cậu ta chậm rãi nhắm hai mắt lại “Hương Nam, tôi biết anh hận tôi. Là tôi hại chết anh, tôi đem mạng của mình trả lại cho anh, trả cho anh...” Chu Vũ Đồng thấp giọng.

Lâm Trạch Xuyên buông lỏng cánh tay, anh biết người Chu Vũ Đồng nhìn thấy không mình. Người mà cặp mắt đỏ bừng kia nhìn thấy chính là một Trình Hương Nam khác đã chết. Người uống rượu không thanh tỉnh nhưng đôi khi trực giác lại rất nhạy bén.

——— hối hận sao? Hối hận có thể vẫn hồi lại tất cả sao? Một bước đi sai, từng bước đi sai. Nhân sinh như một bàn cờ bị đánh loạn nhưng cho tới bây giờ đều không cho phép được đánh lại. Mà anh, cho tới bây giờ cũng không yêu cầu Chu Vũ Đồng hối hận.

Anh nhìn Chu Vũ Đồng mê man, hồ hững rời khỏi phòng tổng thống.

28. Chương 28

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên trở lại gian phòng của mình. Khi anh về, bên trong căn phòng không có một bóng người. Phòng Lâm Trạch Xuyên hai người, ở cùng anh là một diễn viên trong đoàn tên Hàn Thần. Hàn Thần xuất đạo thời gian không dài, chỉ mới hai năm, là một diễn viên hạng hai. Trong phim vào vai một cấp dưới đối thủ của nhân vật chính.

Hàn Thần có lẽ đi bar, thường đi cả đêm không về. Đối với anh thì cũng xem như là một người không tệ.

Lâm Trạch Xuyên bật đèn phòng, căn phòng tối tăm sáng lên.

Lâm Trạch Xuyên nửa tựa lên đầu giường, con người ám trầm. Lúc này, điện thoại trong tay vang lên, anh lấy điện thoại nhìn xem, là Cố Viêm gọi tới. Nếu bình thường, Lâm Trạch Xuyên tất nhiên sẽ nhận, nhưng lúc này tâm tình Lâm Trạch Xuyên cực kém, không có tâm tư đối phó Cố Viêm. Anh tắt cuộc gọi của Cố Viêm, thuận tiện ném điện thoại sang một bên.

Điện thoại yên tĩnh trong chốc lát, lần thứ hai vang lên. Lâm Trạch Xuyên nhíu mày, cầm điện thoại nhìn thoáng qua, vẫn là điện thoại của Cố Viêm.

“Alo. Có chuyện gì không? Không có gì thì tôi muốn nghỉ ngơi.” Lâm Trạch Xuyên nhận điện thoại, nhưng giọng nói rất bức bối.

Tiếng cười khẽ của Cố Viêm từ đầu kia điện thoại rơi vào tai Lâm Trạch Xuyên “Tâm tình không tốt?”

“Ừ. Cho nên không có chuyện gì nói, thì tôi treo máy.”

“Nguyên nhân.” Cố Viêm không để ý lời Lâm Trạch Xuyên nói, lập tức hỏi.

Lâm Trạch Xuyên vốn muốn nói liên quan gì đến anh, nhưng tâm tình không tốt anh cũng hy vọng người khác tâm tình không tốt, cho nên thuận miệng “Nếu người anh yêu cùng người khác có một chân(1), đá anh đi, anh sẽ làm gì?”

(1) Ý nói ngoại tình

Cố Viêm cười khê một tiếng “Như thế nào, em vừa ý người khác?”

“Đừng ngắt lời, anh biết ý của tôi.” Lâm Trạch Xuyên đánh gãy lời Cố Viêm. Anh và Cố Viêm quan hệ thế nào, không có ai hiểu rõ hơn chính bản thân bọn họ, nhiều nhất xem như là bao dưỡng quan hệ, tình nhân tạm thời. Tình nhân còn miễn cưỡng, đừng nói là người yêu.

“Tạm thời không có người yêu, nhưng mà, em có thể thử xem có thể làm hay không.” Cố Viêm nói không chút để ý.

“Không hứng thú.” Lâm Trạch Xuyên cúp điện thoại.

Cố Viêm bị cúp điện thoại, nhẹ nở nụ cười “Tính tình thật thiếu gia.”

—— nếu người anh yêu phản bội, anh sẽ như thế nào?

Vấn đề Lâm Trạch Xuyên hỏi Cố Viêm, Cố Viêm cũng không trả lời. Cố Viêm khê động ly rượu đỏ, tao nhã nhẹ giọng cười nhạt.

Ngày hôm sau, Lâm Trạch Xuyên ở nhà ăn của khách sạn dùng cơm. Lúc này Chu Vũ Đồng cũng đi đến, không có sự mệt mỏi sau khi say rượu. Cậu ta lập tức đi tới chỗ ngồi của Lâm Trạch Xuyên.

Người xung quanh lập tức giải tán, dành không gian riêng cho bọn họ, lỗ tai lại dựng thẳng giống như radar bắt sóng. Ánh mắt Chu Vũ Đồng quét một vòng, đám người kia bị ánh mắt của Chu Thiên Vương bức lui mấy thước, độ nhạy của radar cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lâm Trạch Xuyên buông đĩa ăn trong tay “Không biết Chu Thiên Vương tìm tôi có chuyện gì?”

“Nghe nói hôm qua cậu đưa tôi về phòng?” Chu Vũ Đồng xoa xoa tâm mi, đôi mắt sụp xuống. Cho dù sắc mặt không sao, nhưng dù sao cũng tổn thương thân thể, đôi mắt Chu Vũ Đồng mang theo sự mệt mỏi sâu sắc. Tối hôm qua uống rất say, vậy nên cái gì cũng không nhớ rõ.

“Vừa vặn gặp gỡ, nên tiện đường đem cậu về.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nói.

“Tôi có nói gì không?” hai mắt Chu Vũ Đồng híp lại, ánh mắt lợi hại nhìn Lâm Trạch Xuyên. Cậu ta cảm thấy bất an trong lòng. Giống như bí mật của mình bị người khác biết được. Không biết khi cậu ta uống rượu có nói gì đó không, khiến người khác nghe được.

“Không nói gì.” Lâm Trạch Xuyên húp thìa cháo, không nhìn Chu Vũ Đồng.

Chu Vũ Đồng thật sâu nhìn Lâm Trạch Xuyên, hình như xác định xem anh có nói dối hay không. Lâm Trạch Xuyên đầu cũng không nâng, tiếp tục húp cháo.

Chu Vũ Đồng dừng một chút, cuối cùng chậm rãi nói “Cảm ơn.”

Lâm Trạch Xuyên khê miệng hơi câu cười khê “Không cần khách khí, chỉ là đúng dịp thôi.”

Chu Vũ Đồng xoay người rời khỏi nhà ăn. Đã có người đưa bữa sáng vào trong phòng Chu Vũ Đồng, Chu Vũ Đồng lần này đến nhà ăn chỉ là muốn hỏi Lâm Trạch Xuyên mình say rượu có nói lung tung gì không.

Đội Chu Vũ Đồng rời đi, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đang dùng cơm tại nhà ăn liền vây quanh Lâm Trạch Xuyên.

Lưu Vi Vi chọc chọc cánh tay Lâm Trạch Xuyên, “Thế nào, cảm giác lên giường với Chu Thiên Vương ra sao?”

Trong ánh mắt sáng quắc của mọi người, cho dù Lâm Trạch Xuyên đã quen bị người khác chú ý cũng có chút không được tự nhiên “Tôi chỉ đưa Chu Thiên Vương về phòng, không làm gì.”

“Thật sao ——” thanh âm của đại biểu tổ bất quá Lưu Vi Vi kéo dài ra, tỏ vẻ nghi ngờ nghiêm trọng.

Lâm Trạch Xuyên bất đắc dĩ “Chẳng lẽ vừa rồi mọi người không nghe thấy những gì Chu Thiên Vương nói?”

“Khoảng cách quá xa, không nghe được.” Lưu Vi Vi vẽ mặt vô tội.

Lâm Trạch Xuyên “...”

“Tôi nói, tôi thật sự không lên giường với Chu Thiên Vương, các người tin không?” Lâm Trạch Xuyên thở dài, lại cầm đĩa ăn vừa buông xuống xiên đồ ăn, một xiên lại một xiên.

“Không tin.” Mọi người trăm miệng một lời.

Lâm Trạch Xuyên “...”

“Được rồi, Chu Thiên Vương vóc người cực kỳ đẹp.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười tiếp tục xiên vào ổ bánh mì nướng đã sắp đầy.

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, một đám cả trai lẫn gái bình thường chỉ nhìn áp-phích của Chu Thiên Vương mà chảy nước miếng hỏi “Cảm giác có phải rất tuyệt không?”

Lâm Trạch Xuyên nhìn lướt mấy người vây quanh mình, ảm đạm cười, thanh âm mềm nhẹ “Muốn biết?”

Mọi người gật đầu.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười “Tự mình thử rồi sẽ biết.” Nói xong trong ánh mắt sáng chói của mọi người chậm rãi húp hết cháo, rời khỏi nhà ăn.

Mọi người “...”

Khi tuyên truyền ở thành phố S thị chấm dứt, thì cơ bản quá trình tuyên truyền của Tiềm hành cũng hoàn thành gần xong. Lâm Trạch Xuyên về tới thành phố B.

Bởi vì Tiềm hành , nên Lâm Trạch Xuyên có chút danh tiếng, cũng được một lượng fans hâm mộ nhất định, cũng vì anh mà thành lập một website riêng và một số người mê phim điện ảnh.

Xét thấy Lâm Trạch Xuyên đã có chút danh tiếng, truyền thông Hải Lan còn cho anh một người trợ lý giúp việc, và một chiếc xe riêng, tuy chỉ là một chiếc Buick, nhưng tốt xấu gì Lâm Trạch Xuyên thời điểm đi theo đoàn làm phim cũng không quá gấp. Trợ lý công ty cho anh tên là Trần Hi Hàm, vừa mới tốt nghiệp đại học. Trước mắt đi theo Giang Ấn Thiên.

Lúc này Lâm Trạch Xuyên tựa trên ghế sa lông mới mua trong văn phòng Giang Ấn Thiên, tay trái nắm cằm.

Giang Ấn Thiên ho khan một tiếng, một bên đảo qua văn kiện trong tay, một bên hỏi “Công tác tuyên truyền của Tiềm hành cơ bản đã bắt đầu kết thúc. Tiềm hành cũng mang đến cho cậu chút danh tiếng. Bây giờ ở trong giai đoạn này nên rèn sắt khi còn nóng...”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Thật ra thời gian này có thể thừa dịp sức nóng của cậu mà nhận quay một số quảng cáo, quay phim ngắn, để gia tăng sức hấp dẫn với fans hâm mộ. Nhưng không có cái nào thích hợp.” Giang Ấn Thiên nói xong ý tưởng của mình, ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Trạch Xuyên một cái.

Lâm Trạch Xuyên gật ý bảo anh tiếp tục. Giang Ấn Thiên nói tiếp “Nhưng không lâu sau album của Tần Thiên Hậu sẽ phát hành, cho nên cho dù không quay quảng cáo cũng không cần lo lắng khoảng thời gian này không có được sự chú ý từ giới truyền thông.”

Giang Ấn Thiên chỉnh lý một số kịch bản trên bàn, đưa cho Lâm Trạch Xuyên “Nơi này có vài kịch bản phim mới đưa tới, không tệ lắm. Có một số vai nam chính, cũng có rất nhiều vai số 2. Có thể cậu sẽ cảm thấy hứng thú.”

Lâm Trạch Xuyên nhận kịch bản, cũng không lật xem ngay, mà bỏ kịch bản sang một bên, nói với Giang Ấn Thiên “Kịch bản quay phim sau này nhận cũng không muộn.”

Giang Ấn Thiên hỏi “Có chuyện gì sao?”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu “Tôi tính tham gia thử máy quảng cáo của 1/2CITY.”

Giang Ấn Thiên sợ run một chút, sau đó cười “Là tôi trước đó quá mức thật cẩn thận, cảm thấy cậu vẫn giống trước kia. Nếu không phải cậu nói, tôi thật là đã bỏ qua cơ hội thử máy 1/2CITY.”

Giang Ấn Thiên sở dĩ không an bài cho Lâm Trạch Xuyên đi thử máy 1/2CITY, là bởi vì anh hiểu rất rõ Lâm Trạch Xuyên trước kia. Khi đó Lâm Trạch Xuyên tuy có khuôn mặt tinh xảo, diễn xuất tạm được, nhưng khiến người ta có cảm giác bị mờ nhạt khi đứng trước mắt sáng.

— tựa như một con rối gỗ bị mất linh hồn, mặc dù nhìn rất đẹp, nhưng cũng chỉ là một con rối gỗ mà thôi.

Nhưng từ sau khi chia tay Tiểu Hàm Giang có một đoạn thời gian đau khổ, Lâm Trạch Xuyên bây giờ cho anh cảm giác khác trước rất nhiều. Anh nói không nên lời về loại cảm giác, nhưng loại cảm giác này xác thực tồn tại. Giống như một con rối gỗ tinh xảo có linh hồn, chiếu sáng rọi hấp dẫn người khác.

Trước kia Lâm Trạch Xuyên tuyệt đối không có thực lực cạnh tranh quảng cáo của 1/2CITY, nhưng Lâm Trạch Xuyên hiện tại...

Giang Ấn Thiên cảm thấy bây giờ Lâm Trạch Xuyên cạnh tranh quyền phát ngôn 1/2CITY, khả năng sẽ thành công.

Lâm Trạch Xuyên nhún mày “Ít nhất hiện tại chúng ta còn thời gian, như vậy là được rồi.”

Giang Ấn Thiên nói “Tôi sẽ đi ngay bây giờ, lập tức liên hệ với tổ thử máy của quảng cáo.”

Lâm Trạch Xuyên khẽ nở nụ cười, đem tấm danh thiếp cầm trong tay đưa cho Giang Ấn Thiên “Đây là danh thiếp của Mạc An. Anh trực tiếp liên hệ với anh ta là được.”

Tập đoàn D&M tương đối coi trọng việc sản phẩm 1/2CITY tiến quân vào trong nước. Công tác quay quảng cáo của 1/2CITY là do CEO của D&M khu Trung Hoa – Mạc An tự mình phụ trách.

Giang Ấn Thiên nhìn danh thiếp trong tay, giật mình nói “Sao cậu lại có danh thiếp của Mạc An?”

Cũng không trách Giang Ấn Thiên giật mình, bởi vì Mạc An rất ít khi dùng danh thiếp việc này người trong nghề đều biết.

“Khi tôi quay MV của Tần Thiên Hậu gặp được Mạc An ở Thịnh Thiên.” Lâm Trạch Xuyên hồi đáp.

“Khi đó cậu đã có quyết định này?” Giang Ấn Thiên không khỏi thở dài “Nhưng... sao anh ta lại tự mình đưa danh thiếp cho cậu.” Giang Ấn Thiên cho rằng tấm danh thiếp này do Lâm Trạch Xuyên vì quảng cáo mà lấy của Mạc An.

Lâm Trạch Xuyên thay đổi một tư thế thoải mái tựa trên ghế salông “Là anh ta chủ động cho tôi.”

— Lâm Trạch Xuyên không nói sai, danh thiếp đích thật là Mạc An chủ động cho. Chẳng qua cái loại “chủ động” này vì Lâm Trạch Xuyên có ý dẫn đường mà thôi.

Từ thời học đại học, Mạc An đã thích những mỹ thiếu niên có diện mạo tinh xảo, đặc biệt “Lâm Trạch Xuyên” chính là loại hình này. Ở đại học, Mạc An còn để Trình Hướng Nam giúp mình chọn ảnh tuyển người. Nên đối với khẩu vị mà Mạc An yêu thích, anh rất rõ ràng.

Trước đó những tình nhân Mạc An kết giao, đều thuộc loại hình như vậy. Người yêu bây giờ của Mạc An là một Hoa kiều thiết kế trang phục, cũng là loại hình này.

Mà Lâm Trạch Xuyên lúc ấy mặc đồ cổ trang, để lại cho Mạc An một ấn tượng rất độc đáo.

Cho nên Lâm Trạch Xuyên có thể khẳng định, Mạc An vẫn còn ấn tượng với mình.

Lâm Trạch Xuyên khéo môi nhẹ câu, ngẫu nhiên đụng phải Mạc An, chẳng phải là một loại vận khí?

29. Chương 29

Edit & Beta: Hoa Cúc

Mạc An đúng là có ấn tượng đối với thiếu niên mặc đồ cổ trang ngẫu nhiên gặp mặt hôm đó. Sau khi Giang Ấn Thiên liên hệ xong, thì xác định thời gian thử máy, là ba ngày sau.

— nếu không có Lâm Trạch Xuyên nhắc nhở, có lẽ cơ hội thử máy lần này cứ như vậy bị bỏ lỡ.

Bởi vì tập đoàn D&M quay quảng cáo 1/2CITY hợp tác cùng Thịnh Thiên, cho nên địa điểm thử máy là trụ sở của Thịnh Thiên.

Ba ngày qua đi, Lâm Trạch Xuyên tới Thịnh Thiên chuẩn bị thử máy.

Lần này đến Thịnh Thiên, bởi vì không có Tần Thiên Hậu tới cùng, nên không có đông đảo phóng viên ngăn cản ở cửa lớn, Lâm Trạch Xuyên trực tiếp từ cửa chính đi vào.

Cửa chính người vẫn không ít, từ các biển hiệu có thể biết được, là fans hâm mộ của các minh tinh đến thử máy.

Dưới sự giúp đỡ của các nhân viên công tác, Lâm Trạch Xuyên tìm được địa điểm thử máy.

Thử máy còn chưa bắt đầu, nên các minh tinh đến đều nghỉ ngơi trong phòng riêng. Lâm Trạch Xuyên bước vào phòng nghỉ, phát hiện các minh tinh tới thử máy còn nhiều hơn so với tưởng tượng của anh, và đa số đều là minh tinh hạng hai, nhưng cũng không ít đại minh tinh.

Nhưng đây cũng là chuyện nằm trong dự kiến. 1/2CITY là sản phẩm phụ của thương hiệu nổi tiếng và xa xỉ D&M, lần đầu họ tung sản phẩm này vào trong nước. Chi nhánh tập đoàn D&M khu Trung Hoa rất coi trọng, cho dù bộ phận quan hệ xã hội hay bộ phận ồ chức quảng cáo thì đều đưa ra các nhân viên cao cấp nhất. Một khi lựa chọn xong người phát ngôn, quảng cáo quay phim sẽ được hoàn tất, lập tức dùng các phương thức nhẹ nhàng hay cứng rắn quảng bá rộng rãi trên thị trường.

Có thể lấy được quyền phát ngôn của 1/2CITY, thì cấp bậc và danh khí của minh tinh vô hình trung sẽ tăng lên rất nhiều. Hấp dẫn như vậy khiến các minh tinh lớn cũng buông tha sự kiêu ngạo của mình, đến Thịnh Thiên thử máy.

Lâm Trạch Xuyên tìm một vị trí ngồi xuống, tùy tay lấy một quyển tạp chí lật xem. Giang Ấn Thiên có việc chưa đến, cùng đi với Lâm Trạch Xuyên là trợ lý mới Hải Lan cho anh Trần Hi Hàm.

Lâm Trạch Xuyên nhận chai nước Trần Hi Hàm đưa tới, uống một ngụm, tiếp tục xem tạp chí.

Lúc này, cửa lớn một trận xôn xao, khiến những người trong phòng nghỉ cũng dừng tay soi nổi ngẩng đầu lên, Lâm Trạch Xuyên cũng nhìn ra cửa. Chỉ nhìn thoáng qua, Lâm Trạch Xuyên vẫn tiếp tục xem tạp chí.

Người tới là Tiểu Hàm Giang, phía sau còn mang theo năm sáu người, xem ra là trợ lý. Tới đây thử máy cũng không thiếu các đại minh tinh, nhưng đa số chỉ mang theo một hai người.

Tiểu Hàm Giang lại mang một đồng lớn trợ lý vào phòng nghỉ, đợi Tiểu Hàm Giang ngồi xuống, năm sáu trợ lý liền vây quanh hầu hạ hần. Phòng nghỉ vốn tĩnh, bỗng trở nên ồn ào.

Một trợ lý đưa cho Tiểu Hàm Giang cốc nước, Tiểu Hàm Giang uống một ngụm, trực tiếp phun ra, trừng mắt nhìn liếc người trợ lý kia “Đây là cái gì? Dám lấy nước khoáng cho tôi uống? Chẳng lẽ Tiền Tử chưa nói cho cậu biết, nước tôi uống phải là nước có nhiệt độ bình thường hả? Cậu có đầu óc không?”

Trợ lý kia cúi đầu “Lần sau tôi nhất định sẽ chú ý.” Tiểu Hàm Giang đưa cốc nước cho trợ lý, khí lực lớn khiến tiểu trợ lý lão đảo một cái, lui về sau một bước, “Lấy lại một lần nữa.”

Hành động của Tiểu Hàm Giang khiến các minh tinh khác trong phòng nghỉ soi nổi ghé mắt vây xem. Những đại minh tinh ở đây không ít, nhưng kiêu ngạo như vậy thì rất ít thấy.

Có thể ở cái vòng hỗn loạn này mà không thông suốt, thì không phải người tinh ý? Tiểu Hàm Giang là thần tượng phim truyền hình, trong phòng nghỉ của minh tinh, có những người địa vị tương tự Tiểu Hàm Giang, cũng có những người địa vị không bằng Tiểu Hàm Giang. Huống hồ Tiểu Hàm Giang lại được Đặng Duệ bao dưỡng. Cho nên rất kiêu ngạo, cũng không ai nói thêm gì.

“Ồ, đây không phải là Lâm Trạch Xuyên sao?” Tiểu Hàm Giang nhìn lướt qua phòng nghỉ, phát hiện Lâm Trạch Xuyên đang xem tạp chí. Lâm Trạch Xuyên đầu cũng không thèm nâng.

“Này, mày có ý gì!” Lâm Trạch Xuyên mỗi lần nhìn thấy hắn đều tự động dán lên, vậy mà hiện tại hắn nói chuyện lại không thèm để ý đến hắn! Huống hồ Tiểu Hàm Giang không quên lần trước hắn tìm Lâm Trạch Xuyên muốn lấy nhân vật kia, Lâm Trạch Xuyên còn không cho hắn.

Lâm Trạch Xuyên lật một tờ tạp chí, như trước xem hắn là không khí.

Tiểu Hàm Giang trở mình đứng dậy, bước tới hướng Lâm Trạch Xuyên “Tao đang nói chuyện với mày đấy!”

Lâm Trạch Xuyên lúc này mới ngẩng đầu nhìn thoáng Tiểu Hàm Giang “Đừng chắn ánh sáng.”

“Bám vào Chu Vũ Đồng, đủ sức rồi, có phải không?” Tiểu Hàm Giang giọng mỉa mai nói.

Lâm Trạch Xuyên cười khê một tiếng “Tôi bám hay không bám Chu Vũ Đồng có liên quan gì đến anh? Ngược lại là anh, bám vào Đặng Duệ, còn không phải vì muốn tới đây thử máy? Không bằng đi theo Đinh Vĩnh Gia nha.” Lâm Trạch Xuyên nhủ mày, “Tôi ngược lại đã quên, không phải anh chủ động rời khỏi Đinh Vĩnh Gia. Là Người ta không cần anh.”

Tiểu Hàm Giang sắc mặt đều đen. Lâm Trạch Xuyên nói kích thích hắn không nhẹ.

Đinh Vĩnh Gia là ở thủ đô có tiền có thế, năng lực vượt xa nhị thế tổ giàu có Đặng Duệ. Nhưng Đinh Vĩnh Gia lại coi trọng một người mẫu nam dưới trướng Phong Hành, nên vứt bỏ hắn.

“Hừ, tao cũng không biết, thì ra mày nhanh mồm nhanh miệng như vậy đấy.” Tiểu Hàm Giang tay nắm chặt thành quyền, hận không thể đánh nhau với Lâm Trạch Xuyên. Trong ấn tượng của hắn, Lâm Trạch Xuyên chỉ là một kẻ chỉ biết vây quanh hắn khúm núm nằm dưới thân hắn.

“Hiện tại biết rồi, nếu biết thì đừng ở trước mặt tôi là gì, chướng mắt lắm.” Đối với loại người như Tiểu Hàm Giang, Lâm Trạch Xuyên cảm thấy chỉ liếc mắt một cái cũng là dư thừa. Anh thật sự không hiểu, vì cái gì mà “Lâm Trạch Xuyên” lại vì một kẻ cặn bã như vậy đi tự sát —— mất mủn nhỉ.

Anh nghĩ đến hình tượng Tiểu Hàm Giang “Lâm Trạch Xuyên” viết trong nhật kí—— cao lớn hoàn mỹ. Nếu như nói bình thường khi người ta yêu chỉ số thông minh là con số 0, thì “Lâm Trạch Xuyên” chỉ số thông minh chính là số âm.

“Mày nói cái gì!” Tiểu Hàm Giang ngày thường được tăng bốc đã quen, chưa bao giờ bị nói như vậy, hơn nữa nói như vậy lại là người mà trước kia một mực đi theo sau hắn, Lâm Trạch Xuyên sống chết vì hắn.

Lời vừa rồi của Lâm Trạch Xuyên khiến hắn bùng nổ, Tiểu Hàm Giang một quyền đâm vào mặt Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên lắc mình thông dong né tránh, Tiểu Hàm Giang thu tay không kịp, nắm đấm lập tức đánh lên tường, đau đến mặt mũi trắng bệch.

Lâm Trạch Xuyên cúi thấp đầu, nên không ai nhìn thấy khóe miệng anh khê cười. Trình Hưởng Nam từng tập võ đấy, tuy “Lâm Trạch Xuyên” thể lực không tốt, nhưng chiêu thức lại không quên.

Trợ lý thấy Tiểu Hàm Giang ôm lấy tay, vội vàng vây tới. Tiểu Hàm Giang hung hăng nhìn Lâm Trạch Xuyên, nói với trợ lý “Giáo huấn nó cho tôi để nó biết phân biệt một chút.”

Vừa lúc đó, cửa phòng nghỉ mở ra, một đoàn bảo an tiến vào, người đi đầu nói “Nghe nói có người ở nơi này gây sự.”

Người nọ đến gần Tiểu Hàm Giang, nói với Tiểu Hàm Giang “Tiểu tiên sinh, ở Thịnh Thiên cấm đánh nhau, mời ngài rời khỏi đây.”

Tiểu Hàm Giang nghe đến câu đó, ánh mắt đỏ lên “Dựa vào cái gì!”

Người đi đầu mặt không đổi sắc, ngữ khí lạnh lùng “Nơi này là Thịnh Thiên, ở Thịnh Thiên, thì phải theo qui định của Thịnh Thiên.” Thịnh Thiên là lão đại của làng giải trí, trong giới giải trí nói một không nói hai. Cho dù một đại minh tinh như Tiểu Hàm Giang, ở Thịnh Thiên cũng không có gì quan trọng. Bảo an của Thịnh Thiên sao lại có thể nể mặt Tiểu Hàm Giang.

Mà Tiểu Hàm Giang lại là kẻ luôn được người ta nghênh đón sao chịu nổi cơn tức này, dưới cơn thịnh nộ không biết nặng nhẹ. Người nọ cho một ánh mắt, bảo an phía sau bước vào đem Tiểu Hàm Giang ra cửa lớn. Một màn này, đúng lúc bị phóng viên vây ngoài cửa lớn Thịnh Thiên bắt được.

Đây tuyệt đối là một tin tức lớn! Tất cả các phóng viên đều kích động, đem hình ảnh Tiểu Hàm Giang bị bảo an của Thịnh Thiên đuổi ra khỏi cửa chụp lại. Trong lúc nhất thời, đèn flash lóe lên bốn phía, hiệu ứng ánh sáng khiến người ta mở mắt không nổi.

Có thể thấy, Tiểu Hàm Giang trong khoảng thời gian này đã bị truyền thông đưa lên đầu đề rất nhiều lần. Hơn nữa hầu hết đều là các tin tức xấu, đã kích hình tượng của Tiểu Hàm Giang không chỉ một lần hai lần.

Người nọ nói với Lâm Trạch Xuyên một tiếng “Quấy rầy.” Thì rời khỏi phòng nghỉ. Phòng nghỉ khôi phục lại sự yên tĩnh.

Lâm Trạch Xuyên tiếp tục ngồi trên ghế xem tạp chí, không thêm để ý đến ánh mắt của người khác. Lâm Trạch Xuyên lấy điện thoại di động, nhìn thời gian, đã đến giờ thử máy. Vừa xem thời gian cũng đồng thời thuận tay xóa bỏ tin ngắn Cổ Viêm vừa gửi tới.

Cửa phòng nghỉ đóng, hơn nữa hiệu quả cách âm không tồi, động tĩnh bên trong bên ngoài căn bản rất khó nghe được, huống chi là xa xa bên kia còn có bảo an.

Lần này tới thử máy mình tinh hạng một hạng hai không ít, nhưng có thể có được cơ hội làm người phát ngôn cũng không nhiều, Tiểu Hàm Giang tính một suất. Tiểu Hàm Giang tuy rằng nhân phẩm không tốt lắm, nhưng đúng là thực lực cạnh tranh không kém khuôn mặt cũng không tệ, nếu không cũng không thể lẫn lộn từ con đường thần tượng truyền hình mà đi lên.

Tới nhiều mình tinh như vậy, Tiểu Hàm Giang danh khí lớn nhất. Tuy 1/2CITY tuyển người phát ngôn rất chú trọng hình tượng cá nhân, nhưng cũng phải cân nhắc đến nhân tố khi kêu gọi lực lượng. Điều kiện đồng thời, đương nhiên phải có năng lực.

Lâm Trạch Xuyên trước khi đến liền thử máy cũng đã nghiên cứu các mình tinh có mặt ở đây, đối đủ để tạo thành uy hiếp cũng chỉ có hai người. Một người là Tiểu Hàm Giang, một người khác là Kỷ Hi Niên.

—— Kỷ Hi Niên bộ dạng tuy không phải loại hình mỹ thiếu niên tinh xảo mà là Mạc An vừa ý, nhưng cũng không kém.

Mặt khác Tiểu Hàm Giang thực lực rất mạnh, quay quảng cáo rất có sức hấp dẫn, danh khí cũng lớn, đến khi kêu gọi fans hâm mộ cũng rất có lợi thế.

—— Kỷ Hi Niên lại là người mẫu mới nổi của giải trí Phong Hành, mặc dù mới xuất đạo không lâu, danh khí không lớn. Nhưng giải trí Phong Hành lại xem cậu ta như người nối nghiệp Lý Tư Uy để bồi dưỡng, thực lực có thể thấy được là không tệ.

Lý Tư Uy nam người mẫu nổi tiếng nhất trong nước, cũng là nam người mẫu có trình độ đứng đầu Á Châu. Kỷ Hi Niên tướng mạo âm nhu mịn hoặc, là loại hình Mạc An thích, hơn nữa khi xuất đạo là một người mẫu chuyên nghiệp.

Lâm Trạch Xuyên xem tạp chí, nhẹ nhàng nở nụ cười.

—— trước đó anh từ chối để nhân vật MV kia cho Tiểu Hàm Giang, vì đã quen “Lâm Trạch Xuyên” ngoan ngoãn phục tùng nên Tiểu Hàm Giang trong lòng ghi hận. Khi Tiểu Hàm Giang nhìn thấy anh thì tất nhiên không nói sẽ không chịu nổi.

Anh muốn khơi mào cơn giận của Tiểu Hàm Giang đương nhiên dễ như trở bàn tay. Nhưng không nghĩ tới chuyện này còn thuận lợi hơn so với tưởng tượng—— Tiểu Hàm Giang thật đúng là quá ngu xuẩn.

Khi Tiểu Hàm Giang tiến vào, anh đã viết xong tin ngắn. Khi Tiểu Hàm Giang bắt đầu thù địch gây sự, thì đề xuống phím gửi đi. Nhắn tin cho Cổ Viêm, để Cổ Viêm gọi bảo an đến phòng nghỉ.

—— Tiểu Hàm Giang không có thử máy, thì xem như mất cơ hội.

Lâm Trạch Xuyên thở dài, còn nói muốn dựa vào bản thân mình để có được quyền phát ngôn, cuối cùng vẫn phải nhờ Cổ Viêm giúp chuyện nhỏ này. Cho dù đây cũng chỉ là tiện nays, vẫn làm cho anh cảm thấy có chút không được tự nhiên. Chỉ có điều khách quan mà nói lấy Cổ Viêm ra để trực tiếp đoạt được quyền phát ngôn, thì anh vẫn tình nguyện làm thế này. Ít nhất lấy được quyền phát ngôn bằng quá trình thực tế.

— dù sao trước đó được nhảy dù vào vai nam nhân vật chính trong MV của Tần Thiên Hậu, đã để cho giới truyền thông phải suy đoán rồi.

Cho dù Cố Viêm có thể bịt miệng được giới truyền thông, thì vẫn sẽ có người biết. Bị bao dưỡng đã là bị kích, bị người khác biết mình bị người bao dưỡng, thì tuyệt đối là thảm kịch trắng trợn.

30. Chương 30

Edit & Beta: Hoa Cúc

Thử máy đã bắt đầu, bởi vì chưa đến phiên Lâm Trạch Xuyên, cho nên anh an vị trên ghế chờ mắt.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, người vào thử máy tốp năm tốp ba đi ra, sắc mặt trước đó thỏa thuê mãn nguyện bây giờ biến thành mất mát uể oải.

Một lát sau, liền đến phiên Lâm Trạch Xuyên.

Địa điểm thử máy là rạp số 5. Lâm Trạch Xuyên đi vào phòng, nhìn một loạt những người trong hội đồng thẩm định. Những người này Lâm Trạch Xuyên cũng không quen biết, họ đều là người phụ trách tuyên truyền quảng cáo 1/2CITY của tập đoàn D&M. Nhưng có hai người, Lâm Trạch Xuyên quen. Một người là Mạc An, một người là... Cố Viêm.

Mạc An là CEO khu Trung Hoa của D&M, cũng là người phụ trách chủ yếu sản phẩm 1/2CITY, đương nhiên phải ở đây.

Mà Cố Viêm xuất hiện khiến Lâm Trạch Xuyên có chút kinh ngạc. Cố Viêm mặc dù là chủ tịch của Thịnh Thiên, nhưng sự vụ của Thịnh Thiên trên cơ bản đều do trợ lý của y – Trương Tề và tổng giám đốc xử lý. Trọng tâm công việc của Cố Viêm cho tới bây giờ đều không đặt ở Thịnh Thiên. Tựa hồ thật sự giống như những gì Cố Viêm từng nói, y thành lập Thịnh Thiên chỉ mang tính chất chơi đùa, tuy Lâm Trạch Xuyên không tin tưởng điều đó.

Lần này hạng mục hợp tác với D&M mặc dù khá nặng, nhưng cũng không đến trình độ được Cố Viêm coi trọng mà tự mình tới đây. Nhưng Cố Viêm dù sao cũng là chủ tịch của Thịnh Thiên, cho nên xuất hiện ở trong này là rất bình thường.

Lâm Trạch Xuyên chỉ có chút kinh ngạc nho nhỏ, sau đó điều chỉnh tâm tình thật tốt.

Cố Viêm cùng Mạc An hình như đang nói chuyện gì đó, khi nhân viên công tác báo tên Lâm Trạch Xuyên, hội đồng thẩm định đều bắt đầu hướng ánh mắt về phía cửa vào.

Lâm Trạch Xuyên đi tới trước ghế ngồi của hội đồng thẩm định chuẩn bị thử máy, khước miệng nhẹ câu một độ cung thích hợp, tư thế tùy ý thả lỏng lại không mất lễ nghi.

Bọn họ đánh giá Lâm Trạch Xuyên từ trên xuống dưới, sau đó cùng nhau trao đổi ý kiến, thỉnh thoảng lại gật đầu.

Lâm Trạch Xuyên cảm thấy mình hiểu được, ít nhất bề ngoài qua được một cửa.

Mạc An nhìn Lâm Trạch Xuyên, cười nói “Lại gặp được cậu, hai người chúng ta thật hữu duyên.”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nở nụ cười “Thời điểm chuẩn bị thử máy, tôi mới biết được Mạc An là người phụ trách sản phẩm 1/2CITY. Thật đúng là khiến người ta lắp bắp kinh hãi.”

“Ngoại hình của cậu rất phù hợp với hình tượng người phát ngôn của 1/2CITY trong lòng tôi.” Mạc An cười một chút, “Nhưng, như vậy không có nghĩa là cậu có thể lấy được quyền phát ngôn.”

Lâm Trạch Xuyên cười khẽ “Tôi sẽ chứng minh mình là người thích hợp nhất.”

Mạc An vỗ tay “Riêng tôi rất thưởng thức sự tự tin của cậu.”

Lúc này, nhân viên công tác kéo ra một loạt giá mắc đồ, treo đầy quần áo.

Mạc An nói “Những thứ này là quần áo một quý của 1/2CITY, để chính cậu phối hợp. Sau đó nhiếp ảnh gia sẽ chụp hình cho cậu.”

Lần này thử máy có quy định, thời điểm thử máy, người trình diện sẽ bắt đầu thử máy, mà không thể mang theo đội tạo hình của mình.

Các minh tinh phần lớn đều có đội tạo hình của mình, sẽ chọn quần áo cho minh tinh, thiết kế tạo hình khi minh tinh xuất hiện trước ống kính. Cho nên hầu hết các minh tinh đều làm không xong chuyện này, khi người trình diện có thể tạo hình cùng như hóa trang, sẽ khiến người ta thưởng thức.

Lần này khi 1/2CITY tổ chức thử máy đã đặc biệt đưa ra quy định như vậy. Bởi vì

—— Bản thân người phát ngôn của 1/2CITY phải có khí chất linh mẫn thời thượng. Giống như quần áo, có thể phối hợp với nhau mà không giống với người bình thường, tạo cho mình một hương vị độc đáo. Vừa biểu hiện khí chất độc đáo của mình, vừa muốn thuyết minh cho phong cách và ý tưởng thuộc về 1/2CITY.

Tuy 1/2CITY tuyển người phát ngôn không yêu cầu minh tinh phải có danh khí cao, nhưng yêu cầu đối với minh tinh lại rất cao. Bỏ đi ánh hào quang của minh tinh, mất đi sự trợ giúp của đội hóa trang, nhận một sản phẩm xa xỉ từ mình làm công việc của cả đội hóa trang, khảo nghiệm tự làm nổi bật khí chất của bản thân.

—— đó cũng là lý do khiến cho hầu hết các minh tinh tới thử máy đều bị loại bỏ.

Lâm Trạch Xuyên gật đầu, quay lại chọn đồ trên giá. Mọi người thấy anh chọn quần áo, phát hiện những kiểu dáng phức tạp đều trực tiếp bị bỏ qua, hầu hết chỉ chọn kiểu dáng ngắn gọn.

Chỉ một lát sau, anh đã chọn xong quần áo, cầm vào gian thử đồ.

Mạc An quay cười với Cố Viêm “Tôi ngược lại rất chờ mong Lâm Trạch Xuyên sẽ lý giải như thế nào về 1/2CITY.” Mạc An cũng không biết quan hệ của Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm, nói như vậy với Cố Viêm chỉ là muốn biết chủ tịch Thịnh Thiên có ý kiến gì đối diễn viên thử máy này hay không.

Mạc An xác thực cực kì chờ mong những gì Lâm Trạch Xuyên thể hiện. Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên, đã cảm thấy người này khí chất rất hấp dẫn người khác. Cho nên để lại cho anh ấn tượng khắc sâu. Khi Mạc An lật xem tư liệu các diễn viên thử máy không thấy Lâm Trạch Xuyên, còn cảm thấy có chút tiếc nuối. Nhưng mà cuối cùng, Lâm Trạch Xuyên vẫn tới thử máy.

Cố Viêm mỉm cười “Tôi cũng rất chờ mong.”

Lâm Trạch Xuyên đổi xong quần áo, từ phòng thay đồ đi ra. Ánh mắt của mọi người đều tập trung ở tại trên người anh. Áo sơ mi màu trắng hình thức ngắn gọn không mất đi sự lịch sự tao nhã, cũng không cứng nhắc đóng cúc toàn bộ, mà mở hai cúc đầu tiên, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, cổ tay áo nhẹ kéo tới khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay. Quần bò ống thẳng sáng màu, thắt lưng màu bạc. Vạt áo sơ mi cũng không bó trong thắt lưng, mà tùy ý rủ xuống.

Khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, mặt mày ưu mỹ như họa. Đặc biệt là đôi mắt, đường cong mượt mà, đuôi mắt hơi cao, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Rõ ràng chỉ một bộ đồ bình thường, nhưng khi Lâm Trạch Xuyên mặc vào lại toát ra hương vị tao nhã. Hơn nữa hai loại phong cách hoàn toàn khác nhau, lại được không chế thành thạo, hòa hợp mà không lộ ra sự bất ngờ.

Mạc An đánh giá Lâm Trạch Xuyên, tán thưởng “Biểu hiện của cậu ta so với những gì tôi đoán còn tốt hơn.”

Không tận lực thể hiện, không chút để ý nhưng vẫn tỏa ra lực hấp dẫn trí mạng, lôi cuốn ánh mắt người khác mà không biết. Cái này không phải trải qua huấn luyện là có thể có được. Cái loại tao nhã này có từ trong xương, có vài người cả đời cũng không học nổi.

Cố Viêm hai tay giao nhau, nâng mâu nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên, cười khê “Quả nhiên không để cho tôi thất vọng.”

Chụp ảnh xong, Lâm Trạch Xuyên đổi quần áo, rời khỏi trường quay.

Trần Hi Hàm ở bên ngoài chờ anh, thấy anh đi ra liền hỏi “Thử máy thuận lợi chứ?”

Lâm Trạch Xuyên cười cười “Coi như thuận lợi, nhưng còn chưa có quyết định chính xác.”

Từ biểu tình của những người đó, thì xem như anh thể hiện rất tốt. Những người khác không đáng lo, nhưng Kỷ Hi Niên lại là một đối thủ cạnh tranh rất mạnh.

Luận về dung mạo, Kỷ Hi Niên không kém hơn anh. Hơn nữa Kỷ Hi Niên còn là người mẫu chuyên nghiệp, tuy rằng là người mới, nhưng có được sự hậu thuẫn của giải trí Phong Hành. Một thời gian Lý Tư Uy thân thể không khỏe, Kỷ Hi Niên còn thay anh ta tham gia tuần lễ thời trang Milan. Biểu hiện được rất nhiều tạp chí trong nước khen ngợi.

Kỷ Hi Niên có cảm giác ống kính tốt hơn anh rất nhiều, dù gì anh cũng chưa từng được huấn luyện.

Lâm Trạch Xuyên biết mình có được ưu thế của trước kia, cũng hiểu tình thế không thuận lợi về sau của mình. Anh và Kỷ Hi Niên ưu khuyết vừa lúc tương phản, cũng rất khó để có thể phân thắng bại. Nhưng ưu thế của Kỷ Hi Niên anh có thể học được, mà ưu thế của anh, Kỷ Hi Niên rất khó học được.

Kỷ Hi Niên khi đến phiên thử máy mới có mặt.

Khi cậu ta vừa vào cửa, tháo xuống kính râm, lộ ra gương mặt xinh đẹp yêu dị, con mắt giống như được ngâm rượu hoa đào, đảo qua những người khác, mang theo sự khiêu khích như có như không. Cánh môi duyên dáng, như cánh hoa hồng khiến người nhìn không muốn hôn lên.

Cậu ta đi về phía trước, vừa lúc thoáng qua Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên có thể ngửi được trên người cậu ta mùi nước hoa ——Blue Charm(1), một loại nước hoa khiến người ta đầu óc choáng váng.

(1) Blue Charm: một loại nước hoa có mùi đậm đà, quyến rũ và gợi cảm, phái nữ thường dùng.

“Lâm Trạch Xuyên đứng không?” Kỷ Hi Niên mỉm cười, ghé vào tai anh nhẹ giọng “Lần này người phát ngôn, là tôi.”

Lâm Trạch Xuyên cũng không kinh ngạc Kỷ Hi Niên biết anh, anh có thể chuẩn bị, người khác đương nhiên cũng sẽ chuẩn bị. Nhưng người khác lại không chú ý tới anh, mà Kỷ Hi Niên lại chú ý tới anh —— đó cũng không phải là ngẫu nhiên.

Lâm Trạch Xuyên dừng lại, nhưng vẫn không quay đầu về phía Kỷ Hi Niên, ngữ điệu mềm nhẹ không che dấu sự đậm đặc “Tự tin là tốt, nhưng bây giờ tự tin quá, về sau lại vui quá hóa buồn.” Nói xong cũng không nhìn Kỷ Hi Niên một cái, trực tiếp mang theo Trần Hi Hàm rời khỏi Thịnh Thiên.

Trở lại văn phòng Giang Ấn Thiên, Lâm Trạch Xuyên một chút liền gục ở trên ghế salông, đem mặt chôn vào gối.

Giang Ấn Thiên hỏi “Thử máy thuận lợi chứ?”

Lâm Trạch Xuyên híp mắt, thanh âm bởi vì vùi đầu vào gối mà mơ hồ “Coi như thuận lợi. Chỉ là hơi mệt một chút.” Thân thể không mệt lắm, nhưng mà tinh thần tương đối mệt.

“Có thể lấy được quyền phát ngôn không?” Giang Ấn Thiên vẫn rất lo lắng.

“Có thể.” Lâm Trạch Xuyên xoay người, đem mặt hướng vào trong.

“Không phải nói còn chưa xác định được hay sao?” Giang Ấn Thiên nói.

Lâm Trạch Xuyên khoát tay áo, để Trần Hi Hàm đưa cho Giang Ấn Thiên một túi văn kiện. Giang Ấn Thiên mở túi văn kiện, sắc mặt không thể tin “Cậu làm thế nào mà có được thứ này?”

Lâm Trạch Xuyên ngữ khí không chút biến hóa “Thám tử tư.”

Giang Ấn Thiên trầm mặc một chút, nhưng cũng không nói gì thêm, giới giải trí vốn chính là nơi người lừa gạt người. Huống hồ đối phương chơi thủ đoạn trước, làm như vậy cũng không có gì đáng trách. Nhưng

Giang Ấn Thiên mở miệng lại không phát ra âm thanh. Lâm Trạch Xuyên biến hóa quá lớn, tâm kế thủ đoạn như thế này, Lâm Trạch Xuyên trước kia vĩnh viễn không thể làm được. Thế nào mà chỉ ngắn ngủn mấy tháng, đã có biến hóa lớn như thế. Rốt cuộc là không đứng chỗ nào?

Lâm Trạch Xuyên híp mắt chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Đúng lúc, điện thoại của anh vang lên. Anh không kiên nhẫn lấy di động ra, là điện thoại của Cố Viêm.

“Alo.” Lâm Trạch Xuyên hữu khí vô lực nói.

“Em hiện tại đang ở đâu?” Cố Viêm hỏi.

“Tôi ở Hải Lan.”

“Mười phút sau tôi tới đón em.” Cố Viêm nói.

“Cái gì!” Lâm Trạch Xuyên một phen từ trên ghế salông ngồi dậy, khiến Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm chú ý.

Lâm Trạch Xuyên bụm miệng, chuồn ra khỏi văn phòng thở dài một hơi “Anh không phải ở lại Thịnh Thiên thăm định hay sao?”

“Tôi để Trương Tề thay thế tôi tiến hành xem xét những người còn lại rồi.”

Lâm Trạch Xuyên thái dương co rút “Cố tổng, anh cũng rất không có trách nhiệm...”

Cố Viêm khẽ cười “Những gì nên nhìn đều nhìn xong rồi.”

Lâm Trạch Xuyên tỏ vẻ lý giải “Anh xem Kỷ Hi Niên rồi hả?” Anh tuyệt đối không thừa nhận Cố Viêm đi xem mình.

“Ghen tị? Kỷ Hi Niên có chỗ nào so được với em, em không cần lo lắng mình sẽ thất sủng.”

Lâm Trạch Xuyên “...” Ở trên giường chiếm thế thượng phong được rồi, ngay cả cái miệng cũng phải chiếm thế thượng phong, Cố Viêm thật là quá phẫn đến đáng giận!

“Tôi ước gì anh vừa ý cậu ta! Tôi đây sẽ giải phóng.” Lâm Trạch Xuyên tức đến khó thở nói.

“Vậy làm em mất hứng rồi.” Cố Viêm khẽ cười “Tôi vẫn tương đối thích em.”

Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm hoàn toàn đả bại...

31. Chương 31

Edit & Beta: Hoa Cúc

Mười phút sau, Cố Viêm quả nhiên đến. Lâm Trạch Xuyên lên xe, nhìn ngoài cửa sổ một chút “Sẽ không bị người ta chụp được chứ?”

“Cho dù chụp cũng không bị công khai, đừng lo lắng.” Cố Viêm buồn cười nhìn Lâm Trạch Xuyên cẩn thận.

Lâm Trạch Xuyên trắng mắt liếc Cố Viêm một cái, khinh bỉ nói “Anh đương nhiên không cần lo lắng. Cho dù không cẩn thận truyền ra, cũng chỉ có thêm một chuyện của Cố thiếu gia mà thôi. Anh sẽ không hiểu được nỗi khổ của tiểu nhân vật.”

— cái loại chèn lệch và chua xót này, Lâm Trạch Xuyên lĩnh hội rất sâu. Cho nên bạn học Lâm Trạch Xuyên hiện tại cực độ căm ghét đặc quyền giai cấp. Đặc biệt là cái loại cảm giác xuất sắc và ưu việt như Cố Viêm có mà không tự biết.

Cố Viêm nhẹ nhàng cười, nhìn Lâm Trạch Xuyên giận dữ.

“Đúng rồi, đi đâu vậy?” Lâm Trạch Xuyên có chút nghi hoặc hỏi.

“Mang em đi làm quen với một người.”

“Ai?” Lâm Trạch Xuyên theo bản năng hỏi thăm.

“Thật ra người này em cũng biết.” Cố Viêm nói.

Lâm Trạch Xuyên cúi đầu suy tư trong chốc lát, vẫn không nghĩ được đáp án.

Xe đi vào một ngõ nhỏ, dừng lại bên lề.

“Đến rồi?” Lâm Trạch Xuyên xác nhận nhìn về phía Cố Viêm.

“Xuống xe đi, đến rồi.”

Mặt tường màu xanh rêu, sau giờ Ngọ(1) ánh mặt trời chiếu vào, cả con ngõ nhỏ mang theo phong cách cổ xưa mà yên tĩnh.

(1) Giờ Ngọ: khoảng thời gian từ 11:00 tới 13:00 trong một ngày. Nhiệt độ trong thời gian này cao nhất cả ngày.

Cố Viêm mang Lâm Trạch Xuyên tới trước cửa một gian tứ hợp viện thì dừng lại. Cửa lớn tứ hợp viện đóng chặt, Cố Viêm đẩy cửa đi vào.

(2) Tứ hợp viện: Kiểu nhà truyền thống của người dân TQ, là một khu nhà lớn có sân trong được tạo nên bởi những gian nhà từ bốn mặt Đông, Tây, Nam, Bắc.

Lâm Trạch Xuyên theo Cố Viêm tiến vào sân, phát hiện trên ghế trong viện có một người đang nằm. Đợi Lâm Trạch Xuyên thấy rõ dung mạo người nọ, thì rất kinh ngạc.

Cố Viêm nói đúng vậy, người này anh biết. Nhưng anh nghĩ thế nào cũng không ngờ, Cố Viêm vậy mà lại dẫn anh tới gặp người này.

Người nằm trên ghế là Triệu Tân Đức, trong Tiềm hành ông vào vai lão Đại của Hải Long bang, là cha của nữ nhân vật chính Tôn Quân Nhã – Tôn Chí Duy. Ở trong cái giới này đã lâu ông có sự từng trải của các vai diễn và sự lão luyện được người ta nể trọng. Vương Phi phải tự mình đến nhà mời ông, ông mới đồng ý diễn vai Tôn Chí Duy.

Triệu Tân Đức mở mắt, thấy người tới, thì bỏ ấm trà cầm trong tay xuống, đứng lên.

“Cố tổng đến rồi, vào nhà nói chuyện.” Triệu Tân Đức nhìn Lâm Trạch Xuyên đứng bên cạnh Cố Viêm, cũng không kinh ngạc “Tiểu Lâm, đã lâu không gặp.”

Lâm Trạch Xuyên sau khi quay xong phần diễn của Triệu Tân Đức thì rời khỏi đoàn phim, mà Triệu Tân Đức cũng không tham dự công tác tuyên truyền của Tiềm hành, nên bọn họ đúng là lâu rồi mới gặp lại.

“Vâng đã lâu không gặp, thầy Triệu khí sắc không tồi.” Lâm Trạch Xuyên cười lên tiếng chào hỏi.

Triệu Tân Đức nở nụ cười “Cũng đã già rồi, còn chỗ nào so được với những người trẻ tuổi như các cậu nữa đâu. Vào nhà ngồi đi.”

Triệu Tân Đức đưa Cố Viêm và Lâm Trạch Xuyên vào phòng trong, mời hai người ngồi xuống. Người hầu ngâm trà ngon đưa lên cho họ.

Lâm Trạch Xuyên cầm chén trà trầm mặc không nói, từ khi anh nhìn thấy Triệu Tân Đức, anh đã biết nguyên nhân Cố Viêm dẫn anh tới đây. Trà nóng hơi nước bốc lên như sương mù khiến nét mặt của anh trở nên mơ hồ, cũng che dấu ánh mắt phức tạp của anh.

—— rõ ràng chỉ là quan hệ tình nhân bao dưỡng, Cố Viêm cần gì phải cẩn thận như thế.

“Yêu cầu của cậu, tôi đồng ý.” Triệu Tân Đức nói với Cố Viêm.

Cố Viêm khẽ cười “Vậy thì làm phiền Triệu lão.”

“Tiểu Lâm thật ra tư chất không tồi, chỉ là khuyết thiếu sự chỉ đạo chuyên môn. Diễn xuất chỉ cần trải qua tôi luyện, tự nhiên sẽ được nâng cao.” Triệu Tân Đức vuốt ve hoa văn của ấm trà đất thủ công, cười nói.

Lâm Trạch Xuyên đặt chén trà xuống, lễ phép nở nụ cười “Có thể được thầy Triệu chỉ đạo, là vinh hạnh của tôi.”

Triệu Tân Đức vừa lòng gật đầu, nói “Về sau chỉ cần cậu rảnh, thì có thể đến chỗ này của tôi.” hiện tại Triệu Tân Đức cơ bản không nhận vai diễn nào nữa, cho nên có nhiều thời gian nhàn rỗi.

“Tôi sẽ cố gắng.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười.

Triệu Tân Đức luôn rất khó mời, muốn mời ông ta rời núi đóng phim là cực kì khó khăn, càng miễn bàn đến việc nhờ ông ta chỉ đạo diễn xuất.

Từ nơi ở của Triệu Tân Đức đi ra, Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên hỏi Cố Viêm “Vì sao thế?” Câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng Cố Viêm vẫn lý giải được ý của anh.

Cố Viêm dùng ngón tay nâng cằm Lâm Trạch Xuyên, nhẹ nhàng mỉm cười, “Em bây giờ là người của tôi, tôi đương nhiên sẽ phụ trách việc của em.”

Lâm Trạch Xuyên nghe được mặt hắc tuyến, những lời này rất dễ sinh ra ý nghĩa khác... Anh muốn bỏ tay Cố Viêm ra, lại không nghĩ Cố Viêm xiết chặt cằm mình, miệng tiến đến đôi môi anh nhẹ nhàng ấn, nụ hôn không mang theo ***, tựa như làn gió mát phất qua.

Lâm Trạch Xuyên sợ run một chút, chờ khi lấy lại tinh thần, mặt anh mất tự nhiên đỏ lên một chút, chật vật quay đầu đi.

Thử máy của 1/2CITY qua được vài ngày.

Kết quả tuy rằng chưa công bố, nhưng tổng hợp lại tin tức, thì truyền thông đều đặt tiêu điểm chú ý lên Lâm Trạch Xuyên và Kỷ Hi Niên.

Các trang web có tiếng trong giới giải trí cũng xoay quanh bỏ phiếu cho chủ đề “Lâm Trạch Xuyên và Kỷ Hi Niên ai có hy vọng lấy được quyền phát ngôn 1/2CITY”, mà càng thảo luận lửa càng nóng đến gần như là cần quét.

Lâm Trạch Xuyên và Kỷ Hi Niên dung mạo tương đương, khí chất khác lạ, hai người đều rất phù hợp với yêu cầu người phát ngôn của 1/2CITY, khó phân thắng bại. Cuối cùng làm cho người ủng hộ hai bên cũng không bình tĩnh được bắt đầu nhao nhao khẩu chiến.

Mà hai người trong cuộc lại cực kì nhất trí mà bảo trì trầm mặc. Song phương tựa như cũng đã tính toán trước kỹ càng.

Lâm Trạch Xuyên đang cầm Laptop xem các websites, cười nói với Giang Ấn Thiên “Bộ phận quan hệ xã hội của Hải Lan quả nhiên cường hãn.”

Tuy quyền phát ngôn của 1/2CITY hấp dẫn sự chú ý, nhưng độ nóng thế này lại khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

—— đây đương nhiên có người phía sau động thủ.

Giang Ấn Thiên pha một ly cà phê cho anh, anh uống một ngụm hơi nhú mày, anh vẫn không quen uống cà phê hòa tan. Bỏ ly xuống bàn trà, đẩy về phía trước một chút, “Hay pha cho tôi ly trà đi.”

Giang Ấn Thiên đổi cho anh một ly trà, nói “Về chuyện sức nóng của quyền phát ngôn, làm như vậy, có phải có chút...” Giang Ấn Thiên ánh mắt lóe lên một cái.

“Đây chính là con đường cậu ta chọn.” Lâm Trạch Xuyên khước miệng gọi lên một độ cung lạnh như băng, “Mà tôi, chỉ là đẩy chuyện này ra ánh sáng cho người ta chú ý mà thôi.” Anh rũ mi mắt, lông mi dày đậm tiêm dài ở trên mặt tạo nên những cái bóng che lấp.

Một lát sau, anh giương mắt nhìn về phía Giang Ấn Thiên “Giang ca, thời gian anh bước vào giới giải trí còn dài hơn tôi. Vậy mà còn vì loại chuyện thế này mà mềm lòng...”

“Tôi chỉ là...”

Lâm Trạch Xuyên hít một hơi, nói “Nếu tôi không làm như vậy, tôi có khả năng sẽ mất đi cơ hội người phát ngôn lần này. Huống hồ, đều dùng những thủ đoạn dơ bẩn, nhưng cậu ta có chỗ nào đáng để người khác đồng tình?”

Giang Ấn Thiên gật đầu, “Tôi biết.”

Về sau cuộc cạnh tranh người phát ngôn 1/2CITY có người ở phía sau lưng xê, càng ngày càng nóng.

Không biết ở đâu đó trên mạng truyền ra tin tức nói: Kỷ Hi Niên cuối cùng cũng được 1/2CITY xác định là người phát ngôn. Tin tức này vừa xuất hiện, người ủng hộ của hai bên trên mạng bùng nổ.

Người ủng hộ Kỷ Hi Niên tận sức trào phúng người ủng hộ Lâm Trạch Xuyên, người ủng hộ Lâm Trạch Xuyên thì nói tuyên bố đó sai sự thật nhất định có nội tình. Hai bên chẳng những không yên tĩnh, ngược lại khẩu chiến càng thêm kịch liệt.

Lâm Trạch Xuyên trong một lần quay quảng cáo, gặp được một đài truyền hình ghi hình tiết mục của Kỷ Hi Niên.

Lâm Trạch Xuyên được thông báo nói biết phòng hóa trang vốn được phân cho anh thì bị Kỷ Hi Niên tới trước đang dùng. Mọi người cho rằng Lâm Trạch Xuyên sẽ rất tức giận, nhưng Lâm Trạch Xuyên cũng chỉ khoát tay, nói được rồi.

Chuyện này bị người khác phát tán lên mạng. Cư dân mạng đọc được nghĩ rằng Kỷ Hi Niên đã được 1/2CITY xác định là người phát ngôn, còn Lâm Trạch Xuyên đã lỡ mất dịp tốt làm phát ngôn 1/2CITY. Hai người biểu hiện như vậy xác minh kẻ lên cao người thất thế, vậy tin tức kia có lẽ đúng là thật.

Trên mạng nghị luận sôi nổi, mà ngay cả báo chí cũng đưa tin rất nhiều về cuộc cạnh tranh người phát ngôn 1/2CITY.

Lâm Trạch Xuyên nhìn Trần Hi Hàm mua được tờ báo giải trí mới nhất, lẩm bẩm “Thời cơ đến rồi.”

Anh buông tờ báo, nói với Giang Ấn Thiên “Anh dùng một hòm thư mới đem ảnh chụp phát đến email này.” Sau đó, anh đọc một địa chỉ email.

Giang Ấn Thiên hỏi “Email của ai vậy?”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười “Của một cậu tử.” Những người không hỏi nơi lấy tin, hiểu được cầm tin tức trong tay có lợi ích lớn chính là đội cậu tử.

— Như vậy sẽ không điều tra được ngọn nguồn của ảnh chụp, nếu trực tiếp đưa cho giới truyền thông, tự nhiên sẽ khiến giới truyền thông hoài nghi, chính là dẫn lửa thiêu thân. Mà người này không hỏi ảnh chụp ở đâu ra, chỉ biết lấy ảnh đó làm của riêng, sau đó bán cho giới truyền thông... Nơi tin tức phát ra cũng sẽ biến thành người này.

Người này khi Lâm Trạch Xuyên còn là Trình Hường Nam, vì giúp Chu Vũ Đồng không chế dư luận nên quen biết.

“Đúng rồi, gửi tới 2 địa chỉ.” Lâm Trạch Xuyên nói “Một cái gửi đến email này nữa.” Anh đưa tờ giấy cầm trong cho Giang Ấn Thiên, trên đó có một cái email khác.

“Cái này là email của ai vậy?” Giang Ấn Thiên hỏi.

“Một nhà thiết kế trang phục.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười bổ sung “Cũng là người yêu hiện tại của Mạc An, có cả giấy chứng nhận đấy.”

Giang Ấn Thiên cũng ngây ra một lúc, “Cậu thật ác độc —— “

“Quá khen.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười tiếp thu sự ‘ca ngợi’.

Giang Ấn Thiên “...”

Làng giải trí ở đâu cũng không thể thiếu quy tắc ngầm, đây tựa như là quy tắc sinh tồn của người trong giới.

Kỷ Hi Niên bám vào Mạc An cũng không kỳ quái.

Mạc An khi còn học đại học, tình nhân không thiếu. Cuối cùng gặp được Lewis, kết hôn ở Hà Lan. Tuy Mạc An yêu Lewis, nhưng sau lưng Lewis vẫn có không ít tình nhân—— tuy cũng chỉ vui đùa một chút, thời gian không dài. Nhưng Mạc An sẽ không bao giờ để Lewis biết.

Kỷ Hi Niên sở dĩ biết Lâm Trạch Xuyên có thể tạo thành uy hiếp với mình, đương nhiên là vì cậu ta bám vào Mạc An, từ trong miệng Mạc An mà biết được Lâm Trạch Xuyên.

Mà Kỷ Hi Niên tin tưởng có thể lấy được quyền phát ngôn như vậy, đó là bởi vì ——

Lâm Trạch Xuyên nhìn ảnh chụp trong tay. Đây đó ảnh chụp anh thuê thám tử tư theo dõi Kỷ Hi Niên. Ảnh chụp cậu ta cùng Mạc An ra vào các khách sạn khác nhau.

Quy tắc ngầm trong giới giải trí tuy rằng ai ai cũng biết, nhưng dù sao cũng vẫn là ‘Bí mật’. Cho dù trong lòng sáng tỏ, cũng không dám nói ra bên ngoài, gặp ánh sáng sẽ phải chết——

Mấy ngày nay vì đề tài cạnh tranh người phát ngôn mà bộ phận quan hệ xã hội của Hải Lan tận lực vận động, trên mạng đã đến giai đoạn gay gắt. Lúc này truyền thông phát những tấm ảnh này ra, mang đến hiệu quả —— không cần nói cũng biết.

—— trào càng cao, ngã càng đau.

Lewis ở nước ngoài, sẽ không chú ý đến tin tức trong nước, cho nên Lâm Trạch Xuyên mới cố ý để Giang Ấn Thiên phát một phần cho anh ta. Lewis biết được, sẽ càng khiến Mạc An thêm kiên định vứt bỏ Kỷ Hi Niên.

Mà đây đó ngọn nguồn những tấm ảnh này, điều tra cũng chỉ biết được là do tay săn ảnh kia làm ra.

Nghĩ đến Giang Ấn Thiên từng hỏi anh có phải hay không ra tay quá độc ác, Lâm Trạch Xuyên cười khẽ một chút ——

Con đường này là Kỷ Hi Niên tự chọn, đây là chỉ là thủ đoạn cạnh tranh anh dùng để đánh bại đối thủ mà thôi.

Hơn nữa anh dù sao cũng chỉ lợi dụng thủ đoạn của Kỷ Hi Niên, để đả kích chính Kỷ Hi Niên. Bọn họ đều không trong sạch, thủ đoạn cũng dơ bẩn như nhau, chẳng qua phải xem kỹ thuật của ai cao hơn một bậc, ai là kẻ cười cuối cùng.

32. Chương 32

Edit & Beta: Hoa Cúc

Quả nhiên, bưu kiện phát ra ngoài một thời gian, khứu giác linh mẫn của giới truyền thông nhanh chóng có phản ứng.

Vốn cuộc cạnh tranh người phát ngôn 1/2CITY trong khoảng thời gian này là đề tài rất được chú ý, nhưng khi xuất hiện tin tức “Nội bộ đã xác định Kỷ Hi Niên sẽ được chọn là người phát ngôn 1/2CITY”, và cũng có dấu hiệu xác thực về lời đồn này, thì kết quả giống như đã được đẩy nắp quan tài.

Lúc này, những ảnh chụp như vậy lộ ra, tất nhiên trở thành một viên đá tạo thành những con sóng mãnh liệt, khiến mọi thứ xoay ngược trở lại. Mà truyền thông hy vọng nhất là có thể lấy được ánh mắt của khán giả, cho nên các loại mưu đồ kết hợp với những lời nói sắc bén mang theo các tin tức được phán đoán nhất thời ừn ừn kéo đến hướng tới tin tức này.

Tin tức oanh động, khiến dư luận mạng cũng nổ tung.

Quy tắc ngầm có đôi khi chính là pháp bảo, nhưng một khi bị đưa ra ánh sáng, ở trước mặt công chúng, sẽ trở thành lưỡi dao trí mạng.

Lúc này Kỷ Hi Niên suốt ngày bị phóng viên bao vây phỏng vấn, cuối cùng cũng bị nhốt ở công ty không ra mặt.

Giải trí Phong Hành liên tiếp ba ngày phát thông báo làm sáng tỏ sự việc, nhưng hiệu quả quá nhỏ. Dù sao ảnh chụp cũng đặt ở đó, có hình thì có chân tướng. Thậm chí còn xuất hiện một số người chứng kiến, chính là các nhân viên trong khách sạn kia.

Lúc này trên Website trực thuộc tập đoàn D&M khu Trung Hoa đưa ra thông báo, tuyên bố rõ ràng Lâm Trạch Xuyên là người phát ngôn của 1/2CITY. Hơn nữa còn nói rõ CEO Mạc An và Kỷ Hi Niên chỉ vì công tác tuyển chọn người phát ngôn 1/2CITY mà chạm mặt, không phải loại quan hệ như công chúng suy đoán.

Tập đoàn D&M phản ứng tương đối nhanh, cùng Lâm Trạch Xuyên ký kết hợp đồng người phát ngôn đồng thời mời mở cuộc họp tuyên bố tin tức. Dùng những thứ này để dập tắt tin tức nội bộ đồn đại Kỷ Hi Niên là người phát ngôn 1/2CITY trước kia.

—— Cuộc cạnh tranh người phát ngôn 1/2CITY hoàn toàn xác định được đối tượng, màn che cũng chính thức hạ xuống.

Sau khi ký xong hợp đồng người phát ngôn, Lâm Trạch Xuyên mấy ngày này khá rảnh rỗi, có thời gian thì sẽ đi bài phỏng Triệu Tân Đức. Nhờ Triệu Tân Đức chỉ điểm một số phương thức diễn xuất, nên trình độ của Lâm Trạch Xuyên cũng tăng lên không ít.

Sự kiện cạnh tranh người phát ngôn âm ỉ từ từ bình ổn.

Mà album mới nhất Bài ca luân hồi của siêu sao Thiên Hậu Châu Á – Tần Nhã Bội cũng chính thức phát hành và trở thành tiêu điểm đưa tin của giới truyền thông.

—— Trong khi thị trường âm nhạc đang lâm vào cục diện khốn khó, thì sự phát hành của Bài ca luân hồi với lượng tiêu thụ đột phá hơn một trăm vạn. Đã leo lên đứng đầu bảng xếp hạng các album quyền uy nhất cả nước.

Lần thứ hai chứng minh thực lực và sự hấp dẫn của Tần Thiên Hậu.

Ca khúc đề Bài ca luân hồi – nam nhân vật chính là Lâm Trạch Xuyên lại một lần nữa trở thành tiêu điểm chú ý của công chúng. Lực chú ý của giới truyền thông tập trung vào chi tiết một mình Lâm Trạch Xuyên lại có thể đảm nhiệm nhân vật chính trong hai MV thuộc cùng một album của Tần Nhã Bội, mà người xem bình thường trên mạng lại bị hóa trang của Lâm Trạch Xuyên trong MV làm kinh điển.

Lâm Trạch Xuyên nổi tiếng và nhân khí cũng tăng lên chưa từng có.

Rất nhanh, đến sinh nhật của Tần Nhã Bội. Tiệc sinh nhật của Tần Nhã Bội cũng đồng thời là bữa tiệc riêng mừng sự thành công của album mới.

Tiệc sinh nhật Tần Thiên Hậu đương nhiên sẽ gây chú ý khắp nơi, giới truyền thông mấy ngày trước đã tồn không ít công phu, chỉ muốn có thể bước vào tường thuật trực tiếp hiện trường diễn ra bữa tiệc.

Nhưng tiệc sinh nhật Tần Nhã Bội mang tính chất tư nhân, không mời bất kỳ đài truyền hình nào.

Cùng ngày diễn ra tiệc sinh nhật, biệt thự tư nhân của Tần Nhã Bội được bảo an kiểm tra cẩn thận, tiến vào biệt thự sẽ phải kiểm tra thư mời, ngăn chặn bất kỳ đài truyền hình và những người không liên quan lên vào bữa tiệc.

Lâm Trạch Xuyên cùng Cố Viêm đi vào. Lâm Trạch Xuyên không lo lắng sẽ bại lộ quan hệ với Cố Viêm, bởi vì những người Tần Nhã Bội mời tới trên cơ bản đều là người của Thịnh Thiên. Mà có tư cách lấy được thư mời của Tần Thiên Hậu, thì địa vị ở Thịnh Thiên tự nhiên không cần nói cũng biết. Quan hệ của anh và Cố Viêm cơ bản xem như đã công khai với những cán bộ cao cấp của Thịnh Thiên.

Cho dù từ chối giới truyền thông quay phim, nhưng phóng viên chỗ nào cũng có một chân nên vẫn vây quanh biệt thự của Tần Thiên Hậu, ở bên ngoài biệt thự chụp ảnh những minh tinh và danh nhân đi vào biệt thự.

Vì an toàn đạt được mục đích, mà khi cách cửa vào một khoảng, Lâm Trạch Xuyên kiên trì không cùng đi Cổ Viêm, hai người họ một trước một sau tiến vào biệt thự.

Lâm Trạch Xuyên vào vai nam nhân vật chính trong MV của Tần Thiên Hậu, được Tần Thiên Hậu mời tham gia tiệc mừng thành công của album mới là chuyện rất bình thường, cho nên dù phóng viên có nhanh nhạy sắc bén thế nào thì cũng không nghi ngờ gì với sự xuất hiện của Lâm Trạch Xuyên.

Nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên, Tần Thiên Hậu để ly rượu trong tay xuống bước đến trước mặt anh, cho anh một cái ôm nhiệt tình “Tiểu Lâm, đã lâu không gặp, chị nhớ cậu muốn chết.” Nói xong nhéo nhéo mặt anh, “Chắc chắc, tiểu tử này da mặt mỏng thật đấy.”

Tần Thiên Hậu nhiệt tình khiến bạn học Lâm Trạch Xuyên ăn không tiêu, mà Tần Thiên Hậu hiển nhiên không tự giác thu tay. Lâm Trạch Xuyên thật vất vả mới tránh thoát khỏi móng vuốt quấy rầy của Tần Thiên Hậu.

Tần Thiên Hậu thấy chà đạp đủ rồi, liền vỗ vỗ vai Lâm Trạch Xuyên, cười tủm tỉm “Còn chưa chúc mừng cậu lấy được quyền phát ngôn của 1/2CITY, rất có tiền đồ.”

Lâm Trạch Xuyên vừa định cảm ơn, Tần Thiên Hậu liền tiếp tục nói “Bây giờ thiên hạ đều là của người trẻ tuổi. Năm tháng khiến người ta già đi, tôi đây cũng là bà già đã qua ba mươi tuổi mỗi một lần sinh nhật đều là một lần dày vò.”

Lâm Trạch Xuyên hắc tuyến nhìn Tần Nhã Bồi, cuối cùng mới thốt ra một câu “Đâu có, chị Tần tuyệt đối không già.”

Tần Thiên Hậu vừa lòng gật đầu “Vẫn là Tiểu Lâm tốt nhất, tôi chờ cậu nói lời này đấy.”

Lâm Trạch Xuyên “...”

Lúc này Cổ Viêm đã đi tới, giải phóng Lâm Trạch Xuyên đang bị Tần Thiên Hậu tra tấn, ôm vào trong lòng “Nhiều tuổi như vậy rồi, còn đi trêu chọc trẻ con.”

Nhiều tuổi như vậy... Nhiều tuổi như vậy...

Tần Thiên Hậu bị Cổ Viêm đả kích sâu nặng, cô vươn tay chỉ Cổ Viêm lên án “Cố tổng, không cần bắt nạt người khác như vậy.” Nói xong vươn tay lau khóe mắt căn bản không có một giọt nước mắt.

Cổ Viêm khẽ cười “Tôi đây ăn ngay nói thật mà thôi, Trạch Xuyên da mặt mỏng, cho nên khách sáo một chút.” Nói xong mang Lâm Trạch Xuyên tiến vào sân trong, để lại Tần Thiên Hậu hóa đá tại chỗ.

Bị dẫm ba câu nói của Cổ Viêm đả kích không nhẹ Tần Thiên Hậu liếc Cổ Viêm một cái, lẩm bẩm “Nam nhân bao che khuyết điểm không thể trêu vào...” Thông qua lần giáo huấn bi thảm này, Tần Thiên Hậu rút ra một cái kết luận —— muốn đùa giỡn bạn học Lâm Trạch Xuyên phải chọn thời điểm không có Cổ đại thiếu gia ở đó.

Thấy Cổ Viêm, rất nhiều người vây lại muốn chào hỏi. Cổ Viêm mỉm cười cầm chén rượu ứng phó với những người đó. Lâm Trạch Xuyên khi Cổ Viêm chào hỏi ứng phó đám người kia, tìm một sôpha phòng trong ngồi xuống.

Lâm Trạch Xuyên tùy tay cầm từ khay của bồi bàn bên cạnh một ly đồ uống, uống một ngụm. Lúc này, Cổ Viêm ứng phó xong mấy người kia liền hướng về phía anh, cùng anh ngồi một chỗ.

Lâm Trạch Xuyên miễn cưỡng ngồi đó, cùng Cổ Viêm trò chuyện câu được câu không.

Một lát sau, Lâm Trạch Xuyên thật sự chịu không nổi ánh mắt sáng quắc của những nữ minh tinh nhìn về phía Cổ Viêm. Liền ngồi lệch sang bên cạnh, cách xa Cổ Viêm một chút.

Cổ Viêm liếc Lâm Trạch Xuyên một cái, duỗi cánh tay, kéo Lâm Trạch Xuyên vào trong lòng “Sao đột nhiên lại cách xa như vậy.”

“Này, người khác đang nhìn đây. Chú ý hình tượng một chút.” Lâm Trạch Xuyên giãy dụa nói.

Cố Viêm cúi đầu, nhẹ nhàng cản vành tai anh một chút “Vì sao phải để ý đến ánh mắt người khác.”

Lâm Trạch Xuyên “...” Lâm Trạch Xuyên cảm thấy da mặt Cố Viêm còn dày hơn so với tưởng tượng của anh.

Vì Cố Viêm như vậy, nên càng nhiều ánh mắt hữu ý vô tình đảo qua vị trí của bọn họ. Lâm Trạch Xuyên vốn không muốn để người khác chú ý, giờ thì tốt rồi, hoàn toàn trở thành tiêu điểm âm thầm ở đây. Anh thật sâu cảm nhận được... Cố Viêm cố ý...

Khi mọi người đều gần như đầy đủ, vũ hội bắt đầu. Toàn bộ màn cửa các cửa sổ sát đất được buông xuống, phòng trong những ngọn đèn đủ màu sắc tạo nên không khí lãng mạn kiêu diễm. Có thể được Tần Thiên Hậu mời, không có danh tiếng cũng có thân phận. Quần là áo lụa, ăn uống linh đình.

Có vài đôi bắt đầu ra sân nhảy. Tần Nhã Bội cùng Tưởng Thanh Thành khiêu vũ xong một bản nhạc, liền đi tới bên cạnh Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm.

Tần Nhã Bội nhìn thoáng Cố Viêm, sau đó ném một cái mị nhãn với Lâm Trạch Xuyên, nói “Tiểu Lâm, cùng chị khiêu vũ một bài.” Nói xong lại nhìn thoáng Cố Viêm.

— xem ra Tần Thiên Hậu cực kì am hiểu công việc nhổ lông trên mông lão hổ. Bị Cố Viêm đả kích một lần vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn gỡ hòa một ván.

Nếu biểu tình của Cố Viêm biến hóa, thì Tần Thiên Hậu đã đạt được mục đích, nếu buồn bực này ăn dấm này thì không phải rất tốt sao. Chỉ tiếc, Tần Thiên Hậu nhất định đã thất vọng rồi, cô quan sát nửa ngày, cũng không thấy Cố Viêm có bất kỳ sắc mặt không vui nào.

Nhảy một điệu nhảy cũng không có gì lớn, Lâm Trạch Xuyên vừa định đáp ứng, Cố Viêm đã đem ly rượu trong tay nhét vào tay anh. Sau đó dắt Tần Thiên Hậu, đi tới sân nhảy, mỉm cười nói “Đừng đùa cậu ấy, cậu ấy thẹn thùng. Tôi nhảy với cô.” Nói xong nhìn lướt qua đôi giày của Tần Nhã Bội.

Lâm Trạch Xuyên “...”con mắt nào của Cố Viêm thấy anh thẹn thùng.

Tần Nhã Bội “...”

Tần Nhã Bội ho khan một tiếng “Tôi có thể từ chối không?”

Cố Viêm nhú mày “Tần Thiên Hậu sợ tôi khiêu vũ không tốt?” Tần Nhã Bội lắc đầu. Cố Viêm không phải khiêu vũ không tốt, mà ngược lại, y khiêu quá tốt, bước nhảy chưa bao giờ sai. Nhưng... Đó là dưới tình huống bình thường.

Tình huống trước mắt quá đặc biệt, cô vừa có ý đồ nhổ lông trên mông lão hổ. Cô làm sao biết được Cố Viêm có hay không rất nhiều lần “Không cần thận” mà bước nhầm bước.

Âm nhạc vang lên, trên sân nhảy đối tượng được người ta chú ý chính là cặp đôi Cố Viêm và Tần Nhã Bội, tuần nam mỹ nữ, khiêu vũ tuyệt đẹp, khiến người ta thấy thật là cảnh đẹp ý vui.

— Đây chỉ là biểu tượng. Tần Thiên Hậu mặt ngoài mỉm cười, trong lòng trâu bò nhảy loạn. Cô không nên trêu chọc Cố Viêm, Cố tổng tôi sai rồi, chân tôi hỏng mất... Lần sau muốn trêu chọc Cố Viêm không nên mang một đôi giày cao gót mười hai phân, phải đổi sang giày đế bằng...

Tần Thiên Hậu cứ như vậy nhảy cùng Cố Viêm vài khúc, thẳng đến khi khuôn mặt Tần Thiên Hậu sắp không chống đỡ được vẻ tươi cười nữa, Cố đại chủ tịch lúc này mới có lòng từ bi buông tha Tần Thiên Hậu.

Cố Viêm từ sân nhảy thẳng thối đi xuống, không lấy đồ uống trên khay bồi bàn, mà trực tiếp lấy đồ uống trong tay Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên “...”

Cố Viêm liếc mắt nhìn Lâm Trạch Xuyên một cái “Em đang suy nghĩ gì vậy?”

Lâm Trạch Xuyên muốn nói Cố Viêm trả đồ uống lại cho mình, “Tôi muốn nói anh khiêu vũ không tồi.” Anh không thể không nói trái lòng mình, người nào đó rất cực khổ.

“Tôi không ngại khiêu vũ cùng em.” Cố Viêm cười khê một chút “Em có thể thử nhảy bước nữ một lần.”

Lâm Trạch Xuyên “...”

“Vì sao không phải anh nhảy bước nữ?” Lâm Trạch Xuyên thái dương co rút.

Cố Viêm mỉm cười “Đương nhiên, ai nằm dưới thì người đó nhảy bước nữ.”

“Nằm mơ.” Lâm Trạch Xuyên hừ lạnh một tiếng.

Cố Viêm âm thầm cười “Vây rất đáng tiếc. Thật ra tôi rất chờ mong.”

33. Chương 33

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên quyết định không để ý đến Cố Viêm. Anh cảm thấy tranh luận cùng Cố Viêm chỉ khiến mình tức chết. Không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ lưu manh đùa giỡn văn hóa——

Lúc này, điện thoại của Cố Viêm vang lên. Cố Viêm đứng dậy rời đi, tìm một chỗ yên tĩnh nghe điện thoại.

Sau khi Cố Viêm rời đi, Lâm Trạch Xuyên nhàm chán cầm một trái quýt bắt đầu gẩy gẩy. Khi Lâm Trạch Xuyên cúi đầu lột vỏ quýt, thì thấy một người đến trước mặt anh. Anh ngẩng đầu, đối phương là một thiếu niên diện mạo thanh tú.

Thiếu niên này sắc mặt âm trầm nhìn Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên đợi một lúc, cậu ta cũng không mở miệng. Lâm Trạch Xuyên cũng không để ý đến nữa, tiếp tục cúi đầu lột vỏ quýt.

Thiếu niên thanh tú vốn định dùng ánh mắt giết chết Lâm Trạch Xuyên, chỉ là Lâm Trạch Xuyên không phối hợp với cậu ta, Lâm Trạch Xuyên cúi đầu, ánh mắt hoàn toàn mất đi hiệu lực công kích.

“Này!” Thiếu niên nổi giận ùng ùng gọi một tiếng. Thiếu niên này một thân kiêu căng ngạo mạn, hiển nhiên không phải người láu cá trong giới giải trí. Vừa thấy đã biết là một tiểu thiếu gia nhà ai được nuông chiều từ bé.

Lâm Trạch Xuyên lột một miếng quýt bỏ vào miệng, ăn xong mới ngẩng đầu nhìn thiếu niên anh vừa gạt qua một bên mở miệng hỏi “Cậu gọi tôi?”

“Không gọi mày thì gọi ai!” Cho tới bây giờ đều là người ta lấy lòng nịnh bợ cậu ta, thiếu niên này đâu chịu nổi sự lạnh nhạt như vậy. Vốn đã nhìn Lâm Trạch Xuyên không vừa mắt thiếu niên lúc này lại càng thêm chán ghét Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên miễn cưỡng dựa vào sofa “Tôi không phải là ‘Này’, tôi làm sao biết cậu gọi tôi?” Nói xong đem quýt bỏ sang một bên, cầm lấy đặt tại dao gọt hoa quả trên bàn bắt đầu bổ cam.

—— Anh thật sự nhàn đến sợ hãi.

“Lâm Trạch Xuyên!” Thiếu niên bị xem nhẹ hoàn toàn phát bạo, muốn vươn tay kéo cổ áo anh. Lâm Trạch Xuyên cười khê một tiếng, cầm dao gọt hoa quả nhẹ nhàng dựng lên trước mặt thiếu niên một chút, tay thiếu niên lập tức thu lại.

Lâm Trạch Xuyên lúc này mới giương mắt liếc thiếu niên một cái “Có chuyện gì?”

Thiếu niên tức giận mặt đỏ rần, nhưng nhìn “Hung khí” trên tay Lâm Trạch Xuyên, lại không dám, sợ không cẩn thận chính mình lại bị thương.

Lâm Trạch Xuyên đem vỏ mặt của cậu ta thu vào trong mắt, trong lòng nhẹ giễu cợt một chút. Như vậy mới đúng là một tiểu thiếu gia được nuông chiều từ bé, một khi rời khỏi sự che chở của gia tộc, thì cái gì cũng không biết. Ngày cả một con dao gọt hoa quả cũng bị hù dọa, còn muốn giáo huấn người khác.

“Cách xa anh Cố Viêm một chút.” Thiếu niên hung tợn nói, chỉ tiếc một chút khí thế cũng không có.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười, “Kỳ thật tôi cũng rất muốn. Nếu cậu có thể nói được với Cố Viêm, tôi sẽ lập tức rời đi, tuyệt đối không quay đầu lại.”

— Nghĩ anh là một quả hồng mềm nên muốn bóp nát sao. Thiếu niên này không biết chui từ chỗ nào ra, khi Cố Viêm ở đây, không đi tới. Cố Viêm vừa đi, liền bật người xông tới. Chỉ tiếc cậu ta nhìn nhầm rồi, Lâm Trạch Xuyên không phải một người dễ bị bắt nạt.

Đầu tiên là chạy tới đã bị làm lơ, khí thế kém hơn cả khoảng, mở miệng liền đụng phải tấm thiếc rắn chắc.

“Mày ——” thiếu niên bị nghẹn sắc mặt đỏ bừng.

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng thiếu niên trước mắt.

— tình yêu đơn phương à, ở một bên tình nguyện thích Cố Viêm, chỉ tiếc Cố Viêm không thích cậu ta. Hơn nữa có lẽ ấn tượng của Cố Viêm đối thiếu niên này cũng rất nhạt.

Thiếu niên nghẹn đỏ mặt, cuối cùng cắn răng nói “Đừng quá đắc ý, mày chẳng qua Ninh...” Đúng lúc này, thiếu niên có chút kinh hoảng mở miệng, “Cố... anh Cố Viêm.”

Lâm Trạch Xuyên quay đầu, hít một hơi nói với Cố Viêm “Cố đại thiếu gia, anh có thể đừng bỗng nhiên xuất hiện khi người khác đang nói đến điểm mấu chốt không. Anh xem anh làm cho người ta nghẹn lời cỡ nào đến chết thì sao?”

Cố Viêm nhẹ nhàng mỉm cười, néo néo vành tai Lâm Trạch Xuyên “Thật là oan uổng, tôi cũng không ngăn cản cậu ta.”

Nói xong anh đến trước mặt nói với thiếu niên “Đồng Nhiên, đã lâu không gặp, anh trai cậu vẫn khỏe chứ.”

Đồng Nhiên lắp bắp nói “Rất... rất tốt. Em đi trước.” Nói xong liền vội vàng rời đi.

Nếu đổi lại là ngày thường, Đồng Nhiên nhìn thấy Cố Viêm tất nhiên sẽ rất vui sướng, dù thế nào cũng sẽ không bỏ đi trước. Nhưng dưới tình huống như vậy gặp được Cố Viêm, khiến cậu ta hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

Lâm Trạch Xuyên sờ mũi, nói với Cố Viêm “Người hâm mộ Cố đại thiếu gia thật đúng là không thiếu.”

Cố Viêm ngồi ở bên cạnh anh, “Đồng Nhiên là em trai của bạn tôi.”

Lâm Trạch Xuyên cười nói “Ngay cả em trai bạn mình cũng không buông tha, anh thật sự là cầm thú.”

Cố Viêm ghé sát vào tai anh cười “Tôi chỉ cầm thú đối với em, có muốn thử một chút không?”

Lâm Trạch Xuyên cương cứng một chút, bật người suy sụp “Không cần——”

Bình thường vào thời điểm này, Cố Viêm sẽ không dừng tay. Nhưng hôm nay, Cố Viêm lại ghé vào tai anh nhẹ nhàng nói “Tạm thời buông tha cho em trước. Cùng tôi đi bệnh viện một chuyến.” Nói xong kéo Lâm Trạch Xuyên.

“Đi bệnh viện làm gì?” Lâm Trạch Xuyên hỏi. Anh nhớ rõ hành trình hôm nay của Cố Viêm không có một cái nào là tới bệnh viện. Nghĩ vậy thì có lẽ mới có quyết định như vậy, sau khi Cố Viêm nhận điện thoại.

“Cố Minh bị thương phải vào viện.” Cố Viêm nói.

Cố Viêm biểu tình cũng không lo lắng, thì có lẽ Cố Minh cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi chào hỏi Tần Nhã Bồi xong, Cố Viêm liền mang Lâm Trạch Xuyên đi bệnh viện.

“Cố Minh thế nào mà lại bị thương?” Cách bệnh viện còn một đoạn, Lâm Trạch Xuyên thuận miệng hỏi một chút. Vị đại thiếu gia Cố Minh này tuy nhìn qua không đáng tin cậy, lại cả ngày ăn chơi đàng ***, chẳng khác nào một nhị thế tổ ăn chơi trác táng. Nhưng Cố Minh bị Cố gia ném vào quân đội một thời gian, tất cả các thành tích khảo hạch đều đứng đầu danh sách, thân thủ sẽ rất tốt. Sao lại đột nhiên bị thương vào bệnh viện.

“Cánh tay trúng một viên đạn.”

Cánh tay trúng đạn đương nhiên sẽ không nguy hiểm đến tính mệnh. Con cháu Cố gia đều được rèn rũa trong quân đội, bị thương cũng là chuyện bình thường, cho nên Cố Viêm cũng không lo lắng. Nhưng cũng vẫn phải đi nhìn một chút.

Lâm Trạch Xuyên khẽ ừ. Trung Quốc quản chế súng ống cực kì nghiêm khắc, nghiêm cấm người dân dùng súng. Tuy vẫn sẽ phát sinh những cuộc độ súng, nhưng cũng đều ở các khu xa xôi.

Nhưng Cố Minh ở thủ đô xảy ra chuyện, hơn nữa thân phận Cố Minh như vậy, có lẽ còn có khúc mắc.

“Là ai dám ở thủ đô làm như vậy?” Lâm Trạch Xuyên hỏi. Cố Minh gặp chuyện không may, Cố gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đương nhiên sẽ điều tra.

“Tạm thời còn chưa tìm được manh mối.”

“Ngay cả Cố gia cũng tra không được?” cái này Lâm Trạch Xuyên thật sự có chút tò mò.

Cố Viêm ý tứ hàm xúc, không rõ cười khẽ một tiếng. Lâm Trạch Xuyên nghi hoặc quay đầu, nhìn về phía Cố Viêm, “Anh cười cái gì?”

“Cố Minh.” Cố Viêm thấp giọng cười nói, “Lần này hoàn toàn bị oan.”

Lâm Trạch Xuyên ngượng y một cái “Có chuyện gì mời anh giải thích một chút.”

“Lần tập kích này không phải hướng về phía Cố Minh, là bản thân anh ta chạy lên đỡ đạn giúp người khác, cho nên mới bị thương.”

Lúc này Lâm Trạch Xuyên cũng không biết nói gì. Anh thật sự nghĩ không loại người cà lơ càn rỡ vô tư tới vô tâm như Cố Minh vậy mà lại đi đỡ đạn cho người khác.

“Người nọ là ai?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“Lúc ấy anh ta đi cùng Tần Minh.” Cố Viêm nói.

Lâm Trạch Xuyên ngơ ngẩn “Tần Minh?”

Cố Viêm gật đầu, “Đối phương hướng về phía Tần Minh.” Nói xong y liếc mắt nhìn Lâm Trạch Xuyên một cái, “Là người lần trước cùng chúng ta ăn cơm.”

Lâm Trạch Xuyên máy móc gật đầu, cười có chút miễn cưỡng, “Tần Minh phải không, tôi có ấn tượng.” Đúng không chỉ dừng lại ở ấn tượng, mà còn có khắc ấn tượng khắc sâu, nhất lần gặp mặt cuối cùng trước khi chết.

Trong nháy mắt, nội tâm Lâm Trạch Xuyên âm u nghĩ, Tần Minh sao không trực tiếp trúng đạn mà chết luôn đi. Chẳng lẽ thật sự muốn làm tai họa ngàn năm hay sao.

Anh bỗng nhiên cười ra tiếng, âm cuối khống chế không được mà run rẩy, ánh mắt lạnh lẽo.

“Em làm sao vậy?” phản ứng của Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm thu vào trong mắt.

Lâm Trạch Xuyên nặng nề tựa vào lưng ghế “Tôi không sao.” hai mắt nhắm lại.

Cố Viêm nhìn anh một cái thật sâu, không tiếp tục hỏi. Bởi vì Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt, cho nên không thấy.

Đến bệnh viện, Cố Viêm dừng xe, nói với Lâm Trạch Xuyên im lặng nhắm mắt ngồi trên ghế phó lái “Đến rồi.”

Lâm Trạch Xuyên mở mắt chuẩn bị xuống xe. Lúc này, Cố Viêm đột nhiên nói “Nếu em không muốn vào, thì ở trong xe chờ đi.”

Lâm Trạch Xuyên lạnh lùng mỉm cười “Không cần, tôi cùng anh đi.” Tuy Lâm Trạch Xuyên cố gắng khống chế cảm xúc, nhưng hiệu quả đương nhiên không tốt. Bản thân anh cũng không biết, biểu hiện của anh và thân phận của “Lâm Trạch Xuyên” cực kì không hợp.

Cố Viêm thản nhiên nở nụ cười “Vậy đi thôi.”

Cố Minh được an bài trong một phòng bệnh cao cấp. Khi Cố Viêm và Lâm Trạch Xuyên tiến vào, Cố Minh đang gặm táo. Cánh tay trái bị băng bó cực kỳ chặt chẽ, hiển nhiên đã phẫu thuật xong. Cố Viêm nói đúng, Cố Minh bị thương không nghiêm trọng. Ngoại trừ cánh tay bị băng bó, sắc mặt bên ngoài kém một chút, cũng không có gì đáng ngại.

Thấy Cố Viêm vào phòng, Cố Minh áp úng áp úng gặm hai ba cái hết quả táo, tùy tay ném hạt táo vào thùng rác, sau đó mở miệng “Em họ thân mến, cậu đến đây xem thành tích của tôi hử? Chẳng lẽ cậu không biết thăm bệnh thì phải mang hoa và quà để an ủi hử?” Sau đó, anh ta đánh giá Cố Viêm một lần từ lên xuống dưới, “Hoa và quà an ủi đâu hả? Cậu sao có thể tay không tới thăm người bệnh? Người ta đã bị thương thân thể, cậu còn muốn làm tổn thương tâm của người ta. Ah ah ah “

“Nếu anh có thể ngậm miệng lại, thân thể anh sẽ nhanh chóng tốt lên.” Cố Viêm thản nhiên nói.

Cố Minh lập tức ngã xuống giường, miệng vẫn không ngừng nghĩ “Cố Viêm, cậu vậy mà lại đi bắt nạt một người bệnh! Cậu có còn lương tâm hay không?” Anh ta chuyển con mắt hai cái, “Nếu không, cậu tặng Tiểu Lâm cho anh đi. Bản thiếu gia từ khi nhìn thấy cậu ấy sau này vẫn luôn nhớ mãi không quên... Cố Viêm, cậu xem bây giờ bản thiếu gia bị thương như vậy, đem Tiểu Lâm tặng cho anh đi.”

“Em thấy anh không phải bị thương cánh tay, mà là bị thương ở đầu nhỉ.”

Một câu của Cố Viêm, khiến Cố Minh bị nghẹn ho khan liên tục.

“Tần Minh đâu?” Cố Viêm nhìn chung quanh một chút, hỏi.

Cố Minh đặc ý dào dạt nói “Bản thiếu gia đây muốn ăn cháo thịt nạc trứng muối, Tần Minh đi mua cho bản thiếu gia rồi.”

“Đó là bởi vì anh giúp anh ta đỡ nạn bị thương, anh ta đương nhiên sẽ phải chăm sóc anh. Nếu đổi thành người khác cũng vậy thôi.” Cố Viêm nhìn vẻ mặt đắc chí của Cố Minh, thay anh ta làm rõ chân tướng.

“Cố Viêm! Cậu không dă kích bản thiếu gia cậu sẽ chết hả!” Cố Minh hét lớn một tiếng, lập tức ủ rũ.

Cố Viêm đứng lên, lôi kéo Lâm Trạch Xuyên đi ra ngoài, “Tinh thần không tồi, xem ra không có gì đáng ngại. Em có thể hồi báo với bác cả được rồi.”

Cố Minh “...”

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Tần Minh đi đến.

Cố Minh mắt sáng rực, vẫy vẫy tay phải không bị thương “A Minh, anh rốt cục đến đây. Cố Viêm tên hỗn đản này bắt nạt bản thiếu gia.”

Hoa Cúc: Tui thấy một con khuyển thụ:v (Cố Minh mắt sáng rực vẫy vẫy đuôi...)

34. Chương 34

Edit & Beta: Hoa Cúc

Tần Minh khẽ gật đầu đối với Cố Viêm, mở miệng “Chuyện của Cố Minh lần này, tôi thật xin lỗi.”

“Đây là sự lựa chọn của Cố Minh, anh không cần phải để ở trong lòng...”

Cố Viêm nói còn chưa nói xong, thì một quả táo đã bay về phía Cố Viêm “Cố Viêm hỗn đản, giám mặc kệ sống chết của bản thiếu gia! Cái gì gọi là không cần để ở trong lòng. A a a, lão tử muốn đập chết cậu.”

Cố Viêm không chút để ý tiếp được quả táo Cố Minh ném tới, tùy tay xoay xoay, “Lần này anh bị thương mà còn có sức sống hơn ngày bình thường nhỉ.”

Cố Minh lại bật người nằm trở về, phiêu mắt liếc Tần Minh một cái, “Ai u, A Minh, tôi cảm thấy toàn thân tôi đều đau quá a.”

Tần Minh “...”

Chỉ có Cố Viêm cười giống như cáo già.

Tần Minh đến gần giường bệnh, đem cháo thịt nạc trứng muối vừa mua đặt lên một bên bàn, mở miệng “Bây giờ đã có sức ngồi dậy ăn cháo chưa?”

Cố Minh tinh thần mười phần nằm trên giường bệnh —— giả chết “Không có ” Ngụ ý chính là mau tới cho tôi ăn đi, mau tới cho tôi ăn đi, be be ha ha.

Tần Minh âm thầm cười, sắc sảo nói “Vậy chờ cậu nghỉ ngơi có sức tức giận, rồi ăn cũng được.”

Cố Minh “...” Anh ta sao lại không biết Tần Minh và Cố Viêm vậy mà cùng một thuộc tính nhỉ.

Tần Minh suy nghĩ trong nháy mắt, có chút mơ hồ. Sao anh lại không biết ý tứ trong lời nói của Cố Minh. Cố Minh vì anh mà bị thương, trong lòng anh rất áy náy. Nhưng anh có năng lực gì mà khiến cậu ta phải làm như vậy. Anh khẽ cười một chút, mang theo sự mờ mịt vô tận.

Tần Minh nhìn Cố Minh nằm trên giường bệnh, cẩn thận dịch chăn cho cậu ta, rồi nói “Nghỉ ngơi cho tốt.” Sau đó xoay người nói với Cố Viêm “Tôi có lời muốn nói với anh.” Cố Viêm gật đầu, cùng Tần Minh rời khỏi phòng bệnh, thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Cố Minh và Lâm Trạch Xuyên. Thấy Tần Minh rời khỏi, Cố Minh cũng không giả chết nữa, một chút ngồi dậy, “Hô buồn chết bản thiếu gia.” Nói xong Cố Minh nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên, có chút kỳ quái nói, “Tiểu Lâm à, cậu thế nào mà vẫn không nhúc nhích như tượng điêu khắc vậy. Nhanh ngồi đi, người không biết còn tưởng rằng bản thiếu gia bắt nạt cậu đấy. Phải biết rằng thiếu gia đây vô cùng thương hương tiếc ngọc nha.”

Lâm Trạch Xuyên vẫn cúi đầu như trước, khoe miệng gian nan cố gắng nặn ra một nụ cười “Ừ.” Đáp ứng một tiếng, theo tay kéo một cái ghế ngồi xuống, nhưng vẫn như trước không ngẩng đầu lên. Nếu Cố Minh nhìn kỹ, sẽ phát hiện sắc mặt Lâm Trạch Xuyên lúc này cực kỳ khó coi.

Ngay lúc này, ở một góc bên ngoài phòng bệnh, Tần Minh cầm điều thuốc hít một hơi, nhẹ nhàng phun ra một vòng khói trắng, ánh mắt phức tạp. Tần Minh nhìn về phía Cố Viêm, “Chuyện lần này, là hướng về phía tôi.”

Cố Viêm nhìn Tần Minh, gọn gàng dứt khoát hỏi, “Anh muốn nói cái gì?”

Tần Minh nhíu mi một chút, đem thuốc cầm trong tay bóp tắt, chậm rãi xoa nắn “Chuyện của Cố Minh, tôi rất xin lỗi. Nhưng chuyện này, tôi hy vọng Cố gia không tiếp tục điều tra. Đây chỉ là chuyện của cá nhân tôi.” Góc nhỏ quanh năm ánh mặt trời không chiếu tới, u ám âm trầm, chỉ có ngọn đèn tiết kiệm năng lượng màu trắng đang chiếu. Đầu Tần Minh hơi ngẩng, có lẽ vì tác dụng của ngọn đèn, mà sắc mặt tái nhợt, so Cố Minh đang bị thương càng thêm thâm đậm, “Tôi biết yêu cầu như thế rất quá phận, nhưng ...” Tần Minh nhắm mắt lại, môi mỏng gắt gao mím chặt thành một đường thẳng.

“Cố Minh bị thương là do bản thân anh ấy, Cố gia có thể mặc kệ.” Cố Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười, ngón tay thon dài nhẹ cong, gõ tay vịn của hàng ghế, “Cái này do Trình gia làm nhĩ. Tuy không có bất kì manh mối nào, nhưng nói về một thể lực chuyên nghiệp lại nhắm vào Tần thiếu, thì cũng chỉ có Trình gia. Tôi tò mò chính là...”

“Anh tò mò cái gì?” Tần Minh mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo mà ngoan lệ.

“Nếu không phải Cố Minh đẩy ra anh ra, vậy anh sẽ không trốn đúng không?” Chuyện của Trình Hường Nam trong giới thượng lưu thủ đô không phải là bí mật. Hai nhà Trình Tần vì thế mà gần như xé rách da mặt, bây giờ ở bên ngoài duy trì sự bình thản, nhưng bên trong mọi người ai cũng biết.

Cố Viêm hiểu rất rõ Cố Minh, nếu không phải vì sự ứng phó tiêu cực của Tần Minh, thì lấy tình cách lười nhác lại sợ đau như Cố Minh, sẽ không đời nào chạy lên đồ đạc, cho dù Cố Minh thích Tần Minh, thì cũng là khi ngoại lệ họ lâm vào hoàn cảnh bất đắc dĩ.

“Vì sao vậy?” Cố Viêm hỏi.

Tần Minh nhìn thoáng Cố Viêm, “Có phải anh hỏi quá nhiều rồi không.”

Cố Viêm thản nhiên nở nụ cười “Chỉ là muốn kiểm chứng một chuyện mà thôi.”

Cố Minh bị thương không nghiêm trọng lắm, chỉ là cánh tay bị trúng đạn. Con cháu Cố gia ở trong quân đội huấn luyện bị thương còn nghiêm trọng hơn thế, cho nên vết thương nhỏ này Cố gia cũng sẽ không để ở trong lòng, ngay cả cha mẹ Cố Minh cũng không tới đây. Nhưng y đến đây, mà còn mang Lâm Trạch Xuyên theo, chỉ muốn chứng thực một chút chuyện y phán đoán.

Tần Minh cũng không nhận ra lời Cố Viêm nói là gì, anh cùng Cố Viêm quan hệ dù sao cũng hơi hột, không tính toán hỏi sâu vào. Tần Minh biết lần tập kích này là Trình gia phái người làm, anh cũng không muốn tránh. Lâu như vậy, anh cũng mệt mỏi. Nếu như chết có thể giúp anh nhìn thấy Tiểu Nam, thì anh một chút cũng không muốn tránh. Thế giới không có Tiểu Nam, rất lạnh, chỉ có một màu xám đến tịch liêu.

—— thậm chí, trong chớp mắt khi Cố Minh đẩy anh ra, anh vậy mà lại còn oán hận Cố Minh.

Cố Minh bình thường nhìn qua tùy tiện, nhưng tâm tư lại tinh tế tỉ mỉ kinh người. Tia không vui kia chẳng qua chỉ chợt lóe lên, thế mà Cố Minh lại phát hiện.

Đại thiếu gia vô tư tới vô tâm khi bằng bó cánh tay bị thương, dựa vào anh, cười lạnh nhạt, khác với cái vẻ không tìm không phổi thường ngày “A Minh, mặc kệ anh có lý do gì, tôi cũng sẽ không mở tròng mắt mà nhìn anh... Khụ khụ... Buông tha sinh mệnh. Quá khứ của anh tôi không kịp tham dự, nhưng tương lai của anh, mặc kệ anh có đồng ý hay không, tôi đều sẽ ở bên anh.” Giọng nói vô lại nhưng mang theo sự cầu khẩn thản nhiên.

Cố Minh cứ như vậy cố chấp nhìn anh, tay phải gắt gao kéo tay áo anh, giống như một đứa trẻ cố chấp, không có được đáp án mình muốn sẽ quyết không bỏ qua.

Anh có chút bất đắc dĩ, nhìn vết thương trên tay Cố Minh, tuy không phải nghiêm trọng lắm, nhưng điều trị chậm trễ, nhiễm trùng sẽ không tốt, anh gật đầu. Lúc này, Cố Minh cười rất vui vẻ.

—— Cố Minh dùng vết thương của mình, đổi lấy sự hứa hẹn của Tần Minh, ôn nhu mà cường ngạnh. Cho dù Tần Minh đồng ý là bất đắc dĩ, nhưng có lẽ thời gian tới sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, cũng có thể khiến Cố Minh vui vẻ thật lâu. Dù bị thương, cũng rất đáng giá.

Trong phòng bệnh——

Cố Minh vẻ mặt thỏa mãn ăn cháo, bớt chút thời gian tiếp đón Lâm Trạch Xuyên, “Cháo này không tồi nhé, Cậu cũng ăn một phần đi. A Minh mua hai phần.”

Lâm Trạch Xuyên lúc này đã khôi phục bình thường, chỉ là sắc mặt có chút trắng, không khác nào Cố Minh mặt đang bị thương. Thậm chí Cố Minh vì bị thương mà vui vẻ nên sắc mặt còn tốt hơn Lâm Trạch Xuyên một chút.

“Không cần, tôi không đói bụng.” Lâm Trạch Xuyên đang gạt táo hung hăng đâm một dao lên quả táo, mỉm cười nói.

Cố Minh lần này nheo mắt, cúi đầu giả vờ làm người qua đường. Rõ ràng trước kia nhìn qua là một mỹ thiếu niên nhu thuận, nhưng sao bây giờ sát khí lại nặng như vậy?

—— phòng bệnh quá nguy hiểm, A Minh anh mau trở lại đi. Cố Minh ôm quả táo Lâm Trạch Xuyên vừa gạt xong, mặt trên quả táo còn cắm con dao hoa quả, nội ngư đầy mặt gọi Tần Minh trở về.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra. Cõi lòng Cố Minh mang theo thâm tình chờ mong nhìn qua ——

“Cố Viêm, sao lại là cậu. A Minh đâu?” Cố Minh rút dao hoa quả ra, sau đó hung hăng cắn một miếng lên quả táo, nói.

“Anh ta ở bên ngoài, một lát nữa sẽ quay lại đây.” Cố Viêm kéo Lâm Trạch Xuyên, nói với Cố Minh “Xem ra, vết thương của anh khôi phục không tồi. Chúng tôi đi trước đây.”

Cố Minh lại hung hăng cắn một miếng táo, “Cố Viêm cậu là tên hỗn đản, không bị thương cũng bị cậu là cho tức đến nội thương.”

Khi lên xe, Lâm Trạch Xuyên ngồi ghế phó giá nhắm mắt nghỉ ngơi, một lát sau, anh mở mắt “Cố Viêm, anh nhìn tôi làm gì? Không về sao?” Lâm Trạch Xuyên dù nhắm mắt vẫn có thể cảm giác được ánh nhìn của Cố Viêm. Xe đứng tại chỗ, cũng không khởi động máy.

Đầu ngón Cố Viêm trượt dài trên mặt anh, dừng lại trước xương quai xanh “Sắc mặt của em nhìn rất không tốt, không thoải mái sao?”

Lâm Trạch Xuyên nhú một chút mi, thử ngưỡn ra sau để tránh khỏi tay Cố Viêm, nhưng anh vốn đang dựa vào lưng vào ghế, tránh cũng không tránh được.

Lâm Trạch Xuyên vươn tay, phát móng vuốt quấy rầy của Cố Viêm ra, lại bị Cố Viêm thuận thế nắm chắc, làm thế nào cũng tránh không thoát.

“Cố Viêm, anh uống lộn thuốc?” Lâm Trạch Xuyên ngượng y một cái.

Cố Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười “Kỳ quái không phải tôi, mà là em. Nếu em soi gương, sẽ phát hiện sắc mặt của em xấu bao nhiêu.”

“Rõ ràng như vậy sao?” Lâm Trạch Xuyên có chút lúng túng nói.

“Rất rõ ràng.” Cố Viêm buông anh ra, tay đặt trên ót Lâm Trạch Xuyên, thoáng dùng sức, khiến đầu anh không tự chủ đảo về phía trước, môi Cố Viêm lập tức áp xuống môi anh. Lâm Trạch Xuyên theo bản năng khóa miệng lại.

Tay kia của Cố Viêm ở phần eo anh bấm một cái, khiến anh bị đau phải hít một hơi, Cố Viêm liền thuận thế cạy mở miệng anh. Đầu lưỡi y giống như cái đuôi cá linh hoạt, hoạt động trong miệng anh, chiếm lấy quyền khống chế, một đường công thành đoạt đất.

Nụ hôn thật dài khiến hô hấp của Lâm Trạch Xuyên dần trở nên khó khăn, đến tiếng rên rỉ cũng bị Cố Viêm nuốt vào, hơi nước dâng lên con người, thần trí dần biến mất. Nụ hôn triền miên bá đạo đến khiến người ta hít thở không thông.

Hồi lâu, Cố Viêm mới buông anh ra. Sau khi thoát khỏi Lâm Trạch Xuyên từng ngệm từng ngệm hô hấp hít lấy không khí mới mẻ, từ từ thanh tỉnh. Cố Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên, tay xoa môi anh, khẽ cười “Nhìn như vậy tốt hơn nhiều, sắc mặt hồng nhuận.”

—— tỉnh táo lại Lâm Trạch Xuyên nghĩ đến một màn vừa rồi, liền hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào. Anh vậy mà thiếu chút nữa bị hôn đến hôn mê. Đây đúng là sỉ nhục của nhân sinh——.

“Vô sỉ.” Anh bỏ tay ra Cố Viêm, trừng mắt liếc Cố Viêm một cái. Chỉ tiếc bị hôn đến mức hiện giờ con người vẫn còn mang theo hơi nước thể nên một chút lực sát thương cũng không có, ngược lại càng làm người ta muốn hung hăng chà đạp.

Cố Viêm nắm cằm anh, trong mắt ẩn hiện quang mang nguy hiểm “Đừng nhìn tôi như vậy, nếu không đừng trách tôi xử lý em ngay tại đây.”

Lâm Trạch Xuyên sao có thể bị lời này của Cố Viêm uy hiếp, đang muốn mở miệng, nhưng khi ánh mắt anh nhìn về phía Cố Viêm, lại thức thời ngậm miệng.

—— Khi Lâm Trạch Xuyên chống lại ánh mắt ấy, trực giác liền nói cho anh biết. Lúc này Cố Viêm rất nguy hiểm.

Cố Viêm sờ bờ môi của anh, mỉm cười “Lúc này mới ngoan.”

35. Chương 35

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên buông mắt, không để ý tới Cố Viêm. Cố Viêm cũng buông lỏng bàn tay nắm cầm Lâm Trạch Xuyên. Nhưng trong không khí như cũ vẫn còn sót lại sự ái muội.

“Vì sao anh lại dẫn tôi tới nơi này?” Lâm Trạch Xuyên chậm rãi hỏi. Cố Minh bị thương không nghiêm trọng, chỉ là cánh tay trúng đạn, lấy viên đạn ra tính dưỡng một thời gian sẽ tốt thôi. Lấy thể lực của Cố gia trong quân đội, con cháu trong gia tộc tất nhiên sẽ bị đưa vào trong quân huấn luyện. Trình độ vết thương thể này căn bản không tính là gì. Mà ngay cả cha mẹ Cố Minh cũng không đến.

Mà ở biệt thự của Tần Nhã Bồi, Cố Viêm nhận điện thoại xong còn nói chuyện cùng anh một lát rồi mới rời đi. Nếu không phải ở trên xe Cố Viêm nói với anh chuyện Cố Minh bị thương, thì từ biểu hiện của Cố Viêm căn bản là đoán không được.

—— Có lẽ chuyện này Cố Viêm căn bản không để ở trong lòng.

Nếu chuyện này không quan trọng, thì vì sao nửa đường Cố Viêm lại rời khỏi tiệc sinh nhật của Tần Nhã Bồi. Y có thể sau khi tiệc sinh nhật chấm dứt thuận đường đi bệnh viện. Hơn nữa Cố Viêm còn đặc biệt gọi anh đi cùng, mà Cố Viêm đi thăm Cố Minh căn bản không cần thiết phải mang anh theo.

“Em đang sợ hãi cái gì?” Cố Viêm cười khê hỏi.

Lâm Trạch Xuyên quay mặt đi, ánh mắt Cố Viêm quá mức sắc bén, tại đây trong ánh mắt này, Lâm Trạch Xuyên cảm thấy cả người mình đều bị nhìn thấu, không có chỗ để chạy trốn.

Lâm Trạch Xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe Cố Viêm nói, bàn tay chậm rãi nắm chặt ——

Anh rốt cuộc đang sợ hãi cái gì? Anh căn bản không sợ hãi! Anh lạnh lùng mỉm cười. Anh bây giờ hai bàn tay trắng, anh có gì phải sợ hãi. Ngay lúc ban đầu bị phản bội thì không cam và phẫn nộ, còn bị người khác cưỡng ép bao dưỡng khiến anh ghê tởm, anh thống hận cuộc đời này vì sao lại để lại anh giữa một đồng người hỗn độn như vậy.

“Tôi đang sợ hãi cái gì?” Lâm Trạch Xuyên quay đầu, chống lại đôi mắt của Cố Viêm, giọng nói mang theo sự mỉa mai, “Tôi có gì mà phải sợ hãi?” Mắt của anh tối tăm âm trầm thâm thúy như màn đêm.

“Tôi sẽ chờ chính miệng em nói cho tôi biết ——” Cố Viêm nhìn vào đôi mắt Lâm Trạch Xuyên, chậm rãi mở miệng “Tất cả của em.”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nhú mi một chút “Anh muốn biết cái gì? Tất cả về tôi ——” dừng một chút, rồi cười lạnh “Tất cả về tôi, không phải trước khi anh bao dưỡng đã phái người người điều tra hết rồi sao?”

Lâm Trạch Xuyên tuy bên ngoài vẫn trấn định như trước, nhưng thời điểm nghe được câu nói kia của Cố Viêm thì tim chậm một nhịp.

—— chẳng lẽ Cố Viêm đoán được cái gì?

Nghĩ như vậy trong đầu anh chợt lóe, nhưng rất nhanh phủ định. Tuy tính cách trước và sau của Lâm Trạch Xuyên nhìn qua biến hóa rất lớn, nhưng nếu không phải anh tự mình trải qua loại chuyện mượn xác hoàn hồn này, thì anh tuyệt đối không tin tưởng trên đời sẽ có chuyện như vậy, cũng sẽ tuyệt đối không suy nghĩ về phương diện này. Loại chuyện đó quá mức mơ hồ. Người bình thường sẽ đem biến hóa của anh quy cho nguyên nhân thất tình rồi bị kích thích.

Cố Viêm thấp giọng hít một hơi. Có lẽ do y vội vàng?

“Tôi có thể chờ.” Cố Viêm nói.

Lâm Trạch Xuyên nhắm nghiền hai mắt, không tiếp lời. Lời Cố Viêm nói khiến tiềm thức của anh cự tuyệt, không muốn hiểu.

Nửa tháng qua đi, Lâm Trạch Xuyên nhận được thông báo của tập đoàn D&M, mời Lâm Trạch Xuyên đi quay quay quảng cáo mùa hạ của 1/2CITY.

Lần này quảng cáo mùa hạ chia làm hai phần trong nước và nước ngoài. Phân cảnh trong nước hoàn thành ở Studio. Phần ngoại cảnh quay ở đảo Tahiti(1). Bởi vì Trung Quốc không có chuyến bay thẳng tới đảo Tahiti, nên chỉ có thể đi từ sân bay CT thủ đô D nước R, sau đó bay từ thành phố D đến đảo Tahiti.

(1) Tahiti là đảo lớn nhất của Polynesie thuộc Pháp, nằm ở phía nam Thái Bình Dương. Đây là trung tâm kinh tế văn hóa và chính trị của Polynesie thuộc Pháp. Hòn đảo được hình thành từ hoạt động của núi lửa với các rạn san hô bao quanh. theoWikipedia

Sân bay CT thủ đô D nước R: Cái này ta không biết là viết tắt của cái gì nên để vậy ai seach được thì cmt giúp ta, nguyên văn (R D CT)

Tổ quay ngoại cảnh đã chuẩn bị các công việc tương đối hoàn chỉnh trước khi đến đảo Tahiti.

Quay xong các cảnh quay trong nước, Lâm Trạch Xuyên liền mang theo Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm lên máy bay đi Tahiti. Nhưng ở sân bay lại gặp một chuyện ngoài ý muốn ——

“Này ” Lâm Trạch Xuyên vừa xoay người cầm thẻ lên máy bay, liền thấy đại thiếu gia Cố Minh kéo một vali lớn, khoan khoái mà vung móng vuốt với anh “Trước mặt Tiểu Lâm nhìn qua”

Lâm Trạch Xuyên hắc tuyến nhìn Cố Minh, nói “Thật khéo, anh cũng đi thành phố D?”

Cố Minh đầy kính râm ‘hóa trang’, “Không khéo, chúng tôi cũng đi đảo Tahiti.” Cố Minh nghe nói Lâm Trạch Xuyên đi Tahiti, vì bị nhốt tại trong nhà dưỡng thương đến mức meo, nên đại thiếu gia Cố Minh liền quyết định nhân tiện chạy đi Tahiti nghỉ ngơi một chút.

“Các người?” Lâm Trạch Xuyên nghe được Cố Viêm nói ‘chúng ta’, mí mắt nhảy một chút, không phải là...

“Tôi và cùng A Minh nha.” Cố Minh vui vẻ rạo rực nói. Đi đến nơi lảng mạn nghỉ phép, cơ hội bồi dưỡng tình cảm tốt như vậy, Cố Minh đương nhiên sẽ không bỏ qua, không nhẽo cứng rắn mềm mại thậm chí lôi kéo tha Tần Minh đi theo.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười gật đầu, khó có thể thấy con người tối sầm, “Tần Minh đâu?” Lâm Trạch Xuyên thuận miệng hỏi.

“A Minh à, cậu ấy đi nhận điện thoại, một lát nữa sẽ đến.” Cố Minh nói, “A, đúng rồi. Tên em họ khốn kiếp kia mấy ngày nữa bận bịu xong chuyện của công ty cũng sẽ tới.”

Lâm Trạch Xuyên bị tin tức này làm cho kinh ngạc, “Sao tôi không biết, Cố Viêm không nói với tôi.” Mãi đến lúc đi ra cửa, Cố Viêm cũng không nói chuyện này với anh.

Cố Viêm vốn không có ý định đi Tahiti. Cố Minh sau khi làm phiền ép buộc Tần Minh, lại giả thói quen đi làm phiền Cố Viêm. Vốn Cố Minh cho rằng Cố Viêm sẽ từ chối, nhưng Cố Viêm vậy mà lại đồng ý. Điều này khiến Cố Minh cả kinh thiếu chút nữa rớt càm, bắt đầu từ khi nào Cố Viêm lại dễ nói chuyện như vậy. Nhưng mà nghĩ đến Lâm Trạch Xuyên cũng đi Tahiti, Cố Minh cảm thấy chuyện này cũng có thể lý giải.

Lâm Trạch Xuyên sâu sắc cảm thấy, đại thiếu gia Cố Minh chính là một ngôi sao chói.

Lúc này Tần Minh trở lại. Lâm Trạch Xuyên xoay người đi hội hợp với Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm. Nhưng khi đảo qua Tần Minh, có chút kinh ngạc. Mấy lần trước tuy anh cũng nhìn thấy Tần Minh, nhưng khi đó thấy anh ta thì lửa giận bộc phát, căn bản không nhìn kỹ. Lần này vô ý nhìn anh ta một cái, bỗng nhiên anh có cảm giác Tần Minh đã thay đổi.

Khi Tần Minh suy sụp tinh thần anh cũng thấy qua một lần, chính là khi ở trước mộ Trình Hướng Nam. Nhưng về sau gặp lại mấy lần, thì vẫn là phong thái nhẹ nhàng như trước.

Nhưng lúc này đây, anh kinh ngạc nhận thấy bề ngoài Tần Minh vẫn hoàn mỹ như thế, nhưng đáng vẻ hai đầu lông mày lại già nua nặng nề.

Lâm Trạch Xuyên và Cố Minh đi cùng một chuyến bay. Nhưng một người khoang hạng nhất một người khoang bình thường.

Sau khi chuyển tiếp một chuyến bay nữa, bọn họ cuối cùng cũng tới được đảo Tahiti, hòn đảo nhỏ nơi được người ta tụng xưng là “vùng đất gần gũi với thiên đường”. nước biển sâu thẳm trong vắt, gió biển mang theo hơi nước, biển xanh trời xanh, bao la xa xăm.

Tổ quay ngoại cảnh phái người tới đón. Cố Minh trước đó cũng định đi khách sạn, cho nên bọn họ tách ra. Khi đi Cố Minh vẫn cười tủm tỉm vẫy tay chào tạm biệt còn nói “Chờ bản thiếu gia thu thập xong đồ đạc

sẽ tìm cậu chơi.” Bên ngoài, Lâm Trạch Xuyên tuy cười ra tiếng, nhưng trong lòng lại hy vọng đừng gặp phải anh ta.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, bọn họ lại gặp gỡ. Thì ra bọn họ ở cùng một khách sạn.

—— hữu duyên thật đáng chết.

Nghỉ ngơi một ngày, tổ ngoại cảnh quay quảng cáo của 1/2CITY chính thức khởi công. Bởi vì là quảng cáo đầu tiên khi 1/2CITY tiến quân vào Trung Quốc, cho nên ngay cả Mạc An cũng tự mình đến đây. Mà đại thiếu gia Cố Minh lại hưng trí bừng bừng ở một bên nhìn Lâm Trạch Xuyên quay phim quảng cáo. Vừa nhìn vừa vuốt cằm bình luận “Cố Viêm ánh mắt không tồi.”

Quảng cáo quay tại bờ biển, cát vàng mềm mại.

Đợi Lâm Trạch Xuyên quay phim quảng cáo được nghỉ, Cố Minh chạy tới “Tiểu Lâm, suy xét một chút, theo tôi đi. Tên Cố Viêm kia có cái gì tốt, lại không đẹp trai bằng bản thiếu gia.” Luôn bị Cố Viêm đả kích đồng chí Cố Minh vẫn chưa từ bỏ ý định đào góc tường nhà Cố Viêm, ảo tưởng một ngày kia có thể khắp nơi xoay móng trước mặt Cố Viêm.

—— có đôi chạy đi cạy bức tường nhà bên cạnh cũng bởi vì lòng hư vinh trả thù có tâm quỷ phá.

Lâm Trạch Xuyên liếc Cố Minh một cái thấy tay trái vẫn còn băng bó, “Thiếu gia Cố Minh, thương thế của anh tốt hơn chưa?”

Cố Minh nghi hoặc nói “Cái đó và vết thương của tôi có liên quan gì sao?”

Lâm Trạch Xuyên nằm trên ghế, nhận đồ uống Trần Hi Hàm đưa tới, uống một ngụm, phiêu liếc mắt Cố Minh một cái, “Anh muốn nghe lời nói thật?”

“Vô nghĩa.”

“Cái này ——” nhìn Lâm Trạch Xuyên giống như có chút khó xử.

“Nói mau.”

Lâm Trạch Xuyên nghe Cố Minh nói, nở nụ cười, híp mắt giống như con mèo con còn lóe lên quang mang giả dối, “Kỳ thật anh bình thường cũng như vậy, bị thương mị lực lại càng giảm đi nhiều, cho nên —— đừng có nằm mơ.”

Lòng Cố Minh đang nghe được đánh giá của Lâm Trạch Xuyên xong, “Cách cách” thoáng một cái nát tan. Người tên hỗn đản Cố Viêm coi trọng quả nhiên cũng không phải thứ tốt lành gì. Đây tuyệt đối là vật hợp theo loài, một anh ta lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên, còn tưởng cậu ta là một mỹ thiếu niên đơn thuần, ai biết nhìn sai rồi, này rõ ràng là một con ác ma!!!

Lâm Trạch Xuyên cũng không nhìn Cố Minh đang ngốc lăng bên cạnh, cầm đồ uống đi về phía biển. Chân không mang giày, ống quần bị cuốn lên, lộ ra một đoạn bắp chân bóng loáng trắng nõn, mắt cá chân xinh đẹp tinh xảo, ngay cả Cố Minh bị anh đả kích không nhẹ, ánh mắt cũng không khống chế được mà nhìn theo anh.

Lâm Trạch Xuyên chân trần ngâm trong nước biển, nước biển nhẹ nhàng vừa vặn không qua mắt cá chân. Bên cạnh anh còn có một người, sắc mặt nhìn qua không tốt lắm.

“Mạc tổng.” Lâm Trạch Xuyên bắt chuyện tiếp đón.

Mạc An nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên, cười một chút “Lần này quay quảng cáo không tồi.”

Lâm Trạch Xuyên hơi cúi đầu, cười có chút thẹn thùng “Đâu có, này đó là công lao của cả tổ.”

Mạc An cười, xoay người đi nhận điện thoại ——

“Em nghe anh giải thích, không phải như em nghĩ ...” âm thanh của Mạc An bị gió biển mang vào lỗ tai Lâm Trạch Xuyên, bởi vì khoảng cách khá xa, cho nên đứt quãng.

Khi Lâm Trạch Xuyên gặp được Mạc An trên đảo, cả quá trình Mạc An đều không yên lòng, cho dù là khi quay quảng cáo.

Lâm Trạch Xuyên hút một ngụm đồ uống qua ống hút, mỉm cười. Có lẽ phần kia bưu phẩm kia mang đến phiền toái không nhỏ cho Mạc An——

Lâm Trạch Xuyên đoán không sai, số ảnh chụp kia gửi đến cho Lewis khiến Mạc An gần đây sút đầu mẻ trán. Đầu tiên là sự kiện điều động nội bộ người phát ngôn 1/2CITY khiến ánh mắt mọi người đều chú ý đến tập đoàn D&M, trong khoảng thời gian đó Mạc An vội vàng bình ổn chuyện này. Dù sao 1/2CITY tiến quân vào Trung Quốc cũng là chiến lược phát triển quan trọng của tập đoàn D&M, không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó, khiến Mạc An thật sự đau đầu sau này mới tới chính là —— nội bộ mâu thuẫn.

Cho công chúng một lời rõ ràng thì rất dễ, người trong bộ phận quan hệ xã hội bộ đều là tinh anh, cho dù đổi trắng thay đen cũng không phải nói chơi. Tập đoàn D&M thành lập nhiều năm như vậy, gặp chuyện thế này không ít, tất cả các nguy cơ đều được phòng quan hệ xã hội giải quyết tương đối ổn thỏa.

Nhưng làm thế nào để cho bà xã một lời giải thích thỏa đáng? Mạc An hoàn toàn không biết...

36. Chương 36

Edit & Beta: Hoa Cúc

Trên thực tế, khi Mạc An nhận được điện thoại của Lewis, anh ta mới biết vợ mình biết chuyện này, suốt đêm bay về nước Mỹ muốn giải thích với Lewis. Nhưng ngay cả khuôn mặt Lewis thế nào cũng không thấy. Mạc An bị Lewis nhốt ngoài cửa không được vào phòng. Anh ta vốn muốn diễn tình tiết khổ nhục kể đứng một đêm trước của để Lewis mềm lòng. Nhưng sau đó Lewis dùng hành động thực tế nói cho anh ta biết —— vô dụng thôi.

Anh bớt thời giờ về Mỹ, chuyện của công ty một tổn động một đồng lớn, anh ta không thể ở lại Mỹ nữa. Cho nên khi trợ lý gọi điện thoại đến nhiều lần, Mạc An chỉ có thể về Trung Quốc.

Sau khi về Trung Quốc, Mạc An cả ngày vội như con quay. Nhưng có thời gian rảnh sẽ lập tức gọi điện thoại cho Lewis, nhưng Lewis vẫn không tiếp máy. Anh ta muốn quay về Mỹ tìm Lewis, chỉ tiếc một chút thời gian cũng không có.

Lần này đến đảo Tahiti, Mạc An thay một cái số điện thoại khác, cuối cùng Lewis cũng nhận điện thoại, nhưng không đợi Mạc An nói hết lời, Lewis đã tắt điện thoại.

Lâm Trạch Xuyên nhìn thấy điện thoại được bỏ xuống, sững sờ liếc Mạc An một cái, nhẹ nhàng nở nụ cười, sau đó quay về đường cũ. Đại thiếu gia Cố Minh lúc này đã không còn ở đó, có lẽ đã đi quấy rầy Tần Minh.

Nghĩ đến Tần Minh, Lâm Trạch Xuyên mới nhớ ngoại trừ hôm trước vừa tới nơi gặp Tần Minh ở bên ngoài, thì anh không nhìn thấy Tần Minh nữa, ngược lại Cố Minh cả ngày ở trước mắt anh lắc lư chạy loạn.

Nghĩ đến đây, ngược lại anh có chút bội phục Cố Minh. Thời gian Cố Minh quán lấy Tần Minh tuyệt đối còn dài hơn thời gian quấy rầy anh, cho dù là như vậy, anh vẫn cảm thấy Cố Minh cả ngày ở trước mắt anh lắc lư. Cố Minh đến tốt cùng có tài năng thế nào mà phân thân được như vậy?

Thời gian nghỉ ngơi đã gần kết thúc, Lâm Trạch Xuyên chỉnh lại quần áo một chút rồi đi về phía tổ quay phim. Phụ trách quay ngoại cảnh quảng cáo là đạo diễn Elliot do tổng bộ tập đoàn D&M ở nước Pháp phái tới.

Elliot được người trong giới ca tụng là đạo diễn “Thiên tài”. Anh ta đem sự kết hợp độc đáo của ánh sáng và màu sắc đẩy lên tới cực hạn. Ống kính của anh ta, bắt giữ được những cảnh tượng rực rỡ hoa lệ, biến đổi những sắc thái tình cảm tạo thành một vũ trụ mệnh mông đầy màu sắc ánh sáng.

Tần Nhã Bồi và Chu Vũ Đồng quay quảng cáo của D&M phần lớn đều qua bàn tay của Elliot. Vốn 1/2CITY chỉ là một sản phẩm phụ nên đạo diễn quảng cáo cần bản không nhất thiết phải là anh ta, nhưng xuất phát từ sự coi trọng đối với thị trường Trung Quốc, tập đoàn D&M đã điều Elliot sang khu Trung Hoa.

“Lâm, chính là cái góc độ kia, thân thể chuyển sang bên cạnh một chút, đúng cứ như vậy.” Elliot điều chỉnh góc độ máy quay, một bên dùng tay bảo Lâm Trạch Xuyên biến hóa các động tác. Bãi biển ánh mặt trời sáng ngời rực rỡ, ngay cả tấm lấy sáng cũng không cần. Elliot quay ngoại cảnh, nơi thích hợp nhất chính là bãi biển. Bãi biển có thể cho anh ta linh cảm vô hạn.

Lâm Trạch Xuyên theo yêu cầu của Elliot điều chỉnh góc độ. Elliot cực kì để ý các chi tiết, cho dù vị trí hay tư thế đứng chỉ cần lệch một chút, anh ta cũng phải để người mẫu điều chỉnh đến vị trí anh ta vừa lòng mới thôi. Tìm lòng bối mớ khiến người ta giận sôi gan.

“Vị trí tay chống dờ xuống một chút. Ừ, đúng là như vậy.” Elliot gật đầu nói, anh ta quay đầu nói với nhân viên, “Gió không đủ mạnh, chỉ dựa vào gió tự nhiên là không được, điều hai cái máy quạt gió đến đây.”

Lâm Trạch Xuyên vừa lúc nghe được câu sau, khóe miệng run rẩy một chút —— ở bờ biển mà còn phải mang tới hai cái máy quạt gió, thì cả người anh cũng bị thổi bay luôn.

Nhân viên hiệu suất tương đối cao, chỉ một lát sau đã mang tới hai máy quạt gió.

Trong làn gió mạnh mẽ của hai cái máy, Lâm Trạch Xuyên còn bị nhưng yêu cầu động tác của Elliot điều chỉnh đến không thể lệch tra tấn. Sau khi các phân cảnh hôm nay hoàn tất, Lâm Trạch Xuyên cảm thấy mệt đến mức cả người tan rã.

Khách sạn nhà gỗ nổi trên mặt nước, mỗi phòng có các cột gỗ cắm xuống nước, các căn nhà gỗ dùng cầu nổi nối thành một khu.

Lâm Trạch Xuyên chậm rãi hướng tới phòng mình, khi gần bước đến phòng, lại thấy Tần Minh đứng dựa vào lan can trên cầu nổi. Tần Minh mặc một chiếc áo sơ mi đen, ngón tay thon dài kẹp nửa điếu thuốc, mái tóc đen như mực có vài sợi rũ xuống trước mắt.

Lâm Trạch Xuyên liếc Tần Minh một cái, lập tức đi tới. Tần Minh ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn lướt qua Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên cũng không để ý, khi đến cửa phòng, khẽ hừ một tiếng, khi đi vào phòng, đóng cửa thật mạnh.

Tần Minh trong lúc vô tình nhìn thấy quá trình Lâm Trạch Xuyên đi vào phòng, nhưng trong chớp mắt khi Lâm Trạch Xuyên đóng cửa, đồng tử đột nhiên co rút! Động tác này anh không nhớ lắm!

Thời thiếu niên khi Trình Hường Nam mất hứng, sau đó vào phòng sẽ hừ nhẹ một tiếng biểu đạt mình bất mãn, sau đó đóng cửa lại. Khi đóng cửa sẽ dùng bàn tay trái kéo cửa vào, cuối cùng dựa lưng vào cửa rồi đóng cửa lại. Cái động tác này là bản năng ngay cả bản thân Trình Hường Nam cũng không biết. Sau này đi vào xã hội Trình Hường Nam càng ngày càng có thể khống chế được tính tình của mình, cũng không xuất hiện những động tác như vậy nữa.

—— mà bây giờ, anh lại thấy được động tác quen thuộc này, không hề khác với những gì trong trí nhớ!

Sâu trong đôi mắt Tần Minh có ngọn lửa nhảy lên, anh bóp tắt điếu thuốc trong tay, cảm thấy mình nên yên tĩnh một chút. Có lẽ anh điên rồi, mới có suy đoán điên cuồng như vậy.

—— Trình Hường Nam đã chết. Trong nhà xác, khi anh nhìn thấy thi thể huyết nhục mơ hồ kia, anh giống như phát điên đi tìm gì đó chứng minh thi thể kia không phải là tiểu Nam, cậu ấy chỉ vì hận anh đoạt đi Chu Vũ Đồng cho nên tức giận làm ra trò đùa này. Nhưng từng chuyện từng đồ vật đã đập nát sự lừa mình dối người của anh.

Tần Minh lau đi vết máu đã khô trên mặt cậu, khẽ hôn lên đôi môi kia, hàn ý lạnh như băng xuyên thấu qua da thịt rót vào xương tủy, nửa đêm ở trong mộng, anh luôn bị hàn ý đó làm cho bừng tỉnh, sao có thể quên được? Giống như cái xác không hồn tham gia lễ tang của cậu ấy, mỗi một phút mỗi một giây với anh mà nói đều là một loại lãng trì. Anh sao có thể quên được?

Tần Minh thấp giọng nở nụ cười, anh có phải đã điên rồi không, mà chớp mắt vừa rồi lại có thể sinh ra ý tưởng điên cuồng này.

Nhưng mà ——

Anh ta sẽ không buông tha một chút ít hy vọng, cho dù cuối cùng đó là vô căn cứ ——

So với một mình ở trong thế giới vô vọng này đau khổ giãy dụa thì tốt rồi.

Lâm Trạch Xuyên đóng cửa, nằm trên giường. Anh cho rằng mình có thể ngủ rất nhanh, nhưng nằm trên giường lớn mềm mại, lặn qua lặn lại mà ngủ không được. Vì sao vậy, anh cảm thấy có chút bất an? Ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ, ngoài cửa sổ là nước biển xanh thẳm.

Bên trong căn phòng có ban công, từ ban công có thể trực tiếp xuống nước. Lâm Trạch Xuyên đi tới ban công, sau đó tìm một vị trí ngồi trên bậc thang gỗ, chân ngâm trong làn nước biển, thân thể miễn cưỡng dựa vào bậc thang.

Ngay khi Lâm Trạch Xuyên thản nhiên tắm rửa dưới ánh mặt trời, mệt mỏi muốn ngủ, thì nhìn thấy trong làn nước biển có một người đang đập nước bơi lội. Tiếng động rất lớn, bọt nước cũng rất nhiều, đường bơi lội cũng thật quái dị, một lát hướng về phía trước lát nữa lại bơi về phía sau, rồi lại quay trái quay phải, tóm lại rối loạn vô cùng. Thật ra người này kỹ thuật bơi rất tốt, nhưng lại cố tình chọn phương pháp bơi quái dị.

Lâm Trạch Xuyên đứng thẳng lên, nếu anh như anh đoán không lầm, người này là ——

Người nọ ngẩng đầu, lại mãnh liệt lặn vào trong nước. Chớp mắt khi người nọ ngẩng đầu, Lâm Trạch Xuyên đã thấy rõ khuôn mặt, quả nhiên, thể bơi quái dị như vậy, cũng chỉ có thể là đại thiếu gia Cố Minh.

Càng làm cho Lâm Trạch Xuyên chính là, Cố Minh đại thiếu gia mặc một cái quần bơi có những bông hoa lớn... Dường như còn sợ người khác không chú ý đến, nên đặc biệt lựa chọn một màu sắc lóa mắt.

Bơi một lát, Cố Minh đại thiếu gia đương nhiên cũng phát hiện Lâm Trạch Xuyên, liền bơi tới hướng của Lâm Trạch Xuyên. Thế nên Lâm Trạch Xuyên liền nhìn thấy Cố Minh bơi một đường cá tính hình chữ S tới chỗ mình.

Cố Minh đến gần Lâm Trạch Xuyên, sau đó giữ chặt mắt cá chân Lâm Trạch Xuyên, thừa dịp Lâm Trạch Xuyên không kịp phản ứng, dùng sức kéo một cái. Lâm Trạch Xuyên trở tay không kịp bị Cố Minh cho xuống nước.

“Ha ha.” Cố Minh thấy đùa dai thành công, chống nạnh cười rất hăng hái. Cho cậu này, thẳng nhóc chết tiệt giám cười nhạo bản thiếu gia không có mị lực ——

—— xem ra lòng dạ đại thiếu gia Cố Minh cũng rất hẹp hòi.

Lâm Trạch Xuyên từ trong nước ngẩng đầu lên, dùng tay lau sạch nước trên mặt, từng chữ từng chữ nói “Cố —— Minh —— ”

Cố Minh cười vụn phần đắc chí “Tư thế bơi của tôi có phải rất tuần tú rất cá tính không?”

Lâm Trạch Xuyên ngoài cười nhưng trong không cười “Đúng vậy —— thật sự rất cá tính. Anh vì sao không dứt khoát bơi một tư thế thôi lại còn một lát bơi hình chữ S, lát nữa thử bơi thành hình chữ B xem.”

“Hình chữ S bơi khá tốt, hình chữ B để lát nữa thử một chút, tôi còn chưa từng thử qua.” Cố Minh nâng cằm suy xét.

Lâm Trạch Xuyên cười âm trầm nói “Anh không cần thử cũng làm được rồi.”

“Đúng thế, chữ B bản thiếu gia sẽ ngẫm lại.” Cố Minh đắc ý nói (Chữ B hình như ý là chữ Cố Minh ngược:v)

“Đợi một chút.” Cố Minh lúc này mới kịp phản ứng, “Lâm Trạch Xuyên, cậu vậy mà lại mắng tôi?”

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười “Mắng chính anh đấy.”

Cố Minh “...”

Dưới ánh mặt trời, Lâm Trạch Xuyên khuôn mặt tinh xảo phảng phất như có một vầng sáng thản nhiên trong suốt vây quanh, giọt nước dọc theo đường cong mượt của cái cằm trượt xuống, chậm rãi nhỏ giọt. Xinh

đẹp có thể khiến người ta hoa mắt. Mà ngay cả Cố Minh chợt liếc nhìn một cái, cũng không khỏi ngây người thất thần.

“Ai u!” Cố Minh bỗng nhiên kêu thảm, che hạ thân, “Lâm Trạch Xuyên, cậu giám đánh lén!”

Lâm Trạch Xuyên thu hồi chân, xoay người đi lên bậc thang “Một chiêu đánh lén này là học tập người nào đó.”

—— Bạn học Lâm Trạch Xuyên so với đại thiếu gia Cố Minh còn thù giai hơn...

Cố Minh đau đến mức khuôn mặt vặn vẹo “Bản thiếu gia cũng chỉ kéo cậu xuống nước thôi mà, sao có thể giống cậu, thật là muốn hủy diệt tính phúc nửa đời sau của tôi. Ni mã, đồ vật xinh đẹp quả nhiên đều có độc!” Cố Minh cảm thấy lúc trước mình mất mù hay sao mà lại có thể đem một bông hoa ăn thịt người thành một bông hoa trắng nhỏ bé?

Lâm Trạch Xuyên vào phòng, đóng cửa ban công lại. Sau đó vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một thân quần áo khô ráo. Anh lại một lần nữa nằm trên giường. Đúng lúc này, di động anh đặt ở đầu giường vang lên. Lâm Trạch Xuyên vùi đầu vào gối, tay với di động, rồi đặt di động bên tai “Alo —— “

“Bảo bối.”

Lâm Trạch Xuyên bị nổ bom da đầu tê rần, “Cố Viêm, nói tiếng người!” Sao anh không biết từ khi nào thì Cố Viêm lại buồn nôn như vậy nhỉ? Lâm Trạch Xuyên lựa chọn quên đi những lúc Cố Viêm gọi mình như vậy đều là ở trên giường.

Bên kia điện thoại Cố Viêm trầm thấp nhẹ nhàng chậm rãi nở nụ cười “Mấy ngày nay sao không gọi điện thoại cho tôi?”

“Tiền điện thoại rất đắt.” Lâm Trạch Xuyên thuận miệng lấy một lý do.

“Tiền quảng cáo cũng hết sao?” Cố Viêm thấp giọng cười.

Lâm Trạch Xuyên tiếp tục mặt không đỏ thỏ không gấp đổi lý do “Bạn công việc.”

“Mạc An nói anh ta sắp xếp thời gian cũng không quá nhanh.” Cố Viêm chậm rãi nói.

Lâm Trạch Xuyên khước miệng rút một chút, “Cố Viêm, có phải anh rất nhàn?” Cho nên mới sẽ đặc biệt gọi điện phá hoại mình.

“Có chút. Mọi chuyện trên cơ bản đều đã xử lý xong. Mấy ngày nữa có thể đến đó.”

Lâm Trạch Xuyên “...”

37. Chương 37

Edit & Beta: Hoa Cúc

“Thật ra anh có thể không cần tới đây.” Lâm Trạch Xuyên ‘săn sóc’ nói, “Mệt mấy ngày nay rồi, không thích hợp vất vả đi đường dài.”

Cố Viêm cười khẽ ra tiếng “Đây là em quan tâm tôi sao?”

Lâm Trạch Xuyên hơi thở không đổi một chút nói “Đúng vậy.”

“Thật không? Tôi rất vui sướng. Nhưng mà ——” Cố Viêm thanh âm nhẹ nhàng hòa hoãn, “Tôi đã đồng ý với Cố Minh rồi.”

Đương nhiên Cố Viêm tùy tiện tìm lý do có sức thuyết phục hơn nhiều so với Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên ở trong lòng yên lặng ân cần thăm hỏi cả nhà Cố Minh.

— Cố Minh nằm cũng trúng đạn tử vong cực kì oan uổng, anh ta chỉ là thói quen tính đi quấy rầy Cố Viêm một chút thôi. Theo lệ thường, Cố Viêm biết bị Cố Minh cuốn lấy làm phiền thì sẽ ném anh ta ra khỏi cửa, từ chối thẳng thừng. Nào biết lần này Cố Viêm thái độ khác thường, duy nhất một lần lại đồng ý với đề nghị của Cố Minh, thiếu chút nữa khiến anh ta kinh ngạc mà chết.

“Có nhớ tôi không?” Cố Viêm hỏi.

“Nhớ —” Lâm Trạch Xuyên thuận miệng nói.

Đầu bên kia điện thoại, Cố Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười, “Thật là nói cho có lệ.”

Trò chuyện với Cố Viêm một lát, Lâm Trạch Xuyên liền tắt điện thoại.

Trải qua nhiều chuyện lần qua lần lại như vậy, Lâm Trạch Xuyên đã không thể ngủ được nữa. Lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến, Lâm Trạch Xuyên mở cửa phòng, là Phan Kỳ Nguyệt. Phan Kỳ Nguyệt là trợ lý chụp ảnh của tổ ngoại cảnh, Lâm Trạch Xuyên có một vài cảnh do cô chụp, quan hệ của hai người cũng không tệ lắm.

“Chị Phan, có chuyện gì không?” Lâm Trạch Xuyên vịn tay cầm cửa, nhìn Phan Kỳ Nguyệt hỏi.

Phan Kỳ Nguyệt vẻ mặt tươi cười, khi Lâm Trạch Xuyên mở miệng liền kéo anh ra bên ngoài “Tuổi còn trẻ mà không bước chân ra khỏi nhà, cái thói quen này cũng không tốt nha. Chúng tôi đang chơi bóng chuyền ở bờ biển đấy, cùng chơi đi.” Lâm Trạch Xuyên cũng không từ chối, đóng cửa cùng Phan Kỳ Nguyệt ra bờ biển.

Trên bờ biển, đại bộ phận đều là người của tổ ngoại cảnh. Lâm Trạch Xuyên không gia nhập, ở một bên cùng với những người khác nằm trên ghế xem bọn họ chơi bóng. Lâm Trạch Xuyên sợ nóng, liền chuyển vị trí đến dưới tán che.

Elliot ở bên cạnh anh. Nhưng khác với Lâm Trạch Xuyên, anh ta nằm trên ghế, tắm nắng, còn có thêm một mỹ nữ tóc vàng mặc bikini đang mát xa cho anh ta.

— mát xa rồi mát xa, mỹ nữ Bikini mát xa sau đó dán lên trên người Elliot.

Lâm Trạch Xuyên gọi nhân viên phục vụ, lấy một ly chanh đá. Anh hút một ngụm, nhìn những người xung quanh một chút, phát hiện Mạc An không có mặt.

“Lâm, cậu có muốn mát xa không, rất có lợi cho thả lỏng thân thể.” Elliot nhắm mắt lại nói chuyện với Lâm Trạch Xuyên.

“Không cần, tôi không quen đụng chạm thân thể với người khác.” Lâm Trạch Xuyên cười từ chối.

“Ai, thật là không biết hưởng thụ.” Elliot lắc đầu, dùng giọng tiếc nuối nói.

“Sao không thấy Mạc tổng? Đang đua thuyền buồm sao?” Lâm Trạch Xuyên hỏi. Mạc An khi đi đại học là thành viên chủ lực của đội thuyền buồm, đối với thuyền buồm không phải nhiệt tình bình thường.

“Mạc tổng à ” giọng Elliot vui sướng khi người gặp họa, “Anh ta bây giờ nào còn tâm tình chơi thuyền buồm nữa. Đang còn bận rộn dỗ dành người trong nhà. Anh ta đang ở trong phòng gọi điện thoại. Chắc chắn, ai bảo bình thường hoa tâm như vậy, lúc này mới xảy ra vấn đề.”

Lâm Trạch Xuyên buông mi mắt, nhẹ nở nụ cười “Thật đáng tiếc nhỉ.”

Elliot nói “Có cái gì đáng tiếc, lúc trước gạt Lewis ở bên ngoài làm loạn, tự cho là dấu điểm rất tốt. Bị Lewis biết được, cũng là chuyện sớm muộn.”

“Có đôi khi, tình yêu cũng không thắng được dục vọng.” Lâm Trạch Xuyên khước miệng khẽ cong, khước miệng vẽ ra một độ cung tươi cười.

Elliot chậm rãi lắc đầu “Lâm, cậu sai rồi. Không phải tình yêu không thắng được dục vọng, mà có vài người căn bản không muốn khống chế dục vọng của mình, thậm chí dung túng để dục vọng bữa bãi tràn lan.” Elliot nở nụ cười một chút, “Dung túng dục vọng, cuối cùng cũng sẽ phải trả một cái giá rất lớn.”

“Vậy sao?” Lâm Trạch Xuyên lẩm bẩm, như đang hỏi, lại như đang tự hỏi.

“Lâm, vì sao có đôi khi nói chuyện cùng cậu, tôi cảm giác tâm lý của cậu và độ tuổi của cậu không hợp nhau? Có phải cậu đã trải qua chuyện gì không?” Elliot nhìn không được hỏi, đồng thời cùng nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên ảm đạm cười “Phải không? Có lẽ là vì tôi cũng từng bị người khác phản bội rồi.” giọng điệu bình thản, không có bất kì gợn sóng nào.

“Thật là có lỗi, tôi không phải cố ý đụng vào vết thương của cậu.” Elliot nói. Có đôi khi người ngoại quốc ngay thẳng đến đáng yêu, họ sẽ không bao giờ bám giết đuổi theo mãi một vấn đề.

“Không sao, đều đã qua rồi.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười.

—— có phải thật sự đã thoải mái rồi hay không cũng chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng. Lâm Trạch Xuyên vì dùng sức cầm ly nước trong tay mà đầu ngón tay trở nên trắng bệch, sao có thể quên, sao lại không hận? Nhưng ở thời điểm này cũng không thể kiên trì được, vậy sự hiện hữu của anh còn có gì ý nghĩa?

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng lay cái ly, nhìn chất lỏng trong đó nhẹ nhàng chuyển động, ánh mắt sâu thẳm.

Một lát sau, anh từ ghế nằm đứng lên.

Elliot nhận thấy, liền thuận miệng hỏi một chút “Lâm, cậu đi đâu vậy?”

Lâm Trạch Xuyên cười cười “Có chút đói bụng, tôi tới nhà hàng gần đây.” Nói xong đem cái ly cầm trong tay đặt ở một bên.

Elliot gật đầu “Đi đi, đi đi, nhớ khi trở về mang cho tôi một phần bánh Donuts(1).”

(1) Doughnut hay tiếng Mỹ gọi là donut: một loại bánh ngọt rán hoặc nướng để ăn tráng miệng hoặc ăn vặt. Đây là loại bánh rất nổi tiếng và phổ biến ở nhiều đất nước phương Tây, có thể được mua trong cửa hàng hoặc tự làm ở nhà. Thường bánh có dạng hình vòng, nhưng cũng có thể có hình tròn nhỏ nhồi nhân bên trong. Bánh thường được phủ nhiều loại kem, socola và hạt đường trang trí.

Lâm Trạch Xuyên tìm một nhà ăn ngoài trời ở gần đó. Bàn dài bằng gỗ, ly để cao móc ngược, khăn trải bàn ở phía trên. Lâm Trạch Xuyên cầm menu tùy tiện chọn vài món điểm tâm. Sau đó lấy một chai rượu vang đỏ Mouton(2) 2005.

(2) Rượu vang đỏ Mouton: một loại rượu vang nổi tiếng của Pháp

Ngay khi Lâm Trạch Xuyên rót rượu, thì thấy Cố Minh và Tần Minh đi đến. Lâm Trạch Xuyên cúi đầu rót rượu, làm bộ không thấy bọn họ. Mà Cố Minh đương nhiên là đã quên bị ăn đau, nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên lại nhào lên chuẩn bị đùa giỡn.

“Tiểu Lâm, thật là khéo.” Cố Minh kéo Tần Minh ngồi xuống trước bàn Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên lắc lắc ly rượu đỏ, liếc Cố Minh một cái, miễn cưỡng mở miệng “Thiếu gia Cố Minh khôi phục nhanh vậy sao?” Thái dương Cố Minh co rút, nhìn xuống xúc động muốn bóp cổ Lâm Trạch Xuyên, cái người đã muốn hủy tính phúc sau này của mình.

Lâm Trạch Xuyên nói chuyện một câu hai ý. Một là nhắc nhở Cố Minh sự kiện bị đánh lén trước đó không lâu. Một ý khác là nhắc nhở Cố Minh đừng đắc ý vênh váo mà quên mất, cánh tay vẫn còn đang băng bó.

—— từ khi Cố Minh bơi lội lộn xộn thì Lâm Trạch Xuyên phát hiện vết thương của Cố Minh tốt lên không ít rồi. Nhưng Cố Minh mãi cho đến khi lên đảo Tahiti cánh tay vẫn băng bó như cũ. Không cần phải nói, đương nhiên là vì để Tần Minh chú ý.

Anh ta gãi đầu xấu hổ cười nói với Tần Minh “Ha ha, thời tiết thật tốt.”

“Đúng là không tệ.” Tần Minh nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Gì?” Lúc này đến phiên Cố Minh trợn tròn mắt, anh ta không nghĩ sẽ nhận được sự đáp lại của Tần Minh. Không thể tưởng tượng được Tần Minh vậy mà lại trả lời anh ta.

Tần Minh nhìn thoáng rượu đỏ trên bàn, mở miệng “Cậu cũng thích Mouton?” âm thanh trầm thấp hoa lệ, từ tính mê người.

Rượu vang Trình Hường Nam thích nhất chính là Mouton. Quà sinh nhật Tần Minh tặng cho Trình Hường Nam năm hai mươi tuổi chính là Mouton 1945.

Cố Minh chớp chớp mắt, hỏi Tần Minh “Không phải anh thích rượu nho Chateau Margaux(3) sao? Còn có ai thích Mouton nữa?”

(3) Chateau Margaux là một trong những loại rượu vang thượng hạng nhất thế giới

Lâm Trạch Xuyên đảo nhẹ ly rượu đỏ uống một ngụm, lại nhẹ nhàng chuyển động ly rượu, đầu hơi nghiêng, chau khóe mắt, không chút để ý nói “Tùy tiện chút thôi. Chưa nói là thích hay không thích. Tôi không nghiên cứu gì tới rượu đỏ.”

Động tác của anh là vô ý, nhưng lại khiến tay Tần Minh âm thầm nắm chặt tay. Quá trình lấy rượu và các động tác, thậm chí thần thái khi nói chuyện, Tần Minh vô cùng quen thuộc, không đếm được đã bao nhiêu lần xuất hiện trong mộng. Giống hệt như khi Trình Hường Nam—uống rượu! Mà ngay cả góc độ nghiêng đầu cũng không sai chút nào.

Tần Minh nhìn anh thật sâu, như muốn nhìn thấy cả thân thể anh. Lâm Trạch Xuyên nhú một chút mi, Tần Minh rốt cuộc muốn làm gì? Vừa rồi anh có cảm giác thái độ của Tần Minh đối với anh trở nên rất kỳ quái. Trước đó, thái độ của Tần Minh rõ ràng là rất lạnh lùng và không thêm nhìn đến cơ mà, lại còn ẩn ẩn mang theo địch ý.

Tuy thái độ của Tần Minh bây giờ vẫn lạnh băng như trước, nhưng không hiểu vì sao, anh có cảm giác thái độ của Tần Minh đối với anh rõ ràng có chút chuyển biến.

Lâm Trạch Xuyên mí mắt nhảy một chút, sẽ không đâu, Tần Minh làm sao có thể đoán được. Anh lắc lắc đầu, gằn đây vì sao luôn thích miên man suy nghĩ. Đầu tiên là Cố Viêm, sau đó là Tần Minh, không phải do anh quá nhạy cảm chứ? Loại chuyện này, sao có thể đoán được?

Anh lạnh lùng nhìn thoáng Tần Minh, lại phát hiện Tần Minh cũng đang nhìn anh, loại ánh mắt này, anh chưa từng gặp trong mắt Tần Minh— điên cuồng mà tuyệt vọng, vừa vui sướng vừa bi ai, sâu trong đôi mắt đen ấy còn cảm thấy mờ ảo mang theo màu máu.

Ánh mắt kia giống như lốc xoáy, hút hết sự chú ý của anh. Lâm Trạch Xuyên đột nhiên di chuyển thân thể, ly rượu trong tay rơi xuống đất, thủy tinh vỡ tan, rượu đỏ hắt trên mặt đất, màu đỏ sẫm như máu đọng lại.

Lâm Trạch Xuyên ổn định tâm trạng, áp chế bất an dưới đáy lòng, có lẽ anh nhìn lầm rồi. Anh cười khê một chút “Không cần thận làm vỡ.” Anh giương mắt nhìn thoáng Tần Minh, “Tần thiếu nhìn tôi như vậy, rất áp lực nha.”

Âm thanh ly thủy tinh vỡ khiến phục vụ đi tới.

Lâm Trạch Xuyên chỉ chỉ Tần Minh “Tìm anh ta bồi thường.”

Phục vụ báo giá bồi thường—300 đôla.

“Phốc ——” rượu trong miệng Cố Minh phun ra, “Này ăn cướp hả, cho rằng đây là ly rượu gì!”

Tần Minh tỏ vẻ không sao, trực tiếp thanh toán tiền. Lúc này Cố Minh và Lâm Trạch Xuyên đều ngây ngẩn.

Cố Minh nhào về phía Lâm Trạch Xuyên “A Minh bị tổn kém như vậy, bữa cơm này cậu mời.” Cố Minh biết Lâm Trạch Xuyên có Cố Viêm ở phía sau, nên nhân cơ hội ăn cướp.

—— kỳ thật Cố Minh vốn tính toán bắt Lâm Trạch Xuyên mời cơm, cho nên sau khi hạ thân bị đá, vẫn như trước chạy đến ngồi bên cạnh Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên gật đầu. Dù sao cũng không phải anh trả tiền, không phải Cố gia nhiều tiền sao.

Khóe miệng Cố Minh gợi lên một độ cung quỷ dị——

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng Cố Minh, dùng khăn lau tay “Nếu trong quá trình dùng cơm, dụng cụ đã bị hỏng, ai phá thì tự người đó bồi thường.”

Cố Minh “...” Cậu ta làm sao biết anh tính toán như vậy!!!

Chọn đồ ăn, ba người dùng cơm, tất cả đều có tâm sự, lặng im không nói gì, trong lúc nhất thời không khí an tĩnh đến kì lạ.

Bữa cơm này, không ai ăn có hương vị. Ăn xong, Cố Minh liền kéo Tần Minh đi. Đại thiếu gia Cố Minh luôn luôn làm âm ỉ cũng không nói thêm gì. Cố Minh trước khi đi còn nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên rồi lại nhìn thoáng Tần Minh.

Khi bọn họ đi rồi Lâm Trạch Xuyên không lập tức về phòng, mà yên lặng ngồi ở đó, ánh mắt phức tạp. Anh vẫn cảm thấy anh đã để lộ ra chút gì đó. Một chai rượu vang vừa mở cũng chỉ uống nửa ly thì không có người đụng đến, yên tĩnh đặt trên bàn.

—— tóm lại là không đúng chỗ nào?

38. Chương 38

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên lắc đầu, đầu ngón tay nhẹ nhàng đề lên huyết thái dương, quyết định không nên nghĩ nhiều. Anh đã chết qua một lần, còn gì phải sợ nữa? Phục vụ đưa tới một phần bánh mì Donuts, sau đó anh rời khỏi nhà hàng.

“À, Thanks.” Lâm Trạch Xuyên đưa bánh mì được bọc trong túi giấy cho Elliot, Elliot cảm ơn. Sau đó cô nàng tóc vàng đang mát xa cho anh ta nhận túi bánh, cầm bánh mì vòng đút cho Elliot ăn.

Lâm Trạch Xuyên nhìn một màn này, nhẹ nhàng nở nụ cười một chút, rồi đi.

Tiến độ quay quảng cáo khá nhanh, nhờ sự phát huy của Lâm Trạch Xuyên mà càng thuận buồm xuôi gió. Nhưng có một chút chuyện khiến anh tương đối buồn bực ——

Vì sao ư? Khi Elliot yêu cầu anh đứng trước ống kính, cúc áo mở ra càng ngày càng thấp? Lúc mới bắt đầu, còn trong phạm vi chịu đựng của Lâm Trạch Xuyên, nhưng mà càng về sau một lần lại một lần khiêu chiến điểm mấu chốt của anh, Lâm Trạch Xuyên cuối cùng bạo phát ——

“Elliot, anh đang quay quảng cáo trang phục hay là quay nghệ thuật nhân thể vậy?”

Lâm Trạch Xuyên không thể nhịn được nữa đơn phương bãi công. Khiến người ta kỳ quái hơn chính là người luôn rất nghiêm khắc, có yêu cầu cực cao đối với nghệ nhân khi công tác Elliot cũng không nổi giận, ngược lại thái độ của anh ta lại khiến mọi người ta đầu óc lơ mơ.

Thái độ như vậy khiến Giang Ân Thiên và Trần Hi Hàm cũng không thể hiểu được.

“Muốn biết vì sao?” Lâm Trạch Xuyên nằm trên ghế, lấy một quả nho ném vào trong miệng, sắc mặt vẫn còn chút giận dữ.

Trần Hi Hàm gật đầu, “Elliot luôn rất nghiêm khắc, thời điểm quay quảng cáo luôn bày ra cái bản mặt thái với các nghệ nhân. Ngay cả quảng cáo trước kia của D&M do Tần Thiên Hậu và Chu Thiên Vương đóng, cũng chưa từng cho bọn họ sắc mặt hòa nhã.”

“Cho nên hai người mới không hiểu vì sao anh ta có thể chịu được một nghệ nhân nhỏ như tôi lại bãi công, một hành vi nghiêm trọng và trái với hợp đồng, đúng không?” Lâm Trạch Xuyên đem lời trong lòng Trần Hi Hàm nói ra. Khiến Trần Hi Hàm có chút ngượng ngùng, “Tôi không phải muốn so sánh cậu với Tần Thiên Hậu hay Chu Thiên Vương...”

Lâm Trạch Xuyên khoát tay, “Không cần giải thích vội, tự tôi cũng có thể hiểu được địa vị của mình.”

“Thật ra nguyên nhân rất đơn giản.” Lâm Trạch Xuyên chậm rãi nói.

Trần Hi Hàm dựng lên lỗ tai ——

“Bởi vì anh ta lấy việc công làm việc tư.” Lâm Trạch Xuyên khẽ hừ một tiếng.

“Cái gì?” Trần Hi Hàm không hiểu được.

“Những phân cảnh quay quảng cáo hôm nay đã kết thúc. Vừa rồi anh ta không phải quay quảng cáo, mà anh ta quay cho riêng mình. Hiểu không?”

“Không phải đâu ——” Trần Hi Hàm nháy mắt không thể tin, “Elliot là đạo diễn nổi danh rất chuyên nghiệp mà.”

“Ai nói anh ta không chuyên nghiệp? Anh ta không phải đã rất chuyên nghiệp hoàn thành tất cả các cảnh quay quảng cáo hôm nay rồi sao.” Giọng Lâm Trạch Xuyên mang theo chút giễu cợt, “Chuyện chuyên nghiệp và chuyện lấy việc công làm việc tư không mâu thuẫn với nhau.”

—— Elliot là một tên cực kì yêu thích quay phim về nghệ thuật thân thể, gần như đến trình độ si mê.

“Đúng rồi, Giang ca.” Lâm Trạch Xuyên xoa xoa tâm mi, “Nói với Elliot, hoặc đem ảnh chụp và phim ngắn trả lại cho tôi, hoặc là anh ta phải trả tiền bản quyền.”

Giang Ấn Thiên “...”

Trần Hi Hàm “...”

“Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi.” Lâm Trạch Xuyên nhún vai, “Tôi nói sai sao?”

Sau khi Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm trở về, Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên nghĩ tới một sự kiện rất nghiêm trọng—— Cố Viêm sắp đến đây, vậy quan hệ của anh và Cố Viêm phải giữ bí mật như thế nào? Nhiều người quen như vậy, hình như không thể giấu giếm được...

Đầu Lâm Trạch Xuyên lại bắt đầu đau. Cố Minh ngược lại có nói một câu rất đúng —— Cố Viêm là tên hỗn đản!

Không bao lâu sau, chuyện Lâm Trạch Xuyên đau đầu biến thành sự thật.

—— Cố Viêm tới đảo Tahiti.

Khi Lâm Trạch Xuyên kết thúc công việc trở về phòng, vừa đóng cửa, đã bị người nào đó ôm lấy thắt lưng. Lâm Trạch Xuyên phản xạ muốn đánh về phía sau một khuỷutay, lại bị người đó chặt chẽ nắm chắc.

“Cố Viêm, thả tôi ra.” Lâm Trạch Xuyên cắn răng nói.

Cố Viêm vậy mà thật sự buông anh ra, xoay thân thể Lâm Trạch Xuyên về phía mình, “Nhớ tôi không?”

Lâm Trạch Xuyên cười nhạo một tiếng “Cố Viêm, từ khi nào thì anh lại ngây thơ như vậy? Còn có cái dạng này.”

Cố Viêm nâng cằm Lâm Trạch Xuyên, khiến mặt anh lên cao, mỉm cười nhẹ cắn trên mặt Lâm Trạch Xuyên một hơi “Ý của em là —— muốn tôi trực tiếp làm em?”

“Vô sỉ, đầu óc anh ngoại trừ chuyện này thì không nghĩ được chuyện gì khác nữa hả?” Lâm Trạch Xuyên khinh bỉ nói.

Cố Viêm duỗi tay từ cổ áo Lâm Trạch Xuyên đi xuống, “Đây cũng không phải vấn đề của tôi, là do của cúc áo của em quá thấp...” thời điểm nói chuyện, tay Cố Viêm cũng không dừng lại, nhẹ nhàng bóp điểm nhỏ trước ngực Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng thở dốc một tiếng, vươn tay đẩy Cố Viêm ra. Trong lòng lại nhớ thương Elliot thêm mấy chục lần, khiến anh cởi thêm mấy cúc áo, kết quả khiến anh tức quá quên mất phải đóng cúc lại.

Lâm Trạch Xuyên cũng không hỏi Cố Viêm làm sao biết phòng của mình, không cần nghĩ cũng biết tên sao chổi Cố Minh nói.

“Anh ở phòng nào vậy?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“Tôi ở cách vách.”

“Cách vách không phải có người ở rồi sao?” Lâm Trạch Xuyên ngấm Cổ Viêm một chút, không phải người này cùng người bên kia đổi phòng chứ...

Nhìn thấu ý tưởng của Lâm Trạch Xuyên, Cổ Viêm khẽ cười “Đúng như em nghĩ đấy.”

“Muốn thể hiện là nhà giàu mới nổi.”

Cổ Viêm nhéo nhéo mũi anh “Còn không phải vì em.”

Lâm Trạch Xuyên né tránh về phía sau “Tôi đây thật ra rất cảm động.”

“Thật là một chút thành ý cũng không có.” Cổ Viêm cười khẽ.

“Tôi...” Lâm Trạch Xuyên còn muốn nói gì nữa, lại bị Cổ Viêm chặn ngang.

“Tôi nhớ em.” Cổ Viêm khẽ chạm vào trán anh, nhẹ giọng nói.

Âm thanh Cổ Viêm rất nhẹ, nhưng khi truyền vào lỗ tai Lâm Trạch Xuyên, lại khiến cả người anh chấn động.

“Anh nói gì?”

Cổ Viêm mỉm cười “Tôi nói, tôi nhớ em.”

Bàn tay Lâm Trạch Xuyên nhéo nhéo mặt Cổ Viêm, “Anh đúng là Cổ Viêm hả? Cái mặt này là thật sao.”

Cổ Viêm tùy ý Lâm Trạch Xuyên niết mặt mình, “Không tin?”

Lâm Trạch Xuyên thành thật gật đầu “Anh uống lộn thuốc phải không.”

Cổ Viêm nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt phức tạp “Có đôi khi tôi cảm thấy em rất thông minh, nhưng có lúc lại cảm thấy em rất trì độn.”

“Có ý gì?” Lâm Trạch Xuyên nhú mày.

Cổ Viêm cười khẽ một tiếng, ánh mắt thâm thúy, giống như câu nói vừa rồi chưa bao giờ nói qua “Không có gì.”

Suy nghĩ vừa mới bị Cổ Viêm quấy rầy, bây giờ Lâm Trạch Xuyên mới nghĩ tới vấn đề mấu chốt “Cổ Viêm, khi ở trên đảo chúng ta vẫn nên duy trì khoảng cách một chút.” Dù sao nơi này người quen của họ rất nhiều, bí mật sẽ khó giữ nếu nhiều người biết.

Cổ Viêm nở nụ cười, “Sẽ không truyền ra đâu.”

“Nhưng mà ——” Lâm Trạch Xuyên cũng không nói cho hết lời. Anh biết Cổ Viêm lý giải ý nghĩ của mình. Anh không muốn để người khác biết.

Cổ Viêm nắm cằm anh, thản nhiên cười, nhưng bàn tay dần dần dùng sức, cằm Lâm Trạch Xuyên bị bóp để lại một ấn ký màu hồng, dịu dàng nói “Em xác định không muốn cho người khác biết?” giọng nói lại mang theo sự lạnh lẽo không thể giải thích.

Lâm Trạch Xuyên khước miệng nhẹ câu, con người xinh đẹp mang theo sự mỉa mai “Chính xác. Chẳng lẽ anh cho rằng loại quan hệ này rất quang vinh?” Lâm Trạch Xuyên dừng một chút, “Cũng đúng. Cho dù bị người khác biết, người ta cũng sẽ ca ngợi Cổ thiếu thật là phong lưu tiêu sái.”

Lâm Trạch Xuyên cho rằng Cổ Viêm sẽ càng tức giận, lại không nghĩ tới Cổ Viêm bỗng nhiên nở một nụ cười, ngón tay thon dài phất qua khuôn mặt tinh xảo của Lâm Trạch Xuyên “Em rất dễ ý?”

“Để ý thì thế nào? Cổ thiếu chẳng lẽ sẽ buông tha?” Lâm Trạch Xuyên lạnh lùng cười nói.

Cổ Viêm mỉm cười “Sẽ không. Còn có nữa đừng gọi Cổ thiếu, gọi tên của tôi đi.”

“Cổ Viêm.” Lâm Trạch Xuyên nghe lời gọi một tiếng, “Có thể buông tay không.” Ánh mắt phiêu liếc đến tay Cổ Viêm đang nắm cằm mình, ý bảo Cổ Viêm buông tay.

Tay Cổ Viêm buông lỏng, nhưng không rời khỏi cằm Lâm Trạch Xuyên, mà dọc theo thân thể anh, trượt xuống hông. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, áo sơ mi trắng tuyết Lâm Trạch

Xuyên mặc dưới ánh mặt trời trở nên trong suốt, phác họa đường cong nơi eo, hấp dẫn mà không tự biết. Cánh tay Cố Viêm căng thẳng, ôm thắt lưng anh. Lâm Trạch Xuyên bị lực của Cố Viêm kéo xuống dưới, một lát sau ngã vào trong lòng y.

Lâm Trạch Xuyên có chút chật vật nghĩ, lại bị Cố Viêm chặt chẽ giam trong lòng.

“Cố Viêm, anh lại phát tình cái gì vậy?” Dù sao cũng đã nói ra, Lâm Trạch Xuyên không thèm bận tâm nữa.

“Không giả vờ nữa?” Cố Viêm thấp giọng cười.

“Giả vờ cái gì?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“Giả vờ nhu nhược.” Cố Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên, rõ ràng mang theo móng vuốt sắc bén của một con báo nhỏ, lại cố tình giả dạng làm một chú thỏ con vô hại.

Lâm Trạch Xuyên khoe miệng co rút một cái, trả lời một cách mỉa mai “Anh mới nhu nhược!” Vậy mà giám dùng từ nhu nhược để hình dung anh.

Cố Viêm thản nhiên nở nụ cười, ngón tay của y vuốt ve động mạch cổ của Lâm Trạch Xuyên.

“Buông ra.” Lâm Trạch Xuyên giãy dụa một cái, phát hiện Cố Viêm không tính buông tay.

Cố Viêm cúi đầu xuống nhẹ nhàng ấn lên môi Lâm Trạch Xuyên, “Chúng ta kết giao đi.” Giọng nói mềm nhẹ, nhưng trong đó lại mang theo sự cường ngạnh không thể thương lượng.

Khi Lâm Trạch Xuyên nghe thấy những lời này, cả người cứng đờ một chút, không thể tin hỏi “Cố Viêm, hôm nay anh không phải gặp kích thích gì đấy chứ?”

“Không có.” Hai chữ, ngắn gọn sáng tỏ, Cố Viêm lại mỉm cười, “Cho em hai lựa chọn.”

Lâm Trạch Xuyên nhìn Cố Viêm “Anh nói xem.”

“Một là cùng tôi kết giao.” âm thanh Cố Viêm trầm trầm mà đầy từ tính.

“Vậy một cái khác là để tôi rời đi phải không?” Lâm Trạch Xuyên nói, “Nếu như vậy, tôi chọn cái thứ hai.”

Ngón tay Cố Viêm thon dài trắng nõn nhẹ nhàng đè lên môi Lâm Trạch Xuyên, khẽ cười “Cái này thì em đừng nghĩ. Một lựa chọn khác chính là tiếp tục bị tôi bao dưỡng.”

Lâm Trạch Xuyên “...” Đây mà là lựa chọn sao?

Cố Viêm mỉm cười nói “Nghĩ kỹ xem nên chọn cái nào chưa?”

“Có thể không chọn cái nào không?” Lâm Trạch Xuyên giãy dụa, chỉ tiếc không hề có sức.

“Không thể.” Cố Viêm mỉm cười.

“Anh đây là ép mua ép bán.” Lâm Trạch Xuyên không cam lòng nói.

Cố Viêm hơi cúi đầu, vuốt cổ Lâm Trạch Xuyên, khẽ cười “Quy tắc là do tôi định, phải làm thế nào tự nhiên sẽ do tôi quyết. Chỉ có thể chọn một trong hai, không dư thừa sự lựa chọn nào nữa đâu.”

Cố Viêm nói không sai, quy tắc trò chơi là Cố Viêm quy định, anh còn lựa chọn nào khác. Anh nhìn thoáng Cố Viêm, y tạo ra quy tắc của trò chơi, y cũng không chế những quy tắc đó, dường như vĩnh viễn đứng ở nơi bất bại.

“Được rồi, tôi chọn cái thứ nhất.” Lâm Trạch Xuyên thỏa hiệp.

Cố Viêm nở nụ cười, cũng chẳng suy nghĩ gì với câu trả lời của Lâm Trạch Xuyên. Sau đó lấy ra một chiếc nhẫn bạch kim đeo lên ngón giữa tay trái Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên lấy chiếc nhẫn xuống nhìn một chút, kiểu dáng rất đơn giản, bên trong có khắc một chữ “C”, nếu không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện.

Cố Viêm đồng thời đeo lại chiếc nhẫn lên tay anh nói “Không được lấy xuống.”

39. Chương 39

Edit & Beta: Hoa Cúc

Màn đêm buông xuống, mà cửa sổ phòng vẫn chưa đóng cửa, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào trong phòng, chiếu xuống những dải màu sáng trắng.

Lâm Trạch Xuyên nằm trên giường, mở to đôi mắt thanh minh lãnh tĩnh, không chút buồn ngủ. Anh cho rằng buổi tối Cố Viêm sẽ ở lại đây, nhưng lần này nằm ngoài dự liệu của anh, Cố Viêm không ở lại.

Lâm Trạch Xuyên nâng bàn tay lên trước mặt, trên ngón giữa là chiếc nhẫn bạch kim, dưới ánh trăng tỏa ra một vầng sáng màu trắng bạc thản nhiên. Anh chuyển tay một chút, phát hiện mặt ngoài trên thân chiếc nhẫn có khắc một đóa hoa tường vi — ký hiệu đặt hàng của trang sức cao cấp nổi tiếng Johnson Wales. Muốn có đồ trang sức cao cấp của Johnson Wales phải đặt hàng trước một tháng. Nói cách khác một tháng trước thậm chí sớm hơn nữa Cố Viêm đã có ý định đặt cặp nhẫn này. Chuyện này, Cố Viêm không hề cho anh biết.

Cố Viêm, hình như vĩnh viễn nằm ngoài sự dự đoán của anh. Anh cho rằng Cố Viêm chỉ bao dưỡng anh một thời gian rồi sẽ chán, sau đó anh có thể ra đi. Nhưng anh không nghĩ tới bây giờ y vậy mà lại nói — chúng ta kết giao đi. Giống như trưng cầu ý kiến của anh, nhưng thực chất không hề cho anh con đường để thương lượng.

Ánh mắt mị lên một chút, bỏ tay xuống. Thái độ của Cố Viêm khiến anh cảm thấy mất định hướng. Trước đó chỉ đơn thuần là quan hệ bao dưỡng, nhưng những việc Cố Viêm làm vì anh, thì nhiều hơn hẳn so với việc làm của một kim chủ. Như tìm Triệu Tân Đức chỉ đạo diễn xuất cho anh chính là một ví dụ tốt nhất. Lúc trước khi anh ở biệt thự nếu rảnh thì sẽ xem phim điện ảnh, hơn nữa còn xem đi xem lại rất nhiều lần. Cố Viêm nếu hỏi vì sao phải lại nhiều lần như vậy. Anh sẽ thuận miệng nói rằng cảm thấy diễn xuất của mình không tốt, cho nên muốn xem thật nhiều những bộ phim điện ảnh kinh điển rồi nghiền ngẫm diễn xuất của các diễn viên. Anh thật không ngờ Cố Viêm lại nhớ những lời này.

Kết giao? Lâm Trạch Xuyên chưa từng có nghĩ Cố Viêm vậy mà lại nói ra hai chữ này với anh. Nếu anh không phải Trình Hương Nam, nếu anh không bị phản bội mà chết thảm, nếu anh chính là “Lâm Trạch Xuyên”, có lẽ anh đã sớm bị làm đủ loại hàng động cấn thận sản sóc che chở của Cố Viêm mà cảm động mà hăm sâu. Cho dù “Lâm Trạch Xuyên” đã yêu sâu sắc Tiểu Hàm Giang, yêu đến mức vì hắn tự sát.

— nhưng, anh không phải.

Anh mỉm cười một chút. Vì mình, cũng vì “Lâm Trạch Xuyên” trước kia.

— cái thứ như tình yêu, nhìn qua thì thấy không gì có thể phá được, nhưng thật ra một kích cũng chịu không nổi. Yêu một người yêu đến chết đi sống lại, vì người đó mà sinh vì người đó mà tử, đó là do không gặp được sự lựa chọn tốt rất. Một khi có sự lựa chọn tốt hơn, cái ảo giác không gì phá được ấy sẽ nháy mắt tan thành mây khói.

Nhẫn đặt hàng cao cấp của trang sức Johnson Wales —

Khóe miệng anh cong lên một độ cung nhỏ mang theo sự đùa cợt. Thật khéo quá, mấy tháng trước anh cũng từng đặt hàng. Một đôi nhẫn như thế, là một cặp của nam, kiểu dáng hết giống nhau, điểm duy nhất có thể phân biệt được chính là bên trong hai chiếc nhẫn một cái khắc dòng chữ “XN.C” kiểu Gothic, một cái khác khắc dòng chữ “YT.Z” cùng kiểu Gothic.

Cặp nhẫn đó anh mới chỉ nhìn qua, vừa cầm được trong tay chưa kịp lấy ra. Mà đã được chứng kiến một màn kia, thật đúng là châm chọc đến cực điểm.

Sau này đôi nhẫn kia ở nơi nào? Anh cẩn thận nghĩ lại, vẫn không nghĩ ra. Nếu không nhìn thấy dấu hiệu của trang sức đặt hàng cao cấp Johnson Wales, có lẽ anh đã sớm theo bản năng mà quên đi đôi nhẫn đó. Có lẽ đôi nhẫn đó khi anh rời khỏi nhà trọ tới câu lạc bộ Kim Ưng, đã thuận tay ném đi.

Tay Lâm Trạch Xuyên không tự giác nắm chặt ga giường. Vì sao chứ? Rõ ràng đã không thêm để ý, nhưng khi hồi tưởng lại tất cả những gì đã qua, lại bất tri bất giác cảm giác hít thở không thông khổ sở vô cùng. Tay anh dần buông lỏng ga giường, chậm rãi chuyển đến vị trí trái tim. Anh có thể cảm nhận được trái tim mình nhảy lên— thì ra anh còn sống. Anh nở một nụ cười. Ánh trăng thanh lãnh, chiếu vào sâu đôi trong đôi mắt một màu sắc hài hòa.

Ngày hôm sau, Lâm Trạch Xuyên tỉnh rất sớm.

Ngủ muộn dậy sớm hậu quả trực tiếp là khiến trạng thái tinh thần của anh không tốt lắm. Hôm nay còn có nhiệm vụ quay phim, lý trí nói cho anh biết phải ngủ thêm một lát nữa, nhưng vì tinh thần kém, nên anh vẫn không ngủ được.

Thời điểm quay phim, Elliot lại bắt đầu yêu cầu khắt khe gần như trong toàn bộ quá trình đều gào thét không thôi.

Thật ra Lâm Trạch Xuyên tuy trạng thái kém hơn bình thường nhưng về cơ bản vẫn đạt được yêu cầu.

Nhưng loại người như Elliot yêu cầu vị trí biên độ động tác đều hạn không thể dùng bút lông để đo đạc, cho nên trạng thái này ở trong mắt Elliot là cực kỳ không xong.

Cuối cùng, chịu không nổi Elliot hô to một tiếng “CUT! Hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai tiếp tục.” Bởi vì thời gian dẫu dài, cho nên nghỉ một ngày cũng không có chuyện gì lớn. Các thành viên tổ ngoại cảnh hoan hô thu lại tất cả các thiết bị, rồi đi chơi. Thậm chí có người còn chạy tới vỗ vai Lâm Trạch Xuyên, cảm động nói “Đồng chí Tiểu Lâm, cậu thật là hy sinh cái tôi, để tác thành cho tập thể. Xin cậu tiếp tục duy trì tinh thần như vậy, toàn thể thành viên tổ ngoại cảnh sẽ cảm ơn cậu”

—— ai nói đoàn đội tinh anh này cuồng công tác? Lười biếng mới thật là bản tính của con người.

Elliot một bên nhìn thấy mà trừng mắt. Máy nhân tài có sở trường sở long trên móng lão hổ cảm thấy mỹ mãn nên rời đi. Xem ra sự bất bẻ cực độ của Elliot đã khiến quần chúng phấn nộ.

Elliot thấy mọi người đi hết, liền thì bắt đắc dĩ nói với Lâm Trạch Xuyên “Lâm, cậu vì sự cố ngày hôm qua mà muốn trả thù tôi à—— ”

Lâm Trạch Xuyên ngáp một cái nằm trên ghế, miễn cưỡng nói “Không phải chuyện này, tôi không để ý như vậy. Elliot, anh suy nghĩ nhiều rồi.” Lâm Trạch Xuyên tuyệt đối đang nói thật.

Elliot vẫn cái vẻ mặt không tin “Như vậy đi, tôi đem ảnh chụp trả lại cho cậu. Chúng ta chụp lại các cảnh quay ngày hôm nay.” Không thể không nói, Elliot tuy vì hứng thú cá nhân mà thích lấy việc công làm việc tư, nhưng hợp tác với anh ta phải cực kỳ nghiêm túc.

Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt nghỉ ngơi, thuận miệng nói “Có thể nha, anh đem phim trả lại cho tôi.”

Elliot bị phản nói “Cậu quả nhiên là cố ý.”

Lâm Trạch Xuyên mở mắt liếc Elliot một cái “Là anh chủ động muốn trả ảnh lại cho tôi, đương nhiên tôi sẽ nói như vậy. Vì sao lại phải cự tuyệt? Hôm nay trạng thái của tôi thật sự không tốt.” Anh thích để ý những chuyện nhỏ như vậy sao?

Elliot vẫn không tin, còn muốn tiếp tục thuyết khách với Lâm Trạch Xuyên. Vì sao ngay cả các minh tinh lớn Elliot cũng không cho chút mặt mũi, đương nhiên Lâm Trạch Xuyên anh ta cũng không cho chút mặt mũi, nhưng sau đó lại dùng phương pháp thương lượng thuyết phục Lâm Trạch Xuyên? Đáp án rất đơn giản, anh ta không muốn trả lại phim cho Lâm Trạch Xuyên. Cái này gọi là gây khó dễ, Elliot thuộc loại người như vậy.

“Bắt đầu quay lúc nào cũng được.” Lâm Trạch Xuyên nói, “Tôi nhất định sẽ làm hết sức, chỉ cần anh có thể chịu được trạng thái của tôi.” Lâm Trạch Xuyên cảm thấy mình rất oan, rõ ràng anh không phải không muốn làm việc, nhưng bây giờ lại giống như đang bãi công.

Elliot nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu, dặn dò “Ngày mai nhất định phải điều chỉnh trạng thái cho tốt.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu, trong lòng cũng có chút áy náy, dù sao nguyên nhân cũng vì anh.

Gọi thợ trang điểm đến giúp anh tẩy trang. Vì không có phấn che lấp, có thể nhìn thấy mắt người của trong gương mang một vòng đen nhàn nhạt.

Bởi vì sáng sớm hôm nay vội vàng quay quảng cáo, cho nên từ khi rời giường đến bây giờ anh chưa gặp mặt Cố Viêm.

Trần Hi Hàm bận bịu xong, thì chuẩn bị cho Lâm Trạch Xuyên một cái khăn mặt tẩm qua nước đá. Khi Lâm Trạch Xuyên nhận khăn mặt, Trần Hi Hàm nhìn thấy giữa ngón tay Lâm Trạch Xuyên lóe lên chút gì đó, tập trung nhìn vào, thì ra là một cái chiếc nhẫn.

“Lâm, chiếc nhẫn này từ đây vậy, sao tôi chưa từng thấy.” Trần Hi Hàm hiếu kỳ nói, cậu ta nhớ rõ ngày hôm qua không thấy Lâm Trạch Xuyên mang nhẫn mà.

Lâm Trạch Xuyên chuyển tay, nhìn nhẫn một chút “À, đem qua đột nhiên muốn đeo, nên lấy ra.”

“Nhưng sao cậu lại mang ngón này?” Trần Hi Hàm hỏi.

Lâm Trạch Xuyên thái dương rút một cái, thật không biết Trần Hi Hàm cố ý hay là chỉ số EQ thấp nữa, vậy mà nhìn nhẫn cả buổi rồi đi hỏi vấn đề này. Nhưng lập tức Lâm Trạch Xuyên khôi phục tươi cười thường ngày “Cái nhẫn này có chút lớn, chỉ có thể đeo vào ngón giữa.”

Trần Hi Hàm gật đầu, không tiếp tục hỏi.

Đuổi Trần Hi Hàm đi, Lâm Trạch Xuyên chậm rãi thở ra một hơi, may mắn cậu ta không hỏi sao không đeo theo tay phải mà lại đeo tay trái. Nếu không anh còn phải tiếp tục nói dối. Một lần nói dối quả nhiên sẽ có vô số nói dối nữa. Trần Hi Hàm sao không giống Giang Ấn Thiên có thể tự động não bỏ nhĩ, đỡ cho anh phải nghĩ lý do?

Lâm Trạch Xuyên vươn tay ra, nhìn thoáng chiếc nhẫn ở ngón giữa, nhẫn bạch kim dưới ánh nắng mặt trời có vẻ cực kỳ chói mắt.

“Thật chói mắt.” Lâm Trạch Xuyên lẩm bẩm. Anh nhìn nhẫn, lại nghĩ đến quan hệ của mình và Cố Viêm. Đương nhiên, quan hệ của anh và Cố Viêm sẽ không thể lừa được người bên cạnh lâu dài.

Thật ra lúc trước anh hiểu rõ quan hệ với Cố Viêm sớm hay muộn cũng sẽ bị người khác biết được. Nhưng anh vẫn không hy vọng bị mọi người biết quá sớm, cho nên có thể giấu được một ngày thì sẽ qua một ngày.

Nhưng nếu nói ra là kết giao với Cố Viêm thì sẽ dễ nghe hơn là bị Cố Viêm bao dưỡng. Tuy rằng thực tế cũng không có gì khác nhau. Lâm Trạch Xuyên cười khẽ một tiếng, cái này có tính là Cố Viêm săn sóc không nhỉ?

Ngay khi Lâm Trạch Xuyên đang nghĩ ngợi, thì anh nhận được điện thoại của Cố Viêm “Công việc hôm nay hoàn thành chưa?”

Lâm Trạch Xuyên nhún vai “Còn chưa. Elliot chê tôi trạng thái không tốt, cho nên hôm nay không chụp nữa, muốn tôi điều chỉnh lại trạng thái.”

Cố Viêm thấp giọng nở nụ cười “Sao lại trạng thái không tốt. Ngày hôm qua tôi không——thể mà lại nghỉ ngơi không tốt?”

Lâm Trạch Xuyên đương nhiên nghe ra ý chế nhạo trong lời nói của Cố Viêm, lạnh lẽo trào phúng “Anh đến đây, tôi sẽ ngủ không ngon. Nếu không anh tự giác một chút đi, sớm dẹp đường hồi phủ đi.”

“Chẳng lẽ là trách tôi không ở lại em phòng, cho nên đêm qua em không an giấc?” Cố Viêm khẽ cười.

Lâm Trạch Xuyên “...” lời này của Cố Viêm không phải ám chỉ anh còn chưa thỏa mãn sao?

“Cố Viêm, anh có thể biết xấu hổ một chút không?” Lâm Trạch Xuyên nói.

“Có thể nha. Nếu em đồng ý nói ——” nghe Cố Viêm âm thanh, đương nhiên là đang rất sung sướng.

Lâm Trạch Xuyên “...” Anh vì sao luôn nói không lại Cố Viêm? Lâm Trạch Xuyên rất mất mát.

“Nếu bây giờ không có chuyện gì, thì em tới đây đi.” Cố Viêm nói.

“Không đi.” Lâm Trạch Xuyên từ chối.

“Vậy tôi tới đó.” Cố Viêm cũng không giận, nói.

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng xung quanh, Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm đều ở lại, còn có một số người của tổ ngoại cảnh, “Không cần, vẫn nên để tôi đến đó đi. Anh ở đâu?” Lâm Trạch Xuyên rất bất đắc dĩ. Cố Viêm đương nhiên đã đoán chắc anh sẽ như vậy, một chiêu lấy lui làm tiến thật đúng là dùng đến thuận tay.

Cố Viêm nói địa chỉ, Lâm Trạch Xuyên tắt điện thoại đứng dậy chuẩn bị đi. Anh nhìn thoáng người xung quanh, người chơi đùa, người chỉnh lý đồ đạc. Anh nghĩ nghĩ, liền nói với Giang Ấn Thiên anh tùy ý đi ra ngoài một lát, đừng tìm anh, sau đó mới rời đi.

40. Chương 40

Edit & Beta: Hoa Cúc

Nơi Cố Viêm tới là một hòn đảo nhỏ trên biển. Hòn đảo này cũng rất xứng với danh nhỏ của mình, vì nó...cực kì mini. Khi Lâm Trạch Xuyên đến, thì phát hiện trên đảo không chỉ có một mình Cố Viêm. Người còn lại không phải đại thiếu gia Cố Minh, mà là cái người gần đây đang cố gắng truy thê – Mạc An.

Thật là thú vị, Cố Viêm khi nào thì thân quen với Mạc An như vậy nhỉ?

Lâm Trạch Xuyên đi đến bên cạnh Cố Viêm ngồi xuống, Cố Viêm rót một ly rượu đỏ đưa cho anh. Lâm Trạch Xuyên nhận rượu nhẹ nhấp một hơi, có chút kinh ngạc nhẹ nhàng chọn mi, Mouton 5 năm...

Mạc An nhìn Lâm Trạch Xuyên rồi lại nhìn Cố Viêm, cuối cùng cũng lên tiếng “Thì ra hai người —— ”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng lay động ly rượu, cười hỏi “Thì ra chúng tôi cái gì?”

Mạc An lúc này mới chú ý chiếc nhẫn trên tay Lâm Trạch Xuyên, với chiếc nhẫn trên tay Cố Viêm rõ ràng là một đôi, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng lập tức bị che dấu “Trách không được khi thử máy 1/2CITY Cố Tổng lại tự mình trình diện.”

Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nở nụ cười, không nói gì thêm.

Lâm Trạch Xuyên đặt ly rượu xuống, buông mắt, “Mấy ngày nay không nhìn thấy Mạc tổng đấy.”

Mạc An sững sốt, hiển nhiên nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt có chút kém “À. Gần đây có chút việc.”

Lâm Trạch Xuyên không tiếp tục hỏi thăm.

—— tát muối vào miệng vết thương của người khác cũng phải có chừng mực nếu không sẽ nhận được hiệu quả gấp bội mà không thể tưởng tượng.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ cúi đầu, cho nên Mạc An không nhìn thấy khóe miệng Lâm Trạch Xuyên hơi cong. Ai bảo Mạc An vừa bắt đầu đã định nói quan hệ bao dưỡng của anh và Cố Viêm. Tuy anh đoán chắc chắn sẽ như vậy, nhưng điều này vẫn khiến cho anh rất không thoải mái.

Cố Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười, cầm lấy tay phải đang buông xuống của Lâm Trạch Xuyên, nhẹ nhàng nhéo một chút. Lâm Trạch Xuyên rút ra, trừng mắt nhìn Cố Viêm.

“Tình cảm của hai người thật tốt.” Mạc An thấy một màn như vậy bình luận, trong giọng nói có chút cảm khái.

Lâm Trạch Xuyên thật muốn đập bả vai Mạc An lớn tiếng chất vấn ‘con mắt nào của cậu nhìn thấy tình cảm của chúng tôi rất tốt?’ Nhưng cuối cùng cũng chỉ trầm mặc. Anh bây giờ không phải Trình Hưởng Nam, quan hệ với Mạc An chỉ là hợp tác.

Mạc An rất phong lưu, khi còn học đại học đã như thế. Trình Hường Nam đã quen nhìn tốc độ thay bạn trai còn nhanh hơn thay quần áo của Mạc An. Nhưng vì sao còn chơi một chiêu ác như vậy với Mạc An.

Thật ra lúc ảnh chụp tên cầu tử kia đưa tới, anh lưu lại một phần cho Lewis. Ngoại trừ gia tăng lợi thế bên ngoài, thì cũng muốn cho Mạc An một bài học. Dù Mạc An hoa tâm không có liên quan đến anh, nhưng lại giám đánh chủ ý lên người anh khiến anh không thể chịu được.

Lúc trước khi anh đụng vào Mạc An, ánh mắt Mạc An nhìn anh đương nhiên anh sẽ không lầm. Anh có tâm lợi dụng Mạc An là một chuyện, Mạc An đánh chủ ý với anh lại là một chuyện khác.

Nếu như chỉ đem ảnh chụp cho phóng viên, thì có lẽ Mạc An chắc chắn sẽ bỏ Kỷ Hi Niêm, nhưng người tiếp theo không được sống yên ổn chính anh.

— hôm nay giọng điệu có chút không ổn, thì chỉ có thể là chuyện của Lewis không thể giải quyết được nên phiền não.

“Chính xác.” Cố Viêm lên tiếng.

Lâm Trạch Xuyên liếc Cố Viêm một cái, người này thật vô sỉ, nói dối mà mặt không đỏ thỏ không gáp.

“Hai người ở trong này làm gì vậy?” Lâm Trạch Xuyên quay đầu hỏi Cố Viêm.

“Thương lượng một chút về việc phát hành quảng cáo.” Cố Viêm nói.

Các hạng mục quảng cáo 1/2CITY, do tập đoàn D&M hợp tác cùng giải trí Thịnh Thiên. Cho nên Cố Viêm nói như vậy đúng là một chút vấn đề cũng không có.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Lâm Trạch Xuyên rất nhanh nhìn thoáng Cố Viêm.

— chẳng lẽ Cố Viêm đã sớm nghĩ tới? Cho nên cho dù Cố Viêm xuất hiện cùng anh ở trước mặt mọi người, người khác cũng chỉ nghĩ rằng vì quan hệ hợp tác quảng cáo.

Đem mọi chuyện trước sau suy nghĩ một lượt, Lâm Trạch Xuyên thiếu chút nữa hộc máu xanh ruột.

Anh vì sao lại nói phải giữ một khoảng cách với Cố Viêm khi lên đảo, lại còn dừng cho người khác biết giữa quan hệ của bọn họ? Nếu anh không đề cập tới, có lẽ khi bọn họ cùng một chỗ, có thể nói với người khác là vì thương lượng đề hợp tác quảng cáo.

Ngày hôm qua bị nhắc, sao anh lại không tưởng tượng đến phương hướng phát triển này chứ.

Bây giờ mang nhãn theo. Chỉ cần anh và Cố Viêm xuất hiện cùng nhau, người khác sẽ chú ý đến nhãn, vậy xem như anh đã công khai mình có quan hệ với Cố Viêm.

“Khi ở cùng tôi sao anh không sớm nói ra tính toán của anh!” Không có chỗ phát hỏa Lâm Trạch Xuyên hung hăng trừng Cố Viêm.

Cố Viêm cười rất sung sướng “Tôi không có cơ hội nói, đã bị em trách móc rồi.”

Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm làm ghen nói không ra lời. Nếu Cố Viêm muốn nói chẳng lẽ còn phải đợi anh cho cơ hội hay sao? Nhưng Cố Viêm nói vậy lại khiến anh á khẩu không trả lời được, bởi vì trên thực tế mọi chuyện đi theo hướng này là chính anh đưa tới. Cố Viêm cũng chỉ đào hầm để anh tự nhảy xuống mà thôi.

“Hai người đang nói cái gì vậy?” Nghe không hiểu cuộc đối thoại này Mạc An hỏi.

“Không phải chuyện của cậu!” Lâm Trạch Xuyên ngay cả một ánh mắt cũng không thèm bỏ thí cho Mạc An, lực chú ý hiển nhiên đều ở trên người Cố Viêm.

Mạc An sách một tiếng, nhéo nhéo chân mày, có chút ngoài ý muốn nói “Thật không thể nhìn ra tính tình của cậu lại nóng nảy như vậy đây.” Rõ ràng trước kia vẫn luôn ngại ngùng giống như người mới đây nhé.

“Nhưng mà thái độ của cậu như vậy, ngược lại khiến tôi nghĩ tới một người bạn.” ánh mắt Mạc An nhìn về phương xa, hai đầu lông mày hiện lên những tia thương cảm.

Lâm Trạch Xuyên bị Mạc An nói làm trái tim nhảy dựng lên. Anh không chú ý một chút thôi, vậy mà lại thể hiện thái độ trước kia của Trình Hướng Nam đối với Mạc An lên người Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên cầm ly rượu đỏ trên bàn nhấp một hơi, che dấu biểu tình lúc này “Vừa rồi vì có chút tức giận, cho nên không chú ý thái độ. Đối với lời vô lý vừa rồi, tôi thật sự cảm thấy có lỗi.”

Mạc An khoát tay, “Không sao đâu. Chỉ là nghĩ đến cậu ấy, tôi lại cảm thấy thật đáng tiếc.”

“Phải không?” Lâm Trạch Xuyên rũ mắt xuống, bên môi nhẹ nhàng bay ra hai chữ. Nhưng âm thanh quá nhỏ, người bên ngoài cũng chỉ xem như hơi nhếch môi một chút thôi.

Khi anh nâng mắt lên, trong mắt đầy lời xin lỗi “Thật là có lỗi, tôi không cố ý khiến anh nghĩ về ——”

Còn không đợi Lâm Trạch Xuyên nói xong, Mạc An đã phối hợp tiếp tục nói “Tôi và cùng cậu ấy là bạn học đại học, khi còn đi học quan hệ của chúng tôi rất tốt. Tôi còn để cậu ấy giúp tôi chọn bạn trai qua ảnh chụp. Sau khi tốt nghiệp, cậu ấy trở về nước, chúng tôi cũng chưa từng gặp lại. Tôi cũng vì vậy mà mới về đây điều hành tổng bộ khu Trung Hoa. Vốn tưởng rằng có thể gặp nhau, không nghĩ tới...”

Âm thanh Mạc An dần thấp xuống, mang theo sự thương cảm nhàn nhạt.

“Làm sao vậy?” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng hỏi, tựa như mình đúng là một người ngoài, và những chuyện Mạc An nói anh hoàn toàn không biết gì cả.

“Cậu ấy đã chết, tai nạn giao thông.” ánh mắt Mạc An vẫn như trước nhìn về phương xa không thu hồi.

“Thế sự vô thường, nén bi thương.” Lâm Trạch Xuyên chuyển tay cầm ly rượu trên không trung, nhẹ nhàng nói.

Mạc An thu lại ánh mắt, “Chỉ là cảm thấy rất đáng tiếc. Trước đó tôi còn rất hâm mộ cậu ấy, sống bừa bãi mà không phóng túng.”

Lâm Trạch Xuyên biểu tình không đổi, kì thực vẻ mặt đang hắc tuyến: Cái gì gọi là bừa bãi mà không phóng túng... Đang nói anh tùy hứng hả? Một anh còn vừa rồi còn có chút cảm động. Nhóc con vậy cậu là phóng túng mà không bừa bãi hả.

Cổ Viêm cười nhẹ vỗ tay Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên không kiên nhẫn quăng ra. Mạc An sau khi thương cảm qua đi cũng lấy lại bình tĩnh. Sau đó bắt đầu nói về các vấn đề trong hạng mục quảng cáo.

Lâm Trạch Xuyên đầu tiên ngồi nghe một lát, lại nghe thêm một lát nữa về sau có chút không kiên nhẫn. Cây lớn giữa đảo có mắc một cái võng, Lâm Trạch Xuyên đứng lúc không được nghỉ ngơi tốt, ngáp một cái qua đi, nằm trên võng nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời theo tán cây chiếu xuống dưới. Lá cây che đi hầu hết sức nóng và ánh sáng. Chỉ còn lại những luồng sáng nhẹ nhẹ, tươi đẹp mà thoải mái, cơn gió phất qua, Lâm Trạch Xuyên lười biếng nằm đó, trong chốc lát mơ màng sắp đi vào giấc ngủ.

Đúng lúc đó, hòn đảo yên bình bị âm thanh ca nô ồn ào phá vỡ.

Lâm Trạch Xuyên nửa đứng dậy nhìn về phía âm thanh phát ra ——

Đại thiếu gia Cố Minh mang theo một chiếc kính râm, tiêu sái không thèm mặc áo cứu trợ, cởi trần nửa người trên, nửa người dưới là chiếc quần bơi với bông hoa lớn đủ màu sắc—— đúng vậy, chính là cái quần lúc trước anh ta mặc khi bơi lội lần trước.

Giấc ngủ bị đánh gãy tâm tình Lâm Trạch Xuyên cực kỳ không tốt ——

Chỉ một lát sau, ca nô cập bờ. Cố Minh đại thiếu gia sửa lại mái tóc, sau đó đi về phía bọn họ.

“HI Em họ thân mến.” Cố Minh quơ quơ móng vuốt đối với Cổ Viêm, “Cậu trọng sắc coi nhẹ anh em nha.”

Sau đó Cố Minh chỉ Cổ Viêm rồi lên án, “Khi cậu lên đảo thì lập tức gọi điện thoại hỏi phòng của Tiểu Lâm, ngay cả mặt tôi cũng chưa được thấy.”

Cổ Viêm cười cười “Em còn tưởng anh ước gì em không cần quấy rầy thời gian một mình ở chung khó được cùng với Tần Minh nhỉ.”

Cố Minh nghe Cố Viêm nói mở to hai mắt, giống như một con mèo bị dẫm phải đuôi, toàn thân nổ tung “Cậu cậu cậu nói bừa cái gì vậy?” Nói chuyện cũng có chút khó khăn, hoàn toàn không còn miệng lưỡi trơn tru như bình thường.

Lâm Trạch Xuyên đứng một bên nhìn Cố Minh kinh ngạc xù lông, sung sướng nở nụ cười.

Cố Minh quay đầu trừng Lâm Trạch Xuyên một cái “Tiểu Lâm, làm người phải phúc hậu một chút. Không nên tùy tiện cười nhạo người khác.”

Lâm Trạch Xuyên trở về văng nham, miễn cưỡng nói “Dù sao da mặt anh cũng rất dày, bị người ta cười vài cái cũng có sao đâu.”

Cố Minh nghe Lâm Trạch Xuyên nói thiếu chút nữa nhảy dựng lên “Cậu đứng lên cho bản thiếu gia, ai nói cho cậu biết bản thiếu gia da mặt dày hả.”

“Người có mắt đều có thể nhìn ra.” Lâm Trạch Xuyên trở mình một cái, để lại cái bóng cho Cố Minh còn đang gờ chân.

“Anh tới đây làm gì?” Cố Viêm hỏi.

Cố Minh kéo một cái ghế ngồi xuống, bắt chéo chân nói “Tôi nghe nói cậu và Tiểu Lâm chọn cái đảo nhỏ này để hẹn hò, cho nên muốn tới đây làm cái bóng đèn phát nhiệt.” cái bóng đèn Cố Minh còn chưa kịp phát sáng hay phát nhiệt đã bị người ta nổ cho nát ở bên ngoài.

“Tần Minh đâu?” Cố Viêm hỏi. Cố Minh có thể buông tha Tần Minh một mình đã chạy tới, có chút kỳ quái nhỉ.

Cố Minh bữu môi, cầm ly rượu đỏ trên bàn không thèm rót hay đảo, trực tiếp đổ vào miệng. Lâm Mạc An và Cố Viêm ngồi một bên nhìn mà hắc tuyến.

“Mấy ngày hôm trước còn rất tốt, một hai ngày gần đây luôn điện thoại với người trong nước, cũng không thèm đếm xỉa gì đến bản thiếu gia.” Cố Minh nói, sau đó uống thêm một ly rượu đỏ, “A a a, bản thiếu gia đều đùa giỡn hết một vòng tất cả những người xung quanh, bơi lội đều mức vết thương cũ tái phát! Nhảm chán đến mức meo cả người!”

Cố Minh tiếp tục phát bực “A Minh cũng không thèm để ý đến tôi, thế giới của tôi đều trở nên tối tăm!” Cuối cùng tổng kết lại tất cả “Còn tiếp tục nữa thì phải làm sao đây lão tử bị thương vì đạn đấy, a a a!”

41. Chương 41

Edit & Beta: Hoa Cúc

Cố Minh gào khan một trận, cuối cùng cũng yên tĩnh. Cố Viêm tiếp tục bàn chuyện với Mạc An, Lâm Trạch Xuyên tiếp tục ngủ. Vì triệt để bị bỏ qua, Cố Minh nhìn trái nhìn phải một lúc, vẫn không thấy có ai để ý đến mình, ủy khuất ngồi xổm trong góc vẽ vòng tròn.

Đôi khi Lâm Trạch Xuyên tỉnh lại, đã là hoàng hôn. Anh ngáp dài một cái, cảm thấy giấc ngủ này thật thoải mái.

Anh đi về phía Cố Viêm “Hai người còn chưa nói xong?”

Cố Viêm thấy anh tỉnh lại, cười nói “Không còn chuyện gì quan trọng. Ngủ thoải mái không?”

Lâm Trạch Xuyên lại nhẹ nhàng ngáp một cái “Ừ.”

“Sắc trời cũng không còn sớm, trở về thôi, cẩn thận cảm lạnh.” Cố Viêm nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên chỉ mặc một cái áo sơ mi.

Lúc này, Cố Minh đang gục trên mặt bàn không cam lòng nhảy ra “Cố Viêm, cậu là cái đồ trọng sắc khinh anh em, bản thiếu gia ở nơi này cả ngày, cũng không thấy cậu quan tâm một chút nào.”

Sau khi anh ta nói xong, ánh mắt Lâm Trạch Xuyên, Cố Viêm và Mạc An đều nhìn về phía Cố Minh. Khi đại thiếu gia Cố Minh tới đây, chỉ mặc một cái quần bơi bông hoa lớn, cởi trần thân trên.

Cố Viêm nhìn thoáng Cố Minh “Đảo Tahiti nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch không lớn lắm, anh thì da dày thịt béo, cũng có chuyện gì lớn đâu.”

Cố Minh “...” Cái này gọi là phân biệt đối xử, phải không!

Lâm Trạch Xuyên cao thấp đánh giá Cố Minh một cái, khó có được một lần gật đầu đồng ý với Cố Viêm.

Bốn người rời khỏi đảo trở về khách sạn.

Cố Viêm đặt một bàn tại khách sạn Pháp ở gần đó. Bốn người sau khi trở về phòng thu thập một chút, thì tới bàn đặt trước dùng cơm. Mạc An vì có việc, nên chưa tới. Mà Cố Minh vốn tính toán lôi kéo Tần Minh cùng đi, nhưng không tìm được Tần Minh, đành phải tới một mình.

“Mấy ngày nay A Minh không biết đang làm gì, luôn tìm không thấy người.” Cố Minh một bên cắt tảng thịt bò một bên oán giận, “Đường dây điện thoại thì luôn bận.”

Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm tư thế dùng cơm tao nhã, ai cũng không để ý đến oán giận của Cố Minh.

Ngay khi Cố Minh đang oán giận, thì điện thoại di động của anh ta vang lên. Cố Minh lập tức ném dao nĩa, lấy điện thoại ra, nhìn tên một chút, nở nụ cười bắt điện thoại “A Minh —— “

Cố Minh nghe điện thoại, sau đó trầm mặc, nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất.

Cố Minh bình thường vẫn luôn huyền não âm ỉ khi nhận được điện thoại của Tần Minh vậy mà cổ họng lại không phát được tiếng nào, Lâm Trạch Xuyên vài ngày này đều bị Cố Minh làm phiền cũng có chút giết mình, ngẩng đầu nhìn thoáng Cố Minh.

Sắc mặt Cố Minh mất mát còn mang theo sự u ám, nhếch môi. Hình như bên kia điện thoại điện thoại Tần Minh đã nói xong, Cố Minh nhẹ nhàng cười một chút, nhưng hai con ngươi một mảnh lạnh băng “Tần Minh, ngày cả khi cậu rời đi cũng không muốn đối mặt nói với tôi? Một cú điện thoại thì coi như đuổi tôi đi? Cậu xem tôi là cái gì?”

Cố Minh tiếp tục nghe điện thoại, sau đó nói tiếp “Tôi đã cho rằng chúng ta là bạn ——” Cố Minh lạnh lùng nở nụ cười, “Ồ trong lòng cậu, có phải bất kỳ ai hay bất cứ chuyện gì, đều quan trọng hơn tôi phải không?”

Cố Minh lẳng lặng nghe điện thoại, sau đó sắc mặt bình tĩnh cúp điện thoại.

Cố Minh nhìn thoáng Cố Viêm, nói “Tần Minh đang ở sân bay, nửa giờ sau sẽ lên máy bay.”

“Lựa chọn thế nào, là ở anh.” Cố Viêm nhẹ uống một ngụm rượu đỏ, thản nhiên nhìn Cố Minh.

Cố Minh gọi phục vụ đến, gọi một chai Brandy(1), nở nụ cười “Anh có đi hay không, thì sẽ thay đổi được kết quả hay sao?”

(1) Brandy: là tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến từ sự chưng cất của rượu vang hoặc từ trái cây nghiền nát rồi ủ lâu trong thùng gỗ một thời gian (ít nhất là hai năm).

“Con đường này là do anh chọn.” Cố Viêm thản nhiên nói.

“Đúng vậy, là chính anh chọn.” Cố Minh nhìn chằm chằm trong ly để dài, nhẹ nhàng nói, “Đã lâu như vậy, anh cho rằng ít nhất cậu ta có thể có một chút ——” thanh âm của Cố Minh dần thấp xuống, sau đó uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

“Vẫn luôn là anh đuổi theo bước chân của cậu ta, nhưng lại phát hiện cậu ta chưa bao giờ dừng lại chờ ai.” Ánh mắt của Cố Minh dần mờ mịt. Anh ta lại uống hơn nửa ly rượu.

Cố Viêm lấy cái ly khỏi tay Cố Minh “Đừng uống nữa.”

Cố Minh một phen đoạt lại, rượu trong ly bị hất lên bàn “Cậu đừng quẩn anh.”

Cố Viêm không ngăn cản động tác của Cố Minh, “Tùy anh. Chỉ cần đừng say khướt là tốt rồi.”

Im lặng nghe nửa ngày Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên mở miệng “Anh —— thích Tần Minh?”

Ánh mắt Cố Minh chuyển hướng về phía Lâm Trạch Xuyên, nở nụ cười “Không phải cậu đã sớm nhìn ra rồi sao? Còn cố ý hỏi?”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa.

“Cậu muốn hỏi cái gì?” Cố Minh nhẹ lắc đầu, khóe miệng gợi lên.

Rút đi tầng kia nguy trang đại thiếu gia cột nhà, đây mới chân chính là Cố Minh nhỉ.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười, dưới ánh đèn phòng mờ mờ lung lộn ra sự lạnh lùng vô tình “Cầu mà không được, lại không nỡ buông tay. Có đáng giá không?” Anh nhìn quá trình Cố Minh theo đuổi Tần Minh, từ Trung Quốc đến đảo Tahiti. Thậm chí có lẽ còn sớm hơn, khi anh chưa từng biết Tần Minh làm những gì, thì có lẽ ở đó đã có hình ảnh của Cố Minh.

Cố Minh tuy mặt ngoài cột nhà, nhưng sâu trong nội tâm của anh ta đều là con cháu thế gia nên lại càng thêm kiêu ngạo. Một người kiêu ngạo như vậy, buông tha tất cả cũng chỉ vì muốn người nọ liếc mình một cái.

—— đáng giá không? Vì người như Tần Minh? Đây mới là điều Lâm Trạch Xuyên chân chính muốn hỏi lại nói không ra lời.

Cố Minh ánh mắt dần xa xăm, giống như đang hồi tưởng lại những chuyện thật lâu trước kia. Anh ta cũng không trực tiếp trả lời Lâm Trạch Xuyên, mà nhớ lại rồi nói “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy, là ở trong quân đội.” Cố Minh lại uống một ngụm rượu, rượu trượt xuống, kết hẩu cũng cao thấp hoạt động “Cậu ấy đứng dưới ánh mặt trời, chói mắt như vậy. Thần sắc tuy lạnh lùng, nhưng lại khiến người ta nhìn không được muốn tiếp cận. muốn đến gần, chỉ là muốn đến gần một chút.”

Cố Minh ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên, ánh mắt mang quang mang theo khó nén “Cậu có biết tâm tình như vậy không? Cái này có phải tâm tình của cậu không?”

Lâm Trạch Xuyên nhột nhạt nhấp ngụm rượu đỏ, bình tĩnh nói “Không có.”

—— làm sao có thể không có? Lần đầu tiên anh nhìn thấy Chu Vũ Đồng, anh cho rằng anh đã tìm được người anh muốn tìm. Kết quả thì sao? Lại giống như một truyện cười, đó là chuyện cười cùng anh đi cả đời. Nhân sinh ngắn ngủi khi anh còn sống.

Cố Minh nở nụ cười “Cho nên cậu sẽ không hiểu ...”

“Bây giờ như vậy, còn muốn tiếp tục sao?” Lâm Trạch Xuyên ảm đạm cười, rũ mi mắt che đi con người, không có ai đoán được những ý nghĩ ở trong lòng anh.

“Cho nên tôi nói cậu sẽ không hiểu —— cái loại tâm tình này.” Cố Minh chuyển cái ly trong tay, “Tôi sao có thể buông tha được?”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười, không tiếp lời Cố Minh.

—— không phải không hiểu, mà đã trải qua tất cả rồi. Ánh hào quang đó khiến người ta hoa mắt thần trí say mê nhưng sau lưng máu tươi đầm đìa, Cố Minh không trải qua, cho nên anh ta chỉ có thấy được ánh hào quang, mà không có nhìn thấy máu chảy ở phía sau.

Khoa Phụ chạy theo mặt trời mà chết dưới mặt trời(2), đó chính là kết cục.

(2) Khoa Phụ không tự lường được sức mình, muốn đuổi theo bóng mặt trời. Anh ta chạy mãi, chạy mãi đến tận nơi mặt trời gác bóng. Khát nước quá anh ta đi tìm nước uống. Chạy ra sông Hoàng, sông Vị, uống cạn hết nước vẫn chưa thấy đủ, anh ta liền chạy lên phía Bắc, muốn đến đầm lớn để uống. Thế nhưng chạy đến giữa đường đã ngã lộn ra chết. (Một điểm tích nổi tiếng của Trung Quốc, ai coi Truyền Kỳ NaTra chắc cũng biết đến nhân vật này)

Từ nhà ăn đi ra, đem Cố Minh say không còn biết gì đưa về phòng. Cố Minh khi say rượu coi như không tệ, không say khướt không nói mê, chỉ hơi mơ hồ. Khi nằm trên giường ngủ, tư thế cũng rất quy củ.

“Thật nhìn không ra.” Lâm Trạch Xuyên nhìn tư thế ngủ quy củ của Cố Minh, cảm thán một câu. Vốn cho rằng đại thiếu gia Cố Minh sau khi say rượu nhất định sẽ phát điên khiến người đau đầu.

“Cố Minh khi còn bé không phải như thế này.” Cố Viêm nói.

“Hả?” Lâm Trạch Xuyên tò mò nhìn về phía Cố Viêm.

“Cố Minh khi còn bé rất yên tĩnh, có chút tự bế. Bác cả của tôi tìm đến rất nhiều bác sĩ tâm lý cho anh ấy, đều không có tác dụng.” Cố Viêm hồi tưởng Cố Minh khi còn bé, nhẹ nhàng nở nụ cười “Sau này Cố Minh dần sáng sủa hơn, mãi cho đến sau này thì trở nên âm ỉ đến mức bác cả cũng chịu không nổi, bắt anh ấy lại ném vào quân đội.”

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng Cố Minh đang ngủ rất quy củ “Thật đúng là hai kiểu cực đoan.” tư thế ngủ thế này, giống như trước kia nhút nhát không cởi mở. Cố Minh cho tới bây giờ chưa từng từ bỏ quá khứ.

“Chúng ta đi ra ngoài một chút.” Cố Viêm nói.

Lâm Trạch Xuyên gật đầu, hai người ra khỏi phòng Cố Minh.

Trăng sáng treo cao, chiếu vào mặt biển xanh biếc, những gợn sóng nổi lên. Cảnh đêm trên đảo Tahiti lãng mạn mà say lòng người.

Cố Viêm dắt tay Lâm Trạch Xuyên bước chậm chậm trên bãi biển, tựa như một đôi tình nhân đứng nghĩa. Nhận thức như vậy khiến Lâm Trạch Xuyên trong chớp mắt không được tự nhiên, anh muốn rút tay ra khỏi tay Cố Viêm.

Giống như cảm giác được ý nghĩ của Lâm Trạch Xuyên, tay Cố Viêm dần dùng sức, không cho Lâm Trạch Xuyên tránh thoát. Cuối cùng Lâm Trạch Xuyên không giãy dụa nữa, tay Cố Viêm cũng không dùng sức nữa.

“Tâm tình của Cố Minh, em thật sự không hiểu sao?” Cố Viêm bỗng nhiên mở miệng.

Lâm Trạch Xuyên kinh ngạc nhìn thoáng Cố Viêm. Khi ở nhà ăn, anh và Cố Minh nói chuyện Cố Viêm không nói một câu nào. Anh cho rằng Cố Viêm đối với những chuyện này luôn giữ thái độ lãnh đạm không nhìn đến. Nhưng không nghĩ tới khi hai người họ ở một mình cùng nhau lại hỏi như vậy.

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên thuận miệng đáp.

Cố Viêm cười cười, nhìn anh một cái, không nói gì thêm.

Lâm Trạch Xuyên nhìn Cố Viêm, đột nhiên có chút tò mò. Cố Viêm hình như luôn bình tĩnh như thế này, có lẽ không có chuyện gì có thể khơi mào cảm xúc của y. Đôi khi, anh cũng nhịn không được muốn đánh nát cái mặt nạ bình tĩnh của Cố Viêm, muốn nhìn y như một người bình thường xem khi Cố Viêm bị cảm xúc trong lòng dây dưa chi phối thì sẽ thế nào.

“Anh thì sao?” Lâm Trạch Xuyên hỏi, “Chẳng lẽ anh hiểu?”

“Tôi biết.”

Cố Viêm trả lời khiến Lâm Trạch Xuyên thực sự kinh ngạc, “Ý của anh là anh có thể hiểu được, cũng như anh đã từng có?” Lâm Trạch Xuyên nghĩ chuyện này thật tốt. Anh cho rằng Cố Viêm đối với tình cảm chỉ đạm mạc, tất cả đều không thêm để ý. Nên khi nghe câu trả lời của Cố Viêm khiến Lâm Trạch Xuyên bất ngờ đến cực điểm.

“Tôi đã từng có.” Cố Viêm khẽ nở nụ cười. Giống như đang nghĩ về cái gì, nụ cười của y dịu dàng mà nhu hòa, đôi mắt mềm mại như ánh trăng. Biểu tình như vậy Lâm Trạch Xuyên chưa từng nhìn thấy trên mặt Cố Viêm.

“Vừa thấy đã yêu hả?” Lâm Trạch Xuyên khẽ cười.

“Xem như vậy.” Cố Viêm nói.

“Tôi có thể biết đó là ai không?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

Đầu ngón tay Cố Viêm nhẹ xẹt qua chiếc nhẫn trên tay Lâm Trạch Xuyên “Rồi em sẽ biết.”

“Bây giờ không thể nói sao?”

Cố Viêm dừng lại, nhìn Lâm Trạch Xuyên thật sâu “Em rất muốn biết?”

“Có chút.” Lâm Trạch Xuyên nói. Anh đúng là rất ngạc nhiên, tóm lại là người như thế nào mới có thể làm cho Cố Viêm sống động như thế này. Anh nở nụ cười một chút, xem nhẹ tia khác thường chạy qua trong lòng.

Cố Viêm thản nhiên nở nụ cười “Bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

42. Chương 42

Edit & Beta: Hoa Cúc

“Quên đi.” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười. Gió biển nhu hòa phất qua khuôn mặt anh, anh nhẹ nhàng khép hai mắt lại, cảm thụ làn gió.

Cố Viêm kéo thân thể anh vào lòng, Lâm Trạch Xuyên mở mắt, dùng ánh mắt hỏi Cố Viêm.

Cố Viêm nhẹ tay quét qua mắt anh, theo bản năng anh nhắm mắt lại. Cố Viêm hôn mắt anh, nhẹ nhàng như cơn gió.

“Tôi sẽ chờ, hy vọng ngày đó không xa lắm——” Cố Viêm ghé vào tai anh dịu dàng nói.

Vài ngày qua đi, phần quay ngoại cảnh 1/2CITY hoàn thành, đoàn người Lâm Trạch Xuyên về tới thành phố B.

Sau khi trở lại thành phố B, Lâm Trạch Xuyên lập tức trở nên bận rộn, các loại thông cáo lời mời phỏng vấn giống như tuyết bay tới. Cho dù Giang Ân Thiên nghiêm túc chọn đi chọn lại, tuyển đi tuyển lại, hành trình của Lâm Trạch Xuyên vẫn cứ bị sắp xếp kín kẽ.

Cố Viêm cũng giống anh, tương đối bận rộn, đi sớm về trễ. Cho nên sau khi về nước, ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi buổi tối, ban ngày anh và Cố Viêm hầu như không cùng xuất hiện.

Lễ trao giải Kim An có thể coi là giải thưởng điện ảnh lớn của nền điện ảnh Hoa Ngữ, cũng được coi là giải thưởng lớn có thành tựu nhất điện ảnh Hoa Ngữ. Cho nên Lễ trao giải điện ảnh Kim An từ trước đến nay đều được giới giải trí coi trọng. Mỗi năm một lần lễ trao giải điện ảnh Kim An là sự kiện long trọng nhất của làng giải trí, trở thành tiêu điểm của tất cả tạp chí lớn.

Nhưng phẩm giá của điện ảnh Kim An không phải tùy tiện minh tinh nào cũng có thể bước lên. Nhưng minh tinh có thể nhận được lời mời của điện ảnh Kim An, một là phải có tác phẩm dự thi, hai là khách mời đặc biệt. Mà khách mời đặc biệt lại chia làm ba loại: khách mời đặc biệt đến trao giải, khách mời đặc biệt đến biểu diễn và đặc biệt nhất là ban giám khảo.

Lần này đến lễ trao giải điện ảnh Kim An, Lâm Trạch Xuyên vì đoàn làm phim Tiềm hành , nên cũng nhận được thiệp mời. Tiềm hành được đánh giá là phim nhựa xuất sắc nhất trong tất cả các tác phẩm tại lễ trao giải điện ảnh Kim An lần này, đạo diễn xuất sắc nhất, nam nữ nhân vật chính xuất sắc nhất đều được đề cử. Cho dù vẫn chưa hoàn toàn sở hữu tất cả các giải thưởng, nhưng Tiềm hành cũng xem như là kẻ thắng nhất trong lễ trao giải năm nay.

Khiến Lâm Trạch Xuyên không ngờ chính là, anh được đề cử vào hạng mục nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Lý do được đề danh là: cho dù diễn xuất chưa hoàn mỹ, nhưng biểu đạt tình cảm mãnh liệt, khiến người xem cảm động không thôi.

Tại lễ trao giải điện ảnh Kim An Lâm Trạch Xuyên được đề danh ở hai hạng mục: một là diễn viên mới xuất sắc nhất, hai là nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Khi Trần Hi Hàm nhận được tin tức, đã đặc biệt chúc anh. Nhưng Lâm Trạch Xuyên cũng không biểu hiện một chút hưng phấn nào “Đừng ôm hy vọng quá lớn. Đi xem cũng coi như thêm chút kiến thức.”

Lần này nam diễn viên phụ xuất sắc được đề cử có năm người, trừ anh là nhân vật lấy lý do bậy bạ đánh nên có tên, thì bốn người còn lại đều thuộc phái thực lực. Hơn nữa trong đó có hai người cũng nhờ phim Tiềm hành mà được đề cử. Một người là Triệu Tân Đức một người khác là Hoàng Nguyên Hâm.

Năm nam diễn viên phụ được đề danh, thì có ba người đến từ cùng một bộ phim, đây là điều chưa từng từng có trong lịch sử Lễ trao giải điện ảnh Kim An.

Lúc trước khi danh sách đề cử của điện ảnh Kim An vừa đưa ra, lập tức khiến giới truyền thông chú ý. Thậm chí có người còn nghi ngờ đoàn làm phim Tiềm hành đã mua chuộc ban giám khảo, mới có thể được đề cử khác thường như vậy.

Cho đến khi Chủ tịch giải thưởng điện ảnh Kim An – Ngô Bá Thao đi ra bác bỏ tin đồn, cũng rất chuyên nghiệp đem công khai video quá trình thẩm định để quần chúng cùng nhận xét công tác, mới ổn định được lời đồn.

Cùng ngày tại lễ trao giải điện ảnh Kim An, trên thảm đỏ uốn lượn của liên hoan phim tất cả các minh tinh nổi tiếng khách mời đặc biệt khoác tay nhau bước lên thảm, thỉnh thoảng bày ra các tư thế để phóng viên hai bên chụp ảnh và quay phim.

Truyền thông Hải Lan sắp xếp cho Lâm Trạch Xuyên một người bạn gái là Đường Dao Phỉ. Đường Dao Phỉ từng hợp tác với Lâm Trạch Xuyên trong MV album Shadow của Tần Nhã Bội. Sau khi Tần Nhã Bội phát hành album, bởi vì vậy mà truyền ra scandal.

Bộ phận quan hệ xã hội của truyền thông Hải Lan cũng không có ý đồ bình ổn scandal, ngược lại còn âm thầm trợ giúp một phần. Đường Dao Phỉ mặc dù chỉ là một bông hồng mới, nhưng vì quay phim thần tượng mà nhanh chóng nổi tiếng, căn cơ chưa ổn, cho nên chỉ có thể xem như là đạt chuẩn.

Mà Lâm Trạch Xuyên nhờ vai diễn trong Tiềm hành, hơn nữa còn cạnh tranh lấy được quyền phát ngôn 1/2CITY khiến danh khí bay lên nhanh chóng, sau này Tần Thiên Hậu phát hành album mà tiến thêm một bước đẩy mạnh nhân khí. Nhược điểm của anh và Đường Dao Phỉ giống nhau, tốc độ nổi tiếng quá nhanh, khiến địa vị trong làng giải trí nhiều người theo không kịp —— mà hơn nữa, nền móng không ổn định.

Hai người là nghệ nhân của truyền thông Hải Lan, cho nên truyền thông Hải Lan thừa dịp này buộc họ lại với nhau. Bởi vì song phương đều có lợi, cho nên hai bên đều chấp nhận để bộ phận quan hệ xã hội âm thầm trợ giúp tạo scandal.

Mà lần này Lâm Trạch Xuyên gặp may được bước lên thảm đỏ nhưng thiếu bạn gái, nên truyền thông Hải Lan liền bố trí Đường Dao Phỉ, dụng ý tự nhiên không cần nói cũng biết.

Lâm Trạch Xuyên và Đường Dao Phỉ cũng không quen biết, ngoại trừ lần đầu tiên vì quay MV Shadow mà tiếp xúc, thì trên cơ bản họ không gặp nhau. Cũng thật bội phục năng lực bộ não xuất sắc của quần chúng, mà Lâm Trạch Xuyên lại thật tâm bội phục bộ phận quan hệ xã hội của Hải Lan, đến tột cùng họ có bao nhiêu tài năng lại mới bày ra scandal cho hai người cơ bản chưa từng chạm mặt nhau.

Đường Dao Phỉ cùng Lâm Trạch Xuyên song song ngồi phía sau xe. Cô mặc lễ phục dạ hội mới nhất của Elie Saab(1), tơ lụa tuyết khiến làn váy lớn hoa lệ phiêu dật, tiên khí mười phần.

“Khẩn trương không?” Đường Dao Phỉ chỉnh sửa dung nhan trong gương, hỏi.

“Không.” Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt lại. Trường hợp này, anh thấy nhiều rồi, cũng sớm thành thói quen. Cho nên, anh căn bản không khẩn trương.

Lời Lâm Trạch Xuyên nói là thật, nhưng Đường Dao Phỉ lại không tin, cô cười “Trường hợp này, lần đầu tiên nói khẩn trương rất bình thường. Không có gì phải xấu hổ.”

Lâm Trạch Xuyên cười cười, không nói gì thêm. Anh nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Dù sao trong mắt người ngoài, “Lâm Trạch Xuyên” chưa từng trải trường hợp này, hẳn trương là bình thường.

“Thật ra tôi cũng lần đầu tiên bước lên thảm đỏ của điện ảnh Kim An, có chút khẩn trương.” Đường Dao Phỉ nói.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng gạt đầu, anh tin Đường Dao Phỉ rất căng thẳng.

—— nói rất nhiều, chẳng phải là biểu hiện của sự căng thẳng hay sao.

“Cậu vì sao không nhìn tôi? Tôi không đẹp sao?” Đường Dao Phỉ hỏi. Những nam nhân đã gặp cô, ánh mắt đều nhanh chóng dính lên người cô. Nhưng Lâm Trạch Xuyên từ sau khi cô lên xe, thì không liếc nhìn cô một cái, chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lâm Trạch Xuyên xoa nhẹ huyết thái dương. Người phụ nữ này thật là ồn, từ khi lên xe thì nói không ngừng. Sao trước kia anh không phát hiện ra nhỉ? Sớm biết thế này thì sẽ đổi một người khác.

Lâm Trạch Xuyên mở mắt, nhưng chỉ nhìn về phía trước, cũng không quay đầu sang nhìn Đường Dao Phỉ.

“Cô rất xinh đẹp.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nói.

Đường Dao Phỉ nhìn thiếu niên đậm mạc này, ánh sáng nhàn nhạt phác họa đường cong hoàn mỹ, tinh xảo như họa. Đường Dao Phỉ nhẹ nhàng nhếch đôi môi đỏ mọng, cô bỗng nhiên cảm thấy mình thậm chí còn kém hơn thiếu niên tinh xảo trước mắt.

Nhận thức như vậy khiến Đường Dao Phỉ trầm mặc. Lâm Trạch Xuyên không biết vì sao người phụ nữ âm ỉ này bỗng nhiên lại im lặng, nhưng anh rất vừa lòng với sự yên tĩnh thế này.

Xe dừng lại. Lâm Trạch Xuyên dắt Đường Dao Phỉ đi xuống, hai người đều là minh tinh đang nổi tiếng, lực chú ý của phóng viên lập tức chuyển đến lên người bọn họ.

Đường Dao Phỉ mỉm cười một bên kéo cánh tay Lâm Trạch Xuyên, một bên phất tay nhẹ nhàng thăm hỏi thăm hai bên truyền thông. Đèn flash lóe lên không ngừng, trên mặt Lâm Trạch Xuyên mang theo nụ cười mỉm khéo léo, dắt Đường Dao Phỉ đi trên thảm đỏ, ngay cả tốc độ tiết tấu đi cũng không chế rất tốt.

Đường Dao Phỉ có chút kinh ngạc, cô cho rằng Lâm Trạch Xuyên sẽ rất căng thẳng, thậm chí có khả năng sẽ vì vậy mà bước nhầm hoặc thất thố, cô đã chuẩn bị nhắc nhở. Không nghĩ tới Lâm Trạch Xuyên còn bước đi thuần thục hơn cả cô, có cảm giác như sớm đã tập thành thói quen.

Vào bên trong, cô mới có cơ hội hỏi “Trước kia cậu may mắn được luyện tập đi trên thảm đỏ hả?” Đường Dao Phỉ đã nghĩ không ra lý do nào giải thích hợp lý cho việc này. Hơn nữa cho dù đã luyện qua, trên hiện trường cũng sẽ rất căng thẳng.

Lâm Trạch Xuyên thuận miệng nói “Đúng vậy.” từ khi nào mà ngay cả đi trên thảm đỏ cũng phải yêu cầu luyện tập?

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện, phóng viên hai bên thảm đỏ xôn xao. Lâm Trạch Xuyên và Đường Dao Phỉ cũng bị hấp dẫn.

Một chiếc màu đen dài hơn cả Lincoln chậm rãi ngừng lại. Nhân viên công tác đứng một bên cung kính đi ra phía trước, mở cửa xe ra nghiêng người nghênh đón người bên trong. Sau khi người trong xe đi ra, ánh sáng đèn flash điên cuồng nháy lên, hiệu ứng khiến người ta hoa mắt.

Bước xuống từ trong xe là Chu Vũ Đồng và Tạ Phỉ. Cả hai đều là đại minh tinh, cấp bậc Thiên Vương Thiên Hậu. Hơn nữa càng được chú ý chính là, mỗi người trong bọn họ đều đã từng là ảnh đế ảnh hậu của Kim An. Mà lần này còn được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, hơn nữa khả năng lấy được giải thưởng lại cực cao.

Cặp đôi này vừa đi ra, lập tức miếu sát(2)cặp đôi Phỉ Lâm.

(2) Miếu sát: Danh từ thường được sử dụng trong game online khi bạn dùng một chiêu giết chết đối thủ.

Chu Vũ Đồng vẫn như trước biểu tình lạnh lùng, dắt Tạ Phỉ đi trên thảm đỏ. Mà Tạ Phỉ lại mỉm cười tiếp đón giới truyền thông. Ngoại trừ Chu Vũ Đồng, có lẽ không có minh tinh nào dám có thái độ như vậy với

giới truyền thông, cho dù là Tàn Nhã Bồi cũng không có. Mà Chu Vũ Đồng luôn luôn như thế, giới truyền thông cũng quen. Còn muốn dùng thái độ lạnh lùng của Chu Vũ Đồng để tạo các loại tin tức xấu, thì mấy trăm năm nữa cũng vô dụng, đây không phải là tin tức, mà là thường thức. Nếu đăng tin như vậy, không cần nghĩ, tuyệt đối là kẻ ngốc nghếch mới vào nghề, sau lưng sẽ bị người cùng ngành cười nhạo không biết thường thức.

“Khi nào thì tôi mới có thể làm được như vậy nhỉ.” Đường Dao Phỉ nhìn Chu Vũ Đồng và Tạ Phỉ, trên mặt không che dấu sự hâm mộ. Lời Đường Dao Phỉ nói chính tiếng lòng dấu kín của tất cả các minh tinh lớn nhỏ lẫn lộn trong giới giải trí hỗn tạp này. Giới âm nhạc có Thiên Vương Trương Tử Huyền Thiên Hậu Tàn Nhã Bồi, giới điện ảnh có Thiên Vương Chu Vũ Đồng Thiên Hậu Tạ Phỉ, ông vua không ngại giới người mẫu Lý Tư Uy siêu mẫu Trâu Kỳ, những người họ đạt tới địa vị như vậy trong làng giải trí, họ là mục tiêu chung của cả trai lẫn gái trong giới.

Lâm Trạch Xuyên khoe miệng nhẹ cong, nhưng trong mắt không hề có ý cười.

Sau đó Chu Vũ Đồng và Tạ Phỉ cũng vào trong, được nhân viên dẫn vào vị trí. Lâm Trạch Xuyên và Đường Dao Phỉ cũng được dẫn vào vị trí của mình.

— một bên xếp hàng đầu, một bên ngồi hàng thứ sáu. Vị trí khác nhau cũng thể hiện cho sự chênh lệch về địa vị. Dù làng giải trí hay bất kì nơi nào khác cũng phải thực hiện, lễ nghi cao thấp là đạo lý sinh tồn, điều này cũng là nguyên nhân khiến cho những minh tinh lớn nhỏ cho dù bán đứng thân thể vứt bỏ lương tâm ném đi thể diện cũng muốn leo lên.

Hào nhoáng vinh quang bên ngoài, mục nát thối rữa bên trong, cho dù như thế, cũng vẫn như cũ không ngăn được, người trước ngã xuống người sau tiến lên dấn thân vào làng giải trí. Nội tâm yếu ớt, ngăn không được sự hấp dẫn choáng ngợp vàng son.

Ngọn đèn huy hoàng, những tia sáng lóe lên, cảnh vật đan vào nhau tạo ra một thế giới chân thật nhưng hư ảo.

43. Chương 43

Edit & Beta: Hoa Cúc

Hiện trường lễ trao giải ánh đèn rạng rỡ. Năm nay chủ trì lễ trao giải là MC nổi tiếng Nguyên Sùng Châu, tính cả lần này, ông ta đã liên tục chủ trì 4 lễ trao giải điện ảnh Kim An.

Khi Nguyên Sùng Châu tuyên bố xong, lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Mở màn là các phần biểu diễn cũng không có nhiều người chú ý, hầu hết các minh tinh ở phía dưới chào hỏi bất chuyển. Khi chính thức trao giải thưởng, lực chú ý của mọi người đều chuyển lên trên đài.

Ban đầu ban là giải thưởng hóa trang xuất sắc nhất, thiết kế trang phục xuất sắc nhất, âm thanh xuất sắc nhất chờ vài giải thưởng nhằm chán này qua đi. Đại đa số những thứ đó đều không có vấn đề gì, cũng không có bao nhiêu người để ý. Chủ yếu chỉ là những giải thưởng tuyên truyền cho phim điện ảnh mà thôi.

Mãi cho đến khi tuyên bố vài giải thưởng quan trọng như: Phim điện ảnh xuất sắc nhất, nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nam nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất và đạo diễn xuất sắc nhất, thì tất cả các minh tinh có mặt bắt đầu khấn trương.

Tuy trong lòng mỗi người đều đã rõ ràng biết người lấy được giải thưởng năm nay là ai, nhưng vẫn chưa chính thức tuyên bố, trong lòng mỗi người vẫn còn ôm một chút hi vọng, chờ kỳ tích xuất hiện.

MC trên đài và khách quý trao giải cùng nhau vui đùa, tạo chút không khí. Dưới đài mỗi minh tinh chờ đợi đã ngừng thở, ánh mắt trông mong nhìn màn hình lớn.

Mỗi lần trao một giải thưởng, màn hình lớn sẽ chiếu đến những người được đề cử. Ống kính trường quay tuần hoàn không ngừng lóe lên.

Quả nhiên, những giải thưởng này không rơi vào tay nhà nào, tất cả giống như đã được định trước.

Phim điện ảnh xuất sắc nhất: Tiềm hành

Đạo diễn xuất sắc nhất: Vương Phi

Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất: Tạ Phỉ

“Dưới đây, tôi chính thức tuyên bố người đoạt giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay là —— Chu ——” ngay khi khách quý trao giải – Tiền Phong tuyên bố người lấy được giải thưởng, thì một nhân viên công tác vội vàng đi lên, thì thầm vài câu với Tiền Phong và Nguyên Sùng Châu. Hai người nghe xong mày nhú một chút.

Lúc này, Nguyên Sùng Châu cầm micro nói “Bởi vì tạm thời có một số việc ngoài ý muốn, cho nên lễ trao giải sẽ tạm hoãn.” Nói xong ông ta mỉm cười một chút, “Trước hết xin mời mọi người thưởng thức ca khúc Phát hiện do tiểu Thiên Hậu giới âm nhạc Tăng Trí Hàm mang đến.”

Trên đài ngọn đèn tối dần, Tăng Trí Hàm bước ra, bắt đầu hát. Nhưng lực chú ý của mọi người cũng không đặt ở trên đài, bên dưới bắt đầu xôn xao.

Trao giải được một nửa thì bị đánh gãy tình huống như vậy lần đầu tiên xuất hiện tại điện ảnh Kim An. Mà giải thưởng bị dừng lại là giải nam diễn viên chính xuất sắc thậm chí còn nói được một nửa, nói cách khác ban đầu người đạt giải là Chu Vũ Đồng.

Nhưng chỉ có thể nói ban đầu, bởi vì tình huống này xuất hiện, nên rõ ràng giải thưởng sẽ không thuộc về Chu Vũ Đồng nữa. Rất nhiều ánh mắt đều nhìn về phía Chu Vũ Đồng. Có đồng tình, càng nhiều hơn là mừng thầm. Dù sao Chu Vũ Đồng đã liên tục chiếm giải thưởng này ba năm. Khiến người khắp nơi hâm mộ ghen tỵ không thôi. Mà bây giờ, Chu Vũ Đồng bị ép xuống đài, khiến rất nhiều minh tinh ghen tỵ với cậu ta trong lòng vui vẻ không thôi.

Nhưng nếu cứ như vậy, giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay sẽ trở thành củ khoai lang nóng bỏng tay. Cho dù là những người còn lại trong danh sách đề cử nhận được giải thưởng này, đều trốn không thoát cái danh “Thông đồng nội bộ” “Dùng thủ đoạn không chính đáng lấy được giải”. Nó mang đến vinh dự nhưng mặt khác nó cũng mang đến ảnh hưởng không nhỏ.

Giải thưởng “Thông đồng nội bộ” không phải bí mật ở trong giới, nếu người có đầy đủ tiền tài và hậu trường vững chắc, đều có thể đạt được những giải thưởng mà mình muốn đây không phải là chuyện quá khó khăn.

Nhưng tình huống như thế đều sẽ được thông qua trước lễ trao giải, không bao giờ xuất hiện sai lầm rõ ràng như hôm nay. Ngay khi tên người đoạt giải đã tuyên bố được một nửa vội vàng thay đổi, đến tột cùng là có bao nhiêu ngu xuẩn mới đi một nước cờ dở hơi thế này?

Nhưng người được đề cử còn lại bình thường đều là người tinh ranh, nhìn dáng vẻ ấy cũng sẽ không nghi họ phạm phải sai lầm cấp thấp như thế. Trong lòng mọi người đều có nghi vấn.

—— loại tình huống xuất hiện bây giờ, khiến không khí mọi nơi đều cực kỳ quỷ dị.

Hiện trường lễ trao giải điện ảnh Kim An lễ phát sóng trực tiếp. Cho nên khi giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất bị đánh gãy, TV và internet lập tức nổ tung oa.

Đặc biệt là số lượng fans khổng lồ hơn nữa sức chiến đấu bừa bộn của Chu Thiên Vương tập thể phát bạo, họ bắt đầu âm ỉ post bài mắng chửi trên trang web của giải thưởng điện ảnh Kim An. Các diễn đàn công cộng nơi nơi thảo luận chuyện này.

Mà tiêu điểm chú ý của mọi người, nhân vật chính trao giải bị đánh gãy – Chu Vũ Đồng lại không có bất kỳ dao động cảm xúc, hai tay giao nhau nhẹ nhàng đặt trên đầu gối, tư thế thả lỏng. Chưa từng lo lắng, chưa từng phần nộ, khóe miệng vẫn như trước mỉm cười đậm nhạt, ngay cả độ cong khóe môi cũng chưa từng biến hóa một chút, ánh mắt lạnh lùng, mang theo sự trào phúng rõ ràng. Ánh đèn flash điên cuồng lóe lên hướng về phía Chu Vũ Đồng, tần suất quá mức dày đặc đến mức độ sáng cũng không đổi, góc đó luôn sáng chói. Người xung quanh cũng bị lan đến cùng chịu khổ, nhao nhao đưa tay che ánh sáng.

“Anh, không sao chứ?” Tạ Phỉ ngồi một bên nhẹ nhàng nói.

“Không sao.” Chu Vũ Đồng thản nhiên nói.

Lúc này, màn biểu diễn của Tăng Trí Hàm đã sắp kết thúc.

Ngọn đèn sân khấu lại lần nữa sáng lên, Nguyên Sùng Châu và Tiền Phong bước ra. Nguyên Sùng Châu nói qua micro “Để các vị đợi lâu, bởi vì vừa rồi có chút chuyện khẩn cấp, cho nên tổng đạo diễn gọi chúng tôi nói chuyện một chút.”

Ông ta dừng, sau đó nói “Chúng ta tiếp tục tiến hành lễ trao giải —— ”

Tiền Phong nhìn thoáng lời thoại, giọng điệu có chút căng thẳng, hoàn toàn không thả lỏng hay khô hời như lúc trước “Người lấy được giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay ——” đang lúc tuyên bố, nhân viên hậu trường lại khẩn cấp chạy vào đánh gãy.

Lúc này tất cả mọi người dưới đài ồ lên, trên mạng cũng xoát bình luận điên cuồng.

Tình huống như thế đúng là nghe cũng chưa từng nghe thấy! Không chỉ điện ảnh Kim An chưa từng từng xảy ra, mà đưa mắt nhìn toàn cầu các giải thưởng điện ảnh lớn, cũng chưa từng xuất hiện tình huống này.

“Sao có thể như vậy?” Lâm Trạch Xuyên dựa lưng vào ghế, che đi hai mắt, thì thào tự nói. Anh hiểu hơn người khác một chút, chuyện kia không phải có người “Thông đồng nội bộ” nên tạm thời đổi người, mà là có người muốn hạ giải thưởng của Chu Vũ Đồng.

Nhưng mà nếu như vậy, một lần đánh gãy là đủ rồi, còn lần thứ hai là vì sao?

Khi Tiền Phong và Nguyên Sùng Châu lại một lần nữa xuất hiện trên đài, ánh mắt mọi người đều gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ, toàn bộ máy quay của truyền thông cũng hướng về phía họ.

Tiền Phong hắng giọng một cái, lần thứ hai liếc vào lời thoại. Tiền Phong cảm thấy mình đúng là rất bị kịch, vốn trao một giải thưởng là chuyện rất dễ dàng, sao lại có thể thót tim như thế này? Tiền Phong nghĩ mình sẽ bị ghi danh vào lịch sử của lễ trao giải điện ảnh Kim An, dấu mốc viết: Lịch sử bi thảm nhất của khách quý trao giải. Đương nhiên đồng thời, Chu Vũ Đồng cũng nhất định sẽ được ghi lại trong danh sách, với dấu mốc: Lịch sử người gặp khó khăn nhất không ngừng dành được đề cử ảnh đế...

Tiền Phong nhìn thoáng dưới đài, cố gắng làm thoải mái không khí “Lúc này chính thức trao giải. Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay là —— Chu Vũ Đồng! Chúng ta nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng thành công của cậu ấy!”

Khi kết quả công bố, dưới đài đều sững sốt, lập tức tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên. Ngược lại không giống như đang chúc mừng, mà càng giống che dấu sự xấu hổ sau khoảng lặng vừa rồi. Thật ra điều này cũng không thể trách mọi người, mà là quá trình biến đổi bất ngờ như vậy, tất cả mọi người cho rằng Chu Vũ Đồng tuyệt đối sẽ không được giải. Nhưng không nghĩ tới quanh đi quẩn lại, cuối cùng giải thưởng này vẫn là của cậu ta.

Nhưng giải thưởng vốn đích thật thuộc về Chu Vũ Đồng. Có lẽ kết quả như thế này là tốt nhất, bốn người còn lại được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất đều trộm thở ra một hơi. Nếu như bình thường, giải thưởng này bọn họ đánh nhau u đầu cũng muốn lấy, nhưng bây giờ, bọn họ thật sự vô phúc mới lấy phải giải thưởng này.

Chu Vũ Đồng lên đài nhận thưởng, trên mặt vẫn đậm mực cười nhạt như trước. Biến đổi bất ngờ trong quá trình trao giải khiến những người chú ý đến lễ trao giải điện ảnh Kim An tâm tình đều pháp phồng không ngừng, nhưng đương sự – Chu Vũ Đồng, thì không chút để ý.

Chu Vũ Đồng và Tiền Phong bắt tay, nhận con hổ vàng trong tay anh ta. Mọi người sôi nổi đoán xem Chu Vũ Đồng sẽ nói như thế.

Chu Vũ Đồng lấy micro nói, “Cám ơn tất cả những người luôn luôn ủng hộ tôi.” Sau đó xoay người trở lại chỗ ngồi.

Người khác lấy được thưởng nhất định sẽ cảm ơn này cảm ơn kia, tóm lại là cảm ơn một đồng người, sau đó nói đến giấc mộng diễn viên của mình, sau đó là sự gian khổ khi thực hiện giấc mộng ấy, cố gắng lấy được nước mắt người xem.

Mà Chu Vũ Đồng nhận được giải thưởng vẫn ít lời nhiều nghĩa như thế, một câu là xong, chưa từng khác biệt. Vốn cho rằng sự cố không ngừng trong lần trao giải này sẽ làm Chu Vũ Đồng bực bội một chút tiếng lòng, kết quả vẫn cứ một câu cho xong việc.

Vốn phóng viên nhao nhao chờ mong Chu Thiên Vương gặp khó mới lấy được thưởng sẽ có cảm nghĩ gì, không nghĩ tới Chu Thiên Vương vẫn như trước một câu nói... Cuối cùng cũng chỉ có thể cảm khái một câu: Thiên Vương chính là Thiên Vương.

Trao xong giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc, phong ba cũng đi qua, tất cả những xao động đều lặng xuống.

Mà bên ngoài diễn lễ, fans của Chu Vũ Đồng sôi nổi ăn mừng, Chu Vũ Đồng hữu kinh vô hiểm(1) lấy được giải thưởng ảnh đế Kim An lần này. Mà truyền thông thì hưng phấn ghi lại việc quan trọng này làm đầu đề.

[1] Bản gốc: – Hữu kinh vô hiểm. Giải thích: Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng vẫn đạt được kết quả như mong muốn.

Lâm Trạch Xuyên dùng mu bàn tay nâng cằm, khoe miệng mỉm cười có chút nghiền ngẫm. Kết quả cuộc đua của hai thể lực, vẫn là Chu Vũ Đồng đơn phương chiếm thế thượng phong.

“Cậu đang cười cái gì?” Đường Dao Phỉ nhìn Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên nở nụ cười, nghi hoặc hỏi.

Lâm Trạch Xuyên không nhìn cô, chỉ hỏi ngược lại “Cô cho rằng là cái gì?”

“Cậu cũng vì Chu Thiên Vương cuối cùng cũng lấy được giải thưởng mà vui vẻ hay sao?”

“Cũng?” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt lạnh lùng ôn nhu nói, “Đúng vậy, tôi rất vui sướng. Cô rất thích Chu Thiên Vương?”

“Đúng vậy.” Đường Dao Phỉ hưng phấn gật đầu, “Chu Thiên Vương có thể lấy được giải thưởng này mới đúng là có ý nghĩa.”

“Trách không được cô vừa rồi căng thẳng như vậy.” Lâm Trạch Xuyên cười khẽ.

“Cậu vừa rồi nhắm mắt, vậy mà cũng có thể thấy hả?” Đường Dao Phỉ kinh ngạc.

Lâm Trạch Xuyên thản nhiên cười một chút, không để ý lời Đường Dao Phỉ nói.

“Tiếp theo là hạng mục trao giải —— nam diễn viên phụ xuất sắc nhất!” Nguyên Sùng Châu nói.

“Hy vọng cậu có thể lấy được giải thưởng.” Đường Dao Phỉ nói.

Lâm Trạch Xuyên cười cười, “Nhờ lời chúc của cô.” Nhưng sắc mặt bình tĩnh, không có hưng phấn như lần đầu tiên được đề danh.

“Lần này những người được đề cử nam diễn viên phụ xuất sắc nhất đều có thực lực rất mạnh, đặc biệt năm người được đề cử có tới ba người đến từ cùng một tác phẩm. Chúng ta hãy đoán xem cuối cùng ai sẽ là người có được giải thưởng này?” Tiền Phong cố ý hấp dẫn chủ đề.

Trên màn hình lớn ống kính nhanh chóng lần lượt bay qua ảnh chụp năm người được đề cử. Ảnh chụp cũng theo đó mà biến hóa thay đổi lớn nhỏ.

Lâm Trạch Xuyên nhìn màn hình, có chút im lặng cảm thấy: Sao cái này khiến anh tưởng tượng giống như đang rút thăm ấy nhỉ?

“Người lấy được giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc là —— ngài Triệu Tân Đức. Chúc mừng!” Tiền Phong nhìn thoáng lời thoại, nói.

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười, không chút mất mát khi không giành được giải. Diễn xuất của Triệu Tân Đức và anh căn bản không cùng một bậc. Có thể được đề danh, đã khiến anh khá bất ngờ rồi. Không lấy được giải là chuyện đã được dự kiến ở bên trong, không có gì đáng phải tiếc nuối.

44. Chương 44

Edit & Beta: Hoa Cúc

Những giải thưởng quan trọng nhất đã trao xong gần hết, thần kinh căng thẳng của các minh tinh cũng được buông lỏng, lại bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Thật là tiếc nuối ——” Đường Dao Phỉ nhẹ giọng nói.

“Không có gì phải tiếc nuối, thầy Triệu đoạt giải là hy vọng của mọi người.” Lâm Trạch Xuyên đánh gãy sự an ủi tự cho là đúng của Đường Dao Phỉ.

Lễ trao giải qua đi, sau đó đến yến tiệc của ban tổ chức Kim An. Tất cả các minh tinh dời bước xuống lầu hai dự tiệc.

Trên đường từ lễ đường tới phòng tiệc, các minh tinh nhìn như tùy ý, nhưng nếu lưu tâm sẽ phát hiện bọn họ đi đứng rất chú ý đến trình tự trước sau. Khi lên thăm thì các đại minh tinh sẽ lên sân khấu sau để ổn định, mà hiện tại hầu như các đại minh tinh đều đi ở phía trước. Đi đầu chính là hai diễn viên lại lấy được giải thưởng ảnh đế, ảnh hậu năm nay của Kim An – Chu Vũ Đồng và Tạ Phỉ.

Cánh cửa khắc hoa nạm màu vàng kim nhàn nhạt nặng nề mà phức tạp ầm ầm mở ra, Chu Vũ Đồng sóng vai cùng Tạ Phỉ đi vào phòng tiệc, phía sau các minh tinh khác bắt đầu nối đuôi theo vào. Đèn flash lại bắt đầu điên cuồng lóe lên.

Chu Vũ Đồng gạt đầu với phóng viên xung quanh, thái độ này coi như là tương đối hiền hòa, thậm chí trong lòng các phóng viên đều có tâm trạng được sung mà sợ. Tạ Phỉ tao nhã khéo léo phất tay thăm hỏi phóng viên. Tạ Phỉ khí tràng cường đại, cho dù đứng bên cạnh Chu Vũ Đồng, cũng không bị khí tràng của Chu Vũ Đồng ép đi xuống. Người ở bên ngoài theo dõi, vậy mà cảm thấy xứng đôi đến thần kỳ.

Champagne mở ra, tiệc rượu chính thức bắt đầu.

Ánh đèn rực rỡ huy hoàng của phòng tiệc, lễ phục lộng lẫy, trang điểm xinh đẹp, bóng người đan xen. Tuấn nam mỹ nữ cầm rượu trong tay, ở trong đám đông tìm kiếm mục tiêu. Chuyện này có liên quan đến giá trị con người của và tiền đồ tương lai của bọn họ.

Tham gia yến hội không chỉ có các minh tinh, còn có các nhà đầu tư, nhà sản xuất, doanh nghiệp quyền quý. Những người này mới là nhân vật chính của tiệc rượu. Cũng là nguyên nhân thực sự khiến các minh tinh tham dự tiệc.

Khi một minh tinh có được địa vị nhất định, lực ảnh hưởng lớn tự nhiên sẽ không cần hao tổn tâm cơ leo lên giường người quyền quý, lấy lòng nhà đầu tư, tựa như Chu Vũ Đồng và Tạ Phỉ. Thậm chí các nhà đầu tư và nhà sản xuất còn muốn giao hảo cùng họ, có thể khiến họ đồng ý diễn phim điện ảnh mà họ đầu tư hay chế tác.

Nhưng đương nhiên nhiều hơn là các minh tinh thông qua lần tiếp xúc này có thể lấy được cơ hội từ nhà đầu tư người chế tác. Nếu có thể câu được kim chủ quyền quý, đương nhiên là không còn chuyện gì tốt hơn.

Gương mặt xinh đẹp, thân thể mềm mại, bọn họ giống như những sản phẩm được treo trên giá. Tự mình đóng gói hoàn mỹ, chờ đợi người khác coi trọng rồi mang đi. Nhưng sự cạnh tranh vĩnh viễn khốc liệt. Giới giải trí cho tới bây giờ không thiếu những người có gương mặt xinh đẹp, nên thị trường vĩnh viễn cung lớn hơn cầu.

Đường Dao Phỉ tiến vào phòng tiệc, thì giống như cá gặp nước chạy đi tạo quan hệ với các doanh nghiệp lớn, kẻ quyền quý. Nếu đổi lại là mấy năm trước, may ra Lâm Trạch Xuyên sẽ có một chút hứng trí mà bỏ vốn đầu tư. Nhưng anh của hôm nay đối với sự ầm ĩ phù hoa này chỉ còn lại chán ghét vô tận.

Lâm Trạch Xuyên tìm một vị trí không thu hút, lẳng lặng ngồi xuống, nhẹ nhàng uống Champagne.

Ánh mắt của anh không tự giác hướng về phía Chu Vũ Đồng. Anh nhẹ cười, cho dù trong trường hợp nào, Chu Vũ Đồng hình như vĩnh viễn là tiêu điểm của toàn trường. Bên cạnh cậu ta dường như cho tới bây giờ không thiếu người xum xoe, một kẻ đi rồi, kẻ khác lại tự động dâng lên. Anh có phải cũng chỉ là một trong số đó? Mà anh lại kẻ duy nhất ngu xuẩn tự cho mình là đúng.

Ly rượu Champagne nhẹ nhàng lay động, ánh sáng nhẹ chớp. Ngón tay cầm ly rượu bất giác buộc chặt.

Cái loại cảm giác hít thở không nổi này khiến anh bực bội. Tay nắm chặt cổ áo nhẹ kéo một chút, sau đó cúi xuống một cái cúc, tưởng chừng làm như vậy có thể thoát khỏi trạng thái không ổn này.

Chu Vũ Đồng liên tiếp ứng phó những người không ngừng đến gần, tuy trong lòng không vui, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Đây là nơi công cộng, cậu luôn uống rượu cực kì hạn chế, nhưng hôm nay những người lại đây mời rượu, cậu lại không cự tuyệt một ai, kính một ly thì uống một ly, kính hai ly thì uống hai ly.

Đã bao lâu không thấy, tiếp xúc với Chu Thiên Vương lại tốt như vậy? Những người trước kia muốn tiếp cận lại không tiếp cận được đều tận dụng thời cơ, bỏ qua tâm lý mà bắt đầu âm ỉ.

Chu Thiên Vương khác thường cũng không khiến người ta kinh ngạc, dù sao ai trải qua những biến đổi bất ngờ của lễ trao giải mà tâm lý lại không có một tia dao động thì mới gọi là kỳ quái.

Nhưng tất cả mọi người đoán sai. Chu Vũ Đồng căn bản không thêm để ý có lấy được giải thưởng hay không, cho dù lần này giải thưởng thật sự nửa đường bị đoạt mất, cậu cũng không nhú mày một chút.

Đúng lúc đó, Chu Vũ Đồng nhìn lướt qua toàn cảnh bữa tiệc, khi thấy được một thân ảnh, cậu lạnh lùng nở nụ cười. Quan thân tản mát khí tức lạnh như băng người lạ chớ gần, khiến cho những người đang muốn tiến lên lập tức dừng chân. Chu Vũ Đồng nhìn theo thân ảnh người lạ rời khỏi phòng tiệc, sau đó cũng buông ly rượu xuống, theo người lạ ra khỏi đại sảnh.

Lâm Trạch Xuyên thu đầy đủ một màn này vào trong mắt, khóe miệng hơi cong một nụ cười trào phúng, con người trầm xuống. Thú vị, thật là rất thú vị. Lâm Trạch Xuyên một hơi uống cạn ly rượu Champagne. Sau khi sống lại, anh từng tiếp xúc với Chu Vũ Đồng, cũng đã tiếp xúc với Tần Minh. Nhưng khi hai người kia đồng thời xuất hiện trước mắt, thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Ly rượu trống rỗng bị kẹp ở ngón cái và ngón giữa, trước sau nhẹ nhàng lay động. Ánh sáng khúc xạ của thủy tinh lạnh băng, mà ánh mắt Lâm Trạch Xuyên lại càng lạnh lùng.

Đúng theo tiêu chuẩn của một khách sạn bảy sao, ngay cả toilet cũng được trang hoàng xa hoa. Tần Minh lau khô tay, thì thấy Chu Vũ Đồng đi đến.

Âm thanh “Răng rắc” rất nhỏ trong không gian rộng rãi yên tĩnh của toilet phá lệ rất rõ ràng, Chu Vũ Đồng khóa cửa lại.

Sau khi Tần Minh nhìn thấy Chu Vũ Đồng, lạnh lùng mà nở nụ cười “Tôi còn chưa tìm cậu, vậy mà cậu lại tự mình tới rồi.”

Chu Vũ Đồng nhẹ nhàng dựa lưng vào cửa, ánh mắt mang theo sự trào phúng thản nhiên “Tần thiếu hôm nay ở đây không phải là tới tìm tôi sao? Nếu không Tần thiếu sao lại có hưng trí chú ý đến thủ đoạn nhảm chán ở lễ trao giải nhỉ?”

Tần Minh biểu tình âm trầm, nhưng không phủ nhận.

Hai người đều không tiếp tục mở miệng, không khí ngưng đọng tĩnh lặng.

Thật lâu sau, Chu Vũ Đồng mới nâng hai mắt lên, ánh mắt lạnh lùng như thanh kiếm nhìn về phía Tần Minh “Tần Minh, anh là kẻ nhu nhược.” Nói xong, cậu khẽ nở nụ cười, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, mang theo sự dữ tợn điên cuồng “Ha ha, Tần Minh, anh thật đáng buồn thật nhu nhược.”

“Mày câm miệng!”

“Dựa vào cái gì tao phải câm miệng!” Chu Vũ Đồng cười lạnh nói, “Mày cho là làm như vậy thì thể trốn tránh được hay sao? Mày nằm mơ đi!”

Tần Minh hướng về phía Chu Vũ Đồng, đột nhiên vươn tay hung hăng bóp cổ Chu Vũ Đồng “Mày câm miệng cho tao.”

Chu Vũ Đồng không giãy dụa, ngược lại khẽ nở nụ cười “Mày nghĩ làm như vậy có thể che dấu được cái gì? Vô dụng thôi, tao và mày đều là kẻ giết người. Tao đã sớm rõ ràng. Mà mày —— cho tới bây giờ luôn trốn tránh hiện thực.”

Cho người đoạt giải thưởng của cậu, Chu Vũ Đồng căn bản không thêm để ý. Nhưng hành động này chẳng qua chỉ là giận chó đánh mèo mà thôi, trốn tránh sự thật rằng mình cũng là hung thủ. Thật là kẻ yếu đuối. Ánh mắt Chu Vũ Đồng trào phúng rõ ràng.

Tay Tần Minh dần dần dùng sức, Chu Vũ Đồng ngay cả hô hấp cũng dần trở nên khó khăn, lại vẫn tiếp tục nói “Mày mới thật sự là hung thủ——” nụ cười của cậu mang theo sự oán độc thấu xương, mỗi một lời nói tựa như độc châm đâm vào vết thương trí mạng trong trái tim Tần Minh.

Tần Minh hung hăng ném Chu Vũ Đồng ra ngoài “Nếu không phải mày xuất hiện, thì tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra.” Tần Minh từ trên cao nhìn xuống Chu Vũ Đồng “Vì sao người chết không là mày?”

Chu Vũ Đồng đứng lên, nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng, “À—— người đáng chết là mày. Nếu không phải mày——” con người rực lửa của Chu Vũ Đồng ảm đạm xuống, mang theo sự bi thương vô hạn “Nếu không phải do mày, tao và Hướng Nam sẽ rất tốt.” Cậu nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lần thứ hai mở mắt ra, bi thương trong mắt lần thứ hai bị chôn xuống thật sâu, chỉ còn lại sự căm hận và chán ghét đối với Tần Minh “Tần thiếu thủ đoạn thật tốt. Nếu không phải ——” cậu dừng một chút, “Mày cho rằng ta và mày giải quyết trên giường là diễn trò thôi sao?”

Một lần như vậy, cậu cho rằng cậu có thể không hề vướng bận mà rời đi. Nhưng không nghĩ lại rời khỏi Trình Hướng Nam, vĩnh viễn. Cậu cuối cùng có bao nhiêu ngu xuẩn mới đi chọn hạ sách này.

Sắc mặt Tần Minh tái nhợt như quỷ, môi mỏng gắt gao mím lại. Anh ta chậm rãi nở nụ cười “Mày nói đúng. Là tao hại chết cậu ấy. Nhưng mày cũng đáng chết.”

“Người Hướng Nam yêu là tao. Không phải là mày —— không yêu chính là không yêu. Mày có tiếp tục làm gì đi nữa thì kết quả vẫn thế thôi!” Chu Vũ Đồng nhìn về phía Tần Minh, ánh mắt giống như mũi tên độc.

Hơn nữa ——

“Tao đã sớm ở trong địa ngục rồi.” Chu Vũ Đồng lạnh lùng cười nói, “Hoan nghênh mày cùng tao đến địa ngục, làm bạn với tao.” Nói xong cậu xoay người rời đi, bề ngoài tuy chặt vật, nhưng thất lực vẫn thẳng thắn như trước.

Tần Minh không quay lại đại sảnh tiệc rượu, mà đi lên sân thượng, nửa dựa vào cột trụ La Mã.

Lời Chu Vũ Đồng nói vào tai anh một lần lại một lần vang lên. Anh nhìn bàn tay mình, là chính anh không muốn thừa nhận, anh mới là hung thủ thật sự. Cho nên mới giận chó đánh mèo với Chu Vũ Đồng, chỉ có thể tự nói với mình, là Chu Vũ Đồng hại chết Tiểu Nam, không phải anh, không phải anh——

Anh dùng tay đỡ trán. Tần Minh thật ra vẫn luôn hiểu, là chính anh không muốn thừa nhận. Lời của Chu Vũ Đồng đã đánh nát ý nghĩ anh vẫn luôn duy trì để lừa mình dối người.

Khi tất cả đã bày ra rõ ràng trước mặt anh, khi anh trốn cũng không thể trốn, tránh cũng không thể tránh, khi anh không thể lại lừa bản thân mình được nữa ——

Anh đã ở địa ngục, không thể thoát thân.

Lời nói của Chu Vũ Đồng khi rời đi —— trở thành một câu tiên tri...

Chu Vũ Đồng cũng không về phòng tiệc, mà gọi điện thoại cho Phương Ngải Tín để anh ta xử lý những chuyện kế tiếp, rồi trực tiếp lái xe đi.

Ánh đèn huy hoàng của bữa tiệc, Lâm Trạch Xuyên ngồi ở trong góc, ánh mắt sâu thẳm không biết đang suy nghĩ cái gì. Chu Vũ Đồng và Tần Minh sau khi rời đi, không hề trở về. Anh nhíu mi nhẹ nhàng lắc đầu, người đến người đi ở đại sảnh khiến anh không thờ nổi.

Sau khi Tần Minh cùng Chu Vũ Đồng rời đi, tay trái của anh bắt đầu nắm chặt không buông, lúc này, anh mới phát hiện. Khi anh buông lỏng bàn tay, thấy lòng bàn tay mình có thêm bốn vết máu, nhưng anh không cảm thấy đau đớn chút nào.

— tâm đã chết lặng, thì cảm thấy đau đớn thế nào được?

Anh chậm rãi nở nụ cười, sau đó lấy điện thoại di động đẩy một dãy số. Điện thoại chuyển được, Lâm Trạch Xuyên nói “Tôi muốn trở về, tới đây đón tôi.”

Bên kia điện thoại, âm thanh Cố Viêm truyền đến “Được.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu “Trong vòng mười phút.”

Cố Viêm nghe vậy nhẹ nhàng cười nói “Tuân lệnh.”

45. Chương 45

Edit & Beta: Hoa Cúc

Đêm lạnh như nước, xe Chu Vũ Đồng lặng lẽ đứng ở lối vào nghĩa trang Tùng Gia.

Chu Vũ Đồng dựa vào thân xe, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng phác họa đường nét tịch mịch của cậu.

Ở bên chân, đầy bụi thuốc lá chỉ chốc lát sau đã bị gió thổi đi, xoay tròn xung quanh.

Từ sau khi Trình Hường Nam rời đi, đã bao nhiêu lần cậu đều đứng ở lối vào này bởi hồi lo sợ nghi hoặc, một lần lại một lần nhưng vẫn không dám bước vào nơi anh an nghỉ. Bởi vì cậu biết, Trình Hường Nam không muốn gặp lại cậu. Mà cậu, cũng không có thể diện đi quấy rầy giấc ngủ của anh.

Chu Vũ Đồng khẽ nở nụ cười, bỏ đi tầng ngực lạnh lùng kia, nụ cười mang theo bi thương thấu xương.

Ngày nào đó, Trình Hường Nam nói với cậu “Chúng ta kết hôn đi.” Cậu rõ ràng vui sướng như vậy, mặt ngoài lại chỉ thản nhiên, không tỏ vẻ bất kỳ cái gì.

Tâm Chu Vũ Đồng giống như bị cuộn lại cực kỳ khó chịu. Nếu lúc ấy, cậu có thể trực tiếp nói cho Trình Hường Nam, tâm tình của cậu, thì có lẽ hôm nay đã không phải tiếc nuối như vậy. Cho dù một hạnh phúc ngắn ngủi, cũng còn hơn kết quả hai bàn tay trắng như bây giờ. Đến chết, bọn họ cũng không buông được cái thứ gọi là cần thận.

— nhưng có một số việc, bỏ qua là bỏ qua cả đời.

Chu Vũ Đồng bóp tắt tàn thuốc, lần đầu tiên bước chân vào nghĩa trang Tùng Gia.

Nghĩa trang Tùng Gia dưới ánh trăng, như được phủ một màn sương bạc lạnh lẽo, mờ nhạt mà vắng lặng.

Trên bia mộ bằng đá cẩm thạch, Trình Hường Nam cười khẽ tao nhã, phẳng phất giống như chưa từng rời đi. Chu Vũ Đồng vươn tay, đầu ngón tay run rẩy xoa tấm ảnh chụp trên đó, miêu tả khuôn mặt mà cậu ngày nhớ đêm mong. Cho dù nhắm mắt lại, cậu đều có thể chuẩn xác miêu tả mỗi một chi tiết trên khuôn mặt này.

Tay cậu từ trong ngực, lấy ra một cái hộp nhung. Ánh trăng chiếu trên mặt hộp, chiếu lên cả đóa hoa tường vi mạ vàng, đẹp đẽ quý giá mà thanh lịch, phía dưới là một hàng chữ tiếng Anh mạ vàng phiêu dật “Jon Seers”.

— chiếc hộp theo đơn đặt hàng của trang sức cao cấp Johnson Wales.

Mở hộp ra, cặp nhẫn màu trắng bạc dưới ánh trăng lóe lên ánh sáng lạnh lùng yếu ớt. Bên trong là một cặp nhẫn kiểu dáng giống hệt nhau. Trong lòng từng cái nhẫn có khắc chữ “XN.C” “YT.Z”.

Ngày đó, cậu nhìn Trình Hường Nam lái xe rời khỏi nhà trọ, sau đó ở cửa nhà trọ nhạt được nó.

Trình Hường Nam nhất định cực kỳ thất vọng với cậu nhĩ, cho nên mới tùy ý ném đôi nhẵn này đi.

Cậu nhắm mắt lại, chặn nước mắt bên trong không để nó rơi xuống. Khi lần thứ hai mở hai mắt ra, ánh lệ đã không còn.

Cậu lấy chiếc khắc nhẵn “XN.C” nhẹ nhàng đặt trước mộ bia, chiếc nhẵn khắc “YT.Z” để vào trong túi áo, vị trí ấy gần với trái tim.

Trong khu mộ, ánh trăng chiếu vào một thân ảnh cô đơn, một đêm không ngủ.

Trong góc phòng tiệc, Lâm Trạch Xuyên càng phát bực. Anh nhắm mắt lại, cách ly mình với tất cả mọi thứ xung quanh. Lúc này, điện thoại vang lên. Anh nhìn thoáng màn hình di động, là điện thoại của Cố Viêm.

“Alo.” Lâm Trạch Xuyên tiếp điện thoại, “Chẳng lẽ anh đến? Bay đến?” Anh nhớ nơi này không gần biệt thự của Cố Viêm, lái xe có lẽ phải mất nửa giờ. Bất y đến đây trong mười phút chẳng qua chỉ là thuận miệng nói ra.

“Xuống đây đi.” đầu kia điện thoại, Cố Viêm nói.

Lâm Trạch Xuyên bị ghen một chút, sau đó nói, “Anh thật sự đến đây?”

Tránh phóng viên dọc theo đường đi, anh tới nơi Cố Viêm nói, thì thấy một chiếc Bentley màu đen lẳng lặng đứng ở đó.

Lâm Trạch Xuyên đi tới, mở cửa xe ngồi vào vị trí phó lái, “Rời khỏi nơi này.”

Xe rời khỏi khách sạn tổ chức tiệc giải thưởng điện ảnh Kim An.

“Đi đâu?” Cố Viêm hỏi.

“Tùy tiện.” Lâm Trạch Xuyên dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

—— chỉ cần rời khỏi nơi này là tốt rồi.

Xe chạy trong chốc lát, dừng lại ở ven đường.

Lâm Trạch Xuyên mở mắt, đề cửa sổ xe xuống, nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Phát hiện nơi này không phải nội thành, mà là một vùng thuộc khu ngoại thành. Không có những ánh đèn sáng rọi, chỉ có những ánh sao trời.

Anh hít sâu một chút, không khí coi như không tồi, “Sao anh lại dừng xe?”

“Tâm tình không tốt?” Cố Viêm tắt máy, hỏi. Khi nhận được điện thoại của Lâm Trạch Xuyên, y đang tham gia một bữa tiệc giao lưu. Lâm Trạch Xuyên rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho y. Mà ở trong điện thoại, giọng điệu lại có chút gì đó không đúng.

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên thuận miệng đáp. Cùng nhìn thấy Chu Vũ Đồng và Tần Minh, nếu tâm tình anh tốt, thì mới gọi là kỳ quái. Cho dù anh không muốn ở lại phòng tiệc thì anh cũng có thể tự mình rời đi, hoàn toàn không cần thiết phải gọi điện thoại để Cố Viêm đến đây. Nhưng khi đó không biết vì cái gì, ma xui quỷ khiến lại gọi điện thoại cho Cố Viêm. Chẳng lẽ bởi vì mình khó chịu, nên muốn Cố Viêm chạy theo sau?

Lâm Trạch Xuyên nhẹ khẽ lắc đầu, anh hình như đang sống như trước đây. Trình Hường Nam hai mươi tuổi...bốc đồng, Trình Hường Nam từ sau khi hai mươi bốn tuổi thì sẽ tự mình làm việc mình muốn.

Anh cười cười, chẳng lẽ thân thể tuổi trẻ, tâm lý cũng trẻ đi hay sao?

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không?” Cố Viêm nói.

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng Cố Viêm “Nếu tôi nói không thì sao?”

Cố Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười “Tôi đây sẽ đợi cho đến khi em muốn mở miệng.”

Lâm Trạch Xuyên nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trống trải mà an tĩnh.

“Ý anh là nếu tôi không nói, thì anh sẽ không lái xe?” thân thể Lâm Trạch Xuyên tựa vào lưng ghế. Thật ra anh biết ý của Cố Viêm, nhưng anh không muốn hiểu. Vì sao khi đối mặt với Cố Viêm, anh lại cảm thấy có một áp lực vô hình khiến anh muốn trốn, loại cảm giác này, thật không tốt.

“Nếu em lý giải như vậy, thì cũng có thể.” Cố Viêm mỉm cười nói. Theo Lâm Trạch Xuyên cố ý lý giải sai lệch.

Gió đêm mang theo ý lạnh, nhưng Lâm Trạch Xuyên lại cảm thấy khô nóng vô cùng, khiến anh có cảm giác hô hấp rất khó khăn. Anh kéo cổ áo xuống, muốn cởi bỏ cúc áo, tựa như làm vậy có thể khiến hô hấp thông thuận. Nhưng khi cởi bỏ cúc áo trên cổ, anh vẫn cảm thấy bức bối lại cởi thêm một cúc nữa. Chết tiệt, vì sao vẫn như vậy!

Lâm Trạch Xuyên xoay người, đến Cố Viêm trước mặt, khẽ cắn xuống môi Cố Viêm, đáy mắt lóe quang mang đùa dai mà bốc đồng “Nếu —— tôi không nói, thì anh vẫn chờ đợi hay sao?”

Cố Viêm mỉm cười “Tính nhẫn nại của tôi có giới hạn.” Tay Cố Viêm nắm cằm Lâm Trạch Xuyên, chiếm lại quyền chủ động, “Nếu tính nhẫn nại của tôi dùng hết, có lẽ ——”

“Có lẽ cái gì?” Lâm Trạch Xuyên thở gấp hỏi.

“Em sẽ không muốn biết đâu.” Cố Viêm thấp giọng cười nói.

Lâm Trạch Xuyên còn muốn nói điều gì, nhưng rất nhanh mọi nơi trong miệng anh tất cả đều là hơi thở của Cố Viêm, lời anh muốn nói đến miệng rồi cuối cùng cũng nói không ra lời. Môi răng triển miên, kéo ra một sợi chỉ bạc mang theo hơi thở *** mỹ.

Lâm Trạch Xuyên không giãy dụa, mà phối hợp dùng sức hôn trả, cái gì anh cũng không muốn nghĩ. Tất cả thật hỗn loạn, khiến anh bức bối kinh khủng, lại không có chỗ phát tiết. Trong lòng như có lửa cháy khiến anh khó chịu không thôi, thậm chí hận không được muốn giết người.

Không khí trong miệng rất nhanh bị tiêu hao hầu như không còn, tay anh muốn đẩy Cố Viêm ra, lại bị Cố Viêm chặt chẽ bắt lấy, tránh thoát không được.

Anh dùng lực cắn xuống, lát sau trong miệng đầy vị máu tanh rỉ sắt. Mùi máu tươi khiến anh càng thêm nóng nảy bắt đầu vận động.

Một bàn tay của Cố Viêm buông lỏng cầm anh, dọc theo cổ đi đến cúc áo nơi cổ. Lâm Trạch Xuyên vốn đã cởi hai cúc, hai hạt châu và xương quai xanh tinh xảo dưới ánh sáng nhàn nhạt như ẩn như hiện. Con người Cố Viêm vốn thanh minh cũng dần dần lên những ánh lửa sâu kín. Tay y trực tiếp từ vạt áo trượt xuống, giật mạnh áo sơ mi của Lâm Trạch Xuyên. Cúc áo rơi vãi trong xe, rất nhanh lăn đi đâu mất.

Lần này Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm làm cho kinh ngạc, ánh mắt đột nhiên trợn to “Anh ——”

Cố Viêm cúi thân, đem Lâm Trạch Xuyên đặt lên chỗ ngồi. Thân thể Cố Viêm cũng tùy theo áp xuống, cần cổ tương giao, làn da ấm áp dính sát vào nhau, khiến người ta bất giác sợ run.

Lâm Trạch Xuyên nghiêng đầu một chút, cắn xuống cổ Cố Viêm. Mùi máu tươi lại một lần nữa tràn ngập khoang miệng, dưới đáy lòng không khỏi dâng lên một trận sáng khoái.

Cố Viêm bị anh cắn một trận, tay bắt lấy cằm anh, giải phóng cổ mình từ trong miệng của anh ra, thấp giọng cười nói “Răng nanh thật là sắc nhọn.”

Lâm Trạch Xuyên liếm liếm khóe miệng, môi dính máu Cố Viêm trong bóng đêm mang theo sự hấp dẫn trí mạng “Cảm giác không tồi.”

“Thật không?” Cố Viêm âm thanh trầm thấp, ghé vào lỗ tai anh cười nói, “Chờ chút nữa cảm giác sẽ còn tốt hơn.”

Lâm Trạch Xuyên ngẩng đầu, lộ ra đường cong cổ duyên dáng quyến rũ, “Tôi rất chờ mong.”

Đầu ngón tay Cố Viêm xẹt qua ngực anh, sau đó dừng lại ở một điểm trước ngực. Lâm Trạch Xuyên hít sâu một hơi, thân thể không tự giác mà run rẩy. Cố Viêm thỏa mãn nhìn phản ứng của Lâm Trạch Xuyên,

sau đó ngón tay thay phiên nhau tại hai điểm nào đó xoa nắn, thảng cho đến khi chúng sung huyết đứng thẳng. Lâm Trạch Xuyên hô hấp ngày càng dồn dập. Sâu trong đôi mắt đã mang theo hơi nước ***.

Anh đột nhiên kéo Cổ Viêm xuống dưới, tay trượt xuống, giắt khóa quần, bàn tay luồn vào quần trong, sau đó dùng lực nắm chặt nơi nào đó dưới thân Cổ Viêm. Anh cảm thụ biến hóa ở hạ thân Cổ Viêm, khoe miệng nhẹ cong tươi cười. Dựa vào cái gì mỗi một lần đều tùy ý Cổ Viêm làm chủ tất cả, vẫn làm cho anh trầm luân trong bể dục vọng, mà Cổ Viêm tựa như không đếm xỉa đến gì khác từ trên cao nhìn xuống không chế tất cả?

Tay kia kéo vạt áo Cổ Viêm, vuốt ve vòm ngực kiên cố. Cổ Viêm nhìn động tác của Lâm Trạch Xuyên, thấp giọng nở nụ cười, nhưng không ngăn cản.

Tay Cổ Viêm cũng nắm chặt hạ thân anh, chậm rãi dùng sức. Lâm Trạch Xuyên bị một trận khoái cảm kích thích mà hít một hơi.

“Em cứng rắn.” Cổ Viêm cắn vành tai khéo léo trắng nõn của Lâm Trạch Xuyên, khẽ cười nói.

Thân mật dán vào nhau, Lâm Trạch Xuyên thậm chí có thể cảm nhận được kết hấu Cổ Viêm chậm rãi hoạt động, Lâm Trạch Xuyên liếm động mạch ở căn cổ Cổ Viêm, khẽ cười một chút, “Anh không giống?”

Con người Cổ Viêm tối sầm, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu thêm nóng rực, “Hôm nay em, thật nhiệt tình.”

“Không vui sao?” tay Lâm Trạch Xuyên càng thêm dùng sức nắm dục vọng của Cổ Viêm.

“Rất thích.” Cổ Viêm nhẹ nở nụ cười, sau đó dùng chất lỏng phân bố ở hạ thân Lâm Trạch Xuyên bôi trơn làm khuếch trương cho anh.

Thân thể Lâm Trạch Xuyên bắt đầu nổi lên màu phấn hồng thản nhiên, hô hấp cũng dồn dập.

“Có lẽ được rồi.” Cổ Viêm lẩm bẩm.

Sau đó cởi quần Lâm Trạch Xuyên, tách ra chân anh, động thân tiến vào thân thể anh.

“A ——” một khắc kia khi Cổ Viêm tiến vào thân thể, Lâm Trạch Xuyên nhin không được kêu lên. Cổ Viêm hôn lên môi anh, nuốt xuống tiếng rên rỉ. Hai thân thể giao triền cùng một chỗ, luật động kịch liệt. Tay Lâm Trạch Xuyên ở trên lưng Cổ Viêm, không tự giác cào ra rất nhiều dấu vết hỗn độn.

46. Chương 46

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên từng ngệm từng ngệm thở dốc, mồ hôi trên thái dương chảy xuống. Cổ Viêm dùng tay xoa trán anh, “Hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?” Bình thường ở trên giường, Lâm Trạch Xuyên tuy không kháng cự, nhưng không nhiệt tình thể này. Ngày hôm nay, lần đầu tiên phá lệ chủ động.

Lâm Trạch Xuyên bị *** xâm chiếm hai mắt thoáng thanh minh, nhưng anh vẫn cắn môi, nhìn như đang không chế tiếng rên rỉ, nhưng Cổ Viêm biết, Lâm Trạch Xuyên đang kháng cự.

Cổ Viêm chậm rãi lui ra khỏi thân thể anh, hai người đều có thể cảm nhận rõ ràng sự ma xát ấy mang đến những khoái cảm sắc bén.

“Anh định bắt tôi cung khai như vậy sao?” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười, hình như không bị ảnh hưởng. Nhưng cánh tay nắm chặt sau lưng Cổ Viêm lại bán đứng anh. Dù là ai tại thời điểm sắp lên cao trào lại bị cưỡng ép đánh gãy đều cực kì bức bối và khó chịu.

“Không.” Cổ Viêm hôn hôn trán anh, “Tôi cảm thấy chúng ta hẳn nên đi về trước, túng dục đối với thân thể em không tốt.”

Nghe lời này, thật đúng là sẵn sóc đến mức không còn gì để nói. Nhưng Lâm Trạch Xuyên lại như bị xé lòng, lời quý gì đây! Người này ngay cả lời đó cũng nói ra đường hoàng như vậy! Sao trước kia không nói túng đục không tốt với thân thể anh? Nỗi lòng Lâm Trạch Xuyên vốn đang rất bức bối, mà hiện tại đục vọng lại bị kẹt ở giai đoạn thiết yếu, tiến lùi đều không được, càng làm cho anh nóng nảy không thôi.

Mỗi Lâm Trạch Xuyên từ cổ Cổ Viêm trượt một đường xuống dưới, dao động lưu lại những vết ẩm ướt, anh dừng lại trước ngực Cổ Viêm, dùng đầu lưỡi ở điểm nào đó vẽ một vòng lại một vòng. Cổ Viêm hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên ánh mắt tối sầm, tay dọc theo thắt lưng trượt xuống, tại khe hở nơi hai thân thể giao nhau nhưng lại không đi vào. Hai người ràng buộc lẫn nhau, nhưng không ai có ý thỏa hiệp.

Lâm Trạch Xuyên dùng sức cắn xuống, ngón tay linh hoạt vuốt ve xoa bóp đục vọng đang nóng của Cổ Viêm.

Âm thanh Cổ Viêm trầm thấp nói “Em nhiệt tình, thật là khiến người ta điên cuồng.” Y nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên, sâu trong đôi mắt là đục vọng không thể che giấu. Nói xong động thân một cái, lần thứ hai tiến vào trong thân thể anh. Lâm Trạch Xuyên cười một chút, hơi nước mờ mịt sâu trong đôi mắt hiện lên một tia sáng không rõ. Dù làm thế nào cũng không ức chế được cơn thú trong nội tâm đang bạo động, có lẽ dung túng cho đục vọng cũng là một phương thức phóng thích tốt nhất.

Lâm Trạch Xuyên hoàn toàn không muốn che giấu cái gì, anh nâng cổ lên, rên rỉ hoàn toàn không tận lực áp chế, âm thanh nhỏ vụn mà *** mỹ phát ra từ trong miệng, phóng đảng lại mị hoặc. Thân thể dần dần bị đục vọng khống chế, vòng eo theo động tác của Cổ Viêm mà lắc nhẹ, không tự giác hòa theo.

Đầu óc vốn thoáng thanh tỉnh lại bởi vì từng cơn sóng đục vọng xâm lấn mà ngủ say. Không đủ, vẫn không đủ. Đại não anh một mảnh hỗn loạn vẫn bị những âm thanh râm rĩ không biết tên chiếm cứ toàn bộ.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào trong xe, hai thân thể trần truồng giao triền cùng nhau. Phía dưới là một thiếu niên có khuôn mặt tinh xảo, song mâu híp lại bởi vì *** mà tán loạn không có tiêu cự, khoe mắt đuôi mày nhiễm lên một màu hoa đào đỏ ửng không tự giác phát ra sự mị hoặc. Bắp chân trắng nõn mảnh khảnh bị treo phía trên phần eo của nam nhân có thân hình cao lớn, theo động tác của nam nhân mà nhấp nhô lên xuống. Dưới ánh trăng da thịt trắng nõn giống như sáng lên còn ẩn ẩn những điểm màu đỏ son.

Hai mắt Lâm Trạch Xuyên thất thần, vô thức rên rỉ. Bỗng nhiên anh kêu lên, thân thể cũng không khống chế được mà run rẩy, ngay khi tất cả như vỡ ra, đã sắp đạt tới đỉnh, thì động tác của Cổ Viêm ngừng lại, vươn tay ngăn chặn không để anh phát tiết.

Lâm Trạch Xuyên tựa như một con cá nằm trên thớt gỗ, khó chịu liệu mạng vắn vẹo thân thể, “A buông... tránh...” ánh mắt thoáng có tiêu cự nhìn về phía Cổ Viêm, hình như muốn trừng y. Nhưng không có một chút lực uy hiếp, ngược lại càng giống như đang cầu khẩn.

Cổ Viêm ghé sát vào tai anh, âm thanh mang theo *** “Cầu tôi.”

Lâm Trạch Xuyên trợn to hai mắt thất thần nhìn Cổ Viêm, giống như nghe không hiểu lời Cổ Viêm nói.

Cổ Viêm ác liệt xoa bóp chặt đục vọng đang run rẩy của Lâm Trạch Xuyên, Thân thể Lâm Trạch Xuyên không tự chủ được run rẩy.

“Buông ra... Ừ...” Lúc này Lâm Trạch Xuyên đã hoàn toàn nói không nên lời, đục vọng bị ép buộc bị nắm lấy không thể phóng thích khiến cả người khó chịu không thôi.

“Cầu tôi, tôi sẽ để em bắn.” Cổ Viêm cắn vành tai Lâm Trạch Xuyên, chậm chạp nói, nửa cưỡng ép nửa dụ dỗ, dịu dàng nhưng kịch liệt.

Một lần lại một lần cơn sóng đục vọng đánh úp, khiến anh hận không thể chết đi. Bắp đùi cọ vào thân thể Cổ Viêm, đục vọng bị Cổ Viêm nắm chặt cũng ma sát lòng bàn tay Cổ Viêm.

“Cầu tôi.” âm thanh Cổ Viêm cũng lộ ra sự khó nhịn, nhưng vẫn không động thân.

“Cầu anh ——” đã hoàn toàn bị đục vọng khống chế Lâm Trạch Xuyên cuối cùng cũng lớn tiếng kêu lên, tiếng nói thể nhưng còn mang theo tiếng khóc nức nở rất nhỏ.

Cổ Viêm buồng, thân thể cũng mạnh mẽ vận động vài cái. Mối Lâm Trạch Xuyên thoáng mở, cổ họng khàn khàn nhẹ nhàng rên rỉ, bụng co rúm, chất lỏng trắng ngà phun ra, bắn đến bụng và đùi Cổ Viêm, thân thể hoàn toàn mềm nhũn.

Cổ Viêm tay nắm thắt lưng đã mềm xuống, trong mắt lóe lên như dã thú đang xâm chiếm, sau đó bắt đầu mạnh mẽ chạy nước rút. Lâm Trạch Xuyên đã không còn sức lực đẩy y. Cũng không biết bao lâu, Cổ Viêm cuối cùng cũng tiết ra trong thân thể anh.

Lúc này Lâm Trạch Xuyên đã mệt mỏi không chịu nổi, ngay cả ánh mắt cũng mở không được. Cổ Viêm ôm Lâm Trạch Xuyên, nhẹ nhàng hôn chóp mũi anh. Hai người hai tay mười ngón giao nhau, hai cái nhẫn kiểu dáng giống nhau tựa vào nhau cùng một chỗ.

Trước khi hoàn toàn mê man, trong lòng Lâm Trạch Xuyên chỉ có một suy nghĩ: Về sau ngàn vạn lần không nên chủ động trêu chọc Cổ Viêm. Kết quả như thế này chỉ có thể nói là tự làm bậy không thể sống. Giáo huấn rất chi thâm thiết. Quả nhiên gặp được Chu Vũ Đồng và Tần Minh, sẽ không có chuyện tốt.

Một hồi vận động kịch liệt qua đi, tất cả những cảm xúc bức bối đều bị vứt ra sau đầu, khoái cảm và một mệt mỏi chiếm cứ thân thể.

Cổ Viêm nhìn gương mặt Lâm Trạch Xuyên ngủ say, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lâm Trạch Xuyên không biết bọn họ trở về như thế nào, ngày hôm sau khi tỉnh lại liền phát hiện mình mặc áo ngủ nằm trên giường Cổ Viêm, thân thể được rửa sạch nhẹ nhàng khoan khoái. Anh giật giật ngón tay, may mắn, thân thể vẫn là có tri giác. Nhưng cả người đau nhức, khiến anh không muốn nhúc nhích. Trên cánh tay cũng có dấu hôn rõ ràng, không cần nghĩ trên thân thể nhất định lại càng nhiều.

Anh ai thán một tiếng, cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống? Anh biết rõ ràng Cổ Viêm – người này là một tên cầm thú, vậy mà tối hôm qua lại rút đầu đi chủ động trêu chọc y! Hơn nữa còn không chỉ một lần! Điều này đơn giản là một sự bắt đầu!

Lúc này, cửa mở ra.

Cổ Viêm đi vào, tinh thần sáng khoái, mặc một thân âu phục đứng đắn, ung dung đạo mạo —— hình thành sự đối lập hoàn toàn với Lâm Trạch Xuyên đang nằm trên giường.

Lâm Trạch Xuyên nhìn Cổ Viêm, trong lòng nén giận vạn phần. Vì sao anh thậm chí di chuyển một ngón tay cũng rất khó khăn, mà Cổ Viêm lại vẫn như trước rất có sức sống! Chuyện này thật không thể tha thứ!

“Anh thức dậy thật sớm nhỉ.” Tâm tình Lâm Trạch Xuyên khó chịu giọng điệu khi nói chuyện cũng không tốt lắm.

Cổ Viêm cởi áo khoác, treo lên giá, đi tới bên cạnh Lâm Trạch Xuyên. Thân thể Lâm Trạch Xuyên không tự giác dịch sang bên cạnh một chút, nhưng động tác rất nhỏ này bây giờ Lâm Trạch Xuyên làm rất khó khăn.

Cổ Viêm ngồi xuống bên giường, sờ sờ trán anh “May mắn không phát sốt.” Ngày hôm qua khi trở về nhà, đã rất khuya. Tuy y đã giúp Lâm Trạch Xuyên rửa sạch thân thể, nhưng vẫn sợ bởi vì làm tình kịch liệt mà thân thể Lâm Trạch Xuyên bị thương.

Ngày hôm qua y thiếu chút nữa bị Lâm Trạch Xuyên bức điên, ngay cả sự kiêu ngạo luôn luôn tự động điều khiển được cũng biến mất, nên xuống tay ít nhiều không biết tiết chế.

“Không còn sớm, đã gần tới buổi chiều.” Cổ Viêm mỉm cười nói.

“Cái gì?” Anh vậy mà ngủ lâu như thế? Bức màn rất dày chặn ánh sáng bên ngoài, cho nên anh căn bản không đoán được thời gian. Anh nghĩ nhiều nhất chỉ là giữa trưa, không nghĩ tới thế nhưng đã vào chiều. Anh liếc Cổ Viêm một cái, tên hỗn đản này! Anh hoàn toàn cố ý xem nhẹ chuyện hôm qua kịch liệt như vậy là do chính anh tự mình lặp đi lặp lại nhiều lần chủ động trêu chọc Cổ Viêm.

Cổ Viêm nhìn ánh mắt Lâm Trạch Xuyên sắp phun ra lửa vì giận, cũng chỉ dung túng cười cười. Ăn uống no say về sau bị chú mèo nhỏ cào một cái, cũng là vì chú mèo nhỏ của y thẹn thùng mà thôi, sẽ không ai vì vậy mà so đo.

“Đói bụng không?” Không cần nghĩ, tối hôm qua vận động kịch liệt tuyệt đối rất tiêu hao thể lực, cho nên Cố Viêm sẵn sốc hỏi một chút.

Nhưng mà sẵn sốc như vậy trong mắt Lâm Trạch Xuyên đang mệt mỏi tê liệt lại hoàn toàn biến thành kẻ khoe khoang, cho nên Lâm Trạch Xuyên kéo chân qua đỉnh đầu, quyết định không nhìn khuôn mặt Cố Viêm, anh ngay cả sức để tức giận cũng không có...

Cố Viêm đào Lâm Trạch Xuyên từ trong chăn ra “Ăn một chút rồi lại nghỉ ngơi, đã gần một ngày nay em chưa ăn cơm.”

Lâm Trạch Xuyên không muốn nói gì với Cố Viêm. Nhưng bị Cố đại thiếu dùng mọi cách chăm sóc, bạn học Lâm Trạch Xuyên tỏ vẻ đã bớt giận hơi một chút.

Lâm Trạch Xuyên nghỉ ngơi suốt một ngày mới khôi phục nguyên khí. Vốn anh còn lo lắng dấu hôn sẽ đầy người, không thể đi ra cửa. Nhưng khi soi gương, anh phát hiện toàn thân đều có dấu hôn, nhưng trên cổ lại không có. Xem ra Cố Viêm vẫn suy xét đến điểm này. Nhưng Lâm Trạch Xuyên đương nhiên lại không suy xét nhiều như vậy, trên cổ Cố Viêm vết cắn rất rõ ràng. Hơn nữa vết cắn khác với dấu hôn, không dễ dàng mất đi nhanh chóng. Khi nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Trạch Xuyên có chút chút áy náy, nhưng rất nhanh một chút áy náy đó bị cơn đau nhức toàn thân đá bay mất.

Lâm Trạch Xuyên chỉnh lý ổn thỏa xong, mới tới công ty. Ở đại sảnh dưới lầu, anh gặp Đường Dao Phi. Đường Dao Phi vẫy vẫy tay với anh, sau đó đi tới “Lâm, thân thể cậu khá hơn chút nào chưa?” Điều này làm cho Lâm Trạch Xuyên vốn chột dạ chuyện đêm hôm qua mà thân thể cứng đờ một chút, chẳng lẽ thân thể có dấu vết nào không bị che khuất? Hay là vẻ mặt anh giống như túng dục quá độ?

“Nghe Giang ca nói cậu về trước vì thân thể khó chịu, cho nên nghỉ sớm một chút. Trách không được trên mặt cậu khí sắc không tốt lắm.” Đường Dao Phi nói. Đường Dao Phi đương nhiên là hiểu lầm chuyện trên xe khi Lâm Trạch Xuyên rất không kiên nhẫn.

Nhưng mà đó đúng là một sự hiểu lầm tốt đẹp. Lâm Trạch Xuyên mỉm cười nói “Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn đã quan tâm.”

47. Chương 47

Edit & Beta: Hoa Cúc

Trong văn phòng Giang Ấn Thiên, Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm đều có mặt, một người là đại diện của Lâm Trạch Xuyên, một người là trợ lý của Lâm Trạch Xuyên, cho nên họ cùng xuất hiện trong văn phòng Giang Ấn Thiên, xem như rất bình thường. Nhưng khi Lâm Trạch Xuyên đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy hai người họ lại gây ra một lúc.

“Mọi người nhìn tôi làm gì?” Lâm Trạch Xuyên bước vào, thấy hai người kia ngồi sau bàn công tác, cùng nhìn về phía mình, tư thế đó có lẽ là đang chờ đợi anh.

Giang Ấn Thiên đẩy kính mắt, thấu kính hình như còn lóe lên một chút, anh ta ôn hòa cười nói với Lâm Trạch Xuyên “Ngồi.”

Lâm Trạch Xuyên hồ nghi nhìn hai người, rất không thích hợp nhé ——

Tư thế của hai người kia, có chút hơi giống như đang bức cung.

Xem chừng hai người này vì trước đó anh đột nhiên rời khỏi tiệc rượu của lễ trao giải điện ảnh Kim An, để bọn họ phải giải quyết hậu quả nên chuẩn bị bức cung. Bình thường người làm sai gặp được tình trạng bức cung thế này, sẽ rất nghe lời ngoan ngoãn nói ra mọi chuyện, sau đó cố gắng giải thích, nhưng càng giải thích thì càng chứng minh mình chột dạ ở trước mặt họ càng yếu ớt vô lực.

Vốn nghĩ tới buổi tối diên cuồng hôm qua Lâm Trạch Xuyên liền chột dạ, cũng không ngồi xuống nói chuyện với Giang Ấn Thiên. Như vậy tuyệt đối sẽ bị hai người kia xoay vòng quanh.

Lâm Trạch Xuyên tìm phương pháp trái ngược, hóa bị động thành chủ động đến trước bàn làm việc, tay chống bàn, khẽ cười, “Có vấn đề gì trực tiếp hỏi đi.”

Tình cảnh không hợp khác với dự đoán, Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm liếc nhìn nhau. Bởi vậy, hai người lập tức bị công phá, nên tư thế thắm vấn coi như có chút khí thể tan thành mây khói.

Giang Ấn Thiên khụ một chút “Buổi tối hôm qua sao bỗng nhiên lại rời đi?”

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười một chút, không trả lời ngay vấn đề của Giang Ấn Thiên, mà quay lại sô pha, ngồi xuống. Sau đó lấy trà được pha trên bàn, chậm rãi uống một ngụm.

Này, tư thế của hai người kia không chút thay đổi, trừng mắt nhìn Lâm Trạch Xuyên chờ câu trả lời.

Khi Lâm Trạch Xuyên cúi đầu uống trà, khoe miệng nhẹ nhàng gọi lên, chỉ có chút công lực như vậy mà muốn ép hỏi anh? Vẫn còn quá non.

Lâm Trạch Xuyên buông cái chén xuống, trong mắt xẹt qua một tia bi thương “Bởi vì ở lễ trao giải, tâm tình không tốt lắm, cho nên không có hứng tham gia tiệc rượu.” Lâm Trạch Xuyên rời đi đúng là vì tâm tình không tốt, anh không nói sai.

Giang Ấn Thiên lý giải, gật đầu an ủi “Tôi cảm thấy cậu diễn không tệ. Lần này không đoạt giải đúng là rất đáng tiếc... Cậu cũng đừng quá khổ sở.”

—— cảnh giới nói dối cao nhất là gì? Mơ hồ chân thật và giả dối, dùng sự chân thật nhất nói ra để che dấu chân tướng. Không để người khác sinh ra sự hoài nghi. Bởi vì tất cả mọi thứ đều là nói thật.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng thở dài hơi, giống như mang theo sự tiếc nuối vô tận...

Triệu Tân Đức huấn luyện diễn xuất cho Lâm Trạch Xuyên tuyệt đối có hiệu quả rất rõ ràng. Một màn này nếu như bị người khác biết được chân tướng, nhất định sẽ tỏ vẻ —— điện ảnh tạo nên ảnh đế? NO! Sinh hoạt mới thật sự tạo nên ảnh đế! Chỉ tiếc, kẻ chân chính biết được, cũng chỉ có một mình Lâm Trạch Xuyên. Nếu cố gắng tính thêm một người..., thì có lẽ Cố Viêm sẽ biết được một nửa.

Nếu Lâm Trạch Xuyên sớm diễn xuất được như thế này, thì có lẽ giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc lần này, cũng không phải không có khả năng...

Trần Hi Hàm cũng an ủi “Thật ra cậu diễn rất khá rồi, nhất định bởi vì có nội tình cho nên mới không lấy được giải thưởng.”

Hai người bọn họ đã hoàn toàn quên mục đích chủ yếu ban đầu.

Lâm Trạch Xuyên dường như nhờ an ủi của bọn họ, mà bi thương trong mắt đã rút đi, nhưng lời Trần Hi Hàm nói khiến anh hắc tuyến. Khi anh diễn Tiềm hành , kỹ năng diễn xuất thế nào trong lòng anh hiểu rõ nhất. Cho dù đến phần sau của Tiềm hành , diễn xuất của anh cũng coi như miễn cưỡng đủ tư cách. Bởi vì còn có chế tác hậu kỳ, cho nên khi nhìn trên màn ảnh lớn, cũng không tính là rất tệ. Tuy bọn họ bình luận một cảnh cuối cùng anh diễn cái chết của Triệu Lâm phá lệ vượt lên... Lâm Trạch Xuyên tỏ vẻ cái này thật sự chỉ là trùng hợp, không phải do thực lực. Nhưng những người cạnh tranh giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, trừ anh ra tất cả đều là diễn viên có thực lực.

Nếu anh lấy được giải thưởng, thì mới là tấm màn đen nghiêm túc nhĩ(1)...

(1) Ý nói nếu anh Xuyên lấy được giải thưởng mới là đi cửa sau hoặc có nội tình á

Cho nên Lâm Trạch Xuyên không có giải thưởng cũng phá lệ rất bình tĩnh. Chính là biểu hiện này ở trong mắt người khác, thì biến thành cố nén bi thương... Lâm Trạch Xuyên nhìn thấu ý nghĩ của bọn họ, nhưng không giải thích. Hiệu quả anh muốn chính là cái này.

—— có đôi khi, hiểu lầm cũng rất tốt đẹp. Giải thích mới là dư thừa.

Làm một người mới tiếp xúc với màn ảnh lớn, lần đầu tiên quay phim điện ảnh đã được đề danh tại hai hạng mục của giải thưởng điện ảnh quyền uy nhất trong nước, cho dù cuối cùng không lấy được giải thưởng, cũng là sự ao ước trong mắt những người mới.

Đặc biệt lúc này đây, Lâm Trạch Xuyên được đề cử ở hai hạng mục, không thể không nói vận khí cũng chiếm tỉ lệ rất lớn. Đầu tiên là có mặt trong một bộ phim điện ảnh rất xuất sắc, chất lượng khả quan, đội hình diễn viên hùng hậu. Mà điều thực sự nâng số lượng phòng bán vé chính là danh tiếng của đạo diễn Vương Phi, còn có lực lượng ủng hộ mạnh mẽ của Chu Vũ Đồng và Tạ Phi. Tiếp theo là vai diễn của Lâm Trạch Xuyên rất cao cả hơn nữa anh vốn có khuôn mặt xinh đẹp, rất có duyên trong mắt người xem. Sau đó chính là vận khí thật sự không tệ —— đặc biệt cảnh diễn cuối cùng đánh bật đánh bại.

Lâm Trạch Xuyên hiểu rất rõ nguyên nhân trong đó. Anh cười cười, lúc này coi như là tập luyện, lần tiếp theo khi anh xuất hiện tại thảm đỏ Kim An, đó mới chính là lúc bắt đầu.

Lâm Trạch Xuyên dựa vào sôpha, giương mắt nhìn thoáng hai người phía trước “Đừng dùng vẻ mặt đồng tình nhìn tôi, tất cả đều đã qua.”

Tuy đây là hiệu quả anh hy vọng đạt được, nhưng mặc cho ai bị ánh mắt đồng tình an ủi này nhìn một thời gian dài, cũng sẽ chịu không nổi.

Giang Ấn Thiên ho khan che dấu sự xấu hổ “Ừ... Cậu không cần để ý.”

Lâm Trạch Xuyên “...” Anh vốn không để ý, anh để ý chính là hai người bọn họ dùng ánh mắt đồng tình đánh trên người anh rất lâu.

Trần Hi Hàm hiểu rõ cúi đầu làm bộ như đang chỉnh lý văn kiện.

Nhưng hai người này quá mức tận lực rồi, khiến cho biểu tình của họ tương đối mất tự nhiên.

Lâm Trạch Xuyên không nói gì nhìn hai người, nếu người không rõ chân tướng thấy một màn như vậy, còn tưởng rằng Lâm Trạch Xuyên vừa bức cung bọn họ ấy chứ.

Anh lại uống một ngụm trà, sau đó nói “Giang ca, anh gọi tôi tới công ty là vì chuyện này sao?”

Giang Ấn Thiên lắc đầu, tuy cái này chỉ coi như là một chuyện trong đó, nhưng anh ta cũng không thể thừa nhận. Anh ta muốn lấy công việc người đại diện làm đầu, không phải cái kẻ nói tào lao bát quái như đại diện vương bài Tưởng Thanh Thành...

Đáng thương đồng chí Giang Ấn Thiên đã bị Lâm Trạch Xuyên làm cho hôn mê. Anh ta hoàn toàn quên mất mục đích anh ta quan tâm nhất rằng lúc ấy Lâm Trạch Xuyên vì sao lại đột ngột rời đi, đây cũng chính là một phần trong phạm vi công tác của chính bản thân anh ta.

“Là như vậy.” Giang Ấn Thiên nhìn tài liệu trong tay một chút, sau đó tiếp tục nói, “Có một bộ phim điện ảnh muốn thử vai.”

Lâm Trạch Xuyên giương mắt nhìn về phía Giang Ấn Thiên. Bây giờ tuy anh không tính là rất nổi tiếng, nhưng cũng không thể nói là vô danh tiểu tốt, bình thường đều có các kịch bản phim tìm đến anh. Anh bây giờ còn chưa chính thức tiếp nhận một bộ phim nào, nhưng kịch bản có thể lựa chọn ở trên tay anh không ít. Anh vẫn chưa tìm được kịch bản khiến anh vừa lòng, cho nên không vội vã nhận một bộ phim nào.

Trên cơ bản Giang Ấn Thiên có cùng ý kiến với anh. Tiềm hành là một điểm khởi đầu không tồi. Nếu anh muốn phát triển tốt, thì các tác phẩm tiếp theo cũng phải ‘đầy đủ’. Như vậy mới có thể chân chính bước chân vào trong giới điện ảnh. Nếu không nắm chắc cơ hội này thì những giai đoạn quan trọng tiếp theo, rất có khả năng sẽ giống như sao băng chợt lóe rồi biến mất, nổi tiếng nhất thời sau đó lại trở thành một diễn viên hạng hai thì chẳng ra làm sao. Đây là vết xe đổ của rất nhiều minh tinh.

Mà hiện tại Giang Ấn Thiên trình trọng nói chuyện như vậy lại nói về một bộ phim điện ảnh với anh, có thể thấy trình độ quan trọng như thế nào.

Nghĩ đến bộ phim điện ảnh này Giang Ấn Thiên cực kỳ xem trọng. Nên cũng hơi mào lòng hiếu kỳ của Lâm Trạch Xuyên.

“Bộ phim điện ảnh nào?” Lâm Trạch Xuyên khoé mắt khê cong, cười nhẹ nói.

“ Bí mật sương mù .” Giang Ấn Thiên nói.

Lâm Trạch Xuyên cười cười “Nghe tên, hình như cùng một thể loại với Tiềm hành . Tuy quay cùng một thể loại hình điện ảnh thì rất dễ lấy được nhân khí, nhưng cũng dễ khiến người xem nhàm chán.”

Giang Ấn Thiên lắc lắc đầu “Có thể nói là cùng một thể loại với Tiềm hành , nhưng cũng có thể nói không phải.”

“À?” Lâm Trạch Xuyên thẳng lưng lên, “Nói như thế nào?” Anh vươn ra tay, Giang Ấn Thiên hiểu ý, đưa tư liệu về Bí mật sương mù cho anh.

Lâm Trạch Xuyên nhìn tài liệu trong tay, Giang Ấn Thiên ở một bên giải thích “ Tiềm hành là phim xã hội đen, Bí mật sương mù lại là phim về đặc công. Thể loại khác nhau, nhưng cũng có một chút giống nhau, dù giống nhau khá nhiều, cả hai đan xen vào nhau. Cho nên cậu không cần lo lắng người xem cảm thấy chán, hơn nữa còn có thể lưu lại nhận thức về cậu trong Tiềm hành cho người xem.”

Lâm Trạch Xuyên nhìn tư liệu một chút, hoàn toàn hiểu được nguyên nhân vì sao Giang Ấn Thiên lại coi trọng bộ phim này. Nếu như anh biết trước tin tức này, anh cũng nhất định sẽ nói cho Giang Ấn Thiên anh muốn đi thử vai.

Đạo diễn bộ phim điện ảnh này là đạo diễn nổi tiếng Vu Nhạc Dương. Thứ Vu Nhạc Dương am hiểu nhất chính là các động tác trong phim, cũng là đạo diễn nổi danh ở phương Tây nhờ dựng các cảnh đánh nhau. Phim điện ảnh của anh ta, đặc biệt cần các động tác, ở phương đông hay phương tây đều rất được hoan nghênh. Điện ảnh của anh ta là đại biểu cho sự bạo lực duyên dáng, động và tĩnh, dữ dội và thanh lịch, sống hay chết, chính nghĩa và tà ác đan xen hỗn hợp, bóng tối lằng mằng, tạo nên một màu đen giống như cái lạnh. Khiến người ta lâm vào sợ hãi và điên cuồng.

Khác với phim của Vương Phi mang tính chất thương nghiệp trầm trọng, tuy Vu Nhạc Dương cũng coi trọng phòng vé, nhưng điện ảnh của anh ta được mài giũa cẩn thận, chất lượng tương đối bảo đảm. Là điển hình cho một đạo diễn vẹn toàn từ phòng bán vé cao cho đến chất lượng tốt. Vương Phi một năm có thể ra 3 bộ phim điện ảnh, mà Vu Nhạc Dương thì ba năm mới có một bộ.

Bí mật sương mù chính là bộ phim Vu Nhạc Dương đã chuẩn bị sau ba năm. Sau khi quay xong một bộ phim, Vu Nhạc Dương yên lặng ba năm, chuyên tâm chuẩn bị cho Bí mật sương mù .

Bây giờ tất cả đã sẵn sàng, Bí mật sương mù bắt đầu công khai tuyển diễn viên thử vai.

Lâm Trạch Xuyên nhìn tài liệu trong tay, lâm vào suy tư. Từ tư liệu có thể thấy được, những nhân vật sừng sỏ tham ra thử máy Bí mật sương mù không hề ít, về phần chọn nhân vật nào để thử máy thì mới là quan trọng.

Bí mật sương mù Mặc dù nhân vật thử máy không ít, nhưng nam nhân vật chính cũng đã sớm được xác định rồi, là do Vu Nhạc Dương tự mình chọn lựa. Hiện nay còn chưa công khai.

Lâm Trạch Xuyên cũng không cảm thấy đáng tiếc, cho dù nam nhân vật chính chưa xác định, anh cũng sẽ không đi thử nhân vật này. Điện ảnh chế tác để hướng ra thị trường quốc tế, lấy thực lực và danh khí của anh bây giờ căn bản không gánh vác được, hướng hồ trong đó còn có lợi ích rắc rối phức tạp. Không có đủ thực lực, không biết tự lượng sức mình cái giá phải trả sẽ không phải là nhỏ.

48. Chương 48

Edit & Beta: Hoa Cúc

“Cậu có tính toán gì không?” Giang Ấn Thiên hỏi.

Lâm Trạch Xuyên nhìn tài liệu trong tay, chậm rãi tựa lưng vào sôpha, “Đương nhiên là chuẩn bị thử vai.” “Cậu vừa ý nhân vật nào?” Ngoại trừ nam nhân vật chính đã bị Vu Nhạc Dương tuyển chọn ở ngoài, thì trong tất cả các nhân vật có thể thử máy của Bí mật sương mù , chỉ cần Lâm Trạch Xuyên muốn...

Lâm Trạch Xuyên không trả lời ngay, mà giương mắt chống lại tầm mắt của Giang Ấn Thiên, nhú mày, rất có hưng trí hỏi han “Giang ca anh thì vừa ý nhân vật nào?”

Nhìn từ tư liệu, vài nhân vật chủ yếu bên trong, nhân vật bản thân anh thích không nhiều lắm.

Giang Ấn Thiên suy xét một chút, sau đó nói “Tôi tương đối thích nhân vật Dr.C.” Sau đó anh ta quan sát biểu tình của Lâm Trạch Xuyên một chút, ý đồ muốn từ đó mà nhìn ra ý nghĩ của Lâm Trạch Xuyên. Nhưng nụ cười của Lâm Trạch Xuyên căn bản không có bất kỳ dấu hiệu nào, mới hỏi “Cậu cảm thấy thế nào?”

Nhân vật Dr.C kia là ngoại trừ nam nhân vật chính thì là nhân vật quan trọng thứ hai của bộ phim, thiết lập cho nhân vật này cũng rất tốt. Là người chủ yếu phụ trách bí mật phòng thí nghiệm của quân đội, là người khôn ngoan nhất trong Bí mật sương mù , cũng người cộng tác mà nhân vật chính tin nhiệm nhất. Nhân vật chính nhiều lần nhờ vào tài năng của anh ta mà hóa nguy thành an.

Từ tính chất nhân vật mà nói, chính là bản sao thăng cấp của Triệu Lâm, người hợp tác được nhân vật chính tin nhiệm. Nhưng từ thiết kế của nhân vật mà nói, anh ta không phải cấp dưới của nhân vật chính. Dr.C từ khi lên sân khấu thì đã đứng ở một vị trí rất cao, cho dù là về trí mưu hay là địa vị, so với một đặc công tay mơ mới lên sân khấu như nhân vật chính thì cao hơn rất nhiều. Cho đến sau này, trong toàn bộ kịch bản thì địa vị của nhân vật chính cũng không được siêu việt như Dr.C.

—— nếu diễn xuất tốt, thì nhân vật Dr.C kia chính một vệt sáng kiêu ngạo tồn tại cao hơn cả nhân vật chính.

Lâm Trạch Xuyên gật đầu “Anh nói không sai, nhân vật Dr.C xác thực rất tốt.” Ngay khi Giang Ấn Thiên cho rằng Lâm Trạch Xuyên sẽ đi thử vai nhân vật Dr.C, thì Lâm Trạch Xuyên lại chuyển trọng tâm câu chuyện, tiếp tục nói “Nhưng tôi càng thích nhân vật Killer.J hơn.”

“Nhân vật đó...” Giang Ấn Thiên chần chờ một chút, mới lên tiếng, “Chỉ sợ sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho hình tượng của cậu.” Giang Ấn Thiên đương nhiên rất không đồng ý để Lâm Trạch Xuyên diễn nhân vật kia.

Killer.J là một nhân vật phản diện, thủ hạ số 1 của BOSS phản diện, sát thủ đứng đầu thế giới ngầm, được mọi người mệnh danh là “The king of killers”(1). Tao nhã lãnh tĩnh, trí tuệ không thua Dr.C, tư duy kín đáo am hiểu bố cục, nhưng không phải kẻ chính nghĩa gì, máu lạnh lại tàn nhẫn. Anh ta ngăn cản và phá hỏng rất nhiều lần hành động của nhân vật chính, nhiều lần khiến nhân vật chính trọng thương, thậm chí mấy lần thiếu chút nữa giết chết nhân vật chính.

(1) The king of killers = Vua của kẻ giết người

Nhân vật kia thật ra rất thú vị, nhưng cũng rất khó nắm bắt. Giang Ấn Thiên không thể nào đồng ý để thử vai Lâm Trạch Xuyên nhân vật kia.

Bởi vì Lâm Trạch Xuyên bây giờ đang nổi tiếng, hình tượng trong lòng công chúng vẫn chưa hoàn toàn được xác lập. Nếu nhận nhân vật đó, cho dù đáp nặn thành công hay thất bại, đều sẽ để lại một vết bẩn.

Nếu hình tượng nhân vật kia đáp nặn thất bại, sẽ mang đến đả kích trí mạng trong sự nghiệp đang lên của Lâm Trạch Xuyên. Nếu đáp nặn nhân vật kia thành công, như vậy sẽ hình tượng Lâm Trạch Xuyên trong lòng công chúng sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều mang đến rất nhiều tiêu cực.

Đối với một diễn viên nổi tiếng mà nói, diễn bất kì nhân vật nào cũng không có vấn đề gì, bởi vì bản nhân diễn viên đó đã sớm tạo được hình tượng riêng, công chúng rất dễ dàng tách diễn viên đó ra khỏi nhân vật mà họ diễn. Nhưng là một người mới, công chúng lại dễ dàng ấn tượng với nhân vật mà bản nhân diễn viên đó vào vai, liên quan rất nhiều đến việc nhân vật đó thiện hay ác.

Lâm Trạch Xuyên khẽ lắc đầu, “Nhân vật đó nếu có thể bắt được cách diễn, còn thú vị hơn so với Dr.C.”

“Tôi biết, nhưng vấn đề là phải nắm bắt nhân vật đó như thế nào.” Giang Ấn Thiên nói rằng.

Lâm Trạch Xuyên khẽ cười nói “Nắm bắt nhân vật, đây là chuyện tôi cần phải làm, anh hình như còn sót ruột hơn tôi.”

Còn không phải bởi vì bận tâm đến hình tượng của cậu, Giang Ấn Thiên hận không thể vứt một cái xem thường cho Lâm Trạch Xuyên, cái gọi là hoàng đế không vội thái giám đã vội, đây hả! Từ từ, thái giám? Anh ta có lẽ bị Lâm Trạch Xuyên quấy nhiễu đầu óc đến hôn mê, mới có thể nghĩ đến cái so sánh...

“Cậu đã quyết định?” Giang Ấn Thiên hỏi.

Lâm Trạch Xuyên lật tư liệu, gật đầu.

“Thái bảo thủ tuy đi đường sẽ rất vững vàng, nhưng tốc độ nổi tiếng quá chậm, cũng khó lên được điểm cao nhất.” Lâm Trạch Xuyên khép văn kiện lại, nói.

“Nhưng nếu quá liều lĩnh sẽ dễ dàng bị ngã rất đau đấy.” Giang Ấn Thiên không đồng ý nói.

“Không phải liều lĩnh, tôi biết giới hạn.” Lâm Trạch Xuyên đem tài liệu trong tay trả lại cho Giang Ấn Thiên.

Giang Ấn Thiên cầm tư liệu, lại thâm sâu nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên. Anh ta hình như càng ngày càng không hiểu được thiếu niên trước mắt. Từ khi Tiềm hành bắt đầu, cho đến tất cả các công việc sau này hình như cũng bắt đầu dần dần bị cậu ta khống chế, cho dù MV Tần Thiên Hậu hay quảng cáo 1/2CITY, thậm chí là lựa công việc. Ánh mắt chuẩn xác sắc bén, thậm chí ngay cả một người đại diện như anh ta cũng so không được. Mà thủ đoạn của cậu ta ——

Từ khi cạnh tranh quảng cáo 1/2CITY thì có thể thấy được một chút. Bỏ cục kín đáo mà thuần thực...

Tất cả mọi thứ, khác biệt hoàn toàn so với Lâm Trạch Xuyên trước kia, thật giống như thay đổi thành một người khác. Chẳng lẽ thất tình có thể làm cho người ta hoàn toàn thay da đổi thịt đến như thế sao?

Biểu tình của Giang Ấn Thiên, Lâm Trạch Xuyên thu vào trong mắt. Nhưng anh cũng không lo lắng nữa, dù sao thân thể này là của Lâm Trạch Xuyên, anh ta có tiếp tục hoài nghi như thế nào đi nữa cũng sẽ không đoán được nguyên nhân, nhiều lắm thì sẽ đoán là phân liệt nhân cách mà thôi.

“Còn chuyện gì sao?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“Không có.” Giang Ấn Thiên nói.

“Vậy khi nào bắt đầu thử vai thì báo cho tôi biết.” Lâm Trạch Xuyên đứng lên, nhìn thời gian một chút, mới hơn mười giờ, còn rất sớm.

“Cậu đi đâu vậy?” Giang Ấn Thiên nhìn động tác của Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“Đi ra ngoài dạo một chút, dù sao ở trong này cũng không có chuyện gì.”

Giang Ấn Thiên “...” không nghe lầm chứ? Lâm Trạch Xuyên thời gian gần đây nếu không có công việc, thời gian nhàn rỗi tuyệt đối sẽ ngồi hoặc nằm. Bây giờ lại nói bởi vì nhàn rỗi, phải đi dạo...

Lâm Trạch Xuyên nhìn biểu tình của Giang Ấn Thiên, khóe miệng rút một cái. Cái kiểu ngạc nhiên nhìn như nhìn quốc bảo của Giang Ấn Thiên như thế này là xảy ra chuyện gì?

Ra khỏi cửa lớn truyền thông Hải Lan, Lâm Trạch Xuyên đi ở ven đường, thở dài một hơi. Ánh mặt trời chói mắt, khiến anh cảm giác choáng váng, anh dùng tay xoa xoa huyệt Thái Dương.

Chu Vũ Đồng —— Tần Minh ——

Đêm điên cuồng đó qua đi, lần thứ hai khi anh thanh tỉnh, những người này tạm thời bị anh đặt ở sâu trong óc, nhưng tên của họ lại không thể khống chế được mà chạy ra ngoài.

Đã lâu như vậy, anh cũng đã tiếp xúc với từng người. Anh cho rằng anh có thể khống chế được tâm tình của mình, chán ghét oán hận hai người kia, khi chân chính đối mặt với họ, cũng có thể giả bộ bình tĩnh hòa nhã. Trên thực tế, anh hình như cũng đã làm được như thế, nhưng đó là khi anh gặp riêng hai người họ.

Còn khi hai người kia cùng xuất hiện trước mặt anh, lại nghĩ đến cảnh tại nhà trọ thì sự ghê tởm sâu trong lòng lại không thể khống chế được mà nhảy ra, khiến anh cảm thấy bức bối không thôi.

Hôm nay khi anh đi vào cửa lớn truyền thông Hải Lan, lại không tìm lòng được mà nhớ tới lúc trước khi anh vẫn còn là Trình Hướng Nam, khi anh cùng Chu Vũ Đồng đi vào cánh cửa ấy. Hồi ức trở về khiến anh dừng lại trước cửa lớn truyền thông Hải Lan mà cả người khó chịu, nhưng yêu cầu của công việc anh không thể không chịu đựng. Sau khi thảo luận xong với Giang Ấn Thiên, khi bước ra khỏi cửa truyền thông Hải Lan anh mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Hôm trước khi hai người đó cùng xuất hiện tựa như một cái chìa khóa, mạnh mẽ mở ra ký ức mà anh đã khóa ở sâu trong lòng. Mỗi khi anh đến một nơi nào đó quen thuộc, trong đầu sẽ tự động tràn ngập rất nhiều hình ảnh trước kia.

Tay anh dần dần nắm chặt. Trạng thái này tuyệt đối không được, dù sao về sau vì công việc, anh vẫn sẽ phải tiếp xúc với Chu Vũ Đồng. Còn vì Cố Minh, anh vẫn phải gặp lại Tần Minh.

Khác với Giang Ấn Thiên, Giang Ấn Thiên và Trình Hướng Nam không có bất kỳ quan hệ nào. Nhưng hai người kia lại hiểu rất rõ Trình Hướng Nam. Nghĩ đến đây, Lâm Trạch Xuyên lại đau đầu. Anh xoa huýet thái dương, muốn làm cho bản thân trầm tĩnh lại.

Lâm Trạch Xuyên chậm rãi đi tới ven đường, cưỡng chế những suy nghĩ cuộn cuộn trong đầu. Đột nhiên anh dừng bước, anh sắc bén cảm giác được —— có người đang theo dõi mình! Anh nhú một chút mi, truyền thông Hải Lan tuy không phải ở một nơi náo nhiệt, nhưng cũng nằm trên một đoạn đường phồn hoa, xung quanh người đến người đi. Hơn nữa cảm giác này, tuyệt đối không phải cầu tử. Bước chân bọn cầu tử rất hỗn loạn, mà người theo dõi anh bước đi trầm ổn.

Quả nhiên, sau khi anh dừng lại, thì thấy trên mặt đất chậm rãi xuất hiện bốn cái bóng. Lập tức, anh cảm thấy có những hơi thở lạnh lẽo xâm lấn. Lâm Trạch Xuyên hít mắt lại, loại hơi thở thể này, anh quá quen thuộc... Những người từng được rèn luyện trong quân đội đều sẽ cảm thấy quen thuộc ——

Điều này làm cho Lâm Trạch Xuyên có chút nghi hoặc, những người này đến tột cùng là do ai sai khiến? ‘Lâm Trạch Xuyên’ qua lại tương đối đơn giản, đương nhiên sẽ không vướng vào những người này. Mà bản thân anh sau khi trọng sinh, gặp không ít chuyện. Ngoại trừ lần cạnh tranh quyền phát ngôn 1/2CITY, hình như cũng không đắc tội với ai. Hơn nữa dù sao lần cạnh tranh quyền phát ngôn 1/2CITY, anh cũng làm rất sạch sẽ, ngoại trừ vài người biết rõ nội tình, thì có lẽ sẽ không có ai biết nữa.

Kỷ Hi Niên tuy không biết chuyện ảnh chụp là do anh làm, nếu biết thì cũng chỉ vì anh chiếm được quyền phát ngôn mà khó chịu một chút? Nhưng chỉ Kỷ Hi Niên thì sẽ không có lá gan lớn như vậy sai người đến một con đường phồn hoa thể này chặn anh?

Huống hồ nếu nói là bắt cóc, mấy người kia đã sớm có hành động, nhưng lại chậm chạp không ra tay, hình như còn muốn chờ anh quay đầu lại. Lâm Trạch Xuyên khòe miệng nhẹ cong. Thật đúng là đầu tiên gặp được một chuyện quái dị như vậy, bình thường trong trường hợp này, có phải nên nghĩ biện pháp để mọi người nhìn không thấy gương của những kẻ bắt cóc sao, vậy mà lại còn theo dõi rồi chờ anh quay đầu lại. Thật là —— quá khách khí. Anh ngược lại muốn nhìn xem đám người kia tóm lại là muốn làm gì?

Anh chuyển thân, thì nhìn thấy bốn người mặc tây trang màu đen đang đứng ở đó, ngay cả kính râm cũng không mang theo. Nhưng khi ánh mắt Lâm Trạch Xuyên đảo qua gương mặt của bọn họ, đột nhiên ngây ngẩn cả người. Tại sao có thể như vậy! trong đầu Lâm Trạch Xuyên chớp mắt chỗ trống. Anh nghĩ như thế nào cũng không ngờ tình huống lại thế này!

Bốn gương mặt đó anh đều biết! Thậm chí ngay cả tên tuổi cũng biết rành mạch. Người Tần lão gia tử đặc biệt chọn ra từ trong quân đội, làm cận vệ của Tần Minh, cũng là thủ hạ tâm phúc của anh ta, tổng cộng có mười sáu người. Tuy nói là bảo tiêu, nhưng bình thường những người này sẽ không theo bên cạnh Tần Minh. Không phải chuyện quan trọng, Tần Minh sẽ không phái mười sáu người này đi làm. Cho nên, tuy mười sáu người này Trình Hướng Nam đều biết, nhưng tổng cộng cũng chỉ thấy qua vài lần.

Tuy Trình Hướng Nam quen biết những người này, nhưng ‘Lâm Trạch Xuyên’ không nhận ra bọn họ. Cho nên khi Lâm Trạch Xuyên nhìn những người này, cũng làm vẻ mặt như nhìn người xa lạ, ‘Kinh hoàng’ qua đi, lạnh lùng nói “Các người vì sao lại theo dõi tôi?”

Người đứng đầu nói “Mời cậu Lâm theo chúng tôi đi một chuyến.” Không trả lời Lâm Trạch Xuyên, không nói đến nguyên nhân, cũng không nói ai là người sai bảo. Nhưng thái độ đối với Lâm Trạch Xuyên cũng coi như khách khí.

Lâm Trạch Xuyên cười lạnh “Mời? Tôi có quyền lựa chọn sao?” Nhìn tư thế này, anh đã hiểu được anh không thể không đi. Tần Minh rốt cuộc muốn làm gì? Lâm Trạch Xuyên nghĩ không ra. Dù sao bất kể ‘Lâm Trạch Xuyên’ trước kia hay là Lâm Trạch Xuyên hiện tại, đều không có bao nhiêu lần xuất hiện cùng Tần Minh.

49. Chương 49

Edit & Beta: Hoa Cúc

Người đứng đầu cũng không nói gì, chỉ thủ thế làm một động tác mời, cũng không ép buộc anh đi ngay lập tức. Song phương đều im lặng ai cũng không nói gì. Ngẫu nhiên có người qua đường nhìn về phía bọn họ, nhưng ngay lập tức quay đầu đi, làm bộ như cái gì cũng không thấy.

“Dẫn đường.” Một lúc lâu, Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nói.

Người nọ gật đầu, “Xin mời.” Nói xong anh ta mang Lâm Trạch Xuyên đến một chiếc xe Land Rover màu đen.

Nhà lớn Tần gia, Tần Minh lặng lẽ ngồi trước cửa sổ, trong tay cầm một ly rượu đỏ bằng thủy tinh để cao, mặt nhìn không ra cảm xúc. Từ cửa sổ nhìn lại, có thể trực tiếp nhìn thấy những cây cỏ màu xanh nhạt trong đình viện được cắt tỉa chỉnh tề, giữa mặt cỏ là một đài phun nước theo phong cách châu Âu. Dưới ánh mặt trời, đài phun nước tạo nên một bức màn bảy màu đẹp mắt, nhẹ nhàng giống như một giấc mộng mỏng manh.

“Thiếu gia, người đã mời tới.” Một người ở ngoài cửa truyền lời.

Ngón tay Tần Minh bỗng nhiên nắm chặt, lại lập tức buông lỏng, mặt không đổi sắc như trước “Dẫn cậu ấy lại đây.”

“Vâng.” Người nọ lặng yên không tiếng động lui xuống.

Lâm Trạch Xuyên một lần nữa bước vào nhà lớn Tần gia, nháy mắt có chút hoảng hốt, anh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Cánh cửa kia giống như đường danh giới kiếp trước và hiện thực, mà đường danh giới ấy lại giao nhau bởi hư ảo và chân thật, thực vào ảo...

Cũng chỉ hoảng hốt trong chớp mắt, lần thứ hai khi anh mở mắt ra, trong mắt chỉ còn lại sự trấn tĩnh.

Tần gia, Trình Hướng Nam lui tới vô số lần, tất cả mọi thứ nơi này anh quá quen thuộc giống như nhà lớn Trình gia. Anh cho rằng anh sẽ không bao giờ xuất hiện ở nơi này cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, nhưng không nghĩ tới, là Lâm Trạch Xuyên, vậy mà anh lại có thể một lần nữa bước chân vào cửa lớn Tần gia.

Chẳng lẽ cuộc sống của anh thật sự không thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn này hay sao? Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười một chút.

Bước vào phòng chính, anh bị người đưa tới trước một cánh cửa. Người nọ gõ cửa, rồi lập tức rời đi. Khi Lâm Trạch Xuyên ở trên đường tới đây, trong lòng có chút kinh ngạc, rồi khi anh bị đưa đến trước cánh cửa kia, ban đầu vốn chỉ chính là phỏng đoán, nhưng khi điều anh đoán trở thành sự thật, tâm lý của anh đã không còn có thể sử dụng hai từ kinh ngạc để hình dung nữa.

Anh cho rằng cho dù có khách sáo thế nào cũng chỉ mời đến Tần gia uống trà. Bình thường khi người ta bị ‘mời’ đến, thì sẽ bị đưa đến mặt thất phía sau nhà lớn Tần gia.

Mà nơi anh đến lại là—— phòng Tần Minh. Lâm Trạch Xuyên ngoại trừ kinh ngạc, thì nghĩ không ra chuyện gì khác nữa. Anh nhẹ nhàng nhíu mày. Đời này anh không quen Tần Minh, cũng chỉ gặp mặt vài

lần, nói chuyện tổng cộng không vượt quá mười câu, Tần Minh vậy mà điều động tâm phúc cho ‘mời’ anh lại đây, thật là rất dễ mất đến anh.

Anh thật sự không nghĩ ra được ‘Lâm Trạch Xuyên’ rốt cuộc làm cái gì mà đáng giá để cho Tần Minh phải coi trọng như vậy. Chẳng lẽ cũng coi trọng bề ngoài của thân thể này? Nhưng anh rất hiểu Tần Minh, khả năng này rất nhỏ.

Hơn nữa lấy cái bệnh sạch sẽ của Tần Minh mà nói, căn bản không cho phép người ngoài bước vào phòng của anh ta. Vậy mà anh bị người hầu đưa đến cửa phòng Tần Minh... Anh hoài nghi có phải người hầu kia đi lầm đường hay không.

Ngay khi đầu anh đang rất rối loạn, thì cửa mở ra.

Anh chậm rãi ngẩng đầu, thì nhìn thấy gương mặt tuần dật của Tần Minh, vẫn lạnh lùng trước sau như một.

“Vào đi.” Tần Minh nói.

Lâm Trạch Xuyên dừng một chút, cuối cùng vẫn bước vào phòng Tần Minh.

“Ngồi.” Tần Minh chỉ chỉ ghế dựa phía đối diện.

Ban đầu suy nghĩ của Lâm Trạch Xuyên có chút mơ hồ tuy bây giờ rõ ràng hơn một chút, nhưng sao càng về sau lại càng không được nắm bắt được nữa.

Phòng Tần Minh trên cơ bản không ai có thể bước vào, nhưng cũng có ngoại lệ, đó là Trình Hường Nam. Cho nên trong phòng chỉ có hai cái ghế dựa. Mà Tần Minh chỉ cái ghế dựa kia, chính là cái ghế mà Trình Hường Nam vẫn luôn ngồi, cũng chỉ thiếu không đánh dấu thương hiệu của Trình Hường Nam mà thôi. Khiến Lâm Trạch Xuyên bất ngờ nhất chính là, cái ghế kia vậy mà vẫn còn tồn tại. Anh cho rằng mấy năm trước khi quan hệ của anh cùng Tần Minh dần dần bế tắc, nó sẽ không có mặt ở Tần gia nữa.

Lâm Trạch Xuyên không ngồi xuống theo lời Tần Minh, anh đứng không động, lạnh lùng hỏi Tần Minh đang đưa lưng về phía mình “Không biết Tần thiếu ‘mời’ tôi đến đây có chuyện gì?”

Tần Minh đưa lưng về phía Lâm Trạch Xuyên, cho nên Lâm Trạch Xuyên không nhìn thấy khi anh gọi Tần Minh là Tần thiếu, đôi mắt lạnh của Tần Minh hơi nhíu, trở nên trắng bệch.

Tần Minh không xoay người nhìn Lâm Trạch Xuyên, anh đi đến trước cửa sổ, nhìn đài phun nước ngoài cửa sổ, con mắt tối đen khó hiểu “Lâm Trạch Xuyên?”

“Cái gì?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

Tần Minh xoay người, gắt gao theo dõi khuôn mặt Lâm Trạch Xuyên “Cậu rốt cuộc là ai?”

Lâm Trạch Xuyên bị Tần Minh hỏi như vậy, cảm thấy hoảng hốt, nhưng ngoại trừ sắc mặt khê biến, biểu tình vẫn rất trấn định “Chẳng lẽ trí nhớ của Tần thiếu lại kém như vậy, ngay cả tên của tôi cũng không nhớ rõ?” đôi mắt anh buông xuống, nhẹ nhàng cười nói, “Nhưng mà Tần thiếu không nhớ rõ tên nhân vật nhỏ như chúng tôi cũng rất bình thường.”

Tần Minh nắm chặt tay lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, làm như vậy vài lần, cuối cùng Tần Minh nhẹ nhàng nhắm mắt. Anh ta bây giờ vẫn không thể không khống chế được.

“Trình Hường Nam.” Trong miệng của Tần Minh nhẹ nhàng thoát ra ba chữ, trong đó có buồn bã quanh.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười, “Tần thiếu anh nói cái gì vậy, sao tôi nghe không hiểu?”

Tần Minh đi đến trước mặt Lâm Trạch Xuyên, ánh mắt rực lửa, vươn tay vuốt ve khuôn mặt Lâm Trạch Xuyên “Tiểu Nam, đừng phủ nhận. Không có đủ chứng cứ chính xác, anh sẽ không để người mang em đến đây.”

Lâm Trạch Xuyên không để ý những gì anh ta nói, bỏ tay anh ta ra, nhẹ nhàng cười, “Tôi thật sự không hiểu Tần thiếu đang nói gì.”

“Trước khi Tiểu Nam chết một ngày ——” Tần Minh nói đến những lời này, trong mắt đau xót chợt lóe qua, “Lâm Trạch Xuyên cũng tại một tiệm thuốc mua một lọ thuốc ngủ.”

Lâm Trạch Xuyên nhún vai, “Đoạn thời gian đó tôi bị Tiểu Hàm Giang đá, mất ngủ.”

“Ngày hôm sau khi lọ thuốc ngủ bị ném đi nó hoàn toàn trống rỗng.”

Lâm Trạch Xuyên thật không nghĩ tới Tần Minh ngay cả rác rưởi anh ném đi cũng điều tra —— anh không nên chỉnh lý nhà trọ của Lâm Trạch Xuyên cùng ngày hôm đó.

“Tần thiếu muốn biến tôi thành một ai khác, nên tận hết sức như vậy sao?” Lâm Trạch Xuyên nhẹ trào phúng.

Tần Minh giống như không nghe được trào phúng của Lâm Trạch Xuyên, tiếp tục nói, “Ban đầu ‘Lâm Trạch Xuyên’ coi như biết chút diễn xuất, sau này Lâm Trạch Xuyên một chút diễn xuất cũng không biết.”

Lâm Trạch Xuyên cười lạnh “Tôi biết diễn xuất hay không còn cần anh phải quan tâm hả?” bị Tần Minh ép đến chân tường khiến anh càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, thái độ cũng càng thêm ác liệt. Phảng phất có một sợi dây thừng vô hình, ***g vào cổ anh, càng siết càng chặt, ngay cả thở dốc cũng khó khăn.

“Sau đó hành vi và thói quen của ‘Lâm Trạch Xuyên’ càng ngày càng giống Tiểu Nam.” Tần Minh khê nở nụ cười, ánh mắt của anh ta xa xăm mơ hồ, tựa như đang hồi tưởng lại những chuyện thật lâu trước kia, “Phong cách làm việc và thủ đoạn lại càng giống. Sự kiện người phát ngôn 1/2CITY, thủ đoạn tương tự như khi Tiểu Nam đấu với tập đoàn Y nước N. Người khác có lẽ nhìn không ra, bởi vì dưới góc nhìn từ sự kiện của tập đoàn N kia, so với sự kiện cạnh tranh người phát ngôn 1/2CITY chỉ như trẻ con giành đồ chơi. Nhưng phương thức tư duy và thủ pháp hoàn toàn giống nhau.”

Nụ cười trên mặt Lâm Trạch Xuyên bắt đầu không giữ được. Có lẽ người khác nhìn không ra quan hệ của hai người, nhưng Tần Minh tương đối hiểu được cung cách làm việc của Trình Hướng Nam. Một người khác dùng phương pháp xử lý một sự kiện khác, có lẽ phương pháp và thủ đoạn khác nhau, góc độ tầm nhìn khác nhau, nhưng tư duy lại hoàn toàn giống nhau. Điểm này người bình thường rất khó nhìn ra. Thói quen có thể thay đổi, nhưng phương thức tư duy của một người từ khi người đó có ý thức đã bắt đầu hình thành và củng cố, làm sao có thể thay đổi?

“Một người cho dù có biến hóa như thế nào, thì thói quen trong chốc lát cũng không thể thay đổi, đặc biệt là khi người đó vô ý.” khuôn mặt Tần Minh vốn lạnh như băng lại từ hòa tan, khóe miệng mỉm cười mang theo một chút dịu dàng, “Tiểu Nam trước năm hai mươi tuổi, nếu như tức giận, khi vào phòng gian sẽ hừ nhẹ tỏ vẻ bất mãn để người khác chú ý, sau đó sẽ dùng sống lưng để đóng cửa, kiêu căng tùy hứng nhưng vẫn như cũ khiến người ta nhìn không được mà cứng chiều.”

Thái dương Lâm Trạch Xuyên rút một cái, sao anh không biết thời thiếu niên anh có thói quen ầu trĩ như vậy?

Tần Minh nhẹ nhàng cười một tiếng, lâm vào hồi ức, cho dù là những mảnh vỡ, nhưng vẫn mang theo sự ấm áp, “Tiểu Nam thích nhất rượu vang đỏ Mouton Rothschild, uống rượu nhất định sẽ gọi Mouton. Trước khi uống rượu đầu hơi nghiêng, khi đánh giá rượu khóe mắt không tự giác cong lên đắc ý. Tựa như ——” tay anh ta xẹt qua đuôi lông mày của Lâm Trạch Xuyên, “Một chú khổng tước kiêu ngạo.”

Lâm Trạch Xuyên lui về phía sau một bước. Tần Minh như vậy khiến anh cảm thấy rất bất an.

“Tiểu Nam khi lật xem văn kiện, ngón giữa tay trái sẽ vô thức cong vào thấp hơn các ngón tay khác. Muốn anh cho em xem ảnh chụp khi em xem kịch bản ở trường quay không?”

Lâm Trạch Xuyên cho tới bây giờ không biết mình có thói quen này, anh suy nghĩ một chút, hình như đúng là vậy.

“Anh đã điều tra Lâm Trạch Xuyên và Tiểu Nam, hai người không có bất kỳ quan hệ nào. Ngay cả chạm mặt qua nhau cũng chưa từng, em có thể giải thích một chút vì sao lúc trước em lại xuất hiện ở nghĩa trang Tùng Gia không?” ánh mắt Tần Minh nhìn anh dần trở nên thâm thúy lên.

“Tôi ——” Lâm Trạch Xuyên phát hiện Tần Minh từng bước ép sát mình, anh đã không còn bất kỳ đường lui nào. Chỉ là Tần Minh từ trước cho tới nay chưa từng tin tưởng những chuyện này. Nếu không phải anh

tự mình trải qua, anh cũng tuyệt đối không tin có những chuyện vớ vẩn như vậy.

“Anh muốn chứng minh cái gì? Anh điên rồi sao.” Lâm Trạch Xuyên nâng mắt, ánh mắt thanh lãnh.

Tần Minh nhìn mặt Lâm Trạch Xuyên, thản nhiên cười nói “Em nói đúng. Anh đã điên rồi.” Nếu không sao có thể từ những động tác quen thuộc ở đảo Tahiti mà lại sinh ra những phán đoán vớ vẩn. Lại bởi vì những phỏng đoán vớ vẩn ấy mà vận dụng tất cả các thể lực sáng tối tìm kiếm bằng chứng chống đỡ những phán đoán vớ vẩn ấy trở thành sự thật, cho dù không có chứng cứ xác thực thì đào ba thước đất cũng phải tìm ra. Anh ta yêu cầu không cần chứng minh những phán đoán vớ vẩn ấy là thật, mà nhất định phải tìm ra chứng cứ chứng minh những phán đoán đó là sự thật.

Cho dù vô căn cứ, anh cũng phải đem sự vô căn cứ đó biến thành sự thật. Những hồi ức đã qua, là ánh sáng duy nhất trong sinh mệnh của Tần Minh. Khi thứ ánh sáng ấm áp duy nhất ấy biến mất, không còn bất kỳ sự hiện diện nào, Tần Minh sẽ chết trong cái thế giới hắc ám ấy.

Cho nên, khi tin tức truyền đến, Tần Minh cái gì cũng không để ý bay khỏi đảo Tahiti. Chân tướng quá mức hư ảo mờ mịt, anh ta phải đi chứng thực nó, để rồi có thể hoàn toàn an tâm.

“Chỉ cần em còn ở đây là tốt rồi, là tốt rồi...” một lần hiếm thấy âm thanh Tần Minh mang theo một tia run rẩy. Anh ta lại tới gần một bước, mà Lâm Trạch Xuyên đã không còn nơi nào để lui về phía sau. Khoảng cách của hai người gần gũi đến mức có thể cảm nhận được hô hấp của nhau. Tay Tần Minh bắt lấy cằm Lâm Trạch Xuyên, hôn xuống thật sâu.

50. Chương 50

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên nghĩ đến mọi khả năng sau khi bị Tần Minh nhận ra, nhưng thật không ngờ mọi chuyện lại thế này. Cho nên khi Tần Minh hôn lên môi anh, bởi vì quá mức kinh ngạc mà ngu ngơ tại chỗ. Tần Minh vậy mà...

Quen biết Tần Minh tới gần hai mươi năm, anh chưa từng phát giác. Là do anh quá trì độn, hay do Tần Minh che dấu quá tốt? Nhưng chỉ trong chớp mắt, Lâm Trạch Xuyên đã phản ứng lại, tay quét ngang, khuỷu tay đánh tới phía bụng Tần Minh.

Tần Minh vươn tay, nắm chắc cánh tay Lâm Trạch Xuyên đánh úp về phía mình, sau đó chuyển tay của Lâm Trạch Xuyên ra phía sau lưng, khiến cho Lâm Trạch Xuyên không thể động đậy. Con người màu nâu đậm mông lung như một tầng sương, nhìn không ra vui buồn, thấp giọng cười nói “Tiểu Nam, em xem ngay cả cách thức tập kích người ta cũng không thay đổi.”

Lâm Trạch Xuyên tránh một chút, nhưng không cách nào tránh ra khỏi sự ràng buộc của Tần Minh. Cho dù trước kia là Trình Hường Nam, cũng chưa chắc có thể đánh lại được Tần Minh, đừng nói gì đến hiện nay đổi thành thân thể Lâm Trạch Xuyên đáng người gà luộc.

“Tần Minh, anh buông ra.” Lâm Trạch Xuyên âm thanh lạnh lùng nói.

“Anh sẽ không buông tha.” thân thể Tần Minh hơi nghiêng về phía trước, hai thân thể dường như muốn dán lại với nhau, “Anh sẽ không bao giờ để mất em.”

Môi anh ta nhẹ nhàng ấn một cái hôn lên trán Lâm Trạch Xuyên, thấp giọng nỉ non, “Anh không chịu được...”

Lâm Trạch Xuyên nghiêng đầu sang một bên, né tránh sự tiếp xúc với Tần Minh. Tần Minh cũng không tức giận, cúi đầu, đôi môi nhẹ sát qua đường cong duyên dáng nơi cổ vì nghiêng đầu mà lộ ra của Lâm Trạch Xuyên, mềm nhẹ như lông vũ. Cảm giác tê dại từ nơi tiếp xúc nhanh chóng khuếch tán, khiến Lâm Trạch Xuyên sợ run một chút. Lập tức, toàn bộ thân thể Lâm Trạch Xuyên... cứng đờ.

Tần Minh như vậy vừa quen thuộc lại xa lạ, khiến anh thật không thể thích ứng.

“Tần Minh, anh hại chết tôi còn chưa đủ. Bây giờ lại muốn cưỡng ép tôi?” Lâm Trạch Xuyên quay đầu lại, sẵn giọng đôi mắt chống lại đôi mắt Tần Minh.

Nếu Lâm Trạch Xuyên nói thẳng ra như vậy, thì có nghĩa anh đã thừa nhận mình là Trình Hường Nam. Trước mặt có nhiều chứng cứ, cho dù anh cứng rắn không thừa nhận mình là Trình Hường Nam, chẳng qua cũng chỉ là sự giãy dụa yếu ớt vô lực vô dụng mà thôi. Khi không nắm chắc tất cả mọi thứ, Tần Minh sẽ không ngả bài với anh như bây giờ.

Tần Minh sớm đã nhận định anh là Trình Hường Nam, không cần anh thừa nhận, anh ta chỉ báo cho anh biết.

Lâm Trạch Xuyên nói khiến đồng tử Tần Minh nhanh chóng co rút, thân thể cũng cương cứng một chút, lập tức thống khổ nhắm hai mắt lại.

“Anh không hề muốn hại chết em.” âm thanh của Tần Minh hơi hơi khàn khàn, tối nghĩa. Cũng chỉ có Trình Hường Nam, mới có thể một câu khiến Tần Minh thương tích mình đầy.

Anh ta lại lắc đầu, “Anh sẽ không cưỡng ép em.”

“Phải không?” khoe miệng Lâm Trạch Xuyên gợi lên, “Vậy để tôi rời khỏi nơi này.” Anh không muốn ở lại đây, một phút đồng hồ cũng không.

Tần Minh mỉm cười, sâu trong đôi mắt là sự bi thương nồng đậm, “Ngoại trừ việc để em đi, tất cả những thứ khác anh sẽ đồng ý.”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười, lạnh lùng trào phúng “Thật sự không cưỡng ép tôi. Chờ khi tôi đề nghị một yêu cầu, anh sẽ không nói, ngoại trừ cái này, cái gì anh cũng có thể cho tôi?”

Đầu ngón tay Tần Minh xoa nhẹ lên khuôn mặt Lâm Trạch Xuyên, thật cẩn thận dè dặt giống như đối với đồ sứ dễ vỡ, “Anh biết em không tin anh. Nhưng không sao hết, anh sẽ khiến em tin tưởng anh.”

Lâm Trạch Xuyên nhìn Tần Minh, cảm thấy Tần Minh hình như rất không ổn.

“Anh thanh tỉnh một chút cho tôi!” Lâm Trạch Xuyên đề cao âm lượng.

Sâu trong đôi mắt Tần Minh sương mù dày đặc tản ra, con người dần thanh minh. Từ sau khi Trình Hường Nam chết, mỗi lần Tần Minh ở một mình, có đôi khi, sẽ phân không rõ ảo cảnh và hiện thực. Cũng bởi vì này trạng thái hỗn loạn này, khiến cho anh ta nhiều khi hoàn toàn không khống chế được. Bây giờ, người đó đã trở lại. Tần Minh không cần dựa vào những ảo cảnh hư vô ấy để gạt chính mình.

“Về sau sẽ không như vậy nữa.” Anh ta thản nhiên cười nói. Tay vẫn cầm lấy cánh tay Lâm Trạch Xuyên. Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể chân thực, người đó đang ở ngay trước mặt. Không phải giấc mộng đêm khuya hư vô với không tới.

Lâm Trạch Xuyên nhìn Tần Minh một hồi lâu, sau đó nói “Tôi cảm thấy anh nên đi tìm bác sĩ tâm lý nói chuyện.”

“Không cần. Em đã trở lại, anh cũng sẽ thanh tỉnh.” Tần Minh nói.

“Anh thích tôi?” Lâm Trạch Xuyên dựa lưng vào cửa, lạnh lùng nhìn Tần Minh. Tay anh bị Tần Minh khống chế phía sau thắt lưng, cái tư thế này khiến anh rất không thoải mái.

“Không phải.” Tần Minh khẽ lắc đầu, sau đó hai mắt gắt gao nhìn thẳng Lâm Trạch Xuyên, chấp nhất gần như cổ chấp, “Anh không thích em. Anh yêu em.” Ánh mắt không che dấu chút nào.

Bị Tần Minh nói trắng ra như vậy Lâm Trạch Xuyên có chút sợ hãi. Anh cho rằng trải qua chuyện trọng sinh đã là không tưởng tượng được, sẽ không còn chuyện gì có thể khiến cho anh thật sự biến sắc. Cho dù bị Tần Minh biết anh là Trình Hường Nam, cũng biết Tần Minh có cảm giác với mình.

Nhưng lời Tần Minh vừa nói ra giống như một quả bom nặng ngàn tấn, khiến thần trí Lâm Trạch Xuyên nổ tung.

“Không phải điên rồi chứ, anh đã sớm điên rồi.” Lâm Trạch Xuyên lẩm bẩm.

Tần Minh mỉm cười, “Em có thể cho là như thế.” Anh ta nhẹ nhàng bổ sung, “Anh vì em mà điên. Từ thật lâu trước kia rồi.”

Hai người đều không nói gì thêm, cả hai có thể cảm nhận được tiếng hít thở của nhau, bọn họ cứ như vậy im lặng nhìn đối phương. Không khí yên tĩnh đến quỷ dị.

“À ——” Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên nở nụ cười, “Lên giường với Chu Vũ Đồng xong rồi quay lại nói yêu tôi——” Anh nhìn mặt Tần Minh bỗng nhiên biến sắc, giọng mỉa mai, “Anh thật đúng là rất yêu tôi nha.”

“Anh——” Tần Minh sắc mặt trắng bệch, tâm như bị thứ gì đó cứng rắn xé rách tạo nên một vết thương lớn máu chảy đầm đìa.

Khi Tần Minh biết Trình Hường Nam muốn cùng Chu Vũ Đồng đi Canada đăng ký kết hôn, anh thiếu chút nữa muốn phái người ám sát Chu Vũ Đồng. Nhưng nếu làm như vậy, có lẽ Chu Vũ Đồng sẽ được Trình Hường Nam nhớ kỹ cả đời, gạt bỏ không được.

Sau đó ——

Tần Minh nở nụ cười, thâm đạm thất bại. Sau đó, anh cùng Chu Vũ Đồng lên giường ở trong căn nhà của Trình Hường Nam. Lại sau đó Chu Vũ Đồng và Trình Hường Nam thật sự chia tay. Rồi sau đó —— không có sau đó...

“Anh không có ——” Tần Minh lẩm bẩm. Anh chỉ là muốn tách hai người ra, anh chỉ là không muốn nhìn thấy em ôm một người khác, anh chỉ muốn để em nhìn anh——

Anh chỉ là —— quá yêu em ——

Anh thật không ngờ em sẽ chết.

Nếu sớm biết được kết quả cuối cùng, anh sẽ không làm như vậy. Cho dù phải nhìn thấy em và Chu Vũ Đồng đi Canada kết hôn, anh cũng sẽ ở một bên lặng lẽ đứng nhìn, cho dù tâm như tro tàn.

——Anh...muốn em còn sống. Ở trước mắt anh.

Lâm Trạch Xuyên mãnh liệt dùng sức đẩy Tần Minh ra, “Nếu anh thật sự yêu tôi, vậy cút xa một chút, đừng xuất hiện ở trước mắt tôi khiến tôi ghê tởm!”

“Ha ha ——” Lâm Trạch Xuyên khê nở nụ cười, nghĩ đến lời Tần Minh vừa nói, giống như một chuyện thật đáng chê cười. Tiếng cười của anh càng lúc càng lớn, mang theo hận ý vô tận.

Tần Minh bị Lâm Trạch Xuyên đẩy ra, không tiếp tục tiến lên, mà lặng lẽ đứng tại chỗ.

Lâm Trạch Xuyên xoay người, chuẩn bị mở cửa phòng. Tất cả mọi thứ ở nơi đây, đều khiến anh áp lực vạn phần. Nhưng tay Lâm Trạch Xuyên vừa chạm đến cánh cửa, anh đã bị Tần Minh kéo trở về.

“Anh nói rồi, ngoại trừ rời đi, cái gì anh cũng có thể cho em.” Tần Minh nói.

Uất giận trong mắt Lâm Trạch Xuyên chợt lóe rồi biến mất, cảm xúc trong mắt bị đóng băng chặn đứng phía dưới, “Tần thiếu muốn chơi trò thâm tình, thì đi tìm Chu Thiên Vương thôi. Tôi đây ngay cả cái mạng cũng chơi mất rồi, thật sự hầu không nổi.”

Mỗi lời Lâm Trạch Xuyên nói ra đều mang theo một thứ gì đó đâm vào tim Tần Minh thống khổ đến cực điểm, nhưng anh ta chỉ nhẹ nhàng cười, “Em có thể lựa chọn không tin. Nhưng, anh sẽ không để em đi.”

Tay Lâm Trạch Xuyên dần nắm chặt. Tần Minh muốn giữ anh lại, rất dễ dàng. Mà anh hôm nay, không có bất kỳ phương diện nào có thể chống lại Tần Minh, không một chút phần thắng.

Ngay khi hai người đang giằng co, một thanh âm bên ngoài truyền vào “Thiếu gia, Cố thiếu gia đến đây. Hiện đang ở phòng trà.”

“Cố gia thiếu gia nào?” Tần Minh vẫn như trước không buông tay Lâm Trạch Xuyên, âm thanh lạnh lùng nói. Người tới là Cố Viêm hay là Cố Minh?

Cố Minh bình thường không tự mình đến Tần gia, cho nên lúc này người có khả năng tới đây. Là Cố Viêm——

Anh ta nghĩ đến những gì tra được từ trong tư liệu, quan hệ của Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm—— ánh mắt Tần Minh lập tức tối sầm.

“Cố Viêm ép buộc em?” tay Tần Minh dần dần dùng sức.

Tuy Lâm Trạch Xuyên cảm thấy rất đau, nhưng không nói ra, chỉ cười lạnh “Cố Viêm không ép buộc tôi. Bây giờ là anh đã ép buộc tôi.” Nói xong anh bỏ tay Tần Minh ra.

“Thiếu gia ——” người ngoài cửa hình như sau khi rời đi lại trở về, “Cố thiếu gia nói —— ”

Không chờ người bên phía ngoài nói xong, Tần Minh đã mở cửa phòng, đi ra ngoài. Nhưng lại nhốt Lâm Trạch Xuyên ở lại trong phòng, dặn dò người ở bên ngoài, “Không có sự đồng ý của tôi, không được để cậu ấy ra ngoài.”

Người nọ lên tiếng.

Lâm Trạch Xuyên bị giam ở trong phòng, nghe thấy tiếng bước chân của Tần Minh dần biến mất. Anh nhìn rượu đỏ và ly thủy tinh trên kệ tủ, cảm thấy thật chói mắt, bước qua hung hăng hất văng ly thủy tinh và rượu. Màu đỏ của rượu lan tràn trên mặt đất, uồn lượn như con rắn.

Sau đó anh đứng phía trước cửa sổ, nhìn mặt cỏ và đài phun nước ở trung tâm thảm cỏ ngoài cửa sổ. Tất cả mọi thứ quen thuộc lại xa lạ như vậy. Anh lần đầu tiên cũng là lần duy nhất bước chân lên thảm cỏ kia, hình như khi anh sáu tuổi. Đó là lần đầu tiên anh đến Tần gia, không biết Tần gia không cho phép giày xéo mặt cỏ. Sau đó anh bước đến cạnh đài phun nước. Tần Minh lúc ấy dịu dàng như thế, hoàn toàn khác với con người của mười mấy năm sau.

Anh và Tần Minh sao cuối cùng lại đi đến một bước thế này?

Anh lại nghĩ đến những gì ở trong nhà trọ của mình, cảnh tượng Tần Minh và Chu Vũ Đồng phiến vân phúc vũ(1). Con người dần lạnh xuống.

(1) phiến vân phúc vũ: ý chỉ làm tình, lăn giường...

Tần Minh đẩy cửa phòng trà, nhìn thấy Cố Viêm ngồi trên ghế.

Tần Minh mỉm cười, nụ cười mang theo lãnh ý không nói nên lời “Không biết Cố thiếu vì sao lại đến.”

Cố Viêm nhẹ cười cười, khẽ thổi chén trà trong tay, uống một ngụm trà, “Tần thiếu gia đã biết rõ rồi sao còn cố hỏi?”

Tần Minh cũng ngồi xuống, hàn ý quanh thân bị thu lại, rót cho mình một chén trà, thản nhiên cười nói “Tôi tìm Lâm Trạch Xuyên là muốn hỏi cậu ấy một chút chuyện. Không nghĩ tới Cố thiếu lại gấp gáp như vậy, còn tự mình đến đây.” Anh ta uống một ngụm trà, giương mắt nhìn về phía Cố Viêm, “Cố thiếu tình nhân không ít, hình như cũng không để ý nhiều. Không nghĩ tới lần này lại để bụng như vậy.”

Ngón tay tay phải của Cố Viêm nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón giữa tay trái, “Cậu ấy không giống.”

51. Chương 51

Edit & Beta: Hoa Cúc

“Không giống?” Tần Minh nhẹ thì thầm, giọng điệu mang theo vài phần nghiền ngẫm, “Hay là bởi vì cậu ấy giống Ninh Xung?” Khi ánh mắt của anh ta chạm đến chiếc nhẫn trên tay Cố Viêm, con ngươi màu nâu đậm tối sầm. Chiếc nhẫn này anh ta cũng thấy ở trên tay Lâm Trạch Xuyên.

“Tần thiếu hình như quan tâm hơi nhiều nhĩ.” Cố Viêm mỉm cười nói.

“Phải không? Chỉ là nghe được một chút chuyện, cho nên tò mò mà thôi.” Tần Minh buông chén trà, nói. Chuyện của Cố Viêm và Ninh Xung ở trong xã hội thượng lưu tuy cũng không hoàn toàn công khai như chuyện của Trình Hường Nam và Chu Vũ Đồng, nhưng cũng không phải là bí mật gì lớn. Chỉ cần người có tâm thì sẽ điều tra ra được. Cố gia căn không muốn che giấu.

“Nếu đã nghe có chuyện như thế rồi, vậy Tần thiếu nghĩ sao?” Cố Viêm nhẹ nhàng nâng quơ đem vấn đề đá lại cho Tần Minh.

Tần Minh khẽ cười “Lời đồn lung tung. Mà loại chuyện này, cũng chỉ Cố thiếu mới chân chính biết được đáp án nhỉ.”

“Cho dù đáp án như thế nào ——” Cố Viêm nhẹ nhàng cười, “Lâm Trạch Xuyên đều là của tôi.”

Biểu tình Tần Minh không chút biến hóa, nhưng tay trái ở bên cạnh nhẹ buông xuống nắm chặt rồi buông ra.

“Bây giờ có lẽ Tần thiếu cũng đã hỏi xong chuyện, nếu như không còn việc gì, tôi tới dẫn cậu ấy trở về.” hai tay Cố Viêm đan vào nhau, nhẹ đặt trên mặt bàn.

Tay cầm đĩa trà của Tần Minh cứng một chút, chén trà thoáng dừng lại giữa không trung, “Cố thiếu rất sốt ruột nhỉ.” Tần Minh thần sắc bình tĩnh uống một ngụm trà, giống như động tác dừng lại trong chớp mắt vừa rồi căn bản chưa từng tồn tại.

Cố Viêm mỉm cười “Không phải tôi sốt ruột. Chỉ sợ vật nhỏ bị giữ lại lâu sẽ cáu kỉnh.” nụ cười của Cố Viêm mang theo một chút bất đắc dĩ, “Một khi đã cáu kỉnh, tôi cũng không có cách nào dỗ dành.”

Tần Minh nghe Cố Viêm nói, thiếu chút nữa không bảo trì được nụ cười trên mặt. Cố Viêm nói khiến anh ta không thể không chế mà nghĩ đến quan hệ của Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm.

Vừa nghĩ tới Cố Viêm thân mật với Lâm Trạch Xuyên, Anh ta chỉ muốn giết Cố Viêm ngay lập tức. Tần Minh nhắm hai mắt lại, đem những cảm xúc dần xuống đáy lòng.

Cố Viêm thu hết động tác vẻ mặt của Tần Minh vào đáy mắt, nhẹ nhàng cười một chút.

Tần Minh mở mắt, thần nhiên nhìn về phía Cố Viêm, giọng điệu mang theo sự trào phúng “Dù sao cũng chỉ một tình nhân thôi mà, Cố thiếu chẳng lẽ sẽ coi trọng đến mức muốn giới thiệu cậu ta với người trong nhà hay sao?”

“Cũng có thể.” Cố Viêm cười cười.

Tay Tần Minh bỗng nhiên nắm chặt chén trà, “Phải không?”

Cố Viêm giương mắt nhìn về phía Tần Minh, khẽ cười, “Những thứ này là việc riêng của cá nhân tôi, Tần thiếu quan tâm hơi nhiều rồi.” Ý đứng lên, “Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, tôi nghĩ có lẽ vấn đề Tần thiếu muốn cũng đã có được đáp án. Tôi muốn dẫn cậu ấy trở về.”

Tần Minh không lập tức đáp lại, hai con ngươi híp lại, “Nếu tôi không đồng ý?”

“Tần thiếu có lý do gì để giữ cậu ấy lại?” Cố Viêm chậm rãi nói, “Hoặc nói sau khi Tần thiếu cùng Tam thiếu gia Trình gia tranh đoạt Chu Vũ Đồng xong, còn muốn cùng tôi tranh giành Lâm Trạch Xuyên?” Cố Viêm mỉm cười, “Chân tình cũng tốt, si tình cũng thế, khiến người ta lầm tưởng là lạm tình, tôi đây cảm thấy đáng tiếc thay Tần thiếu.”

Cố Viêm nói chuyện rất mờ hồ, nếu như là người khác, căn bản nghe không hiểu ý của Cố Viêm. Nhiều nhất cũng chỉ cho rằng Cố Viêm đang châm chọc Tần Minh phong lưu đa tình. Nhưng khi Tần Minh nghe đến câu sau, thì khiếp sợ đến cực điểm.

“Anh biết cái gì?” Tần Minh đột nhiên đứng lên, động tác dao động quá lớn, khiến ghế dựa bị đẩy lui về phía sau, phát ra những âm thanh ma xát chói tai.

“Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, Tần thiếu quá kích động rồi.” Cố Viêm thần nhiên cười, “Phiền Tần thiếu dẫn đường.”

Vì ngược sáng, biểu tình của Tần Minh tối đen không rõ. Anh ta thật vất vả lắm mới tìm được Tiểu Nam, sao có thể đem cậu đến bên cạnh một người khác. Nhưng có lẽ bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để giữ cậu ấy lại...

Hơn nữa anh ta không chỉ có một mình, phía sau còn có Tần gia. Lúc trước bởi vì anh ta, Tần gia và Trình gia quan hệ không còn như trước. Mặc dù Tần Minh không sợ Cố gia, nhưng quan hệ rắc rối phức tạp trong đó, khiến anh ta không thể xem nhẹ.

“Bác Vương, mang Cố thiếu đi gặp Lâm Trạch Xuyên.” Tần Minh âm thanh lạnh lùng nói. Hiện tại để cậu ấy rời đi thì thế nào, một ngày nào đó, anh ta sẽ làm cho cậu phải trở về.

Lâm Trạch Xuyên bị nhốt ở trong phòng vẫn đứng trước cửa sổ không nhúc nhích. Không biết qua bao lâu, cánh cửa bị khóa được người bên ngoài mở ra, anh xoay người nhìn lại, khi thấy người tới, thì có chút kinh ngạc. Anh cho rằng người tới là Tần Minh, lại không nghĩ tới lại là Cố Viêm. Tần Minh vậy mà lại để Cố Viêm đi vào.

“Sao lại là anh?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

Cố Viêm đã đi tới, khẽ cười, “Nhìn thấy tôi mà câu đầu tiên lại nói như vậy sao, thật là làm cho lòng người giá lạnh.”

“Vậy anh muốn tôi nói cái gì?” khóe mắt Lâm Trạch Xuyên liếc Cố Viêm một cái, nói.

Cố Viêm nâng cằm Lâm Trạch Xuyên lên, “Muốn biết là gì... thì hôn tôi một cái.”

Lâm Trạch Xuyên đẩy tay Cố Viêm. Cố Viêm là đồ da mặt dày còn giám ở nơi có người ngoài làm ra động tác này, thật không biết xấu hổ!

“Vậy anh nằm mơ đi.” Lâm Trạch Xuyên trắng mắt Cố Viêm liếc một cái.

“Không phải là tôi, chẳng lẽ em muốn nhìn thấy Tần Minh?” Cố Viêm nói.

“Gi?” Lâm Trạch Xuyên chưa thể theo được với tư duy nhảy cóc của Cố Viêm, sau đó mới hiểu, lời này của Cố Viêm là tiếp lời câu đầu tiên của anh.

“Hai người các người, một chút tôi cũng không muốn nhìn.” Lâm Trạch Xuyên tức giận nói.

Cố Viêm nhìn những mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất, chất lỏng của rượu đỏ lưu lại, ánh mắt đồng thời chạm tới khuôn mặt Lâm Trạch Xuyên, “Quả nhiên bị giữ lâu thì cáu kỉnh.”

“Anh quản thật nhiều.” Lâm Trạch Xuyên nói.

“Đi thôi, chúng ta trở về.” Cố Viêm vươn ra tay trước mặt Lâm Trạch Xuyên. Đương nhiên Cố Viêm hiểu rất rõ tính tình Lâm Trạch Xuyên nên sẽ không chờ Lâm Trạch Xuyên vươn tay đẩy tay mình ra. Ngay trước khi Lâm Trạch Xuyên làm ra động tác, thì chặt chẽ nắm chắc tay Lâm Trạch Xuyên, sau đó dắt tay rời khỏi cửa Tần gia.

Trong chớp mắt khi Lâm Trạch Xuyên đi ra khỏi cửa lớn Tần gia, chậm rãi thở ra một hơi. Khi ở Tần gia, anh cảm thấy buồn bực đến mức thở không nổi, nghẹn một cục trước ngực.

Anh biết Cố Viêm và Tần Minh nhất định đã gặp nhau, hơn nữa có lẽ cũng âm thầm đo sức với nhau. Về phần quá trình và nội dung cụ thể, anh không có hứng thú. Nhưng hiển nhiên, trận giao tranh trong yên tĩnh này, Cố Viêm chiếm được thế thượng phong.

Khi Lâm Trạch Xuyên rời khỏi nhà lớn Tần gia, không hề quay đầu nhìn lại. Nên anh không nhìn thấy, Tần Minh đứng trước cửa sổ, nhìn quá trình anh và Cố Viêm rời đi.

“Thiếu gia ——” Vương quản gia khẽ gọi Tần Minh một tiếng.

“Bác Vương, bác muốn nói gì cứ việc nói thẳng.” Tần Minh nói. Bác Vương là quản gia của Tần gia, khi Tần Minh còn chưa sinh ra cũng đã có mặt ở Tần gia, có thể nói là người nhìn Tần Minh lớn lên.

“Thiếu gia hành động hôm nay của cậu quá xúc động, rất không ổn.” Vương quản gia nói, “Lâm Trạch Xuyên là người của Cố thiếu, cậu làm như vậy chẳng khác nào công nhiên khiêu khích Cố thiếu. Phía sau

Cố thiếu là Cố gia ——” ông dừng một chút, “Thiếu gia đã tùy hứng một lần, cũng nên thu liễm lại một chút.”

Tần Minh chậm rãi nở nụ cười, ánh mắt bi thương, “Bác không hiểu —— ”

Vương quân gia nói “Có lẽ tôi không biết thiếu gia rốt cuộc tính toán như thế nào, nhưng trước khi thiếu gia hành sự, xin cậu hãy nhìn từ góc độ của Tần gia mà chọn lựa. Dù sao...”

Không chờ Vương bá nói xong, Tần Minh đã đánh gãy “Dù sao Tần gia trước kia đã cho tôi tùy hứng một lần rồi, phải không?”

“Thiếu gia hiểu được là tốt rồi. Trình gia và Tần gia thực lực ngang nhau. Một Trình gia đã đủ khiến Tần gia phải hao tâm tổn sức, nếu tiếp tục chống lại Cố gia. Tần gia chỉ sợ là chịu không nổi.”

“Nếu không bác cho là tôi sẽ để Cố Viêm cứ như vậy mà mang Tiểu..., Lâm Trạch Xuyên rời đi hay sao?” Tần Minh lạnh lùng mỉm cười.

“Trong lòng thiếu gia hiểu được là tốt rồi.”

Tần Minh nở nụ cười một chút, tươi cười mang theo hàn ý, “Tôi hiểu rất rõ...” Anh ta chỉ là muốn gặp cậu một lần mà thôi. Mặc dù khi nhìn thấy Tiểu Nam, anh ta thật sự muốn ném hết tất cả lý trí, liều lĩnh giữ cậu lại ở bên cạnh. Tần Minh nhìn bóng dáng Cố Viêm và Lâm Trạch Xuyên rời đi, biểu tình lạnh như băng. Anh ta sẽ làm Tiểu Nam trở lại bên cạnh mình.

Ánh mặt trời, hình như chiếu không đến nơi Tần Minh đang đứng, làm cho không khí xung quanh anh ta đều mang theo ý lạnh.

Cổng vào Tần gia, Cố Viêm dừng lại trước một chiếc Bentley màu đen.

Lâm Trạch Xuyên mở cửa xe ngồi xuống vị trí phó giá, dựa lưng lên ghế. Rõ ràng không làm gì, nhưng anh lại cảm thấy mỗi một khác thường.

“Anh chỉ đi một mình tới?” Lâm Trạch Xuyên hỏi. Anh không nhìn thấy những chiếc xe khác.

Cố Viêm nghe được lời Lâm Trạch Xuyên nói thì nở nụ cười, “Em nghĩ Tần gia là nơi nào, đầm rồng hang hổ, còn muốn mang thêm người tới đây để lấy thêm lòng can đảm hả?”

“Thật hy vọng anh bị Tần gia giam lại một lần. Giết chết uy phong của anh.” Lâm Trạch Xuyên nhỏ giọng nói. Anh thật sự nhìn không được cái dáng vẻ đắc chí kia của Cố Viêm.

Cố Viêm quay đầu, xoa tóc Lâm Trạch Xuyên, “Tôi chính vì em nên mới tới đây, vật nhỏ không lương tâm.”

Vật nhỏ... Lâm Trạch Xuyên nghe được cái xưng hô này, đỉnh đầu một đàn quạ đen bay qua, thái dương không thể khống chế co rút. Anh rõ ràng đã hai mươi sáu tuổi, Cố Viêm chỉ lớn hơn anh có ba tuổi thôi mà.

—— đây là tuổi thọ của Trình Hường Nam, mà Lâm Trạch Xuyên mới mười chín... Chuyện thật ra bị Lâm Trạch Xuyên cố ý quên mất.

Sống lại cũng có một chỗ tốt, chính là tuổi lớn có thể nhỏ đi. Nên già thì già dặn, khi cần giả nai thì giả nai, dựa theo yêu cầu của hiện thực, tùy tiện chuyển đổi không có áp lực tâm lý. Dù sao tất cả đều là thật.

“Đừng gọi tôi như vậy. Anh không buồn nôn nhưng tôi rất căm ghét.” Lâm Trạch Xuyên đen mặt, đề xuất nghiêm chỉnh kháng nghị.

“Vậy em muốn tôi phải xưng hô như thế nào? Bảo bối.”

Lâm Trạch Xuyên bị nổ da đầu tê rần. Ngoại trừ lần trước Cố Viêm gọi điện thoại dùng xưng hô đó một lần, những lần khác gọi anh như vậy là ở trên giường! Khiến anh có phản xạ kháng cự cái xưng hô này.

“Tôi có tên.” Lâm Trạch Xuyên cắn răng, phun ra từng chữ từng chữ.

Cố Viêm thấy Lâm Trạch Xuyên đen mặt, cũng không đùa nữa.

Khi Cổ Viêm lái xe đi, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, nói với Lâm Trạch Xuyên “Thật là không dễ người khác bớt lo, mới rời khỏi mí mắt của tôi không bao lâu, đã bị người ta mang đi tôi. Tôi có nên tìm sợi dây thừng chới em lại không nhỉ?”

“Vui đùa cái gì vậy, thu hồi ý tưởng loạn thất bát tao ấy đi cho tôi.” Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt lại nói.

“Cũng được. Đối với em, tôi vẫn không đành lòng” không tiếng động hít một hơi. Bởi vì Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt, cho nên anh không nhìn thấy trên mặt Cổ Viêm không có một chút vui đùa.

52. Chương 52

Edit & Beta: Hoa Cúc

Nửa đêm, Lâm Trạch Xuyên đột nhiên mở mắt, từ trên giường ngồi dậy, trán che kín mồ hôi lạnh. Tiếng thở trong bóng đêm có vẻ đặc biệt rõ ràng. Trong mộng ánh sáng chói mắt, âm thanh phanh gấp dồn dập chói tai, cùng với thân thể bị đè ép huyết nhục mơ hồ đau nhức chân thật như vậy...

Bức màn được kéo lên, ánh trăng xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào phòng ngủ. Lâm Trạch Xuyên vươn tay, hứng lấy ánh trăng, nhìn những đường vân trong lòng bàn tay, quen thuộc lại xa lạ. Thân thể này rõ ràng không phải của anh, rồi lại là của anh. Cuối cùng thì anh là ai?

Lâm Trạch Xuyên thất thần nhìn bàn tay mình, ngay cả khi người bên cạnh chuyển động cũng không cảm thấy.

“Gặp ác mộng?” Cổ Viêm ngồi dậy, hỏi.

“Đánh thức anh?” Lâm Trạch Xuyên lắc đầu, chuyển hướng vấn đề của Cổ Viêm.

Cổ Viêm rút một cái khăn giấy, lau mồ hôi lạnh trên trán Lâm Trạch Xuyên, không tiếp tục hỏi thăm.

Lâm Trạch Xuyên không biết, sắc mặt của mình dưới ánh trăng trắng bệch giống như quỷ.

Cổ Viêm kéo thân thể Lâm Trạch Xuyên nằm xuống, tay y chụp lên mắt anh “Đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt.”

Ngày hôm sau, khi Lâm Trạch Xuyên tỉnh lại, thì phát hiện mình đang nằm trong lòng Cổ Viêm. Lâm Trạch Xuyên lập tức đẩy Cổ Viêm ra, Cổ Viêm mở mắt, nhìn đáng vẻ ảo não của Lâm Trạch Xuyên, thấp giọng cười một tiếng “Đừng lợi dụng xong rồi ném đi như vậy.”

“Ai lợi dụng anh, là chính anh tự mình tới đây chứ.” Lâm Trạch Xuyên xuống giường, nói.

Dưới ánh mặt trời, Lâm Trạch Xuyên mặc một cái áo ngủ màu trắng bày ra trạng thái bán trong suốt, nhưng bản thân anh vẫn chưa phát hiện.

Lâm Trạch Xuyên chỉ cảm thấy thất lưng bị người kéo về phía sau, toàn bộ thân thể ngã lên giường lớn mềm mại. Lập tức bị Cổ Viêm đặt dưới thân.

“Cổ Viêm, giữ ban ngày phát tình cái gì!” Lâm Trạch Xuyên giãy dụa một cái, chẳng những không đẩy được Cổ Viêm, mà ngược lại khiến cổ áo ngủ rộng thùng thình càng thêm rộng mở.

Cổ Viêm ngón tay ở trên môi Lâm Trạch Xuyên vuốt ve, “Sáng sớm là nam nhân bình thường đều sẽ có phản ứng.” Tay y dọc theo Lâm Trạch Xuyên thân thể đi xuống tìm kiếm, xoa huỳnh đệ thân dưới Lâm Trạch Xuyên, khẽ cười, “Không phải em cũng vậy sao?”

Đã quen sự vô sỉ của Cổ Viêm, Lâm Trạch Xuyên ngay cả tranh luận dục vọng với Cổ Viêm cũng không thèm.

Mới sáng sớm vốn dễ xúc động, dục vọng bị Cổ Viêm gợi lên, lại không thấy y làm động tác kế tiếp. Lâm Trạch Xuyên khó chịu động một cái, “Muốn làm thì làm nhanh, không làm thì cút xuống dưới cho tôi.”

Cố Viêm hôn trán Lâm Trạch Xuyên một cái, con ngươi tối tăm không thấy đáy.

...

Lâm Trạch Xuyên đem áo ngủ choàng lên người, cổ áo nửa mở, ***g ngực trắng nõn đầy dấu hôn. Anh từ buồng vệ sinh rửa mặt xong đi ra, nhìn thấy Cố Viêm thì nguyền một cái, không nói chuyện với y.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Trạch Xuyên miễn cưỡng tựa vào ghế salông xem phim điện ảnh. Anh đang xem phim của đạo diễn Vu Nhạc Dương. Tuy anh biết đến phim điện ảnh của Vu Nhạc Dương, cũng biết khái quát phong cách của anh ta. Nhưng từ trước đến nay xem phim hoàn toàn chỉ vì tiêu khiển, chỉ chú ý đến tình tiết.

Mà anh muốn thử vai thành công, nhất định phải hiểu biết toàn diện đối với phim của Vu Nhạc Dương cùng với ý tưởng làm phim của Vu Nhạc Dương. Dùng thuốc đúng bệnh, mới có thể lấy được hiệu quả nhanh nhất tốt nhất.

“Phim điện ảnh của Vu Nhạc Dương.” Cố Viêm sửa cà-vạt, đi tới, “Là muốn thử vai Bí mật sương mù hả?”

Không thể không nói năng lực tư duy của Cố Viêm khá mạnh mẽ có thể từ một điểm nào đó mà nghĩ ra được toàn bộ. Lâm Trạch Xuyên đã sớm đã lĩnh giáo rồi, từ trước còn kinh ngạc đến bây giờ tập mãi thành thói quen.

Lâm Trạch Xuyên quay đầu lại liếc nhìn Cố Viêm một cái, miễn cưỡng nói “Đúng, cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không thể buông tha.”

“Em sẽ thành công.” Cố Viêm nói.

Y cũng không nói ‘chúc em thành công’, bởi vì y biết, Lâm Trạch Xuyên không cần.

“Đương nhiên.” Lâm Trạch Xuyên thuận miệng nói.

“Em đúng là rất tự tin.” Cố Viêm ngồi xuống bên cạnh Lâm Trạch Xuyên.

“Tôi luôn rất tự tin.” ánh mắt Lâm Trạch Xuyên quay lại màn hình, “Mặc đồ nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ muốn đi hẹn hò?”

Cố Viêm khẽ cười “Đúng vậy.”

“À, vậy chúc anh thuận lợi.” Lâm Trạch Xuyên nói.

Ngay khi Lâm Trạch Xuyên nói xong câu đó, cằm đã bị Cố Viêm bắt lấy, sau đó mặt bị bắt chuyển lại đối diện với Cố Viêm.

Cố Viêm ấn bên miệng Lâm Trạch Xuyên một cái hôn, cười khẽ hỏi “Lòng của em, thật đúng là lạnh.”

Lâm Trạch Xuyên khước miệng nhẹ câu “Nói hay lắm nóng giống như lòng của anh sao.”

Cố Viêm chậm rãi nở nụ cười, không nói tiếp. Cuối cùng, y đứng lên, rời khỏi biệt thự.

Ngay khi Lâm Trạch Xuyên xem xong hai bộ phim của Vu Nhạc Dương, điện thoại di động của anh vang lên. Anh lấy điện thoại trên bàn trà nhìn thoáng qua, là Giang Ấn Thiên.

“Alo.” Lâm Trạch Xuyên tiếp điện thoại.

“Cậu bây giờ đến công ty một chuyến, có chuyện muốn nói với cậu. Là về chuyện thử vai Bí mật sương mù . Trong điện thoại không nói rõ được.” Giang Ấn Thiên nói.

“Được. Khoảng nửa giờ nữa đi.” Lâm Trạch Xuyên nói, sau đó cúp điện thoại. Chỉnh sửa một chút, ngồi vào xe đi tới truyền thông Hải Lan.

Trong văn phòng Giang Ấn Thiên, Trần Hi Hàm và Giang Ấn Thiên đã tới trước. Lâm Trạch Xuyên đẩy cửa tiến vào nở nụ cười. “Đều đến đông đủ à.” Nói xong ngồi xuống trên ghế salông.

“Tóm lại là chuyện gì?”

Giang Ấn Thiên không lập tức nói về chuyện thử vai Bí mật sương mù , mà hỏi, “Ngày hôm qua nghe nói có người bị vài người mặc đồ đen mang đi, nhưng lại không nhận được tin báo mất tích. Nghe một số người miêu tả, là cậu sao? Cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra?”

Lâm Trạch Xuyên tiêu hóa xong một chuỗi các câu hỏi dài dòng của Giang Ấn Thiên, không nói gì thêm.

“Có phải là cậu hay không?” Giang Ấn Thiên thấy Lâm Trạch Xuyên im lặng không nói, giọng điệu có chút sốt ruột.

Lâm Trạch Xuyên tựa như lúc này mới hồi thần, mỉm cười “Nếu như là tôi, anh nghĩ rằng hôm nay tôi còn có thể tùy gọi tùy đến hay sao?” Lâm Trạch Xuyên nói dối không có một chút áp lực tâm lý. Anh biết sau khi Tần Minh cho người dẫn mình đi tất nhiên sẽ lấy bằng ghi hình trong camera giám sát ở đoạn đường kia. Cho nên không cần lo lắng bị người khác phát hiện.

Anh không muốn hồi tưởng chuyện của ngày hôm qua, tuyệt không muốn.

Nghe phủ nhận Lâm Trạch Xuyên, Giang Ấn Thiên thở ra một hơi.

Ngày hôm nay khi Giang Ấn Thiên tới công ty nghe được chuyện này cũng không để ý nhiều, nhưng khi nghe nói người bị mang đi bóng dáng thoát nhìn rất giống Lâm Trạch Xuyên, tâm lập tức khẩn trương. Khi Giang Ấn Thiên gọi điện thoại cho Lâm Trạch Xuyên, nghe thấy âm thanh và giọng điệu của Lâm Trạch Xuyên, tựa như không hề bị bắt cóc, cho nên thoáng thở ra.

“Tốt lắm, tôi không sao, đừng lo lắng lung tung.” Lâm Trạch Xuyên cười nói, “Nói về chuyện của Bí mật sương mù đi.”

Giang Ấn Thiên mở văn kiện, “Về Bí mật sương mù , tôi đã tiếp xúc qua với người của đoàn phim, thời gian thử vai là hai ngày sau.”

Lâm Trạch Xuyên gật, ý bảo Giang Ấn Thiên tiếp tục nói.

“Về vấn đề nhân vật thử vai trong Bí mật sương mù , tôi đề nghị cậu thử cả hai nhân vật Dr.C và Kiiler.J, xem cái nào có cảm giác hơn.”

Lâm Trạch Xuyên nghe xong mỉm cười. Đối với vấn đề nhân vật, anh và Giang Ấn Thiên có ý kiến rất khác nhau, anh cho rằng Giang Ấn Thiên đã tiếp nhận ý nghĩ của mình rồi, không nghĩ tới Giang Ấn Thiên vẫn không buông tha quyết định của mình.

Nhưng Lâm Trạch Xuyên cũng không trực tiếp đôi co tranh cãi với anh ta, làm như vậy rất ngu xuẩn, ồn ào ồn ã thì tất cả mọi người đều không thoải mái. Anh gật đầu “Được, tôi sẽ thử một chút.” Dù sao biểu hiện nhân vật tốt hay xấu quyền lựa chọn là ở chỗ anh, không phải sao?

“Đúng rồi, anh có biết diễn viên vào vai nam nhân vật chính được đích thân Vu Nhạc Dương mời đến trong Bí mật sương mù là ai không?” Lâm Trạch Xuyên đột nhiên hỏi. Nói thật, anh có chút tò mò. Diễn viên hợp tác với Vu Nhạc Dương không ít, những người có tiếng tăm được Vu Nhạc Dương mời vào vai nhân vật chính cũng không ít. Nhưng mà thần bí như thế này, thì là lần đầu tiên.

Trong mắt Giang Ấn Thiên cũng có nghi hoặc, rồi lắc đầu, “Không biết. Rất nhiều người tìm hiểu và suy đoán, nhưng đều không cho ra đáp án xác thực.”

Rất nhiều người đoán đó là một đại minh tinh trước kia từng hợp tác với Vu Nhạc Dương. Nhưng những minh tinh lớn thật sự có tiếng tăm vốn không nhiều, hơn nữa ‘từng hợp tác với Vu Nhạc Dương’ cũng là một điều kiện, phạm vi lại càng thêm nhỏ. Nhưng, những minh tinh được suy đoán là có khả năng vào vai nam nhân vật chính nhất đã chính thức phủ nhận.

“Nhưng có một điều có thể khẳng định, người này không phải nghệ nhân của Hải Lan.” Giang Ấn Thiên bổ sung. Nếu là nghệ nhân của Hải Lan, thì bên trong công ty không có khả năng một chút tin tức cũng không có.

“Vì sao lại muốn giữ bí mật vậy nhỉ, chẳng lẽ muốn tăng thêm cảm giác thần bí cho diễn viên chính.” Giang Ấn Thiên lẩm bẩm.

Đây cũng là một phương thức lăng xê thông thường trong ngành giải trí, nhưng ‘tác phẩm của Vu Nhạc Dương’ vốn đã là một chiêu bài vàng, cần bản không cần dùng đến mảnh lối lăng xê này. Việc làm thế này ngược lại sẽ làm người ta cảm thấy rất low(1), kéo cấp bậc của phim điện ảnh xuống.

(1) Low = thấp (trong tiếng anh), có thể hiểu hạ thấp bản thân, thấp điệu hay khiêm tốn...

“Mặc kệ thế nào, nếu như có thể lấy được nhân vật kia, thì khi bấm máy tự nhiên sẽ biết người đó là ai.” Lâm Trạch Xuyên nói.

“Vậy cậu nhất định phải lấy được nhân vật đấy, Dr.C và Killer.J bất kì cái nào cũng tốt.” Trần Hi Hàm xen vào một câu.

Lâm Trạch Xuyên khóe miệng co rút, cực kì bất đắc dĩ nhìn thoáng Trần Hi Hàm đang pha cà phê ở cách vách “Thì ra cậu là vì vậy mới chúc tôi thành công hả.” Thật không biết Trần Hi Hàm là khuyết thiếu nội tâm(2), hay đang cố ý kích thích anh nữa. Người này bình thường nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng sẽ bất thành linh nhảy ra một câu nhìn thì thấy bình thường, nhưng lại vô cùng khảo nghiệm tính nhẫn nại của người khác.

(2) Khuyết thiếu nội tâm = thiếu tâm nhãn: đại loại miêu tả kiểu người nói mà không nghĩ, nói ra những câu chọc tức người khác ()

Trần Hi Hàm tiếp tục khuyết thiếu nội tâm “Đúng vậy, người nọ thật sự khiến người ta rất ngạc nhiên ai.”

Lâm Trạch Xuyên khụ một tiếng “Xem ra cậu thật tò mò về người ta nha, tôi đây nhất định sẽ mang cậu đi xem. Trích phần trăm lương của thì cậu sẽ được đi.” tiền lương trợ lý của Hải Lan đã được thống nhất theo tiêu chuẩn, nhưng trích phần trăm và tiền thưởng là do thu nhập của nghệ nhân đưa tới.

Những lời này vừa buông xuống, Trần Hi Hàm lúc này mới kịp phản ứng, lấy lòng đem cà phê đưa cho Lâm Trạch Xuyên “Tôi hy vọng cậu có thể thành công lấy được nhân vật, đương nhiên là vì hy vọng cậu có thể phát triển rất tốt nha. Dù sao cái này cũng là chuyện liên quan đến tiền đồ và sự phát triển của cá nhân tôi.”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng à một tiếng, cầm lấy tách cà phê uống một hơi, không nói gì thêm.

Trần Hi Hàm khẩn trương nhìn Lâm Trạch Xuyên, ý muốn từ vẻ mặt của anh mà nhìn ra được chút manh mối, nhưng không nhìn ra được bất kỳ ý nghĩ nào. Sau đó Trần Hi Hàm đi đến bên cạnh Giang Ấn Thiên, chọc chọc cánh tay Giang Ấn Thiên nhỏ giọng “Cậu ấy sẽ không thật sự để anh khấu trừ tiền phần trăm của tôi chứ?”

Lâm Trạch Xuyên thật đúng là không thể nói thêm cái gì nữa. Nhân tài này mới là anh em của Cố Minh nhĩ...

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nhìn tách cà phê, buông cái tách xuống, ánh mắt nhắm lại. Không biết vì sao, anh vẫn cảm thấy có chỗ nào đó rất kỳ quái, nhưng lại luôn không bắt được cái suy đoán chợt lóe qua ấy.

53. Chương 53

Edit & Beta: Hoa Cúc

Thời gian thử vai đã định vào hai ngày sau, nên tương đối gấp gáp. Lâm Trạch Xuyên vừa chuẩn bị cho lần thử máy này, cùng lúc đó anh còn phải chụp bổ sung một số cảnh của quảng cáo tuyên truyền cho 1/2CITY, hạn không thể biến một thành hai để làm việc.

Hai ngày sau, đến giờ hẹn thử vai. Địa điểm là văn phòng làm việc của Vu Nhạc Dương. Là đạo diễn số một trong nước, phòng làm việc của Vu Nhạc Dương cũng khá xa hoa và khí thế. Nằm trên đoạn đường phồn hoa nhất thành phố B, tiền thuê nhà của cao ốc Thanh Long vô cùng đắt đỏ, mà từ tầng năm đến tầng bảy của cao ốc đều bị Vu Nhạc Dương thuê hết, văn phòng làm việc với tư cách một Studio.

Lâm Trạch Xuyên cùng Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm đến phòng làm việc của Vu Nhạc Dương. Bọn họ được nhân viên công tác đưa vào phòng nghỉ, chờ đến lượt thử vai. Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng những người trong phòng nghỉ, phát hiện rất nhiều gương mặt quen thuộc. Khi anh đi thử kính 1/2CITY ngồi chờ trong phòng nghỉ của Thịnh Thiên, cũng gặp qua một số người trong đó.

Khi đoàn người Lâm Trạch Xuyên bước vào, ánh mắt của họ thỉnh thoảng lại hướng về phía Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên coi như một trận chiến mà thành danh.

Khi Lâm Trạch Xuyên nhận được kịch bản, an vị trên ghế bắt đầu đọc kịch bản, cũng không để ý tới những tầm mắt thỉnh thoảng phiêu tới. Mà Giang Ấn Thiên cũng như thế cầm kịch bản đọc, thảo luận và phân tích với Lâm Trạch Xuyên về một số nhân vật.

Trần Hi Hàm lại không bình tĩnh như hai người kia bỏ qua ánh nhìn của những người khác. Khi những ánh mắt kia liếc tới dò xét, Trần Hi Hàm lập tức theo ánh mắt đó tìm nguồn gốc. Mà những người đó gặp được ánh mắt của Trần Hi Hàm theo tới, thì cúi đầu giống như đang rất nghiêm túc xem kịch bản.

Phòng nghỉ yên tĩnh, tất cả mọi người đang nghiêm túc xem kịch bản để chuẩn bị trước khi vào thử vai. Dù sao thời gian Vu Nhạc Dương công khai thử vai nam phụ cho phim điện ảnh của mình cũng rất ít. Hơn nữa trong phòng làm việc của mình Vu Nhạc Dương đã thảo luận định ra các diễn viên nhưng một số công ty bên ngoài vẫn được mời.

Cũng có một ít công ty muốn nâng đỡ nghệ sĩ nhà mình hoặc một số kim chủ muốn kéo tình nhân đi lên, thì sẽ chủ động liên hệ bàn bạc với người trong phòng làm việc của Vu Nhạc Dương. Nhưng ở nhiều thời điểm, cho dù họ có bơm một số tiền không nhỏ vào, cũng chỉ có thể lấy được một số nhân vật quần chúng. Cho dù như vậy, những nghệ sĩ đó vẫn mù quáng chạy theo, chỉ vì muốn lộ được cái mặt trong phim của Vu Nhạc Dương.

Bởi vì tất cả các hợp đồng liên quan đến công việc mà Vu Nhạc Dương tham gia đều thuộc quyền quản lý của công ty quốc tế CNA, CNA phụ trách phát hành phim do Vu Nhạc Dương làm đạo diễn, như vậy sẽ có những điểm khác biệt so với đạo diễn trong nước. Mặt khác khi những đạo diễn trong nước, cho dù có tên tuổi lớn, nhưng muốn đem tác phẩm trong tay ra thị trường quốc tế thì còn cần phải thông qua các công ty điện ảnh nước ngoài để họ phát hành và đẩy mạnh lượng tiêu thụ, họ cần các công ty đó mua quyền phát hành phim của mình, do đó cũng đồng nghĩa với việc phải để những nước đó được giới thiệu tác phẩm điện ảnh của họ. Như vậy thì tác phẩm điện ảnh đó chỉ có thể phát hành trên một số quốc gia nhất định mà thôi.

Mà điện ảnh của Vu Nhạc Dương lại thông qua công ty CNA trực tiếp phát hành ra toàn cầu.

Những diễn viên, nghệ sĩ muốn góp mặt vào trong tác phẩm điện ảnh của Nhạc Dương đều có tâm tư riêng, họ muốn thông qua việc này giúp bản thân mình tuyên truyền, gắn lên mình cái mác nghệ sĩ quốc tế, từ đó cũng khiến không ít người lầm tưởng.

Cho nên cơ hội thử vai lần này tương đối khó, còn có một số phần diễn rất quan trọng của các nhân vật.

Những nghệ nhân vào báo danh khi bước ra ngoài, biểu tình đều rất tự tin. Về phần kết quả như thế nào, thì không phải chuyện mà Lâm Trạch Xuyên quan tâm.

Tất cả mọi người đặt sự chú ý của mình vào kịch bản, khiến Trần Hi Hàm bị gạt qua một bên cực kì nhàm chán. Cậu ta bỗng nhiên đem đầu tiến đến xen vào giữa Lâm Trạch Xuyên và Giang Ấn Thiên nói một câu “Sắp đến phiên cậu rồi, cậu không căng thẳng sao?”

Cổ tay Lâm Trạch Xuyên đưa lên, kịch bản trong tay đúng lúc đập vào mặt Trần Hi Hàm “Không căng thẳng. Thu cái đầu lại đi.” Trần Hi Hàm bụm lại mũi hồng hồng bị phần lù ra sau.

Tiếng động bên phía Lâm Trạch Xuyên khiến phòng nghỉ vốn lặng ngắt như tờ cũng bắt đầu dần dần có thêm thanh âm.

“Anh không biết sao, nghe nói Chu Thiên Vương cũng được mời đến đây, là khách mời hữu nghị trong Bí mật sương mù.” Một người nhỏ giọng nói chuyện với người bên cạnh mình.

“Có chuyện này hả? Tôi không có nghe qua nha. Nhưng mà Chu Thiên Vương và Vu đạo hợp tác rất nhiều lần rồi, rất có khả năng.” Một người khác nhỏ giọng nói.

“Nghe hai người nói như thế, tôi cũng nghe được một tin đồn, vào thời điểm chuẩn bị cho Bí mật sương mù truyền ra.” âm thanh thứ ba xen vào đối thoại của hai người.

“Nói, nói xem.” hai âm thanh kia thúc giục.

“Nghe nói ban đầu nhân vật chính trong Bí mật sương mù được định là Chu Thiên Vương. Dù sao Vu đạo và Chu Thiên Vương từng hợp tác với nhau rất nhiều lần rất tốt đẹp.” âm thanh kia dừng một chút.

“Đúng thế, những bộ phim điện ảnh kinh điển vài năm gần đây của Vu đạo đều hợp tác cùng Chu Thiên Vương.” Có tiếng nói phụ họa.

“Nhưng mà, nghe nói nhân vật chính lần này không phải Chu Thiên Vương nha.” Có người tiếp cận vào hỏi.

Một âm thanh bất ngờ xen vào “Nghe nói do Chu Thiên Vương từ chối lời mời của Vu đạo.”

“Không phải đâu, cơ hội tốt như vậy mà.” Có tiếng nói mang theo sự nuối tiếc, sau đó lại hỏi, “Biết nguyên nhân không?”

“Tôi cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói Chu Thiên Vương một năm gần đây lượng công việc đã giảm bớt 1/3 so với năm trước. Bản thân cậu ta từ bỏ rất nhiều phim điện ảnh và quyền phát ngôn.”

“Nói như thế, hình như cũng đúng. Trước kia trong giới giải trí Chu Thiên Vương nổi danh là chiến sĩ thi đua.” Có âm thanh nói.

“Anh ta không phải muốn chuyển ra phía sau màn đấy chứ?” Có người suy đoán.

“Không giống đâu.” Có người nói, “Giống như chuẩn bị nghỉ ngơi ấy.”

“Có đạo lý. Không phải là vì chuyện của thiếu gia Trình gia, nên bị phía trên chèn ép chứ nhỉ. Chắc chắn, đồng thời khiến Trình thiếu và Tần thiếu mê đảo, điều này không phải người bình thường có thể làm được.” Thanh âm bất quá ghen tị còn mang theo sự vui sướng khi người khác gặp họa.

“Hẳn là không, nếu như nói bị chèn ép, thì không có khả năng tiến hành tuần tự như vậy. Trực tiếp phong sát(1) không phải được rồi sao. Hơn nữa tất cả phim điện ảnh và quyền phát ngôn đều do cậu ta chủ động từ chối. Hình như trước khi Trình thiếu chết hai ba tháng đã bắt đầu rồi.”

(1) Phong sát: thủ đoạn chèn ép nghệ nhân của các ông lớn trong ngành giải trí, bằng cách phá bỏ tất cả các công việc của họ, tương tự như thủ đoạn của SM Entertainment chèn ép JYJ từ năm 2009 đến bây giờ ấy.

“Chắc chắn, Chu Thiên Vương thật là mạnh bạo. Cơ hội như thế này người khác nằm mơ cũng không có được.” Có người cảm khái.

Phòng nghỉ không nhỏ, nhưng không gian như vậy cũng đủ lớn, cho dù nhóm người đó nói chuyện thanh âm nhỏ nhưng vẫn bị người khác ở bên trong nghe được.

Lâm Trạch Xuyên nghe bọn họ nói, bỗng nhiên nở nụ cười. Từ trong miệng người khác nghe được mấy cái này, cảm giác thật đúng là rất kỳ diệu. Những chuyện cũ xấu hổ, ở trong miệng người khác có lẽ chỉ là một đề tài hay ho mà thôi.

“Cậu cười cái gì?” Giang Ấn Thiên quay đầu nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên.

“Không có gì, tôi cũng cảm thấy Chu Thiên Vương buông tha cơ hội nhiều người ước mơ tha thiết như vậy, đúng là rất mạnh mẽ. Cơ hội như thế chúng ta ngay cả tranh thủ tư cách tham gia cũng không có.” Lâm Trạch Xuyên cụp mắt xuống, khẽ cười.

Giang Ấn Thiên vỗ nhẹ vai anh “Về sau sẽ có.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu. Những chuyện đã qua, anh tuyệt không muốn đề cập với người khác. Tình nguyện bị mọi người hiểu lầm.

— những chuyện đã qua, vĩnh viễn là vết thương sâu nhất trong lòng, không lành lại được, chỉ có thể để mặc cho nó thối rữa. Dem những đau đớn ấy thành thói quen, tâm từ lâu đã chết lặng.

Bọn họ nói chuyện Lâm Trạch Xuyên cũng xem nhẹ cho qua, nhưng có một câu trong đó khiến Lâm Trạch Xuyên chú ý, là Chu Vũ Đồng trước khi anh chết hai ba tháng đã bắt đầu giảm bớt lượng công việc.

Từ khi Chu Vũ Đồng có thể vững bước trên con đường diễn viên, anh rất ít khi chú ý đến công việc của Chu Vũ Đồng. Dù sao anh cũng có sự nghiệp khá bận rộn.

Anh cẩn thận hồi tưởng một chút, hình như đúng là vậy. Nhưng đoạn thời gian đó Chu Vũ Đồng nhìn qua không có gì bất thường, cho nên anh đã không chú ý lắm.

Anh cười cười, bây giờ Chu Vũ Đồng như thế nào, có liên quan gì đến anh nữa.

“Trần Hi Hàm đâu? Vừa rồi còn ở đây.” Lâm Trạch Xuyên quay đầu, phát hiện Trần Hi Hàm đã không ở bên cạnh, liền hỏi Giang Ấn Thiên.

Giang Ấn Thiên nghĩ nghĩ rồi chỉ về phía trước, phương hướng kia chính là nơi đám người vừa rồi thảo luận. Lâm Trạch Xuyên theo hướng ngón tay Giang Ấn Thiên nhìn lại, thì thấy Trần Hi Hàm đã rất nhanh chóng chuyển động tới đó. Đương nhiên nơi đó có lực hấp dẫn cực lớn với cậu ta.

“Lúc trước khi anh tới bộ phận nhân lực chọn người, anh xác định là anh đi chọn một trợ lý mà không phải một cầu tử đẩy chứ?” Lâm Trạch Xuyên mặt không đổi sắc hỏi.

Giang Ấn Thiên lấy mắt kính xuống dưới xoa xoa, biểu tình cực kì bình tĩnh “Lúc trước khi chọn người, cậu ta nhìn rất bình thường.”

“Người này phỏng vấn vào được công ty nhất định là do Tống Văn Bản.” Lâm Trạch Xuyên hạ kết luận.

Giang Ấn Thiên gật đầu “Người phỏng vấn và phê chuẩn nhóm của cậu ta đúng là trợ lý Tống.”

Thái dương Lâm Trạch Xuyên co rút, nhìn bóng dáng của Trần Hi Hàm “Hy vọng về sau khi công ty nhận người mới, người phỏng vấn có giác quan đáng tin cậy một chút.”

“Này, mấy người biết nhân vật chính lần này là ai không?” âm thanh Trần Hi Hàm truyền vào tai Lâm Trạch Xuyên. Xem ra Trần Hi Hàm còn chưa hết hy vọng vẫn muốn biết người nọ là ai.

“Không biết.” âm thanh bất ngờ lúc đầu vang lên, “Người nọ rất thần bí.”

“Vừa rồi nghe cậu nói nhiều như vậy, tôi còn tưởng rằng cái gì cậu cũng biết chứ.” thuộc tính khuyết thiếu nội tâm(2) của Trần Hi Hàm lại bắt đầu phát tác, quả thật là kích thích người khác thành nghề rồi.

(2) Khuyết thiếu nội tâm = thiếu tâm nhãn: đại loại miêu tả kiểu người đại khờ nói mà không nghĩ, nói ra những câu chọc tức người khác ()

“Không phải tôi không nắm được tin tức. Mà do người nọ làm công tác giữ bí mật quá tốt.” Người kia biện giải. Tự nhiên bị Trần Hi Hàm kích thích, vì chứng minh tinh thông mọi tin tức, liền nói “Nhưng mà tôi có biết một ít tin.”

“Nói mau nói mau.” vài âm thanh thúc giục.

“Nghe nói người nọ là người Vu đạo quen khi ở Anh.”

“Cái này mà cũng tính là tin tức à.” Vài người thất vọng nói.

Trần Hi Hàm không tìm được tin tức hữu dụng, ủ rũ đi trở về.

Lâm Trạch Xuyên đảo kịch bản, thanh âm ôn nhu “Không sao đâu, nếu tôi thử vai được thông qua. Khi khởi động máy nhất định sẽ mang cậu theo, cậu tự nhiên sẽ biết người nọ là ai.”

Trần Hi Hàm vội xua tay “Đừng đừng đừng, tôi đâu có nhiều tiền lương như vậy, cả ngày chạy đi chạy lại, còn không phải trông cậy vào tiền trích phần trăm và tiền thưởng mà sống qua ngày đấy.”

Lúc này, gọi đến số thứ tự của Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên cầm lấy kịch bản từ trên ghế đứng lên.

“Chúc cậu thành công.” Giang Ân Thiên nói.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười “Nhất định sẽ như thế.” Lâm Trạch Xuyên nói xong đưa tới vài ánh mắt khác thường. Lâm Trạch Xuyên không để ý, trực tiếp đi vào cửa.

Ra khỏi phòng nghỉ, liền có nhân viên công tác đưa Lâm Trạch Xuyên đến phòng thử vai.

Lâm Trạch Xuyên đi tới gian phòng. Phía sau cái bàn trong phòng là vài người ngồi, trên mặt bàn đều có đặt bảng tên. Ngồi chính giữa là đạo diễn Vu Nhạc Dương.

Anh ta đảo tài liệu trong tay một chút “Lâm Trạch Xuyên?”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu.

Vu Nhạc Dương nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên, rồi nhìn tài liệu trong tay “Nhìn tư liệu của cậu, với từ cách là một người mới thì lý lịch này cũng không tệ lắm.”

Lâm Trạch Xuyên khiêm tốn cười cười, không nói gì thêm. Bình thường dưới tình huống này, càng khiêm tốn càng thấp điệu càng tốt, nhiều lời nhiều sai lầm. Đặc biệt địa vị không được trông chờ dưới tình huống này, người khác cũng chỉ thuận miệng nói.

“Nhưng điều này không nói lên được cái gì, trong giới giải trí thành tích như thế này cũng chỉ có thể tính không kém. Muốn lấy nhân vật, thì phải để tôi thấy được thực lực của cậu, hơn nữa cậu phải thích hợp với nhân vật cậu chọn.” Vu Nhạc Dương nói.

“Tôi sẽ chứng minh cho mình.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười.

“Có tự tin là tốt.” Vu Nhạc Dương gật đầu, “Cậu muốn thử nhân vật nào?”

“Killer.J.”

54. Chương 54

Edit & Beta: Hoa Cúc

Vu Nhạc Dương cúi đầu nhìn thoáng tư liệu của Lâm Trạch Xuyên “Vì sao lại muốn thử nhân vật Killer.J?”

Trên tư liệu của Lâm Trạch Xuyên viết rất rõ ràng rằng bộ phim điện ảnh đầu tiên cũng là duy nhất cậu ta vào vai nhân vật Triệu Lâm. Mà nhân vật Triệu Lâm cũng khiến cho cậu ta bắt đầu có chỗ đứng trong làng điện ảnh. Nếu dựa theo con đường thông thường của những người mới, nhân vật kế tiếp cậu ta chọn sẽ có những nét tương đồng với Triệu Lâm cũng là nhân vật cực kỳ có mị lực Dr.C, như vậy càng dễ dàng hấp dẫn Fan. Mà Lâm Trạch Xuyên lại lựa chọn thử vai Killer.J nhân vật này khác hoàn toàn như ngày với đêm so với nhân vật Triệu Lâm, ngược lại khiến Vu Nhạc Dương cảm thấy kinh ngạc.

“Nhân vật Dr.C kia tuy hoàn mỹ, nhưng lại quá công thức hóa.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười, nói, “Nhân vật như vậy rất có mị lực, bởi vì anh ta hoàn mỹ đến mức không thể xoi mói. Nhưng cũng gần như thế, mị lực của anh ta là do kịch bản tạo thành, mà không phải do diễn viên.”

“Tiếp tục.” ngón tay Vu Nhạc Dương nhẹ gõ mặt bàn, nụ cười có chút nghiền ngẫm.

“Nhân vật Killer.J có sức thể hiện xa hơn so với nhân vật Dr.C. Theo những phương hướng suy diễn về nhân vật, có thể diễn xuất Killer.J theo nhiều cách. Anh ta có thể là một kẻ xấu xa một sát thủ lãnh huyết, cũng có thể là một tín đồ kiên định đáng tin tưởng——” Lâm Trạch Xuyên chậm rãi nói, “——Satan(1). Có người tin tưởng vào ánh sáng, tự nhiên cũng có người tin tưởng vững chắc vào bóng tối. Nhưng cho dù là loại người nào, thứ bọn họ tin tưởng sẽ luôn vì rất nhiều chuyện mà không ngừng biến hóa. Có rất ít người có thể đi được từ đầu tới cuối, hơn nữa còn vì sự tin tưởng ấy mà thay đổi hành vi ——”

(1) Satan: Hình tượng con quỷ màu đỏ với cặp sừng vào chiếc đuôi nhọn đi kèm với cây đinh ba. Satan có nguồn gốc từ một thiên sứ sa ngã do lòng kiêu hãnh của chính mình. Satan đã trở thành người cai trị của thế giới này và hoàng tử của sức mạnh chốn không trung, đại diện cho cám dỗ, lừa dối...

“Giải thích như thế đúng là rất mới lạ.” Vu Nhạc Dương nói.

“Nhân vật Killer.J, mị lực của anh ta không ở cùng với chính nghĩa hay tà ác, mà do tính cách độc đáo của anh ta.” Bóng tối vào máu tươi đan vào với mị lực, tử vong là một thứ hấp dẫn, sự cấm kỵ lại làm cho người ta nhìn không được mà mê say.

Vu Nhạc Dương chậm rãi vỗ tay khen ngợi “Giải thích rất thú vị. Tôi chờ mong cậu có thể cho tôi thấy một bản phiên Killer.J không đồng nhất như vậy. Kịch bản sẽ hay hơn nhiều. Cậu một chọn đoạn ngắn về Killer.J, biểu diễn một chút.”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng gật đầu, “Tôi chọn là cảnh thứ ba, màn thứ bảy.”

Cảnh thứ ba thuộc màn bảy, Killer. J vừa mới kết thúc một vụ ám sát. Sau khi vụ ám sát kết thúc, có một đoạn anh ta độc thoại trong phòng. Nhưng kịch bản không miêu tả động tác của anh ta lúc đó. Không biết biên kịch vô tình quên hay cố ý quên mất.

Khi Lâm Trạch Xuyên bước vào thử vai, thì phát hiện trong góc phòng có một cây đàn dương cầm. Anh rút một cành hoa hồng đỏ trong lẵng hoa gần đó, sau đó đi về phía đàn dương cầm. Nhẹ dựa vào thân đàn, bàn tay phải nhẹ đặt trên phím đàn. Tay trái cầm hoa, ngón tay trắng nõn, đóa hoa diễm lệ như máu, nhẹ nhàng xoay, bông hoa tựa cánh bướm tàn chậm chậm rơi xuống.

Đâm vào ngón tay, màu đỏ huyền bí của máu theo ngón tay chảy xuống, lưu lại một dấu vết đỏ hồng “Sinh mệnh thật rất yếu ớt. Chỉ có bóng tối mới có thể mang đến sự yên bình vĩnh hằng. Tử vong không phải là tuyệt vọng, mà là cứu giúp.” âm thanh Lâm Trạch Xuyên trầm thấp nhẹ nhàng chậm rãi, lại mang theo một tia vui sướng kỳ dị. Lạnh lùng như không mang theo tử khí(2), giống như bầu trời đầy mây, chỉ còn lại một tia ánh sáng nhạt màu.

(2) Tử khí: không khí của cái chết.

Anh buông đóa hoa hồng đã nát, cánh hoa tàn tạ từ không trung rơi xuống. Anh không nhìn phím đàn, đôi mắt nhìn tay trái, ngón tay phải vốn đặt trên phím đàn nhẹ ấn xuống, chương thứ hai của Ánh trăng từ đàn dương cầm phát ra.

Âm thanh của đàn dương cầm chấm dứt, phòng thử vai yên tĩnh một lúc. Sau đó các từ ghé thăm định mới lục tục vang lên tiếng vỗ tay.

Lâm Trạch Xuyên nhặt đóa hoa rơi lên ném vào thùng rác, sau đó mới trở về giữa căn phòng.

“Đây Killer.J theo sự lý giải của tôi mà diễn xuất.” Lâm Trạch Xuyên cười rất khiêm tốn.

“Cậu rất thông minh, cũng rất lớn mật.” Vu Nhạc Dương nói như vậy, trong mắt còn có ý ca ngợi.

Cho dù là một diễn viên, khi thử vai vì đảm bảo đạt được mục đích, sẽ lựa chọn một phân cảnh có hình ảnh cụ thể để bắt đầu động tác diễn xuất. Như vậy ít nhất các động tác sẽ không có sai lầm. Thử vai diễn càng quan trọng, càng không hy vọng mắc sai lầm.

Như vậy tuy các động tác sẽ không có sai lầm, nhưng trong lúc vô tình cũng tự trói mình lên gông xiềng, sẽ ảnh hưởng đến cách lý giải và phát triển nhân vật.

Nhân vật bọn họ diễn chính là nhân vật bản mẫu mà biên kịch viết ra, chứ không phải tinh thần của diễn viên được đưa vào nhân vật.

Đạo lý này có lẽ rất nhiều người hiểu, nhưng để đảm bảo an toàn nên lựa chọn phương thức bảo thủ, bởi vì sợ hãi nên thất bại.

“Cám ơn.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười tiếp nhận sự ca ngợi của Vu Nhạc Dương.

“Tôi rất chờ mong trong quá trình hợp tác, cậu có thể tiếp tục mang đến kinh hỉ cho tôi... Killer.J.” Vu Nhạc Dương khép tài liệu trong tay lại, mỉm cười nói với Lâm Trạch Xuyên.

“Tôi sẽ không để anh phải thất vọng.” Lâm Trạch Xuyên khẽ cười nói.

Khi một diễn viên thử vai khác tiến vào phòng, Lâm Trạch Xuyên liền ra khỏi phòng thử vai.

Sau khi Lâm Trạch Xuyên đi vào phòng nghỉ, Giang Ấn Thiên gật đầu với anh. Lâm Trạch Xuyên trả về một cái mỉm cười. Trần Hi Hàm thấy Lâm Trạch Xuyên trở lại, cũng không chú ý đến những người thử vai ở xung quanh, lập tức không bình tĩnh mở miệng hỏi “Thế nào, thành công không?” Giang Ấn Thiên liếc mắt nhìn Trần Hi Hàm một cái, kéo Trần Hi Hàm rời khỏi phòng nghỉ.

Đến trên xe, Trần Hi Hàm vẻ mặt uất ức nói “Giang ca, sao anh không nể mặt tôi như thế chứ. Một đường anh kéo tôi, hình tượng của tôi cứ như vậy tan biến. Tôi còn chưa có bạn gái đâu.”

Thái dương Lâm Trạch Xuyên nhảy lên, sau đó mỉm cười “Trần Hi Hàm, đem nước trên tay cậu đưa cho tôi. Sau đó phiên cậu ngâm cái miệng lại.”

Trần Hi Hàm đưa nước cho Lâm Trạch Xuyên, “Mặc dù cậu là kim chủ của tôi, nhưng cũng không thể cướp đoạt quyền nói chuyện của tôi nha. Nhân quyền, có hiểu hay không?”

Lâm Trạch Xuyên dịu dàng nói “Tôi sẽ không tước đoạt nhân quyền của cậu.”

Trần Hi Hàm tỏ vẻ rất vui mừng.

“Nhưng tôi có quyền khấu trừ tiền thưởng của cậu, chỉ cần cậu mở miệng ra.” Lâm Trạch Xuyên uống một ngụm nước. Anh phát hiện từ sau khi sống lại, bên cạnh có một số người rất thích khiêu chiến sự nhẫn nại của anh.

Biểu tình vui mừng của Trần Hi Hàm đình trệ, lập tức cứng ở đó, khuôn mặt vắn vẹo lái xe.

“Tình huống thử vai thế nào? Phát huy có ổn không?” Giang Ấn Thiên hỏi.

“Cũng được.” Lâm Trạch Xuyên mở nắp bình, “Tôi thử vai Killer.J trước, sau đó Vu Nhạc Dương lập tức quyết định ngay.”

“Có thể lấy được nhân vật là tốt rồi.” Giang Ấn Thiên nói, “Biểu hiện cho tốt.”

“Tôi biết rồi.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười.

Sau khi thử vai kết thúc, Vu Nhạc Dương cùng những thành viên quan trọng trong đoàn phim ở ngay lại văn phòng thảo luận kết quả thử vai. Sau khi định ra những nhân vật cơ bản, phó đạo diễn Hoắc Văn Lương bỗng nhiên nói với Vu Nhạc Dương “Cái người Lâm Trạch Xuyên đó, có khuôn mặt quá giống người nọ. Cậu để cậu ta diễn vai Killer.J có phải cũng vì nguyên nhân này.”

Vu Nhạc Dương dựa lưng vào lưng ghế, nghe vậy khẽ cười “Cậu cảm thấy Lâm Trạch Xuyên khi thử vai Killer.J biểu hiện như thế nào?”

Hoắc Văn Lương hồi tưởng lại một chút tình cảnh lúc đó, nhẹ nhàng gật gật “Killer.J, tối tăm đẫm máu, nhưng lại hoa lệ tao nhã đến mức khiến người ta nhìn không được tim đập thành thịch. Một khắc kia, tôi thật sự thấy được vua sát thủ Killer.J, mà không phải cái diễn viên gọi là Lâm Trạch Xuyên.”

“Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi để cậu ta vào vai Killer.J. Những thứ khác đều là nguyên nhân kèm theo mà thôi.” Vu Nhạc Dương không chút để ý lật tư liệu diễn viên trong tay, trong mắt lại mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu, “Trước đó tôi cũng đã xem qua tác phẩm cậu ta được đề danh trong lễ trao giải điện ảnh Kim An năm nay, diễn xuất của cậu ta có lẽ không phải hoàn mỹ, thậm chí có chút trù trắc. Nhưng lại có sức cuốn hút kỳ dị. Diễn xuất lần này cho dù tốt hơn diễn xuất của cậu ta trong Tiềm hành. Nhưng vẫn như thế không tính là hoàn mỹ. Nhưng khi cậu ta diễn Killer.J thì ——”

Vu Nhạc Dương dừng một chút, tựa như châm chước để dừng từ “Tôi nhìn thấy được Killer.J ở trong lòng tôi, giống hệt như vậy.”

Trong kịch bản Killer.J lên sân khấu không ít, nếu như nói nam nhân vật chính là tuyệt đối, thì Killer.J và Dr.C chính là những nhân vật chính thứ hai trong kịch bản.

Nhưng trong kịch bản, động tác hay đối thoại của nam nhân vật chính và Dr.C đều được viết rành mạch rõ ràng. Thì lời kịch của Killer.J cũng rất rõ ràng tỉ mỉ, nhưng về động tác của Killer.J lại hiếm khi được miêu tả tường tận, thậm chí còn có chút chỗ trống.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao người thử vai nhân vật Killer.J ít hơn các nhân vật khác. Ban đầu nhân vật đó là một nhân vật phản diện. Hơn nữa cho dù anh ta lên sân khấu khá nhiều, nhưng động tác viết ra lại không rõ ràng lắm. Khiến cho người khác sinh ra một loại ảo giác nhân vật đó là nhân vật bỏ đi(3). Trong lòng rất nhiều diễn viên thử vai, nhân vật kia là phụ trợ cho nhân vật chính hoàn toàn bằng một pháo hôi.

(3) Nguyên văn = gân gà: ăn thì vô vị, vứt thì tiếc, ví với những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì nên mình dịch là bỏ đi

Thật ban đầu nhân vật Killer.J đó, khi biên kịch viết kịch bản cũng miêu tả động tác rất kỹ càng tỉ mỉ. Nhưng khi Vu Nhạc Dương xem qua bản thảo, lại để biên kịch bỏ đi. Bởi vì những gì biên kịch viết về Killer.J hoàn toàn khác với Killer.J ở trong lòng anh. Nhiều lần sửa đi sửa lại, vẫn như trước không thể sửa được theo ý tưởng Killer.J của anh, ngay cả khi bản thân Vu Nhạc Dương tự mình viết cũng không viết ra được cảm giác trong suy nghĩ của mình. Cho nên dứt khoát để biên kịch bỏ hết những phần miêu tả động tác, chỉ để lại một chút những động tác cơ bản cần có.

Lần này thử vai có một nguyên nhân quan trọng, Vu Nhạc Dương không nói ra bên ngoài. Rằng anh muốn tìm ra một diễn viên có thể diễn tả được ý tưởng về Killer.J trong lòng mình. Một người mà không cần anh gợi ý, cũng có thể tự mình lĩnh ngộ được mệnh lệnh của nhân vật Killer.J.

Hoắc Văn Lương đang sàng lọc tư liệu của một số diễn viên trong tay để so sánh, nghe Vu Nhạc Dương nói, thì đáp lại “Tôi còn tưởng cậu vì cậu ta lớn lên giống người kia, cho nên cậu mới để cậu ta vào vai Killer.J. Như vậy mới tạo ra hiệu quả ——” Hoắc Văn Lương nở nụ cười một chút, “Nhất định rất rung động.”

Vu Nhạc Dương nghe vậy cười “Đây đúng là sự trùng hợp. Cho dù bề ngoài cậu ta không giống Ninh Xung, thì Killer.J vẫn là cậu ta, không có ai thích hợp với nhân vật đó hơn cậu ta. Mà hai người họ khuôn mặt lại giống nhau như vậy, đúng là kinh hỉ ngoài ý muốn.”

Trong đầu Hoắc Văn Lương nghĩ đến Ninh Xung và Lâm Trạch Xuyên, động tác trong tay cũng không ý thức mà ngừng lại, lẩm bẩm “Đúng là không thể tin nổi, hai người này không có quan hệ huyết thống mà bề ngoài lại giống nhau như thế. Thật ra khi thử vai, nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên, thiếu chút tôi nữa không thể khống chế được biểu tình của mình.”

Hoắc Văn Lương cùng với một số thành viên trong đoàn phim, ở nước ngoài một hai năm nay đều chuyên tâm chuẩn bị cho Bí mật sương mù, nên hiếm khi chú ý đến hướng đi của giới giải trí trong nước. Mà Lâm Trạch Xuyên cũng chỉ mới xuất đạo được một hai năm, mấy tháng gần đây mới bắt đầu nổi tiếng, bọn họ đương nhiên không biết.

Vu Nhạc Dương cũng than một tiếng “Lúc trước khi tôi xem qua Tiềm hành cũng rất kinh ngạc. Nhưng không nghĩ đến bởi vì cậu ta lớn lên giống nhân vật chính – Ninh Xung mà mới cậu ta diễn Killer.J. Có lẽ đây đúng là do vận mệnh đã định trước nhỉ.”

Vu Nhạc Dương nở nụ cười “Chính nghĩa và gian ác, ánh sáng và bóng tối, hai nhân vật đối lập như vậy, lại có gương mặt tương tự như nhau—— tôi chưa từng chờ mong bộ phim nào của tôi giống như bộ phim này. Từ ngày tôi chuẩn bị cho Bí mật sương mù đến nay, đây là điều bất ngờ nhất.”

55. Chương 55

Edit & Beta: Hoa Cúc

Vài ngày sau khi buổi thử vai Bí mật sương mù kết thúc, tất cả các vai diễn cũng được định ra. Bên ngoài Lâm Trạch Xuyên cũng đã lấy được chức danh diễn viên của làm đoàn phim.

Khi anh nhìn thấy người vào vai nhân vật chính Lục Trầm Phong bên kia đường vạch ngang, thì kinh hãi hơi lấp bắp một chút. Vào vai Lục Trầm Phong là Ninh Xung. Lâm Trạch Xuyên cũng không nhận ra Ninh Xung, nhưng đã anh nghe được từ miệng người khác vài lần nửa cái tên này. Lần đó đi tới Thịnh Thiên cùng Tần Nhã Bồi hợp tác quay MV. Khi Tần Nhã Bồi nhìn thấy khuôn mặt của anh, miệng đã vô thức gọi ra cái tên này. Mặt khác lần thứ hai trong tiệc sinh nhật của Tần Nhã Bồi, cái thiếu niên gọi là Đồng Nhiên đó trước khi bị Cố Viêm đánh gãy lời đã nói ra một chữ “Ninh”.

Từ phản ứng Tần Nhã Bồi và Tưởng Thanh Thành, thì cái người tên Ninh Xung đó và thân thể này có bề ngoài cực kì giống nhau. Mà Đồng Nhiên kia chỉ nói được nửa câu chưa hoàn toàn nói hết, cộng với tâm tư nhỏ nhỏ cậu ta đối với Cố Viêm... thì nửa câu còn lại là cái gì? “Đừng quá đắc ý, mày chẳng qua Ninh...” Mày chẳng qua là thể thân của Ninh Xung? Lâm Trạch Xuyên khẽ nở nụ cười. Thiếu niên kia thật đúng là khờ dại. Cho dù những lời này không bị đánh gãy, thì với anh đó cũng không liên quan gì đến sự đau khổ. Có tình cảm, mới để ý mới đau khổ. Mà anh và Cố Viêm quan hệ ——

Lâm Trạch Xuyên rũ mắt xuống, quan hệ của anh và Cố Viêm, tính là gì? Anh chưa từng nghiêm túc nghĩ về vấn đề này. Nhớ đến đây, anh đột nhiên có chút mờ mịt. Anh và Cố Viêm vốn rất đơn giản quan hệ rất rõ ràng, nhưng từ sau cái đêm ở đảo Tihiti, bắt đầu khiến anh dần dần hiểu không rõ. Khóe miệng anh nhẹ cong, tươi cười mơ hồ. Những thứ như tình yêu, cả đời tin tưởng một lần cũng đủ rồi. Cùng một sai lầm lại phạm phải hai lần, anh cũng không trả được cái giá lớn như vậy. Nghĩ vậy trong nháy mắt, anh hoàn toàn xem nhẹ chút kì quái trong lòng, lực chú ý rất nhanh chuyển đến những nơi khác.

Nhưng mà đối với Ninh Xung, đúng là anh có chút tò mò. Dù sao không ngừng có người nói anh lớn lên giống người đó, ngược lại càng khiến lòng hiếu kỳ của anh dâng lên.

“Cậu đang cười cái gì?” Trần Hi Hàm cầm tờ giấy đi vào cửa, thì thấy Lâm Trạch Xuyên đang cầm một tờ giấy rồi mỉm cười, tò mò hỏi han.

“Không có gì.”

“À, cậu đang xem cái gì. Tôi có thể xem không?” Trần Hi Hàm không thể lấy được đáp án từ miệng Lâm Trạch Xuyên, ngược lại chính mình tự đi tìm đáp án.

“Danh sách các diễn viên trong Bí mật sương mù .” Lâm Trạch Xuyên dựa vào sofa, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

“Nhanh cho tôi xem chút.” Trần Hi Hàm mắt sáng lên, cậu ta tâm tâm niệm niệm muốn nhìn xem người vào vai nhân vật chính vài ngày nay rồi, khiến tâm cậu ta thành tâm ma luôn.

Lâm Trạch Xuyên đưa tờ giấy cho cậu ta. Cậu ta lập tức cầm lấy tờ giấy, đầu tiên về phía trước, cách mặt giấy không đến 5cm.

“Ninh Xung? Ai nhỉ?” Trần Hi Hàm đem đầu chuyển hướng về phía Lâm Trạch Xuyên, vẻ mặt hỏi, “Sao tôi chưa từng nghe đến cái tên này? Lúc trước cậu ta có diễn bộ phim nào không?”

“Tôi cũng không biết.” Lâm Trạch Xuyên nói, tiếp đó anh nhìn về phía Giang Ấn Thiên đang ngồi sau bàn công tác, “Giang ca, thời gian anh ở trong giới giải trí lâu hơn chúng tôi, có nghe nói đến diễn viên nào tên là Ninh Xung không?”

Giang Ấn Thiên nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu, “Không. Nếu như là người hoạt động trong giới giải trí vài năm gần đây, tôi hẳn sẽ có chút ấn tượng. Nhưng mà cái tên này, tôi thật sự không có một chút ấn tượng nào.”

“Nhưng nếu là người có thể được Vu đạo chọn vào vai nhân vật chính, thì có lẽ không phải kẻ đầu đường xó chợ.” Trần Hi Hàm chắc chắn lưỡi, “Chẳng lẽ là vị thiếu gia quan lớn nào đó muốn vào giới điện ảnh tiêu khiển?”

“Hẳn không phải như vậy.” Ở thủ đô mấy vị con cháu thế gia lớn danh như vậy, cho dù chưa từng gặp, thì cơ bản cũng đã nghe qua. Tựa như anh và Cố Viêm, tuy chưa từng gặp nhau, nhưng tên tuổi của nhau thì vẫn biết đến. Mà cái tên Ninh Xung này, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua. Có khả năng cậu ta không phải người ở thành phố B, cho nên anh không biết. Hoặc là loại người danh tiếng nhỏ thật nhỏ, bởi vì nếu có bối cảnh thâm sâu, cho dù không ở thủ đô, thì cũng sẽ có hàng trăm hàng vạn quan hệ ở thủ đô, mọi người cũng đều hiểu.

“Vậy cậu ta tuyệt đối dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên.” Trần Hi Hàm vuốt cằm, ra kết luận.

“Cậu khẳng định như vậy sao, phỉ báng sau lưng người khác không phải thói quen tốt.” Lâm Trạch Xuyên cầm kịch bản đặt trên bàn trà, tùy tay lật vài trang.

“Cậu nói cậu ta một là không có bối cảnh hai là không có kinh nghiệm, không phải dùng quy tắc ngầm đi lên thì là gì? Giới giải trí không phải đều như thế hay sao.” Trần Hi Hàm cãi lại.

“Có vài người không cần như vậy, bản thân họ đã là diễn viên thiên tài, tựa như Chu Vũ Đồng. Nói không chừng Ninh Xung cũng như vậy, cho nên mới được Vu đạo coi trọng, khẳng định để cậu ta vào vai nam chính.” Giang Ấn Thiên nói.

“Tôi lại rất tin rằng cậu ta được Vu đạo coi trọng là vì bỏ lên giường với Vu đạo.” Trần Hi Hàm nhỏ giọng lẩm nhẩm, “Anh nói Chu Thiên Vương là diễn viên thiên tài trời sinh chẳng phải cũng bỏ lên giường Trình thiếu mới đi lên được đây thôi, nếu không dù có là thiên tài thế nào cũng không có khả năng chỉ vài năm đã trở thành Thiên Vương.”

Lâm Trạch Xuyên vốn đang uống trà, nghe được nửa câu sau Trần Hi Hàm nói thì bị sặc một cái. Anh cảm thấy có vài người vẫn nên cầm miệng thì đáng yêu hơn, ví dụ như Cố Minh, ví dụ như... Trần Hi Hàm.

“Cậu hiểu kỳ với Ninh Xung nhiều như vậy, thì khi nào chính thức nắm bắt, tôi mang cậu theo. Khi đó cậu có thể tự nhiên nhìn thấy người.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười.

Toàn bộ thân thể Trần Hi Hàm đều chuyển hướng về phía Lâm Trạch Xuyên, tay bên miệng làm một động tác kéo khóa, ánh mắt trợn to cố gắng làm ra biểu tình vô tội. Tiếp đó cậu ta tựa như một quả bóng cao su bị sịt cong thất lực về mặt cầu xin “Kim chủ đại nhân, ngài luôn uy hiếp tôi như vậy, trái tim nhỏ bé của tôi không chịu nổi đâu.”

Giang Ấn Thiên không nói gì nhìn Trần Hi Hàm, tiếp tục lắc đầu, “Nói mang cậu đi nhìn diễn viên chính một chút, còn chưa nói sẽ khấu trừ tiền thưởng của cậu. Cậu bị dọa thành như vậy là sao chứ?”

Trần Hi Hàm thoáng một cái đầy máu sống lại “Ai nha. Thì ra là như vậy nha. Giang ca anh thật là một người tốt.”

Lâm Trạch Xuyên khụ một tiếng. Sau khi anh sống lại làm thế nào mà gặp phải những người này nhỉ.

Trần Hi Hàm nghe được tiếng Lâm Trạch Xuyên ho khan, tươi cười nịnh nọt đi tới “Chén trà này lạnh rồi, tôi đổi cho ngài một ly khác.”

Lâm Trạch Xuyên “...”

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Một tháng sau, Lâm Trạch Xuyên đã nhận được thông báo tham gia buổi lễ nắm bắt Bí mật sương mù.

Buổi lễ nắm bắt Bí mật sương mù diễn ra tại trung tâm hội nghị khách sạn quốc tế Hồng Lâm Tư. Cùng ngày nắm bắt, trước cửa khách sạn quốc tế Hồng Lâm Tư đã bị giới truyền thông cùng các fans mê điện ảnh vây chặt đến mức con kiến chui không lọt. Khách sạn phải tạm thời điều động thêm 3 đội bảo an mới miễn cưỡng duy trì được trật tự. Bảo an kiểm tra tương đối nghiêm khắc, ngoài các khách quý đặc biệt, thì chỉ những đài truyền thông có thư mời mới được phép tiến vào. Thư mời được chế tạo đặc biệt, mỗi một phần đều được đánh số rất độc đáo để phòng các ký hiệu giả.

Lâm Trạch Xuyên xuống xe, đèn flash nháy lên sáng loáng... Khiến anh không ngờ là, thế mà anh lại nhìn thấy không ít fans hâm mộ gắn hình anh và tên của anh. Chớp mắt khi anh xuống xe, đã có người hét lên. Khu vực những người đó tập trung, cũng rất có tổ chức. Khi Lâm Trạch Xuyên xuống xe, được bảo an hộ tống tiến vào bên trong khách sạn, tránh được sự xô đẩy của đám người này. Cũng tránh cho Lâm Trạch Xuyên – không có thói quen giao tiếp miễn phải xấu hổ.

Làm một người mới vừa có chút danh tiếng, một số tin tức tiêu cực đều có khả năng hấp dẫn lực sát thương rất lớn. Đặc biệt là tin tức tiêu cực như mắc bệnh ngôi sao linh tinh. Loại tin tức như thế ngoại trừ với Chu Thiên Vương lực sát thương giá trị âm, thì tất cả các minh tinh khác cho dù minh tinh đã thành danh đã lâu rồi, cũng sẽ đặc biệt chú ý.

Vào bên trong khách sạn, thì có nhân viên công tác chuyên nghiệp dẫn anh tiến vào trung tâm hội nghị quốc tế.

Trong trung tâm hội nghị quốc tế, đại bộ phận mọi người đã đến đông đủ. Ghế diễn viên, vị trí của Lâm Trạch Xuyên cũng ở gần giữa. Vị trí chính giữa đương nhiên là của nam nhân vật chính. Vị trí này còn trống, trên tấm bảng tên viết hai chữ “Ninh Xung”. Bên trái tên “Ninh Xung” chính là bảng tên của “Lâm Trạch Xuyên”. Bảng tên bên phải là “Lương Bình Yên”.

Lương Bình Yên chính là diễn viên vào vai Dr.C. Một diễn viên nổi tiếng trong nước, đã từng có được giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất của điện ảnh Kim An. Anh ta xuất đạo sớm hơn Chu Vũ Đồng, nếu không phải nửa đường xuất hiện một Chu Vũ Đồng, thì anh ta sẽ ông vua không ngai giới điện ảnh. Cho dù như vậy, anh ta vẫn là một minh tinh lớn trong các minh tinh, là nam diễn viên trong nước có giá trị con người gần bằng với Chu Vũ Đồng.

Lâm Trạch Xuyên cùng Lương Bình Yên một trước một sau đi đến, không bao lâu, ghế diễn viên hầu như đã đến đông đủ, ngoại trừ vị trí chính giữa vẫn trống không như trước.

Những đài truyền thông ở đây có một nhiệm vụ quan trọng, chính là muốn có được tư liệu về nam diễn viên chính của Bí mật sương mù . Đây là điều mà từ sau khi Bí mật sương mù công khai thử vai, giới truyền thông vẫn một mực nghi vấn. Cho dù các đài truyền hình thần thông quảng đại cỡ nào, trước khi lễ khởi động máy một thời gian dài như vậy dùng đủ các loại thủ đoạn, cũng không thể đạt được một chút tin tức về nam nhân vật chính này. Thậm chí ngay cả cái tên cũng không hỏi thăm được. Điều này ngược lại càng khơi dậy lòng hiếu kỳ của đông đảo quần chúng.

Bây giờ, giới truyền thông tiến vào trung tâm hội nghị quốc tế, mới nhìn thấy cái tên được viết vào tấm bảng nam diễn viên chính. Bình thường khi nhìn thấy tên, lập tức tất cả các phóng viên sẽ bắt đầu sưu tầm thông tin về người đó. Nhưng lần này nhìn thấy tên “Ninh Xung”, tất cả các phóng viên đều mờ mịt, bí mật giúp nhau trao đổi tin tức, những vẫn như trước hoàn toàn không biết gì về người này.

Nghi thức bấm máy chưa chính thức bắt đầu, cho nên phóng viên bên dưới bắt đầu trao đổi tin tức, trên đài các diễn viên, nhân viên cũng khe khẽ nói nhỏ.

Lương Bình Yên quay đầu, mỉm cười nói với Lâm Trạch Xuyên “Tôi đã xem cậu diễn Tiềm hành , biểu hiện rất có sức cuốn hút. Rất mừng khi được làm việc với cậu, hợp tác vui vẻ.”

Danh tiếng của Lương Bình Yên trong giới cực kì tốt, bình dị gần gũi tính tình ôn hòa, không mắc bệnh ngôi sao, ở chung cũng rất tốt. Phong cách xử sự hoàn toàn tương phản với Chu Vũ Đồng. Hai người địa vị gần như nhau, cho nên thường xuyên bị giới truyền thông đặt cạnh nhau so sánh.

Lâm Trạch Xuyên cũng cười nói “Được ảnh đế Kim An khen như vậy, thật đúng là khiến tôi thụ sủng nhược kinh(1). Tại hạ(2) trong thời gian hợp tác, còn cần tiền bồi chi giáo hơn nhiều.”

(1) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo

(2) Tại hạ: lời nói khiêm tốn, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu (Bạch thoại là các dạng văn viết tiếng Trung dựa trên tiếng địa phương khác với văn ngôn là dạng văn viết tiêu chuẩn được sử dụng tại Trung Quốc cho tới đầu thế kỷ 20)

Đúng lúc này, cửa lớn trung tâm hội nghị quốc tế lại một lần nữa mở ra. Tầm mắt mọi người đều bị hấp dẫn. Khi thấy rõ dáng vẻ người mới tới, tất cả mọi người đều lặng im. Người nọ tuổi không lớn lại có gương mặt tinh xảo, lông mày như vẽ, ngũ quan không tỳ vết, hình dáng đường cong tuyệt đẹp, da thịt màu ngà(3), mái tóc dưới ánh đèn nhuộm thành màu đen thẫm(4) tạo ra sự nhu hòa sáng bóng. Cả người thanh nhã thoải mái như bức tranh phong cảnh. Yên lặng ngắn ngủi qua đi, ngay sau đó ánh đèn flash bắt đầu điên cuồng lóe lên.

(3) Da thịt màu ngà: Ý nói màu ngà voi, da thịt như màu ngà voi, rất đẹp rất trắng.

(4) Màu đen thẫm/màu cây đen đậm: Màu tím đỏ thường được dùng để nhuộm tóc.

Không vì gì khác, chỉ vì người này có dáng vẻ cực kỳ giống Lâm Trạch Xuyên. Đây tuyệt đối là một tin tức chấn động.

56. Chương 56

Edit & Beta: Hoa Cúc

Ninh Xung cười nhạt nhẽo, đối diện với những ánh đèn flash làm hoa mắt người ta mà không có một chút khó chịu. Thời điểm Ninh Xung xuất hiện ở trước cửa, ánh mắt Lâm Trạch Xuyên đã chuyển hướng về phía cửa lớn.

— quả nhiên rất giống. Cho dù trong lòng hiểu rõ, nhưng khi Lâm Trạch Xuyên chính mắt nhìn thấy Ninh Xung, vẫn như cũ hơi chút kinh ngạc.

Sau khi Ninh Xung đến, thì cơ bản tất cả các nhân vật chủ yếu của buổi lễ khởi động máy quay đã có mặt. Thời gian cũng không sai lệch lắm, cho nên người chủ trì tuyên bố buổi lễ khởi động máy quay Bí mật sương mù chính thức bắt đầu.

Sau khi các loại diễn văn, phát biểu, giới thiệu chấm dứt, là thời gian để giới truyền thông tại hiện trường bắt đầu phỏng vấn.

Tất cả các đài truyền thông rất hưng phấn, tuy mục tiêu tấn công của bọn họ không giống nhau, nhưng trong nếu nói có một mục tiêu chung, thì phải là diễn viên chính thần bí lần này – Ninh Xung.

Sau khi hỏi xong về các công việc của phim điện ảnh, thì mọi vấn đề của các đài truyền thông đều tập trung trên người Ninh Xung. Là một người mới chưa từng xuất hiện trong bất kỳ một tác phẩm nào, Ninh Xung lấy được sự chú ý trước nay chưa từng có. Lúc này trên bàn phía trước mặt Ninh Xung đã bày đầy micro.

Khiến tất cả các đài truyền thông thất vọng chính là, bọn họ đưa ra rất nhiều vấn đề xảo quyệt mà đều được Ninh Xung trả lời rất trôi chảy, hơn nữa không hỏi ra được bất kỳ đáp án nào có giá trị. Cũng chỉ biết Ninh Xung là diễn viên kịch ở Anh, Vũ Nhạc Dương thông qua thầy của cậu ta quen được cậu ta, hôm qua cậu ta mới về nước. Nhưng thứ này có thể gọi là tin tức hay sao.

Nếu không lấy được tin tức đột phá từ bản thân Ninh Xung, giới truyền thông bắt đầu mãnh liệt chụp ảnh đặt câu hỏi về cậu ta và Lâm Trạch Xuyên. Dù sao chỉ cần cái tin diện mạo hai người họ tương tự nhau, là có thể lấy làm đầu báo được rồi. Khoảng cách đèn flash quá gần và ánh sáng mãnh liệt khiến đầu Ninh Xung hơi nghiêng một chút, bông tai kim cương bên trái nhẹ lóe lên một cái. (có ai nhớ được gì k

57. Chương 57

Edit & Beta: Hoa Cúc

Thành phố B, khu trung tâm, quán cà phê Thần Dược. Sau giờ ngọ ánh mặt trời dịu dàng.

Dựa theo tường thủy tinh, một người ngồi ở đó, mặt trời nhàn nhạt nhu hòa chiếu lên thân thể cậu ta. An tĩnh nhưng lại tràn ngập lực hấp dẫn.

— im lặng chờ đợi như vậy, có phải cậu ta đang chờ tình nhân của mình. Không biết đến cùng là hạng người nào, mà có thể khiến cậu ta phải chờ đợi như vậy?

Thấy một màn này, người qua lại cũng nhìn không được mà nghĩ theo hướng đó.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài cần gì?” Phục vụ sinh đi tới, hỏi. Ánh mắt lại tìm không được mà hướng về phía khuôn mặt người nọ.

“Hai tách lam sơn, cảm ơn.” Người nọ khẽ cười nói.

Lúc này, di động vang lên, cậu ta cúi đầu nhìn màn hình một chút, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cửa quán cà phê bị người đẩy ra, Cố Viêm đi đến.

“Đã lâu không gặp.” Ninh Xung nhẹ nhàng nói với Cố Viêm ngồi ở phía đối diện, “Anh có khỏe không? Ansel.”

“Vẫn thế thôi.” Cố Viêm uống một ngụm cà phê, mỉm cười nói, “Em vẫn thích lam sơn à. Hoàn toàn giống như trước kia, một chút cũng không thay đổi.”

Ninh Xung thản nhiên nở nụ cười, nhẹ uống một ngụm, “Cho tới bây giờ em vẫn chưa từng thay đổi.”

“Thật không?” Cố Viêm nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói gì thêm.

Đầu ngón tay Ninh Xung ở tay cầm cái tách nhẹ xoay, cũng không mở miệng. Hai người yên tĩnh một chút.

“Anh không hỏi em vì chuyện gì lại về nước sao?” Một lúc lâu, Ninh Xung nhìn cái tách, chậm rãi mở miệng.

“Những điều này là do chính em quyết định, tựa như lúc trước khi em quyết định đi Anh vậy.” Cố Viêm khẽ cười.

Ánh mắt Ninh Xung chuyển hướng về phía Cố Viêm “Anh là đang trách em năm đó không thương lượng với anh, đã bay thẳng đi Anh hả?”

Cố Viêm uống một ngụm cà phê, sau đó đem tách đặt ở trên bàn. Y khẽ lắc đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Ninh Xung, một đôi mắt bình tĩnh “Anh chưa từng trách em. Không ai có thể can thiệp vào quyết định của người khác, nếu đây là sự lựa chọn của em, anh đương nhiên sẽ tôn trọng quyết định của em.” Y mỉm cười nói, “Chỉ cần em chuyển đến đó tốt đẹp là được rồi.”

Sau khi Ninh Xung nghe Cố Viêm nói, khẽ nở nụ cười, ánh mắt lại mang theo một tia thương cảm “Ansel, nếu như lúc trước anh có thể mở miệng giữ em lại, em nhất định sẽ không rời đi.” âm thanh của cậu ta thấp dần, “Chỉ một chút thôi. Nhưng mà... Anh vì sao một câu cũng không nói.”

“Những điều này do em lựa chọn, đương nhiên anh sẽ không can thiệp.”

Tay cầm tách của Ninh Xung bỗng nhiên xiết chặt, khóe miệng tươi cười nhẹ như lông chim “Anh vĩnh viễn đều như vậy. Ansel, cuối cùng thì anh có tìm hay không?”

Cố Viêm thản nhiên mà nhìn cậu ta “Em hy vọng lúc ấy anh nói cái gì?”

Ninh Xung khép hai mắt lại, nhẹ nhàng cắn môi “Em...” Sau đó cậu ta nâng mắt nhìn về phía Cố Viêm, “Khi đó em chỉ là...”

Cố Viêm nhẹ nhàng cười nói “Chỉ là cái gì?”

Ninh Xung rũ mắt xuống “Ansel, em biết năm đó là lỗi của em. Những năm nay, em vẫn luôn nhớ về anh. Chúng ta... Một lần nữa bắt đầu, được không?”

Cố Viêm âm thầm cười, không nói gì.

“Ansel?” con người xinh đẹp của Ninh Xung nhìn về phía Cố Viêm.

“Em còn chuyện gì không, không có gì nói, thì anh đi trước.” Cố Viêm nói.

Thân thể Ninh Xung cứng đờ một chút. Trước kia tuy Ansel cũng có thái độ lãnh đạm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được dưới sự lạnh lùng đó là một nét dịu dàng. Anh ấy cho tới bây giờ đều theo sau cậu, có thể thay cậu quyết định những chuyện nhỏ nhất. Ansel trước kia, cho tới bây giờ sẽ không bao giờ từ chối cậu.

Cậu ta và Ansel quen nhau tại Pháp, yêu nhau ba năm.

Ninh Xung nhẹ nhàng cong khóe miệng tràn ra một tia bi thương nhàn nhạt “Ansel, nếu anh không...”

Cố Viêm mỉm cười nói “Thời gian em quen anh dài như vậy, mà không biết anh là người như thế nào?”

Ninh Xung là một người lãng mạn, hơn nữa từ nhỏ đã tới Pháp, có thể nói là cậu ta lớn lên tại Pháp. Thứ mà cậu ta muốn tìm là loại ái tình mãnh liệt cháy bỏng, không quen với một tình yêu dịu dàng như dòng nước. Trong thời gian ngắn có lẽ sẽ vì sự xúc động yêu thương mà cố gắng thích ứng, nhưng một thời gian sau, cậu ta sẽ không thể chịu đựng được thứ tình yêu bình dị này.

Mà Cố Viêm, vĩnh viễn lãnh tỉnh như vậy. Lý trí vĩnh viễn mạnh hơn tình cảm. Cố Viêm sẽ không vì tình cảm mà xúc động, cho dù yêu, y cũng sẽ không treo ngay cạnh miệng.

Một người ngay cả lời yêu cũng keo kiệt không nói, một người lại lãng mạn hy vọng một tình yêu mãnh liệt nồng cháy, thái độ của cả hai đối tình yêu hoàn toàn khác nhau, sao có thể cùng sinh hoạt với nhau lâu dài?

Ninh Xung biết Ansel yêu mình, cậu có thể cảm nhận được. Cậu biết trong nước có rất ít người có thể tiếp nhận chuyện đồng tính luyến ái. Nhưng Ansel lại dẫn cậu đi gặp cha mẹ mình, cũng gặp hết bạn bè của mình. Chuyện bọn họ ở cùng nhau, Ansel chưa từng che giấu. Cậu có thể cảm nhận được cha mẹ Ansel thật ra lúc bắt đầu không phải rất ưng ý, nhưng không biết Ansel nói gì đó, bọn họ cũng không phản đối.

Nhưng mà thời gian dài như vậy, Ansel rất ít chính miệng nói yêu cậu, cho dù tình yêu sâu đậm, cậu ôm Ansel, một lần lại một lần mà nói yêu. Mà cậu chỉ được đáp lại bằng nụ hôn khẽ và nụ cười nhàn nhạt của Ansel.

Cậu chịu không nổi sự độc thoại một mình. Cậu nói muốn vẽ tranh cho Ansel, mà Ansel vĩnh viễn luôn nói bận, không có thời gian. Cậu muốn Ansel cùng cậu đi tới buổi đấu giá từ thiện, điện thoại của Ansel vĩnh viễn không gọi được, bận nhiều chuyện làm không xong.

Cậu ở Pháp học diễn xuất, cho nên cậu nói với Ansel muốn vào giới điện ảnh. Ansel nói có thể, nhưng đợi một thời gian nữa mới được, bởi vì giới giải trí phức tạp, từ trước cho tới bây giờ Ansel luôn không chú ý đến thế giới đó, sợ cậu chịu thiệt. Sau đó sẽ không có sau đó, Ansel còn bận rộn hơn trước kia, thậm chí có đôi khi đi suốt đêm cũng không về.

Cậu đã từng trắng đêm không ngủ, chỉ vì chờ Ansel trở về. Nhìn mặt trăng đi xuống mặt trời mọc lên, ánh mắt đau đến rơi lệ.

Cậu đợi một năm, Ansel vẫn trầm mặc như trước. Bóng tối bủa vây căn phòng, đêm trắng làm bạn với cậu cả phòng chỉ còn lại mùi cà phê chất đắng.

Lại sau này, cậu quen biết Eden. Eden là một người cực kì lãng mạn. Anh ta một lần lại một lần nói yêu cậu, bọn họ sẽ đi nghe nhạc, giống như những cặp tình nhân khác dạo bước trong quảng trường âm nhạc, đi quán cà phê uống cà phê, sẽ tặng cậu hoa hồng. Anh ta xuất hiện bù vào khoảng trống khi không có Ansel.

Sau này Eden phải về Anh, trước khi đi anh ta hỏi cậu, có đồng ý cùng anh ta trở về hay không.

Cậu do dự. Cậu biết người cậu yêu chính là Ansel, nhưng Ansel lãnh đạm khiến cậu tuyệt vọng. Trước khi đi, Ansel đã hai tháng không chạm vào cậu. Cậu cho rằng Ansel đã biết chuyện cậu và Eden, nhưng Ansel ngoại trừ không chạm vào cậu, thì vẫn cẩn thận săn sóc cậu như trước. Cậu thậm chí còn hy vọng Ansel biết, cho dù là phát giận, cậu cũng có thể biết là Ansel yêu cậu.

Suy nghĩ qua một tháng, cậu có chút hờn dỗi đồng ý đi Anh với Eden.

Sau đó cậu nói cho Ansel, cậu muốn đi Anh bước vào con đường diễn kịch. Ansel cái gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó chỉ nói với cậu trên đường chú ý an toàn.

Khi tất cả đều được chuẩn bị tốt, quyết định nói ra, cậu còn hy vọng Ansel có thể giữ cậu lại. Chỉ cần Ansel nói cậu sẽ trả lời câu đầu tiên là ‘được’, chỉ cần nói đừng rời đi là tốt rồi, vậy cậu nhất định sẽ ở lại.

Nhưng không có, Ansel chỉ nói một câu chú ý an toàn, rồi ra cửa.

Ở Anh, cậu nhờ thầy của mình quen biết Vu Nhạc Dương. Và rồi nhận lời mời của Vu Nhạc Dương, cậu diễn Bí mật sương mù. Một nửa cảnh quay của Bí mật sương mù lấy bối cảnh tại Trung Quốc. Trong đó cũng có tư tâm của cậu.

Đi Anh, cậu lập tức chia tay với Eden, bởi vì cậu biết mình không yêu người này.

Cậu nhớ Ansel, tại Anh có đôi khi cả đêm ngủ không được, sẽ kim lòng không nổi mà vươn tay vào bóng đêm miêu tả khuôn mặt Ansel.

Khi biết Bí mật sương mù lấy bối cảnh ở Trung Quốc, cậu cảm thấy toàn bộ tâm cậu sống lại. Bởi vì Ansel ở Trung Quốc. Rất nhiều lần cậu muốn trở về, nhưng cậu không có cái này dũng khí. Biết lần này có cơ hội xuất hiện là nhờ Bí mật sương mù.

Ngày về nước, cậu không trực tiếp đi khách sạn đoàn phim đã sắp xếp cho mình, mà đi tới nhà trọ của Ansel. Lại phát hiện không gian đã từng thuộc về riêng hai người họ đã sớm đổi chủ.

Ninh Xung lật lại những hồi ức của hai người, uống cà phê lặng im không nói. Ánh mặt trời theo ngón tay giữa của cậu ta chiếu xuống, màu nắng giao thoa thay đổi ở trên mặt.

Cố Viêm cũng uống một ngụm cà phê, nói tiếp “Chẳng lẽ Eden đối xử với em không tốt?”

Tay Ninh Xung đột nhiên run lên, tách cà phê trong tay còn một nửa vẩy trên bàn, đồng tử co rút “Anh... Cũng biết?”

Cố Viêm cười cười “Ngày đầu tiên khi em Eden thì anh đã biết.”

“Vậy vì sao cái gì anh cũng không nói?” âm thanh Ninh Xung khàn khàn, ánh mắt mờ mịt lại có chút tuyệt vọng. Nếu Ansel thật sự để ý cậu, vì sao lại không nói gì, vì sao ngay cả tức giận cũng không có, vì sao lại giả vờ như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Nếu thật lòng yêu một người, sao lại có thể dậm dậm cứ như vậy nhìn này mọi chuyện phát sinh một chữ cũng không nói? Cậu biết Ansel lãnh đạm, cậu biết...nhưng không nghĩ tới...

Nhưng Ansel biết tất cả những chuyện này lại không nói gì, nhận thức trong lòng cậu bắt đầu dao động.

Cố Viêm giống như nhìn thấu tâm tư của Ninh Xung, nhẹ nhàng cười một tiếng “Anh có yêu em. Cũng bởi vì yêu em, cho nên đã cho em vô số cơ hội để em quay đầu lại, đến cuối cùng cũng như vậy. Anh đem tất cả quyền lựa chọn giao cho em. Tất cả, để xem em lựa chọn như thế nào.”

Ninh Xung nhẹ nhàng khép mắt lại, lông mi dày đậm tiêm dài ở trên khuôn mặt hạ xuống che lấp một khoảng. Đúng vậy, từ đầu đến cuối quyền lựa chọn đều nằm trong tay cậu. Mà cậu, tuổi trẻ khí phách, làm hỏng mọi thứ.

Cậu ta buông cái tách, lông mi khẽ run, âm thanh không đổi lại có một tia run rẩy, “Chẳng lẽ chúng ta không có khả năng quay lại sao?”

Cố Viêm chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng không mở miệng.

“Tuổi trẻ sai, chẳng lẽ cả đời sẽ vì thế mà phải trả giá sao? Đã ba năm, không giây phút nào em không vì chuyện này mà hối hận. Ba năm tra tấn còn chưa đủ sao?” Ninh Xung tựa đầu nhẹ nhàng hướng ra ngoài cửa sổ, che dấu ý lệ trong mắt.

“Khi vừa quen biết em, đã cảm thấy em giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành, vĩnh viễn theo đuổi một thứ dễ vỡ như bọt biển.” Cố Viêm thản nhiên nở nụ cười, “Em nên trưởng thành.”

“Nếu như là một đứa trẻ không thực tế, cho dù phạm sai lầm cũng nên có một cơ hội sửa sai, không phải sao?” Ninh Xung cắn môi, nhẹ nhàng nói.

“Có lẽ anh không phải là người phù hợp với em.” Cố Viêm đứng lên, “Thời gian không còn nhiều lắm, anh phải đi.”

Ninh Xung đột nhiên quay đầu “Anh tự lừa mình dối người! Nếu bây giờ anh đã không yêu như lời anh..., như vậy Lâm Trạch Xuyên là thì sao!”

58. Chương 58

Edit & Beta: Hoa Cúc

“Cậu ấy và em không có liên hệ gì, đừng suy nghĩ nhiều.” Cố Viêm khẽ nở nụ cười, nói tiếp, “Muốn anh đưa em về khách sạn không?”

Khóe miệng Ninh Xung miễn cưỡng cười trừ một cái “Không cần, hương vị cà phê nơi này cũng không tệ lắm. Lát nữa tự em trở về.”

Cố Viêm gật đầu “Vây tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Ninh Xung mỉm cười nói.

Nhìn Cố Viêm rời khỏi cà phê quán, nụ cười thương cảm u buồn trên mặt Ninh Xung cũng biến mất không thấy.

Cậu ta gọi phục vụ, thu thập sạch sẽ cái bàn, một lần nữa gọi một tách lam sơn. Có vài tầm mắt tò mò nhìn về phía cậu ta, dù sao vừa rồi khi cậu ta và Cố Viêm nói chuyện, cảm xúc không khống chế được khiến tiếng động khá lớn, mà bản thân quán cà phê lại rất yên tĩnh, khó tránh khỏi làm người khác tò mò. Nhưng Ninh Xung cũng không để ý những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu ấy, về mặt thần nhiên. Giống như người u buồn đa tình vừa rồi không cậu ta.

——cà phê này, rất đáng.

Ninh Xung nhẹ nhàng nhú mi một chút. Cậu ta bỏ thêm nửa thìa đường, dùng thìa nhẹ nhàng quấy, ánh mắt nhìn theo thìa quấy cà phê màu nâu. Từ trước kia khi cậu ta uống lam sơn, cho tới bây giờ luôn không bỏ đường, bởi vì còn trẻ, cho nên không để ý. Mà bây giờ, cậu ta lại bắt đầu chán ghét hương vị chua sót này, cho nên dùng đường để làm mất cảm giác đầu lưỡi mình, che dấu hương vị vốn có của cà phê. Đây có tính một là chuyện lừa mình dối người không?

Cậu ta nói cho Ansel, cho tới bây giờ cậu ta chưa từng thay đổi. Vây rốt cuộc đó là thật hay giả? Chính bản thân cậu ta cũng không rõ. Tựa như cậu ta không hề thích lam sơn vậy, Ninh Xung khẽ nở nụ cười.

Lâm Trạch Xuyên một thời gian gần đây luôn rất bận, quay Bí mật sương mù và tuyên truyền 1/2CITY vừa vặn cùng một lúc. Vụ Nhạc Dương sau khi biết được tình huống này, rất sẵn sàng tận lực đem các cảnh quay của Lâm Trạch Xuyên trong phim dựa theo lịch trình mà sắp xếp. Ban đầu vốn Killer.J có vài cảnh ám sát tương đối mạo hiểm, bây giờ đều được xếp ra phía sau. Dù sao dưới tình trạng quá vội vàng mà quay phim cũng không đạt được hiệu quả lý tưởng, hơn nữa an toàn cũng là một vấn đề lớn.

Cho dù như vậy, tuyên truyền 1/2CITY với xu thế mãnh liệt, vẫn khiến Lâm Trạch Xuyên bận tới mảy mòi mặt. Buổi sáng quay phim, buổi chiều nhận phỏng vấn của tạp chí hoặc radio.

Mà ngay cả Trần Hi Hàm đi theo bên cạnh Lâm Trạch Xuyên chạy trước chạy sau tinh lực mười phần cũng hô to ăn không tiêu, mãnh liệt yêu cầu Lâm Trạch Xuyên cho cậu ta tiền tăng ca và tiền mua thêm trang phục. Tiền mua thêm trang phục với lý do giày của cậu ta bị mài hỏng đế. Nếu như không có tiền mua thêm trang phục cũng không sao, có thể dùng quần áo quý một của 1/2CITY để thay thế.

Hầu như không có thời gian nghỉ ngơi lại công tác liên tục khiến Lâm Trạch Xuyên khi đang đối diễn cùng nhân vật BOSS phản diện N, trước mắt tối sầm ngã xuống đất.

Lần thứ hai khi Lâm Trạch Xuyên tỉnh lại, anh vẫn có chút mơ màng, cũng chỉ cảm thấy trước mắt là một mảng màu trắng. Đợi một lát sau đầu óc anh tỉnh táo hoàn toàn mới nhìn rõ nơi này là phòng bệnh.

“Cậu tỉnh rồi.” Trần Hi Hàm nằm ở bên giường ngủ gật xoa xoa mắt, ngáp một cái.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“Cậu té xỉu ở trường quay...”

Lâm Trạch Xuyên đánh gãy lời Trần Hi Hàm nói “Cái này đương nhiên tôi biết. Tôi muốn hỏi là vì sao tôi lại ngất.”

“À, không có gì. Bác sĩ nói bởi vì trong khoảng thời gian này cậu mệt mỏi quá độ.” Trần Hi Hàm nói.

“Chỉ cần không có gì bệnh là tốt.” Lâm Trạch Xuyên nửa ngồi dậy, thân mình tựa vào gối đầu.

“Bây giờ thì không sao, nhưng nếu vẫn cứ tiếp tục như vậy, có lẽ sẽ mệt mỏi đến có bệnh. Bác sĩ khuyên cậu nghỉ ngơi vài ngày. Về sau khi làm việc đừng liều mạng như vậy.” Trần Hi Hàm thuật lại lời bác sĩ nói cho Lâm Trạch Xuyên.

“Nếu với trình độ lượng công việc như thế đã muốn nghỉ ngơi thả lỏng, vậy cậu nói xem trong giới giải trí những minh tinh lớn làm sao có thể sống đến bây giờ?”

“Đúng nhỉ.” Trần Hi Hàm nghiêm túc suy tư, cảm thấy cực kì có lý. Cuối cùng cậu ta cảm thán một câu, đại minh tinh không hổ là đại minh tinh, đều một đám thần tiên.

Lâm Trạch Xuyên “...” đây rõ ràng không phải ý của anh.

“À. Giang ca còn có người của đoàn phim đều đến thăm cậu. Bởi vì đoàn phim còn phải đuổi kịp tiến độ, cho nên bọn họ đã đi về trước. Giang ca thì tới tập đoàn D&M thương lượng điều chỉnh sắp xếp lại công việc của cậu gần đây.” Nói xong cậu ta chỉ chỉ tủ đầu giường có một đồng lớn đồ thăm hỏi và hoa tươi, “Ừ, bọn họ mang đến thật nhiều thuốc bổ.”

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng qua, sau đó ánh mắt của anh dừng lại một chút.

Trần Hi Hàm theo Lâm Trạch Xuyên ánh mắt nhìn lại, sau đó khô khốc cười nói “Tôi thấy nhiều thuốc bổ như vậy mà còn lẫn vào một số đồ vật kỳ quái, cho nên giúp cậu tiêu diệt một nửa. Ha hả ha...”

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười “Phải không, thật cảm ơn cậu, cậu rất có tâm.”

“Đúng vậy đúng vậy, thân một kim bài trợ lý, những điều này đều là việc phải làm, không cần khách sáo. Ha hả ha...” Trần Hi Hàm gãi tóc, từ trong đồng thuốc bổ kia rút ra một hộp socola ferrero bị tiêu diệt mất một nửa, giọng điệu cực kì chân thành, “Thân thể không tốt, không nên ăn socola.”

Lâm Trạch Xuyên một đầu mồ hôi nằm trên gối đầu mềm mại, nhắm mắt lại. Anh đang suy xét có nên nói một chút với Giang Ấn Thiên về chuyện đối trợ lý hay không.

Trần Hi Hàm lột một viên socola ném vào miệng nhai kiu kiu kiu “Vốn bệnh viện đã không còn phòng cao cấp, đoàn phim chỉ có thể sắp xếp cho cậu một phòng đơn bình thường. Sau đó không biết thế nào, bệnh viện vậy mà lại để cho cậu một gian phòng xa hoa, nghe nói dù có tiền cũng không vào được, chính là căn phòng này. Vận số của cậu thật tốt.”

Lâm Trạch Xuyên lúc này mới chú ý tới phòng bệnh. Anh căn bản không chú ý tới vấn đề phòng bệnh. Bởi vì bây giờ đầu óc vẫn còn có chút mơ hồ, mà căn phòng này anh thấy cũng không có gì không ổn. Khi Trần Hi Hàm nói thế, anh mới phát hiện phòng này chích xác không chỉ là phòng cao cấp, đây là một căn phòng dành cho người có nhu cầu đặc biệt. Với Trình Hướng Nam thì xem như rất bình thường, nhưng lấy thân phận của Lâm Trạch Xuyên, căn bản không bước vào được.

“Đúng rồi, hôm nay ở ngoài phòng bệnh tôi nhìn thấy một người đàn ông rất đẹp trai, không chỉ đẹp trai mà còn siêu khí thế nhé.” Trần Hi Hàm mở tâm nhãn bắt đầu hỏi ỨC NÓI.

Bị Trần Hi Hàm giọng điệu hoa si của nổ mạnh khiến Lâm Trạch Xuyên phải mở to mắt, quả nhiên, thấy Trần Hi Hàm một bộ mặt hoa si tâm trạng lâng lâng, dáng vẻ thâm tình lâm vào ỨC, bốn phía tỏa ra bong bóng màu phấn hồng, còn kém không quỳ một gối xuống mà thôi.

Lâm Trạch Xuyên dùng tay đè huyết thái dương nơi đó gân xanh đang nhảy lên “Cậu không phải thích nữ sao? Sao lại hoa si với một người đàn ông.”

Trần Hi Hàm khoát tay “Tôi thích phụ nữ, nhưng không ngại thưởng thức đàn ông. Đây không phải hoa si, tôi đây là sùng bái, sùng bái.” Cậu ta liên tục lặp lại hai lần, rất cường điệu.

“Ồ, đây là cậu đang sùng bái.” Lâm Trạch Xuyên vô lực nói.

Trần Hi Hàm vẫn dáng vẻ mê trai thao thao bất tuyệt nói nào là cực kì đẹp trai cực kì có phong độ đàn ông, Lâm Trạch Xuyên cho dù không muốn nghe thì lỗ tai cũng vẫn bị lọt vào vài câu. Sau đó càng nghe càng cảm thấy không đúng, theo cái miệng Trần Hi Hàm thì người kia chỉ kém không có kim quang lờ lờ phía sau mọc thêm một đôi cánh thần thì cũng như một người bình thường, nghe đến đoạn miêu tả này, sao càng ngày càng cảm thấy giống Cố Viêm?

“Chờ chút, cà-vạt của anh ta có phải màu xám bạc không?” Lâm Trạch Xuyên mở mắt hỏi.

“À? Tôi làm sao biết được.” Đang nói liên tục lại bị mạnh mẽ đánh gãy Trần Hi Hàm ngậy ra một lúc, vuốt cằm nói, “Ừ, để tôi suy nghĩ lại một chút...”

“Hình như đúng là vậy. Cậu cũng biết?” Trần Hi Hàm sùng bái nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên nghiêng đầu đi, tránh Trần Hi Hàm ánh mắt. Cố Viêm hôm nay khi đi ra ngoài đeo cà-vạt màu xám bạc.

“Anh ta không làm cái gì sao?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“Không có a, tôi cũng chỉ nhìn thấy anh ta đứng ở bên ngoài cửa phòng bệnh nhìn thoáng vào trong, có lẽ là tìm người tìm làm phòng đấy. Tôi còn cùng anh ta liếc nhìn nhau một cái, ừ.” Trần Hi Hàm nói.

“Có lẽ vậy.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nói.

“Đúng rồi, bây giờ là mấy giờ.” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

Trần Hi Hàm nhìn đồng hồ một chút “Buổi chiều hơn bốn giờ.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu, “Giang ca hẳn rất nhanh sẽ tới đây nhỉ.”

“Ừ. Giang ca nói anh ấy khoảng bốn năm giờ sẽ trở về.” Trần Hi Hàm nói, sau đó cậu ta ra vẻ thâm trầm gật đầu, “Cậu muốn thấy Giang ca như vậy? Chẳng lẽ là—— ”

“Thu hồi những ý tưởng vợ vẫn lộn xộn trong đầu cậu đi.” Lâm Trạch Xuyên nói.

“Tôi còn chưa nói mà, sao cậu lại nghĩ tôi có ý nghĩ vợ vẫn lộn xộn chứ. Cái này chỉ có thể nói rõ——” Trần Hi Hàm lại rung đùi đắc ý.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng “Ngày nào mà cậu không có ý tưởng vợ vẫn lộn xộn, còn cần người khác đoán sao? Cậu đáng khinh hay không đều viết hết trên mặt ấy.”

Trần Hi Hàm bị lời nói của Lâm Trạch Xuyên giết chết không thấy máu, dả kích ử rử, trong đầu bắt đầu xoay xoay: Đáng khinh, đáng khinh, đáng khinh... Vô số những từ ‘Đáng khinh’ chấp thành một ngọn núi, ép Trần Hi Hàm thành con cá chết.

Lúc này truyền đến những tiếng gõ cửa lễ phép.

“Ồ Giang ca trở về rồi.” Trần Hi Hàm lập tức bước lên, vội chạy về hướng cửa vào, chỉ cần cách thật xa cái vị kim chủ ác liệt đang ở trên giường thì càng tốt. Cậu ta vừa chạy vừa vội vàng nói, “Giang ca, tôi và anh là ai với ai đâu, bước vào còn cần phải gõ cửa. Nhanh lên vào đi.” Nói xong cậu ta kéo tay mở cửa.

Sau đó cậu ta lập tức đứng thẳng thân thể, sự lười nhác biến mất hầu như không còn, thu hồi trên vẻ mặt đáng khinh, mặt mỉm cười nói “Anh cũng đến thăm Tiểu Lâm à? Nhanh mời vào.”

Lâm Trạch Xuyên tự nhiên nghe được lời Trần Hi Hàm nói. Anh cũng cho rằng người tới là Giang Ấn Thiên, cho nên khi nghe Trần Hi Hàm nói cũng có chút kinh ngạc. Anh mở mắt, nhìn về phía cửa vào.

Người tới mỉm cười với Trần Hi Hàm một chút “Ở phòng bệnh trông coi một ngày, thật vất vả cho cậu.”

Trần Hi Hàm khách khí nói “Đâu có, chăm sóc Tiểu Lâm vốn chính là chức trách của một trợ lý như tôi. Đừng chỉ đứng ở cửa, vào đi.”

Trần Hi Hàm nghiêng thân thể một chút, người nọ đi vào phòng.

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng người nọ, là Ninh Xung. Trong tay còn đang cầm nước hoa Champagne hoa hồng vào một bó bách hợp.

“Khi tôi đến đoàn phim thì chợt nghe thấy chuyện cậu quay phim bị ngắt. Nhưng cả ngày có cảnh diễn, vừa kết thúc. Bây giờ mới đến thăm cậu, thật xấu hổ.” Ninh Xung mỉm cười nói, sau đó đem bó hoa đặt ở đầu giường.

Bởi vì gần đây Lâm Trạch Xuyên điều chỉnh cảnh diễn, cho nên thời gian quay phim khác hẳn với Ninh Xung. Buổi sáng khi cậu quay những cảnh của mình, thì Ninh Xung chưa tới đoàn phim.

Lâm Trạch Xuyên cười nhẹ hời hợt “Đâu có. Rất cảm ơn cậu đã tới thăm tôi.”

“Đều cùng một đoàn phim, không cần khách sáo như thế.” Ninh Xung nhẹ nhàng nở nụ cười, mặt mày tinh xảo mang theo một nét trong suốt.

Trần Hi Hàm nhìn hai người, trong lòng cũng âm thầm lấy làm kỳ lạ, hai người này bên ngoài thật quá giống nhau. Nếu không biết rõ giữa họ không có vấn đề gì, thì chỉ nhìn tướng mạo này, có lẽ sẽ rất nhiều người nghĩ họ là hai anh em.

“Bây giờ cảm giác thế nào?”

“Chỉ là mệt thôi. Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên cười nói.

“Chỉ cần không sao là ổn. Công việc dù nhiều cũng nên chú ý thân thể.” Ninh Xung mỉm cười, “Tôi đây cáo từ trước.”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu “Cám ơn. Để Trần Hi Hàm đưa cậu xuống đi.”

“Không cần.” Ninh Xung nhẹ nhàng mỉm cười, “Cậu cố gắng nghỉ ngơi cho tốt.”

59. Chương 59

Edit & Beta: Hoa Cúc

Ninh Xung đi rồi, Trần Hi Hàm đóng cửa lại đến trước giường Lâm Trạch Xuyên, sau đó tò mò nhìn chăm chăm Lâm Trạch Xuyên hỏi “Có phải có một loại khả năng...” Cậu ta sờ sờ cằm, gật đầu, “Cậu và Ninh Xung là song bào thai, nhưng khi sinh ra bị hộ sĩ ôm nhầm.”

“Cậu xem phim truyền hình quá nhiều nhỉ.” Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt, anh đã không muốn tiếp tục nói với cậu ta nữa.

“Tôi cảm thấy rất có thể nhé, cậu nói suy nghĩ của cậu đi.”

“Nếu cậu không cảm miệng lại, thì cậu đừng mong lấy được tiền thưởng tháng này.” Lâm Trạch Xuyên mở mắt ra, thản nhiên nói.

Trần Hi Hàm lập tức tắt tiếng, thể giới cuối cùng cũng thanh tĩnh.

Đúng lúc đó, cửa phòng bệnh bị người khác đẩy ra. Lúc này người vào là Giang Ấn Thiên.

“Giang ca, cuối cùng anh cũng trở lại.” Trần Hi Hàm chạy vội qua, chuẩn bị cho Giang Ấn Thiên một cái ôm thật nhiệt tình. Giang Ấn Thiên thân thể nhẹ lắc một cái, Trần Hi Hàm vỗ huyệt chụm ếch.

“Khá hơn không?” Giang Ấn Thiên đi đến trước giường Lâm Trạch Xuyên quan sát khí sắc trên mặt anh, hỏi.

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười “Vẫn cũng không sao, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

“Tôi điều chỉnh hành trình của cậu một chút. Công việc được sắp xếp không thay đổi, nhưng hành trình sẽ kéo dài, thời gian cũng không gấp như vậy.” Giang Ấn Thiên kéo một cái ghế ngồi xuống cạnh giường, sau đó nói với Trần Hi Hàm “Cậu về trước đi.”

“Nói tôi?” Trần Hi Hàm chỉ chỉ mũi của mình, “Hai người không cùng tôi về sao?”

“Tôi và Lâm Trạch Xuyên còn một số chuyện muốn nói, không phải cậu nói buổi tối mẹ cậu bố trí cho cậu đi xem mặt sao?”

“Ai nha, thiếu chút nữa tôi quên mất chuyện này.” Trần Hi Hàm vỗ đầu một chút, sau đó cậu ta lại ngẩng đầu nhìn về phía Giang Ấn Thiên vô tội nói, “Tôi đây trở về thế nào được? Hai người về muộn, tôi không thể đi nhờ xe.”

“Bắt xe.”

“Có được chi trả không.” còi lòng Trần Hi Hàm đầy hy vọng nhìn về phía Giang Ấn Thiên. Kết quả hai người kia như nhau không nhìn cậu ta.

“Để Trần Hi Hàm đi, muốn cùng tôi nói chuyện gì?” Lâm Trạch Xuyên nửa dựa vào đầu giường, trong tay cầm ly nước ấm Giang Ấn Thiên đưa.

“Gần đây cậu có chuyện phiền lòng phải không?” Giang Ấn Thiên đến trước cửa sổ, kéo bức màn ra, trong phòng bệnh lập tức sáng ngời.

Lâm Trạch Xuyên đầu hơi thấp, nhìn cái ly đang bốc hơi trong tay, nhẹ nhàng nở nụ cười “Sao anh lại nghĩ vậy. Nhìn tôi giống như có tâm tình không tốt hả.”

“Cậu thoát nhìn rất bình thường, nhưng sao bỗng nhiên cậu lại xếp hành trình đầy như vậy?” Giang Ấn Thiên nói. Hành trình của Lâm Trạch Xuyên là do Giang Ấn Thiên bố trí, nhưng khi Giang Ấn Thiên bố trí còn suy xét đầy đủ đến thời gian nghỉ ngơi của Lâm Trạch Xuyên. Việc tuyên truyền quảng cáo 1/2CITY đúng là rất nhiều, nhưng thời gian cũng không quá gấp. Các loại hợp mặt cũng có thể xếp ra phía sau. Nhưng khi Lâm Trạch Xuyên xếp hành trình thì hầu như lượng công việc tăng lên gấp đôi. dammy9694.wordpress

Kiểu sắp xếp công việc này... cho dù là một đại minh tinh cũng không chặt chẽ như vậy.

Bản thân Giang Ấn Thiên sự sắp xếp công việc của Lâm Trạch Xuyên rất có kế hoạch. Thời gian trước đột nhiên tăng lượng công việc. Mới bắt đầu anh ta cũng có chút kỳ quái, nhưng biểu hiện của Lâm Trạch Xuyên thoát nhìn rất bình thường. Nhưng bây giờ xem ra, rõ ràng công việc của Lâm Trạch Xuyên đã vượt quá phạm vi cho phép.

Lâm Trạch Xuyên bị Giang Ấn Thiên nói như thế, cũng không khỏi sợ run một chút. Anh chỉ cảm thấy có chút bức bối thôi mà, không thể không tăng lượng công việc, tựa như chỉ có như vậy mới có thể quên đi cái loại cảm giác không thoải mái này, bận rộn đến mức không thể để ý tới.

Lâm Trạch Xuyên uống một ngụm nước trong ly “Đúng thật không có gì, tôi cho là tinh lực của mình không tồi, cho nên mới tăng lượng công việc. Nhưng không cần thận để ý đến số lượng.”

Giang Ấn Thiên nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên, mày nhíu lại “Đừng tìm cớ.”

“Tôi nói thật.” Lâm Trạch Xuyên cười khê.

“Cậu đã không muốn nói, đương nhiên tôi cũng hỏi thêm gì.” Giang Ấn Thiên ngồi xuống, “Nhưng hy vọng cậu đừng tiếp tục gây sức ép cho chính mình.”

“Về sau tôi sẽ chú ý khống chế lượng công việc.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười nói.

“Cậu biết ý tôi nói không phải ý này.” Giang Ấn Thiên không đồng ý nhìn Lâm Trạch Xuyên.

Thấy Giang Ấn Thiên vặn lại mình, Lâm Trạch Xuyên chỉ đành gật đầu “Tôi biết rồi.”

“Thời gian cũng không còn sớm, tôi đưa cậu về.” Giang Ấn Thiên nói.

“Này...” Lâm Trạch Xuyên cũng không biết nên từ chối Giang Ấn Thiên như thế nào. Thời gian gần đây hầu như đều là Trần Hi Hàm lái xe đưa anh về, chỉ đưa Lâm Trạch Xuyên đến cửa khu nhà trọ. Mà bây giờ anh gặp phải tình huống này, Giang Ấn Thiên như thế tất nhiên muốn đưa anh vào tận phòng. Nhưng căn nhà kia đã mấy tháng không ai ở, như vậy rất dễ dàng gợi lên sự hoài nghi của anh ta...

“Làm sao vậy?” Nhìn ra Lâm Trạch Xuyên do dự, Giang Ấn Thiên hỏi.

“Không có gì.” Lâm Trạch Xuyên cười cười.

Quả nhiên giống như Lâm Trạch Xuyên đoán trước, Giang Ấn Thiên dừng xe lại, sau đó kiên trì muốn đưa Lâm Trạch Xuyên vào phòng. Lâm Trạch Xuyên bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy chìa khóa ra mở cửa.

Sau khi vào cửa, thời điểm Lâm Trạch Xuyên nhìn vào bên trong, trong lòng hơi kinh ngạc một chút. Nhà trọ thoát nhìn rất sạch sẽ, rõ ràng có người thường xuyên tới đây quét tước. Bên ngoài anh vẫn duy trì bình tĩnh như trước, từ tủ để giày lấy ra một đôi dép lê cho Giang Ấn Thiên “Vào đi.”

Nhìn Lâm Trạch Xuyên nghỉ ngơi xong, Giang Ấn Thiên mới rời đi.

Lâm Trạch Xuyên một mình nằm trên giường, chán còn có hương vị của ánh mặt trời, nghĩ rằng có lẽ vừa phơi nắng không lâu. Anh lười không động não nữa, đêm nay ngủ ở nơi này cũng tốt.

Nhìn phòng xa lạ, anh thở dài một hơi. Thời gian anh ở căn phòng này rất ngắn, dường như từ khi anh sống lại cho tới nay, anh vẫn luôn ở cùng Cố Viêm. Hình như anh đã sớm hình thành thói quen có người này bên cạnh.

Anh nhìn căn phòng trống rỗng, bỗng nhiên cảm thấy thói quen về sự tồn tại này thật đáng sợ. Nếu có một ngày, sự vật trở thành thói quen này đột nhiên biến mất, có phải sẽ giống như cưỡng chế cai nghiện hay không khiến người ta thống khổ không thôi? Sự vắng vẻ trong nội tâm cùng với mất mát ấy có thể làm cho người nổi điên. Đây không phải là một hiện tượng tốt. Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng khép mắt lại.

Nên giữ lại cảm giác này để nó tùy ý phát triển, hay là khi tất cả còn chưa hình thành bóp chết nó trước khi nó thật sự sinh ra? Con người ở vào trạng thái suy yếu, tâm hồn cũng yếu ớt theo. Cho dù là Trình Hướng Nam cũng không ngoại lệ, quả quyết như anh, ở thời điểm này cũng không khỏi mờ mịt.

Phòng ngoại trừ yên tĩnh vẫn là yên tĩnh, anh thậm chí có thể nghe được tiếng tim mình đập. Một đám người tới phòng bên cạnh phòng anh, lại một đám người khác rời đi. Đến cuối cùng, vẫn chỉ còn lại một mình anh. Cái gì anh cũng không bắt được. dammy9694.wordpress

Anh cố gắng nhớ lại kí ức hơn 20 khi anh sống, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Lâm Trạch Xuyên hô hấp dồn dập, mồ hôi tinh mịn từ trên trán thấm ướt, anh cảm thấy cả người nóng lên rất khó chịu. Ngay khi ý thức của anh bị rơi vào trạng thái mơ hồ, thì chuông điện thoại kéo ý thức của anh lại. Anh không nhìn màn hình, trực tiếp chuyển điện thoại đặt ở bên tai “Alo.”

“Em ở nơi nào?” âm thanh Cố Viêm từ đầu kia điện thoại truyền đến.

“Tôi ở...” âm thanh Lâm Trạch Xuyên dần thấp xuống.

“Em làm sao vậy?” âm thanh Cố Viêm lại kéo thần trí Lâm Trạch Xuyên về.

“Tôi ở phòng trọ.” Lâm Trạch Xuyên khẽ lắc đầu, sao anh lại buồn ngủ như vậy chứ? Xem ra đúng là quá mệt mỏi.

“Tôi để lái xe tới đón em.” Cố Viêm nói.

“Không cần, đêm nay tôi ngủ ở đây được. Quá mệt mỏi, không muốn hoạt động.” âm thanh Lâm Trạch Xuyên rất thấp, mang sự mệt mỏi lười biếng.

Ở một đầu khác điện thoại Cố Viêm như ý thức được cái gì, nói “Chờ một lát anh sẽ tới.”

Mà một khác đầu, chỉ truyền đến tiếng hít thở nhàn nhạt của Lâm Trạch Xuyên, tựa như đã ngủ.

...

Một lát, Lâm Trạch Xuyên nửa mơ nửa tỉnh bị tiếng cửa mở làm tỉnh, anh cố sức mở mắt, sau đó nhìn thấy Cố Viêm đi tới.

“Không phải nói anh đừng tới đây sao. Tôi không muốn động.” Lâm Trạch Xuyên hàm hồ nói.

Cố Viêm đặt tay lên trán Lâm Trạch Xuyên, sau đó nhẹ nhàng nhíu mi “Nếu tôi không đến, thì tiếp theo em định để cơn sốt làm cháy hồng đầu óc hả?”

Lâm Trạch Xuyên mở mắt liếc qua tròng Cố Viêm một cái “Anh mới cháy hồng đầu óc. Miệng chó phun không ra được ngà voi.”

“Chẳng lẽ đến bây giờ em vẫn chưa biết rằng mình sốt?” Cố Viêm xốc chăn lên ôm Lâm Trạch Xuyên lại gần.

“Phát sốt?” đầu Lâm Trạch Xuyên còn mơ hồ chưa kịp phản ứng “Khi trở về còn tốt mà, chẳng lẽ không phải bởi vì mệt cho nên mới như vậy?”

Cố Viêm bị người nào đó bình thường khôn khéo nhưng thời điểm máu chót lại mơ hồ này mà nở nụ cười “Đã nóng thành như vậy, mà chính em còn không cảm thấy gì.”

Thật ra cũng không trách được Lâm Trạch Xuyên, bản thân anh chính vì quá mệt mỏi mà té xỉu vào bệnh viện, cho nên một ngày nay vẫn luôn không thoải mái. Hơn nữa còn nghĩ đến một số chuyện xa xôi, ý thức mơ hồ, cho nên khi phát sốt rồi khó chịu cũng không cảm giác được rõ ràng.

“Anh buông ra. Đi ra ngoài rồi nói chuyện.” Lâm Trạch Xuyên rất kháng cự đối với cái ôm của Cố Viêm.

“Đừng lộn xộn.” Cố Viêm nói, sau đó mang Lâm Trạch Xuyên rời khỏi nhà trọ.

Đưa Lâm Trạch Xuyên đến chỗ ngồi phía sau xe, sau đó lái xe đi. Ở trên xe, Cố Viêm gọi điện thoại cho Chung quản gia “Mời bác sĩ Ngô tới.” bác sĩ Ngô là bác sĩ tư nhân của Cố gia.

Trở lại biệt thự, bác sĩ Ngô đã đợi trong phòng khách.

Cố Viêm ôm Lâm Trạch Xuyên đến phòng ngủ, sau đó xoay người gập đầu với bác sĩ Ngô đi theo sau.

Bác sĩ Ngô hiểu ý, bước đến trước giường kiểm tra xong cho Lâm Trạch Xuyên thì đứng lên.

“Thế nào?” Cố Viêm hỏi.

“Thời gian gần đây cậu ấy quá mệt mỏi, lực miễn dịch giảm xuống, cho nên mới bỗng nhiên lên cơn sốt.” bác sĩ Ngô nói, “Không có chuyện gì lớn, uống thuốc ra một thân mồ hôi, ngày mai sẽ tốt thôi.”

Lâm Trạch Xuyên đột nhiên sốt rất cao, cho nên từ sau khi bị Cố Viêm ôm xuống xe ý thức đã mơ hồ. Anh chỉ biết mình về tới biệt thự của Cố Viêm, sau đó dường như được cho uống thuốc và nước.

Cả người anh rất nóng khó chịu không thôi, lại bị bọc vào một cái chăn rất dày, anh đập thế nào cũng đập không được. Vô thức lăn qua lộn lại tìm kiếm đồ vật lạnh dán vào. Sau đó anh cảm thấy mình ôm được một vật thể mát lạnh, rất thoải mái độ nóng cũng giảm xuống, khiến anh ôm càng thêm chặt, đầu còn vô thức cọ cọ. dammy9694.wordpress

Cố Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên mặt nóng hồng hồng liên tục hướng vào trong lòng mình, thấp giọng cười ra tiếng, cánh tay ôm Lâm Trạch Xuyên cũng thắt chặt.

“Cũng chỉ trong lúc vô thức, em mới có thể nghe lời như vậy.” đầu ngón Cố Viêm tay xẹt qua mặt Lâm Trạch Xuyên, nhẹ nhàng vuốt ve cổ anh.

Lâm Trạch Xuyên vùi đầu trong ngực Cố Viêm. Ý thức tuy mơ hồ, nhưng anh lại cảm thấy rất yên tâm. Cảm giác trống rỗng và thất lạc ở nhà trọ lúc trước dần dần biến mất không còn.

Trong hỗn loạn, khi đó lời anh đã nói trong mơ, cùng với câu trả lời của Cố Viêm, lần thứ hai khi thanh tỉnh, đã sớm quên mất. Đó là lời nói khi anh tỉnh táo sẽ vĩnh viễn không bao giờ nói ra khỏi miệng.

“Đừng rời bỏ tôi.”

“Sẽ không.”

60. Chương 60

Edit & Beta: Hoa Cúc

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Trạch Xuyên mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong lòng Cố Viêm. Điểm chết người chính là... là anh ôm Cố Viêm thật chặt không buông tay...

Anh tuyệt đối nóng hổi đầu óc mới làm như vậy. Lâm Trạch Xuyên trộm liếc Cố Viêm một cái, rất tốt, không tỉnh. Anh nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi giường, sửa sang áo ngủ một chút. Sau đó, anh lại trộm ngắm Cố Viêm một chút, vừa vặn tương giao với mắt Cố Viêm.

Lâm Trạch Xuyên vốn chột dạ ngay cả lời nói cũng không thể lưu loát “Anh... tỉnh khi nào?”

Cố Viêm ngồi dậy, nhìn Lâm Trạch Xuyên rõ ràng chột dạ nhưng lại giả vờ trấn định, cảm thấy thú vị. Y nhẹ nhàng cười nói “Ngay trước khi em tỉnh.”

“Vậy anh còn giả bộ ngủ, quá vô sỉ.” Lâm Trạch Xuyên nhẹ hừ lạnh một tiếng.

Thật ra hôm qua Cố Viêm không ngủ, cho dù ngủ cũng chỉ ngủ một thời gian ngắn giấc ngủ rất nông, mặt trời lên sẽ tỉnh.

Bây giờ Lâm Trạch Xuyên đang ở trạng thái then quá hóa giận nên giận chó đánh mèo, nói trắng ra là vì che dấu sự chột dạ của mình, cho nên anh hoàn toàn không ý thức được lời mình nói giống như đang cố tình gây sự.

Cố Viêm cũng xuống giường, chặn ngay ôm lấy thắt lưng Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên giãy dụa một cái, phát hiện tránh không thoát “Này này này, anh muốn làm?”

Cố Viêm bắt tay đặt lên trán Lâm Trạch Xuyên “Cơn sốt đúng là lui rồi, trách không được mới sáng sớm thức dậy đã có tinh lực như vậy.”

Rất hiển nhiên, Lâm Trạch Xuyên hiểu lầm ý của Cố Viêm. Trong lòng Lâm Trạch Xuyên hận không thể kiếm một động mà chui vào, nhưng mặt ngoài vẫn làm bộ không thèm để ý.

Cố Viêm thu hết cảm xúc của Lâm Trạch Xuyên vào trong mắt, cũng không chọc ghẹo. Sau đó bàn tay y vói vào áo ngủ của Lâm Trạch Xuyên, dọc theo thắt lưng xuống đi dưới.

“Anh là đồ cầm thú, lúc này cũng có thể động dục.” Bị Cố Viêm vậy ở trong lòng Lâm Trạch Xuyên cũng chỉ có thể động miệng.

“Tôi đây làm theo ý của em mà.” Cố Viêm cúi đầu hôn nhẹ vành tai Lâm Trạch Xuyên, ghé lỗ tai nhẹ nhàng nói.

Lâm Trạch Xuyên “...” Đây căn bản không phải ý của anh, nhưng trước đó anh có một câu ý nghĩa như vậy, nhưng lời anh nói điều kiện tiên quyết là do hành động ái muội Cố Viêm sẽ làm cho người ta hiểu lầm.

Nhưng dường như nói thế nào cũng không đúng, Lâm Trạch Xuyên há miệng thở dốc, không biết nên cãi lại ra sao.

Cố Viêm cũng chỉ đùa Lâm Trạch Xuyên mà thôi, Lâm Trạch Xuyên sốt cao mới vừa lui, quan tâm đến thân thể ai đó, y sẽ không xuống tay.

...

Lâm Trạch Xuyên đen mặt rửa mặt xong, ăn điểm tâm. Trong lúc đó không liếc nhìn Cố Viêm một cái.

Đi vào trường quay Bí mật sương mù , rất nhiều người quan tâm hỏi thăm tình trạng thân thể của anh. Lâm Trạch Xuyên cười tỏ ý cảm ơn đối với sự quan tâm của bọn họ.

Bởi vì hành trình của Lâm Trạch Xuyên được Giang Ấn Thiên sắp xếp lại một lần nữa, cho nên những phân cảnh có liên quan đến anh trong Bí mật sương mù lại một lần nữa điều chỉnh tiến độ. Dưới sự sắp xếp của Giang Ấn Thiên, công việc chủ yếu bây giờ của Lâm Trạch Xuyên là quay Bí mật sương mù , tiếp sau mới tuyên truyền cho 1/2CITY. Mà những buổi phỏng vấn kí tặng đều bị Giang Ấn Thiên bỏ hết. Về phần các quảng cáo của 1/2CITY thì đã hoàn toàn không cần Lâm Trạch Xuyên lo lắng, thời gian tới đây vẫn sẽ có được sự chú ý.

Nên bây giờ các phân cảnh của Trạch Xuyên trong Bí mật sương mù rõ ràng tăng lên không ít.

Vu Nhạc Dương sau khi tuần tra hết trường quay, đi đến trước mặt Lâm Trạch Xuyên hỏi “Thân thể khôi phục thế nào rồi?”

Lâm Trạch Xuyên cười cười “Ngày hôm qua do quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là tốt thôi. Để mọi người lo lắng.”

Vu Nhạc Dương cười nói “Tôi đây yên tâm. Ngày hôm qua cậu té xỉu, khiến tất cả đều bị dọa. Người trẻ tuổi có lòng cầu tiến là tốt, nhưng không nên ỷ vào tuổi trẻ mà làm hại chính mình.” Anh ta nhẹ nhàng chớp chớp mắt với Lâm Trạch Xuyên, “Kinh nghiệm của tôi đấy.”

“Thụ giáo.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười nói.

Vu Nhạc Dương cười gật đầu, sau đó vỗ bả vai Lâm Trạch Xuyên “Chú ý một chút là được. Sắp tới sẽ đến cảnh đối diễn giữa Killer.J và Lục Trảm Phong, cậu đi chuẩn bị một chút.”

“Được.” Lâm Trạch Xuyên khẽ lên tiếng.

Lúc này hóa trang và tạo hình của Lâm Trạch Xuyên đều có người xử lý đặc biệt, không cần xếp hàng chờ phòng hóa trang công cộng, cũng không cần lo lắng đắc tội với nhà tạo mẫu mà cũng không cần phải cùng nhà tạo mẫu tán gẫu một số đề tài anh không hứng thú. Nhà tạo mẫu được phân Lâm Trạch Xuyên họ Trang, là nhà tạo mẫu số một trong nước tại miền Bắc.

Khi nhà tạo hình xử lý cho anh, Lâm Trạch Xuyên cúi đầu nhìn kịch bản trong tay, ôn lời thoại.

Cảnh diễn hôm nay của Lâm Trạch Xuyên đều là cảnh buổi tối. Ban ngày chủ yếu là các cảnh đối diễn của Lục Trảm Phong và Dr.C. Cho nên sau khi tạo hình xong anh cũng nghỉ ở trong phòng xem kịch bản không đi ra ngoài.

Cuối cùng khi thời gian không lệch lắm, Lâm Trạch Xuyên tính toán một chút, có lẽ đã đến phiên mình lên sân khấu.

Khi Lâm Trạch Xuyên xuất hiện tại trường quay, hầu như hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người. Bởi vì yêu cầu của cảnh quay, cho nên Lâm Trạch Xuyên mặc một thân âu phục màu trắng cho tiệc tối, khuôn mặt tinh xảo, dáng người xuất sắc thon dài, hoàn toàn nhìn không ra anh vào vai một sát thủ, ngược lại giống như một quý công tử. Đương nhiên chuyện này phù hợp với yêu cầu của kịch bản, dù sao màn này Killer.J lấy thân phận người thừa kế của tập đoàn M trà trộn vào một buổi tiệc rượu. Killer.J đã ngụy trang thì đương nhiên hoàn mỹ vẹn toàn.

Cảnh này kể về mệnh lệnh Killer.J nhận được từ BOSS phản diện N muốn anh ta ám sát người đứng đầu tập đoàn tài chính E.

Bởi vì tập đoàn tài chính E tuy bên ngoài là một công ty chế tạo thuyền, nhưng trên thực tế nó chủ yếu giao dịch súng ống đạn dược. Mà BOSS N lại là tay buôn súng đạn lớn nhất Nam Mỹ. Thế lực của tập đoàn tài chính E phân bố tại Đông Nam Á. Nhưng gần đây tập đoàn E lại đoạt một đơn hàng đường biển quan trọng trong tay N.

Người đứng đầu tập đoàn tài chính E – Phương Trung Tiến đêm nay sẽ tham gia vào tiệc tối nhân vật nổi tiếng của thành phố K. Killer.J giả thân phận người thừa kế tập đoàn M trà trộn vào buổi tiệc nhân vật nổi tiếng này.

Nơi được chọn để quay phim là hoa viên của một khách sạn ven biển. Khách sạn theo kiểu biệt thự, từ trên sân thượng có thể trực tiếp nhìn thấy biển cả xanh thẳm. Đương nhiên đây là ban ngày. Ban đêm, từ những ngọn đèn huy hoàng của khách sạn nhìn ra mặt biển, chỉ thấy một vùng biển sâu màu xanh đậm, bao la thần bí, lại mê hoặc đến khiến người ta nhìn không được phải liên tục quay đầu nhìn lại.

Lúc này Ninh Xung và Lương Bình Yên cũng đi ra. Ninh Xung xuất hiện khiến cho người ở đây xôn xao. Trước đó Ninh Xung quay cảnh ban ngày ở cục an ninh quốc gia trao đổi công việc với Dr.C, cho nên mặc đồ chế phục. Mà buổi tối vì yêu cầu của cảnh quay nên cũng mặc lễ phục trắng. Ban đầu hai người Ninh Xung và Lâm Trạch Xuyên khuôn mặt đã cực kỳ tương tự, nhưng vì trong khoảng thời gian này họ hầu như quay tách nhau, thời gian diễn cũng hoàn toàn khác, hơn nữa hai nhân vật hoàn toàn trái ngược, cho nên cũng không khiến nhiều người chú ý. Nhưng khi hai người mặc trang phục tương tự đồng thời xuất hiện, sẽ khiến những người không chuẩn bị tâm lý rung động không thôi.

Ninh Xung dẫn Lục Trảm Phong cũng dùng sự hỗ trợ để trà trộn vào tiệc tối nhân vật nổi tiếng. Anh ta thu được nhiệm vụ của cục tình báo an ninh quốc gia, biết được Killer.J có khả năng sẽ xuất hiện tại buổi tiệc và tiến hành ám sát, nên yêu cầu anh ta chặn Killer.J.

Cục an ninh quốc gia đương nhiên sẽ không để ý tới chuyện chó cắn chó của N và tập đoàn tài chính E, chỉ đơn thuần nghĩ thông qua chuyện này chặn Killer.J lại, để BOSS N mất đi cánh tay đắc lực nhất. Nhờ đó càng dễ dàng đoạt lại thẻ nhớ.

Đúng lúc này, vài ánh đèn flash trong bóng đêm nhoáng lên, phá lệ rõ ràng. Phóng viên mai phục tại trường quay không thêm để ý bại lộ địa điểm che dấu, nhao nhao chạy lên chụp hình. Dù sao một màn đêm nay cũng xem như rất thu hút, ảnh chụp này đưa ra thì tiền thưởng sẽ tới tay. Hơn nữa bây giờ là buổi tối, cho dù bị đuổi ra khỏi trường quay, ngày mai vẫn có thể tiếp tục.

Vài bảo vệ vô cùng chuyên nghiệp bắt được một số phóng viên mai phục tại trường quay xách bọn họ ra ngoài.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Vu Nhạc Dương điều chỉnh máy quay, hỏi. Xung quanh các nhân viên công tác cũng kiểm tra độ an toàn, dù sao phía sau là một cảnh đánh nhau còn có động tác nhảy lều rất nguy hiểm, cho nên các biện pháp an toàn cực kỳ quan trọng.

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên gật đầu.

Ninh Xung và Lương Bình Yên cũng lên tiếng. Tất cả các diễn viên mỗi người đều có vị trí và công việc riêng.

Ghi chép trường quay hạ bảng xuống, “Action!”

Bờ cát bên cạnh biệt thự nghỉ dưỡng tắt cả đèn đều sáng lên, toàn bộ bãi cát được những ngọn đèn chiếu sáng huy hoàng. Từ bãi đỗ cạnh bờ biển hướng ra, cực kì náo nhiệt. Đêm nay nơi này được chọn là nơi tổ chức tiệc tối nhân vật nổi tiếng, rất nhiều nhân vật nổi tiếng thế giới lão đại các công ty sẽ tham dự.

Lúc này, một chiếc Aston Martin được lái vào bãi đỗ xe, người bước ra là Thiếu gia Carey tập đoàn M, cũng chính là Killer.J. Anh ta mặc bộ lễ phục trắng được đặt hàng rất cao cấp, tươi cười tao nhã. Đem chìa khóa xe cầm trong tay đưa cho nhân viên công tác đỗ xe vào vị trí, sau đó anh ta lập tức đi vào khách sạn.

Nhìn như tùy ý thoải mái, thật ra rất có kỹ xảo tránh né được các máy quay.

Khi Killer.J bước vào bên trong một thời gian, Lục Trầm Phong và Dr.C cũng bước vào.

Killer.J cầm trong tay một ly Champagne, đứng ở sân thượng nhìn hai người kia bước vào, trên mặt lộ ra nụ cười ý vị sâu sa.

Đúng lúc này. Vu Nhạc Dương cắt ngang toàn bộ cảnh tượng và quay cận cảnh. Sau đó màn ảnh chuyển hướng về phía Lâm Trạch Xuyên.

Killer.J uống một ngụm Champagne, đem nửa ly Champagne còn dư đặt ở lan can rộng của sân thượng kiểu La Mã. Ngọn đèn trên cao chiếu vào xuyên thấu qua thủy tinh, khiến cho ly thủy tinh chứa Champagne dưới ánh đèn lóe lên tia sáng yêu dị, đây là một màn đặc tả.

Rời khỏi sân thượng Killer.J thanh thần đi vào phòng quan sát, đóng tắt cả các thiết bị theo dõi còn tạo ra thiết bị giả tạo khung cảnh khác. Trong khi Killer.J hành động, cameras đầu tiên quay biểu tình trên mặt Lâm Trạch Xuyên, sau đó lại chuyển đến trên tay Lâm Trạch Xuyên, đặc tả toàn bộ động tác tay một cách rõ ràng.

Làm xong việc đó, Killer.J thông dong rời khỏi phòng quan sát, khi anh lại một lần nữa bước vào sân thượng thì từ trên khay của phục vụ, cầm lên một ly Champagne, mỉm cười ứng phó từng người tới đây nói chuyện.

Sau đó anh quay đầu nhìn thoáng Lục Trầm Phong và Dr.C, hướng về phía bọn họ giơ ly Champagne, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng tao nhã, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, lướt qua trong giây lát.

Màn ảnh chuyển về phía Lục Trầm Phong và Dr.C. Lục Trầm Phong nhìn Killer.J ánh mắt tối sầm, sát ý khê hiện. Dr.C thấy thế, nhẹ nhàng giật nhẹ ống tay áo Lục Trầm Phong, ý bảo anh ta lãnh tĩnh. Lục Trầm Phong nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Lần thứ hai khi mắt mở ra, bình tĩnh như trước, chỗ sâu trong con người mang theo một tia lạnh lùng.

Vu Nhạc Dương bên cạnh gật đầu “Phấn khích, biểu tình ánh mắt đều nắm chắc cực kỳ đúng chỗ, vượt qua sự mong đợi của tôi. Hôm nay diễn rất có sức bật, trình độ của bọn họ cao hơn bình thường.”

Phó đạo diễn ở một bên cũng gật đầu “Cho dù là những diễn viên lão làng, thì thần thái ánh mắt đều nắm chắc, nhưng không nhất định tinh chuẩn như vậy. Hôm nay màn diễn này đúng là rất phần khích.”

61. Chương 61

Edit & Beta: Hoa Cúc

Màn ảnh được chuyển quay toàn cảnh yến hội, sau đó màn ảnh lại kéo về trên người Lâm Trạch Xuyên.

Killer.J cũng không vội vã tới gần Phương Trung Tiến, mà cùng một phu nhân chủ động đến gần nói chuyện phiếm. Anh khẽ nghiêng đầu trên mặt mang theo nụ cười nhợt nhạt, tựa như đang rất nghiêm túc lắng nghe lời nói của đối phương. Hai người dường như trò chuyện rất hợp ý.

Lục Trầm Phong và Dr.C vẫn đang âm thầm chú ý động tác của Killer.J, chỉ sợ sơ sẩy một cái sẽ để Killer.J đắc thủ sau đó Killer.J lập tức rời đi, bọn họ sẽ không còn cách nào giữ lại vị vua sát thủ này.

Màn ảnh đã chuyển đổi từ góc nhìn của Lục Trầm Phong đi theo Killer.J. Đúng lúc đó, Killer.J hướng về phía màn ảnh khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, lãnh ngạo khiêu khích vị đặc công tuổi trẻ. Tiếp đó anh nói gì với vị phu nhân kia, vị phu nhân kia gật đầu. Sau đó Killer.J lại đi về một phương hướng khác. Nhưng hướng này không phải là hướng của Phương Trung Tiến.

“Cuối cùng thì hắn muốn làm gì?” Lục Trầm Phong nói với Dr.C.

Ánh mắt Dr.C mị lên một chút, kính mắt đặt trên sống mũi qua phản xạ thấu kính lóe lên ánh sáng lạnh “Không biết. Nhưng cho tới bây giờ Killer.J đều không ra tay theo lẽ thường, hắn làm như vậy tuyệt đối có mục đích. Nghĩ cách tới gần hắn ta.”

Ánh mắt Lục Trầm Phong lãnh đạm, ngón tay cầm ly rượu thon dài hơi dùng sức, sau đó nhẹ gật đầu.

Vị trí nơi Killer.J dựa vào là một cửa sổ. Tới ghế salong phía trước cửa sổ ngồi xuống, chậm rãi uống một ngụm Champagne. Anh nhìn thấy Lục Trầm Phong đang đi về phía mình, nhưng vẫn như trước bảo trì động tác vốn có, thân thể không hề động. Vị trí này tuy gần cửa sổ, nhưng ngọn đèn chiếu không tới, ánh sáng hơi tối, hầu như không có người nào chú ý tới nơi này.

Mãi đến lúc Lục Trầm Phong sắp tới gần anh, Killer.J lấy ra một khẩu súng có ống giảm thanh tại đầu ngón tay chuyển một chút, cùng lúc đó anh bắn ra hai phát, một là bắn về phía Phương Trung Tiến, một phát khác bắn về phía vị phu nhân nói chuyện phiếm cùng anh. Hai người đương nhiên mất mạng. Tiếp đó anh liên tục bắn về nhiều phương hướng, một phát súng bắn ra nhưng người ngã xuống không chỉ một người. Việc chuyển phương hướng này khiến đám người khủng hoảng.

Tiếng súng đột nhiên xuất hiện khiến cho toàn bộ phòng tiệc hỗn loạn, mọi người sợ hãi chạy trốn kêu la, bảo tiêu đẩy cánh cửa vào, phòng tiệc càng thêm hỗn loạn. Mọi người chạy về hướng an toàn. Điều này làm cho Lục Trầm Phong vốn rất nhanh có thể tới gần Killer.J lại bị đoàn người làm loạn hướng.

Killer.J tựa trên ghế salong nhảy tới cửa sổ, sau khi chạm đất quay đầu về phía Lục Trầm Phong mỉm cười một cái, ngoài cửa sổ khung cảnh được phác họa lạnh lùng.

“CUT!” Vu Nhạc Dương nói, “Rất tốt. Mọi người nghỉ ngơi một lát trước đi.”

Ninh Xung và Vu Nhạc Dương thảo luận nội dung kịch bản.

“Tiểu Lâm, quay rất tốt.” Lương Bình Yên nói với Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên cười rất khiêm tốn “Đâu có, tôi còn kém xa lắm.”

“Tư thế bắn súng của cậu rất quen thuộc, trước kia có luyện qua? Thật là nhìn mà đoán không ra nhé.” Lương Bình Yên nói.

“Chỉ là tương đối có hứng thú với việc bắn súng, nên trước đó đã luyện qua. Không được cầm súng thật, bây giờ nhớ tới vẫn có cảm thấy tiếc nuối.” Lâm Trạch Xuyên tiếc nuối hít một hơi. Trình Hướng Nam được huấn luyện súng trong quân đội, lắp ráp tháo dỡ súng ống đều cực kỳ thuần thục.

Nhân viên công tác cẩn thận kiểm tra an toàn đạo cụ, bởi vì cảnh tiếp theo sẽ có một số động tác nguy hiểm, cho nên phải cực kỳ cẩn thận. Nhân viên công tác kiểm tra nhiều lần, mãi đến khi xác định tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, không có một chút vấn đề.

Toàn bộ nhân viên đoàn phim sau khi nghỉ ngơi nửa giờ, thì tiếp tục quay.

Tất cả diễn viên đều vào vị trí của mình. Trong đại sảnh diễn viên quần chúng được mời đến mặc quần áo gọn gàng đẹp để bắt đầu cảnh chạy trốn chết. Lâm Trạch Xuyên ngay từ đầu đứng trên bệ cửa sổ. Cánh tay và lưng của anh đều có dây bảo hộ, bởi vì kế tiếp anh diễn cảnh nhảy lầu. Nơi này là lầu ba, anh phải từ lầu ba trực tiếp nhảy xuống, hơn nữa tư thế còn phải thật đẹp.

Thật ra cảnh nhảy lầu này vốn muốn dùng người thế thân. Dù sao Lâm Trạch Xuyên cũng là một người mới chưa từng có kinh nghiệm thực hiện bất kỳ động tác nguy hiểm nào, cho nên cảnh nhảy từ lầu ba xuống, chẳng những phải vượt qua chướng ngại tâm lý khó khăn, mà hơn nữa nếu trong lúc quay phim bởi vì sự bối rối mà dẫn đến NG, thì xử lý cũng sẽ không tốt. Dù sao đây cũng không phải cảnh quay bình thường, có thể quay lại nhiều lần. Nhưng lại không thể để một diễn viên lặp đi lặp lại cảnh nhảy lầu.

Nhưng diễn viên đóng thế hôm qua lại tạm thời có việc xin phép, nói là trong nhà ra có chút chuyện, không thể không trở về.

Ý của Vu Nhạc Dương là trước nên để Lâm Trạch Xuyên thử một lần, nếu không được thì cho qua sau đó để máy tính xử lý hiệu ứng. Dù sao làm hiệu ứng và động tác trong hiện thực vẫn không giống nhau. Quay phim của Vu Nhạc Dương các động tác sở dĩ đặc sắc là do chúng chân thực.

“Đừng căng thẳng. Các biện pháp an toàn chúng tôi đã kiểm tra hết rồi.” trước khi quay phim Vu Nhạc Dương nhiều lần nói với anh như vậy.

Lâm Trạch Xuyên cười “Tôi sẽ điều chỉnh tâm lý tốt. Anh càng nói tôi lại càng căng thẳng.” Dù sao đã từng huấn luyện trong quân đội, cho nên anh cũng không quá căng thẳng. Nhưng làm một người mới của giới giải trí, anh vẫn phải thể hiện ra cảm xúc căng thẳng một chút.

Vu Nhạc Dương cười cười “Tôi đây không nói nữa, cố lên.”

“Action!”

Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, tuy rằng toàn bộ đèn đã được bật, nhưng những nơi được chiếu sáng vẫn rất có hạn. Từ lầu ba nhìn xuống, bên dưới tựa như cái miệng khổng lồ đang mở cửa của một con quái thú, chờ đợi cắn nuốt con mồi.

Lâm Trạch Xuyên vốn không chút căng thẳng lúc này trong lòng cũng nảy lên một tia do dự, anh cảm thấy có chút bất an.

Động tác do dự không tự nhiên của Lâm Trạch Xuyên sao có thể gạt được Vu Nhạc Dương.

“Không sao, độ an toàn đạo cụ người trong đoàn đều kiểm tra nhiều lần rồi. Hơn nữa bên dưới cũng phủ đệm. Lớn gan một chút.” Thật ra khi quay phim tính nhẩn nại của Vu Nhạc Dương cũng không tốt lắm. Nếu những diễn viên khác, Vu Nhạc Dương đã sớm mắng một trận. Nhưng Lâm Trạch Xuyên là một người mới, Vu Nhạc Dương đương nhiên có thể lý giải.

Lâm Trạch Xuyên gạt đầu.

“Tốt, vậy bắt đầu lại một lần nữa.” Vu Nhạc Dương nói, “Action!”

Trong phòng tiệc lại bắt đầu cảnh tượng hỗn loạn. Lục Trầm Phong đẩy đám người ra chạy về phía Killer.J. Anh ta phải chặn Killer.J không thể để hắn rời đi như vậy. Đây là nhiệm vụ của anh ta.

Ngay khi Lục Trầm Phong tới gần cửa sổ, Killer.J thả người nhảy, từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống.

Đúng lúc đó, dây bảo hộ trên lưng Lâm Trạch Xuyên đột nhiên bị đứt. Cảnh này khiến tất cả mọi người luống cuống. Trước đó rõ ràng kiểm tra nhiều lần rồi, một chút vấn đề cũng không có. Toàn bộ thiết bị vẫn còn mới.

Ban đầu Ninh Xung đứng ngay tại cửa sổ nhanh chóng vươn tay ra, vừa lúc kéo tay Lâm Trạch Xuyên lại. Trong tình huống khẩn cấp này, lại có rất nhiều ánh đèn flash lóe lên.

Trước đó đoàn phim đã đuổi phóng viên đi một lần, còn cẩn thận kiểm tra lại trường quay, xác định không có phóng viên, còn tăng thêm bảo an. Bây giờ phóng viên không biết từ nơi này nhảy ra, dùng phương pháp gì mà lần thứ hai trà trộn vào trường quay. Nhưng trong tình huống này, nhân viên đoàn phim cũng bắt chấp phóng viên gì đó.

Hầu như một nửa thân thể Ninh Xung đã nằm ngoài cửa sổ, nhưng cũng chỉ có thể bắt được bốn đầu ngón tay của Lâm Trạch Xuyên. Dây bảo hộ trên cánh tay thắt chặt Lâm Trạch Xuyên cảm thấy cánh tay đau đớn giống như sắp rụng xuống, mà ngón tay căn bản không thừa nhận được toàn bộ trọng lượng cơ thể, anh cảm thấy khoảng cách ở xương ngón tay đang dần dần tăng lên.

Tuy kéo không được Lâm Trạch Xuyên, nhưng một động tác của Ninh Xung vẫn đủ để nhân viên đoàn phim có thời gian giảm xóc an toàn. Dù dưới lầu có một cái đệm, nhưng bởi vì xét đến dây bảo hộ không có vấn đề lớn, hơn nữa cân nhắc đến hiệu quả thị giác, cho nên đệm này cũng không phải quá dày, chỉ có thể đóng vai trò làm giảm độ nguy hiểm. Ninh Xung kéo tay Lâm Trạch Xuyên một thời gian, nhân viên công tác vội vàng lấy thêm lưới an toàn sau đó đem tất cả đệm nghỉ cùng với chần thậm chí còn có đồ hóa trang tóm lại là mọi đồ vật mềm mại có thể lót ở phía dưới.

“Tốt lắm, buông tay đi.” Có người nói.

Ninh Xung thời gian này cũng không thể chống đỡ nữa, mồ hôi trên thái dương đã bắt đầu chảy dọc theo hình dáng khuôn mặt tối tăm. Nghe được nhân viên phía dưới gọi buông tay, cậu ta gật gật đầu, sau đó buông lỏng tay.

Sau khi Ninh Xung buông tay, Lâm Trạch Xuyên liền rơi xuống. Nháy mắt khi rơi xuống, anh cảm thấy thân thể mình vốn căng thẳng đột nhiên được thả lỏng. Anh nhắm mắt lại, gió đêm sát qua gương mặt anh. Nháy mắt ấy mọi thứ như kéo dài vô hạn, một cái chớp mắt là cả đời.

Sau đó Lâm Trạch Xuyên cảm nhận mình dừng lại trên mạng lưới mềm dẻo, khi lưới bảo hộ trầm xuống, còn có thể cảm giác được tấm đệm phía dưới.

Không chờ anh đứng dậy, tất cả các nhân viên công tác đều vây quanh anh “Không sao chứ?”

Lâm Trạch Xuyên đứng lên, cười khẽ lắc đầu “Không sao. Chỉ là cánh tay đau.”

Cho dù Giang Ấn Thiên xưa nay luôn lãnh tỉnh lúc này cũng sắc mặt trắng bệch, lập tức ôm lấy Lâm Trạch Xuyên “Không sao là tốt rồi.”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng vỗ vai Giang Ấn Thiên an ủi “Tôi thật sự không sao, đừng khẩn trương.”

Lâm Trạch Xuyên được người đưa đến phòng nghỉ nghỉ ngơi, nhân viên y tế kiểm tra thân thể cho anh, ngoại trừ cánh tay bởi vì dây bảo hộ buộc chặt mà máu ứ đọng thì mặt khác cũng không bị thương tổn. Giang Ấn Thiên đưa cho anh một ly nước mật ong nóng an ủi, sau đó đi xử lý sự vụ liên quan.

Lâm Trạch Xuyên cầm ly nước mật ong trên tay. Tay anh bây giờ vẫn còn lạnh lẽo một mảnh.

“Thật sự rất xin lỗi.” trong mắt Vu Nhạc Dương có áy náy, “Công tác an toàn rõ ràng đã kiểm tra rất nhiều lần, tôi cũng tự mình kiểm tra, không có vấn đề gì. Nhưng không nghĩ tới vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đây là trách nhiệm của đoàn phim, đoàn phim sẽ bồi thường cho cậu. May mắn cậu không sao.”

Lâm Trạch Xuyên uống một ngụm mật ong, vị thấm vào đầu lưỡi khiến thân thể lạnh như băng của anh bắt đầu ấm lên “Không ai hy vọng những chuyện ngoài ý muốn như thế này. Anh đừng tự trách. Về sau cho người tăng cường công tác an toàn là được.”

Vu Nhạc Dương gật gật “Tôi biết.”

Lúc này, cửa lại mở, người vào là Ninh Xung.

Vu Nhạc Dương gật đầu với Ninh Xung, sau đó nói với Lâm Trạch Xuyên “Tôi đi ra ngoài trước xử lý những chuyện phía sau, cậu cố gắng nghỉ ngơi cho tốt.”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng gật đầu “Được.”

Sau khi Vu Nhạc Dương rời khỏi, Lâm Trạch Xuyên quay đầu nhìn về phía Ninh Xung “Lần này thật là cảm ơn cậu. Không có cậu tranh thủ thời gian giảm xóc, thì có lẽ tôi không chỉ bị ứ đọng máu thể này.”

Ninh Xung mỉm cười “Việc nên làm. Cậu không sao là tốt rồi.”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng cười nói “Cảm tạ.”

“Tôi không quá rầy cậu nghỉ ngơi nữa.” Ninh Xung nở nụ cười với anh một chút, sau đó xoay người đi.

Trong phòng nghỉ lại chỉ còn lại một mình Lâm Trạch Xuyên. Con người anh trầm trầm, mặt không đổi sắc. Thiết bị an toàn đều là đồ mới, nhân viên công tác và đạo diễn đều kiểm tra rất nhiều lần, thời gian kiểm tra anh cũng xem ở trong mắt, đúng là không có bất cứ vấn đề gì. Như vậy vì sao dây bảo hộ đột nhiên lại bị đứt?

Anh lạnh lùng mà nở nụ cười.

Tin tức Bí mật sương mù xảy ra chuyện ngoài ý muốn khi quay phim rất nhanh trở thành đầu đề của các tạp trí lớn. Trong đó còn phụ thêm hình ảnh Ninh Xung kéo tay Lâm Trạch Xuyên, toàn bộ nửa người trên của Ninh Xung đều treo trên bầu trời, có thể thấy được sự nguy hiểm khi đó.

62. Chương 62

Edit & Beta: Hoa Cúc

Khi Lâm Trạch Xuyên trở lại biệt thự, đã hơn chín giờ.

“Chuyện ở trường quay tôi đã biết, tôi sẽ cho người đi thăm dò.” Cố Viêm nhẹ nhàng ôm thắt lưng anh, nói.

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nhìn thoáng Cố Viêm, lên tiếng.

“Để bác sĩ Ngô kiểm tra thân thể một chút.”

“Tôi không sao.” Lâm Trạch Xuyên nói. Tuy nói như vậy, nhưng Cố Viêm vẫn kiên trì, để bác sĩ Ngô kiểm tra thân thể anh. Cuối cùng lấy một chút thuốc trị bầm tím.

Tắm rửa xong, Lâm Trạch Xuyên ghé lên trên giường, Cố Viêm cầm thuốc mỡ bôi cho anh. Bởi vì vết thương chủ yếu ở cánh tay và sau bả vai, nên bản thân anh với không đến. Mà bác sĩ Ngô nói muốn thay anh bôi thuốc, kết quả lại bị Cố Viêm nói giờ đã muộn, ông ấy tuổi lớn phải chú ý nghỉ ngơi mời đi về.

“Tay chân em quá kém.” ngón tay Cố Viêm đụng vào vết bầm của Lâm Trạch Xuyên, Lâm Trạch Xuyên vì đau khẽ hừ một tiếng.

“Lần đầu tiên bôi thuốc cho người khác.” Cố Viêm nhẹ nhàng cười nói, “Khó tránh khỏi ngứa tay. Nhưng mà tôi hy vọng sau này không có cơ hội rèn luyện lần thứ hai.”

Sau đó tay Cố Viêm tại vết bầm sau bả vai Lâm Trạch Xuyên dùng sức xoa nhẹ một chút.

“Tê ——” Lâm Trạch Xuyên hít một hơi, lớn tiếng nói, “Cố Viêm! Anh cố ý phải không! Tôi tự mình làm! Lấy tay ra cho tôi.”

“Xoa như vậy sẽ nhanh chóng tan đi vết bầm.” Cố Viêm dè Lâm Trạch Xuyên muốn đứng dậy.

Lâm Trạch Xuyên bị đặt trên giường, nhắm mắt lại, không để ý tới Cố Viêm.

“Đều bởi vì anh ——” Lâm Trạch Xuyên khẽ hừ một tiếng.

“Được được được, đều là vì tôi.” Cố Viêm cười khẽ lắc đầu, nhìn Lâm Trạch Xuyên lười biếng nằm trên giường.

“Kéo đào hoa.” Lâm Trạch Xuyên thì thảo tự nói.

Cố Viêm cười “Có phải em đang ghen không?”

Lâm Trạch Xuyên mở to mắt, liếc Cố Viêm “Đừng tự kỷ như vậy được không? Nếu không phải vì an toàn của tôi, anh cho là tôi sẽ để ý hả. Đừng tự thiếp vàng lên mặt mình.”

Về sau, lực xoa Cố Viêm dễ chịu không ít, Lâm Trạch Xuyên cảm thấy những nơi bị đầu ngón Cố Viêm tay đụng tới giống như lông chim phất qua, hơi ngứa. Bởi vì mỗi một hơn nửa gặp nạn kinh hoàng, nên Lâm Trạch Xuyên rất nhanh ngủ say.

Cố Viêm nhìn khuôn mặt Lâm Trạch Xuyên ngủ say, khẽ cười một chút, nụ cười nhu hòa. Sau đó hình như nghĩ tới điều gì, nụ cười trên mặt chợt biến mất, sâu trong con ngươi đen như màn đêm vẽ do dự chợt lóe qua. Cố Viêm đi đến trước cửa sổ đứng đó, nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ thật lâu không động, cho đến khi ánh sáng nhàn nhạt nổi lên phía chân trời.

Sau này, Lâm Trạch Xuyên đem theo rất nhiều bảo tiêu. Bọn họ ẩn nấp trong đám người, không để người khác chú ý, mọi thời khắc đều ở cạnh Lâm Trạch Xuyên.

Cố lão gia tử dưỡng lão tại Canada mấy ngày nay bỗng nhiên thân thể khó chịu, nên Cố Viêm và Cố Minh đi Canada. Những ngày này khi quay phim đều gió êm sóng lặng, gặp nạn ngày đó, tựa như thật sự chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.

Đoàn phim cũng thường xen thả ra tin tức, tỏ vẻ chuyện đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, không có người bị thương, coi như làm yên tâm fans hâm mộ của Lâm Trạch Xuyên. Độ nóng của tin tức vài ngày sau cũng dần đi xuống.

...

Tiến độ quay phim Bí mật sương mù như bình thường.

Hôm nay địa điểm quay là chuyên khu dựng cảnh đánh nhau trong phim điện ảnh và truyền hình, một khu ‘nhà hoang’. Đây là một cảnh đấu súng.

Killer.J và Lục Trảm Phong đấu tranh đã vào giai đoạn gay cấn. Nhiệm vụ của Lục Trảm Phong một lần lại một lần vì Killer.J xuất hiện mà sắp thành rồi bại. Trong nhiệm vụ gần đây nhất, nếu Dr.C không xuất hiện đúng lúc, thì Lục Trảm Phong đã thành vong hồn dưới viên đạn của Killer.J.

Sau khi Killer.J ám sát một đồng nghiệp của Lục Trảm Phong, Lục Trảm Phong phần nộ không nghe mệnh lệnh rút về từ cơ quan an ninh quốc gia, mà một đường đuổi theo Killer.J đi tới một tòa nhà bỏ hoang.

Để có thể đạt được hiệu quả thị giác tốt nhất, tất cả các đạo cụ súng ống gần như đều làm giống hệt vũ khí thật. Ngay cả người đã được sờ qua súng thật như Lâm Trạch Xuyên lần đầu tiên chạm vào súng đạo cụ của đoàn phim, cũng âm thầm tán thưởng, súng đạo cụ này được làm cẩn thận ngay cả anh cũng khó phân biệt được thật giả. Cảm nhận khi tay chạm vào hay thậm chí sức nặng cũng mô phỏng một cây súng thật.

Không thể không nói, bộ phim điện ảnh Bí mật sương mù này, về mặt đạo cụ và cảnh quay Vu Nhạc Dương đầu tư vào khá nhiều tài lực. Đương nhiên khi quay phim hiệu quả cũng cực kỳ tốt, cho dù bây giờ chưa chế tác hậu kỳ, thì nhìn qua cũng không kém chút nào.

Killer.J khác với các sát thủ bình thường, các sát thủ khác luôn luôn có thói quen chỉ dùng một khẩu súng, cây súng này dường như bạn đồng hành duy nhất của sát thủ. Mà Killer.J thì dùng xong một khẩu súng lập tức ném khẩu súng đó đi. Killer.J là một sát thủ có bệnh sạch sẽ. Đã giết người bằng súng, cho dù máu không bắn ra ngoài, nhưng chính Killer.J vẫn cảm thấy tay mình ô uế, cho nên giết người một lần thì ném một khẩu súng.

Điều này khiến hầu hết các đạo cụ như súng đạn, chiếm đại đa số, chỉ chuyên dành cho nhân vật Killer.J dùng. Mà giá cả mỗi một cây súng được đặt hàng cũng không vừa. Từng cây súng của Killer.J đều cực kỳ

tinh xảo. Ngay cả phó đạo diễn Hoắc Văn Lương cũng nói giỡn rằng trong toàn bộ đoàn phim này có thêm mấy Lâm Trạch Xuyên nữa thì chắc chắn sẽ phá sản, giá trị đạo cụ xa xỉ mà chỉ dùng một lần rồi ném một lần.

Lúc này đây, vì Killer.J bây giờ có cảnh đấu súng nên sẽ có rất nhiều cảnh đặc tả, mà đạo cụ súng cũng có không ít cảnh đặc tả, nên súng cũng được làm rất cẩn thận, hầu như mô phỏng súng thật theo tỉ lệ 1:1. Nhà xưởng cũng mới làm xong vài ngày gần đây, ngày quay phim hôm nay cũng là kỳ hạn cuối cùng, súng cũng được đưa đến đoàn phim.

Lâm Trạch Xuyên khi lấy đạo cụ ra xem, nhìn thấy đầu tiên lại là một cái hộp hoa lệ phản xạ ánh sáng lạnh băng, mặt trên còn có đồ án hai con chim ưng.

Anh chỉ chỉ hộp, nói với Vu Nhạc Dương “Súng ở trong hộp?”

Vu Nhạc Dương gật đầu “Ừ, nhà xưởng mới đưa tới, nên mang theo hộp.” Trước đó đạo cụ đều là người khác đưa tới, cho nên không có hộp. Mà cây súng này là hàng đặc chế, hơn nữa giá cả gấp bội so với những cây súng bình thường trước đó. Vì hiệu quả điện ảnh, Vu Nhạc Dương đúng thật là lấy cả vốn lẫn gốc.

“Cái hộp này thật đẹp.” Lâm Trạch Xuyên cười một tiếng, “Vốn tưởng rằng chuyện lấy gùi bỏ ngọc(1) là rất hoang đường, bây giờ cuối cùng cũng tin. Chỉ nhìn cái hộp này, ngay cả súng tôi cũng không muốn xem.”

(1) Lấy gùi bỏ ngọc: Người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiển cận, không biết nhìn xa trông rộng.

Vu Nhạc Dương bị lời nói của Lâm Trạch Xuyên làm tức cười “Có lẽ chờ một lát nữa cậu thấy súng, thì cậu sẽ không muốn hộp nữa đâu. Đây là đạo cụ tôi dùng một cái giá rất lớn để đặt hàng đấy, nếu không có hiệu quả, tôi nhất định phải bắt đền nhà xưởng.”

“Cây súng đạo cụ này bao nhiêu tiền?” Lâm Trạch Xuyên vì lời nói của Vu Nhạc Dương, mà sinh ra lòng hiếu kỳ đối với giá cả của cây súng đạo cụ này.

Vu Nhạc Dương nở nụ cười một chút, duỗi ra hai ngón tay quơ quơ.

“Hai vạn?” Lâm Trạch Xuyên không thực xác định hỏi lại. Dù sao cái giá này dành cho một cây súng đạo cụ cũng là giá trên trời. Giá tiền này thậm trí có thể mua được một cây súng thật.

Vu Nhạc Dương gật đầu.

“Vu đạo, ngài thật đúng là... Chuyên nghiệp.” Lâm Trạch Xuyên đã không biết nên nói như thế nào nữa. Trách không được đưa tới cái hộp tinh xảo như vậy, thì ra là làm thật người làm thật tàn nhẫn(2), hơn nữa kẻ kinh doanh da mặt dày cũng có chút xấu hổ.

(2) Làm thật người làm thật tàn nhẫn: nguyên văn = Tể người tể ngoan, có thể là một câu ngạn ngữ của Trung Quốc mà mình không biết, nhưng có thể hiểu nghĩa được là ở đây nói cái hộp xứng với cái súng đạo cụ, vì hộp đẹp mà súng cũng quý.

“Đương nhiên.” Vu Nhạc Dương gật đầu, không biết có nghe ra giọng điệu cố ý bẻ cong nghĩa của Lâm Trạch Xuyên hay không.

Ngón tay Lâm Trạch Xuyên nhẹ đặt trước cái móc trên mặt hộp.

“Mở ra nhìn xem, tôi cũng chưa thấy đâu.” Vu Nhạc Dương nói.

Lâm Trạch Xuyên gật đầu, mở hộp ra. Khi nhìn thấy cây súng trong hộp, Lâm Trạch Xuyên cũng sợ hãi than một tiếng. Súng này, thật là quá giống súng thật. Nếu không phải Vu Nhạc Dương nói do nhà xưởng đặc chế, trên hộp còn có tên nhà xưởng, xưởng này cũng không phải nơi chế tạo vũ khí, hơn nữa cái hộp hiển nhiên từ khi được lấy ra khỏi xưởng luôn bọc kín. Thì anh gần như sẽ cho rằng đây là một cây súng thật.

Lâm Trạch Xuyên lấy súng ra, ngón tay xẹt qua mặt ngoài tinh tế của cây súng. Anh nhẹ nhàng nhíu mày, nói với Vu Nhạc Dương “Cái này thật sự chỉ mô phỏng theo súng thật?” Nếu vậy, vì sao này cả nhò đường vân nhò nhất trên súng thật cũng bắt chước không sai một chút?

Vu Nhạc Dương nở nụ cười “Đúng vậy. Có phải rất giống không, bởi vì xương của bọn họ mô phỏng súng thật làm gần như không lệch chút nào, cho nên tôi mới đặt hàng đây.”

“Này đường vân cũng không sai chút nào.” Lâm Trạch Xuyên nói.

Vu Nhạc Dương có chút kinh ngạc “Tiểu Lâm, hình như cậu rất hiểu biết về súng nha.”

Lâm Trạch Xuyên khẽ cười nói “Trước kia có một người bạn làm việc về súng đạn, cho nên coi như có chút hiểu biết đối với súng đạn.”

“Vậy xem ra tiền tiêu rất đáng giá, nhưng vẫn cảm thấy có chút đau lòng.” Vu Nhạc Dương nói đùa.

“Giá trị hoàn toàn chính xác.” Lâm Trạch Xuyên ước lượng súng trong tay.

Vì phòng ngừa khả năng nhỏ nhất, Lâm Trạch Xuyên vẫn thử súng một chút, cho đến khi xác định là súng đạo cụ thật mới yên lòng.

Bỏ súng vào hộp khóa lại, Vu Nhạc Dương để nhân viên đưa súng tới sân bãi. Mà Lâm Trạch Xuyên thì đi vào phòng hóa trang.

Lâm Trạch Xuyên thay quần áo xong, đi tới tòa ‘nhà hoang’ kia. Màn đấu súng lần này được quay ở nơi này. Sau đó Ninh Xung cũng từ phòng hóa trang gian đi ra. Diễn viên quần chúng cũng đến đông đủ.

Nhân viên công tác đem hộp ra, Lâm Trạch Xuyên mở hộp lấy súng. Súng giả hoàn toàn giống với súng thật phản xạ ánh sáng mặt trời nhàn nhạt, vàng sáng ấy lạnh như băng.

“Chuẩn bị tốt vậy bắt đầu.” vào trạng thái làm việc vẻ mặt Vu Nhạc Dương nghiêm túc, hoàn toàn không hiền hòa như bình thường.

Sau khi mọi người đều vào vị trí riêng của mình, Vu Nhạc Dương hô “Action!”

Killer.J quay đầu mỉm cười nói với Lục Trảm Phong “Muốn báo thù?”

Lục Trảm Phong cười lạnh “Mày đã không còn đường trốn, còn cứng rắn nói vậy làm gì?”

Killer.J nhẹ nhàng nhún mày, khóe môi cong một tia cười khê, giọng điệu mang theo sự nghiền ngẫm “Phải không? Cậu cho là cậu ép tôi được tới đây?”

Lục Trảm Phong cảnh giác ánh mắt hít lại một chút “Chẳng lẽ ——”

“Xem ra cậu cũng không tính là quá ngốc ngốc.” Killer.J mỉm cười, “Nơi này là nơi tôi chọn làm mộ cho cậu đấy, hài lòng không?”

“Xem ra mày rất thích nơi này, nơi này làm mộ mày cũng không tồi, Killer——J” ánh mắt Lục Trảm Phong rét lạnh đảo qua mặt Killer.J.

“Vậy thử xem.” khóe miệng Killer.J khẽ nhếch, nhưng trong con ngươi không hề có độ âm nhìn Lục Trảm Phong, phẳng phất giống như nhìn một người chết. Ở trong mắt sát thủ, thế giới này chỉ có hai loại người: người sống và người chết.

Lục Trảm Phong lấy súng ra bắn một phát về phía Killer.J. Killer.J nhảy lên tránh thoát viên đạn. Sau đó miệng cong lên một nụ cười thương hại, khẩu súng trong tay dưới ánh mặt trời phản xạ vàng sáng lạnh băng, Killer.J nhẹ nhàng nói “Tạm biệt.” Ngay lúc đó, ngón tay khẽ động, bắn một phát súng về phía Lục Trảm Phong.

Tiếng súng vang lên, Ninh Xung nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên đồng tử hơi co rút, sau đó máu từ ***g ngực tràn ra, thấm ướt áo sơ mi trắng tuyết.

Toàn bộ đoàn phim đều bị tình huống ngoài ý muốn xảy ra làm cho khiếp sợ.

“Nhanh, nhanh gọi xe cứu thương.” Vu Nhạc Dương phản ứng đầu tiên, vội hô. Sau đó lập tức cầm điện thoại bấm nhanh một dãy số, ngón tay còn không thể khống chế được mà run rẩy.

Cả người Lâm Trạch Xuyên lạnh như băng, sao có thể như vậy!

Bởi vì hôm nay quay phim ban ngày, nên đoàn cho phép phóng viên tham gia, thời điểm quay phim, có rất nhiều phóng viên ở đây.

Sự cố xảy ra ở đoàn phim Bí mật sương mù lập tức truyền ra bên ngoài. Hầu hết tất cả các đài truyền thông cùng đăng tin này lên trang nhất, xếp tin với một đầu đề lớn. Hình ảnh tư liệu cũng trực tiếp lan truyền điên cuồng trên internet.

Ninh Xung được đưa vào bệnh viện. Bởi vì cự ly viên đạn bắn ra rất gần, cho nên phẫu thuật vài giờ rồi mà vẫn chưa chấm dứt, cực kỳ nguy hiểm. Giới truyền thông đương nhiên chỗ nào cũng nhúng tay vào được nên lập tức có được tin này.

Tin tức này trở thành tin tức nóng nhất mấy ngày gần đây.

Vài ngày sau, trên mạng đột nhiên tuôn ra một tin tức còn lớn hơn Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm bao dưỡng. Bằng chứng được đưa ra là một đoạn video có chiếc nhẫn trên tay anh và bên cạnh đó là chiếc nhẫn trong tay Cố Viêm. Còn có một số ảnh chụp hai người đi cùng nhau, đều là chụp trộm, góc độ chụp rất bí ẩn. Mà chuyện tình cũ của Ninh Xung và Cố Viêm cũng bị đào ra. Cũng có ảnh chụp làm chứng. Ảnh Ninh Xung đi bệnh viện thăm Lâm Trạch Xuyên cũng xuất hiện trên internet, còn có ảnh chụp sự kiện đứt dây bảo hộ mấy ngày hôm trước.

Lúc bắt đầu, mọi người đều cho rằng sự kiện đấu súng kia là do tác động bên ngoài.

Nhưng, khi tập hợp tất cả các tin tức lại với nhau, thì xuất hiện rất nhiều suy đoán. Nóng nhất chính là suy đoán tình cũ tình mới tranh giành. Có người nói đây không phải chuyện ngoài ý muốn, mà là có ý định mưu sát. Mục đích là muốn diệt trừ tình địch. Ý kiến này có rất nhiều tin tức làm chứng dường như rất đáng tin cậy.

Lâm Trạch Xuyên được Cố Viêm coi trọng là vì giống với tình nhân cũ của Cố Viêm. Nhìn khuôn mặt Lâm Trạch Xuyên là biết, Cố Viêm cũ tình khó quên, mà Lâm Trạch Xuyên chẳng qua chỉ là thể thân của Ninh Xung. Sau khi Ninh Xung trở về, Lâm Trạch Xuyên lo lắng hai người nói lại tình cũ, nên nghĩ cách diệt trừ Ninh Xung. Ý kiến này gây xôn xao, càng ngày càng có nhiều người cho rằng ý kiến này là sự thật.

Thái độ của Ninh Xung đối với Lâm Trạch Xuyên rất tốt mà Lâm Trạch Xuyên là ngược lại âm tàn độc ác, trên mạng mắng chửi Lâm Trạch Xuyên càng ngày càng mãnh liệt.

63. Chương 63

Edit & Beta: Hoa Cúc

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giang Ấn Thiên nhíu chặt mi, đem một xấp báo ném tới trước mắt Lâm Trạch Xuyên, “Sao quan hệ của cậu và Cố thiếu cậu chưa từng đề cập với tôi?”

Mọi chuyện phát triển càng ngày càng không thể khống chế, quá khứ trước đây của Lâm Trạch Xuyên đều bị bóc mẽ, đưa lên báo. Kể cả đoạn tình cảm cũ với Tiểu Hàm Giang.

Bởi vì chuyện thử máy 1/2CITY nên Tiểu Hàm Giang dường như bị công ty đóng băng, bây giờ hẳn cũng nhân cơ hội này nhảy ra, công bố chuyện riêng trước đây của Lâm Trạch Xuyên và hắn, nói lúc trước là Lâm Trạch Xuyên không biết xấu hổ quẩn lấy hắn, đuổi cũng không đuổi được, còn cung cấp rất nhiều ảnh chụp.

Trước cửa công ty mỗi ngày đều có một lượng lớn phóng viên, ngồi chờ Lâm Trạch Xuyên.

Ngay cả người tính tình ôn hòa như Giang Ấn Thiên cũng phát hỏa với Lâm Trạch Xuyên. Anh ta tức giận không phải vì mọi chuyện âm ỉ hồng hồng, mà vì Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm ở cùng nhau một thời gian dài như vậy, lại không nói với anh ta một câu nào. Khiến cho bây giờ rơi vào thế cục này anh ta không có bất kỳ phương án dự phòng nào, hoàn toàn vướng trong trạng thái bị động.

Lâm Trạch Xuyên cầm lấy tờ báo, cả một trang báo lớn như vậy chỉ viết về chuyện của anh. Từ sự kiện đầu súng kéo đến tam giác quan hệ của anh Cố Viêm và Ninh Xung, sau đó đào ra những chuyện về ‘Lâm Trạch Xuyên’. Những chuyện Trình Hường Nam chưa bao giờ tham gia, báo chí cũng viết vô cùng kỹ càng tỉ mỉ. Những chuyện này có thể ngay cả bản thân ‘Lâm Trạch Xuyên’ cũng không biết.

“Tình cảm là vấn đề riêng của cá nhân tôi. Cho nên tôi không nói.” Lâm Trạch Xuyên buông tờ báo trong tay, thần nhiên nói.

Giang Ấn Thiên vừa bất đắc dĩ vừa buồn bực hít một hơi, “Tình cảm đúng là vấn đề riêng. Nhưng cái này là đối với những người bình thường. Cậu là nghệ sĩ, là nhân vật của công chúng, nhất cử nhất động đều bị người ta nhìn chăm chăm. Một chuyện nhỏ cũng có khả năng bị người ta đưa tin, đặc biệt vấn đề tình cảm. Cho nên yêu cầu cậu phải báo lại cho tôi, khi gặp chuyện không may sẽ có phương án dự bị để ứng phó. Vậy mà ngay cả chuyện quan trọng như vậy cậu cũng không nói để tôi chuẩn bị.”

Mọi chuyện âm ỉ đến loại tình trạng này, bây giờ Giang Ấn Thiên rất lo lắng công ty không gánh được áp lực, mà đóng băng hoạt động của Lâm Trạch Xuyên. Tuy bây giờ Lâm Trạch Xuyên danh khí không nhỏ, nhưng truyền thông Hải Lan không thiếu những minh tinh giống như Lâm Trạch Xuyên. Hơn nữa Lâm Trạch Xuyên gặp phải loại chuyện này, nhân khí có khả năng xuống dốc không phanh. Có thể áp chế được phong ba lần này hay không, ngay cả chính Giang Ấn Thiên cũng không tin tưởng được.

“Bây giờ cậu định làm thế nào?” Giang Ấn Thiên hỏi. Phong ba lần này lớn đến mức ngay cả bộ phận quan hệ xã hội của truyền thông Hải Lan cũng không chấn áp được. Dư luận mạng thậm chí còn xuất hiện yêu cầu phong sát Lâm Trạch Xuyên.

Trần Hi Hàm lấy một ly cà phê cho Lâm Trạch Xuyên, “Khụ cần an ủi nhỉ.”

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi sợ hãi.” Lâm Trạch Xuyên nhận cà phê uống một ngụm, nhíu mi một chút, “Tay nghề của cậu vẫn kém y như trước. Một chút tiến bộ cũng không có.”

“Cậu đừng mạnh miệng. Nếu tôi gặp phải chuyện thế này, có lẽ ngay cả giả vờ trấn định cũng không giả vờ được. Cho nên tôi rất bội phục cậu. Vậy mà còn giả vờ giống như thật, thiếu chút nữa đã lừa gạt được đôi mắt của tôi đấy. Tôi còn tưởng rằng cậu thật sự trấn định nhé.” Trần Hi Hàm dùng ánh mắt ‘Tôi rất hiểu’ nhìn Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên hít một hơi, đặt cà phê lên bàn, “Được rồi. Tôi cực kỳ căng thẳng, được rồi chứ?”

Giang Ấn Thiên “...”

Trần Hi Hàm “...” Lời này sao lại lạnh như thế?

Lâm Trạch Xuyên nói với Giang Ấn Thiên “Đặt giúp tôi một bó hoa bách hợp.”

Giang Ấn Thiên ngáy ra một lúc, “Cậu định đi thăm Ninh Xung?”

Lâm Trạch Xuyên gật đầu.

“Hiện tại tất cả các phóng viên đều nhìn vào cậu, đi thời điểm này, không tốt lắm. Cho dù muốn làm sáng tỏ, cũng đen càng thêm đen.” Giang Ấn Thiên không đồng ý nói.

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười “Không, tôi không muốn làm sáng tỏ mọi chuyện, mà muốn biết rõ một chuyện thôi.”

“Chuyện gì?” Giang Ấn Thiên hỏi.

Lâm Trạch Xuyên lắc đầu, “Bây giờ còn chưa xác định, tôi phải hỏi thì mới biết được.”

“Được rồi.” Giang Ấn Thiên không cưỡng cầu Lâm Trạch Xuyên nói. Dù sao bây giờ đã đến tình trạng này, cũng không có cách nào vãn hồi.

...

Lâm Trạch Xuyên theo còn đường dành cho nhân viên của công ty rời đi, trực tiếp lái xe đến bệnh viện.

Bởi vì trước đó có quan hệ tốt với bệnh viện, nên Lâm Trạch Xuyên trực tiếp đi từ thông đạo bí mật của bệnh viện vào, vượt qua tất cả các phóng viên vây ở cửa lớn

Đã vài ngày sau khi phẫu thuật, Ninh Xung cũng thoát khỏi nguy hiểm, được chuyển vào phòng bệnh cao cấp. Bởi vì người nhà Ninh Xung đều ở nước ngoài, nên sau khi Ninh Xung tỉnh lại, yêu cầu Vu Nhạc Dương không được đem chuyện mình bị thương nói cho người nhà. Cho nên đoàn phim mời một hộ sĩ đến chăm sóc cậu ta.

Lâm Trạch Xuyên đứng ngoài phòng bệnh gõ cửa, hộ sĩ mở cửa. Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười với hộ sĩ một chút, “Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu ta một lát, được không?”

Lúc này, Ninh Xung nằm trên giường hai mắt hơi đóng nói với hộ sĩ “Để cậu ấy vào, cô tránh đi một chút.” Hộ sĩ gật đầu, rời khỏi phòng bệnh, thuận tiện đóng cửa lại.

Lâm Trạch Xuyên đến gần giường bệnh.

Ninh Xung nằm trên giường bệnh, khuôn mặt vốn tinh xảo vì bị thương mà càng thêm tái nhợt, giống như một viên ngọc đựng vào sẽ vỡ. Cậu ta mở mắt, ánh mắt có chút tan rã, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên bên cạnh giường “Vì sao cậu lại tới đây?”

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng bó hoa trên tay, sau đó cười một chút “Yên tâm, tôi tới đây không có phóng viên hay ảnh chụp. Không phải đến tẩy sạch cho mình.”

Khóe miệng Ninh Xung cong lên một nụ cười thần nhiên “Cậu sợ cậu có muốn tẩy cũng không sạch được nhỉ.” đã nói đến nước này, thì quan hệ của hai người, dường như cũng coi như đã mở ra rồi. Cả hai không phải đồ ngốc, chuyện song phương vụng trộm làm ra trong lòng đều sáng tỏ.

Lâm Trạch Xuyên đem bó hoa đặt trên đầu giường, sau đó ngồi xuống ghế.

Ngón tay phải nhẹ nhàng sờ chiếc nhẫn ở tay trái. Chiếc nhẫn bạch kim dưới ánh mặt trời tỏa ra vàng sáng nhu hòa. Ninh Xung nhìn thoáng chiếc nhẫn trong tay anh, ánh mắt hiện lên một tia phức tạp.

“Tôi từng nói với Ansel, chúng tôi sẽ đi đặt một đôi nhẫn có một không hai trên thế giới.” Cậu ta khẽ nở nụ cười, “Ansel luôn nói không rảnh.”

“Ansel? Thì ra tên tiếng anh của Cố Viêm là Ansel.” Lâm Trạch Xuyên nói, nhưng biểu tình trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào.

“Cậu vậy mà ngay cả tên tiếng anh của anh ấy cũng không biết?” khóe miệng Ninh Xung tươi cười mang theo sự trào phúng nhẹ nhàng.

“Tôi không có hứng thú muốn biết. Dù sao tên tiếng anh tùy tiện sửa như thế nào cũng được, không hài lòng thì đổi cho xong.” Lâm Trạch Xuyên không để bụng nói.

Ninh Xung vì câu này, mà khuôn mặt vốn không có huyết sắc càng tái nhợt.

“Cậu tới đây là muốn cho tôi xem nhẫn hay sao?” Ninh Xung nhẹ nhàng nói.

“Cậu nghĩ sai.” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, “Đối với chuyện cũ lộn xộn của cậu và Cố Viêm tôi không có một chút hứng thú nào. Ngay cả Cố Viêm cũng không để ý, tôi quan tâm cái xx gì.” Anh nói xong câu này, hô hấp của Ninh Xung đột nhiên nặng hơn một chút.

“Vậy cậu tới đây làm gì?” sắc mặt Ninh Xung lạnh xuống, nụ cười ôn hòa cuối cùng cũng tan mất, “Chắc hẳn bây giờ cuộc sống của cậu cũng không tốt nhỉ. Tôi cũng muốn biết cậu có thể kiên trì được tới khi nào thì —— sụp đổ.”

“À ——” Lâm Trạch Xuyên nghe được lời Ninh Xung nói, khóe miệng hơi cong, giống như nghe được một cái gì đó rất buồn cười, “Nếu chỉ có chuyện này mà muốn tôi sụp đổ, thì tôi đây đã sớm sụp đổ từ lâu rồi.” Nếu anh yếu ớt một chút, thì khi anh sống lại trong thân thể ‘Lâm Trạch Xuyên’, khi đó được thể nghiệm cảm giác từ trên cao ngã xuống bụi bậm một khắc kia anh đã sụp đổ.

Chết cũng không hơn chuyện này, huống hồ bây giờ là dư luận, anh lại chưa bao giờ để ý ánh mắt người khác.

Cái thứ như dư luận, chẳng biết tốt xấu, nội dung giống nhau, cuốn lấy khiến bạn ngã vào vũng bùn, cũng có thể giúp bạn mượn gió mà lên. Nhưng còn phải xem thủ đoạn của bạn như thế nào.

Ninh Xung lạnh lùng mỉm cười “Phải không? Vậy cậu tới đây làm gì, chê cười tôi?”

“Chê cười?” hai chữ này xoay quanh miệng Lâm Trạch Xuyên, mang theo sự nghiền ngẫm. Con người vốn buông xuống bỗng mở ra, dưới hàng mi tiêm dài là đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Thì ra cậu cũng biết.”

Khi Ninh Xung đang nghe đến những lời này, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng đờ “Cậu nói cái gì?”

“Người sau lưng cậu là ai?” Lâm Trạch Xuyên lạnh lùng phun ra một câu. Nghe vậy, nụ cười vốn đã cứng ngắc trên mặt Ninh Xung không thể không chế mà thâm đậm xuống.

“Không có người nào.” Ninh Xung nhẹ nhàng nói.

“À?” Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười “Chẳng lẽ những điều này do cậu làm.”

Ninh Xung nở nụ cười, có lẽ là đụng đến miệng vết thương, cho nên nụ cười dừng một chút. Ánh mắt của cậu ta chuyển hướng nhìn Lâm Trạch Xuyên, lúc này không nguy trang, trong ánh mắt mang theo sự oán hận “Nếu không phải mày, Ansel sao có thể sẽ từ chối tao.”

“Tôi nói rồi, tôi không hứng thú muốn biết chuyện của cậu và Cố Viêm.” Lâm Trạch Xuyên đứng lên, từ trên cao nhìn Ninh Xung, “Tôi chỉ muốn biết, người đó là ai? Nếu không cậu cho là cậu đáng giá để tôi tới đây?”

“Tao nói rồi, tất cả mọi thứ đều do tao làm.” nụ cười trên mặt Ninh Xung mang theo sự khinh miệt.

“Bút tích thế này, cậu làm không ra được.” Lâm Trạch Xuyên đi đến trước cửa sổ, nhẹ nhàng cười nói, “Cậu chỉ có thể tìm vài phóng viên đến chụp một số tấm ảnh của tôi thôi. Trừ cái đó ra, những cái khác cậu làm không được.”

“Có ý gì?” vẻ mặt bình tĩnh của Ninh Xung chậm rãi bắt đầu rạn nứt.

“Muốn tôi nói rõ ràng sao?” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng dựa vào tường, ngược sáng, thấy không rõ vẻ mặt của anh, “Trước tiên nói về chuyện đây bảo hộ bị đứt.”

Nói tới đây, Lâm Trạch Xuyên không khỏi sờ cánh tay một chút, cánh tay anh bây giờ vẫn còn bầm tím.

“Công tác an toàn, nhân viên và đạo diễn đã kiểm tra nhiều lần. Hơn nữa tất cả các thiết bị đều hoàn toàn mới. Trước khi quay cũng đã kiểm tra một lần. Nói cách khác chúng bị thay đổi trước khi được đưa ra không lâu. Lần cuối cùng khi kiểm tra thiết bị, cậu ở trong phòng hóa trang, mãi cho đến khi quay phim cậu mới đi ra. Căn bản cậu không cơ hội đổi. Có thể tiếp xúc với thiết bị, cũng chỉ có nhân viên công tác. Mà cậu vừa về nước, cũng không có thể lực nào trong nước, không có năng lực thay nhân viên công tác bằng người của cậu.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười nói.

“Sau đó thì sao?” lông mi Ninh Xung nhẹ nhàng run lên một cái.

“Sau đó? Nhân viên trường quay rõ ràng đã đuổi phóng viên đi rồi, hơn nữa bảo an còn kiểm tra lại một lần. Cuối cùng khi cậu kéo tôi, sao lại có nhiều phóng viên ẩn núp ở chung quanh như vậy? Cậu có năng lực thế sao?”

“Chỉ bởi vì cái này?”

“Đừng nóng vội, đương nhiên còn nữa.” Lâm Trạch Xuyên nói, “Nếu tôi không đoán sai, cây súng giả Vu đạo đặt căn bản không phải cây súng kia. Điều này tôi cũng mới nghĩ đến. Mô phỏng súng tuy nói là mô phỏng rất chân thật, tuy nhiên không có khả năng làm được cả đường vân nhỏ nhất trên súng như vậy. Nói cách khác cây súng này vốn không phải cây súng mà nhà xưởng kia đưa tới.”

“Phải không?” âm thanh Ninh Xung đã bắt đầu đi xuống thấp.

“Nói như vậy cây súng bị đánh tráo trên đường vận chuyển. Mãi cho đến khi vào trong tay tôi. Nhưng cây súng tôi cầm lần đầu tiên đúng là súng mô phỏng, bởi vì tôi đã kiểm tra.” Lâm Trạch Xuyên nói tới đây

thời điểm, con người tối sầm, anh vậy mà ngay cả súng thật súng giả cũng không phân biệt được, hơn nữa lần thứ hai khi cầm cây súng kia lại còn không kiểm tra lại, thật là quá sơ suất!

Sau đó anh tiếp tục nói “Khi tôi đi tạo hình, Vu đạo để nhân viên công tác đưa khẩu súng vào trường quay, nói cách khác vào thời điểm này súng lại bị đổi thành súng thật. Có thể làm được một cây súng mô phỏng và một cây súng thật, hơn nữa cả hai giống nhau như đúc, cậu làm được không? Ở Trung Quốc này, chỉ sợ ngay cả một câu súng thật cậu cũng nhìn không thấy. Huống hồ còn có nhân viên vận chuyển, nhân viên trường quay, để điều động những người này, thủ đoạn bố trí lớn như vậy, cậu có thể làm được?”

Lúc này Ninh Xung không nói gì nữa, cậu ta mím môi thật chặt, ánh mắt dao động.

“Một điểm cuối cùng, cậu cơ bản không có bất kỳ năng lực nào có thể làm được.” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng cười nói, “Từ khi bắt đầu tôi đã nói với Cố Viêm, không muốn để công chúng biết quan hệ giữa tôi và anh ta. Cố Viêm đã đồng ý. quan hệ của tôi và Cố Viêm, giới truyền thông vẫn luôn nắm được tin tức trong tay, chỉ là không dám đưa tin mà thôi. Mà lúc này khi tin tức bùng nổ, có thể thấy được người phía sau cậu có năng lực đấu lại với Cố Viêm. Điểm này, cậu hoàn toàn không làm được.”

Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nhìn Ninh Xung, “Cậu chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay người đó mà thôi, mà cậu lại muốn mượn thế lực của người đó để đối phó với tôi, thật ra đôi bên cùng có lợi. Chỉ sợ chính cậu cũng không nghĩ được, người đó vậy mà lại đổi súng giả thành súng thật. Có lẽ người đó đã nói súng này đặc chế, chỉ tạo cho cậu một chút thương tổn. Thật không may cậu thật sự bị thương nặng.” Cho nên, lúc ấy khi Ninh Xung trúng đạn, trong mắt khiếp sợ đến cực điểm.

“Ha ” Ninh Xung bỗng nhiên nở nụ cười, “Thì ra, may mắn là đến để chê cười tao.”

“Xem như vậy.” Lâm Trạch Xuyên đi về phía cửa, “Bởi vì cậu muốn chê cười tôi. Xem như có qua có lại, không phải sao? Thuận tiện có thể hỏi được cái gì đó, coi như thu hoạch ngoài ý muốn. Không có cũng không tiếc. Bởi vì, cho dù bây giờ cậu oán hận người đó, chỉ sợ cậu cũng không nói cho tôi biết.”

“Chúc cậu sớm ngày bình phục.” Lâm Trạch Xuyên mở cửa, quay đầu mỉm cười nói với Ninh Xung.

64. Chương 64

Edit & Beta: Hoa Cúc

Mọi chuyện càng ngày càng nghiêm trọng, hoàn toàn không có dấu hiệu hạ nhiệt. Cả trên mạng lẫn báo chí đều trường kỳ không biết mệt mỏi đưa tin về sự tích của Lâm Trạch Xuyên từ khi xuất đạo đến bây giờ, đặc biệt còn liên kết chặt chẽ với sự kiện được Cố Viêm bao dưỡng.

Ý Giang Ân Thiên là muốn mở một cuộc họp báo để làm sáng tỏ mọi chuyện, dù sao súng đạo cụ do đoàn phim cung cấp, có thể chứng minh anh vô tội trong chuyện này. Nhưng ý kiến này lại bị Lâm Trạch Xuyên phủ quyết.

“Cho dù chứng cứ vô cùng xác thực, cũng không bình ổn được tin tức. Bây giờ không thể mở họp báo, thời cơ chưa tới.” ngón tay Lâm Trạch Xuyên xẹt qua mặt bàn, nhìn tin tức nói.

Giang Ân Thiên nghe Lâm Trạch Xuyên nói thì trầm mặc. Một lát sau, anh ta mới chậm rãi mở miệng “Cho dù như vậy, ít nhất vẫn có thể làm giảm ảnh hưởng của những tin này.”

“Vô dụng thôi.”

“Vì sao lại vô dụng?” Trần Hi Hàm ôm một đồng tap chí tiến vào, nghe Lâm Trạch Xuyên nói, thuận miệng hỏi.

“Bởi vì chỉ cần quan hệ của tôi và Cố Viêm là thật, thì chân tướng của chuyện đấu súng kia không còn quan trọng nữa.” Lâm Trạch Xuyên tùy tay đem ly nước đặt ở trên bàn, sau đó nghiêng thân tựa lưng vào ghế

ngồi, “Tin tức trong giới giải trí, công chúng không yêu cầu sự thật, mà muốn lấy đó làm thú vui.” Nói tới đây, Lâm Trạch Xuyên mỉm cười mang sự trào phúng thản nhiên.

“Bởi vì công chúng thà rằng tin tưởng quan hệ cầu huyết giữa ba người. Càng vui sướng mong xuất hiện chuyện tình nhân cũ tình nhân mới tranh giành. Như vậy mới có điều thú vị. Bọn họ muốn không thấy chân tướng, mà muốn nhiều thứ bất ngờ. Mặc kệ là thật, hay giả.”

Nghe Lâm Trạch Xuyên giải thích, Trần Hi Hàm vẫn có chút khó hiểu nên chuyển một chút, “Cho dù họ không muốn nghe sự thật, nhưng sự thật vẫn là sự thật, làm sáng tỏ mọi chuyện đương nhiên cũng sẽ yên ổn.”

Lâm Trạch Xuyên nghe như thế, nở nụ cười “Câu đúng là đơn thuần. Bây giờ đi làm rõ, cho dù có chứng cứ vô cùng xác thực, cũng chỉ tô càng thêm đen, người khác chỉ nghĩ cậu đang chột dạ nên nói dối. Điểm nhấn của mọi chuyện không phải là vụ đấu súng kia, mà ở quan hệ giữa ba người chúng tôi. Muốn bình ổn tin tức, đương nhiên phải xuống tay từ mối quan hệ tay ba này.”

“Có ý gì?” Trần Hi Hàm bị giải thích của Lâm Trạch Xuyên làm hôn mê, mắt con muỗi nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên.

“Cậu chỉ cần biết rằng, bây giờ không phải làm thời cơ thích hợp để làm sáng tỏ mọi chuyện.” Lâm Trạch Xuyên nói.

Trần Hi Hàm nội ngư đầy mặt, vẻ oán phụ nhìn anh, “Cậu ghét bỏ tôi, có phải không?”

Lâm Trạch Xuyên “...”

Giang Ấn Thiên “...”

Lâm Trạch Xuyên cũng không tính nói cho hai người biết, chuyện này không phải đơn giản như bề ngoài. Bây giờ toàn bộ giới truyền thông bạo phát ra tin tức thế này, rõ ràng muốn thông qua luồng dư luận để hủy diệt anh. Tiêu điểm mà giới truyền thông tập trung nhằm vào là GAY, bao dưỡng quy tắc ngầm, ghen tị với tình nhân cũ, làm việc âm ngoan, những điều này là điều minh tinh kiêng kỵ nhất. Nếu như người bình thường tuyệt đối sẽ không chịu nổi mặt trái của dư luận, kết quả cuối cùng không chỉ sự nghiệp sụp đổ thậm chí còn muốn tự sát.

Nếu người ra tay ở phía sau không dừng lại, cho dù anh có công khai tin tức, thì khi truyền thông đưa tin ra tuyệt đối sẽ đảo lộn trắng đen nội dung thông tin. Dù làm sáng tỏ chuyện đấu súng, giới truyền thông vẫn sẽ đem mũi nhọn hướng về phía ‘scandal’ của anh. Chuyện đấu súng chẳng qua chỉ là một vật dẫn, để thông qua một chuỗi dài những chuyện ở phía sau. Hiện tại chuyện này đã bị công khai, vật dẫn kia cũng không còn nhiều công dụng nữa, chỉ cần đổ dầu thêm cho lửa cháy thì chuyện này sẽ còn tiếp tục nóng. Cho nên tác dụng sáng tỏ một vật dẫn như chuyện đấu súng kia, hoàn toàn vô dụng, chỉ uống phí công sức.

“Vậy bây giờ cậu có tính toán gì không?” Giang Ấn Thiên hỏi.

“Muốn nghe lời nói thật?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

Biểu tình Giang Ấn Thiên nghiêm túc gặt đầu, gần đây trong khoảng thời gian này, bởi vì chuyện này anh ta cực kỳ lo lắng. Suy nghĩ vô số phương án đều không có khả năng áp dụng.

“Tôi muốn về đi ngủ có thể chứ?” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng ngáp một cái, nói.

Trần Hi Hàm ôm tạp chí chuẩn bị phân loại lảo đảo một cái, một quyển tạp chí rơi xuống đất, cậu ta vội vàng ngồi xổm xuống nhặt lên.

Khóe miệng Giang Ấn Thiên rút một chút “Không phải cậu đang nói đùa chứ, bây giờ mà cậu còn ngủ được?”

Lâm Trạch Xuyên đứng lên, “Hiện tại vì đó mà lo âu cũng không được gì. Yên lặng theo dõi diễn biến đi.”

Lúc này ánh mắt Trần Hi Hàm nhìn anh vô cùng bội phục “Tôi nghĩ cậu giả vờ trấn định, thì ra là thật. Cậu tâm tính... Thật tốt.”

Giang Ấn Thiên cảm thụ sâu sắc hơn so với Trần Hi Hàm “Cậu không có tính toán gì khác?” Anh ta cảm thấy Lâm Trạch Xuyên nếu không có kế hoạch gì, thì không có khả năng mặc kệ dư luận như vậy.

Lâm Trạch Xuyên đúng là có ý tưởng của riêng mình, nhưng bây giờ không thể nói cho Giang Ấn Thiên, vì để Giang Ấn Thiên yên tâm, anh gật đầu nói “Ừ. Cho nên mấy ngày nay không cần quản lời đồn đãi đó. Coi như nghỉ ngơi vài ngày, trong khoảng thời gian này hai người cũng rất vất vả.”

Giang Ấn Thiên nhẹ nhàng hít hơi “Cũng chỉ có thế như vậy.”

Trần Hi Hàm vẽ mặt cầu xin, “Tôi sợ một nghỉ là nghỉ vĩnh viễn, tôi sợ thất nghiệp... Tôi còn chưa lấy vợ đâu.”

Lâm Trạch Xuyên “...”

Bây giờ trước cửa nhà trọ của Lâm Trạch Xuyên có một đám phóng viên tay mơ mới vào nghề không biết tin tức vây quanh. Những phóng viên có thâm niên tuy biết Lâm Trạch Xuyên ở tại biệt thự của Cố Viêm. Nhưng cái khu biệt thự kia đều là người có thân phận hiển hách, không nói đến hệ thống bảo vệ đầy đủ hoàn mỹ, đơn giản nói đến tên khu vực thôi, phóng viên cũng không có lá gan chạy vào chụp ảnh.

Lâm Trạch Xuyên trở lại biệt thự, miễn cưỡng tựa vào ghế salon xem phim điện ảnh. Khi đang xem được gần một nửa, điện thoại vang lên.

Lâm Trạch Xuyên lấy điện thoại ra nhìn cũng không nhìn ném qua một bên. Chuông điện thoại không dừng, vẫn cố chấp vang lên. Cuối cùng Lâm Trạch Xuyên tắt máy, thế là thanh tịnh.

Một lát sau, Chung quản gia đi đến, làm hết phận sự truyền lời “Lâm thiếu gia, thiếu gia gọi điện thoại cho ngài. Mong ngài hồi đáp điện thoại.” Sau đó thì đứng bên cạnh Lâm Trạch Xuyên, mãi cho đến khi nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên bắt điện thoại của Cố Viêm, điện thoại được chuyển mới rời đi.

“Có chuyện gì không?” Điện thoại được chuyển, ánh mắt Lâm Trạch Xuyên vẫn nhìn màn hình TV, không chút để ý nói.

“Vài ngày nay em không tiếp điện thoại của tôi, tức giận?” đầu kia điện thoại, Cố Viêm khẽ cười nói. Cố Viêm rời đi mấy ngày, mỗi khi trời tối sẽ gọi điện thoại cho anh.

Lâm Trạch Xuyên nghe Cố Viêm nói, khóe miệng khẽ câu “Anh rõ ràng không biết xấu hổ còn hỏi. Bây giờ tất cả mọi người để biết quan hệ của chúng ta, anh vừa lòng rồi chứ? Đừng quên, anh đã đồng ý với tôi, không để người ngoài biết quan hệ của chúng ta.”

“Đó cũng không phải do tôi công bố.” Cách điện thoại, Lâm Trạch Xuyên cũng có thể tưởng tượng được nụ cười vô sỉ như thế nào trên mặt Cố Viêm.

“Không phải anh chờ cơ hội như vậy sao?” Lâm Trạch Xuyên lãnh đạm trào phúng.

Cho dù ở nước ngoài, Cố Viêm cũng không có khả năng không biết tình hình ở trong nước. Tuy thế lực đứng sau rất lớn, nhưng khi tin tức được đưa ra lại không hề bị áp chế, có thể thấy Cố Viêm một chút cũng không hề ngăn cản.

Đầu kia điện thoại, Cố Viêm nhẹ nhàng cười một tiếng “Tôi đúng rất là hy vọng công khai quan hệ này. Để cho người khác biết em là của tôi.”

“Anh nằm mơ đi. Anh là ai.”

Đối với sự mạnh miệng của Lâm Trạch Xuyên, Cố Viêm không tỏ vẻ thêm gì.

Sự đa mưu túc trí của Cố Viêm như thế này Lâm Trạch Xuyên rất muốn —— dẫm một chân lên cái khuôn mặt giả nhân giả nghĩa mang tên Cố Viêm! Động tác của người phía sau trước đó Cố Viêm hẳn là không biết, nhưng khi đưa ra dư luận, Cố Viêm có khả năng không thể khống chế hoàn toàn, nhưng vẫn có thể khống chế trong một phạm vi nhất định. Nhưng y lại không hề ngăn cản, mà nhờ theo cơ hội lần này công khai quan hệ của bọn họ. Mặt khác có lẽ không có hành động gì, nhưng ảnh chụp nhẵn trên tay Cố Viêm, tuyệt đối là do bản thân Cố Viêm để người chụp rồi đưa ra ngoài! Nếu không đừng nói là truyền thông

không có cách nào chụp được gần như vậy, cho dù chụp được, không có sự cho phép của Cố Viêm, cũng không có tờ báo nào dám đăng tin.

Phong ba lần này, tất cả hỏa lực của giới truyền thông đều nhằm vào anh, ngoại trừ cái ảnh chụp nhấn kia thì cũng chỉ có tên của Cố Viêm, ngay cả thân phận cũng rất mơ hồ.

Cứ như vậy, ngoại trừ thừa nhận quan hệ giữa bọn họ, thì không có bất kỳ đường nào để cãi lại. Vai trò của Cố Viêm trong chuyện lần này, không biết nên khen y giống một người qua đường xem náo nhiệt, hay châm chọc y có vị trí rất chuẩn.

“Không biết quan hệ bao dưỡng giữa chúng ta chấm dứt khi nào?” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười nói, nhưng khi nói chuyện, hàm răng thủy chung vẫn cắn vào nhau.

“Quan hệ bao dưỡng giữa chúng ta đã kết thúc từ sau khi tôi tới đảo Tahiti.” Cố Viêm cười khê nói, “Không phải em đã cùng tôi kết giao rồi sao?”

Đối với da mặt dày của Cố Viêm, Lâm Trạch Xuyên trầm mặc đối phó.

“Thì ra bởi vì bọn họ đưa tin dùng từ ‘bao dưỡng’ nên em tức giận.” Cố Viêm cười nói, “Tôi sẽ làm sáng tỏ. Bảo bối.”

Lâm Trạch Xuyên “...”

“Phiền anh đừng buồn nôn như vậy, được không? Tôi mới vừa ăn cơm trưa xong.” Lâm Trạch Xuyên ‘dịu dàng’ nói.

Một lát sau, Lâm Trạch Xuyên hỏi “Khi nào anh về nước?”

Bởi vì chỉ khi Cố Viêm về nước, y mới có tài làm sáng tỏ lời đồn bao dưỡng này. Tuy xuôi theo đó Cố Viêm cũng công bố quan hệ của hai người, nói rõ rằng hai người đã chính thức kết giao. Nhưng cũng chỉ có vậy, mới có thể bình ổn sự kiện này. Sau đó có thể tiến thêm một bước chứng minh vấn đề sủng ốg. Cuối cùng là vấn đề thân phận của Ninh Xung.

Về thân phận của Ninh Xung, phải xem Cố Viêm tỏ ý như thế nào. Một bước cuối cùng này cực kỳ quan trọng, bởi vì chỉ khi phá vỡ lời đồn quan hệ tay ba, mới chứng minh được Lâm Trạch Xuyên không hề ra tay với Ninh Xung, mọi chuyện xảy ra chỉ là tai nạn ngoài ý muốn.

Như vậy scandal đã giải quyết được hơn một nửa. Mà thứ còn lại, cũng không thành vấn đề. Trong quá trình tung tin, thậm chí có thể lợi dụng sự phản ứng hai mặt của dư luận để phản lại. Năm đó khi quan hệ của Trình Hướng Nam và Chu Vũ Đồng được công bố, anh đã làm như vậy. Có một ví dụ sẵn, lời đồn là GAY tự nhiên sẽ không có nhiều lực sát thương. Tất cả chỉ cần đúng trình tự.

Đối với phản ứng của dư luận như thế nào, thì Cố Viêm và Lâm Trạch Xuyên đều hiểu rõ trong lòng, nên dư luận có tiếp tục xào nấu tin tức thế nào, cũng không có nhiều ý nghĩa. Đương nhiên tất cả mọi thứ này đều căn cứ vào nội tâm mạng mẽ của Lâm Trạch Xuyên, có thể chịu được áp lực hay không. Cố Viêm hiểu rõ Lâm Trạch Xuyên, đương nhiên sẽ yên tâm.

Người bình thường đối mặt với dư luận như vậy, đã sớm không chịu nổi, tình trạng lộn xộn. Yếu ớt một chút, không chừng lại luẩn quẩn trong lòng. Đó cũng là kết cục mà người đứng sau màn hy vọng được nhìn thấy.

“Thế nào, nhớ tôi?” Cố Viêm thấp giọng cười.

“Chỉ muốn kết thúc mọi chuyện sớm một chút thôi. Anh đừng tự kỷ.”

“Có chút việc, khả năng mấy ngày nữa cũng chưa về được.” âm thanh Cố Viêm dừng một chút, sau đó mới chậm rãi nói.

“Anh làm sao vậy?” Lâm Trạch Xuyên đột nhiên hỏi, vừa rồi lời nói của Cố Viêm mang theo một chút mệt mỏi khó nhận ra. Cố Viêm che dấu quá tốt, cho nên Lâm Trạch Xuyên vẫn không nghe hết được.

“Không có gì, tôi rất nhanh sẽ về.” Cố Viêm cười, nhưng không nói gì thêm.

65. Chương 65

Edit & Beta: Hoa Cúc

Cúp điện thoại, Lâm Trạch Xuyên tựa vào ghế salong, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Trên màn hình TV, phim điện ảnh đã đến giai đoạn phấn khích, lại không có người thưởng thức.

Trong khoảng thời gian này, ‘scandal’ của Lâm Trạch Xuyên ồn ào huyền náo. Cái tên Lâm Trạch Xuyên trở thành điểm nóng nhất trên các công cụ tìm kiếm. Hơn nữa, tần suất tìm kiếm vẫn không ngừng tăng lên cực kỳ chênh lệch với cái tên đứng thứ hai. Nhưng là nhân vật chính trong tin tức, Lâm Trạch Xuyên không hề lộ mặt.

Bình thường, các minh tinh gặp phải loại chuyện này, sẽ tìm thời gian sớm nhất mở một cuộc họp báo làm sáng tỏ tin tức. Nhưng, lúc này tin tức âm ỉ xôn xao dư luận, mà người trong cuộc như Lâm Trạch Xuyên lại lặng yên không một tiếng động, ngay cả một thông báo cũng không phát. Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm Lâm Trạch Xuyên, nhưng hành tung của Lâm Trạch Xuyên thì cực kỳ bí ẩn. Các phóng viên cắm chốt tại nhà trọ của Lâm Trạch Xuyên không có kết quả, chỉ có thể đứng chắn trước cửa lớn truyền thông Hải Lan để bắt người, nhưng cũng không có một chút thu hoạch.

Có người nói Lâm Trạch Xuyên không hề ra mặt, hoàn toàn do sai phạm không thể giải thích, có tâm ghen tị mạnh mẽ dám làm không dám nhận. Còn có người nói Lâm Trạch Xuyên sợ dĩ không ra mặt vì bị công ty đóng băng mọi hoạt động, truyền thông Hải Lan ngay cả một thông báo cũng không phát, có thể thấy được là đã bắt đầu buông tha cho Lâm Trạch Xuyên, nên không muốn tiêu phí nhân lực tài lực lên người Lâm Trạch Xuyên làm sáng rõ tin tức.

Bí mật sương mù hai diễn viên chủ chốt một người bị trọng thương ở trong bệnh viện, một người bị scandal quần thân không biết hành tung. Nên tiến độ của cả đoàn làm phim cũng chỉ có thể dừng lại. Vu Nhạc Dương vội đến bạc tóc, cũng không biết làm thế nào.

Trong khoảng thời gian này Lâm Trạch Xuyên hầu như không bước chân ra khỏi nhà, thật sự như một kỳ nghỉ. Trần Hi Hàm mỗi ngày gọi điện thoại đến quấy rầy anh, dùng giọng điệu đáng thương hề hề hỏi anh khi nào thì đi làm, chỉ sợ nghỉ phép sẽ nghỉ vĩnh viễn. Cuối cùng không thể nhịn được nữa Lâm Trạch Xuyên nói nếu cậu ta còn tiếp tục gọi điện thoại hỏi mấy vấn đề này, thì thật sự cho cậu ta một kỳ nghỉ phép vĩnh viễn, như vậy anh mới không tiếp tục bị quấy rầy nữa.

Lâm Trạch Xuyên bây giờ đi ra ngoài, phía sau luôn có bảo tiêu đi theo ả nấp từ một nơi bí mật gần đó. Đây là Cố Viêm sắp xếp, cho dù Lâm Trạch Xuyên có đồng ý hay không, bọn họ vẫn luôn đi theo anh. Bọn họ chỉ nghe mệnh lệnh từ Cố Viêm, nhiệm vụ duy nhất là bảo vệ anh, cũng không nghe theo lời anh.

Lâm Trạch Xuyên không ra khỏi cửa cũng không hẳn vì muốn tránh né cầu tử, mà có một nguyên nhân quan trọng hơn nữa, cho đến bây giờ anh vẫn không rõ người sau màn kia tóm lại là ai. Người nọ đứng ở trong bóng tối, mà anh ở ngoài sáng. Người nọ rõ ràng muốn gây phiền toái cho anh, thậm chí có thể muốn mạng của anh. Cho nên mới bày ra thế cục tỉ mỉ như thế, từng liên kết hết sức chặt chẽ, mục đích là dùng dư luận để tấn công anh. Người nọ muốn đứng ở chỗ tối, nhìn Lâm Trạch Xuyên tự mình đi đến con đường hủy diệt, giết người vô hình, tất cả mọi chuyện may mắn không hề liên quan đến người nọ. Mà dùng dư luận để giết người, đã sớm có từ trước.

Người nọ dự liệu đúng tất cả, kế hoạch cũng cực kỳ thành công, nhưng điều duy nhất không dự đoán được là phản ứng của Lâm Trạch Xuyên. Cho nên kế hoạch nhìn như thành công, trên thực tế lại thất bại, bởi vì mục đích chính không đạt được.

Khi không biết người phía sau là ai, Lâm Trạch Xuyên lúc nào cũng có thể ở vào thế nguy hiểm. Nên anh dứt khoát không đi ra ngoài. Nếu người nọ thấy biện pháp này vô dụng, khi đó sẽ trực tiếp gây phiền toái.

Lâm Trạch Xuyên không muốn cứ không rõ ràng như vậy mà đặt mình vào trong nguy hiểm. Lâm Trạch Xuyên cũng không rõ cuối cùng là ai, dùng bản lĩnh lớn như vậy để đối phó mình.

Trước đó ‘Lâm Trạch Xuyên’ chẳng qua chỉ là một tiểu minh tinh, không có gì đáng giá để người khác phải dùng thủ đoạn sắc bén đến thế này. Mà sau khi anh sống lại, tuy có đắc tội với một số người, thí dụ như Tiểu Hàm Giang, Kỷ Hi Niên. Nhưng bọn họ không có năng lực làm ra những chuyện này, nếu có, thì lúc trước cũng không thể nào bị anh dùng một kế nhẹ nhàng như vậy đánh bại. Cho dù sau lưng bọn họ có kim chủ, nhưng đám kim chủ đó cũng không ai mạo hiểm giám đắc tội với Cố Viêm vì họ không so được.

...

Tuy Lâm Trạch cố gắng tránh cho mình chính diện xung đột với người nọ. Nhưng qua một thời gian, người nọ thấy kế hoạch của mình không đạt được hiệu quả như mong muốn, đương nhiên có chút không kiên nhẫn.

Khi Lâm Trạch Xuyên đang xem tin tức, di động đặt lên bàn rung một cái. Anh cầm lấy di động nhìn thoáng qua, có một tin nhắn đến. Sau khi mở ra, đồng tử Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên co rút.

Trong hình ảnh là Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm bị bịt mắt cột ghế trên, từ khung cảnh nhìn lại, thì đó là một kho hàng cũ vứt đi.

Nội dung phía dưới chỉ viết: Đêm nay bảy giờ, tầng dưới cùng cao ốc Bắc Thành, một mình. Nếu có thêm người khác, tự gánh lấy hậu quả.

Lâm Trạch Xuyên nhìn thời gian một chút, đã 6h45 phút. Từ biệt thự của Cố Viêm đến cao ốc Bắc Thành, theo tốc độ lái xe 180km/h, cũng mất mười lăm phút mới có thể đến được. Người nọ đương nhiên không muốn cho Lâm Trạch Xuyên thời gian chuẩn bị, nên mới tính toán thời gian chuẩn xác đến thế.

Lâm Trạch Xuyên nhú mi nhìn màn hình di động, cuối cùng vẫn đứng lên. Anh vẫn không có cách nào lấy tính mạng của Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm ra đùa giỡn. Cả đời này, bọn họ có lẽ là người thân cận nhất khi anh sống lại. Người có thể bày ra một ván cờ hoàn mỹ âm ngoan như vậy để tính kế anh, tuyệt đối nói được thì làm được.

Tay Lâm Trạch Xuyên dùng sức nắm chặt, móng tay cắm thật sâu vào trong thịt. Anh chưa từng bị người khác buộc vào thế bị động như thế này. Mà bây giờ, biết rõ phía trước là bẫy rập, nhưng lại không thể không bước vào. Thanh tỉnh mà làm chuyện ngu xuẩn, loại cảm giác rất không tốt. Nếu anh tiếp tục máu lạnh, thì có lẽ sẽ không như vậy. Sau đó, khóe miệng anh cong lên nụ cười lạnh lùng, anh cũng muốn nhìn xem người nọ đến cùng là ai.

Anh đi xuống lầu, thuận tay chuyển tin nhắn cho Cố Viêm.

Ở phòng khách, anh nói sơ lược mọi chuyện với Chung quản gia. Ý Chung quản gia là muốn Lâm Trạch Xuyên đừng đi, bởi vì quá nguy hiểm. Chung quản gia không nhận ra Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm, ông chỉ phụ trách Lâm Trạch Xuyên, cho nên ý nghĩ này không có gì đáng trách.

Nhưng Lâm Trạch Xuyên lại không thể không đi. Chung quản gia đành phải đồng ý, nói “Khi cậu đi tới đó, thiếu gia sẽ sắp xếp bảo tiêu đi theo ở chỗ tốt. Bảo tiêu sẽ đem tình huống báo lại cho tôi. Chuyện sau đó, tôi sẽ liên hệ với thiếu gia và chuẩn bị tiếp. Sẽ không để cậu xảy ra chuyện.”

“Cảm ơn.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười.

“Đây là trách nhiệm của tôi.” Chung quản gia nói.

Lâm Trạch Xuyên lái xe, nhìn thời gian một chút, mày nhú, còn 10 phút. Đưa tốc độ lên 180km/h, cuối cùng cũng tới được cao ốc Bắc Thành trong thời gian chỉ định.

Cao ốc Bắc Thành thuộc vùng ngoại ô thành phố B, đến buổi tối cơ bản không có nhiều người. Sau khi cao ốc Bắc Thành xây xong, vẫn chưa có người sử dụng, vào ban đêm u ám âm trầm giống như nhà ma.

Đến tầng dưới cùng. Vài người mặc âu phục đen đi ra, sau đó kiểm tra toàn thân Lâm Trạch Xuyên, xác định trên người anh không có thiết bị định vị, ném di động của Lâm Trạch Xuyên xuống đất.

“Bọn họ đâu?” ánh mắt Lâm Trạch Xuyên mị một chút hỏi.

Những người đó không trực tiếp trả lời, mà đem Lâm Trạch Xuyên đến một chiếc xe. Lâm Trạch Xuyên biết bọn họ muốn đưa anh tới gặp người chủ mưu đứng phía sau kia. Không che mắt lại tự nhiên là vì ——

một người chết thì đương nhiên sẽ không nói ra được nơi ở của người kia.

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười, anh có phải nên cảm ơn người nọ để anh làm một con quỷ biết mọi chuyện rõ ràng không nhỉ.

Muốn anh chết rất dễ, trực tiếp cho anh một viên đạn khi anh bước vào cao ốc Bắc Thành là xong, đêm đen gió lớn không phải là thời cơ giết người hủy thi tốt nhất sao. Anh sở dĩ có thể nắm chắc hàng động của người nọ như vậy, đương nhiên có lý do.

Người đứng phía sau kia dùng thời gian dài như vậy, dùng nhiều tinh lực như vậy để đối phó với anh, tuyệt đối có nguyên nhân, hơn nữa nguyên nhân này nhất định rất quan trọng đối với người nọ. Thấy phương pháp quang co vòng vèo kia không đối phó được với anh, bây giờ muốn trực tiếp xử lý anh——

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười một chút. Bởi vì một nguyên nhân quan trọng, nguyên nhân này có thể khiến người nọ dùng tất cả mọi cách để đối phó với anh, đương nhiên ghen trong lòng mà không nói ra được. Càng như vậy, càng khó chịu. Mà người nọ trước khi xử lý anh tự nhiên nhịn không được muốn thấy anh, nói với anh người nọ hận anh đến mức nào, muốn anh ra sao. Đạo lý này, giống như mặc áo gấm đi đêm⁽¹⁾ ghen khó rất khó chịu.

(1) Áo gấm đi đêm: ăn diện, sang trọng mà không ai biết ví trường hợp làm những điều tốt đẹp, hoặc tốn phí công sức, tiền của mà không được ai biết đến.

Lâm Trạch Xuyên cười lạnh lùng bèn nhón. Anh cũng muốn nhìn xem người để bụng anh đến như vậy là ai.

Xe chạy nửa giờ, thì dừng lại. Lâm Trạch Xuyên xuống xe, bị mang vào một căn biệt thự. Anh vào biệt thự sau đó quan sát, biết được biệt thự này là biệt thự nghỉ phép, chủ nhân không thường ở lại đây.

Anh bị đưa tới thư phòng. Trong thư phòng có ghế dựa dựa lưng về phía cửa, che mắt mặt người ngồi ở trên.

“Thiếu gia, người đã mang tới.” một người mặc đồ đen trong đó nói.

“Ừ.” Người nọ lên tiếng. Những người mặc đồ đen lui vào cạnh tường, nhưng không rời khỏi phòng. Chỉ còn một mình Lâm Trạch Xuyên đứng giữa thư phòng. Lâm Trạch Xuyên nghe được âm thanh người nọ, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, sao lại là anh ta?

Ghế dựa xoay lại, mặt người nọ cũng từ từ xuất hiện, cuối cùng dừng lại.

Anh ta nhẹ lắc đầu, ly thủy tinh để dài trong tay lay động, rượu trong ly đỏ như máu, “Tao luôn nghĩ, sao mày còn chưa chết nhỉ? Trình Hường Nam. À, không.” Anh ta uống một ngụm rượu, “Phải nói mày rõ ràng đã chết, sao lại xuất hiện lần thứ hai.”

Lâm Trạch Xuyên cũng tìm một cái ghế ngồi xuống, thân thể của anh nhẹ dựa vào lưng ghế, “Tôi cũng không nghĩ được, anh muốn giết chết tôi như vậy đây.” Khóe miệng anh khẽ cong lên một tia cười, “Cố Minh.”

Nắm ngón tay Cố Minh nhẹ cầm ly rượu, ánh sáng xuyên thấu qua rượu đỏ, nhuộm đỏ đầu ngón tay Cố Minh “Thật ra tao không thích rượu đỏ Chateau Margaux, nhưng A Minh thích, cho nên tao cũng muốn uống nó.”

Anh ta híp mắt, nhìn rượu đỏ trong ly, khóe miệng mỉm cười nhu hòa giống như đối với tình nhân, “Tao thích A Minh. Nói đúng ra, tao yêu cậu ấy. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy đã yêu.”

Lâm Trạch Xuyên không nói gì, nhưng trong lòng không bình tĩnh. Bây giờ nếu nói Cố Minh đang nói chuyện cùng với anh, thì không bằng nói là đang lầm bầm thì đúng hơn.

Ánh mắt Cố Minh chuyển từ ly rượu đến phía Lâm Trạch Xuyên, ánh mắt ôn hòa cũng theo đó mà lạnh dần, cho đến khi hàn băng cực điểm.

“Tao luôn hy vọng cậu ấy có thể nhìn đến tao. Nhưng ánh mắt của cậu ấy lại luôn đuổi theo mày, nhìn không tới người khác...” Anh ta khẽ nở nụ cười, nhưng cười không có độ ấm, “Mà mày... Lại không nhìn thấy ánh mắt của cậu ấy. Phải biết rằng, điều đó tao cầu mà không được. Mày lại vứt bỏ như chiếc giày rách. Thật

là khiến người ta ghen tị lại oán hận.” Cố Minh luôn muốn lấy được dù chỉ một chút, mà người khác lại dễ dàng có được toàn bộ. Có được tất cả mà không quý trọng. Sao có thể khiến người ta không hận!

“Nhìn cậu ấy vì mày mà thất thần, tao thật muốn giết mày. Như vậy, cậu ấy có thể nhìn tao rồi.” Cố Minh nhẹ nhàng động ly rượu, “Nhưng mày được bảo hộ quá tốt. Tao không thể xuống tay. Cho đến một ngày...”

Lâm Trạch Xuyên đột nhiên đứng lên “Không nghĩ tới là mày!”

Cố Minh mỉm cười nói “Chính xác, vụ tai nạn giao thông kia không phải ngoài ý muốn. Tao đã sớm muốn mày chết——” Anh ta nhẹ nhàng phun một hơi, “Đã lâu rồi.”

Cố Minh nói tiếp “Tao nghĩ mày chết rồi, cậu ấy có thể nhìn tao. Chỉ tiếc, dù có cố gắng thế nào, tao vẫn không thể khiến bước chân của cậu ấy dừng lại vì tao.” Anh ta thoáng nhìn Lâm Trạch Xuyên, ánh mắt mang theo một chút mờ mịt, càng nhiều hơn là căm hận.

“Cho nên, tao đem hành tung của cậu ấy nói cho Trình gia.” Cố Minh khẽ nở nụ cười.

Lâm Trạch Xuyên cố nén lửa giận bây giờ anh không thể xúc động, nếu không người chịu thiệt chỉ có thể là chính anh.

“Nhưng vẫn vô dụng như trước.” Anh ta ngẩng đầu lên, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia chua xót, sau đó uống cạn rượu đổ trong ly, “Tao vốn chỉ muốn cùng Tần Minh đi đảo Tahiti giải sầu, thuận tiện tăng chút tình cảm. Lại không nghĩ tới tao có một phát hiện ngoài ý muốn ...”

66. Chương 66

Edit & Beta: Hoa Cúc

Cố Minh đem ly rượu không đặt trên bàn, “Ở trên đảo, A Minh tiếp xúc với mày không nhiều. Ngay từ đầu cũng không có gì khác thường. Nhưng...” Anh ta giương mắt nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên, “Không biết tại sao, A Minh đột nhiên bắt đầu chú ý tới mày, hơn nữa thái độ cũng thay đổi. Tuy ở mặt ngoài không quá rõ ràng, nhưng cảm giác của tao không sai.”

Lâm Trạch Xuyên siết chặt tay vịn ghế, ngón tay khẽ run rẩy tiết lộ cảm xúc phẫn nộ.

“Thái độ tế nhị ấy, cũng khiến tao có cảm thấy như đã từng quen biết. Nhưng tao không nghĩ nhiều như vậy, dù sao Trình Hướng Nam đã chết. Mượn xác hoàn hồn gì đó, rất hão huyền. Mới bắt đầu tao không hề nghĩ theo hướng này. Nhưng khi A Minh bỏ tao ở đó vội vàng về nước, tao lập tức theo sau A Minh điều tra, nhưng không quá xác định. Mãi cho đến khi——” Anh ta lại rót nửa ly rượu đỏ khẽ đảo, “A Minh đem mày về Tần gia. Tất cả đều đã rõ.”

Cố Minh mỉm cười “Thật khó mà tin được. Nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, khiến tao không thể không tin.” Anh ta nheo mắt lại, nhẹ nhàng lắc ly rượu, nhìn rượu đỏ trong ly nhẹ nhàng chuyển động, “Mày rõ ràng đã chết, vì sao còn xuất hiện?”

“Tất cả những điều này là mày làm?” con người Lâm Trạch Xuyên tối đen nhìn về phía Cố Minh, đôi mắt vì phản xạ ánh rượu đỏ mà ảm ảm mang theo màu hồng. Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng giọng điệu tuyệt đối khẳng định.

Cố Minh nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, “Đúng vậy. Tao nghĩ mày sẽ không chịu nổi áp lực của dư luận, như vậy không cần tao tự mình động thủ. Là tao đánh giá quá thấp năng lực thừa nhận của mày, Trình thiếu.”

Lâm Trạch Xuyên khẽ nở nụ cười, mang theo hận ý và tự giễu. Thì ra cả đời anh hồ đồ, ngay cả chết cũng không biết mình chết như thế nào. Cuộc đời của anh thất bại thảm hại.

“A Minh vì chuyện của mày bị Tần gia nhìn đưa vào quân đội, căn bản không ra được. Mà đứa em họ thân mến kia của tao lại gặp chuyện ở nước ngoài, mấy ngày nay cũng chưa về. Cho nên không ai có thể cứu được mạng của mày.” Cổ Minh mỉm cười nói, “Nếu không mày cho là tao sẽ nói nhiều với mày như vậy?”

Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười lạnh, “Không động thủ mà cùng tao nói nhiều như thế, là muốn tao làm quỷ cho rõ ràng tiện thể thị uy với tao, hay là muốn tao thử nghiệm một chút cảm giác sợ hãi trước cái chết mà không biết trước tương lai?”

“Đều có.” Cổ Minh cười nói, “Mày càng khổ sở, tao lại càng sung sướng. Bởi vì sự tồn tại của mày chính là căn nguyên sự khổ sở của tao.” Anh ta chậm rãi đứng lên, từ ngăn kéo lấy ra một khẩu súng chỉ vào trán Lâm Trạch Xuyên.

Tiếng súng vang lên ——

Một vật nặng nề nện xuống sàn nhà, máu tươi từng giọt chảy dài tung tóe trên sàn nhà, dần dần uốn lượn mở rộng. Tay trái Cổ Minh đè chặt cổ tay phải, vẫn đang đổ máu không ngừng, ánh mắt anh ta như lưỡi dao sắc bén nhìn về phía góc tường, “Thật không nghĩ tới mày vậy mà lại phản bội tao, Liên Trọng.” Sau đó anh ta nhẹ trào phúng, “Tao đã quên, lúc trước mày từng đi theo Cổ Viêm. Thật sự không nghĩ tới, mười mấy năm qua, mày vẫn không quên được chủ cũ! Thật là tao đã nuôi một con bạch nhãn lang(1).”

(1) Bạch nhãn lang () — hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa. (Tiểu diệp thảo)

Người mặc đồ đen tên Liên Trọng kia chính là một trong những người mang Lâm Trạch Xuyên vào, dường như là người đứng đầu. Coi như tâm phúc Cổ Minh. Thấy Liên Trọng nổ súng, những người còn lại cũng không biết phải làm thế nào, nhao nhao cầm súng chỉ vào Liên Trọng, nhưng ánh mắt có chút do dự, không tiến thêm một bước.

Liên Trọng là bảo tiêu Cổ gia huấn luyện, lúc trước phân cho Cổ Viêm, nhưng Cổ Minh thấy Liên Trọng tay chân khá tốt nên nói với Cổ Viêm một tiếng, Liên Trọng bị điều sang cho Cổ Minh. Đây là chuyện của mười mấy năm trước.

Liên Trọng nở nụ cười “Cổ Minh thiếu gia, đối tượng tôi dốc sức là nhà họ Cổ, chưa từng hai lòng.”

Cổ Minh còn chưa mở miệng, cửa đã bị người khác phá mở. Ánh mắt mọi người nhìn về phía cửa, những người mở cửa cũng mặc âu phục đen, từ bên này nhìn lại có thể thấy được năm sáu người.

“Thì ra đều là người quen.” Cổ Minh nhìn những người đó, cười lạnh một tiếng. Bảo tiêu Cổ gia huấn luyện cùng một nơi, quen biết lẫn nhau.

Cổ Viêm vào cửa đi về phía Lâm Trạch Xuyên, tỉ mỉ đánh giá một chút, phát hiện Lâm Trạch Xuyên ngoại trừ sắc mặt cực kỳ khó coi thì không bị thương gì cả, lúc này mới yên lòng.

“Cổ Viêm, không phải mày bị Cổ Ngữ Khiêm giữ lại ở thành phố V Canada sao?” Cổ Ngữ Khiêm là anh trai ruột của Cổ Minh.

Cổ Viêm dè dặt tay Lâm Trạch Xuyên lại, quay đầu nhìn về phía Cổ Minh, “Anh cho là Cổ Ngữ Khiêm có thể giữ được tôi? Tôi đã về ngày hôm qua. Cổ Ngữ Khiêm không nói cho anh biết phải không.” Cổ Viêm nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Tôi rất hy vọng tôi đã đoán sai, tất cả mọi thứ không phải do anh làm. Cho nên tôi biết rõ ông nội không bị bệnh, nhưng vẫn cùng anh đi Canada. Tôi biết anh đã về nước, tuy anh gạt tôi nói muốn tới đảo Greenland(2) ngắm cực quang(3). Còn để Cổ Ngữ Khiêm nghĩ cách giữ tôi lại thành phố V.”

(2) Đảo Greenland: hòn đảo lớn nhất thế giới, là một trong 10 địa điểm du lịch lý tưởng nhất thế giới.

(3) Cực quang: Hiện tượng quang học sinh ra ở vùng vĩ độ cao, do càng lên cao không khí càng loãng, đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm.

Cổ Minh nở nụ cười, quật cường mang theo chút cô đơn, “Cho dù tao có cố gắng như thế nào, các người cũng không bao giờ nhìn đến tao. Ngay cả anh hai cũng vậy, mấy cái gì cũng ưu tú, tao đây là em trai ruột ở trong lòng anh ta còn không sánh bằng một thằng em họ như mày. Từ nhỏ bọn họ đã khen mày hiểu chuyện khiêm tốn, nhắc tới tao thì cau mày. A Minh cũng vậy, cho tới bây giờ cậu ấy chưa từng nhìn tao.

Cho dù ở đâu, tao đều bị xem như không tồn tại.” Anh ta lẩm bẩm, “Vì sao lại như vậy? Tao rõ ràng cố gắng như vậy...”

“Nếu tôi có thể đoán được, Cố Ngũ Khiêm sao lại không đoán ra? Anh ấy chỉ hy vọng anh đừng đi theo hướng cực đoan.” Cố Viêm nói.

“Ha ha ha!” Cố Minh nở nụ cười, mang theo chút điên cuồng, “Tất cả các người, lúc nào cũng dùng sắc mặt này. Mà như vậy, anh hai tốt của tao cũng như vậy, lúc nào cũng cao cao tại thượng, giống như mọi người đều là quân cờ trong mắt các người, không đáng để nhắc tới. Ở trong mắt các người, tao thật đáng thương thật đáng buồn phải không. Thu hồi sự quan tâm thương hại của các người lại đi, tao không cần các người bố thí giá rẻ như thế!”

Cố Viêm không trả lời, nhẹ nhàng giơ tay lên, Cố Minh bị người dẫn ra ngoài. Bảo tiêu của Cố Minh nghe theo Cố gia đầu tiên, sau đó mới là Cố Minh, thái độ của Cố Ngũ Khiêm đối với Cố Minh còn quan trọng hơn mệnh lệnh, cho nên bọn họ không phản kháng.

Trong toàn bộ quá trình, Cố Viêm đều đè chặt cánh tay Lâm Trạch Xuyên.

“Anh buông tôi ra!” cho dù Lâm Trạch Xuyên giãy dụa thế nào cũng không tránh khỏi Cố Viêm, anh phần nộ hết lên. Lý trí dần tiêu tan, cảm xúc phần nộ không ngừng bành trướng.

“Đi ra ngoài!” Cố Viêm nói với những người còn lại trong thư phòng, những người đó gật đầu.

“Lãnh tĩnh một chút.” Cố Viêm hòa nhã nói.

“Cút ngay!” ánh mắt Lâm Trạch Xuyên đỏ hồng, “Anh ngăn cản tôi! Quả nhiên người một nhà, anh em tốt!”

Cố Viêm ôm Lâm Trạch Xuyên vào lòng, ngăn cản sự giãy dụa không ngừng, “Em giết anh ấy cũng không làm được gì, chỉ càng khiến em thêm phiền mà thôi.”

“Tôi không quan tâm!” Lâm Trạch Xuyên quát, “Giết người thì đền mạng!” Âm mưu tai nạn giao thông kia khiến anh mất đi tất cả, khiến anh rơi xuống, phải nhìn sắc mặt người khác mà sống, khiến anh không có nhà để về.

Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm ép vào lòng, nên anh không nhìn thấy thương tiếc trong mắt Cố Viêm.

“Nếu em Cố Minh giết, Cố gia sẽ không bỏ qua cho em, Cố gia rất bao che khuyết điểm. Em bây giờ không có gia tộc che chở, mà tôi cũng không thể đối kháng với cả Cố gia.” Cố Viêm có thể cảm nhận được thân thể Lâm Trạch Xuyên ở trong lòng phần nộ đến phát run.

“Buông ra.” âm thanh Lâm Trạch Xuyên đột nhiên lạnh một chút.

Cố Viêm cúi đầu nhìn Lâm Trạch Xuyên chĩa súng vào bụng mình, vẫn không có bất kỳ động tác nào, cũng không buông anh ra.

“Cố gia không thể nào giao Cố Minh ra, việc này không phải việc tôi có thể xen vào. Nhưng Cố Minh sẽ chịu hình phạt tương ứng.” đầu ngón tay Cố Viêm xuyên qua tóc Lâm Trạch Xuyên, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Lâm Trạch Xuyên.

“Ha hử, trừng phạt dạng gì có thể đền mạng không?” Lâm Trạch Xuyên cười lạnh nói, con người bị hận thù bao phủ, tối không thấy đáy.

Cố Viêm im lặng. Cố gia sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài, lại càng không cho Trình gia biết. Cố gia sẽ trừng phạt Cố Minh, bị thương cũng được, bị tạm giam trong quân cũng tốt, lưu đầy ra nước ngoài không được bước chân về nước cũng thế, nhưng tuyệt đối sẽ không để Cố Minh bị nguy hiểm đến tính mạng, Cố Minh dù sai thế nào, nhưng chung quy vẫn là con cháu Cố gia, Cố gia sẽ không tàn nhẫn mà vứt bỏ.

Một tiếng súng vang, lý trí Lâm Trạch Xuyên bị phần nộ bao phủ cuối cùng cũng bình tĩnh. Anh thất thần nhìn súng trong tay, ngón tay khê cong cài sẵn súng. Tiếng súng kinh động người ngoài cửa.

“Thiếu gia.”

“Chuyện này truyền ra ngoài, một người cũng đừng nghĩ có thể sống sót.” Cố Viêm đậm mặt nhìn người ở cửa, nói.

“Vâng.” người ở cửa lui xuống, sắp xếp công việc tương ứng.

Lâm Trạch Xuyên đỡ đầu vươn tay, chỉ đụng dòng máu ấm áp. Anh mở tay ra, nhìn máu trong tay, “Vì sao anh không tránh?”

“Nếu em nói muốn đền mạng——” màu môi Cố Viêm bắt đầu trở nên trắng bệch, nói chuyện cũng đứt quãng, “Chuyện của Cố Minh, Cố gia sẽ không để mặc, cũng sẽ giáo huấn Cố Minh. Nhưng, tôi biết cho dù thế nào, em cũng không vừa lòng kết quả này. Dù sao em—— nếu em muốn, tôi có thể ——” âm thanh Cố Viêm nhẹ đi.

Lúc này, bác sĩ và nhân viên chăm sóc đi đến, nâng Cố Viêm lên xe cứu thương. Tiếng bước chân vội vàng đến, lại vội vàng đi. Biệt thự vốn yên tĩnh lại càng yên tĩnh.

Thư phòng vắng vẻ, ngọn đèn tối mờ, không khí nơi đây tràn ngập mùi máu, có máu của Cố Minh cũng có của Cố Viêm.

Lâm Trạch Xuyên đỡ đầu đứng trong thư phòng, như cái xác không hồn. Người đến người đi, tất cả như giật mình tỉnh mộng. Anh phân không rõ mình đến cùng là Trình Hướng Nam hay là Lâm Trạch Xuyên, hoặc không phải cả hai người.

Máu đỏ, sũng rơi. Anh thống khổ ngồi xuống, huyết sắc trong mắt, đã tan, bây giờ, vô số người đi qua trước mặt anh, người thân, Tần Minh, Chu Vũ Đồng, Cố Minh, nhanh đến mức anh không thể bắt được, cuối cùng hình ảnh kia dừng trên khuôn mặt đậm mặt của Cố Viêm. Trong tay vẫn còn lưu lại máu của Cố Viêm, vốn rất ấm áp, mà bây giờ đã bắt đầu lạnh, màu đỏ tươi từ từ đọng lại thành màu đỏ sẫm, lốm đốm loang lổ. Chiếc nhẫn màu trắng bạc trên ngón giữa còn đọng máu của Cố Viêm, cho dù dưới ánh sáng, cũng không thấy phát quang.

Hồi lâu, anh mới đi ra khỏi biệt thự. Gió đêm rất lạnh, Lâm Trạch Xuyên không khỏi rung mình một cái. Tất cả dường như cứ thế mà kết thúc, nhưng kết quả thế này, anh không biết nên khóc hay nên cười. Mà bây giờ anh nên đi đâu, anh cũng không biết. Anh hôm nay, còn lại cái gì?

“Lâm thiếu gia, thiếu gia để tôi đón cậu về trước.” âm thanh Chung quản gia truyền tới.

Lâm Trạch Xuyên giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Chung quản gia đứng cạnh xe, cửa xe nửa mở, vẫn thản nhiên cười khẽ với anh trước sau như một.

67. Chương 67

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên đứng ở nơi đó không động, biểu tình trên mặt cũng không thấy rõ. Mà Chung quản gia cũng không động, cứ như vậy lẳng lặng chờ anh.

Một lúc lâu, anh nhẹ nhàng nở nụ cười “Cố Viêm có nói gì với bác không?”

Chung quản gia thản nhiên cười nói “Thiếu gia không nói gì thêm. Nếu Lâm thiếu gia có một chút tình cảm với thiếu gia, thì hy vọng sau khi cậu khôi phục cảm xúc, có thể đến bệnh viện nhìn thiếu gia một chút. Lời này chỉ đại biểu cho cá nhân tôi, Lâm thiếu gia có thể không nghe.”

Khi Lâm Trạch Xuyên nghe được những lời này, ánh mắt nhẹ nhàng đóng lại. Ánh trăng bạc chiếu vào anh, khuôn mặt vốn nhợt nhạt càng thêm tái. Gió nhẹ lướt qua lọn tóc, cực kỳ giống cảm giác khi đầu ngón tay Cố Viêm khẽ vuốt tóc anh.

Qua hồi lâu, Lâm Trạch Xuyên nhắm hai mắt, nhẹ nhàng mở miệng “Đi bệnh viện.” âm thanh mang theo một chút thô ráp.

Đang nghe được cậu nói sau cùng của Lâm Trạch Xuyên, Chung quản gia khẽ nở nụ cười, mang theo một chút lo lắng, không đơn giản như công việc của mình.

“Lâm thiếu gia, lên xe đi.” Chung quản gia nói.

Lâm Trạch Xuyên ngồi phía sau xe. Anh nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

...

Sau khi Chung quản gia đưa Lâm Trạch Xuyên đến bệnh viện, thì rời đi, dù sao Cố Viêm bị thương còn có rất nhiều việc cần phải chuẩn bị. Vì mệnh lệnh của Cố Viêm, nên ngoại trừ những bảo tiêu ở đây, Chung quản gia và Lâm Trạch Xuyên, thì cũng không có người nào biết Cố Viêm bị bắn. Hành lang bên ngoài phòng giải phẫu trống trơn vắng vẻ. Lâm Trạch Xuyên một mình đứng đó, mùi thuốc khử trùng đặc biệt gay mũi. Anh cứ như vậy nhìn đèn đỏ của phòng phẫu thuật, thật lâu không động.

Có lẽ thời gian dài nhìn vào ngọn đèn, cho nên đôi mắt mệt mỏi phả lệ chưa xót, tay anh xẹt qua mặt, mới phát hiện lệ đã rơi đầy mặt.

Giải phẫu có lẽ hơn ba giờ, mà Lâm Trạch Xuyên cũng đã đứng hơn ba giờ. Khi đèn đỏ phòng phẫu thuật dập tắt, anh vẫn thế không động đậy, nhưng tay dần nắm chặt.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Lâm Trạch Xuyên không đi qua, cũng không hỏi tình hình phẫu thuật, mà nhẹ nhàng nghiêng người, tạo một con đường. Một số bác sĩ và nhân viên chăm sóc vây quanh Cố Viêm, phụ giúp đẩy xe giường vào phòng bệnh, cứ như vậy, có hai người đi sát bên cạnh anh. Anh cứ như vậy nhìn phương hướng bọn họ rời đi.

Nhìn biểu tình và phương hướng bọn họ rời đi, Lâm Trạch Xuyên biết Cố Viêm đã không còn nguy hiểm gì nữa. Sau đó, anh cũng xoay người đi về hướng đó. Đi tới cửa, thì dừng bước. Anh đứng gần cửa trong chốc lát, cuối cùng vẫn bước lên.

Tới cửa phòng bệnh của Cố Viêm, anh chuẩn bị gõ cửa, mới phát hiện cửa phòng chỉ hờ khép. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bước vào. Trong phòng không có một chút mùi thuốc khử trùng, chỉ có mùi thuốc gây tê nhàn nhạt thơm ngát nhẹ bao vào mũi.

Lâm Trạch Xuyên đóng cửa lại, đi về phía giường.

Có lẽ do thời gian tác dụng của thuốc gây tê chưa hết, nên Cố Viêm không tỉnh. Lâm Trạch Xuyên ngồi xuống trước giường bệnh, ngưng mắt nhìn mặt Cố Viêm. Cho dù đang ngủ say, khuôn mặt Cố Viêm vẫn lạnh lùng như thế, cho dù sắc mặt vì bị thương mà tái nhợt, nhưng không có một chút cảm giác yếu đuối.

Tuy chỉ ở ngoài phòng phẫu thuật ba giờ, nhưng lại khiến cho Lâm Trạch Xuyên phả lệ cảm thấy thật dài. Trong quá trình chờ đợi ấy, tâm tình Lâm Trạch Xuyên vốn bối rối cũng dần dần bình tĩnh lại.

Anh vốn không phải một người xúc động, nhưng những chuyện đã qua tác động quá lớn đánh sâu vào đầu óc, khiến một người lãnh tính cũng sẽ mất đi lý trí. Khi cơn phẫn nộ giận dữ bắt đầu dừng lại, lý trí lại một lần nữa nắm giữ quyền chủ động. Anh biết Cố Viêm nói không sai.

Anh nhìn Cố Viêm nằm trên giường, ánh mắt phức tạp khó hiểu. Cố Viêm rõ ràng có thể tránh, lại vì anh nhận một viên đạn. Sao anh có thể không biết tính toán của Cố Viêm, nhưng cho dù biết thì thế nào, từ khi anh quyết định đến bệnh viện, anh đã thua.

Anh nhắm mắt lại, nhớ lại tất cả những điều quan trọng từ khi sống lại tới nay. Mỗi khi anh bước về phía trước một bước, thì hình bóng Cố Viêm luôn đứng phía sau. Trong ký ức từ khi sống lại, Cố Viêm luôn chiếm một phần lớn.

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, mang theo cảm xúc khó hiểu, nhẹ nhàng nói với Cố Viêm “Anh thắng.”

Một buổi tối trải qua nhiều chuyện như vậy, tinh thần một khắc cũng không thả lỏng, hơn nữa còn đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật ba giờ, Lâm Trạch Xuyên sớm bị mỗi mệt ăn mòn. Dù Lâm Trạch Xuyên nỗ lực chống đỡ đến bây giờ, cuối cùng cũng không duy trì được nữa. Anh nằm ở mép giường, nhắm mắt lại ngủ.

Khi Lâm Trạch Xuyên đã ngủ phát ra tiếng hít thở nhẹ, Cố Viêm mở mắt, con ngươi màu đen thâm thúy như đêm.

Y cúi đầu nhìn Lâm Trạch Xuyên nằm ở mép giường, nhẹ nhàng cười một tiếng, khuôn mặt dịu dàng như vậy Lâm Trạch Xuyên khi tỉnh táo chưa từng thấy qua. Y vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên tay trái của Lâm Trạch Xuyên. Ánh trăng yên lặng, hai bàn tay giao nhau, hai chiếc nhẫn bạch kim kiểu dáng giống nhau vàng sáng giao hòa.

Lúc này, cửa phòng bị người khác nhẹ đẩy ra, Chung quân gia mang theo hộp giữ ấm đi đến. Cố Viêm nhìn Chung quân gia, nhẹ nhàng lắc đầu. Chung quân gia nhìn một màn trước mắt, khẽ nở nụ cười, hiểu ý gật đầu, đem hộp giữ ấm đặt trên bàn tiếp khách gần cửa vào.

“Tôi đây một chút.” âm thanh Cố Viêm rất nhẹ.

Chung quân gia đi tới. Cố Viêm nhìn thoáng Lâm Trạch Xuyên đang nằm trước giường. Chung quân gia hiểu ý, để Lâm Trạch Xuyên nằm lên trên giường. Lâm Trạch Xuyên vì quá mệt mỏi, ngủ rất trầm, cho dù động tác rất lớn, anh cũng không tỉnh. Đây là phòng bệnh đặc biệt, nên giường rất rộng, cho dù hai người nằm cũng không quá chật chội. Sau đó xoay người rời khỏi phòng. Trước khi đi, ông nhẹ nhàng đóng cửa lại. Căn phòng yên tĩnh, âm thanh đóng cửa mặc dù nhỏ, nhưng đặc biệt rõ ràng.

...

Ngày hôm sau, Lâm Trạch Xuyên tỉnh lại. Anh nhẹ nhàng ngáp một cái, vốn định nằm cạnh giường nghỉ ngơi một lát, không nghĩ tới vậy mà ngủ cả một đêm. Anh nghĩ toàn thân sẽ đau nhức, nhưng một chút cảm giác cũng không có. Đôi khi anh hoàn toàn thanh tỉnh, anh mới phát hiện anh đang nằm trên giường.

Anh ngồi dậy, cúi đầu nhìn về phía Cố Viêm.

Lúc này, Cố Viêm cũng mở mắt, ánh mắt hai người gặp nhau. Ánh mắt Cố Viêm giống như hiểu rõ tất cả, Lâm Trạch Xuyên chợt vật dờn tầm mắt, anh cảm thấy dưới ánh mắt Cố Viêm, dường như anh không có bất kỳ nơi nào để che giấu để trốn tránh.

Anh xốc chân lên chuẩn bị xuống giường, tay lại bị Cố Viêm bắt lấy. Lâm Trạch Xuyên không dám giãy dụa, dù sao tối hôm qua Cố Viêm vừa làm phẫu thuật xong, miệng vết thương còn chưa khép lại.

“Anh tỉnh khi nào?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

Cố Viêm khẽ cười nói “Ngay trước khi em tỉnh.”

“Anh... Có khỏe không?” Lâm Trạch Xuyên gian nan mở miệng hỏi. Anh không biết nên đối mặt với Cố Viêm như thế nào. Chuyện của Cố Minh thủy chung vẫn giống như một cái gai độc cắm rễ sâu trong đáy lòng anh. Cho dù anh buộc mình thanh tỉnh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đáy lòng không thể kiềm chế mà phát ra hận ý mãnh liệt. Về lý trí, anh biết Cố Viêm không liên quan đến chuyện này. Nhưng về mặt tình cảm, anh không thể khiến mình không để ý đến quan hệ của Cố Viêm và Cố Minh.

Cố Viêm thu sự giãy dụa trong đáy mắt Lâm Trạch Xuyên vào mắt.

“Khá tốt.” Cố Viêm mỉm cười.

Lâm Trạch Xuyên trầm mặc, anh không biết nên nói gì. Hai người cứ im lặng như vậy.

Cố Viêm mỉm cười, tay cầm tay Lâm Trạch Xuyên, ấm áp dịu dàng như làn gió. Lâm Trạch Xuyên hoảng hốt một chút, anh nghĩ đến phát súng ngày hôm qua sau khi anh bắn Cố Viêm, anh sờ lên miệng vết thương của Cố Viêm, dòng máu ấm áp, ấm ứ đọng dính, khiến anh cảm thấy rất không thoải mái.

Ngay tại thời điểm anh thất thần, tay Cố Viêm bỗng nhiên dùng sức, Lâm Trạch Xuyên bất ngờ không kịp đề phòng thân thể ép xuống về phía Cố Viêm. Lâm Trạch Xuyên lập tức hồi thần, bởi vì bận tâm đến miệng vết thương của Cố Viêm, không muốn áp lên người Cố Viêm. Hai tay Lâm Trạch Xuyên lập tức chống đỡ bên đầu Cố Viêm.

Khoảng cách hai người quá gần, khiến cả hai đều có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương phát qua mặt. Ánh mắt hai người đối diện nhau, thậm chí có thể thấy được khuôn mặt của nhau trong mắt đối phương.

Cố Viêm nâng tay lên, ngón tay thon dài xoẹt qua khuôn mặt có vẻ tái nhợt của Lâm Trạch Xuyên, tình tế miêu tả khuôn mặt anh, như đang cảm thụ hình dáng trên khuôn mặt. Sau đó tay y hướng về phía hoa tai của Lâm Trạch Xuyên, ngón giữa xuyên qua mái tóc. Tay Cố Viêm dùng sức một chút, hơi ép đầu Lâm Trạch Xuyên xuống dưới, môi hai người chạm vào nhau. Con ngươi Lâm Trạch Xuyên cũng tối sầm, anh dùng răng nanh cắn Cố Viêm, sau đó trong miệng anh lập tức mang theo vị rỉ sắt và mùi tanh, kích thích thần kinh anh. Anh hơi hé miệng, hai người miệng lưỡi giao nhau, triển miên dịu dàng lại mang theo một tia điên cuồng.

Khi hai người gần như sắp sửa không thở nổi nữa, bọn họ tách ra. Lâm Trạch Xuyên vẫn như trước chống tay nằm trên người Cố Viêm, anh từng ngậm từng ngậm thở dốc.

Anh vươn tay nhẹ lau đôi môi mình, nhìn ngón giữa màu đỏ sẫm như dự kiến, khẽ nở nụ cười, “Có lẽ tôi điên rồi.”

Trán của anh chống lên trán Cố Viêm, vươn đầu lưỡi liếm sạch máu trên môi Cố Viêm, lại nhẹ nhàng liếm góc môi của mình một chút, “Cố Viêm, anh dùng là tính kế rất tốt.”

Đầu ngón tay Cố Viêm nhẹ nhàng vuốt ve môi Lâm Trạch Xuyên, “Chỉ cần có thể giữ em lại——” Y mỉm cười một chút, “Còn sống.” Cố Viêm nói chỉ có nửa câu, nhưng cả hai người đều hiểu đầy đủ ý nghĩa.

“Cho dù tôi rất đau khổ?” Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười.

Cố Viêm khẽ lắc đầu, “Tôi không hy vọng em xảy ra chuyện. Chỉ cần em còn sống, chỉ cần tôi biết em còn tồn tại... Kỳ tích không thể nào xảy ra một lần nữa. Cho dù em rất đau khổ, tôi cũng giữ em lại.” Y nhẹ nhàng cười nói, “Coi như tôi ích kỷ.”

“Anh khi nào thì biết tôi là ——” Lâm Trạch Xuyên không nói tiếp. Cái tên kia là miệng vết thương sâu nhất trong đáy lòng anh, nhắc tới đến miệng cũng chua xót.

“Em chính là em.” Cố Viêm thần nhiên cười, “Cho dù em dùng cái tên nào.” Y yêu, là yêu thiếu niên tao nhã kia đầu tiên đi vào đôi mắt y, lập tức khóa chặt tâm mắt y, ngồi bên cạnh cửa thủy tinh sát mặt đất, bóng dáng của cậu nhàn nhạt chiếu lên thủy tinh, mặt tường sau kính thủy tinh là thế giới sắc sảo mà mơ hồ. Lộng lẫy lại rất lạnh nhạt, như làn gió mát quấn quanh dưới đáy lòng, nhẹ nhàng phất qua. Y muốn bắt làn gió kia lại, nếu bỏ qua, có lẽ là tiếc nuối lớn nhất cả đời y. Y không muốn để cho bản mình tiếc nuối.

Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên nở nụ cười “Anh muốn tôi buông tha? Không có khả năng.”

Cố Viêm khẽ cười nói “Tôi chỉ nói, em là của tôi.”

68. Chương 68

Edit & Beta: Hoa Cúc

Sau khi Cố Viêm lấy viên đạn ra cũng không ở lại bệnh viện bao lâu. Ngày hôm sau đã xuất viện, trở về biệt thự. Vết thương của y do bác sĩ Ngô chữa trị. Bởi vì mệnh lệnh của Cố Viêm, cho nên chuyện y bị thương được giấu giếm chặt chẽ, Cố gia một chút tin tức cũng không biết.

Mấy ngày nay, Lâm Trạch Xuyên cũng không ra ngoài, ở trong biệt thự cùng Cố Viêm.

Hai người không nói nhiều người. Khi bác sĩ Ngô tới, mọi người có lẽ sẽ vì vết thương của Cố Viêm mà nói vài câu, khi bác sĩ Ngô nói đến một số công việc cần chú ý, cũng sẽ ứng vài tiếng.

Nhưng một khi trong phòng chỉ có hai người họ, hầu hết thời gian đều lặng im. Từ mấy ngày nay, hai người đều có ý thức không đề cập đến chuyện của Cố Minh. tên Cố Minh dường như trở thành danh từ cấm kỵ trong biệt thự.

Trong khoảng thời gian này, tin tức về Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm bày mưu mà dần dần áp xuống, nhưng không hoàn toàn cấm khẩu giới truyền thông. Tin tức vẫn còn ở một nhiệt độ nhất định, nhưng không có

ai hắt nước bắn về phía Lâm Trạch Xuyên nữa, họ bắt đầu khách quan nói về vấn đề vụ súng ống. Loại khách quan này đối với sự kiện đầu súng đó cũng chỉ là một cách nói gần sát vấn đề, từ đầu, nhìn không ra một dấu vết do có sự sắp đặt.

Dù sao chuyện này một khi không giải thích thì hoàn toàn không thể áp chế được, gió dư luận ngược lại còn lớn hơn nữa, mọi chuyện sẽ trở nên khó có thể khống chế.

Thân thể Cố Viêm cũng rất tốt, hơn nữa được điều trị thỏa đáng, một thời gian sau đã khôi phục. Mặc dù đang bị thương, nhưng Cố Viêm vẫn ở trong phòng xử lý một số việc trong công ty. Nhưng luôn được bác sĩ Ngô khống chế một lượng công việc nhất định, cho nên khi dưỡng thương sự vụ còn đọng lại rất nhiều. Đợi sau khi vết thương Cố Viêm lành lại, Cố Viêm sẽ trở nên bận rộn.

Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm đêm hôm đó đã được Cố Viêm cho người dẫn ra. Cũng không biết Cố Viêm nói gì, mà hai người bọn họ mặc dù cũng gọi điện thoại cho anh, nhưng không đề cập đến chuyện mình bị bắt cóc xử, cũng không nói về quan hệ của anh và Cố Viêm, giọng điệu không có gì khác thường.

Đương nhiên Trần Hi Hàm vẫn thường oán giận với anh, chuyện bắt cóc kia mang đến cho tâm hồn cậu ta một sự thương tổn sâu sắc, tuy thân thể không hề bị thương, nhưng tâm lý lại bị thương rất lớn. Tiếp đó sẽ rất uyển chuyển nhắc tới tiền tổn thất tinh thần để cứu vớt tâm linh của cậu ta, có thể giúp cậu ta lập tức đầy máu sống lại tại chỗ...

Bình thường dưới tình huống này, Lâm Trạch Xuyên sẽ không do dự cúp điện thoại.

Giang Ấn Thiên gọi điện thoại đề cập với anh một số công việc. Trước khi gặp chuyện không may, trong tay Lâm Trạch Xuyên có hai việc quan trọng nhất, một là quay phim Bí mật sương mù, một việc khác là tuyên truyền cho quảng cáo 1/2CITY.

Trước khi Lâm Trạch Xuyên gặp chuyện, có rất nhiều kịch bản và quảng cáo tới tìm anh. Các nhà đầu tư và nhà sản xuất có thể lẫn lộn trong giới giải trí đều là kẻ khôn khéo. Sau khi Lâm Trạch Xuyên gặp chuyện, tất cả các lời mời biến mất không còn một cái.

Theo lý mà nói, sau khi Lâm Trạch Xuyên gặp chuyện, thì 1/2CITY sẽ vì yêu cầu mở rộng thị trường trong nước mà nhanh chóng quyết định hợp báo tin tức, tuyên bố loại bỏ Lâm Trạch Xuyên đã gần như bị den thành than ra khỏi vị trí người phát ngôn. Lúc trước xảy ra chuyện của Kỷ Hi Niên dư luận cho dù mãnh liệt nhưng trình độ hoàn toàn không cùng một cấp với chuyện của Lâm Trạch Xuyên lần này, 1/2CITY đã quyết đoán buông tha Kỷ Hi Niên. Nhưng khi Lâm Trạch Xuyên gặp chuyện, tất cả các poter quảng cáo tuyên truyền 1/2CITY vẫn cứng rắn đưa lên theo lẽ thường, không hề loại bỏ hình ảnh Lâm Trạch Xuyên.

Điều này khiến tất cả mọi người bất ngờ. Thậm chí có người trên mạng nói 'Tôi cảm thấy lúc trước người có một chân với CEO tập đoàn D&M khu Trung Hoa phải là Lâm Trạch Xuyên, mà không phải Kỷ Hi Niên. Có khả năng Kỷ Hi Niên chỉ là một màn sương mù, che dấu JQ của Lâm Trạch Xuyên và CEO tập đoàn D&M khu Trung Hoa.' Hơn nữa nghe đồn Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm bao dưỡng, cho nên người ủng hộ suy đoán này cũng không ít.

Người trên mạng ngược lại đoán trúng một điểm. Lâm Trạch Xuyên sở dĩ không bị tập đoàn D&M khu Trung Hoa loại bỏ ra khỏi vị trí người phát ngôn, nguyên nhân đúng thật là có liên quan đến Mạc An.

Sau khi Lâm Trạch Xuyên gặp chuyện, trong thời gian ngắn nhất tập đoàn D&M khu Trung Hoa lập tức mở một cuộc hội nghị, bàn bạc xem chuyện của Lâm Trạch Xuyên có ảnh hưởng đến các hạng mục quảng cáo của 1/2CITY hay không. Có rất nhiều người chủ trương loại bỏ Lâm Trạch Xuyên ra khỏi vị trí người phát ngôn, bỏ xe bảo soái(1). Dù sao kế hoạch 1/2CITY tiến quân Trung Quốc là kế hoạch lớn nhất năm của tập đoàn D&M, chiếm lĩnh thị trường Trung Quốc là việc cực kỳ quan trọng trong chiến lược phát triển, không thể có một chút sai lầm. Đối người phát ngôn đối với tài lực hùng hậu của một tập đoàn quốc tế như D&M mà nói chẳng qua chỉ tổn một chút tổn thất khi chọn người và quay phim quảng cáo mà thôi. Quyết nghị này được rất nhiều người ở đó ủng hộ. Bởi vì chiến lược của 1/2CITY rất quan trọng, cho nên tất cả các quyết nghị về 1/2CITY đều phải báo với tổng bộ ở nước Pháp.

(1) Bỏ xe bảo soái: hy sinh '1 người/1 vật' để bảo vệ 'người đứng đầu/chuyện lớn/đại cục'.

Nhưng là khi quyết nghị này báo về tổng bộ, lại bị một người phản đối. Người kia chính là Mạc An. Mạc An tuy không hề đảm nhiệm chức vụ CEO tập đoàn D&M khu Trung Hoa, nhưng vẫn là người thừa kế tập đoàn D&M, đại cổ đông lớn thứ hai trong tập đoàn, có tiếng nói gần như bằng với chủ tịch hội đồng quản trị tổng bộ D&M.

Mạc An chỉ nói một câu “Lâm Trạch Xuyên là người thích hợp nhất với vai trò phát ngôn cho 1/2CITY, khí chất của cậu ta hoàn toàn phù hợp với ý tưởng mà 1/2CITY muốn biểu đạt.” Cục lực bảo vệ Lâm Trạch Xuyên.

Cứ như vậy, người phát ngôn của 1/2CITY vẫn là Lâm Trạch Xuyên, không bị thay đổi. Điều này làm cho những minh có chủ ý nhân cơ hội này muốn lấy được vị trí người phát ngôn của 1/2CITY đều thất vọng không thôi.

Đoàn phim Bí mật sương mù vì hai diễn viên chủ lực gặp chuyện không may, mà đã dừng quay một thời gian rồi. Bí mật sương mù là do đoàn người Vu Nhạc Dương tốn thời gian ba năm để chuẩn bị, cho nên khi gặp chuyện ngoài ý muốn, nhân viên đoàn phim đều rất lo lắng. Mà theo hướng đi của dư luận hiện nay, chuyện của Lâm Trạch Xuyên và Ninh Xung thoát nhìn khó có thể cải thiện. Đặc biệt là Lâm Trạch Xuyên, nhìn xu thế này thì đúng là đen đến mức cả đời cũng không trở mình được.

Đoàn phim của Vu Nhạc Dương trong khoảng thời gian ngừng quay này cũng không nhàn rỗi, bọn họ mở hội nghị mấy lần. Rất nhiều người đề nghị tiến hành tuyển diễn viên cho Bí mật sương mù một lần nữa. Tuy Bí mật sương mù đã quay được một thời gian, nhưng hai diễn viên chủ lực xảy ra chuyện lớn như vậy, một người trọng thương, một người bị scandal quần thân, cho dù không bị ướp lạnh, cũng không thể trở mình được. Bí mật sương mù là tâm huyết toàn bộ ba năm của cả đoàn, không thể bị bọn họ liên lụy.

Vu Nhạc Dương tuy sốt ruột, lại thủy chung cũng không nói đến chuyện đổi diễn viên.

“Tôi yêu cầu một diễn viên có thể lấy ra linh hồn của nhân vật, mà không phải một minh tinh có thanh danh nhân khí tốt. Nếu chỉ cần minh tinh kéo tiền phòng vé, lúc trước tôi cần gì phải tuyển chọn, chỉ cần liên hệ với các minh tinh đang nổi tiếng là được.” trong hội nghị, Vu Nhạc Dương nhìn một vòng những nhân viên tham dự, chậm rãi nói, “Đừng quên ý nguyện lúc trước chúng ta chuẩn bị cho Bí mật sương mù, là muốn có được một bộ phim điện ảnh ưu tú hạng nhất. Đừng vì tiền phòng vé và ích lợi mà làm mất đi phương hướng ban đầu.”

Vu Nhạc Dương nói khiến mọi người trầm mặc. Tất cả các hội nghị sau này đều thảo luận về công việc, không ai nhắc tới chuyện đổi diễn viên nữa.

Khi tất cả mọi người đang quan sát phản ứng của Lâm Trạch Xuyên, thì phía Lâm Trạch Xuyên vẫn không đáp lại một lời. Trải qua thời gian dài như vậy, phóng viên vẫn bám riết không tha tập chung trước cửa lớn của truyền thông Hải Lan, từng giây từng phút chuẩn bắt người.

Hơn nửa năm, cái tên Lâm Trạch Xuyên nhanh chóng được mọi người biết đến, từ không có tiếng tăm gì đến nổi tiếng. Hơn nữa gần đây lại vướng vào scandal đen như hòn than, từ xứng danh nổi tiếng đến ‘biến thành màu đen’.

Thời gian gần nửa năm này, Lâm Trạch Xuyên dường như gặp may nhanh chóng như kỳ tích. So với Chu Vũ Đồng năm đó chỉ có hơn chứ không kém. Nửa năm nay, ngoại trừ lúc trước có tin tức quan hệ tay ba giữa Chu Vũ Đồng, Trình Hương Nam và Tần Minh, thì mọi tin tức trọng đại trong giới giải trí đều có liên quan đến Lâm Trạch Xuyên. Nhảy dù vào làm diễn viên chính trong MV của Thiên Hậu, Tiềm hành nổi tiếng khắp nơi, chuyện tranh dành quyền phát ngôn của 1/2CITY, dung mạo tương tự diễn viên chính trong Bí mật sương mù, cùng với sự kiện đấu súng gần đây. Đặc biệt scandal gần đây nhất sau khi có sự kiện đấu súng mới sinh ra là tranh giành với tình nhân cũ, bị bao dưỡng... Việc này hoàn toàn chọc thẳng vào điểm G bất quá của mọi người, cầu huyết và bất quá cùng nhau, mọi chuyện phấn khích đến trình độ có thể so với phim truyền hình lúc tám giờ. Thỏa mãn tâm lý bất quá cực lớn của dư luận.

Cho nên, Lâm Trạch Xuyên trở thành mục tiêu theo dõi hàng đầu của phóng viên giới giải trí. Nhưng không biết thế nào mà mục tiêu này lại từ đầu đến cuối hành tung bất định, ngay cả cái bóng cũng khó có thể bắt được.

Người thường xem náo nhiệt, người trong nghề ngồi trông cửa. Người xem náo nhiệt cho rằng Lâm Trạch Xuyên coi như cả đời này trở mình không được, nhìn những tin tức này đi âm ỉ vui vẻ như thế. Mà những kẻ từng trải có con mắt độc trong giới giải trí thì bình luận, nếu Lâm Trạch Xuyên có thể vượt qua được mặt trái scandal lần này, sẽ là người thắng lớn nhất trong sự kiện này, mà sau đó, sớm hay muộn Lâm Trạch Xuyên cũng sẽ vượt qua cả Chu Vũ Đồng. Nhưng nếu không qua được khảo nghiệm, thì cậu ta cũng chính là một trong nhiều vật hi sinh của giới giải trí, cả đời không góc đầu dậy được.

Rất nhiều người đều chờ mong Lâm Trạch Xuyên sẽ xử lý scandal như thế nào, là thành hay vẫn bại. Đương nhiên, cũng có rất nhiều người cười nhạo Lâm Trạch Xuyên không có gan, chỉ biết trốn tránh, xem ra đúng là chột dạ, sự kiện đầu sừng chính do cậu ta bày mưu.

Tuy rằng Lâm Trạch Xuyên từ đầu đến cuối không xuất hiện, nhưng phóng viên cầm chốt ở truyền thông Hải Lan chỉ tăng chứ không giảm, bởi vì Lâm Trạch Xuyên sớm hay muộn cũng đến công ty. Ôm cây đợi thỏ cũng còn tốt hơn so với vô vãn mục tiêu khác.

Lúc này, phóng viên cầm chốt ở đây không đợi được Lâm Trạch Xuyên, mà lại đợi được một kinh hỉ ngoài ý muốn —— Thiên Vương Chu Vũ Đồng.

Từ khi xuất đạo đến bây giờ Chu Vũ Đồng vẫn luôn là mục tiêu chính của phóng viên giới giải trí, bí mật trên người so với Lâm Trạch Xuyên cũng không kém cỏi chút nào. Trước khi scandal cầu huyết của Lâm Trạch Xuyên xuất hiện, thì chuyện tình cảm riêng tư của Chu Vũ Đồng là mục tiêu đào móc trọng điểm của đám cầu tử. Không biết như thế nào nhưng Chu Vũ Đồng cũng là một người mà căn bản phóng viên cũng không tìm được hành tung.

Chu Vũ Đồng xuất hiện khiến đám phóng viên cầm chốt trước cửa truyền thông Hải Lan thời gian rất lâu rồi, tinh thần yếu ớt lập tức như uống máu gà sống lại.

Tất cả các phóng viên chạy lên, đèn flash điên cuồng chớp lóe, phóng viên bủa vây xô đẩy muốn tiến lên trước nhất tiếp xúc gần gũi với Chu Thiên Vương. Cho dù có bảo tiêu che chở, đoàn người Chu Vũ Đồng vẫn rất khó đi về phía trước.

Phóng viên đưa ra đủ loại vấn đề, chủ yếu tập trung đến hành trình gần đây và phương diện tình cảm của Chu Vũ Đồng. Chu Vũ Đồng mặt không đổi sắc, cũng không mở miệng nói một chữ.

“Chu Thiên Vương, bây giờ chuyện của Lâm Trạch Xuyên âm ỉ như vậy, anh và Lâm Trạch Xuyên đã từng hợp tác, xin hỏi trong mắt anh, Lâm Trạch Xuyên là người như thế nào? Phải chăng giống như những tin đồn kia, là một kẻ có tâm ghen tị rất mạnh âm ngoan hại người?”

Chu Vũ Đồng nhìn thoáng phóng viên đặt vấn đề, lạnh lùng mở miệng trả lời một câu duy nhất “Lâm Trạch Xuyên là một diễn viên rất có tiềm lực.” Sau đó không để ý tới đám phóng viên ồ lên, trực tiếp đi vào cửa lớn.

69. Chương 69

Edit & Beta: Hoa Cúc

Mặc dù chỉ là một câu nói rất bình thường, nhưng từ trong miệng Chu Vũ Đồng, nó lập tức trở thành đầu báo. Bởi vì Chu Thiên Vương luôn rất lãnh đạm, chưa bao giờ mở miệng nói chuyện vì một minh tinh nào.

Trong giới tin tức, Chu Thiên Vương được công nhận là người khó khăn, nếu Chu Thiên Vương không muốn trả lời vấn đề của bạn, thì bạn tuyệt đối không thể lấy được một chữ từ trong miệng cậu ta. Hôm nay cậu ta cực kỳ hiếm thấy lại mở miệng, hơn nữa còn vì các tin tức xấu đang bay đầy trời của Lâm Trạch Xuyên, thời khắc rất miễn cảm.

Chu thiên Vương ủng hộ Lâm Trạch Xuyên tin tức như vậy sau đó lập tức góp mặt trên tất cả các trang nhất của báo giải trí.

“Sao cậu lại mở miệng vì Lâm Trạch Xuyên?” trong văn phòng, người đại diện Phương Ngải Tín dựa vào lưng ghế, có chút tò mò nhìn Chu Vũ Đồng hỏi, “Tôi nhớ cậu và Lâm Trạch Xuyên cũng không thân lắm. Hơn nữa, trong đoàn phim Tiềm hành, quan hệ của hai người các cậu cũng không hòa hợp.”

Chu Vũ Đồng nhẹ nhàng tựa vào trên ghế salon, nghe Phương Ngải Tín đặt vấn đề, thì mắt đang nhắm chậm rãi mở ra, còn người màu đen vẫn đậm mạc như trước. Chỉ là vấn đề mà Phương Ngải Tín nói, ngay cả chính bản thân cậu cũng không biết nên trả lời như thế nào. Cậu cũng không biết vì sao mình nói giúp cho Lâm Trạch Xuyên.

“Tôi cũng không biết.” Chu Vũ Đồng thản nhiên nói.

Cậu cũng không thích Lâm Trạch Xuyên. Khi quay Tiềm hành, mỗi lần tới gần Lâm Trạch Xuyên, sẽ luôn có cảm giác tâm tình của mình bị quấy nhiễu. Cái cảm giác này lan tỏa xuống tận đáy lòng, trống vắng và u ám, khiến cậu bị đè nén khó có thể hô hấp. Cậu thậm chí còn không dám đối diện với Lâm Trạch Xuyên. Chuyện đó chưa từng xuất hiện khi cậu gặp người khác, cũng không muốn bất kỳ kẻ nào biết. Cho nên, cậu rất không thích Lâm Trạch Xuyên.

“Như thế thì thật kỳ lạ.” Phương Ngải Tín nói.

Chu Vũ Đồng liếc mắt nhìn Phương Ngải Tín một cái, âm thanh thanh lãnh cất lên “Không có gì ngạc nhiên. Coi như dây thần kinh của tôi ngắn là được.”

Phương Ngải Tín bị Chu Vũ Đồng nói đến sắc, ho khan liên tục. Chu Vũ Đồng không phải một người hài hước, cậu nói lời này cũng không phải lời vui đùa. Nhưng lời như vậy vốn nên vui đùa lại bị giọng điệu lạnh lùng của Chu Vũ Đồng nói ra, hiệu quả... so với cười lạnh còn lạnh hơn.

...

Lâm Trạch Xuyên ngồi trước bàn xem tin tức. Khi anh nhìn thấy tin Chu Vũ Đồng ủng hộ Lâm Trạch Xuyên, thì ngậy ra một lúc. Sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười, trên mặt nhìn không ra cảm xúc.

Mấy ngày nay, Giang Ấn Thiên gọi điện thoại cho anh càng ngày càng nhiều. Dù sao ‘scandal’ của anh chậm chạp không có dấu hiệu hạ nhiệt, Giang Ấn Thiên tự nhiên cũng càng ngày càng sốt ruột.

Lâm Trạch Xuyên cầm tách cà phê lên bàn, nhẹ nhàng nhấp một hơi. Anh nhìn xu thế tin tức một chút, cảm thấy thời gian không chênh lệch lắm. mấy ngày nay, phương hướng tin tức thật ra đã sớm lặng yên bắt đầu thay đổi, mọi chuyện chủ yếu đã được tập trung vào vấn đề súng ống, mà scandal cũng chủ yếu tập trung ở phương diện Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm bao dưỡng, không còn đề cập vào phương diện tình yêu tay ba nữa.

Còn có người đào ra tin tức Ninh Xung và Cố Viêm thật ra đã sớm chia tay từ nhiều năm trước. Thậm chí có người còn bắt ngờ chỉ ra Ninh Xung sớm dĩ chia tay với Cố Viêm là do Ninh Xung ngoại tình. Ý kiến này cũng xuất hiện trên phần đông các diễn đàn đang nóng vì scandal của Lâm Trạch Xuyên, không đầu không đuôi, cũng không có bình luận.

Nhưng chính những ý kiến mơ hồ không rõ mới hoàn toàn gợi nên sự phỏng đoán của mọi người, cho nên tin tức không đầu không đuôi này khiến người trên internet sinh ra hứng thú cực lớn đối với Ninh Xung. Người trên mạng bắt đầu sôi nổi đào móc chuyện của Ninh Xung, ngược lại đào móc ra được rất nhiều tin tức hữu dụng. Thậm chí còn có một số fans mạng cung cấp các loại ảnh chụp, đều là ảnh chụp Ninh Xung cùng một người đàn ông ngoại quốc hẹn hò. Có ở cà phê quán uống cà phê, có tặng hoa hồng ở ven đường, còn có tay trong tay đi dạo phố.

Dù sao Ninh Xung và người đàn ông ngoại quốc kia đều rất đẹp, cho nên bị chụp ảnh cũng rất bình thường. Mà tin tức lan rộng trên mạng cùng một số ảnh chụp chiếu theo ký ức của mọi người, họ là một cặp, hoàn toàn phù hợp. Vì vậy những tấm ảnh được lưu giữ trong máy tính sôi nổi bị lật ra, mọi người bắt đầu tung lên mạng trở thành tài nguyên chung.

Thậm chí còn có fans cung cấp những tấm ảnh rất táo bạo, ảnh Ninh Xung và người đàn ông ngoại quốc kia đứng trên cầu hôn nhau. Ngay từ đầu mọi người còn cho rằng đây là ảnh ghép lừa gạt, dù sao ảnh này chụp xa hơn nữa không quá rõ ràng. Nhưng trùng hợp là tấm ảnh này chụp cùng một ngày với tấm ảnh bọn họ dắt tay nhau, so sánh quần áo một chút, hoàn toàn tương xứng, ngoại hình và dáng vẻ cũng tương tự nhau.

Những ảnh chụp kia lộ ra trên mạng chứng minh ý kiến mơ hồ không đầu không đuôi kia là đúng. Tin tức trước đây Ninh Xung ngoại tình xem ra hoàn toàn là thật.

Bắt đầu có fans mạng nghi ngờ tính chân thực của cái gọi là quan hệ tay ba. Trước đây Ninh Xung ngoại tình, như vậy vị Cố thiếu gia thần bí kia lại lịch không nhỏ làm sao có thể nhớ mãi không quên người như vậy? Dù sao người bình thường cũng không thể chịu đựng được khi người mình yêu ngoại tình, huống chi những vị thiếu gia tâm cao khí ngạo? Không trả thù cũng đã tương đối phúc hậu rồi.

Nhưng cũng có người phản bác nói, nếu không phải khó quên cũ tình là Ninh Xung, thì sao lại bao dưỡng một Lâm Trạch Xuyên có gương mặt tương tự như Ninh Xung. Trên mạng vì thế mà tranh luận không ngừng.

Dư luận đã bị âm thầm dẫn đường một thời gian, trên thực tế, những ‘scandal’ này vài ngày trước đã có thể làm sáng tỏ, nhưng anh vẫn muốn kéo dài. Bởi vì nếu làm sáng tỏ thì có nghĩa là quan hệ giữa anh và Cố Viêm sẽ bị công khai. Đối với việc công khai quan hệ, tâm tình Lâm Trạch Xuyên tương đối phức tạp, nhưng đáy lòng lại không thể kháng cự.

Anh gọi video cho Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm, bắt đầu bàn bạc về tin tức tuyên bố mời họp báo và các công việc liên quan. Khi đề cập công khai quan hệ của anh và Cố Viêm thì tâm tình bọn họ hơi phức tạp một chút.

Sau đó Trần Hi Hàm nói một câu, khiến Lâm Trạch Xuyên đang ngồi uống cà phê thiếu chút nữa phun cà phê lên màn hình.

—— “Thực ra cậu không phải không muốn để người khác biết quan hệ của cậu và Cố thiếu. Mà là không muốn để tất cả quần chúng biết chuyện kia cậu bị đặt ở dưới.”

Ánh mắt Trần Hi Hàm rất đồng tình lý giải mọi thứ xuyên qua máy tính truyền đạt đến Lâm Trạch Xuyên sự quan tâm của mình, hoặc là vui sướng khi người gặp họa cố ý thương cảm cho Lâm Trạch Xuyên. Dù sao Lâm Trạch Xuyên là loại kim chủ lòng dạ hiểm độc thường dùng chuyện khẩu trừ tiền thưởng để uy hiếp mình. Cảm giác nô lệ được giải phóng hát khúc ca thắng lợi thật là quá tuyệt vời, oa ha ha ha ha...

“Trần —— Hi —— Hàm” Lâm Trạch Xuyên buông tách cà phê, âm trầm nói với màn hình.

“À, nước uống nhiều, tôi đi WC chút.” Trần Hi Hàm ‘BA’ một tiếng khép Laptop lại, chạy vào WC để trốn.

“Tuyên bố họp báo cứ làm như vậy đi.” Lâm Trạch Xuyên nói với Giang Ấn Thiên. Những việc liên quan đến cuộc họp báo bọn họ cơ bản đã bàn bạc gần đủ.

Đầu kia màn hình, Giang Ấn Thiên cười cười. Vẻ mặt cũng thả lỏng, không nghiêm túc và lo âu như trước, “Thì ra cậu sớm đã có biện pháp ứng phó, trách không được không quá lo lắng. Nhưng ——”

Giang Ấn Thiên ánh mắt tựa như xuyên thấu qua màn hình, dừng ở trên mặt Lâm Trạch Xuyên “Cậu so với trước kia, dường như thay đổi hoàn toàn thành một người khác. Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không?”

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua tách cà phê, “Con người luôn thay đổi, không phải sao? Nếu không thay đổi, thì khả năng ngay cả dũng khí bước tiếp cũng không có.”

Giang Ấn Thiên nhẹ nhàng hít một tiếng, “Có lẽ tôi nên vui sướng khi cậu thay đổi như thế này. Nếu cậu của trước kia, đúng là không có dũng khí bước tiếp trên con đường này.” Giang Ấn Thiên hiển nhiên nghĩ thay đổi mà Lâm Trạch Xuyên nói theo chuyện xảy ra giữa ‘Lâm Trạch Xuyên’ và Tiểu Hàm Giang.

Lâm Trạch Xuyên cười cười, không phản bác. ‘Lâm Trạch Xuyên’ đúng là không có dũng khí bước tiếp con đường này, cho nên cậu ta mới biến mất.

...

Khi Cố Viêm trở về, nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt dựa vào lưng ghế.

“Nếu mệt, thì lên giường nghỉ ngơi.” Cố Viêm đi tới, nói.

Lâm Trạch Xuyên mở mắt nhìn về phía Cố Viêm. Sau đó không biết thế nào, trong đầu anh đột nhiên toát ra câu nói kia của Trần Hi Hàm ‘Thực ra cậu không phải không muốn để người khác biết quan hệ của cậu và Cố thiếu. Mà là không muốn để tất cả quần chúng biết chuyện kia cậu bị đặt ở dưới.’

Những lời này kích thích khiến thái dương anh nổi gân xanh. Khiến anh hồi tưởng lại thật lâu trước kia vị hóa trang ảo lả trong đoàn làm phim Tiềm hành từng nói ‘Tôi vừa thấy cậu là biết cậu và tôi cùng một loại người.’ Anh giống người nằm dưới như vậy sao? Đây tuyệt đối là nhục nhã lớn nhất cuộc đời anh.

“Không thoải mái?” Cố Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên mặt một trận xanh một trận trắng, vươn tay sờ lên trán anh.

“Tôi rất ổn.” Lâm Trạch Xuyên bỏ tay Cố Viêm ra.

Anh nhìn mặt Cố Viêm, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói “Tôi muốn ở trên!”

Cố Viêm ngây ra một lúc, sau đó mới kịp phản ứng hiểu được ý nghĩ của lời này, cười một tiếng cực nhẹ.

“Có gì buồn cười.” sắc mặt Lâm Trạch Xuyên xanh mét nói.

Cố Viêm có chút buồn cười nhìn Lâm Trạch Xuyên xù lông, vuốt lông nói “Có thể.”

Lâm Trạch Xuyên trong trạng thái xù lông hiển nhiên không nghĩ nhiều, “Đừng lật lọng.”

Cố Viêm mỉm cười “Sẽ không.”

Bạn học Lâm Trạch Xuyên sau khi được Cố Viêm cam đoan, cảm thấy mỹ mãn tiếp tục xem tin tức và động thái của dư luận.

Ngày hôm sau

“Cố! Viêm!” Lâm Trạch Xuyên sau khi tỉnh lại, chuyện thứ nhất làm là ngồi xuống, chuyện thứ hai là vươn tay, chuyện thứ ba là bóp cổ Cố Viêm. Chỉ tiếc bàn tay đi được một nửa thì bị cánh tay Cố Viêm kéo lại, sau đó kéo cả người xuống, cả người anh ngã trên người Cố Viêm.

Cố Viêm vuốt mặt Lâm Trạch Xuyên, thấp giọng cười nói “Bảo bối, mới sáng sớm đã bắt đầu chưa thỏa mãn dục vọng? Sao lại nhiệt tình như vậy?”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi chưa thỏa mãn dục vọng?” Lâm Trạch Xuyên đẩy lửa giận với tên cầm thú này.

Cố Viêm đè cổ Lâm Trạch Xuyên, nhẹ nhàng cắn môi Lâm Trạch Xuyên, hồi lâu mới buông ra.

“Anh là kẻ tiểu nhân lật lọng!”

Cố Viêm nhìn ánh mắt Lâm Trạch Xuyên đã bốc hỏa, khẽ cười “Bảo bối, ngày hôm qua chính em nói muốn chơi kiểu cưỡi với tôi.”

“Tôi nói muốn ở mặt!”

“Không phải em đã ở trên rồi sao?” Cố Viêm cười nhẹ nói.

Lâm Trạch Xuyên “...”

Lâm Trạch Xuyên kéo gối ném về phía Cố Viêm, sau đó đứng dậy đi rửa mặt.

Thu thập xong, hai người xuống lầu ăn điểm tâm.

Lâm Trạch Xuyên dùng dao hung hăng cắm vào trứng ốpla, sau đó dùng dĩa ăn xiên mạnh vào trứng ốpla, động tác vẫn tao nhã.

“Hôm nay sẽ họp báo tuyên bố tin tức, khi nào thì anh đến?” Lâm Trạch Xuyên không nhìn Cố Viêm, trực tiếp hỏi. Lấy thân phận của Cố Viêm, đương nhiên không có khả năng tham dự toàn bộ hành trình cuộc họp báo này.

“Đến lúc đó, tôi tự nhiên sẽ đến.” Cố Viêm nhẹ nhàng cười cười.

“Đừng đùa giỡn bịp bợm.” Lâm Trạch Xuyên liếc Cố Viêm một cái. Cũng không thể trách Lâm Trạch Xuyên phòng bị như vậy, dù sao đối với Lâm Trạch Xuyên Cố Viêm đã có rất nhiều thành tích phạm tội. Gần đây nhất là chuyện xảy ra đêm qua...

Anh cũng không muốn buổi họp báo sẽ xuất hiện bất kỳ tình huống nào ngoài ý muốn.

70. Chương 70

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên lách qua phóng viên ngăn ở cửa lớn, trực tiếp từ con đường dành cho nhân viên đi vào cao ốc của truyền thông Hải Lan. Anh vào văn phòng, Giang Ấn Thiên và Trần Hi Hàm đã đến.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

Giang Ấn Thiên gật đầu, sau đó vẫn đưa kiện cầm trong tay cho Lâm Trạch Xuyên, “Đây là quá trình buổi họp báo, cậu xem một chút có chỗ nào yêu cầu thay đổi không?”

Lâm Trạch Xuyên nhận văn kiện nhìn lướt qua, “Không tệ lắm, cứ như vậy đi.” Anh thuận miệng nói.

“Buổi họp báo sẽ bắt đầu vào lúc hai giờ chiều, có yêu cầu gì cần chuẩn bị thì sớm chuẩn bị đi.” Giang Ấn Thiên nói.

“Ừ.” Lâm Trạch Xuyên không chút để ý đáp.

“Cậu làm sao vậy? Nhìn qua hình như rất không có tinh thần.” Giang Ấn Thiên cũng cảm giác Lâm Trạch Xuyên không yên lòng, thân thiết hỏi han.

“Không có gì.” Lâm Trạch Xuyên xoa xoa mi tâm, không biết tại sao, tâm thần anh hôm nay luôn có chút không yên.

Trần Hi Hàm đưa cho anh một tách cà phê “Có lẽ là vì căng thẳng, ừ hử?”

Nhìn Lâm Trạch Xuyên uống một ngụm cà phê, sau đó mới tiếp tục nói “Cà phê hòa tan.”

Giang Ấn Thiên “...” Tiểu tử này cố ý nhử, biết rõ Lâm Trạch Xuyên thà uống nước sôi cũng muốn uống cà phê hòa tan.

Lâm Trạch Xuyên buông cái tách xuống, sau đó tiếp tục nói với Giang Ấn Thiên “Về vấn đề súng ống, Vu đạo nói thế nào?”

“Anh ta nói anh ta sẽ có mặt đúng giờ, chứng minh chuyện này không liên quan đến cậu. Còn có, anh ta nói vì việc này anh ta bày tỏ rất xin lỗi cậu, là sai sót của anh ta.” Giang Ấn Thiên nói.

Sau khi chuyện xảy ra, đoàn phim Bí mật sương mù thật ra đã làm sáng tỏ vấn đề súng ống, chỉ tiếc khi phát ra thông báo không biết tại sao toàn bộ đều bị áp xuống. Cho dù Vu Nhạc Dương có ảnh hưởng quốc tế, mạng lưới quan hệ mạnh mẽ, cũng không biết làm thế nào, lực cản quá lớn. Phòng làm việc của Vu Nhạc Dương cũng hiểu được chuyện không phải ngẫu nhiên, tuyệt đối có người cố ý nhắm vào Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng cười cười, “Tiếp tục cẩn thận, cũng không tránh được người gây tai họa. Nền xảy ra thì sẽ xảy ra.”

Trần Hi Hàm nói “Cậu có thể nói một chút về cảm thụ khi uống cà phê hòa tan không?” Cậu ta đợi nửa ngày, kết quả Lâm Trạch Xuyên trực tiếp xem nhẹ ‘khổ tâm’ của cậu ta. Bị xem nhẹ Trần Hi Hàm chỉ có thể chủ động xuất kích.

“Rất khó uống.” Anh thản nhiên nhìn thoáng Trần Hi Hàm, “Vốn tôi đã suy xét cái gọi là tiền tổn thất tinh thần...” Lâm Trạch Xuyên chỉ nói nửa câu, không nói tiếp. Kết quả toàn bộ văn phòng đều tràn ngập tiếng

kêu rên của Trần Hi Hàm, cậu ta chỉ kém không ôm lấy chân Lâm Trạch Xuyên nước mắt giàn giụa nữa thôi.

— quả nhiên không thể gây sự với kim chủ. Trần Hi Hàm dùng lịch sử máu và nước mắt của mình đổi lấy một lần giáo huấn sâu sắc.

Giang Ấn Thiên bị làm ồn thật sự chịu không chịu nổi bắt đắc dĩ nói “Chẳng lẽ cậu không tự mình kiểm tra tài khoản trước hay sao?”

“Emma?” Trần Hi Hàm lập tức yên tĩnh, lấy điện thoại di động ra vạch lên màn hình, “Giang ca, anh quả nhiên là người tốt.”

...

Cuộc họp báo sẽ diễn ra ở phòng hội nghị quốc tế của truyền thông Hải Lan. Đây là phòng hội nghị lớn nhất của truyền thông Hải Lan, có thể chứa được hơn một ngàn người, chỉ được dùng đến khi diễn ra những cuộc hội họp với quy mô cực lớn.

Khi giới truyền thông thu được lời mời, thì lập tức có ý nghĩ: Hành động lần này của truyền thông Hải Lan có phải... muốn truyền đạt cho người bên ngoài biết ‘Truyền thông Hải Lan không có ý buông tha cho Lâm Trạch Xuyên’? Thấy tin tức này thì người ngoài đoán rằng ‘Truyền thông Hải Lan che giấu cho Lâm Trạch Xuyên’.

Hầu như tất cả mọi người đang chờ đợi cuộc họp báo lần này của Lâm Trạch Xuyên.

Trước khi đến thời gian họp báo, tất cả các đài truyền thông được mời đã đến đông đủ. Mà những đài truyền thông không nhận được lời mời thì bị ngăn ở ngoài cửa lớn, cố gắng cướp được tin tức trực tiếp. Toàn bộ cửa lớn cao ốc Truyền thông Hải Lan bị các đài truyền thông vây chặt đến mức con kiến chui không lọt.

“Hiện tại là 1h50 chiều, cậu có tính toán gì không?” Trần Hi Hàm thúc giục.

Lâm Trạch Xuyên cười cười, “Tôi đi ra sớm, chẳng phải sẽ thể hiện tôi rất nóng vội hay sao. Sau đó các đài truyền thông suy đoán, tôi đây vội vã làm sáng tỏ mọi chuyện như vậy, có phải chẳng bởi vì chột dạ.”

Trần Hi Hàm khước miệng co rút “Dù sao đi sớm đi muộn, sau đó đều làm sáng tỏ tin tức cả thôi, sao có thể bị nhầm thành chột dạ chứ.” Cậu ta liếc mắt nhìn Lâm Trạch Xuyên một cái, “Cậu cố ý bỏ rơi người của giới truyền thông chứ gì.”

“Thế thì thế nào?” Lâm Trạch Xuyên nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói.

“Làm tốt lắm!” Trần Hi Hàm làm cánh tay thành nắm đấm, “Tôi đã sớm nhìn người của giới truyền thông lựa gió bẻ buồm(1) khó chịu lắm rồi.”

(1) Lựa gió bẻ buồm: ngôn ngữ TQ. Chỉ kinh nghiệm của người đi biển.

Lâm Trạch Xuyên “...”

Giang Ấn Thiên “...”

Đúng hai giờ, phòng hội nghị quốc tế truyền thông Hải Lan, tất cả các đài truyền thông chăm chú nhìn về phía cửa lớn, máy quay trong tay đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi Lâm Trạch Xuyên mang theo Trần Hi Hàm và Giang Ấn Thiên đi vào trung tâm phòng hội nghị, đèn flash điên cuồng lóe lên hầu như không dừng một lần. Trên bàn, chủ yếu là nhân viên phòng làm việc của Vu Nhạc Dương, còn có bản nhân Vu Nhạc Dương.

Đoàn người Lâm Trạch Xuyên ngồi xuống theo bảng tên tương ứng. Lâm Trạch Xuyên ngồi ở vị trí chính giữa. Cho dù đối mặt với nhiều đài truyền thông như vậy, chuẩn bị làm sáng tỏ ‘scandal’ rất quan trọng, Lâm Trạch Xuyên vẫn cười thản nhiên như trước, không hề có một cảm xúc căng thẳng.

Tiếp đó dựa theo trình tự công việc, bắt đầu làm sáng tỏ sự kiện đầu sừng. Làm rõ chuyện này chủ yếu do đoàn người của Vu Nhạc Dương phụ trách. Bọn họ cung cấp sản phẩm và các máy ghi hình, còn có bản nhân đạo diễn Vu Nhạc Dương tự mình kiểm tra, chứng minh Lâm Trạch Xuyên chỉ tiếp xúc với đạo cụ hai lần.

Lần đầu tiên là đạo diễn Vu Nhạc Dương và Lâm Trạch Xuyên cùng xem, khi súng mới đưa tới, còn chưa được mở khóa. Sau đó trực tiếp giao cho những người khác bảo quản. Lần thứ hai cũng là một lần cuối cùng, Lâm Trạch Xuyên trực tiếp lấy súng từ trong hộp, mà hộp là người khác đưa tới, không có chút quan hệ nào với Lâm Trạch Xuyên. Mà trước đó Lâm Trạch Xuyên lại luôn ở trong phòng tạo hình, không rời đi. Có máy quay trong phòng hóa trang và bản nhân nhà tạo hình làm chứng.

Về phần nhân viên công tác đổi súng, phòng làm việc Vu Nhạc Dương tỏ vẻ, bọn họ đã đưa toàn bộ nhân viên làm việc tạm thời kia giao cho cảnh sát điều tra. Cũng hy vọng cảnh sát có thể nhanh chóng đưa ra một câu trả lời thuyết phục khiến người xem vừa lòng.

Toàn bộ cuộc họp báo sẽ truyền hình trực tiếp, bao gồm cả TV và internet.

Trước những chứng cứ vô cùng xác thực, căn cứ vào quá trình phản hồi tin tức, đại bộ phận người xem đều tin tưởng Lâm Trạch Xuyên trong sạch.

Nhưng sau khi làm rõ sự kiện đấu súng, như dự kiến sẽ xuất hiện một số chuyện.

Mọi người bắt đầu tập trung và quan hệ giữa ba người Lâm Trạch Xuyên Ninh Xung và Cố Viêm. Ở trong nước đặc biệt là các website, khi Lâm Trạch Xuyên có quyết định mở họp báo, hầu hết đều nhấn lại nghi vấn xung quanh mối quan hệ của Lâm Trạch Xuyên và Ninh Xung.

Thậm chí có người bèn nhón nhắc nhở viết rằng: ‘Tuy sự kiện đấu súng đã chứng minh không phải Lâm Trạch Xuyên động tay. Nhưng không có nghĩa Lâm Trạch Xuyên không muốn đối phó với Ninh Xung. Dù sao Ninh Xung cũng là người yêu cũ của Cố thiếu gia, Lâm Trạch Xuyên bị Cố thiếu gia bao dưỡng bởi vì có khuôn mặt giống Ninh Xung. Chính chủ trở về, Lâm Trạch Xuyên là thể thân bị bao dưỡng sẽ đối mặt với nguy cơ thất sủng, thậm chí sẽ bị kim chủ vứt bỏ. Lâm Trạch Xuyên không muốn mất đi chỗ dựa vững chắc, cho nên luôn muốn đối phó với vị người yêu cũ này. Chuyện đấu súng không phải do Lâm Trạch Xuyên, nhưng Lâm Trạch Xuyên nhất định sẽ bởi vậy mà đang mừng thầm không thôi.’

Tuy chỉ là một tin nhắn, nhưng đây là đại biểu cho cái nhìn của một nhóm người.

Ngoài sự kiện đấu súng thì chuyện tình nhân cũ tình nhân mới tranh giành luôn âm ỉ náo nhiệt, không hề yên tĩnh. Khi bắt đầu vốn nghiêng về một phía, đến khi xuất hiện chứng cứ chứng minh Ninh Xung ngoại tình thì trận doanh hai thế lực lớn ngang nhau, hai phái vì thế mà tranh luận không ngớt. Cuộc tranh luận này khi Lâm Trạch Xuyên tuyên bố mở họp báo làm sáng tỏ chuyện súng ống, thì lên tới đỉnh.

Giới truyền thông tự nhiên đã chiếm được phản hồi trong thời gian nhất, cho nên sau đó tập trung vào vấn đề quan hệ giữa ba người Lâm Trạch Xuyên Ninh Xung và Cố Viêm còn có chuyện Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm bao dưỡng. Thậm chí có phóng viên hỏi giá cả Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm bao dưỡng một năm là bao nhiêu.

Lâm Trạch Xuyên nhìn những phóng viên ôm micro tiếp tục tiếp sau đưa về trước mặt mình, mỉm cười nói “Những vấn đề này của mọi người, nên tự mình hỏi Cố Viêm. Dù sao có một số nguyên nhân, chính tôi cũng không biết, cho nên thật xin lỗi không thể trả lời mọi người.”

“Chuyện như thế này, Cố thiếu sẽ tự mình đến sao?” Các phóng viên tỏ vẻ hoài nghi với lời lý giải của Lâm Trạch Xuyên, cho rằng chẳng qua Lâm Trạch Xuyên đang từ chối trả lời vấn đề. Dù sao tại trong mắt phóng viên, Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm chẳng qua là quan hệ bao dưỡng. Thân phận của Cố Viêm phóng viên đương nhiên rất rõ ràng. Người như Thái tử gia làm sao có thể sẽ vì một tình nhân bao dưỡng mà tham dự một cuộc họp báo chứ?

Lâm Trạch Xuyên nghe đến mấy câu này chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến. Sau đó điện thoại tay anh thoáng rung một cái, anh nhìn thoáng qua màn hình, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tiếp đó, cánh cửa khắc hoa nặng nề của phong hội nghị quốc tế vốn đóng chặt âm ỉ mở ra. Tất cả mọi người nhìn về phía cửa lớn, sau đó không khí như bị ngưng trệ, toàn trường lặng yên không tiếng động. Mười mấy bảo tiêu chia thành hai bên đứng ở trước cửa, Cố Viêm đi đến. Rất đương nhiên, bảo tiêu của Cố Viêm mở đường, từ cửa lớn truyền thông Hải Lan trực tiếp phá vòng vây của phóng viên.

Tuy rằng giới truyền thông rất ít đưa tin về Cố Thái tử, nhưng lẫn lộn trong giới, nếu ngay cả một số nhân vật không nên nói tên cũng không biết, vậy thì đừng làm việc trong giới tin tức nữa.

Cố Viêm xuất hiện ngoài dự liệu của mọi người, ngoại trừ một người — Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên đối với việc Cố Viêm lên sân khấu, trong lòng đánh giá hai chữ: Giả vờ. Cố Viêm cho rằng mình là xã hội đen sao?

— Bạn học Lâm Trạch Xuyên buổi sáng từ đường của nhân viên tiến vào, nên căn bản không biết tình huống phóng viên vây bên ngoài. Nếu như không có bảo tiêu mở đường, liệu bây giờ ai có thể đi vào cao ốc?

Sau khi giới truyền thông kịp phản ứng, đèn flash cũng chỉ thật cẩn thận ngẫu nhiên lóe một chút. Nhưng máy quay trên tay bọn họ một đường đi theo Cố Viêm.

Y đi đến vị trí bên cạnh Lâm Trạch Xuyên, nhẹ nhàng cười nói với những đài truyền thông đó “Tôi tới đây vì muốn làm rõ một chuyện.”

Tất cả các micro của giới truyền thông từ trước mặt Lâm Trạch Xuyên chuyển đến trước mặt Cố Viêm, nhưng không có phóng viên đặt vấn đề. Có đôi khi, chỉ cần phóng viên nghe là được rồi, lẩn lộn trở thành phóng viên tinh anh tự nhiên hiểu được trường hợp này.

“Tôi và Lâm Trạch Xuyên không phải quan hệ bao dưỡng như người khác đồn đại.”

Dàn micro di động về phía trước một chút, biểu đạt nội tâm phóng viên rất cần đáp án.

“Chúng tôi yêu nhau, là tôi theo đuổi cậu ấy.” Cố Viêm mỉm cười nói.

Tất cả mọi người ngây ra, ngay cả Lâm Trạch Xuyên. Người khác không nghĩ tới quan hệ của Cố thái tử và Lâm Trạch Xuyên là như vậy. Mà Lâm Trạch Xuyên lại không nghĩ tới Cố Viêm nói nửa câu sau.

— đây rõ ràng nói dối! Cố Viêm theo đuổi anh khi nào?

Bởi vì hiện trường trực tiếp, cho nên khi Cố Viêm xuất hiện và lời y nói khiến người trên mạng nổ tung.

Triều hướng dư luận lại bắt đầu thay đổi, chuyện tình nhân cũ tình nhân mới tranh giành được chứng minh là giả, dù sao cũng là Cố thiếu gia chủ động theo đuổi người ta, sao lại lo lắng địa vị bất ổn. Người yêu cũ chủ động ngoại tình đã sớm thành đi qua. Quan hệ tam giác theo lời đồn không công mà phá.

Ngay khi tập thể truyền thông đang trầm mặc tiêu hóa tin tức này, Cố Viêm lại tung ra một quả bom nặng hơn, khiến cả truyền thông và Lâm Trạch Xuyên nổ đến cạn cũng không còn —

“Tôi và Lâm Trạch Xuyên đem sẽ đi Canada đăng kí kết hôn.”

Khi mọi người khiếp sợ đại ra, ngón tay Cố Viêm nâng cằm Lâm Trạch Xuyên lên, ở trên môi anh nhẹ nhàng ấn một cái hôn. Nhìn Lâm Trạch Xuyên còn đang ngây người, trong mắt Cố Viêm gợi lên ý cười nhu hòa.

Khi mọi người chưa kịp phản ứng, Cố Viêm đã rời khỏi trung tâm hội nghị quốc tế, cửa lớn lần thứ hai đóng lại.

71. Chương 71

Edit & Beta: Hoa Cúc

Khi mọi người kịp phản ứng, tất cả các màn ảnh đều hướng về phía Lâm Trạch Xuyên. Sau lưng Lâm Trạch Xuyên cứng vài giây, điều chỉnh trạng thái khóe miệng nhẹ nhàng cong một nụ cười. Chỉ là bàn tay ẩn dưới ghế ngồi đã bắt đầu nắm chặt thành quyền.

Bởi vì trước đó Cố Viêm đã mở miệng, nên không có phóng viên nào dám nghi ngờ hay đặt câu hỏi bèn nhon nữa.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Lâm Trạch Xuyên không lập tức về biệt thự, mà về văn phòng Giang Ân Thiên trước. Từ sau khi Lâm Trạch Xuyên bước vào phòng, toàn bộ phòng làm việc tràn ngập áp suất thấp.

Giang Ấn Thiên ngồi sau bàn công tác xử lý văn kiện, sắp xếp những việc kế tiếp. Mà Trần Hi Hàm đi đường thì rón ra rón rén.

Hiệu quả của buổi họp báo so với dự đoán lúc trước còn oanh động hơn. Dù sao ai cũng không ngờ Cố Viêm sẽ xuất hiện ở buổi họp báo và nói ra những câu nói mang tính nổ mạnh như vậy. Công khai xuất quỹ đã là một đề tài cực nóng rồi, mà đăng ký kết hôn... Vốn Lâm Trạch Xuyên đã là nhân vật đứng đầu bảng phong vân, thì bây giờ nhiệt độ lại bước lên một tầm cao mới.

Bởi vì tính chất của buổi họp báo là làm sáng tỏ tin tức và cổ ý dẫn đường dư luận, bây giờ hướng gió của dư luận đã phát triển phương theo hướng tích cực. Đa số mọi người cho rằng công khai xuất quỹ đã rất cần đến dũng khí, mà công khai ý muốn kết hôn, đây tuyệt đối là chân tình.

Lâm Trạch Xuyên về tới biệt thự, Cố Viêm còn chưa về. Mãi đến giờ cơm chiều, Cố Viêm mới về.

Từ sau khi Cố Viêm vào nhà, Lâm Trạch Xuyên không nói với Cố Viêm một chữ.

“Mất hứng?” Cố Viêm nhẹ nhàng cười nói.

Lâm Trạch Xuyên để đũa xuống, sắc mặt xanh mét “Anh không biết xấu hổ còn giám hỏi? Biết rõ rồi còn gì.”

“Tôi không biết là đây một chuyện không thể nói.” Da mặt trải qua muôn ngàn tôi luyện, độ dày có thể so với tường thành, Cố Viêm khê cười.

Lâm Trạch Xuyên trắng mắt Cố Viêm liếc một cái “Anh cho là ai cũng giống anh —— không biết xấu hổ hả?”

Cố Viêm chỉ nhìn Lâm Trạch Xuyên, thản nhiên nở nụ cười, “Cái thứ như da mặt, có thể giữ được em sao?”

Lâm Trạch Xuyên “...” Anh vẫn đánh giá quá thấp độ dày da mặt của Cố Viêm.

...

Dư luận bị đảo lộn mang ý xấu cứ như vậy chuyển hướng, Lâm Trạch Xuyên vốn đang bị vây trong trạng thái bùn lầy nhân khí lại một lần nữa cấp thăng, so trước đây chỉ có hơn chứ không kém.

Tuy rằng mọi chuyện cứ như vậy đi qua, nhưng sau khi Lâm Trạch Xuyên từ biệt thự của Cố Minh trở về, thì vẫn luôn không hề nghỉ ngơi tốt. Ban ngày khi bận rộn, có lẽ anh có thể khống chế chính mình không thêm nghĩ nữa. Nhưng một khi nhàn nhã, nhắm mắt lại, sẽ không thể khống chế được nhớ tới đoạn hồi ức ngắn ngủi đó.

Nửa đêm, Lâm Trạch Xuyên đột nhiên mở mắt, thái dương mồ hôi lạnh chảy xuống. Thân thể anh không hề động, chỉ kinh ngạc nhìn vào hư không. Thật sự rất không cam tâm, mọi thứ về Trình Hướng Nam cứ như vậy nhẹ nhàng băng quơ mà bị xóa đi không còn một mảnh? Anh xuống giường, đi về phía phòng tắm.

Ngọn đèn nhu hòa, Lâm Trạch Xuyên đứng trước gương nhìn khôn mặt chiếu trong gương. Anh nở nụ cười, khuôn mặt tinh xảo trong gương của thiếu niên cũng cười một chút. Anh nhẹ nhàng giơ tay chạm lên mặt gương, thiếu niên trong gương cũng vươn tay. Hai tay dường như nhẹ nhàng chạm vào nhau, nhưng chỉ có mình anh biết, khi anh chạm vào, chỉ một mảnh lạnh lẽo. Có lẽ một thời gian nữa, ngày cả diện mạo của Trình Hướng Nam anh cũng bắt đầu dần dần quên mất.

—— nếu, ngày cả bản thân anh cũng quên mất chính mình, vậy thì còn ai có thể nhớ đến anh?

Khóe miệng anh cong lên một tia nhẹ cười cực nhẹ, nhưng trên mặt lại không hề có ý cười, ánh mắt mang theo ý lạnh. Anh tắt đèn, ra khỏi phòng tắm. Chờ khi anh lên giường, tay Cố Viêm nhẹ nhàng nắm lấy thắt lưng anh.

“Đánh thức anh?” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nói.

Tay Cố Viêm thoáng dùng sức, thân thể Lâm Trạch Xuyên không thể khống chế dán về phía Cố Viêm. Cố Viêm nhẹ nhàng hôn trán anh một chút, “Cho dù như thế nào, tôi vẫn sẽ ở bên cạnh em.”

Tay Lâm Trạch Xuyên dừng phía sau lưng Cố Viêm, thản nhiên nở nụ cười, “Thật không? Hy vọng là như thế.”

Hai người không nói gì nữa.

...

Đoàn phim Bí mật sương mù từ sau sự kiện đấu súng hai diễn viên chính gặp chuyện không may, cũng đã xong. Mà bây giờ, chuyện của Lâm Trạch Xuyên trên cơ bản đã qua, nhưng nhân vật chính Ninh Xung—

Ninh Xung bị thương rất nặng, viên đạn thiếu chút bắt trúng tim cậu ta. Tuy giải phẫu rất thành công, nhưng căn bản vẫn đang bị thương, yêu cầu thời gian an dưỡng rất lâu mới có thể hoàn toàn khôi phục. Cho dù miễn cưỡng xuống giường, cũng không thể tiếp tục quay phim Bí mật sương mù. Bởi vì Bí mật sương mù cần những động tác mạnh, nhân vật chính có rất nhiều cảnh đánh nhau, mà Ninh Xung ngay cả vận động kịch liệt cũng không được. Muốn khôi phục sức sống hoàn toàn, thời gian dưỡng bệnh có lẽ phải đến năm sau.

Sau khi được phía bệnh viện trả lời thuyết phục, đoàn phim Bí mật sương mù lần thứ hai mở hội nghị. Hội nghị chủ yếu thảo luận về vấn đề nhân vật chính. Ninh Xung không thể đảm nhiệm vai diễn Lục Trảm Phong, vậy nhân vật này do ai đảm nhiệm?

Lục Trảm Phong – Ninh Xung không phải không thể thay thế, nhưng một lần nữa lựa chọn diễn viên, thì có nghĩa là Bí mật sương mù phải quay một lần nữa, bắt đầu lại từ đầu.

Điều này khiến Vu Nhạc Dương chậm chạp không hạ quyết tâm. Bởi vì có mấy màn Lục Trảm Phong và Killer.J đối diễn cực kỳ xuất sắc, một lần nữa quay lại, thì hiệu quả tuyệt đối không so được với trước kia.

Nhưng không đổi nhân vật, thì Bí mật sương mù không thể quay nổi. Vết thương của Ninh Xung như thế không thể hoàn thành các cảnh quay sau này.

Khi thảo luận đến đây, toàn bộ hội nghị lâm vào cục diện bế tắc. Chính xác, trước khi bị ảnh hưởng, hiệu quả quay phim quá tốt vượt qua sự mong đợi của mọi người, các cảnh diễn phần khích như vậy, ai cũng không nỡ xóa bỏ. Nhưng nếu không tuyển diễn viên mới, Bí mật sương mù không thể tiếp tục quay.

Ngay khi mọi người cau chặt lông mày, Hoắc Văn Lương dường như nghĩ tới điều gì đó, kích động đứng lên. Khi đứng lên, ngay cả ghế tựa phía sau cũng bị kéo ra, chân ghế bằng cao su và sàn nhà ma sát tạo âm thanh bèn nhọn chói tai, khiến ánh mắt mọi người đều chuyển trên người anh ta.

“Tôi nghĩ đến một phương án, không cần cắt bỏ những cảnh diễn trước kia quay lại, mà cứ theo tiến độ bây giờ tiếp tục quay!” Hoắc Văn Lương vốn lời ít nhiều ý lại vì nội tâm kích động, nên cũng dong dài.

“Phương án gì, nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng.” Vu Nhạc Dương phiên toái dùng bút chọc văn kiện, cau mày nhìn Hoắc Văn Lương nói một tràng không đúng chủ đề.

“Không phải bề ngoài của Lâm Trạch Xuyên rất giống Ninh Xung sao?” Hoắc Văn Lương nói.

“Tôi có mắt, cậu không nói tôi cũng biết.” Vu Nhạc Dương nói, “Bây giờ không phải lúc nói những lời nhắm nhí này... Chờ chút.” Vu Nhạc Dương đột nhiên ngắt đầu, mắt sáng rực lên, “Ý của cậu là...”

Hoắc Văn Lương gật đầu, hít một hơi sau đó phun ra, bình ổn nội tâm tình kích động của mình, nói tiếp “Lâm Trạch Xuyên vốn có bề ngoài rất giống Ninh Xung, hơn nữa thêm hóa trang tạo hình, như vậy có thể trở thành ‘Lục Trảm Phong’. Những cảnh diễn lúc trước cũng cần không bỏ, tiếp tục quay.”

Bút trong tay Vu Nhạc Dương nhẹ nhàng chọc văn kiện, “Một người diễn hai vai, đề nghị này có thể suy xét.” Sau đó, nhìn những nhân viên tham dự hội nghị, “Mọi người cảm thấy thế nào?”

“Phương án này xem như là phương án tốt nhất hiện nay.” Có người nói. Vừa giải quyết được vấn đề nhân vật chính, lại không cần bỏ các cảnh diễn phần khích trước kia, hơn nữa không kéo dài tiến độ.

“Nếu tất cả mọi người đồng ý, tôi đi liên hệ với Lâm Trạch Xuyên, xem cậu ấy có đồng ý diễn Lục Trảm Phong không.” Vu Nhạc Dương đứng lên, “Nếu không có chuyện gì muốn nói, vậy tan họp.”

...

Ngày hôm sau, Lâm Trạch Xuyên đi vào văn phòng Giang Ấn Thiên.

“Vu đạo gọi điện thoại tới đây.” Giang Ấn Thiên nhìn Lâm Trạch Xuyên vào cửa, lập tức mở miệng nói.

“À.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên lên tiếng, “Có chuyện gì không?”

“Vu đạo nói Ninh Xung vì vấn đề vết thương, cho nên không thể diễn tiếp Bí mật sương mù.” Giang Ấn Thiên nói.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười, “Vậy đúng là tiếc nuối.” Đối với Ninh Xung, Lâm Trạch Xuyên thật sự không đồng tình, mặc dù toàn bộ những chuyện đó, cậu ta chẳng qua chỉ là một quân cờ. Nhưng nếu không phải do tâm tư của bản thân mình, sao lại cam tâm là một quân cờ, vậy cậu ta cũng không đi đến hoàn cảnh như bây giờ, tiền mất tật mang.

Anh ngồi xuống, sau đó nói với Giang Ấn Thiên “Anh chỉ muốn nói với tôi Ninh Xung không vào vai nhân vật chính nữa?”

“Không phải.” Giang Ấn Thiên khẽ lắc đầu, sau đó đỡ kính mắt một chút, “Vu đạo nói, nếu phải tuyển diễn viên một lần thì tất cả cũng phải làm lại.”

“À, vậy anh để anh ta yên tâm, tôi sẽ không báo thù gì đâu.” Lâm Trạch Xuyên nhún vai.

Giang Ấn Thiên nghe Lâm Trạch Xuyên nói, thái dương co rút, sau đó lại đẩy kính mắt, cố gắng bảo trì âm thanh bình tĩnh, “Khụ ý của anh ta là để cậu thử một mình diễn hai vai.”

Lâm Trạch Xuyên thân thể lui về phía sau một chút, nháy mắt lâm vào trầm tư, “Khi tôi xem kịch bản, thì hoàn toàn không có hứng thú với nhân vật Lục Trảm Phong...”

Giang Ấn Thiên cười cười, “Hứng thú là một chuyện. Đây là một cơ hội rất tốt.” anh ta tin Lâm Trạch Xuyên có thể hiểu được.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng gật đầu, “Chính xác.” Tuy nói nhân vật Killer.J kia rất đặc sắc, nhưng nhân vật chính vẫn là Lục Trảm Phong. Một người hai vai, đối anh có lợi mà không hại.

“Tôi có thể thử một lần.” Lâm Trạch Xuyên nói.

“Nếu đã quyết định, tôi đi liên hệ với Vu đạo.” Giang Ấn Thiên nói.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ gật đầu.

...

Vết thương của Ninh Xung tuy bây giờ đã cơ bản không còn trở ngại. Nhưng cần an dưỡng một thời gian, mà người nhà Ninh Xung cũng không ở Trung Quốc. Vốn Ninh Xung yêu cầu đoàn phim không thông báo chuyện mình bị thương cho người nhà, nhưng chiếu theo tình huống hiện nay, vết thương của Ninh Xung yêu cầu thời gian nghỉ ngơi lâu dài, tự nhiên không lừa được người nhà của mình.

Nên đoàn phim lập tức liên hệ với người nhà Ninh Xung tại Pháp, người nhà Ninh Xung sau khi biết được ngọn nguồn mọi chuyện và vết thương của Ninh Xung, yêu cầu Ninh Xung về Pháp an dưỡng.

Một tuần sau Ninh Xung sẽ về Pháp. Trong lúc này, đoàn phim bao một gian phòng trong khách sạn, để đưa tiễn Ninh Xung.

Lâm Trạch Xuyên vốn không muốn đi, nhưng bây giờ tất cả các phóng viên đều theo dõi anh. Tuy vũ đấu súng không phải anh làm chủ, nhưng người bên ngoài nhìn vào, dù sao cũng thấy anh bắn Ninh Xung bị thương, nếu ngay cả đưa tiễn cũng không đi, thì dường như không thể nào nói được.

Ninh Xung tiều tụy hơn trước kia rất nhiều, khuôn mặt trong suốt tái nhợt không chút máu, toàn bộ quá trình, cậu ta chỉ thản nhiên cười, nhìn không ra buồn vui.

Trong toilet, khi Lâm Trạch Xuyên đang rửa tay gặp Ninh Xung bước vào.

“Kết quả này, cậu vừa lòng?” Ninh Xung đương nhiên đặc biệt tìm đến Lâm Trạch Xuyên, nở cười trên mặt cậu ta châm chọc bẽ mặt.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng cười một tiếng “Từ đầu đến cuối, tôi không hề làm cái gì. Về phần kết quả này, không phải trước đó cậu cố gắng thu hoạch hay sao?” Nói xong, anh trực tiếp đi ra cửa, không liếc mắt nhìn mặt người phía sau một cái.

72. Chương 72

Edit & Beta: Hoa Cúc

Bí mật sương mù khởi động máy lần thứ hai. Bởi vì Lâm Trạch Xuyên một mình diễn hai vai, hơn nữa cả hai nhân vật này có rất nhiều cảnh, nên Lâm Trạch Xuyên mỗi ngày đều đi từ sáng sớm, quay phim đến đêm khuya mới kết thúc công việc.

Trước kia Lâm Trạch Xuyên vẫn luôn nghiên cứu nhân vật Kller.J, còn nhân vật Lục Trầm Phong anh chưa từng nghiên cứu sâu. Nên khi bắt đầu quay, số lần NG khá nhiều. Tiến độ của đoàn phim so với lúc mới bắt đầu quay chậm hơn rất nhiều. Điều này cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho Lâm Trạch Xuyên, nên Vu Nhạc Dương rất có kiên nhẫn chỉ điểm cho Lâm Trạch Xuyên, hy vọng anh có thể nhanh chóng thích ứng với nhân vật Lục Trầm Phong.

Khi không có cảnh quay, anh sẽ ở ngay phòng nghỉ nghiên cứu kịch bản. Trong khoảng thời gian này Trần Hi Hàm cũng không nhàn hạ, trước kia cậu ta luôn chuẩn bị cho anh một thùng nước khoáng, sau khi anh quay xong một phân cảnh thì đem tới một chai. Bây giờ cậu ta thấy anh bận rộn như vậy, cuối cùng cũng có chút lương tâm, pha trà cúc hoa chờ khi trà cúc hoa nguội sau đó đưa cho Lâm Trạch Xuyên, thanh nhiệt giải nhiệt.

“Nghiên cứu thế nào rồi?” Giang Ấn Thiên ngồi xuống bên cạnh Lâm Trạch Xuyên, hỏi.

“Nhân vật Lục Trầm Phong kia hả?” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng khép kịch bản lại, cười cười, “Nhân vật đó không khó lý giải, cũng không quá khó diễn. Nhưng có đôi khi yêu cầu chuyển đổi giữa hai nhân vật quá nhanh, tôi rất khó điều chỉnh được trạng thái tốt nhất.”

“Có lẽ cậu nên hỏi Triệu Tân Đức một chút.” Giang Ấn Thiên nói. Đối với diễn xuất anh không hiểu biết nhiều, chỉ biết một số lý luận cơ bản, rất khó giúp đỡ cho Lâm Trạch Xuyên trong hiện thực.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ lắc đầu, “Trước đó tôi đã hỏi ông ấy, ông ấy nói cần có thời gian rèn luyện mới được, mà tôi lại cần đột phá trong khoảng thời gian ngắn, nên những gì ông ấy chỉ đạo giúp tôi không có tác dụng lớn.”

“Vậy cậu tính làm thế nào?” Giang Ấn Thiên hỏi.

“Bây giờ chỉ có thể diễn được vậy coi như tạm thời đi.” Lâm Trạch Xuyên than nhẹ một tiếng, “Vu đạo nói anh ta sẽ tận lực để các cảnh diễn của hai nhân vật kia tách ra một chút.”

Vu Nhạc Dương khi chuẩn bị cho Bí mật sương mù, vốn định để Chu Vũ Đồng vào vai Lục Trầm Phong. Vu Nhạc Dương và Chu Vũ Đồng đã hợp tác rất nhiều lần, vài năm gần đây các tác phẩm kinh điển của Vu Nhạc Dương, nhân vật chính đều do Chu Vũ Đồng diễn. Nhưng chẳng biết tại sao, gần một năm nay Chu Vũ Đồng giảm bớt lượng công việc trên diện rộng, Vu Nhạc Dương tự mình đi tìm Chu Vũ Đồng, Chu Vũ Đồng vẫn từ chối. Nhưng hai người dù sao cũng từng hợp tác nhiều, giao tình rất tốt, nên Chu Vũ Đồng đồng ý sẽ là một khách mời hữu nghị trong Bí mật sương mù của Vu Nhạc Dương.

Dựa theo tiến độ, hôm nay chính là ngày Chu Vũ Đồng vào đoàn phim. Vu Nhạc Dương sau khi liên hệ với Chu Vũ Đồng, xác định thời gian.

Khứu giác giới truyền thông luôn rất sắc bén, nên phóng viên hôm nay vây quanh ở bên ngoài trường quay nhiều gấp hai ba lần so với trước đó. Chu Thiên Vương nổi danh khó chặn đường, cơ hội có thể tìm được hành tung của cậu ta rất ít. Thời gian gần đây càng giống con rồng thấy đầu không thấy đuôi, ngay cả cái bóng cũng khó bắt được. Nên cơ hội lần này rất hiếm thấy, mấy đài truyền thông chật chội xô đẩy nhau, sợ bị rút ra sau, không thể đem micro có nhãn hiệu của nhà mình tới trước mặt Chu Thiên Vương.

Một chiếc Lincoln dài đi vào bãi đỗ xe chuyên dụng của đoàn làm phim. Tất cả các đài truyền thông sau khi nhìn thấy chiếc xe kia, lập tức chen nhau mà lên. Cho dù khiêng máy quay nặng thế nào, cũng không hề ảnh hưởng đến tốc độ của bọn họ.

Cửa xe được mở, đi ra đầu tiên không phải người mà bọn họ muốn chụp. Một loạt bảo tiêu đi trước mở đường, tạo ra không gian trống. Lúc này Chu Thiên Vương mới mang kính râm đi ra, sau đó không để ý tới phóng viên ngăn ở bên ngoài, trực tiếp đi vào trường quay. Vì biết Chu Thiên Vương đến, nên số lượng bảo an của trường quay đã tăng lên gấp đôi, ngăn phóng viên ở bên ngoài. Còn tổ chức tuần tra, phòng ngừa phóng viên trèo tường.

Sau khi Chu Vũ Đồng vào trường quay, Vu Nhạc Dương lập tức đi tới, rất quen thuộc vỗ vai cậu, cười nói “Đã lâu không gặp, gần đây không khỏe?”

Chu Vũ Đồng tháo kính râm xuống, thản nhiên cười nói “Không tốt cũng không xấu.” Sau đó nói tiếp, “Nghe nói gần đây nơi này của anh xảy ra một chút chuyện, không có việc gì là tốt rồi.”

Vu Nhạc Dương nghe thế, cười khỏ “Ai, cho tới bây giờ tôi chưa từng gặp nhiều phiền toái thế này, may mắn đều đã qua.”

Chu Vũ Đồng cười cười “Có lẽ như vậy bộ phim mới của anh sẽ bùng nổ.”

Vu Nhạc Dương cười nói “Hy vọng có thể được như lời của cậu.”

Trong Bí mật sương mù Chu Vũ Đồng vào vai một nhân vật tên là Kiều Lam. Trong Bí mật sương mù, nhân vật này rất thần bí. Toàn bộ cục tình báo an ninh quốc gia do anh ta khống chế, nhân vật này hiếm khi lên sân khấu, nhưng đóng vai trong rất quan trọng trong sự nghiệp to lớn sau này của Lục Trầm Phong.

Sau khi Chu Vũ Đồng đi vào đoàn phim, không lãng phí nhiều thời gian, điều chỉnh trạng thái một chút sau đó đi tạo hình. Mặc dù ở trong mắt giới truyền thông khi hợp tác với một diễn viên, thì Chu Thiên Vương là người cực kỳ khó hầu hạ, lãnh đạm lại cao ngạo, cậu không cho người khác một chút thể diện nào. Nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận, Chu Vũ Đồng là một diễn viên cực kỳ ưu tú cực kỳ chuyên nghiệp.

Kiều Lam ít xuất hiện, hơn nữa tất cả các cảnh đều đối diễn với Lục Trầm Phong.

Khi Lâm Trạch Xuyên nhìn thấy Chu Vũ Đồng, nhẹ gật đầu, xem như tiếp đón. Ánh mắt Chu Vũ Đồng từ trên mặt anh nhẹ quét qua, sau đó rời đi.

Bây giờ, anh đối mặt với Chu Vũ Đồng, đã có thể khắc chế được tâm tình của mình. Hơn nữa chẳng biết tại sao, hận ý của anh đối với Chu Vũ Đồng đã bắt đầu phai nhạt. Đầu ngón tay Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng xẹt qua kịch bản, ánh mắt thâm trầm. Yêu sâu đậm, thì sẽ hận bao lâu. Từng ấy thời gian, anh cho rằng đời này nếu không phải Chu Vũ Đồng thì không được, mà bây giờ, anh đối với Chu Vũ Đồng, từ bắt đầu bị phản bội oán hận khó chịu, đến hiện tại nội tâm khó có thể dậy sóng. Đây cuối cùng là nhẹ nhõm buông tha cho Chu Vũ Đồng, hay tâm anh đã nguội lạnh?

Chu Vũ Đồng tạo hình xong đi ra, Lâm Trạch Xuyên cũng gần như tạo hình xong.

Thấy hai người đều chuẩn bị ổn thỏa, Vu Nhạc Dương bắt đầu chuẩn bị quay, “Chuẩn bị tốt rồi bắt đầu đi.”

Các diễn viên vào vị trí của mình, Vu Nhạc Dương nói “Action!”

Trong phòng tối mờ, ánh sáng bị tấm màn thật dày ngăn cách ở bên ngoài. Phòng nhỏ, mùi trầm hương thản nhiên khói trắng lượn lờ.

Khuôn mặt Kiều Lam ẩn một nửa trong bóng đêm, nhẹ nhàng chuyển tay tạo nên một đường cong tao nhã, đặt ở trên bàn. Tuy không thấy rõ mặt của Kiều Lam, nhưng lại có thể cảm giác rất rõ được ánh mắt anh ta nhìn chăm chú Lục Trầm Phong.

Lục Trầm Phong đứng sau bàn mặt, màn ảnh chậm rãi kéo gần. Trên mặt Lục Trầm Phong tràn ngập oán hận và sự không lý giải được.

“Anh hạ mệnh lệnh như vậy, rõ ràng là để R đi chịu chết!”

Trong bóng đêm, âm thanh lãnh đạm của Kiều Lam vang lên “Hình như tôi không tất yếu phải giải thích cho cậu.”

“Anh rõ ràng coi thường mạng người!” Lục Trầm Phong kích động nói.

“Mạng người?” âm thanh Kiều Lam đậm mạc còn mang theo sự nghiền ngẫm.

“Anh làm như vậy có khác gì N đâu.” Lục Trảm Phong nói.

“Cắt!” Vu Nhạc Dương nói.

Bức màn bị kéo ra, ánh mặt trời chiếu vào, căn phòng sáng lên.

“Tiểu Lâm, khi bắt đầu giọng điệu và biểu tình của cậu rất phù hợp với nhân vật Lục Trảm Phong, nhưng đến cuối cùng, giọng điệu của cậu lại càng ngày càng phát triển giống Killer.J.” Vu Nhạc Dương nói, “Đặc biệt câu nói sau cùng, độ lạnh lùng chẳng khác gì Kiều Lam. So sánh giữa hai câu nói, giọng điệu của cậu biến hóa rất rõ.”

Lâm Trạch Xuyên trước đó có một phân cảnh Killer.J đối diện với BOSS N, hiển nhiên trạng thái không thể điều chỉnh tốt nhất. Lâm Trạch Xuyên nói “Thật xin lỗi, tôi chưa hoàn toàn điều chỉnh được.”

“Nghỉ ngơi một chút, thử điều chỉnh lại đi.” Vu Nhạc Dương nói.

“Cám ơn.” Lâm Trạch Xuyên nói.

Các nhân viên công tác cũng đi ra ngoài uống nước nghỉ ngơi. Bên trong phòng chỉ còn lại Chu Vũ Đồng và Lâm Trạch Xuyên. Căn phòng rất yên tĩnh.

“Trạng thái này của cậu không phải là không điều chỉnh tốt.” Bỗng nhiên, Chu Vũ Đồng mở miệng. Âm thanh của cậu ta giống như Kiều Lam trong kịch bản, thanh lãnh đậm mạc, “Là do cậu không nhập vai.”

“Có ý gì?” ánh mắt Lâm Trạch Xuyên nhìn về phía Chu Vũ Đồng.

“Ở trong lòng cậu, cậu là Killer.J, Lục Trảm Phong chẳng qua chỉ là nhân vật thêm vào, nên khi diễn Lục Trảm Phong, cậu ít nhiều không để ý như nhân vật kia. Không có tâm mà diễn một nhân vật, làm sao có thể khiến nhân vật đó sống lại. Cái gọi là chuyển đổi quá nhanh không thích ứng, chẳng qua trong tiềm thức của cậu tự tìm cho mình một cái cớ. Nếu cậu không xem trọng nhân vật Lục Trảm Phong, thì cậu có điều chỉnh thế nào cũng vô dụng.” âm thanh Chu Vũ Đồng mang theo sự trào phúng trào, “Nếu không muốn diễn nhân vật đó, cũng đừng khinh nhờn nhân vật đó.”

Lâm Trạch Xuyên nghe Chu Vũ Đồng nói, thì trầm mặc. Giọng điệu Chu Vũ Đồng tuy khó nghe, nhưng lại chính là điểm mấu chốt của vấn đề. Anh vẫn không thể thích ứng được với nhân vật Lục Trảm Phong, không phải do chuyển nhân vật quá nhanh không thích ứng, mà do bản thân anh không thực sự nhập vào nhân vật này. Ngay cả bản thân anh cũng có thể cảm nhận được, khi anh diễn Killer.J, giống như anh có thể hòa vào nhân vật đó, mà khi diễn Lục Trảm Phong, tâm hồn anh lại tự do đứng bên ngoài nhân vật.

Một lúc lâu, anh nói với Chu Vũ Đồng “Cảm ơn.”

Chu Vũ Đồng thản nhiên nói “Không cần cảm ơn tôi, tôi không phải muốn giúp cậu. Chẳng qua tôi bất mãn với thái độ diễn xuất của cậu thôi.”

Sau đó, những cảnh quay kế tiếp, Lâm Trạch Xuyên tuy rằng cũng NG mấy lần, nhưng Vu Nhạc Dương cảm giác rất rõ ràng Lâm Trạch Xuyên diễn Lục Trảm Phong đã tốt hơn, thuận hơn rất nhiều, cái cảm giác trống rỗng đã mất đi.

Bản thân Chu Vũ Đồng cũng chỉ khách mời hữu nghị, nên phân cảnh của Kiều Lam cực nhỏ. Qua vài ngày đã quay xong toàn bộ, sau khi quay xong, Chu Vũ Đồng lập tức rời khỏi đoàn phim.

Tiến trình quay phim Bí mật sương mù vẫn cứ tiến hành đều đặn. Trong lúc này, diễn xuất của Lâm Trạch Xuyên cũng có tiến bộ rõ rệt như ban ngày. Chuyển đổi giữa hai nhân vật không hề gặp trắc trở, có thể điều chỉnh trạng thái tốt nhất chuyển đổi nhanh chóng giữa hai nhân vật.

Đúng lúc đó, Chu Vũ Đồng tuyên bố tin tức chấn kinh toàn bộ giới giải trí. Một tháng sau khi Chu Vũ Đồng làm khách mời của Bí mật sương mù, trong một cuộc họp báo tại phòng hội nghị quốc tế truyền thông Hải Lan. Chu Thiên Vương chỉ tổ chức một cuộc họp báo cực nhỏ, cho nên hầu như tất cả các đài truyền thông đều tới hội trường. Giới truyền thông sôi nổi đoán xem Chu Thiên Vương mời họp báo vì nguyên nhân gì, nhưng khi chính thức tham dự, thì khiếp sợ ngay tại chỗ.

Chu Vũ Đồng mở hộp báo, tuyên bố chính thức rời khỏi làng giải trí. Về phần nguyên nhân và hướng đi của sau này của Chu Thiên Vương, không có đài truyền thông nào hỏi ra được.

Sau đó, Chu Thiên Vương hoàn toàn biến mất trước mắt mọi người, cho dù cầu tử, cũng không tìm được hành tung của Chu Thiên Vương. Chu Thiên Vương lui giới, khiến tập thể giới giải trí chấn động. Thời gian Chu Vũ Đồng xuất đạo không ngắn, so với các nghệ nhân có uy tín lâu năm cũng không phải dài. Nhưng lại có thể ở trong sự cạnh tranh kịch liệt của giới giải trí, dùng thời gian ngắn ngủn vài năm đó bước lên đỉnh cao, đã đủ là truyền kỳ. Mà Chu Thiên Vương đột nhiên hoàn toàn lui giới, chỉ để lại rất nhiều tác phẩm kinh điển, thân ảnh của cậu hoàn toàn biến mất trong giới giải trí, một chút không dây dưa dài dòng, nguyên nhân lại thần bí. Từ đó, Chu Vũ Đồng trở thành truyền kỳ thần bí nhất giới giải trí.

Chu Vũ Đồng rời khỏi làng giải trí khiến cục diện giới giải trí lại bắt đầu hình thành một cuộc đổi mới quy mô lớn.

73. Chương 73

Edit & Beta: Hoa Cúc

Chu Vũ Đồng lui giới trở thành tin tức kinh thiên động địa, ngay cả những người nhàn hạ trong đoàn phim Bí mật sương mù cũng thảo luận chuyện này. Lâm Trạch Xuyên là người cùng công ty đương nhiên biết được tin sớm nhất. Anh nhìn Chu Vũ Đồng đi từng bước tới đỉnh cao, anh biết Chu Vũ Đồng yêu thích say mê sự nghiệp diễn xuất của mình thế nào, cho nên khi nghe tin Chu Vũ Đồng lui giới, ban đầu cũng rất ngạc nhiên.

“Cậu cảm thấy Chu Thiên Vương vì sao lại lui giới?” Trần Hi Hàm đưa trà hoa cúc cho Lâm Trạch Xuyên, sau đó cúi đầu tới, hỏi.

Lâm Trạch Xuyên uống một ngụm trà, nhẹ cau mày nói “Không rõ lắm.”

“Cậu đoán thử xem.”

“Tự cậu đến hỏi Chu Thiên Vương chẳng phải sẽ biết sao.” ánh mắt Lâm Trạch Xuyên dừng lại trên kịch bản, thuận miệng đáp.

“Tôi cũng muốn lắm, nhưng hành tung không rõ thì tìm thế nào a a a Tôi là fans hâm mộ trung thành của Chu Thiên Vương đấy, tìm thật đau.” Trần Hi Hàm vờ mặt táo bón tay ôm tim tru lên.

Lâm Trạch Xuyên “...”

Mấy tháng sau, Bí mật sương mù cơ bản đã quay xong toàn bộ, bắt đầu tiến vào giai đoạn chế tác hậu kỳ.

Sau khi Lâm Trạch Xuyên mở hộp báo làm sáng tỏ mọi tin tức, lời mời kịch bản và quyền phát ngôn quảng cáo ùn ùn kéo đến như tuyết, nhưng Lâm Trạch Xuyên để Giang Ấn Thiên bỏ hết. Trong khoảng thời gian này, công việc chủ yếu của anh là hoàn thành các cảnh quay của Bí mật sương mù và tuyên truyền cho 1/2CITY. Về phần các công việc sau này, có thể sắp xếp khi Bí mật sương mù quay xong.

Cho nên khi Bí mật sương mù đã hoàn thành phần cơ bản, Lâm Trạch Xuyên có một thời gian ngắn để nghỉ ngơi. Giang Ấn Thiên cũng nói anh quá mệt mỏi, yêu cầu nghỉ ngơi và hồi phục trạng thái một chút. Nên sắp xếp công việc của anh đến tháng sau.

Mấy tháng nay quay phim cả ngày cả đêm khiến Lâm Trạch Xuyên tương đối mệt mỏi, sau khi công việc hoàn thành, anh ngủ sớm dậy muộn tỉnh dưỡng gần một tuần, mới chính thức khôi phục tinh thần.

Cổ Viêm giữa trưa trở về, không nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên. Trở lại phòng ngủ, thì thấy chăn cuộn thành một cục, hiển nhiên Lâm Trạch Xuyên còn chưa dậy.

“Sắp ngủ thành đồ lười rồi.” Cố Viêm vỗ nhẹ chần. Sau đó, có bàn tay trong cục chần kia vươn ra kéo đi, toàn bộ cục chần di động lên trên, ngay cả mặt Lâm Trạch Xuyên cũng ở trong. Ý tứ rất rõ ràng muốn Cố Viêm đừng phá mình. Cố Viêm cười lắc đầu, sau đó đi ra khỏi phòng.

Cuối cùng, Lâm Trạch Xuyên cũng bị đói mà tỉnh, đứng lên rửa mặt xong đi xuống lầu.

Từ cầu thang trên cao đi xuống thấp, Lâm Trạch Xuyên lập tức nhìn thấy Cố Viêm ngồi trên ghế salon, “Anh còn chưa ăn cơm?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“Chờ em.” Cố Viêm cười đứng lên.

“À, vậy cùng nhau ăn.” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng ngáp một cái.

Cố Viêm đi đến trước mặt Lâm Trạch Xuyên, vuốt một sợi tóc bị rối khi anh ngủ.

Lúc ăn cơm, Lâm Trạch Xuyên sau khi uống một ngụm canh rồi buông thìa xuống, “Cố Minh ở đâu?”

“Bị giữ trong nhà cũ của Cố gia.” Cố Viêm không hề ngạc nhiên với câu hỏi của Lâm Trạch Xuyên, y biết Lâm Trạch Xuyên chưa từng có ý muốn buông tha mọi thứ, đây là sự bế tắc ở đáy lòng.

“Mang tôi đi.” Lâm Trạch Xuyên rũ mắt xuống, chậm rãi nói.

“Trạng thái tinh thần Cố Minh không tốt lắm, tôi sợ anh ấy làm thương tổn em.” Cố Viêm nói.

Lâm Trạch Xuyên nghe Cố Viêm nói, khóe miệng khê cong, “Mang tôi đi.” Anh thản nhiên lặp lại.

Cố Viêm nhẹ nhàng hít một hơi, “Cơm nước xong, tôi mang em đi.”

Lâm Trạch Xuyên nhẹ khê lên tiếng. Sau đó, không ai nói gì nữa.

Ăn cơm chiều, ngồi trong phòng khách nghỉ ngơi một thời gian, Cố Viêm theo hứa hẹn, mang Lâm Trạch Xuyên đến nhà cũ Cố gia. Vốn nhà cũ Cố gia là để Cố lão gia tử đến đây nghỉ ngơi, nhưng sau khi Cố lão gia tử đi Canada tĩnh dưỡng, thì ngôi nhà này bắt đầu để trống, mãi cho đến khi Cố Minh xảy ra chuyện, Cố Minh bị Cố gia đưa đến nơi này phái người trông giữ.

Xe Cố Viêm chạy thẳng vào nhà, dọc theo đường đi không chút trở ngại. Lâm Trạch Xuyên xuống xe, được Cố Viêm mang vào nhà chính. Nhà cũ Cố gia xây dựng theo phong cách cận đại, tuy luôn được tu sửa, nhưng dù sao thời gian dài không có người ở, cho nên trong phòng vẫn có vẻ tối tăm âm trầm.

Bên ngoài nhà chính có người trông coi, trong phòng lại trống trải vắng lặng.

“Cố Minh bị nhốt ở trong này?” Lâm Trạch Xuyên nhìn căn phòng tối mờ, nhíu mày hỏi.

Cố Viêm hơi vuốt cằm, nói “Người ở bên ngoài đều tới trông coi anh ấy, anh ấy không thể đi ra khỏi căn phòng này một bước.”

“Trạng thái tinh thần anh ta không tốt?” âm thanh Lâm Trạch Xuyên mang hàn ý lạnh lùng.

“Anh ấy luôn sống trong thế giới của riêng mình, cho tới bây giờ vẫn thế không bước ra ngoài.” âm thanh Cố Viêm nghe không ra bất kỳ cảm xúc nào, “Là chúng tôi sơ suất. Luôn cho rằng anh ấy đã thôi không khép mình nữa. Từ sau khi những chuyện đó xảy ra, trạng thái tinh thần của anh ấy vẫn luôn bất ổn.”

“Có bệnh phải trị, giữ lại để gây tai họa cho người khác sao?” Lâm Trạch Xuyên lạnh lùng nói.

Cố Viêm đem đưa Trạch Xuyên đến cửa một căn phòng, cửa là loại cửa kéo từ bên ngoài.

“Tôi đi cùng em?” Cố Viêm nói.

“Không cần.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nói. Càng tới gần Cố Minh, thần kinh Lâm Trạch Xuyên càng căng thẳng, máu không tiếng động thiêu đốt. Con người càng phát ra ý lạnh lãnh liệt.

Cố Viêm không nói gì nữa, nhẹ nhàng vỗ thân thể có vẻ hơi cứng ngắc của Lâm Trạch Xuyên, khê ấn lên thái dương của anh một nụ hôn. Có một số việc trong quá khứ, chỉ có thể một mình đối mặt.

“Tôi ở bên ngoài chờ em.”

Lâm Trạch Xuyên đẩy cửa ra, sau đó đi vào. Cánh cửa lần thứ hai bị kéo lại.

“Là mày?” Cổ Minh đã không còn khí phách phần chấn như trước kia, một đôi mắt vô thần không khí trầm lặng. Khi Lâm Trạch Xuyên tiến vào anh ta chỉ ngây ngẩn nhìn cửa sổ.

“Là tao.” đôi mắt Lâm Trạch Xuyên nhẹ buông xuống, che đi cảm xúc trong mắt, âm thanh lạnh như sương băng.

“Là Cổ Viêm mang mày tới hả, nếu không ‘ngài’ sao có thể đi vào đây? Mày đã không còn là thiếu gia nhà họ Trình nữa rồi.” Cổ Minh trào phúng nói. Lời Cổ Minh khiến thân thể Lâm Trạch Xuyên cứng đờ, con người Lâm Trạch Xuyên nâng lên sự thù hận bên trong không hề che dấu.

“Bây giờ mày chẳng qua chỉ là sủng vật của thằng em họ thân yêu nhà tao mà thôi.” Cổ Minh khê cười nói, “Mày có hận tao thì thế nào? Mày có thể làm gì? Giết ta? Khi mày nằm mơ thì có lẽ sẽ làm được đấy.”

Những câu Cổ Minh nói đâm sâu vào đáy lòng Lâm Trạch Xuyên, một vết đâm một vết máu. Đáy mắt Lâm Trạch Xuyên màu máu nổi lên. Anh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, anh không thể bị Cổ Minh khống chế tâm trạng.

Cổ Minh nói đúng, anh bây giờ giết không được Cổ Minh. Đừng nói đến thế lực phía sau, cho dù mặt đối mặt một đối một, anh cũng không thể giết nổi Cổ Minh.

Nhưng——

Khóe miệng Lâm Trạch Xuyên nhẹ cong một tia cười lạnh lẽo. Đối với Cổ Minh, chết không phải là thứ không thể chịu đựng được. Có lẽ cái chết đối với Cổ Minh mà nói, là một sự giải thoát. Muốn Cổ Minh sống không bằng chết, cũng chỉ có ——

Lâm Trạch Xuyên đến gần Cổ Minh, ngồi xuống đối diện với Cổ Minh.

Anh nhẹ nhàng cười nói “Cổ Minh, mày yêu Tần Minh phải không? Vì Tần Minh, mày giết tao.”

“Là mày đáng chết.” Cổ Minh mỉm cười nói, “Tao yêu A Minh, vì cậu ấy, tao có thể làm tất cả.”

Lâm Trạch Xuyên cười nhạo một tiếng, “Mày cũng chỉ dám làm những trò rối trí đó ở sau lưng mà thôi. Nếu Tần Minh biết mày giết tao, mày cho là Tần Minh hy vọng mày còn sống?” Anh đứng lên, nhẹ nhàng nói bên tai Cổ Minh “Anh ta sẽ tự —— mình —— động thủ giết mày.”

“Cậu ấy sẽ không biết. A Minh sẽ không giết tao.” trạng thái tinh thần Cổ Minh vốn không ổn định, đặc biệt khi đề cập đến Tần Minh. Cổ Minh không ngừng lặp lại những lời này.

Lâm Trạch Xuyên lui về phía sau một bước, nhìn ánh mắt Cổ Minh dần dần hỗn loạn.

Cuối cùng Cổ Minh vẫn ổn định được cảm xúc, “A Minh bị Tần gia tạm giam trong quân đội, sao có thể biết được chuyện này.”

Lâm Trạch Xuyên lấy từ trong túi ra một đồ vật nhỏ bằng cục áo. Thứ này Cổ Minh đương nhiên biết, đồ nghe trộm chuyên dụng của quân đội “Thứ này ghi lại cái gì, mày biết không?”

“Mày ——”

“Không tồi, đem đó tao đem theo nó để ghi âm.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười, “Sau đó tao liên hệ với Tần Minh một chút...”

“Mày nghĩ mày vẫn là thiếu gia nhà họ Trình? Mày có thể liên lạc được với Tần Minh trong quân đội?” Cổ Minh vẫn cố gắng duy trì sự trấn định.

“Phương tiện liên lạc riêng của Tần Minh chỉ sợ mày cũng không biết được nhỉ.” Lâm Trạch Xuyên lạnh lùng cười nói, “Năm đó Tần Minh vào quân đội để tiện liên lạc với tao, nên có dùng một đường liên lạc riêng. Cho dù Tần Minh ở trong quân đội, tao vẫn có thể tùy tiện liên lạc với Tần Minh. Đường liên lạc này, chỉ sợ ngay cả mày cũng không biết.”

Sắc mặt Cổ Minh trở nên trắng bệch. Đối với những gì Lâm Trạch Xuyên nói, thật ra Cổ Minh tin. Bởi vì Trình Hưởng Nam quan trọng thế nào với Tần Minh, Cổ Minh biết. Nên chuyện này đương nhiên rất có khả năng.

Thực ra lời Lâm Trạch Xuyên nói đều là thật. Nhưng đường liên lạc này, Trình Hưởng Nam cũng không dùng nhiều.

“Đoạn này ghi âm, tao đã cho Tần Minh nghe.” Lâm Trạch Xuyên ghé sát vào Cổ Minh, ở bên tai Cổ Minh mỉm cười nói, “Để Tần Minh biết, mày yêu anh ta như thế nào nha.” Lâm Trạch Xuyên tuy rằng cười, nhưng âm thanh lại mang theo hơi lạnh thấu xương.

“Mày đoán xem khi Tần Minh nghe thấy đoạn ghi âm này, đã phản ứng như thế nào?”

Không chờ Lâm Trạch Xuyên nói xong, hai mắt Cổ Minh đỏ lên, dùng sức bóp cổ Lâm Trạch Xuyên, “Sao mày không chết đi!” trong lòng Cổ Minh tràn đầy hình ảnh khi Tần Minh biết được sự thật anh ta giết Trình Hưởng Nam, Tần Minh hận anh ta, Tần Minh muốn tự tay giết anh ta, Cổ Minh không chịu nổi! Tần Minh là thứ duy nhất để Cổ Minh theo đuổi sự sống, cho dù Tần Minh không nhìn anh ta, anh ta cũng không chịu nổi, sao có thể chịu được khi Tần Minh chán ghét anh ta! Đều do người trước mắt giữ trò!

Thật ra lời Lâm Trạch Xuyên nói có trăm ngàn lỗ hổng, nghi ngờ nhất là Tần Minh vẫn chậm chạp chưa xuất hiện. Nếu Tần Minh đã biết chân tướng, theo tình yêu của anh ta đối với Trình Hưởng Nam, tự nhiên sẽ dùng tất cả các biện pháp để đối phó với Cổ Minh. Nhưng từ đầu đến cuối Tần Minh vẫn không xuất hiện.

Vì trạng thái tinh thần của Cổ Minh vốn đã rất kém nay bị Lâm Trạch Xuyên lấy Tần Minh ra kích thích, rõ ràng tinh thần bắt đầu rối loạn, lỗ hổng dù có lớn, Cổ Minh cũng không thể tự hồi phục nữa. Bây giờ trong đầu Cổ Minh chỉ muốn giết chết người vướng bận trước mắt, nếu như không có người này, Tần Minh chính là của anh ta. Nếu không phải do người trước mắt, thì Tần Minh sẽ không chán ghét anh ta. Vừa nghĩ tới ánh mắt Tần Minh đầy hận thù chán ghét, vừa nghĩ tới Tần Minh sẽ tự tay giết mình, Cổ Minh cảm thấy cả thế giới bắt đầu nổ tung.

Lâm Trạch Xuyên bị Cổ Minh dùng lực đẩy ngã trên mặt đất, tay Cổ Minh tàn nhẫn dùng sức. Lâm Trạch Xuyên nhìn con người Cổ Minh u ám điên cuồng, khế nở nụ cười. Cổ Minh chỉ miễn cưỡng duy trì thần kinh yếu ớt như bình thường, nên bị anh đập nát.

Lâm Trạch Xuyên cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, nhưng anh nhưng không sợ hãi, chết đi cũng không có gì đáng sợ. Mà bây giờ, anh quá mệt mỏi——

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị mở. Cổ Viêm bước vào, đẩy Cổ Minh đã lâm vào trạng thái điên cuồng ra, ôm Lâm Trạch Xuyên ra khỏi phòng.

“Canh chừng anh ấy.” Cổ Viêm nói với nhân viên chăm sóc đi theo sau.

Sau đó Cổ Viêm ôm Lâm Trạch Xuyên đến một gian phòng ngủ, đẩy Lâm Trạch Xuyên lên giường, lạnh giọng nói “Em đang muốn chết.” Cổ Viêm lần đầu tiên lạnh mặt nói chuyện với Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở nụ cười, anh vuốt dấu vết màu tím ở cổ, dây thanh quản dường như bị tổn thương, âm thanh hơi khàn “À... Tôi muốn chết thì sao, tôi vốn đã chết.”

Cổ Viêm dùng sức bóp cầm anh, “Đừng để tôi nghe được em nói như vậy lần nào nữa. Tôi không nên đưa em tới gặp Cổ Minh!” Cổ Viêm hung hăng hôn Lâm Trạch Xuyên, khiến Lâm Trạch Xuyên ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

74. Chương 74

Edit & Beta: Hoa Cúc

Lâm Trạch Xuyên dùng sức đẩy Cổ Viêm, nhưng vẫn không đẩy được. Đợi khi Cổ Viêm buông Lâm Trạch Xuyên ra, thì Lâm Trạch Xuyên gần như bị hôn đến hít thở không thông.

“Tôi...” Lâm Trạch Xuyên nhìn sắc mặt Cố Viêm vẫn còn âm trầm, bỗng nhiên nghẹn lời. Khi anh nhìn thấy Cố Minh, những hồi ức thuộc về Trình Hường Nam vẫn tràn ngập trong đầu anh, khiến tâm tình của anh không thể khống chế được, màu xám làm chủ cảm xúc anh.

Anh nhẹ nhàng rũ mắt xuống. Anh từng cho rằng anh đã thoát khỏi mọi thứ, thì ra từ đầu đến cuối anh vẫn chưa hề bước ra được. Cái chết của Trình Hường Nam vẫn luôn là sự bế tắc trong lòng anh, ngay cả chỉ chạm vào một chút, cũng khiến trái tim anh đau đớn. Những cảm xúc tiêu cực đen tối ấy chôn sâu trong lòng anh, tuy thỉnh thoảng nó phá tan phòng tuyến, khiến tâm tình anh kém đi, nhưng anh vẫn có thể khắc chế được. Mãi cho đến lần này gặp mặt Cố Minh, những cảm xúc tiêu cực đen tối kia hoàn toàn bùng nổ, làm chủ thân thể này, ngay cả bản thân anh cũng không khống chế được.

Cho dù bây giờ tinh thần Cố Minh đã hoàn toàn sụp đổ, anh lại cảm thấy lòng anh càng vắng lặng. Tựa như ngay cả lý do duy nhất để anh cố gắng duy trì sự sống cũng không có. Vậy sự tồn tại của anh có ý nghĩa gì?

Cố Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên im lặng không nói gì, khẽ thở dài. Sau đó, Y nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Lâm Trạch Xuyên, hô hấp ấm áp nhẹ phẩy qua vành tai Lâm Trạch Xuyên, “Em còn có tôi.”

Lâm Trạch Xuyên nghe đến đây, thân thể run rẩy. Tay anh chậm rãi nâng lên, cuối cùng đặt trên lưng Cố Viêm. Ánh mắt của anh vẫn có chút mê mang, nhưng không hề ảm đạm. Anh nhìn mặt Cố Viêm, đầu khẽ nâng, hôn lên môi Cố Viêm, nhẹ nhàng gặm cắn. Hô hấp hai người trở nên nóng bỏng. Cố Viêm khẽ hôn bắt đầu đáp lại Lâm Trạch Xuyên. Hai người miệng lưỡi giao nhau, nụ hôn khẽ trở nên nhiệt liệt triền miên. Mặt Lâm Trạch Xuyên vốn tái nhợt nhiễm màu đỏ, đôi mắt cũng vì *** bao phủ một tầng hơi nước.

Khi nụ hôn dài kết thúc, Lâm Trạch Xuyên đột nhiên dùng sức, đẩy Cố Viêm xuống giường. Cố Viêm tùy ý Lâm Trạch Xuyên, không phản kháng. Lâm Trạch Xuyên xoay người khóa gối trên người Cố Viêm, sau đó cúi thân nhẹ hôn môi Cố Viêm. Cố Viêm chỉ thấp giọng cười khẽ một tiếng, dung túng cho hành vi của Lâm Trạch Xuyên. Tay Lâm Trạch Xuyên từ vạt áo tham nhập vào trong quần áo Cố Viêm, sau đó hướng về phía trước dán lên thân thể Cố Viêm, cho đến khi chạm tới ngực Cố Viêm mới ngừng lại.

Bàn tay Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng vuốt ve ***g ngực rắn chắc của Cố Viêm. Cố Viêm không động, nhưng ánh mắt y nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên trở nên ảm trầm, sâu trong con người lửa đang thiêu đốt. Ánh mắt Lâm Trạch Xuyên chống ánh mắt Cố Viêm. Khi anh nhìn thấy dục vọng trong con người Cố Viêm, khóe mắt hơi hơi cong, khóe miệng nhẹ nhàng câu lên một nụ cười.

Tay anh vẫn nhẹ nhàng vuốt ve ***g ngực Cố Viêm, đầu ngón tay sát qua điểm nhô ra trên ngực Cố Viêm. Anh có thể cảm nhận rõ ràng ***g ngực Cố Viêm bắt đầu phập phồng không như bình thường. Anh ác liệt dùng ngón tay kẹp lấy điểm nhỏ kia.

Tay Cố Viêm cuối cùng cũng động, y dùng tay cầm chặt bàn tay Lâm Trạch Xuyên đang dán lên ngực mình, thanh âm trầm thấp “Đừng đùa quá mức.”

Lâm Trạch Xuyên mỉm cười nói “Thì tính sao?” Tuy rằng một tay anh bị Cố Viêm bắt lấy, nhưng tay kia thì vẫn tự do. Tay kia buông lỏng dây lưng của Cố Viêm. Con người Cố Viêm tối sầm nhìn động tác của Lâm Trạch Xuyên, cho đến khi tay Lâm Trạch Xuyên nắm chặt dục vọng của y.

Lâm Trạch Xuyên nghe Cố Viêm thấp giọng cười một tiếng, sau đó cảm thấy trời đất quay cuồng. Trong chớp mắt, Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm đặt trên giường.

Cố Viêm nhẹ nhàng cắn vành tai trắng nõn của anh, “Nói rồi, bảo em đừng đùa quá mức.”

Lâm Trạch Xuyên há miệng thở dốc, Cố Viêm vươn tay đặt trên môi Lâm Trạch Xuyên, “Bây giờ nói gì cũng đã muộn.” Y khẽ cười nói “Hưởng thụ cho tốt là được.” giọng Cố Viêm dịu dàng, nhưng xuống tay tuyệt đối không nhẹ. Sau khi nói xong, y cũng kéo áo sơ mi của Lâm Trạch Xuyên ra. Cúc áo sơ mi bị xé tung, rơi trên xuống đất phát ra tiếng vang.

Một tay Cố Viêm bắt lấy hai tay Lâm Trạch Xuyên, nắm chặt tay anh đặt trên đỉnh đầu. Sau đó Cố Viêm cởi cà-vạt xuống, cột hai tay Lâm Trạch Xuyên vào đầu giường.

“Anh buông ra!” Lâm Trạch Xuyên bị trói tay tức đến khó thở quá. Tuy anh và Cố Viêm số lần lên giường ngay cả bản thân anh cũng đếm không hết, nhưng Cố Viêm chưa bao giờ chơi anh lại.

Cố Viêm nhẹ khẽ hôn Lâm Trạch Xuyên một cái, “Trẻ con không nghe lời nên giáo huấn một chút.”

“Bụng dạ tiểu nhân.” Lâm Trạch Xuyên hừ lạnh nói. Lâm Trạch Xuyên cho rằng Cố Viêm đang so đo chuyện anh áp Cố Viêm xuống dưới.

Con người Cố Viêm tối tăm không chỉ có ***, cảm xúc sâu bên trong đó Lâm Trạch Xuyên nhìn không thấy. Y nhìn dấu tay xanh tím trên cổ Lâm Trạch Xuyên, màu mắt càng sâu. Đầu ngón tay y nhẹ nhàng vuốt ve cổ Lâm Trạch Xuyên.

“Về sau còn dám như vậy, tôi sẽ khiến em ngay cả sức để chết cũng không có. Em ngoan ngoãn nằm đó cho tôi.” Cố Viêm dịu dàng nói, giọng điệu lại mang theo ý lạnh.

Lâm Trạch Xuyên nghe Cố Viêm nói, thân thể đang giãy dụa cũng dừng lại một chút, quên phản kháng.

“Sẽ không...” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nói, con người anh mở ra. Sau khi nhìn thấy Cố Minh, những cảm xúc tiêu cực ập tới, ngay cả bản thân anh cũng không chế không được, nên anh mới có thể... nghĩ lấy cái chết để chấm dứt tất cả chuyện này.

“Tôi yêu em.” Cố Viêm hôn Lâm Trạch Xuyên, nói.

“Tôi cũng... Yêu anh.” suy nghĩ của Lâm Trạch Xuyên bay rất xa, anh nghe Cố Viêm nói, sau đó ngậy ra một lúc, cuối cùng vẫn nói những gì ở trong lòng.

Đợi khi Lâm Trạch Xuyên tỉnh táo từ trong nụ triền miên của Cố Viêm, phần nộ nói “Cố Viêm! Anh nhanh cởi cà-vạt ra cho tôi!”

Cố Viêm mỉm cười nói “Bảo bối, đừng đấu tranh vô ích. Làm sai thì nên bị trừng phạt, nếu không lá gan của em càng lúc càng lớn. Đây không phải chuyện tốt.”

“Tôi đã nói sẽ không làm như vậy nữa, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn!” ánh mắt Lâm Trạch Xuyên đỏ lên.

Ánh mắt Cố Viêm nhìn theo dấu vết xanh tím trên cổ Lâm Trạch Xuyên đi lên, cuối cùng chạm vào ánh mắt Lâm Trạch Xuyên. Y nhẹ nhàng vuốt mặt Lâm Trạch Xuyên “Đừng nghĩ.”

“Thôi đi..., chẳng qua vì thỏa mãn suy nghĩ đáng khinh của anh thôi, đừng tìm cớ làm gì.” Lâm Trạch Xuyên bị tức không lựa được lời nói.

Cố Viêm vỗ nhẹ mặt Lâm Trạch Xuyên “Em đang nói cái gì, bảo bối.”

Lâm Trạch Xuyên “...” Gặp vô lại, miệng lưỡi thế nào cũng không sử dụng được.

Tay Cố Viêm từ trên mặt Lâm Trạch Xuyên trượt xuống, xẹt qua cổ, hướng về phía ***g ngực trắng nõn của Lâm Trạch Xuyên. Sau đó dùng sức xoa nắn điểm nhỏ trên ngực Lâm Trạch Xuyên, nhìn điểm nhỏ sưng huyết đứng thẳng. Cánh tay Cố Viêm hoàn toàn không chế thân thể Lâm Trạch Xuyên, thân thể y hướng về phía trước. Môi dán lên ngực Lâm Trạch Xuyên, cuối cùng cắn điểm nhỏ đứng thẳng, đầu lưỡi khiêu khích không dừng.

Tay Lâm Trạch Xuyên đột nhiên bị trói chặt, tiếng rên rỉ không thể không chế tràn ra từ khóe môi. Toàn bộ con người bị hơi nước bao trùm, thần trí dần bị *** ăn mòn.

Quần áo Lâm Trạch Xuyên bị rút đi, ngoại trừ cái áo sơ mi kéo mất hết cúc vì cánh tay bị trói mà không thể bỏ đi. Nhưng cũng chẳng khác gì không mặc quần áo.

Phòng này đương nhiên không có đồ bôi trơn. Tay Cố Viêm vuốt ve dục vọng của Lâm Trạch Xuyên, đỉnh dục vọng đứng thẳng đã bắt đầu chất lỏng phân bố. Lâm Trạch Xuyên rên rỉ đứt quãng. Cố Viêm hôn môi Lâm Trạch Xuyên, nuốt đi những tiếng rên rỉ, toàn bộ căn phòng chỉ còn tiếng nước *** mỹ. Động tác trên tay Cố Viêm không dừng lại, tốc độ vuốt ve càng thêm nhanh.

Bỗng nhiên, thân thể Lâm Trạch Xuyên mãnh liệt rung động, chất lỏng màu trắng tung tóe lên bụng Cố Viêm, hai má ửng đỏ, hai mắt thất thần. Cố Viêm nâng cao mông Lâm Trạch Xuyên, cũng nhét vào thắt lưng anh một cái gối. Y dùng ngón tay lau chất lỏng ở bụng, sau đó dùng tay mở hai cánh mông cong cong của Lâm Trạch Xuyên làm trơn cho Lâm Trạch Xuyên. Y thử vươn một ngón tay đi vào thân thể Lâm Trạch Xuyên, ngón tay khi tiến vào không ngừng mở rộng vách tường thịt mềm mại. Lâm Trạch Xuyên hô

hấp dồn dập, rên rỉ không thể khống chế tràn ra, càng lúc càng lớn, hai tay bị trói nắm chặt, toàn bộ thân thể phồng màu hồng phấn, lay động cao thấp.

Cố Viêm hôn khéo miệng Lâm Trạch Xuyên “Bé ngoan, nhịn một chút.” Sau đó y lại đưa một ngón tay vào. Thái dương Lâm Trạch Xuyên thấm mồ hôi tinh mịn. Bởi vì *** mà hơi nước tụ tại trong mắt càng nhiều, cuối cùng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Cố Viêm lại đưa một ngón tay vào. Lâm Trạch Xuyên thở gấp, khóe mắt cũng mang theo màu hoa đào.

“A ” khi đưa vào ngón tay thứ tư, Lâm Trạch Xuyên đau đớn kêu lên. Cố Viêm nhẹ nhàng hôn nước mắt ở khóe mắt Lâm Trạch Xuyên, nhưng động tác trong tay không dừng lại.

Cuối cùng, mở rộng gần hoàn tất, y nâng hai chân thon dài trắng nõn của Lâm Trạch Xuyên đặt bên hông, thân thể trầm xuống, tiến vào thân thể Lâm Trạch Xuyên, dùng sức đâm vào bên trong. Căn phòng chỉ còn tiếng hít thở nặng nề âm thanh nước chảy và tiếng thân thể va chạm nhau. Dục vọng của Cố Viêm ra vào trong thân thể Lâm Trạch Xuyên, nơi mập hợp bởi vì động tác kịch liệt chảy ra chút bọt nước màu trắng.

Không biết qua bao lâu, Lâm Trạch Xuyên cảm thấy đã hạ thân mất đi cảm giác, Cố Viêm mới bắn vào trong thân thể anh. Âm thanh Lâm Trạch Xuyên khàn khàn “Cút xuống cho tôi.”

Cố Viêm nhẹ nhàng liếm cắn hầu kết Lâm Trạch Xuyên, dục vọng cũng không rời khỏi thân thể Lâm Trạch Xuyên. Hầu kết Lâm Trạch Xuyên vì Cố Viêm khiêu khích mà trượt lên xuống.

“Này làm sao đủ?” Cố Viêm thanh âm trầm thấp đạo.

“Anh là đồ cầm thú.” Lâm Trạch Xuyên ngay cả sức lớn tiếng nói chuyện cũng không có, “Anh muốn làm chết người à?”

“Sao tôi có thể bỏ được.” Cố Viêm dịu dàng nói.

“Đi xuống.”

Cố Viêm không nói gì nữa, y dùng hành động thực tế tỏ vẻ ý của mình. Bên trong căn phòng, tiếng rên rỉ lần thứ hai vang lên, âm thanh nước chảy càng nhiều triền miên *** mỹ. Lâm Trạch Xuyên bị Cố Viêm đưa vào nơi sâu nhất của ***, thần trí không rõ, thân thể bị bản năng khống chế.

Đúng lúc đó, Cố Viêm bỗng nhiên dừng động tác. Lâm Trạch Xuyên mờ mịt nhìn Cố Viêm, tựa như đang hỏi Cố Viêm vì sao dừng lại. Cố Viêm thả lỏng cà-vạt trói tay Lâm Trạch Xuyên. Để tay Lâm Trạch Xuyên vòng lên lưng mình. Hai thân thể lại một lần nữa quấn lấy nhau, ***g ngực rắn chắc của Cố Viêm và ***g ngực trắng nõn của Lâm Trạch Xuyên dính sát vào nhau ma sát lên xuống. Lâm Trạch Xuyên dùng sức cào lên lưng Cố Viêm, để lại từng vết máu.

Bên trong căn phòng, mập mờ lưu luyến.

75. Chương 75

Edit & Beta: Hoa Cúc

Bí mật sương mù từ sau khi công khai thử máy đến nay vẫn luôn lấy được sự chú ý của mọi người, mà hai diễn viên quan trọng diện mạo tương tự cũng lấy được không ít ánh mắt của fans, hơn nữa vụ đấu súng khiến bộ phim này càng thêm nóng. Bí mật sương mù thậm chí ngay cả quảng cáo cũng không cần.

Nếu như nói nửa năm trước người xem chờ mong bộ phim điện ảnh Tiềm hành , vậy sáu tháng cuối năm phim điện ảnh mà người ta chờ mong chính là Bí mật sương mù .

Khi Bí mật sương mù chuẩn bị, không tha tin tức muốn quay vào năm nay, có người nói quán quân phòng vé năm nay là Tiềm hành . Điều này không có ai nghi ngờ, đặc biệt là khi Tiềm hành đạt được những thành công cực lớn, nên kéo theo đó tiền phòng vé cũng không ít. Cho tới bây giờ xét tổng số tiền phòng vé

của Tiềm hành , thì quán quân phòng vé năm nay chắc chắn không thể nghi ngờ sẽ là Tiềm hành . Số tiền phòng vé của Tiềm hành bằng số tiền của tất cả các phim điện ảnh khác trong năm cộng lại.

Nhưng đột nhiên Bí mật sương mù bấm máy khiến tất cả mọi người không xác định được. Thật ra rất nhiều người cũng biết Vu Nhạc Dương chuẩn bị cho Bí mật sương mù , hơn nữa chuẩn bị rất lâu rồi. Nhưng không ai biết thời gian Bí mật sương mù bắt đầu quay, cho nên năm nay khi Bí mật sương mù thử vai tuyển diễn viên mới lấy được sự hấp dẫn của người xem như vậy.

Sau khi Bí mật sương mù cử hành lễ bấm máy, có người dự đoán Bí mật sương mù thời gian công chiếu có lẽ sang năm sau, nhưng cuối cùng vẫn chiếu trong năm nay.

Bàn về đội hình diễn viên, Tiềm hành thắng Bí mật sương mù một bậc. Dù sao Tiềm hành là phim theo hướng thương nghiệp, đội hình diễn viên cũng đã đủ để tuyên truyền cho phim, nên khi tuyển diễn viên danh khí của diễn viên chiếm nhân tố rất lớn. Mà Bí mật sương mù tuyển diễn viên lại chú trọng vào diễn xuất.

Về mặt tuyên truyền, Tiềm hành tuyên truyền không thể nói là không mãnh liệt, theo nguồn tài chính, số tiền dành để tuyên truyền cũng chiếm một phần rất lớn. Mà Bí mật sương mù lại không tuyên truyền nhiều, đó cũng ý của bản thân Vu Nhạc Dương. Nhưng từ khi bấm máy, đoàn phim không ngừng xảy ra chuyện, sự chú ý dành cho Bí mật sương mù không ngừng tăng lên.

Luận danh khí để kêu gọi tiền phòng vé, tại Trung Quốc, thì hai người không chênh lệch lắm, đều là những đạo diễn hạng nhất trong nước. Nhưng luận và lực ảnh hưởng quốc tế, Vu Nhạc Dương và Vương Phi rõ ràng không cùng một tầng. Một người phát hành phim trong phạm vi toàn cầu, người còn lại chỉ phát hành ở khu vực Châu Á, do đó làm sao có thể so sánh được với tiền phòng vé toàn cầu.

Khi Bí mật sương mù chưa công chiếu, đã có người bắt đầu tranh luận về bộ phim sẽ sở hữu vòng nguyệt quế quán quân phòng vé năm nay của Trung Quốc. Có người cho rằng là Tiềm hành , có người thì kiên trì cho là Bí mật sương mù .

Ngay khi mọi người tranh luận như vậy, Bí mật sương mù lại khiêm tốn làm lễ phát hành và chính thức công chiếu.

Dù lễ ra mắt phim rất khiêm tốn nhưng hoàn toàn tương phản với đó là độ nóng không ngừng tăng lên. Ngày đầu tiên, tất cả các rạp công chiếu Bí mật sương mù đều chật ních, muốn lấy được một vé cũng khó. Tuy cũng có những bộ phim điện ảnh khác gặp phải tình huống này, nhưng cũng chỉ giới hạn ở ngày đầu tiên. Trong từ thời gian bắt đầu công chiếu Bí mật sương mù , thì tất cả các rạp vẫn chật ních.

Giai đoạn quay phim không ngừng gặp chuyện khiến mọi người chú ý. Hơn nữa đây còn là bộ phim cuối cùng Chu Thiên Vương tham gia trước khi lui giới, tuy chỉ là khách mời.

Rồi sau đó, nguyên nhân chính ở hiệu quả tuyên truyền ‘truyền miệng’ của người xem.

Hiệu quả thị giác rung động, diễn viên diễn xuất xuất thần nhập hóa gần như hòa mình hợp nhất vào nhân vật, các quan niệm về tín ngưỡng va chạm với nhau đi sâu vào tâm cho mọi người tự hỏi tìm mò. Dự luận gần như ‘điên cuồng bình luận’ về Bí mật sương mù . Các trang web đánh giá và bình luận điện ảnh qua mạng cho phim rating cao đến 9.8.

— ba năm một phim, thành tựu của Vu Nhạc Dương là Bí mật sương mù , hay chính Bí mật sương mù làm nên thành tựu cho Vu Nhạc Dương? Nhà phê bình điện ảnh nổi danh Kitty đã viết trên dòng thời gian của mình như vậy.

— Trong bộ phim điện ảnh này. Hầu hết mọi người cảm thấy không có gì ngoài ý muốn về Chu Thiên Vương, cậu vẫn thể trước sau như một diễn xuất cấp thần, trong quá trình xem phim, mọi người hoàn toàn không hề nghĩ người đó là Chu Thiên Vương. Trong phim, cậu chính cái kẻ thần bí đầy quyền lực khiến người ta tò mò – Kiều Lam.

Mà Lương Bình Yên sau khi quay xong bộ phim Xoay người , cũng phát huy đến cực hạn, trong phim này anh ta vẫn luôn vững vàng. Anh ta đem nhân vật trí tuệ và ung dung Dr.C kia biểu hiện vô cùng tinh tế.

Hơn nữa cả bộ phim, khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn nhất chính là Lâm Trạch Xuyên, anh cũng được xem như là điểm nhấn lớn nhất của bộ phim. Trước khi quay Bí mật sương mù, tuy có danh khí không nhỏ. Nhưng danh khí đó có một phần rất lớn thông qua các scandal. Cho dù trong một bộ phim tiêu biểu như Tiềm hành, biểu hiện rất cuốn hút, nhưng về phương diện diễn xuất vẫn chưa gây được ấn tượng rõ ràng, từ đó có thể thấy được anh diễn xuất chưa lưu loát. Nên trước đó, Lâm Trạch Xuyên cũng chỉ có thể được xưng như một minh tinh thần tượng mà thôi, không phải một diễn viên điện ảnh đủ tư cách.

Nhưng Bí mật sương mù, giúp Lâm Trạch Xuyên trong chớp mắt từ một minh tinh thần tượng trở thành diễn viên phái thực lực hoàn mỹ. Ai cũng biết, nửa giai đoạn đầu của bộ phim, nhân vật Lục Trầm Phong là do Ninh Xung diễn, phần sau lại do Lâm Trạch Xuyên diễn. Nhưng bắt đầu từ khi nào, cảnh nào? Hầu như rất ít người có thể nhận ra được.

Killer.J trong phim là một nhân vật phản diện. Chu Thiên Vương diễn xuất khiến nhân vật Kiều Lam sống lại, thì không có gì phải ngạc nhiên, bởi vì Chu Thiên Vương diễn xuất vốn đã cao siêu như thế. Người ta kinh ngạc là Lâm Trạch Xuyên cũng làm cho Killer.J hoàn toàn sống lại! Đây là điểm nhấn bất ngờ nhất của phim. Trong thời gian nửa năm, diễn xuất của Lâm Trạch Xuyên từ sự trúc trắc ban đầu đến bây giờ đã có thể diễn ngang ngửa với Chu Thiên Vương mà hoàn toàn không bị lu mờ, tiến bộ như thế, khiến người ta kinh ngạc.—— Nhà phê bình diễn viên điện ảnh nổi danh LUNA, đã viết như vậy.

Nhiệt độ của phim không ngừng bay lên, tiền phòng vé cũng đạt tới đỉnh, đưa các rạp chiếu phim trở thành điểm nóng, cũng trở thành đề tài nghị luận lớn nhất trên mạng. Cuối cùng, tiền phòng vé của Bí mật sương mù cũng vượt qua quán quân phòng vé trước đó Tiềm hành. Đồng thời tạo nên một kỷ lục mới cho làng điện ảnh Trung Quốc với số tiền phòng vé kinh điển.

“Chúc mừng.” Giang Ấn Thiên sau khi thu được phản hồi từ đoàn phim Bí mật sương mù, nhẹ nhàng nói với Lâm Trạch Xuyên. Giờ này khắc này, Anh ta đã không biết phải biểu đạt ý nghĩ nội tâm của mình như thế nào nữa. Có lúc, Giang Ấn Thiên cho rằng mình vĩnh viễn sẽ đợi không được đến ngày này, nhưng không nghĩ tới ngày này lại đến quá đột ngột, như vậy... nó thật nhanh, khiến anh ta không biết phải làm sao.

Lâm Trạch Xuyên cúi đầu nhìn tạp chí nghe vậy ngẩng đầu, mỉm cười nói với Giang Ấn Thiên “Vui chung.”

Trên con đường diễn xuất, Giang Ấn Thiên luôn đi cùng anh cho tới bây giờ. Lúc ban đầu, anh đi rất gian nan, là Giang Ấn Thiên bên cạnh cổ vũ, anh mới không còn lúng túng nữa. Sự kiện đấu súng xảy ra, tuy trong lòng anh đã có đối sách ứng phó, nhưng Giang Ấn Thiên không biết. Nếu như một người đại diện bình thường, nhìn thấy diễn viên không có bất kỳ phản ứng gì, tự nhiên định trước sẽ buông tha cho tiền đồ của nghệ nhân trong tay mình và quay lại mang theo một người mới tốt hơn. Giang Ấn Thiên tuy sốt ruột, nhưng cho tới cuối cùng vẫn chưa từng buông tha anh.

Mặc dù đối tốt với Giang Ấn Thiên, chẳng qua bởi vì anh là ‘Lâm Trạch Xuyên’. Nhưng Giang Ấn Thiên đúng là người từ khi anh sống lại đối xử tốt với anh thuần túy nhất.

“Chúc mừng!” Một thanh âm đánh gãy suy nghĩ của Lâm Trạch Xuyên.

Lâm Trạch Xuyên quay đầu, “Cám ơn.”

“Tôi còn chờ mong cậu nói thêm vài câu, sao lại không có gì?” Trần Hi Hàm ngồi xuống bên cạnh Lâm Trạch Xuyên.

“Vậy cậu muốn tôi nói gì?” Lâm Trạch Xuyên tiếp tục xem tạp chí, thuận miệng hỏi.

“Đừng qua loa như vậy nha.” Trần Hi Hàm ôm lấy cánh tay Lâm Trạch Xuyên, cười nịnh nói, “Ngài kim chủ thân mến, cậu nói phim điện ảnh của cậu tiền phòng vé lớn như vậy, có phải nên thoả một chút hay không?” Nói xong, cậu ta đuổi tay phải đến trước mắt Lâm Trạch Xuyên, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, xoa xoa cùng ngón cái.

“À, tôi đem chiếc xe kia cho cậu là được rồi.” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nói.

“Cậu nói đến cái xe hồng kia?” khóe miệng Trần Hi Hàm rút một cái. Chiếc xe trong miệng Lâm Trạch Xuyên là xe Buick lúc trước công ty phân phối cho anh. Chiếc xe này đưa cho Trần Hi Hàm lái trở thành

xe tư, một lần đang đi trên đường, bởi vì muốn nói chuyện với một người đẹp, nên lái ô tô xuyên qua bức tường đổ ở ven đường, bị hỏng hoàn toàn.

“Ủ? Có ý kiến?” Lâm Trạch Xuyên thản nhiên nói.

“Không... Không ý kiến.” Trần Hi Hàm vẻ mặt cầu xin.

“Đồng sắt vụn đó cũng có thể bán được không ít tiền.” Giang Ấn Thiên ‘an ủi’ nói.

“Giang ca, anh cũng cười tôi.” Trần Hi Hàm ‘nức nở’ nói.

Giang Ấn Thiên nhin không được cười khê “Về sau muốn cùng mỹ nữ nói chuyện phiếm ít nhất cũng phải nhìn đường, lần này cậu rất may mắn, không bị thương gì.”

Trần Hi Hàm “...”

Mấy tháng qua đi, mỗi năm một lần lễ khai mạc điện ảnh Kim An.

Năm nay ảnh đế vẫn cạnh tranh kịch liệt như trước. Nhưng thiếu đi một cái tên quen thuộc—— Chu Vũ Đồng, người bốn năm liên tục lấy được danh hiệu ảnh đế, siêu sao thiên vương đặc biệt nhất. Nhưng ảnh đế năm nay lại đề danh ra một cái tên mới—— Lâm Trạch Xuyên.

Năm nay Lâm Trạch Xuyên vẫn nhận được thư mời của điện ảnh Kim An. Lần này là vì anh đạt được đề cử vào hạng mục giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Hai bên thảm đỏ vô số phóng viên vây quanh, khiêng nhưng cái máy quay thật dài. Một chiếc xe Maybach màu đen mại chậm rãi dừng lại, tất cả các phóng viên xôn xao, màn hình ào ào nhắm ngay cửa xe. Nhân viên công tác đi lên trước, mở cửa xe.

Lâm Trạch Xuyên một thân âu phục vừa vặn sáng màu, từ bên trong xe đi xuống. Lập tức ánh đèn flash điên cuồng nhấp nháy. Lâm Trạch Xuyên lần này không mang bạn gái. Từ thảm đỏ một mình đi lên, cả đường đi đèn flash nhấp nháy không ngừng nghỉ.

Khi vào bên trong, Lâm Trạch Xuyên theo nhân viên công tác, đến hàng ghế thứ nhất ngồi xuống.

Năm nay người chủ trì vẫn là Nguyên Sùng Châu, ông ta một thân tây trang huy nhàn, cầm micro nói.

Sau khi vài giải thưởng ban đầu được trao, cuối cùng cũng đến phần trao giải khiến người ta chú ý nhất nam diễn viên chính xuất sắc.

“Lần này giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất vẫn cạnh tranh kịch liệt.” Nguyên Sùng Châu cười nói, sau đó âm thanh của ông ta mang chút thương cảm, “Tôi chủ trì lễ trao giải vài năm, vẫn luôn có một cái tên cùng tôi đồng hành chứng kiến điện ảnh lễ Kim An. Mà ngày này năm nay, cái tên đó đã không còn xuất hiện trên màn hình lớn.”

“Tôi chỉ xúc động một thoáng.” âm thanh Nguyên Sùng Châu lần thứ hai vang lên, “Mọi người chúng ta tiếp tục. Năm nay nam diễn viên chính xuất sắc nhất chính là——”

Nguyên Sùng Châu dừng một chút. Trên màn ảnh máy quay liên tục, cuối cùng dừng ở hình ảnh Lâm Trạch Xuyên, “Lâm Trạch Xuyên —— chúc mừng!” Dưới đài tiếng vỗ tay vang lên.

Trên sân khấu huy hoàng, Lâm Trạch Xuyên đi lên đài, mỉm cười với vô số màn ảnh nói “Cám ơn tất cả những người luôn ủng hộ tôi, cám ơn mọi người đã cùng tôi đi đến bước đường này.” Tiếng vỗ tay lần thứ hai vang lên. Trên đài ngọn đèn lấp lánh, dưới đài không khí nóng như lửa.

Những gì Lâm Trạch Xuyên muốn nói cũng rất ngắn. Sau khi nói xong, anh lập tức đi xuống. Nhìn khung cảnh náo nhiệt xung quanh, Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên lại cảm thấy thật vắng lặng. Phảng phất như có một bức tường vô hình, ngăn cách anh và thế giới ấy. Anh đột nhiên rất muốn gặp một người, rất muốn rất muốn... Bây giờ, y đang làm gì?

Sau khi lễ trao giải chấm dứt, điện thoại của anh rung lên. Anh lấy di động ra, nhìn màn hình một chút, là Cố Viêm.

“Alo.” Lâm Trạch Xuyên nhận điện thoại.

“Chúc mừng.” đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ của Cố Viêm.

“Cám ơn.” Lâm Trạch Xuyên nở nụ cười từ đáy lòng.

“Ra ngoài đi.”

“Cái gì?” Lâm Trạch Xuyên kinh ngạc nói, “Anh ở bên ngoài?”

“Khu C bãi đỗ xe.” Cố Viêm nói.

Lâm Trạch Xuyên cúp điện thoại, đi ra khỏi hội trường, vào khu C bãi đỗ xe. Khu C là bãi đỗ xe dành cho khách quý, nên không có phóng viên đi vào.

Ngọn đèn sau lưng sáng rực, mà bãi đỗ xe lại trống vắng không tiếng động.

Cố Viêm dựa vào cửa xe, nghe được tiếng bước chân thì quay đầu nhìn về phía Lâm Trạch Xuyên. Bãi đỗ tối mờ, ngọn đèn vàng ấm áp, chỉ còn lại hai người họ.

“Lại đây.” Cố Viêm nói.

“Có chuyện gì không?” Lâm Trạch Xuyên đến gần Cố Viêm, hỏi.

Cố Viêm ôm Lâm Trạch Xuyên, khẽ hôn lên trán anh. Dưới ánh trăng, ánh mắt của y dịu dàng lưu luyến, “Lên xe.”

Sau khi Lâm Trạch Xuyên lên xe, Cố Viêm lái xe ra khỏi hội trường, trên đường chạy như bay.

“Đi đâu vậy?” Lâm Trạch Xuyên hỏi.

“Sân bay.” Cố Viêm khẽ cười nói.

“Đi sân bay làm gì?” Lâm Trạch Xuyên vẫn nghi hoặc.

“Đi Canada.” Cố Viêm nói.

“Canada? Vội như vậy?” Lâm Trạch Xuyên đương nhiên không kịp phản ứng.

“Tất nhiên, tôi không muốn phải đợi thêm một chút nào nữa.” Cố Viêm khẽ cười, một tay y nắm tay lái, một tay khác nắm tay Lâm Trạch Xuyên, “Chúng ta đi đăng ký.” mười ngón hai tay giao nhau, nhẹ nhàng triển miên.

Lâm Trạch Xuyên nhắm mắt lại, khóe miệng hơi cong, nhẹ nhàng đáp “Ừ.”

Hai kiếp cả đời. Kiếp này tôi gặp được anh, là may mắn lớn nhất...

— Chính văn hoàn —

76. Chương 76: Tần Minh

Edit & Beta: Hoa Cúc

Tần Minh lần đầu tiên nhìn thấy Trình Hường Nam vào ngày đại thọ Tần lão gia tử bảy mươi tuổi, một năm đó cậu chín tuổi, Trình Hường Nam sáu tuổi.

Hai nhà Trình Tần có quan hệ lâu đời, Tần lão gia tử đại thọ bảy mươi tuổi, Trình gia đương nhiên sẽ đến chúc mừng. Khi Trình gia tới, cha Tần mang theo Tần Minh đi nghênh đón khách. Tần gia đối với trẻ nhỏ giáo dục đều rất nghiêm khắc. Tần Minh tuy rằng mới chỉ chín tuổi, nhưng đã bắt đầu theo cha vào quân đội rèn luyện, so với các thiếu niên khác thì trầm ổn hơn nhiều.

Người Trình gia tới không ít, Tần Minh lần đầu tiên nhìn thấy cậu bé bị Trình lão gia tử ôm trong lòng. Thật ra cậu bé kia cũng không tính là nhỏ, đáng về khoảng năm sáu tuổi. Trình gia giống như Tần gia, đều sinh ra trong quân đội. Cho nên đối với con cháu trong gia tộc đều giáo dục mang tính quân sự, sẽ không

kiêu căng như những đứa nhỏ khác, cơ bản cũng ít khi ôm ấp chúng. Đừng nói là đã năm sáu tuổi còn bị ôm trong lòng. Tần Minh không khỏi nhìn nhiều một chút.

Lúc này Tần Minh mới phát hiện cậu bé đáng vẻ rất đáng yêu, làn da trắng nõn, ánh mắt đen bóng tinh lưỡng, lông mi thật dài run rẩy, chọc người thương mến. Cậu có chút hiểu được vì sao Trình lão gia tử lại cưng chiều bé như vậy, ngay cả để bé đi đường cũng luyện tiếc bé phải đi nhiều. Đứa bé như vậy, từ nhỏ đã nên được yêu chiều. Đây ý tưởng đầu tiên xuất hiện trong đầu khi Tần Minh nhìn thấy bé.

Khi cha giới thiệu cho cậu với người của Trình gia, Tần Minh đã biết đứa bé là Trình Hướng Nam, đứa con nhỏ nhất của Trình gia, cũng được mọi người trong Trình gia thương yêu nhất.

Lễ phép tiếp đón người Trình gia, tầm mắt Tần Minh lại không tự giác nhìn về phía cậu bé trong lòng Trình lão gia tử.

Trình lão gia tử thấy thế, ngồi xổm bỏ Trình Hướng Nam xuống đất, nói với Tần Minh “Nam nhi lần đầu tiên tới nơi này, không quen biết bạn bè. Cháu mang theo nó dạo xung quanh nhé.”

Tần Minh gật đầu, tuy rằng bên ngoài thản nhiên, nhưng đáy lòng lại vui sướng không thôi.

Trình lão gia tử vuốt đầu Trình Hướng Nam, tươi cười từ ái “Nam nhi, ông nội cùng với mấy ông cụ ở đây trò chuyện. Để anh Tần Minh mang con đi chơi, được không?”

Trình Hướng Nam nhu thuận gật đầu, cũng không sợ hãi, đối với Tần Minh gọi một tiếng giòn tan “Anh Tần Minh.”

Tần Minh từ nhỏ đã trầm ổn lão luyện, không khác nào một tiểu đại nhân. Nhưng đối với Trình Hướng Nam, cậu lần đầu tiên luống cuống. Cuối cùng cũng ổn định tinh thần, vươn tay sờ mái tóc xù của bé, dịu dàng nói “Tiểu Nam ngoan, anh mang em đi chơi, được không.” Trình Hướng Nam gật đầu, đưa tay cho Tần Minh.

Tần Minh cẩn thận dắt Trình Hướng Nam đi, tay Trình Hướng Nam nhỏ nhỏ mềm mềm, khi nắm trong tay, tâm Tần Minh không khỏi cũng mềm xuống.

Khác với đình viện kiểu Trung Quốc của Trình gia, nhà lớn Tần gia xây dựng theo phong cách Châu Âu, phía trước có một bãi cỏ, giữa mặt cỏ là đài phun nước giống như phương tây. Mặt cỏ được người làm vườn chăm sóc bằng phẳng. Tần gia có mệnh lệnh rất rõ ràng cấm mấy đứa trẻ con giày xéo mặt cỏ. Có một lần, cậu em họ của Tần Minh nghịch ngợm đá banh trên thảm cỏ, bị chú của Tần Minh phạt quỳ tại thư phòng một đêm, thím Tần Minh cầu thể nào cũng vô dụng. Từ đó về sau mấy đứa trẻ Tần gia cũng không dám bước vào thảm cỏ nữa.

Trình Hướng Nam từ nhỏ đã sinh hoạt ở nhà lớn Trình gia, cho tới bây giờ chưa từng thấy thảm cỏ nào xinh đẹp như vậy. Cho nên cũng rất vui sướng chạy vội tới, còn lẩn vài cái. Tần Minh không phải không thể ngăn cản, nhưng cậu lại không muốn ngăn cản. Cậu cảm thấy đứa bé này dù có dung túng thể nào cũng không đủ. Bởi vì trong lòng cố kỵ quy định của Tần gia, nên Tần Minh chỉ đứng bên cạnh thảm cỏ nhìn Trình Hướng Nam chạy nhảy trong thảm cỏ, giống một chú khổng tước nho nhỏ vui đùa, xinh đẹp cực kỳ. Trong nháy mắt đó, trong lòng Tần Minh ẩn ẩn hiện lên một ý niệm, cậu cảm thấy chú khổng tước xinh đẹp như vậy, phải thuộc về cậu...

Đột nhiên cậu lấy lại tinh thần, phát hiện Trình Hướng Nam đã đi đến bên cạnh đài phun nước. Tuy đài phun nước rất cận, nhưng Tần Minh vẫn kinh hoảng chạy tới “Tiểu Nam.”

Trình Hướng Nam nghe được tiếng gọi của Tần Minh, quay đầu nhìn lại, kết quả mất trọng tâm lập tức ngã vào trong nước, té lên rất nhiều bọt nước. Tần Minh tâm quần quýt một chút, cậu biết hồ nước này không thể làm chìm một đứa nhỏ, nhưng đáy hồ còn có đá hoa cương thành dãy, rất cứng. Té xuống như vậy, nhất định sẽ bị đau.

Quả nhiên, khi Tần Minh đem Trình Hướng Nam ướm sừng kéo lên, bé sứt sứt râu rĩ đỏ mắt. Tần Minh đau lòng ôm chặt Trình Hướng Nam, hận không thể đau thay bé.

Đã bắt đầu vào thu, thời tiết se lạnh. Sợ cậu bé cảm mạo, Tần Minh liền đem Trình Hướng Nam ôm vào phòng của mình. Đứa bé nho nhỏ co thành một đoàn, lui vào trong lòng cậu, giống một chú mèo nhỏ nhu

thuận.

Tần Minh gọi người hầu đi nấu canh gừng, để Trình Hường Nam thay quần áo. Thoát hết quần áo của bé, da thịt trắng trắng mềm mềm, giống nắm gạo nếp, khiến người nhìn không được muốn cắn một cái. Tần Minh thay quần áo của mình cho bé, bởi vì Tần Minh lớn hơn nhiều so với Trình Hường Nam. Cho nên Tần Minh cẩn thận kéo ống tay áo và ống quần lên cho Trình Hường Nam, miễn cho vướng chân vướng tay. Còn xoa xoa chỗ đau cho bé, dỗ dành để bé uống hết canh gừng. Trình Hường Nam ủ rũ mới khôi phục lại tinh thần.

Trình lão gia tử cũng không trách Tần Minh, nói cháu nhỏ nhà mình rất nghịch ngợm, còn cảm ơn Tần Minh. Đêm hôm đó, Tần Minh bị cha Tần phạt quỳ một buổi tối, bởi vì khi Trình Hường Nam về nhà lại bị nhiễm lạnh, cho nên sốt một ngày.

... ..

Hai người cứ như vậy quen biết. Từ đó về sau ánh mắt Tần Minh chưa từng dời khỏi Trình Hường Nam. Anh nhìn cậu bé ấy lớn lên, từ một cậu nhóc ngọt ngào đáng yêu, trưởng thành là một thiếu niên thanh tú xinh đẹp, vẫn kiêu ngạo như vậy, vẫn hấp dẫn người khác như vậy.

Anh nguyện cả đời cứ như vậy nhìn cậu, che chở cho cậu.

Sau này, anh trúng tuyển vào trường quân đội X nước Đức. Đây là trường đại học lý tưởng từ nhỏ anh đã muốn thi đậu, gia đình bởi vì anh trúng tuyển trường quân đội X mà cảm thấy vui sướng. Anh cho rằng chính anh cũng sẽ vui vẻ, nhưng khi nhận được thông tin, đột nhiên anh lại có chút phiền muộn. Có nghĩ là, từ bây giờ trong mắt anh, sẽ không có thân ảnh Trình Hường Nam nữa.

Trình Hường Nam nhận được tin lập tức gọi điện thoại chúc mừng, anh không tự chủ mà nói một câu “Cùng tôi đi Đức nhé.” Chúng ta cùng nhau, được không?

Đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh cười khê của Trình Hường Nam, mang theo hương vị đặc biệt trong sáng của thiếu niên “Tôi mới không muốn đi học trường quân đội đâu. Về sau tôi muốn thi vào ngành tài chính chuyên nghiệp.” Trình gia cực kỳ dung túng Trình Hường Nam, tuy rằng cũng từng đưa cậu vào quân đội rèn luyện, nhưng lại sợ cậu chịu khổ, nên thời gian không dài. Trình Hường Nam còn có hai người anh trai, cũng không có gánh nặng kế thừa gia nghiệp, thời gian trôi qua so với những đứa trẻ trong các thế gia khác thoải mái hơn nhiều.

Tần Minh chưa từng có ý nghĩ để Trình Hường Nam thi vào trường quân đội, bởi vì anh cảm thấy Trình Hường Nam được nuông chiều như vậy, vào trường quân đội gian khổ, không thích hợp với cậu.

“Không để cậu vào trường quân đội, nước Đức có đại học tài chính Z cũng không tệ, cũng nằm trong danh sách những trường đại học hàng đầu trên thế giới.” Tần Minh nói.

“Tôi đã định đi Mỹ vào đại học H.” Trình Hường Nam nói khiến Tần Minh trầm mặc.

“Alo? Tần Minh? Tại sao không nói gì?”

“Không có gì. Vậy chúc cậu thành công.” Tần Minh nhẹ nhàng nói.

“Cám ơn nha. Nếu có rảnh, tôi sẽ tới Đức thăm anh.”

Tần Minh nghe đến đây, chậm rãi nở nụ cười, tâm tình tốt hơn một chút “Được.”

Trình Hường Nam như ý thi đậu đại học H nước Mỹ. Nhưng cuối cùng hai người lại chưa từng gặp mặt. Thời gian nghỉ của bọn họ khác nhau, cho nên thời gian họ về nước cũng lần lượt thay đổi. Có lẽ bởi vì mỗi người đều bận rộn học tập, cũng có lẽ lời nói trong điện thoại là Trình Hường Nam thuận miệng nói ra, qua đi liền quên mất, Trình Hường Nam không đi Đức thăm Tần Minh. Mà Tần Minh ở trường quân đội X, quản lý cẩn mật nghiêm khắc, tự nhiên cũng không có thời gian đi Mỹ gặp Trình Hường Nam.

Vài năm sau, Tần Minh lấy được học vị từ trường X thuận lợi tốt nghiệp. Trước khi về nước, tâm tình của anh vài năm đó chưa bao giờ vui sướng như vậy. Bởi vì anh lại có thể nhìn thấy Trình Hường Nam.

Nhưng khi anh trở về, anh nghe được các loại tin tức về Trình Hướnɡ Nam, tâm cũng trầm xuống. Trình Hướnɡ Nam cùng trong nhà xuất quĩ, đối tượng là một nam minh tinh, đã được một năm. Mà Trình Hướnɡ Nam lại không nói một chữ với anh.

Ngày đó Tần Minh ở nhà uống rượu, một ly lại một ly, nhưng như thế nào cũng không thể say. Vì cái gì, rõ ràng anh gặp được Trình Hướnɡ Nam trước. Anh thích cậu như vậy, như vậy... Yêu cậu, cậu lại...cho tới bây giờ cũng không cảm thụ được. Chỉ vì một minh tinh, cậu có thể công khai với người trong nhà, không quan tâm ánh mắt của người khác.

Bắt đầu từ ngày đó, Tần Minh không còn liên hệ với Trình Hướnɡ Nam nữa. Mà Trình Hướnɡ Nam, tầm mắt và tâm tư đều đặt trên người Chu Vũ Đồng, cuối cùng không nhớ nổi gọi một cuộc điện thoại cho Tần Minh.

Vô số lần Tần Minh nhìn Trình Hướnɡ Nam và Chu Vũ Đồng đi cùng nhau, tư thế thân mật, anh lẳng lẳng nhìn, rồi lập tức hờ hững xoay người đi.

Bởi vì có được học vị tiến sĩ quản lý quân sự, Tần Minh vào quân đội với quân hàm thiếu tá. Trọng tâm sinh hoạt của Tần Minh hoàn toàn đặt trong quân đội, khiến anh chỉ dùng thời gian ngắn ngủn một năm có được hàm trung tá.

Trong quân đội, anh gặp một thiếu gia cà phơ cà phất—— Cố Minh. Nghe nói là vì quá mức hoang đường bị nhà ném vào quân đội dạy dỗ.

Cố Minh là người có da mặt dày nhất mà Tần Minh gặp được, vô số lần quần lầy anh, đánh cũng không đi. Mỗi lần đánh sẽ bị đánh thành đầu heo mà mặt vẫn cọt nhả làm phiền anh. Có đôi khi, do Tần Minh ngầm đồng ý mà đại thiếu gia Cố Minh vì đủ loại nguyên nhân kỳ quái mà bị phạt biểu tình thảm hề hề.

Nếu ngày qua ngày vẫn luôn như vậy cũng không tồi, anh có thể bịt tai trộm chuông(1)che chắn tin tức của Trình Hướnɡ Nam và Chu Vũ Đồng. Mãi cho đến khi tin tức Trình Hướnɡ Nam muốn cùng Chu Vũ Đồng đi Canada kết hôn rơi vào tai Tần Minh.

Nghe được tin này Tần Minh trực tiếp bóp nát ly thủy tinh trong tay, nhìn máu từ trong tay chậm rãi chảy xuống, ánh mắt Tần Minh cũng mang theo màu đỏ.

Chỉ là một con hát, anh cho rằng Trình Hướnɡ Nam chẳng qua chỉ vui đùa một chút thôi. Không nghĩ tới Trình Hướnɡ Nam vậy mà thật tâm, anh tuyệt đối không cho phép! Trình Hướnɡ Nam là của anh... Vì có được Trình Hướnɡ Nam, anh sẵn lòng dùng bất cứ thủ đoạn nào.

... ..

Tần Minh nhẹ nhàng vuốt ve mộ bia Trình Hướnɡ Nam. Trong ảnh chụp Trình Hướnɡ Nam tuần mỹ sơ lẳng, cười nhạt tao nhã. Đã rút đi tính trẻ con của một thiếu niên xinh đẹp, càng thêm nội liễm. Không hề kiêu ngạo tùy hứng giống như trước, chỉ có từ tài năng mới nhìn ra được sự kiêu ngạo của trước kia.

“Tiểu Nam...” Tần Minh nhắm mắt lại, lần thứ hai mở ra, đã rơi lệ đầy mặt.

Anh cho rằng mình sẽ không khóc được, bởi vì mối tình sâu đậm vô cùng ấy đã chôn giấu trong đáy lòng, đau nhức đến tận cùng...

(1) Bịt tai trộm chuông: Tại nước Tấn vào thời Xuân Thu, khi họ Phạm bị Trí Bá truy đuổi, có một kẻ muốn nhân cơ hội này đến nhà họ Phạm để trộm một cái chuông lớn. Lúc đầu tên trộm muốn vác cái chuông lên lưng nhưng nó quá lớn và quá nặng, không có cách gì xê dịch được. Hắn ta tìm được một cái búa to và nghĩ ra một cách là đập bể cái chuông thành từng mảnh, như vậy mới xách về được.

Tên trộm cố sức nện vào chuông một cái, thì “boong” một tiếng cực to, khiến hắn giật nảy cả mình. Chuông kêu như vậy chẳng phải đang thông báo với người khác là hắn ta đang ăn trộm ở đây hay sao? Thế là tên trộm rút tai mình lại, nghĩ rằng: mình không nghe thấy thì người khác cũng chẳng nghe ra. Hắn ta vừa bịt tai vừa đập chuông thật mạnh, từng tiếng từng tiếng vang xa, mọi người nghe thấy liền ùn ùn kéo đến.

Người đời sau biến câu chuyện này thành câu thành ngữ châm biếm về thói giả dối, với ngụ ý rằng người đang nói dối cứ nghĩ rằng bản thân thông minh, người khác không thể biết được. Thật ra khi đang dối người, thì cũng là đang tự lừa mình vậy. Ở đây ý nói anh Tần Minh tự lừa dối bản thân, trốn tránh sự thật

77. Chương 77: Cố Viêm

Edit & Beta: Hoa Cúc

Tôi yêu em, từ cái nhìn đầu tiên. — Cố Viêm

Trước khi gặp được Lâm Trạch Xuyên, Cố Viêm chưa từng nghĩ mình sẽ có tham muốn mãnh liệt để giữ lấy một người như vậy.

Tình yêu là gì? Cố Viêm không tin tình yêu. Người sinh ra bên trong những gia tộc lớn như bọn họ, cho tới bây giờ cũng không tin vào tình yêu. Cái thứ như tình yêu, có lẽ mong muốn do *** biến thành, giá quá rẻ.

Tình yêu như vậy, trong thế giới của họ, là chuyện rất thường tình. Cố Viêm không cần làm gì, những người kia cũng tự mình dâng tới cửa. Mà Cố Viêm chỉ cần chọn lựa người thuận mắt nhất ở lại. Chẳng qua chỉ là giao dịch thân thể và tiền bạc, quan hệ rất đơn giản.

Ở nước Pháp, một lần vô tình, Cố Viêm quen biết Ninh Xung. Một thiếu niên tính xảo xinh đẹp như ngọc lưu ly. Con người cậu ta nhìn về phía y không giống như những tình nhân trước đó, trong mắt những tình nhân kia chỉ có tiền tài và quyền thế, cậu ta một mực đuổi theo y, nói với y “Em yêu anh.”

Em yêu anh? Mấy chữ này Cố Viêm đã nghe rất nhiều tình nhân nói với mình. Có lẽ, y cũng có thể thử phát triển một mối quan hệ ổn định. Ít nhất đáng về bề ngoài của thiếu niên này khiến y cảm thấy rất thoải mái.

Cho nên, Cố Viêm tiếp nhận thiếu niên này, hơn nữa đem cậu ta về nước. Y chính thức giới thiệu thiếu niên cho những người y quen biết. Cố Viêm thử dụ dỗ với thiếu niên này, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được cảm giác. Y thỏa mãn tất cả những yêu cầu của thiếu niên, nhưng vẫn không có cảm tình gì đặc biệt. Cố Viêm như trước đặt trọng tâm cuộc sống vào công việc, nhưng vẫn rút chút thời gian ở cùng thiếu niên dính người này.

Thời gian thiếu niên này ở cùng y là thời gian dài nhất trong tất cả các tình nhân của y. Thời gian ở chung lâu dài, tự nhiên sẽ có một chút cảm tình, rất nhạt. Như vậy cũng không tệ, Cố Viêm nghĩ.

Mãi cho đến khi y phát hiện thiếu niên kết giao với người khác sau lưng mình. Dù như vậy, Cố Viêm cũng không tức giận. Y không nói với thiếu niên về chuyện này. Về sau, thiếu niên nói muốn đi Anh, Cố Viêm cũng để cậu ta ra đi.

Khi Cố Minh biết rõ chuyện này, lật mặt cho y mấy cái khinh khỉnh nói “Chẳng qua là do cậu không yêu cậu ta mà thôi, cho nên mới không thèm để ý cậu ta có người tình sau lưng. Tình yêu sẽ khiến người ta có dục vọng độc chiếm, cậu ta trộm có người khác cậu cũng không tức giận, vậy thì tính là kết giao cái gì. Cậu chẳng qua chỉ muốn chơi thử trò chơi yêu đương mà thôi. Cắt thật là ác thú. Người như cậu chỉ am hiểu mưu toan tính kế lạnh lùng xảo quyết, làm sao có thể biết được cái gì gọi là tình yêu. Như cậu ấy à, kết cục tốt nhất chính là dùng hôn nhân chính trị, thứ đó rất thích hợp cho cậu đấy. Cậu chắc chắn cũng thích con đường như vậy, anh đây cá một đồng tiền.”

Có lẽ, đúng như vậy. Cố Viêm nhẹ cười cười. Tình yêu đối với họ mà nói, thật sự chỉ là trò chơi mà thôi.

Nhưng trong thế giới này lại có một người ngoại lệ, người kia là Trình Hưởng Nam. Cố Viêm cũng không biết Trình Hưởng Nam, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp. Tuy đều con cháu thế gia, nhưng trong giới lại chia thành các nhóm nhỏ chuyên tụ tập cùng nhau.

Chuyện của Trình Hưởng Nam và Chu Vũ Đồng ở giới xã hội thượng lưu thủ đô là chuyện công khai, hầu như tất cả mọi người đều biết rõ. Ngay từ đầu Trình gia cho rằng Trình Hưởng Nam cũng như bình thường, tìm minh tinh chơi đùa, cho nên không có phản ứng gì. Chỉ là càng về sau khi mọi chuyện phát triển, tất cả mọi người đều nhìn ra Trình Hưởng Nam lúc này rất nghiêm túc.

Khi bọn họ nói đến chuyện này, có người hâm mộ cũng có người cười nhạo. Người hâm mộ Trình Hường Nam tiêu sái, không thêm để ý đến ánh mắt người khác. Còn có người cười nhạo Trình Hường Nam sinh ra trong gia tộc quân đội, mà lại tin tưởng cái thứ như tình yêu. Hơn nữa người cậu ta lại tìm một diễn viên. Nói trắng ra là một con hát. Dù nói con hát vô tình, nhưng cái gọi là minh tinh, cho dù một đại minh tinh, trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ là một vật trang sức xinh đẹp đã dùng qua.

Càng về sau, tin tức Trình Hường Nam vì Chu Vũ Đồng trở mặt cãi nhau với trong nhà truyền ra. Cố Viêm cũng có chút hiếu kỳ, Trình Hường Nam đến cùng là người như thế nào, sao lại có thể vì một loại cảm tình hư vô mờ mịt như vậy, mà trở mặt cãi nhau với người nhà.

Chỉ là còn chưa kịp quen biết Trình Hường Nam, thì Trình Hường Nam đã qua đời vì tai nạn giao thông. Về phần nguyên nhân, nói đến cũng rất buồn cười, lại vì bị tình nhân cầm súng, say rượu lái xe.

Tình nhân phản bội chẳng lẽ thật sự khiến người ta mất kiểm soát như thế? Dù cho bị Ninh Xung phản bội, Cố Viêm cũng không có nhiều cảm giác, cho nên y không thể hiểu được. Cố Viêm chỉ cảm thấy đáng tiếc. Tuy không biết Trình Hường Nam, nhưng theo sự miêu tả của người khác vẫn có thể hình dung được, Trình Hường Nam là một kẻ tương đối tùy tiện và cởi mở. Người như vậy trong giới thượng lưu rất ít gặp.

Lần đầu tiên y nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên, ở một quán bar. Cố Viêm một lần tình cờ tâm huyết dâng trào đi quán bar một chuyến, từ sau khi bước vào quán bar, chỉ liếc mắt liền thấy được Lâm Trạch Xuyên ngồi dựa trên tường. Vị trí này cũng không gây chú ý cho người ngoài, nhưng hình ảnh thanh nhã kia lại lướt qua tất cả mọi người chiếm cứ tầm mắt y. Thân ảnh của cậu nhàn nhạt như giọt mưa chiếu vào tấm thủy tinh trong suốt trên tường, bên ngoài thế giới thủy tinh mơ hồ mà lộng lẫy.

—— phồn hoa tan mất, chỉ còn sự lạnh nhạt. Giống như một làn gió mát, sờ không thấy, bắt không được.

Nhưng hết lần này tới lần khác Cố Viêm vẫn muốn bắt được hình bóng ấy, cả đời. Đây là ý nghĩ khi y nhìn thấy hình ảnh Lâm Trạch Xuyên. Y không rõ vì sao lúc ấy mình lại có suy nghĩ này. Ý nghĩ như thế vốn nên không thuộc về y.

Về sau Cố Viêm mới hiểu được, lần đầu tiên khi nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên, y đã yêu cậu. Lúc trước Cố Viêm sẽ không tin những chuyện vừa thấy đã yêu, mãi cho đến khi gặp được Lâm Trạch Xuyên.

——lần đầu tiên, là cả đời.

Cố Viêm đi qua, đến gần Lâm Trạch Xuyên. Khi Lâm Trạch Xuyên ngẩng đầu lên, Cố Viêm mới nhìn rõ khuôn mặt ấy, một khuôn mặt tinh xảo. Vàng sáng nhiều màu chiếu lên mặt cậu, hai đầu lông mày xinh đẹp mịn hoặc chột lóe, hai khí chất hoàn toàn khác nhau dung hợp lại hài hòa như thế, trong lúc giật mình khiến y có chút thất thần.

Tình một đêm qua đi, ánh mắt cậu nhìn y vẫn lãnh đạm thanh minh như trước, không hỏi y một câu, trực tiếp rời khỏi phòng.

Cố Viêm chưa từng chú ý đến một người như thế. Y cho người góp nhặt tư liệu về cậu. Khi xem tư liệu về cậu, Cố Viêm đã cảm thấy rất thú vị. Theo tư liệu, thiếu niên này rất bình thường, hoàn toàn không phải đáng vẽ như y từng thấy.

Cố Viêm rất muốn có cậu, nhưng lại không biết phải ra tay như thế nào. Bởi vì y chưa bao giờ có kinh nghiệm như vậy. Cố Viêm muốn tất cả của cậu, thân thể và tâm hồn, y sẽ dùng tất cả mọi thứ để cưỡng chiều cậu yêu cậu. Đã như vậy, trước tiên phải đem người về bên cạnh. Cố Viêm nghĩ vậy.

Như Cố Viêm mong muốn, y đã có được cậu, mặc dù trái tim cậu tạm thời không ở bên y. Nhưng y có thể dùng cả đời này..., Cố Viêm không nóng nảy.

Cố Viêm nhìn cậu tại bước từng bước xa hơn trên con đường diễn xuất, khi cậu cần y âm thầm giúp đỡ. Chỉ cần cậu vui vẻ là được rồi.

Ở cùng Lâm Trạch Xuyên càng lâu, Cố Viêm lại càng thấy cậu và người trên tư liệu kia không phải cùng một người. Một con người dù có thay đổi thế nào thì hành vi, thói quen, phương thức tư duy và tính cách đều khó có khả năng kém nhau nhiều như thế.

Khi Cố Viêm xem lại tư liệu của cậu một lần nữa, thì phát hiện trước khi Lâm Trạch Xuyên gặp mình ở quán bar, nơi cuối cùng cậu tới là mộ của Trình Hường Nam. Mà theo tư liệu này, cậu và Trình Hường Nam không có bất cứ quan hệ nào.

Cố Viêm để người điều tra lại nhiều lần tất cả các tình nhân của Trình Hường Nam, nhưng vẫn không có Lâm Trạch Xuyên. Mà Lâm Trạch Xuyên một mực chạy theo Tiểu Hàm Giang, không hề xuất hiện cùng Trình Hường Nam.

Như vậy sao Lâm Trạch Xuyên lại tới mộ của Trình Hường Nam? Cố Viêm đem những nghi hoặc vùi dưới đáy lòng, không tiếp tục điều tra nữa. Y mặc kệ Lâm Trạch Xuyên và Trình Hường Nam có quan hệ gì, mặc kệ cậu thay đổi nhiều hay ít. Người mà Cố Viêm thích chính Lâm Trạch Xuyên của bây giờ, mặc kệ quá khứ của cậu ra sao, chỉ cần hiện tại ở nơi này, cậu thuộc về y, là được rồi.

Một tuần sau, khi Cố Viêm đặt cặp nhãn Johnson Wales, trước ngày chuẩn bị đi Canada đăng ký. Sau khi Cố Minh biết, kinh ngạc cảm rơi xuống đất “Cậu cậu cậu... Không phải nghiêm túc chứ. Hơn nữa tốc độ này cũng quá nhanh rồi.”

Cố Viêm chỉ cười cười, cho tới bây giờ y luôn rất nghiêm túc. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Trạch Xuyên, y đã muốn đem người này buộc bên cạnh cả đời. Đăng ký sớm hay đăng ký muộn thì có gì khác nhau? Người này là của y, chỉ có thể là của y.

Về sau, trải qua liên tục rất nhiều chuyện, kể cả chuyện tranh giành quyền phát ngôn 1/2CITY, tâm trí thủ đoạn như vậy, so với Lâm Trạch Xuyên trước khi chia tay Tiểu Hàm Giang khác nhau quá lớn. Mà cậu và Trình Hường Nam tuyệt đối có quan hệ gì đó, nếu không sẽ không thường xuyên tới mộ Trình Hường Nam như vậy. Chỉ là quan hệ này, y điều tra không ra. Cậu đi mộ Trình Hường Nam, còn bị Vương Phi mắng rất nhiều...

Mà từ những động tác thói quen trong sinh hoạt bình thường của cậu, y có thể thấy được cậu từng được dạy bảo, giáo dục lễ nghi nghiêm khắc. Có một số thói quen thậm chí hoàn toàn giống y.

Từ MV album của Tần Nhã Bồi có thể nhìn ra, cậu chơi đàn dương cầm như một giáo sư danh gia vọng tộc, phong cách rõ ràng tương tự Lý Bình Côn. Lâm Trạch Xuyên trước khi hình như cũng không biết chơi đàn dương cầm... Y tra xét danh sách học sinh của Lý Bình Côn, trong đó có Trình Hường Nam.

Cố Viêm nhìn tài liệu trong tay, nhẹ nhàng cười. Đáp án quá sinh động. Tuy cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng đủ loại chứng cứ trước mặt, dường như không có gì có thể giải thích được nữa.

Cố Viêm đem những tài liệu này bỏ vào ngăn kéo. Những thứ này với y mà nói không quan trọng, cho dù Lâm Trạch Xuyên là ai, ‘Lâm Trạch Xuyên’ cũng được, Trình Hường Nam cũng thế, hoặc là không phải cả hai người đó, cũng không sao. Người y yêu là người lần đầu tiên y gặp trong quán bar. Chỉ cần như Lâm Trạch Xuyên bây giờ, là tốt rồi.

— trong mắt tôi, em chỉ là em, cho dù em dùng cái tên nào.

Tôi yêu em, cả đời...

Hết Phiên Ngoại 2

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có người nói tôi có rất nhiều chuyện không nói rõ. Chuyện của Chu Vũ Đồng tôi vốn đã cân nhắc sẽ làm rõ ở phiên ngoại...

Về phần Tần Minh, tôi không đành lòng viết xuống. Bởi vì anh ta nhất định không có kết quả, nhất định bị thương, nếu như viết Tần Minh và Cố Viêm đấu tranh, trên mặt cảm tình Tần Minh chỉ thương tích mình đây.

Cố Minh đã điên rồi, giết hay không thì thế nào, sống không bằng chết chính là để nói Cố Minh. Nếu Tần Minh giết Cố Minh, thì Tần gia nhất định sẽ tai họa ngập đầu. Thật ra tôi rất đồng tình với Tần Minh, anh ta chỉ là dùng sai phương thức thôi, không muốn đi tra tấn anh ta thế nữa.

78. Chương 78: Chu Vũ Đồng

Edit & Beta: Hoa Cúc

Nước Mỹ

Đêm, gió lạnh dần.

Khi y tá bước về phía trước đóng cửa sổ lại, lúc rời đi, nhin không được nhìn thoáng người đàn ông nằm ở ghế, cậu ta đắp một tấm chăn hơi mỏng, mắt nhắm lại, khuôn mặt tuần nhã.

Thật đáng tiếc, đàn ông đẹp trai như vậy không biết có thể sống được bao lâu... Nội tâm cô y tá âm thầm đáng tiếc. Khi cô ra khỏi cửa, cẩn thận gài cửa lại, sợ đánh thức người trong phòng bệnh. Ung thư gan giai đoạn cuối, có một số người thậm chí vì không chịu được sự đau đớn như tra tấn ấy mà tự sát, có thể ngủ được một lát, thật không dễ dàng.

Ngay khi y tá đóng cửa, hai mắt Chu Vũ Đồng đang nhắm nhẹ nhàng mở ra, lặng yên nhìn cảnh ngoài cửa sổ. Trăng sáng ánh rực rỡ chiếu trên mặt cậu, phác họa đường cong rất đẹp của khuôn mặt.

Người ta thường nói khi gần với cái chết, sẽ nhớ lại rất nhiều những khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời. Khóe miệng Chu Vũ Đồng cong lên một nụ cười nhàn nhạt, mềm mại, hạnh phúc... Mấy ngày nay, cho dù thanh tỉnh, hay khi nửa tỉnh nửa mê, chiếm cứ đầu óc cậu là từng giây từng phút cuộc sống bốn năm cậu sống cùng và A Nam, có cãi lộn, có vui đùa, có triền miên... Những thứ vụn vặt trong trí nhớ, mỗi một cảnh đều ấm áp.

Đây có phải là sự nhân từ cuối cùng của ông trời, khi kết thúc một sinh mệnh, lưu lại cho người đó những kỷ niệm cuối cùng, sau tất cả chỉ còn sự ấm áp.

Cậu sinh ra trong một gia đình có dòng dõi Nho học, cha mẹ đều là giáo sư trứ danh đại học J Trung Quốc. Cậu có một anh hai, anh hơn cậu năm tuổi, là một luật sư xuất sắc. Cậu cũng luôn phát triển theo phương hướng của cha mẹ mình. Cậu so với những đứa trẻ cùng tuổi ưu tú hơn rất nhiều, mười sáu tuổi thi đậu khoa công trình thông tin đại học J, hai mươi tuổi tốt nghiệp đại học.

Dựa theo ý của cha mẹ cậu, thì cậu sẽ tiếp tục làm nghiên cứu sinh. Lấy thành tích của cậu, tuyệt đối sẽ có được một suất trong đó. Chỉ là, đó không phải điều cậu muốn. Cậu thích diễn xuất, từ nhỏ mơ ước của cậu là làm một diễn viên. Bởi vì chỉ chính bạn, mới có thể sống cuộc sống của mình. Mà diễn viên lại có thể đồng thời diễn được nhiều nhân vật khác nhau, có thể sống được nhiều cuộc sống, là một nghề nghiệp rất thú vị.

Cuộc đời chỉ có một, nếu như cứ dựa theo sự sắp xếp của người khác mà đi, chẳng khác nào cái xác không hồn, cho dù bên ngoài vinh quang hay tầm thường, mà cả đời không thể sống thoải mái, thì có ý nghĩa gì? Cho nên lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng cậu làm trái ý cha mẹ, không đi theo con đường cha mẹ sắp đặt cho mình.

Trong phòng khách, không có tiếng cãi lộn kịch liệt, chỉ có sự trầm mặc thỉnh thoảng vọng vài tiếng thở dài.

Sau ngày đó, cậu một mình rời khỏi nhà.

Chu Vũ Đồng khẽ cười một cái. Khi đó, cậu tuổi trẻ, nên có dũng khí rời khỏi nhà, đuổi theo giấc mộng của mình. Cậu đã đau khổ, đã do dự, nhưng cậu không hối hận... Bởi vì cậu gặp Trình Hường Nam, gặp được anh ở cái tuổi đẹp nhất.

Vừa bước chân vào biên giới của làng giải trí, bởi vì không có hậu trường, cũng không muốn dùng quy tắc ngầm, nên ban đầu, cậu đã bị sự thật đánh bại. Giấc mơ đẹp lại đối mặt với sự thật lạnh lùng, cuối cùng cũng sẽ phai màu, trở về lúc bắt đầu.

Ngay khi cậu cảm thấy không thể chống đỡ được nữa, chuẩn bị trở về với thực tại, cậu gặp Trình Hường Nam.

Ban đầu, cậu không có ấn tượng gì với loại công tử con nhà giàu. Trình Hường Nam theo đuổi cậu, cậu cũng cho rằng chỉ là một cậu ấm bình thường tùy tiện muốn chơi một trò chơi kích thích, không nhiều quan

làm gì. Cậu xóa số điện thoại và tin nhắn của Trình Hường Nam, ném tất cả hoa mỗi ngày Trình Hường Nam đúng giờ cho người đưa đến chỗ ở của cậu.

Cậu cho rằng qua mấy ngày Trình Hường Nam sẽ chán, dù sao loại con cháu thế gia có tiền có quyền muốn gì mà không có, người vây lấy như trăng sao, người tranh nhau đếm không hết, cần gì phải để ý tới kẻ mặt lạnh như cậu?

Chỉ là, cậu đánh giá thấp nghị lực và dụng tâm của Trình Hường Nam. Cuối cùng, cậu đã đồng ý với Trình Hường Nam. Nghe thấy cậu đồng ý, Trình Hường Nam cười rất vui vẻ. Bây giờ hồi tưởng lại, khi đó nụ cười của Trình Hường Nam, phát ra từ nội tâm, khóe mắt đuôi mày đều mang theo sự sung sướng.

Nghĩ tới đây, Chu Vũ Đồng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, hơi nở nụ cười.

Mới bắt đầu, cậu cho rằng Trình Hường Nam chỉ tùy tiện tìm người chơi đùa. Nhưng từ khi cậu ở cùng với anh, Trình Hường Nam thật sự chỉ có một mình cậu. Ở chung lâu rồi, cậu mới phát hiện Trình Hường Nam rất dễ khiến người ta say mê. Kiêu ngạo nhưng nội liêm, con người anh luôn tỏa sáng, trong lúc lơ đãng có thể hấp dẫn tầm mắt của người khác.

Khi Trình Hường Nam ủng hộ cậu, con đường nghệ thuật của cậu cũng bắt đầu thuận lợi. Khi quay phim điện ảnh, công ty để cậu bước đầu lướt qua giới âm nhạc. Cậu không có nhiều hứng thú với âm nhạc, chỉ là khi đó sự nghiệp của cậu vừa bắt đầu, cho nên theo sự yêu cầu của công ty phát một ca khúc đơn. Không nghĩ tới tiếng vang cũng khá.

Sau đó trong khi quay phim điện ảnh, một nhà đầu tư chỉ tên muốn cậu sáng tác một ca khúc và biểu diễn. Bình thường, nhà đầu tư chỉ tên muốn diễn viên biểu diễn khúc chủ đề là chuyện thương tình, nhưng chỉ tên yêu cầu diễn viên phải sáng tác ca khúc căn bản là chưa từng có. Người có tâm đều nhận thấy đây là cố ý làm khó.

Khi nghe nói tên của nhà đầu tư kia, cậu thoáng cười lạnh một cái. Nhà đầu tư kia cậu có chút ấn tượng, khi cậu mới gia nhập làng giải trí, ông ta muốn cậu trên giường bị cậu từ chối.

Trình Hường Nam sau khi biết tin, muốn thay cậu xử lý mọi chuyện, cậu cũng đồng ý. Giải quyết xong nhà đầu tư kia, chuyện soạn nhạc cho phim điện ảnh cũng không liên quan đến cậu nữa, chỉ là chẳng biết tại sao, đột nhiên cậu muốn thử một lần. Muốn đi xa hơn trong làng giải trí, chỉ biết diễn xuất thôi là không được, mà cậu ngay cả đàn dương cầm cũng không biết dùng.

Trong lúc vô tình nói chuyện này với Trình Hường Nam. Trình Hường Nam nghe xong khẽ cười nói “Em muốn học? Anh có thể dạy em.”

Từ trước kia cho tới bây giờ cậu không hề biết Trình Hường Nam có thể chơi đàn dương cầm, càng không biết người dạy Trình Hường Nam chơi dương cầm là đại sư Lý Bình Côn.

Trình Hường Nam rất xứng là một thầy giáo, dạy dỗ cực kỳ tốt. Cậu từng nói đùa với Trình Hường Nam “Nếu như có một ngày anh thất nghiệp, anh có thể đi dạy người khác chơi đàn dương cầm, cũng không chết đói.”

Trình Hường Nam ngồi ở bên cạnh cậu, vòng tay qua thân thể cậu, nhẹ cắn lỗ tai cậu một chút “Nếu như ngày nào đó anh thất nghiệp, em có thể nuôi anh nha, đại minh tinh.” đầu ngón tay Trình Hường Nam mềm mại sạch sẽ, nhẹ đặt trên tay cậu, tay hai người chồng lên nhau. Khi Trình Hường Nam nhấn xuống, âm thanh êm dịu du dương của đàn dương cầm vang lên. Tiếng đàn kia tựa như quan hệ của họ ngày đó, dịu dàng triển miên...

Cậu nghĩ họ sẽ hạnh phúc cả đời như vậy. Mãi cho đến một ngày, cậu tới bệnh viện kiểm tra theo thông lệ, cầm tờ giấy được chẩn đoán bệnh, cậu cảm thấy giống như có sấm sét giữa trời quang đãng.

Ung thư gan giai đoạn hai.

Bác sĩ nhiều lần khuyên cậu, muốn cậu duy trì tâm trạng tốt, đừng vứt bỏ hy vọng. Cậu cười khổ một cái, hy vọng? Cậu có sao? Chỉ là cậu thật sự rất không cam lòng. Cậu luyện tiếc Trình Hường Nam. Cậu cũng không nói về bệnh tình của mình cho bất kỳ ai, kể cả Trình Hường Nam và Phương Ngải Tín.

Buổi tối trở về căn nhà chỉ thuộc về hai người cậu và Trình Hường Nam, cậu ngồi ở phòng khách lẳng lẳng chờ Trình Hường Nam. Khi Trình Hường Nam đi làm về, cậu ôm lấy anh, thân mật ở bên anh “Muốn em.”

Trình Hường Nam thoáng nở nụ cười “Sao hôn nay lại vội vàng như vậy?”

Cậu ôm eo Trình Hường Nam, cố chấp lặp lại một lần. Cậu rất sợ hãi, sợ mình cuối cùng không thể tỉnh lại, sợ cuối cùng nhìn không được khuôn mặt mà cậu yêu.

Trình Hường Nam dung túng nở nụ cười “Thật là không có còn cách nào với em.” Bọn họ hôn nhau, triền miên. Cậu bị Trình Hường Nam đặt trên mặt bàn, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của anh, cậu thân thiết ôm lấy người này, như tấm gỗ duy nhất cứu mạng cậu.

“Em khóc? Vì sao vậy?” Trình Hường Nam ôm cậu, nhẹ hôn khóe mắt của cậu, dịu dàng hỏi.

“Em...” âm thanh cậu thô ráp nói, “Chỉ là em rất vui. Chúng ta cả đời như vậy đừng xa nhau, được không?” Giọng điệu của cậu bi ai cầu xin.

“Em thật ngốc, chúng ta đương nhiên sẽ không xa nhau.” Trình Hường Nam mỉm cười nói.

Cậu ôm chặt Trình Hường Nam, dường như làm vậy, có thể khiến cậu yên lòng.

Cậu bắt đầu từ chối hầu hết các công việc, tích cực trị liệu, nhưng bệnh tình vẫn như trước không có chút phát triển nào. Cậu thậm chí có kế hoạch rời khỏi giới nghệ sĩ, dùng nhiều thời gian ở cạnh Trình Hường Nam hơn. Nếu như cuối cùng cậu nhất định phải đi, vậy trước khi đi, cậu hy vọng có thể dành toàn bộ thời gian của mình cho người mình yêu.

Mãi cho đến khi cậu cầm tờ giấy được chẩn đoán ung thư gan giai đoạn cuối.

Ngày đó Trình Hường Nam nói với cậu “Chúng ta kết hôn nhé.” Cậu rất muốn đồng ý. Nhưng cậu không còn nhiều thời gian, cậu không nên kéo lấy Trình Hường Nam. Cậu cười cười, “Em xem lại một chút.”

Về sau, cậu gặp Tần Minh, bạn Trình Hường Nam khi còn nhỏ. Người đàn ông này ghét cậu, lần đầu tiên khi cậu nhìn thấy Tần Minh đã có cảm giác này.

“Có chuyện gì?” Cậu lạnh giọng hỏi.

“Nghe nói Tiểu Nam muốn kết hôn với cậu. Vì chuyện này, dường như em ấy đã cãi nhau trở mặt với người trong nhà.” Tần Minh lạnh lùng nói.

Cậu im lặng. Cậu không biết nên nói gì.

“Tôi đã điều tra tất cả về cậu, cậu sắp chết, cần gì phải kéo lấy Tiểu Nam.”

Cậu nhìn tay mình nắm lấy tách trà ngón tay run lên một chút.

“Nếu như cậu yêu Tiểu Nam, muốn tốt em ấy, thì đừng khiến em ấy vấp ngã. Để cho em ấy về với Trình gia đi. Các người đã không còn tương lai.” ánh mắt Tần Minh lạnh lẽo, nói.

Cậu cầm thật chặt tách trà. Cậu muốn ở cùng A Nam nhiều hơn, nhưng lại không nghĩ tới, bọn họ không có tương lai... Gần đây cậu cũng nghe được một số tin đồn, nhưng A Nam nói không rời khỏi Trình gia, nên nói cậu đừng nghĩ lung tung.

Đúng như vậy, cậu không nên ngăn cản A Nam, A Nam nên có một cuộc sống hạnh phúc vẹn toàn, mà cậu, chẳng qua chỉ khiến cuộc đời A Nam không xấu xí thêm đau khổ mà thôi.

“Anh nói rất có lý, chỉ là anh ấy sẽ không dễ dàng buông tha mọi thứ.” Cậu nói.

Ánh trăng ngoài cửa sổ tựa dường như ảm đạm đi, khóe miệng vui vẻ của Chu Vũ Đồng biến mất, nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống. Khi đó, cậu nghĩ cậu muốn tốt cho A Nam, lại không biết rằng, đây là quyết định ngu xuẩn nhất cuộc đời này.

Cậu cho rằng cậu sẽ đi sớm hơn Trình Hường Nam, lại không nghĩ tới Trình Hường Nam đi ngay trước mặt cậu.

Nghe được tin ấy, cậu cảm thấy hồn phách của mình đang rời khỏi thân thể. Cậu chờ đến sáng một đêm. Mãi đến ngày hôm sau, cậu cố gắng giữ vững tinh thần, đến truyền thông Hải Lam. Đây là cậu thiếu nợ A Nam, chờ cậu xử lý tốt mọi chuyện, cậu sẽ đi cùng anh.

Tang lễ A Nam, cậu đứng xa xa nhìn mọi thứ, cậu không vào được, cũng không có mặt mũi để vào. Đến gần mộ A Nam, mỗi lần cậu đều dừng ở cửa, không dám bước về phía trước, cậu thật sự không có thể diện đi gặp A Nam. Cậu cứ vụng trộm như vậy nhìn mộ bia A Nam, nhất gan hèn mọn.

Cậu tới nhà riêng của Tần Minh tìm Tần Minh, hai người nổi điên đánh nhau. Mà tin tức trên báo lại buồn cười như vậy. Nhưng tất cả mọi thứ, có liên quan gì đến cậu? Cậu không thèm để ý đến dư luận, ngay cả trái tim cũng mất rồi, muốn mặt mũi để làm gì? Bỏ thuốc cai rượu? Nhưng chỉ có rượu mới có thể khiến cậu tê liệt, sao cậu phải cai? Cậu tiếc mạng làm gì nữa?

Khi xử lý tốt mọi thứ, cậu quay bước khỏi mảnh đất thị phi đó.

Cậu vốn không muốn trị liệu, nhưng không đành lòng nhìn cha mẹ của mình thất lạc khổ sở, cậu cùng cha mẹ đi Mỹ. Tuy nhiên cậu biết rõ kết quả sẽ không thay đổi.

Cả đời này, cậu đã quá thất bại. Với tư cách là một đứa con, cậu bất hiếu, với tư cách là người yêu, cậu bất trung(1).

(1) Bất trung: () không hết lòng

Chu Vũ Đồng khẽ nở nụ cười, nước mắt ở khóe mắt dưới ánh trăng lóe ánh sáng màu nhạt, nhẹ nhàng chảy xuống. Nếu có kiếp sau, nếu như A Nam không trách cậu, như vậy, bọn họ sẽ cùng nhau cả đời, có được không? Cậu nhất định sẽ cố gắng làm tốt tất cả, sẽ không giống kiếp này, khiến mọi chuyện trở nên rối loạn.

Nếu như tất cả có thể có khởi đầu mới...

Chu Vũ Đồng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, phảng phất như đã ngủ, khóe miệng mỉm cười bình yên. Vốn tay đang nắm bông nhiên buông lỏng, có cái gì đó trong tay rơi xuống, lăn vài vòng trên mặt đất, rồi dừng lại.

Ánh trăng chiếu xuống đất, một khoảng trắng bạc. Trên mặt đất, chiếc nhẫn được chế tác tinh xảo hiện lên một vầng sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng...

Hết Phần Ngoại 3

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm tạ lượt đạn quang minh chánh đại cảm tạ địa lôi tập thể tới hôn một cái Moa moa moa (3) cảm ơn Thường Xám đã ủng hộ

Thật ra có rất nhiều 'thân' đã đoán được nguyên nhân của Chu Vũ Đồng và Tần Minh, lúc trước bố trí như vậy quả nhiên cực độ máu chó

Sau đó thấy rất nhiều người đoán được, có người nói quá máu chó, tôi rất muốn thay đổi. Nhân tố... Ngoài trừ lúc ban đầu bố trí, MS không có bất kỳ bố trí có thể toàn vẹn ah tác giả quả nhiên yếu phát nổ...

Cho nên vẫn viết như vậy cho nên bị lôi ra máu chó đấy, thỉnh không muốn chủ quan địa phương... Tha thứ tác giả a QAQ

Văn ghi đến nơi đây, trên cơ bản muốn đâm hoàn tất rồi, muốn lời nhắn nhủ cơ bản đều đã bàn giao:nhấn nhủ.

Bên ngoài đã là trộm văn đầy trời tro gặp được việc này cũng là không thể tránh né

Ta cảm thấy được cái này đối với một đường truy văn độc giả có chút không công bình cho nên ta sẽ mặt khác ghi một vụn chữ đặc biệt Đêm ở Barcelona

Có thể chứng kiến phương pháp có hai chủng. Một loại là định chế (hàng đặt theo yêu cầu), ta sẽ tại định chế (hàng đặt theo yêu cầu) ở bên trong phóng thượng cái này một vụn chữ đặc (biệt) diễn cùng với bổ đủ sở hữu tất cả thị

Nhưng là định chế (hàng đặt theo yêu cầu) dù sao hơi đắt á..., ta khai mở định chế (hàng đặt theo yêu cầu) rất lớn một bộ phận nguyên nhân là muốn chính mình trần tâng, dù sao đã viết mấy tháng định chế (hàng đặt theo yêu cầu) hiệu quả đồ văn án thượng thả, ta cảm thấy được rất đẹp chán đây này

Định chế (hàng đặt theo yêu cầu) thần mã đây, mọi người ưa thích có thể mua, không muốn mua cũng một có quan hệ

Loại thứ hai phương pháp tự là thỉnh một đường tương theo thân môn lưu lại hòm thư, ta ghi xong sau sẽ nguyên một đám phát nhấn lại không có nhấn lại đây, dù sao hậu trường đặt mua ta trên cơ bản đều bay qua, cho nên không cần lo lắng không có nhấn lại tự không để cho phát

Xem như cho một đường tương theo thân môn phúc lợi a yêu các người cảm ơn thân môn ủng hộ O(nn)O

Hoa Cúc: Tui rất hận tác giả sao lại viết ra cái ngoại truyện này khóc, đoạn cuối chán quá không dịch lời thoại của bà ấy nữa. Đúng thật không có tâm trạng để mà dịch, mọi người muốn thì cứ đọc đi cũng hiểu được ấy mà, bà ấy chỉ xin lỗi độc giả thôi. Ban đầu tui vốn không muốn dịch ngoại truyện này, như mà tui đọc rồi, tui biết thì mọi người cũng phải biết, tui khóc thì mấy cô cũng phải khóc cùng tui, đúng là giẫm phải quá mình!!!!!!!!!! Tui hận!!!!!!!!!!!!!!

P/S: Nói thật có lẽ Cố Viêm cũng biết chuyện của Chu Vũ Đồng nhưng sẽ không nói cho Trình Hưởng Nam đâu, nếu nói ra chắc chắn anh Nam sẽ mãi mãi nhớ về Chu Vũ Đồng. Cả Tần Minh và Cố Viêm đều yêu anh Nam, có ai muốn người mình yêu mãi nhớ về một người khác đâu, phải không. Có thể sau này anh Nam biết như khi đó mọi thứ đã phai nhạt rồi còn gì nữa, thương Chu Vũ Đồng quá à nếu Tần Minh không tìm đến Chu Vũ Đồng thì chưa chắc kết quả giữa họ đã như vậy, mặc dù cảm thấy trách Tần Minh là hơi mù quáng nhưng tui vẫn muốn tìm cái bao cát để đắp cho sướng!!!! Mẹ nó!!! khóckhóckhóc

79. Chương 79: Đặc Biệt: Đêm Ở Barcelona (1)

Edit & Beta: Hoa Cúc

“Chúng ta đi đâu hưởng tuần trăng mật?” Cố Viêm thỏa mãn ôm Lâm Trạch Xuyên, hôn nhẹ vành tai Lâm Trạch Xuyên, cười hỏi.

Lâm Trạch Xuyên miễn cưỡng nhắm mắt lại, cho dù Cố Viêm đắp bóp cho anh rất lâu, anh vẫn cảm thấy toàn thân đau nhức. Tên hôn dẫn này, không chỉ cực độ vô sỉ, cực độ hạ lưu, mà tinh lực thì dường như vĩnh viễn không hết. Điều này khiến Lâm Trạch Xuyên không khỏi nghĩ đến chuyện đêm qua...

Anh tuyệt đối không thừa nhận anh bị tên hôn dẫn Cố Viêm làm phải cầu xin tha thứ... Những lời nói như vậy tuyệt đối không phải là anh nói... trên mặt Lâm Trạch Xuyên hiện lên trên một tia đỏ ửng khả nghi...

Anh ‘BA’ gạt tay Cố Viêm ra, chuẩn bị xuống giường. Chỉ tiếc khi anh đứng lên được một nửa, anh lại bị Cố Viêm cho tóm lấy. Bởi vì là bất ngờ không kịp đề phòng, nên Lâm Trạch Xuyên không có sự chuẩn bị, thoáng cái ngã vào lòng Cố Viêm.

“Cố Viêm, anh là đồ hạ lưu hôn dẫn.” Bị Cố Viêm một mực khóa ở trong lòng Lâm Trạch Xuyên mắng to.

Cố Viêm hôn lỗ tai của anh một chút “Ừ.”

“Vô sỉ.”

“Ừ.”

“Tinh trùng lên não.”

“Ừ.”

Lâm Trạch Xuyên “...”

Cố Viêm mỉm cười khế cắn vành tai của anh “Anh cảm thấy chúng ta nên làm số chuyện khác, còn có ý nghĩa hơn những gì em nói.”

Lâm Trạch Xuyên thân thể cứng đờ một thoáng “Đừng...” Đối mặt loại người da mặt dày đến mức đạn bắn không thủng như Cố Viêm, Lâm Trạch Xuyên không có biện pháp nào khác.

Cố Viêm cười hôn Lâm Trạch Xuyên một cái “Em muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật?”

Thân thể Lâm Trạch Xuyên lại dần buông lỏng, anh đẩy Cố Viêm ra, ngã vào cái chăn mềm mại, miễn cưỡng không muốn động “Tôi cũng không biết, thật ra ở trong nhà cũng rất tốt.”

Khi Cố Viêm nghe Lâm Trạch Xuyên nói đến chữ ‘nhà’, khóe miệng cong lên một tia nhu hòa vui vẻ. Bởi vì Lâm Trạch Xuyên đưa lưng về phía Cố Viêm, nên nhìn không thấy.

Tiếp tục, Cố Viêm vượt tấm lưng bóng loáng của Lâm Trạch Xuyên, cười nói “Anh cũng thấy rất tốt ——” trong lời nói của y mang theo sự cợt nhả, đầu ngón tay ở xương bướm của Lâm Trạch Xuyên xoa bóp không rời.

Lâm Trạch Xuyên “...” dứt khoát nhắm mắt lại, không để ý tới Cố Viêm.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu vào trong phòng, nhân nhật, lười biếng.

“Vậy Chúng ta đi Barcelona.” Lâm Trạch Xuyên chậm rãi mở mắt, nói.

“Được.” Cố Viêm cúi, hôn Lâm Trạch Xuyên, nhẹ nhàng nhu hòa.

Phía đông bắc bờ biển bán đảo Iberia, Barcelona.

Sau khi máy bay hạ cánh Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm trước tiên tới khách sạn đã đặt trước. Khách sạn tọa lạc tại bãi biển bên cạnh bến cảng Olympic, cách khu phố Gothic chỉ có mấy phút đi bộ.

Bọn họ đặt phòng ở tầng 39. Từ ban công có thể trực tiếp nhìn thấy biển cả xanh thẳm. Trong phòng có một gian phòng tắm bằng đá cẩm thạch xa hoa. Lâm Trạch Xuyên sau khi đơn giản thu thập hành lý, lập tức chuẩn bị đi tắm. Anh đẩy cửa phòng tắm ra, nhìn thấy mọi thứ bên trong, thì ngậy ra một lúc.

“Đây là chuyện gì?” khóe miệng Lâm Trạch Xuyên co quắp, quay đầu hỏi Cố Viêm.

Cố Viêm đã đi tới, khi nhìn cách bố trí trong phòng tắm, nở nụ cười “Anh đặt phòng dành cho tuần trăng mật.”

Bồn tắm lớn màu trắng, bên trong đã có một nửa nước, những cánh hoa hồng lơ lửng trôi nổi trên mặt nước. Dọc theo cạnh bồn tắm còn đặt mấy ngọn nến màu ngà, lẳng lặng cháy sáng.

Anh nghĩ có lẽ do thời gian Cố Viêm đặt có vấn đề, nên trước khi họ đến, nhân viên khách sạn đã bố trí thế này.

Anh thử nước một chút, nước vẫn còn ấm. Anh quay đầu đi, nói với Cố Viêm “Tôi muốn tắm rửa, anh đi ra ngoài trước.”

Cố Viêm ôm ở eo của anh, “Cùng tắm.”

“Không được.” mặt Lâm Trạch Xuyên không biểu tình đẩy Cố Viêm ra khỏi phòng tắm. Lâm Trạch Xuyên cho rằng muốn mời Cố Viêm ra khỏi phòng tắm sẽ rất phí công, không nghĩ tới lần này Cố Viêm dễ dàng đi ra ngoài như vậy.

Cố Viêm nhìn cửa phòng tắm bằng thủy tinh, khóe miệng khê cong lên một tia cười. Không khí trong phòng tắm tốt như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua. Nhưng không phải bây giờ. Vừa mới đến Barcelona, không thể mới bắt đầu đã khiến người bên trong mệt mỏi, nếu không cả tuần trăng mật này có khả năng y chỉ có thể vượt qua ở khách sạn.

Lâm Trạch Xuyên tắm rửa xong, ăn mặc áo tắm màu trắng đi ra. Trong tay anh cầm khăn mặt lau tóc, có bọt nước theo lọn tóc nhỏ xuống. Ánh mắt Cố Viêm đi theo giọt nước từ trên mặt Lâm Trạch Xuyên rơi xuống đến xương quai xanh ưu mỹ.

Cảm nhận được ánh mắt Cố Viêm, Lâm Trạch Xuyên trắng mắt liếc Cố Viêm. Cố Viêm lơ đãng cười cười.

Trên giá rượu đặt mấy chai rượu nho, đại bộ phận đều là các nhãn hiệu rượu nho của Tây Ban Nha. Rượu nho Tây Ban Nha tuy không hấp dẫn ánh mắt người khác bằng rượu nho Pháp, nhưng phẩm chất của nó cũng không thua kém rượu Pháp.

Giá rượu có một khung trống, mà trên bàn còn đặt một chai rượu nho. Cố Viêm rót nửa ly đưa cho Lâm Trạch Xuyên. Rượu màu vàng nhạt sáng long lanh nằm bên trong ly thủy tinh đế cao, còn nổi lên bọt khí thật nhỏ.

Lâm Trạch Xuyên nhận ly, nhẹ nhàng lắc vài cái, uống một ngụm “Freixenet Black Label(1), hương vị cũng không tệ lắm.”

(1) Freixenet Black Label: Một loại rượu vang nổi tiếng của Tây Ban Nha.

Cố Viêm nhìn bờ môi nhạt màu của Lâm Trạch Xuyên, mỉm cười nói “Anh cũng nghĩ vậy.”

Lâm Trạch Xuyên buông ly, “Thu hồi ánh mắt hèn mọn bỉ ổi của anh đi.”

Cố Viêm đối với việc mình bị Lâm Trạch Xuyên nói thành hèn mọn bỉ ổi cũng không thêm để ý, y nhẹ lay động ly rượu, uống một ngụm, mỉm cười nói “Bảo bối, anh chỉ hèn mọn bỉ ổi đối với em thôi.”

Lâm Trạch Xuyên “...” rõ ràng biết người trước mặt anh không hề có giới hạn, vậy mà anh còn đi ôm lấy cái ảo tưởng này, quả là quá ngu xuẩn.

Đại lộ Passeig de Gracia.(2)

(2) Đại lộ Passeig de Gracia: Passeig de Gracia nối Plaça de Catalunya với Gracia. Đây là đại lộ nổi tiếng, là một trong những địa điểm mà du khách thường lui tới nhất. Passeig Gracia là lối đi dạo được ưa thích của giới tư sản đầu thế kỷ 20.

Cố Viêm cùng Lâm Trạch Xuyên chậm bước trên đường phố. Cố Viêm nhẹ tay khoác bên hông Lâm Trạch Xuyên. Hàng năm Barcelona thường có người đồng tính du hành, nơi đây còn được gọi là thiên đường dành cho người đồng tính. Cho nên Cố Viêm và Lâm Trạch Xuyên dùng tư thế thân mật như vậy đi trên đường thành phố, cũng không có ai quăng đến ánh mắt khác thường.

Các kiến trúc của Barcelona, đặc biệt là La Pedrera(3), du khách qua lại rất nhiều. Ánh mắt Lâm Trạch Xuyên đảo qua một tòa nhà hình dạng kỳ lạ, cười cười “Thật không biết Gaudi(4) là thiên tài hay là tên điên.”

(3) La Pedrera(Casa Mila): Được dân Barcelone gọi là La Pedrera (carrière de pierre: hầm đá), ở số 62 đại lộ Passeig de Gracia. Tòa nhà Casa Mila là một trong những công trình được thực hiện nổi tiếng nhất của Gaudi. Casa Mila được mô tả như là một pháo đài kỳ lạ, một chiếc máy bay, một vách đá dọc bờ biển. Các nhà phê bình văn học gọi đây là một tác phẩm trừu tượng, một điên rồ về kiến trúc.

(4) Gaudi: Antoni Gaudí là một kiến trúc sư xứ Catalonia, Tây Ban Nha. Ông là một kiến trúc sư theo phong cách Tân nghệ thuật của trong dòng kiến trúc Hậu Hiện đại, nổi tiếng bởi những thiết kế độc đáo theo phong cách cá nhân. Tìm hiểu thêm ở đây và đây.

Các thiết kế của Gaudi, đều ở đây, các kiến trúc thẳng tắp xây dựng ven đường, các tòa nhà với kiểu dáng kỳ lạ không theo quy tắc khiến người ta rất khó thích ứng. Vì vậy các công trình của Gaudi gây khá nhiều tranh cãi. Nhưng Gaudi vẫn cho rằng những nét thẳng tắp này thuộc về nhân loại, mà các đường cong kia là thuộc về thượng đế. Công trình của Gaudi đến cùng là thuộc về thiên đường hay thuộc về địa ngục, điều này chỉ có một mình nhà kiến trúc sư có vấn đề ấy mới lý giải được.

Cố Viêm nghe vậy cười nói “Trong lòng mỗi người đều có đáp án riêng.” Thiên đường và địa ngục chuyển đổi cũng không thay đổi được con người.

Ánh mắt Lâm Trạch Xuyên từ đi phía trước trở lại La Pedrera, “Có lẽ vậy.” Cho nên, có một số việc, chỉ cần hỏi lòng của mình là được rồi, không nên cố chấp truy tìm đáp án hoàn mỹ, bởi vì tất cả mọi chuyện đều không có sự tồn tại hoàn mỹ.

Cố Viêm nhìn ánh mắt Lâm Trạch Xuyên hướng về phía trước, ánh mắt ấy thật dịu dàng. Lâm Trạch Xuyên bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Cố Viêm, vừa vặn bắt gặp ánh mắt Cố Viêm. Bốn mắt nhìn nhau, thời gian như dừng lại, đám người hỗn loạn sau lưng dường như cũng bị thứ gì đó che mất.

Không biết bao lâu, Lâm Trạch Xuyên lấy lại tinh thần, có chút chật vật quay đầu đi. Cố Viêm nhìn vành tai trắng nõn của Lâm Trạch Xuyên lặng yên biến thành màu hồng nhạt, khóe miệng cong lên một nụ cười

nhu hòa. Y nhẹ nhàng dắt tay Lâm Trạch Xuyên, mười ngón giao nhau. Lâm Trạch Xuyên cũng không từ chối.

Góc đường có một nhà quán cafe, dường như nó bị phai màu khiến cảnh vật xung quanh cũng thay đổi, phong cách thật cổ xưa. Lâm Trạch Xuyên đi một dãy cánh cửa gỗ cũ kỹ đi vào, trong phòng bầu không khí nhẹ nhàng mà tĩnh lặng, mấy vị khách thông thả uống cà phê.

Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm lựa chọn vị trí gần cửa sổ, gọi cà phê và điểm tâm.

“Tiếp tục tới quảng trường Catalunya(5).” Cố Viêm cầm tách lên, nói.

(5) Quảng trường Catalunya: là trái tim của trung tâm thành phố Barcelona. Với các cửa hàng và vô số công trình bao quanh, quảng trường rộng lớn này là nơi hội tụ của Ciutat Vella (Thành phố cổ) và khu L'Eixample hiện đại của thế kỷ 19. Tìm hiểu thêm ở đây

“Ừ. Nhưng lát nữa đi.” Lâm Trạch Xuyên uống một ngụm cà phê, buông lỏng dựa vào thành ghế, thích ý hít mát.

Cố Viêm nhìn Lâm Trạch Xuyên như một chú mèo lười, nhẹ khẽ cười nói “Tùy em.”

Lâm Trạch Xuyên cầm thìa bạc nhẹ nhàng khuấy cà phê, trong mũi còn có thể ngửi thấy được vị đắng đậm đà của cà phê.

Khi Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm đi ra khỏi quán cafe, sắc trời bên ngoài hơi tối, ven đường đã thấp đèn. Lúc này, du khách qua lại trên đường phố cũng không giảm trái lại còn tăng.

Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm yên tĩnh dạo phố, hai người mười ngón đan xen, lẳng lặng không màng danh lợi.

Quảng trường Catalunya, trên quảng trường hoa cỏ màu xanh như tấm đệm. Bức tượng nữ thần điêu khắc tinh mỹ lặng yên đứng bên cạnh suối phun. Bầy bồ câu không sợ du khách tự do bước chậm chạp trên quảng trường. Con bồ câu nào lớn mật còn trực tiếp bay đến trên vai du khách, thậm chí sà vào tay.

Khi Lâm Trạch Xuyên tiến vào quảng trường, thì có một con bồ câu màu xám trắng nhảy tới vai Lâm Trạch Xuyên. Móng vuốt bén nhọn của nó ghim vào vai anh hơi đau nhức, nhưng Lâm Trạch Xuyên không đuổi nó đi. Anh cười sờ lên thân thể con bồ câu mập mạp kia, bồ câu cũng không sợ hãi, còn híp mắt, phát ra âm thanh xì xào thích ý.

Cố Viêm đứng một bên nhìn Lâm Trạch Xuyên và con bồ câu, dường như nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên nở nụ cười. Hơn nữa khi Lâm Trạch Xuyên không chú ý tới, còn chụp lại một màn này.

Lâm Trạch Xuyên quay đầu nhìn về phía Cố Viêm, con bồ câu mập mạp cũng tung cánh bay đi mất.

“Anh cười cái gì?” Lâm Trạch Xuyên hỏi, sau đó vươn tay, ý bảo Cố Viêm đưa máy ảnh cho mình xem một chút.

Cố Viêm đưa máy ảnh cho Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên mở ra nhìn tấm ảnh vừa rồi Cố Viêm chụp. Trên tấm ảnh là một bên mặt Lâm Trạch Xuyên, đầu vai còn có một con chim bồ câu béo màu xám trắng, bồ câu béo híp mắt, đáng vẻ thích ý thỏa mãn.

Lâm Trạch Xuyên nhìn một lúc cũng không nhìn ra được cái gì đáng cười, dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Cố Viêm.

Cố Viêm cầm máy ảnh, nhin không được sờ lên đầu Lâm Trạch Xuyên “Cái con bồ câu kia biểu tình vừa rồi rất giống em khi ở trong quán cafe uống cà phê.”

Lâm Trạch Xuyên nghe xong, mặt đen “Anh cũng thật nhàm chán. Bồ câu có biểu tình hả?” Không có việc gì lại đi quan sát nét mặt của anh, còn so sánh anh với cái con bồ câu béo kia... Anh tuyệt đối không thừa nhận con chim béo kia biểu tình rất giống mình.

Cố Viêm đánh giá thân thể gầy hình gậy của Lâm Trạch Xuyên, có chút tiếc nuối “Nếu em béo một chút thì tốt.” Lúc trước y đã cảm thấy Lâm Trạch Xuyên rất gầy, nên cố ý dặn dò đầu bếp phối thức ăn theo thực đơn dinh dưỡng. Nhưng cho dù có nuôi thể nào cũng không thấy Lâm Trạch Xuyên có thêm một chút thịt.

Thái dương Lâm Trạch Xuyên kéo ra “Đừng so tôi với con chim béo kia.”

Cố Viêm nhẹ nhàng ôm Lâm Trạch Xuyên, cười nói “Không đâu. Nhưng mà anh vẫn cảm thấy em nên có thêm chút thịt, ôm vào lòng cũng thoải mái hơn.”

Mặt mũi Lâm Trạch Xuyên tiếp tục đầy vạch đen “Sợ tay khó chịu thì đừng ôm.”

Cố Viêm cười hân hân trấn an anh “Sao lại như vậy? Anh chỉ đau lòng cho em thôi.”

Mặt Lâm Trạch Xuyên không thể không chế nổi lên màu đỏ nhàn nhạt. Người này thật là nói chuyện càng ngày càng thẳng thắn.

Hết Phiên Ngoại 4

Hoa Cúc: Hờ hờ hôm nay không có Tình Sư chỉ có cái này thôi, mọi người ăn tạm đi. Ngọt ề răng thì uống cafe đen ha

80. Chương 80: Đêm Tân Hôn Ở Barcelona (2)

Edit & Beta: Hoa Cúc

Cố Viêm cầm chặt tay Lâm Trạch Xuyên, nhìn chiếc nhẫn ở ngón vô danh trên tay trái của anh, hơi nở nụ cười. Người này, cuối cùng cũng hoàn toàn thuộc về y rồi.

“Cái này, tặng hai bạn.” Một âm thanh vang lên bên cạnh bọn họ. Lâm Trạch Xuyên quay đầu lại, người nói chuyện là một người trẻ tuổi có mái tóc dài màu nâu, trong tay anh ta cầm một bức tranh. Trên đường phố Barcelona, khắp nơi đều có thể thấy những nghệ thuật gia lang thang nhiệt tình yêu tự do. Xem ra, người trẻ tuổi này hẳn là một thành viên trong đó.

Lâm Trạch Xuyên lễ phép nhận lấy bức vẽ, dùng tiếng Tây Ban Nha nói cảm ơn. Sau đó hỏi một chút xem anh ta có cần tiền không.

“Không cần cảm ơn, bức họa không cần tiền của hai bạn. Ngược lại tôi phải cảm ơn hai bạn đã cho tôi linh cảm vẽ bức tranh này.” Người trẻ tuổi cười nói, “Phải biết rằng tôi đã quanh quẩn ở thành phố một tuần lễ rồi, nhưng cũng không vẽ được một bức họa nào.” Người trẻ tuổi nói xong, sờ mái tóc dài của mình, sau đó cười quay người rời đi.

Đội người trẻ tuổi kia hoàn toàn biến mất trong đám đông, ánh mắt Lâm Trạch Xuyên mới thu về.

Cố Viêm nửa đùa nửa nói “Đừng nhìn người khác như vậy, tôi sẽ ghen đấy.”

Lâm Trạch Xuyên mắt trắng lờm một cái, sau đó mới lên tiếng “Người này rất có cá tính.” Có thể sống tự do tiêu sái thế này, rất khó rất khó...

Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng bức họa trong tay, trong nội tâm khẽ động. Cố Viêm chú ý tới biểu tình của Lâm Trạch Xuyên biến hóa rất nhỏ, cũng nhìn thoáng bức họa trong tay Lâm Trạch Xuyên, tiếp theo mỉm cười nói “Vẽ không tệ.”

Bức họa này, đúng là vẽ Cố Viêm và Lâm Trạch Xuyên trên quảng trường. Nhà nghệ thuật lang thang trẻ tuổi kia hiển nhiên đã chú ý tới hai người Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm từ khi bọn họ vừa bước vào quảng trường. Trong bức tranh vẽ Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm mười ngón đan vào nhau, bước chậm dưới trời chiều. Bối cảnh là một phía của đài phun nước, trên mặt đất còn có mấy con chim bồ câu. Trong đó Lâm Trạch Xuyên đầu hơi thấp, mà Cố Viêm thì mỉm cười nhìn Lâm Trạch Xuyên, từ bức họa này người ngoài có thể xuyên qua tờ giấy cảm nhận rõ ràng ánh mắt dịu dàng của Cố Viêm. Dưới giấy vẽ còn có tên người nọ kí, phong cách chữ kí phóng khoáng đối lập hoàn toàn với bức tranh yên lặng.

...

“LEN?” khi Lâm Trạch Xuyên đi ra khỏi quảng trường Catalunya, có một âm thanh thử thăm dò ghé sát vào Lâm Trạch Xuyên hỏi. Âm thanh mang theo âm thức Tây Ban Nha dày đặc.

Lâm Trạch Xuyên nhìn về phía phát ra âm thanh, là một người nước ngoài, anh không nhận ra. Anh vốn muốn nói với người nước ngoài kia rằng có thể đã nhận lầm người, nhưng không đợi anh nói chuyện, người nước ngoài kia khi thấy rõ mặt Lâm Trạch Xuyên, thì kích động bắt lấy tay Lâm Trạch Xuyên. Sau đó từ balo sau lưng rút ra một tờ giấy, Lâm Trạch Xuyên nhìn thoáng qua, dĩ nhiên là áp-phích Bí mật sương mù.

Bí mật sương mù trong nước đã bắt đầu hạ nhiệt rồi, nhưng ở Tây Ban Nha lại mới bắt đầu công chiếu.

Tuy nhiên Bí mật sương mù ở hải ngoại cũng rất nóng, nhưng Lâm Trạch Xuyên lần đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của người phương Tây. Mà trong mắt người phương Tây, ngoại trừ có ấn tượng đặc biệt, thì người phương Đông trong mắt họ có dáng vẻ gần giống nhau. Cho nên Lâm Trạch Xuyên dù bởi vì Bí mật sương mù nổi tiếng, cũng không có người nước ngoài nào nhận ra anh khi anh ở đây.

“Ah, Oh My GOD! Thật không thể tin được, tôi lại có thể gặp được bạn ở đầu đường! Tôi rất thích bạn diễn Killer.J, thật sự rất có mị lực.” Người nọ kích động khoa tay múa chân nói với Lâm Trạch Xuyên, khi kích động kính đi qua, anh ta mới hỏi Lâm Trạch Xuyên là người Trung Quốc, có thể nghe hiểu được tiếng Tây Ban Nha không, vì vậy lại dùng tiếng Anh sứ mề của mình lấp bấp nói lại một lần nữa, cuối cùng, còn nói kí tên ký “LENCASIN”.

Lâm Trạch Xuyên nghe hiểu tiếng Tây Ban Nha, nhưng anh thật không rõ người nước ngoài này một lần lại một lần cường điệu cái cụm từ “LENCASIN” kia là cái gì.

Lâm Trạch Xuyên ho nhẹ một tiếng, “Anh có thể trực tiếp dùng tiếng Tây Ban Nha nói chuyện với tôi, tôi hiểu được.” cái tiếng Anh sứ mề lấp bấp kia anh ngược đoán không được cái gì, những cái khác nghe hiểu rồi, nhưng cụm từ “LENCASIN” đến cùng là cái quái gì?

“Bạn có thể nghe hiểu được tiếng Tây Ban Nha, ah, còn thể nói được nữa sao, bạn quả là thiên tài.” người nước ngoài này sùng bái nhìn Lâm Trạch Xuyên. Trong mắt Fans hâm mộ hình tượng thần tượng của họ vĩnh viễn luôn cao lớn...

“Vậy ký tên tiếng Trung của bạn đi, dùng tiếng Trung ấy.” người nước ngoài kích động nói, “Tôi cảm thấy chữ tiếng Trung là chữ đẹp nhất thế giới, cực kỳ xinh đẹp.”

Lâm Trạch Xuyên không nhìn về mặt của người nước ngoài kia thể hiện, khóe miệng khẽ rút một cái, thì ra trong miệng người nước ngoài này “LENCASIN” ý là Lâm Trạch Xuyên... Chỉ là cái này phát âm lệch của vùng Siberia, thật rất khó đoán ra ý của nó, cho dù tên anh...

Lâm Trạch Xuyên nhận bút người nước ngoài đưa tới, cực kỳ nhanh ký tên mình vào trên tấm poster.

Lâm Trạch Xuyên đi thật xa, mới thoát khỏi đường mắt nóng bỏng của anh ta. Khi đi ra khỏi phạm vi tầm mắt của người nước ngoài kia, anh mới thở dài một hơi. Bị nhìn với ánh mắt như vậy, đúng là không được tự nhiên. Làm danh nhân thật không dễ dàng.

Cổ Viêm nhẹ véo niết tay Lâm Trạch Xuyên. Lâm Trạch Xuyên rầu rĩ nói “Trong nội tâm anh đang cười đấy.”

Cổ Viêm bị dáng vẻ Lâm Trạch Xuyên làm buồn cười “Em như thế này thật đáng yêu.”

“Anh mới đáng yêu, cả nhà anh...” Lâm Trạch Xuyên muốn nói tiếp gì đó, nhưng nghĩ tới điều gì thì nói một nửa rồi thôi.

Cổ Viêm hôn má Lâm Trạch Xuyên một chút, cực kỳ thỏa mãn, “Tại sao không nói tiếp hả? Cả nhà của anh không phải là em sao?”

Lâm Trạch Xuyên “...” đúng ra anh nên lựa lời nói.

Khi họ đi đến một cửa hàng bán hoa, Cổ Viêm kéo Lâm Trạch Xuyên đi vào. Chủ cửa hàng bán hoa là một cô gái Tây Ban Nha đáng người nóng bỏng.

Khi cô thấy hai người Lâm Trạch Xuyên và Cổ Viêm, mắt sáng rực lên, sau đó cô còn thấy tay hai người giao nhau, nụ cười trên mặt cô càng thêm sáng lạn.

“Xin chào, xin hỏi các bạn hoa cần gì?”

Cố Viêm mỉm cười nói “Cô cảm thấy thế nào?”

Cô gái kia cười nói “Tôi cảm thấy các bạn nhất định cần hoa hồng.”

“Vậy thì hoa hồng đi.” Cố Viêm ôm eo Lâm Trạch Xuyên, nói.

“Cần màu gì?”

“Màu Champagne(1) và màu đỏ.” Cố Viêm nói.

(1) Màu Champagne: Ánh vàng

“Tình cảm của các bạn nhất định rất tốt.” cô gái cười nói, “Hơn nữa lại đẹp trai như vậy, đúng là rất xứng đôi.”

“Cám ơn.” Cố Viêm cười nói, “Như mà tôi theo đuổi rất vất vả đấy.”

Cô gái che miệng lại, mặt mày cười cong cong, “Nhưng bây giờ bạn nhất định rất hạnh phúc.”

Cố Viêm cũng cười, “Hoàn toàn chính xác, rất hạnh phúc.” Nói xong y tay ôm eo Lâm Trạch Xuyên thật chặt.

“Cần bao nhiêu?”

“999, đưa đến khách sạn.”

“Được, vậy tôi cần bạn điền địa chỉ nha.” Cô gái nói, “Bạn thật lãng mạn.”

Cố Viêm điền xong địa chỉ khách sạn rồi rời khỏi cửa hàng bán hoa.

“Tặng lễ vật cho em đấy.” Cố Viêm nắm tay Lâm Trạch Xuyên, nói.

“Còn tặng hoa hồng, anh thật... Tục(2).” Lâm Trạch Xuyên tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng nếp gấp khóe miệng hơi cong để lộ nội tâm sung sướng của anh.

(2) Tục: Trong thô tục, phàm tục, tầm thường.

“Chỉ cần để em biết tấm lòng của tôi là được rồi.” Cố Viêm khẽ cười nói, “Hơn nữa...” Cố Viêm không nói tiếp.

“Hơn nữa cái gì?” Lâm Trạch Xuyên nhìn Cố Viêm cười khê, nội tâm dâng lên dự cảm không lành.

“Đến lúc đó, em sẽ biết.”

“Không nói, tôi đổi phòng.” Lâm Trạch Xuyên biết rõ miệng Cố Viêm rất khó mở, nên lựa chọn tránh khỏi Cố Viêm, miễn để phát sinh một số chuyện không thể tưởng tượng được.

“Bảo bối, vừa tân hôn, em nhấn tâm để vi phu coi phòng trống?” Cố Viêm ôm eo Lâm Trạch Xuyên, để mặt Lâm Trạch Xuyên quay về phía mình, trầm thấp cười nói.

“Là do anh lựa chọn không nói.” Lâm Trạch Xuyên mắt liếc nhìn Cố Viêm giả vờ tủi thân. Người này, da thật dày.

Con đường họ đang đi cũng không nổi danh, nên du khách tương đối ít.

Mà lúc này, một người đàn ông Châu Á rất đẹp trai đi thoáng qua bên cạnh Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm. Cùng lúc đó, một tiếng súng vang lên. Lâm Trạch Xuyên đang muốn né tránh, Cố Viêm còn nhanh hơn anh ôm anh, tránh qua, trốn khỏi cuộc đấu súng.

Tiếng súng khiến du khách chạy tứ tán mọi nơi. Người đàn ông Châu Á vừa rời đi bên cạnh Lâm Trạch Xuyên lại đi về phía tiếng súng vang lên.

“Tiếng súng hướng về phía người kia đấy.” Lâm Trạch Xuyên bóng lưng người đàn ông vừa đi nói. Thân thể của anh bị Cố Viêm ôm rất nhanh.

“Em không sao là tốt rồi.” Cổ Viêm hôn trán anh, nói. Tay kia của y đặt trước ngực, cuối cùng cũng không lấy khẩu súng trong túi áo ra.

Tiếng súng đột nhiên vang lên cũng không phải hướng về phía họ, mà Barcelona không phải địa bàn của họ, đã không bị thương, Lâm Trạch Xuyên và Cổ Viêm cũng không tiếp tục truy cứu.

...

“Ah, thân ái, phương thức biểu đạt tình yêu của người Trung Quốc các cậu đều đậm máu và lãng mạn như vậy hả?” trong một gian phòng xa hoa rộng rãi, một người đàn ông tóc vàng sờ cằm, rất thích thú nói.

“Biểu đạt tình yêu? Lãng mạn?” người đối diện cái bàn mỉm cười, súng trong tay chuyển động một vòng trên ngón giữa, hòng súng đối diện với người đàn ông tóc vàng, “Vậy anh có muốn tôi cho anh một phát để biểu đạt tình yêu của tôi không? Kiều—Thân ái.”

“Honey, mặc dù điều này khiến tôi vừa mừng lại vừa lo... Mặc dù tôi yêu bạn, nhưng tôi cần phải có mạng sống để yêu bạn, cho nên có lẽ không cần...” Người đàn ông tóc vàng tên là Kiều nhìn hòng súng đang chỉ vào mặt mình, lại nhìn người đàn ông phương Đông xinh đẹp đối diện đang cầm súng chỉ vào mình, cười nói, “Tôi cảm thấy hay là tôi dùng hoa hồng để nói lên tình yêu của tôi thì tốt hơn, cậu bày tỏ thể này khiến tôi vừa mừng vừa lo đấy.”

Tô Vị Nhiên thu lại súng, đứng lên quay người rời đi, “Nếu Phương Quân Dục tìm đến, anh nói là tôi chưa từng tới đây.”

Kiều lại theo thói quen sờ cằm, cái này vừa nhìn cũng biết là lời nói dối nha. Bắn về phía Phương Quân Dục một phát rồi, Phương Quân Dục làm sao có thể đoán không ra được nhỉ. Đôi tình nhân này lại giận dữ, bọn họ luôn bị liên lụy...bọn họ là người vô tội đấy. Kỹ thuật bắn súng của Tô Vị Nhiên vừa ác vừa chuẩn, chỉ cần muốn giết người hoặc khiến người ta bị thương đều được, sao có thể bắn không trúng? Dù cho Phương Quân Dục thân thủ nhanh nhẹn, may mắn tránh thoát, nhưng từ một nơi bí mật gần đó Tô Vị Nhiên hoàn toàn có thể lần nữa bắn lại lần nữa, sao lại chỉ bắn một phát, hơn nữa không bắn trúng đã đòi đi? Xem là biết đôi tình nhân này chẳng qua chỉ giận dữ thôi.

Anh ta là cha đỡ đầu của mafia sao lại có thể nói với người ta một lời nói dối cấp thấp như vậy đâm cái là rách nát đấy, nếu như bị người ta biết, sao anh ta còn mặt mũi đi gặp người chứ.

Kiều nhẹ ho nhẹ một tiếng “Honey, chẳng lẽ cậu không uống ly cà phê đã đi rồi sao?”

Bước chân Tô Vị Nhiên vẫn không dừng, khi đi tới cửa, cậu mới xoay người, nói với Kiều “Nhớ kỹ lời của tôi chưa?”

Kiều tựa trên mặt ghế, mở trừng mắt nói với Tô Vị Nhiên, “Honey, cậu đã không thích Phương Quân Dục, vậy cậu có thể cân nhắc tôi một chút nè. Tôi đây anh tuần lại tiêu sái như vậy, si tình, lại nhiều tiền, tìm trong phạm vi toàn thế giới cũng không tốt như tôi đâu.” Kiều da mặt dày tận sức lấy bản thân mình chào hàng.

“Ít dấn vào mặt mình đi, cho dù anh có đóng gói tặng tôi, tôi cũng không cần.” Nói xong đóng cửa lại, để lại Kiều một mình trong phòng làm việc vì bị người ta chán ghét vứt bỏ mà buồn bực.

...

Nhà thờ Sagrada Familia(3), dù cho đã đến chạng vạng tối, du khách vẫn thế không giảm. Bên trong Nhà thờ Sagrada Familia, hành lang cột trụ mọc lên san sát như rừng, nhưng không có một cây cột nào thẳng tắp. Thiết kế ánh sáng độc đáo, dù cho chạng vạng tối ánh sáng không tốt, nhưng vẫn có thể thấy những màu sắc rực rỡ qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào. Cầu thang đi lên vặn xoắn hình ốc, vách tường có một pho tượng trông rất sống động. Toàn cảnh trong thánh đường giống như một thế giới kỳ quái nhưng huyền diệu, độc nhất vô nhị, phẳng phát như kiệt tác này đúng là đi ra từ bàn tay của thượng đế.

(3) Nhà thờ Sagrada Familia: Vương cung thánh đường Nhà thờ ngoại hiệu Thánh Gia (tiếng Catalunya: Basílica del Temple Expiatori de la Sagrada Família tiếng Tây Ban Nha: Basílica y Templo Expiatorio de la Sagrada Familia), thường được gọi Sagrada Família, là một nhà thờ Công giáo lớn đang xây tại Barcelona, Catalunya, Tây Ban Nha, được coi là kiệt tác của kiến trúc sư nổi tiếng người Catalan Antoni Gaudí. Vì vì

đại và phong cách độc đáo, nó là một trong những điểm du lịch hấp dẫn nhất của Barcelona và là một biểu tượng của Tây Ban Nha. [Thông tin thêm]

Ánh sáng hội tụ trên tháp nhọn Maria, dường như là ánh sáng của Thánh, sự thần thánh khiến người ta nhìn không được mà sùng bái. Lâm Trạch Xuyên hình như chịu không nổi ánh sáng như vậy, híp mắt một thoáng. Anh chậm rãi nhớ lại, nhẹ nhàng mở miệng “Tôi đã từng một mình tới nơi này...”

Cố Viêm nắm chặt tay của anh, lắng nghe lời Lâm Trạch Xuyên nói.

“Khi đó, tôi đến đây bởi vì sự nổi tiếng của Gaudi, muốn nhìn kiệt tác của thiên tài một chút.” Lâm Trạch Xuyên nhẹ nhàng nở một nụ cười, nhắm mắt lại, “Kiến trúc của ông ta như có ma lực, khiến người ta tìm lòng không được cảm thấy mình thật là nhỏ bé. Khi đó, tôi nghĩ rằng, nếu có một người có thể ở bên cạnh tôi, thì có phải sẽ khá hơn một chút hay không?”

Khi Lâm Trạch Xuyên nói hết những lời này, thì không lên tiếng nữa. Cố Viêm biết rõ, Lâm Trạch Xuyên có thể nói được như vậy, xem như là rất thẳng thắn rồi.

“Tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, cho đến khi tôi —— chết.” Cố Viêm nhàn nhạt cười nói.

Lâm Trạch Xuyên nhìn Cố Viêm thật sâu, Đôi mắt anh dường như phản ánh bức tranh đầy màu sắc rực rỡ của các cửa thủy tinh phía trên giáo đường, “Nếu như anh chết trước, tôi sẽ dẫn người khác đi mộ táng cho anh đấy.”

“Tôi chắc chắn sẽ nhảy ra khỏi mộ bóp chết tên gian phu kia.” Cố Viêm cắn vành tai Lâm Trạch Xuyên, nói.

“Vậy anh đừng chết trước tôi.” Lâm Trạch Xuyên nói. Người này ép anh đến bên cạnh mình, khiến anh có thói quen người này tồn tại bên cạnh, anh không biết sau khi người này biến mất anh sẽ thế nào, anh không biết, cũng không muốn biết. Nói anh tùy hứng cũng được, ích kỷ cũng thế, anh chỉ biết, mình không thể nào thừa nhận. Hai người ở hai thế giới, đi trước người này thật ra là hạnh phúc.

Môi Cố Viêm nhẹ nhàng chạm vào trán Lâm Trạch Xuyên, mềm nhẹ như lông vũ, “Được, tôi đồng ý với em. Nhất định sẽ không đi trước em.”

Lâm Trạch Xuyên đầu hơi thấp, rũ đôi mắt xuống thu lại cảm xúc trong mắt.

Ánh sáng xuyên thấu qua thủy tinh, chiếu lên hai người, ngăn cách với người chung quanh.

Ra khỏi nhà thờ Sagrada Familia, sắc trời đã tối. Lâm Trạch Xuyên và Cố Viêm chọn một nhà hàng dùng cơm. Nhà hàng không lớn, nhưng là một nhà hàng Michelin(4) hai sao. Trong nhà ăn tuy không ít người dùng cơm, nhưng không có vẻ chật chội.

(4) Michelin: Sao vàng Michelin là một thuật ngữ chỉ chất lượng của một nhà hàng được đánh giá bởi các chuyên gia ẩm thực theo mức từ 1 – 3 sao, tương ứng với nhà hàng rất tốt, nhà hàng nấu ăn xuất sắc, đẳng cấp hàng đầu và nhà hàng có nghệ thuật ẩm thực đặc biệt. Được xem là một trong những giải thưởng danh giá nhất thế giới. [Thông tin thêm]

“Mouton 04?” khi Cố Viêm gọi món ăn hỏi.

Lâm Trạch Xuyên khẽ lắc đầu “Hennessy X.O(5).”

(5) Hennessy X.O: rượu Cognac XO đầu tiên, mang tính mạnh mẽ, hào phóng của quý ông. Rượu Hennessy XO là một nhãn hiệu của sự xa hoa, hình dáng chai được thiết kế năm 1947 mang lại cho nó một vẻ riêng biệt so với các rượu XO khác.

“Sẽ say đấy.” dù nói như vậy, Cố Viêm vẫn dựa theo ý Lâm Trạch Xuyên chọn rượu.

Trong cốc brandy(6), có một vài viên đá, sau đó rượu đổ vào. Lâm Trạch Xuyên nhẹ nâng chén rượu, chậm rãi uống một ngụm. Ánh nền chiếu vào khuôn mặt tinh xảo của anh, rõ ràng ánh mắt thanh tỉnh, nhưng cả người lại dường như mang theo hơi say của men rượu.

(6) Cốc brandy: Cốc để uống rượu mạnh.

Cố Viêm ánh mắt dừng lại trên đôi môi còn lưu lại nước của Lâm Trạch Xuyên, thật lâu sau mới chuyển đi.

“Tôi rất vui.” Cốc của Cố Viêm nhẹ nhàng chạm vào cốc của Lâm Trạch Xuyên.

“Tôi cũng rất vui.” Lâm Trạch Xuyên mỉm cười, ánh nến nhẹ nhảy, màu rượu lung linh.

Quay lại khách sạn, sau khi Lâm Trạch Xuyên vào phòng, trực tiếp vén rèm cửa đi đến sân thượng. Có lẽ anh uống quá nhiều rượu, dường như rượu thiêu đốt cơ thể đang nóng lên, anh cảm thấy nên để gió thổi đi cho tỉnh rượu. Từ sân thượng nhìn lại, phía trước là bãi cát và biển cả. Mà một bên kia thì khu nhà cao tầng thấp đèn sáng loáng. Hai tay của anh nhẹ chạm vào vòng hoa màu đen khắc trên lan can, cơn gió mang theo hương vị nước biển rất nhẹ phất qua, thổi vào khiến vạt áo sơ mi trắng của anh khẽ động. Cố Viêm đi tới, từ phía sau ôm eo Lâm Trạch Xuyên, “Đang nhìn cái gì?”

“Biển.” Lâm Trạch Xuyên dựa lưng vào ***g ngực rắn chắc của Cố Viêm, cảm thấy rất bình yên.

Cố Viêm nhìn xem Lâm Trạch Xuyên thuận theo mình, cười nhẹ hôn môi anh. Trên môi Lâm Trạch Xuyên còn mang theo mùi rượu, ở dưới màn đêm huyền diệu khiến người ta say mê.

Lâm Trạch Xuyên xoay người, hôn trả Cố Viêm. Hồi lâu, hai người tách ra. Lâm Trạch Xuyên tựa ở trên người Cố Viêm nhẹ nhàng thở dài, nhiệt độ cơ thể vốn đã nóng lại càng tăng lên nhiều...

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-sieu-sao-la-thu-tieu-thu-la-sieu-sao>